

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE OTACIAN CHRONICLES BOOK TWO

*The Sins
Of
Silas*

KYLIE SNOW

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KYLIE SNOW

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Kapak Tasarımı: Kylie Snow

Editör: Allison Heddon ISBN:

979-8-218-51115-9

İletişim: kyliesnowauthor@gmail.com

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

PLAYLIST:

LIKE A VILLAIN - BAD OMENS
OPTION - CROSSES
CODEX - JOEL SUNNY
MONSTERS - SHINEDOWN
BITCHES BREW - CROSSES
HURTS LIKE HELL - TOMMEE PROFITT, FLEURIE
DEMONS - JACOB LEE
PARALYZED - NF
WAR OF HEARTS - RUELLE
9 CRIMES - DAMIEN RICE
PACIFY HER- MELANIE MARTINEZ
LANDFILL - DAUGHTER
MAKE YOU MINE- MADISON BEER
THE HEART WANTS WHAT IT WANTS - SELENA GOMEZ
SENSATION - CROSSES
ROLLIN' - LEA SANTEE

OceanofPDF.com

JIVG7YIVT7YTIC7IVS:

PGTFSTAS OF. R A F. QA I.F FI II S- THE

A IRU'NUN GÜCÜ E PITCH

ELARE-ÇOK

LAKıOUIL

VERTE SON US IMTRA H

II RCULLJM-

VKRSA PARS- HIZ

VERSAL

CONJURE MAGE LIGHT

OGGU LTARE POS AB ASP EGTU- RXPEŁLT GLOAIUEIG SPELL GELARE-

NOVICE GLOAI€IFIG SPELL

QA EA M M I A EU I M F.RA F.II.JS- LXPEİtT JJE A I VG SPELL

CCIPK CORPUS MEI_JM ALIBI- WErEroavavioi" srErr

UI3LIVIS II- ALTER

EKtÖRLER

ESTER DE II HI ALIU D TEMP OS-

TER IMALAR BÜYÜ 5U M

M NJ M -

EEPI UG BÜYÜ

○

○

OceanofPDF.com

10 N 0 N GUIDE

LOCATIONS:

0 0

FAL 1 lt NJ in - FAL'i - inr yok

FORSMONT- **FOURS-MONT**

WRENDIER- **REN-DYE-ER**

DARANOIS - **DARE-AH-NOY**

AMES- **AIMS**

ROZAVAR- **ROW-ZA-VAR**

NEREIMA- MR-AY-OHLf

CHARACTERS:

LENA DAELYRA- **LEE-NAH DAY-LIE-RUH**

SIUS- S'G i-š-LISS

TU R.R. I M B. I G HTH E L L- TC3LJR- III MIXV-Tf-æLL

Ns 3N NE AU- **HEN-DREI** -V

<0 AU EZE- **ROW-LIN** Z

EDMUND ESTIELOT- **ED-MUND ES-TA-LOT**

GO GN 0 - 0

V I G LA SGM M ET- VEYE- U H-LA SEWEI-HT

OceanofPDF.com

SAG I P SE- SARE-SH U H

ASAEI NEFELI- **AH-SIGH-ALL NUH-FELL-EE**

L.3HG M E N E F E L I - L)ÆCi- I4L-I EE W M£-I -F ELL-EE HAY I M -

i'CAY-I W

LUCRETIA- **LEW-CREE-SHUH**

GODS AND GODDESSES:

RAVAIANA- **RAH-VEYE-AH-NAH**

AZ.RAE- **AZ-RAY**

VALOR- **VAL-LER**

CELLUNA- **SUH-LUNE-AH**

OceanofPDF.com

Sevilemeyecek kadar hasarlı ya da tamir edilemeyecek kadar kırık hissedenler
iin.
Bu senin iin.

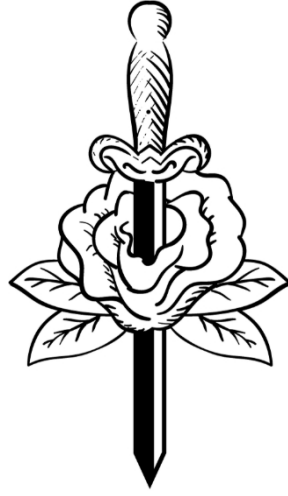
OceanofPDF.com

GO/*/'JT \\fAitf*JIf*/G

Lütfen dikkatle okuyunuz. Bu kitap açık cinsel sahneler, açık dil, şiddet, kan, işkence, yanma/yanık, düşük, çocuk ölümü, tecavüz, cinsel saldırı, aldatma, panik atak, halüsinasyon, zehirlenme, köleleştirme, uyuşturucu kullanımı, intihar düşüncesi, homofobi, fiziksel ve zihinsel istismar, keder, kayıp ve karakter ölümü içermektedir.

Mental sağlığınız önemlidir.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Sİ LAS - Fİ VE YILLAR ÖNCE

I Son birkaç gecedir olduğu gibi şiş gözlerle uyandım ve komodinin üzerinde duran saate baktığımda kendime lanet ettim.

Sabah 6:50. Konsey toplantısı sadece on dakika içinde başlayacak.

Üzerimdeki yorganı fırlatıp atarak banyo lavabosuna koştum ve bir bezi soğuk suyla ıslatıp sıktım. Şişkinliği azaltmak için gözlerime tuttum.

Bu şekilde görünmem şaşırtıcı değildi; son birkaç gecedir ağlayarak uyuyordum... annem öldürüldüğünden beri. Dün gece uykumdan soğuk terler dökerek, göğsüm kabarak, kalbim çarparak uyandım.

Bir şeyler ters gitmişti. Tuhaf. Ne olduğunu bilmiyordum ama huzursuzluk hissi tekrar uykuya dalmamı zorlaştırdı.

Paçavrayı şişmiş diğer gözüme bastırdım. Kral böyle bir zayıflığa tanık olmaktan memnun olmazdı. Sadece ağladığımı anlamayacağını umabilirdim.

Sık sık adamın bir ruhu olup olmadığını merak ederdim. Annemin vefatından beri onun tek bir damla gözyaşı döktüğünü görmemiştim. Gerçi bu pek de endişe verici değildi... Babamı hayatım boyunca hiç ağlarken görmemiştim.

Düşüncelerim Lena'ya, dün gece ona sarılmanın nasıl bir his olduğuna kaydı. Vücudu bana karşı, onu öpmenin nasıl bir his olduğu.

Bu kalede yanımda olmasını istedim. Her gece onun yanında, ona sarılarak uyumak istiyordum. Ama beni görmek için hayatını riske atması düşüncesinden nefret ediyordum. Tehlikenin tamamen bertaraf edilip edilmediği hâlâ belirsizdi ve kendimi bir süreliğine uzak durmasını dilerken buldum - sadece tekrar güvenli olduğunu bilene kadar. Ona bir şey olacağı düşüncesine katlanamıyordum.

Hayal kırıklığı içinde yüzümü ovaladım. Birlikte geleceğimizi nasıl garanti altına alacaktım? Annem ilişkimizi tamamen desteklemişti ama şimdi

o gitmişti. Kral, Lena'yı asla Otacia'nın prensesi ve gelecekteki kraliçesi olarak kabul etmeyecekti.

Bezi yere bıraktım, gözlerim sadece biraz daha az şiş görünüyordu ve kapının çalınmasıyla irkildim.

Muhafızlarımızdan Daerin kapıdan, "Toplantı başladı, Majesteleri," diye haber verdi. "Kral memnun değil."

"Hemen çıkıyorum," diye .

Garip. Genelde beni Torrin getirirdi.

Kapımdan geri çekilen adımları duyduğumda şezlong pantolonumu çıkardım, sonra güzel kıyafetlerimi giydim: gümüş işlemelerle süslü bir tunik, bacaklarımdaki kaslara sıkıca oturan bir pantolon ve botlar. Hepsi siyahtı, çoğu gün giydiğim renk.

Son olarak gümüş tacımı başımın üzerine yerleştirdim ve yatağımın yanındaki aynada kendimi inceledim. İçindeki safirler sabah güneşinin odama süzülmesiyle parılıyordu.

Saçlarım yeterince düzgün değil ve lanet olası gözlerim...

Ellerimi yüzümde gezdirdim.

Artık çoğu gün kendimi tanıyamıyordum. Şişmiş gözler bir yana, bu kıyafetleri giymek... bu taç... hepsi ağır geliyordu. Çok ağır.

Keşke sıradan bir adam olabilseydim... keşke bu sorumluluklara sahip olmasaydım. Tek istediğim Lena'yla birlikte olmak, *yaşamaktı*; ateşli, kızıl saçlı güzelle tanışmadan önce her gün yaptığım gibi sadece hareket etmek değil.

Onu düşününce ağzımın kenarı kalktı. Sadece beş gün sonra doğum günü olacaktı. Kısa bir süre önce ona annemin kolyesini vermiş olsam da, yine de ona başka bir şeyle sürpriz yapmak istiyordum. Dün gece çeşitli fikirler üzerinde düşünmüştüm ama hiçbirini aklıma yatmamıştı. Ona zaten birkaç elbise hediye etmişim ve daha yeni mücevher vermişim, bu yüzden küpeler ilham verici görünmüyordu.

Belki onun için yeni bir silah satın alabilirim ya da ona bir şiir yazabilirim... Gerçi bu konuda pek yetenekli değilim.

Aslında onunla tanıştığımdan beri ona birkaç şiir ve mektup yazmışım ama hala bunları ona verecek cesareti bulamamışım. Aşkımı yüz yüze itiraf etmekte bir sakınca görmüyordum... ama onun böylesine hassas kelimeleri okuyacağı düşüncesi beni geriyordu. Onları yatağımın altında güvenle sakladım. Eninde sonunda ona verecektim.

Peki, ona başka ne hediye edebilirim?

Lena onu ne zaman şımartsam itiraz ederdi ama yine de yalvarışları beni etkilemezdi. Hayatın ona bugüne kadar verdiklerinden daha fazlasını hak ediyordu.

Keşke zamanı geri alabilseydim ve bu kale duvarlarının dışında bir gün daha geçirebilseydim, onu güzel bir restorana götürürdüm ya da bir öğleden sonrayı daha ormanda birlikte uzanıp ağaç dallarının arasından geçen bulutları izleyerek geçirirdim. Sadece bir gün daha fark edilmemek, bir gün daha başkalarının sıradan anlar olarak algıladığı şeyleri yaşamak istiyordum. Onlar benim için sıradan değildi.

Kamaramdan çıkıp çeşitli beyaz koridorlarda gezinirken iç çektim. Burası her zaman bu kadar yavan ve sıkıcı mıydı? Her zaman renk ve canlılıktan yoksun muydu?

Finnan'ın kulağını siyah, ahşap kapıya dayadığını gördüğümde savaş odasına yaklaşıyordum.

Bir kıkırdamayı bastırdım ama yine de on yaşındaki çocuğun omzuna bir el koyduğumda ortaya çıktı ve bir insan için mümkün olduğunu bildiğimden daha yükseğe zıplamasına neden oldu.

Göğsünü tuttu ve derin bir nefes aldı. "Beni korkuttunuz, Majesteleri!"

Kaşlarımı kaldırdım, yüzümde hâlâ bir gülümseme vardı. "Kulak misafiri mi olman gerekiyor?"

Finnan ensesini ovuşturarak yarım bir gülüş attı. "Muhtemelen hayır."

Finnan, babamın generallerinden biri olan Emerson'ın oğluydu. O da bu kapının ardında yapılan korkunç toplantının bir parçasıydı.

Çocuğun kahverengi saçlarını karıştırdım, sonra nihayet savaş odasına girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve Otacia'nın en seçkinlerinden oluşan gruba doğru yürüdüm.

Babam devasa ahşap masanın başında oturmuş, kısa siyah sakalını sıvazlarken bir yandan da önüne serilmiş haritaya bakıyordu. Bu oda olabildiğince kasvetliydi, dışarıdaki bembeyaz duvarlarla tam bir tezat oluşturuyordu. Buradaki taşlar boyasızdı ve babamın arkasındaki büyük pencereden başka hiçbir şey doğal ışık sağlamıyordu. Renklerimiz lacivert, siyah ve gümüşten oluşan Otacian bayrağı, sabah esen rüzgârın etkisiyle dalgalanıyordu.

"Bu korkunç bir trajedi," dedi Rurik kibarca. "Ama sizce bağlantılı mı Majesteleri?"

Daerin'in söylediği gibi, toplantı çoktan başlamıştı. Bunun için bir tokat yiyeceğime eminim. Hemen masanın ilerisine oturdum. I

Prens olabilirdim ama babama göre onun yanında oturma hakkını kazanmamıştım.

Bu toplantılar annemin suikastından beri her gün devam ediyordu. Genellikle bir seferde saatlerce. Olası tehditler ve bağlantılar üzerinde duruluyor, askerlerimize zarar vermeden Büyücüleri cezabetmenin yolları üzerine beyin fırtınası yapılıyordu.

Hepsinden nefret ettim.

Ben de cadılardan nefret ediyordum. Amatta'yı ateşe verdiğim için duyduğum suçluluk duygusunun zihnimin gerisinde bir leke gibi kalmasından nefret ediyordum.

Bu beni de en az onun kadar canavar mı yapıyordu? Onun hayatına son verebilir ve hiçbir şey hissetmeyebilir miydim?

"İki Dış Halka kadının öldürmenin nasıl bir bağlantısı olabilir?" Emerson kaşlarını indirerek sordu.

Bunun üzerine gözlerim , kalp atışlarım hızlandı. "Ne dedin sen?" Koltuğumda daha dik oturarak sordum. "Ne oldu?"

Kral bakışlarını yavaşça bana doğru kaldırdı. "Zamanında burada olsaydın bilirdin, Silas."

Düz tonu tüylerimi diken diken etti. Tam konuya girmek üzereyken Emerson konuştu.

"Dış Çember'de kundaklama. Gece yarısı bir kadın ve kızı içerideyken bir kulübe ateşe verildi."

Midem öyle bir bulandı ki hasta olacağımı hissettim. Titreyen ellerimi kucağıma indirerek yüz ifademi düzeltmeye çalıştım.

Hayır.

Bu sadece bir tesadüftü. Öyle olmalıydı. Dış Halka'nın binlerce sakini vardı. Herhangi biri olabilirdi.

"Ayrıca, Brighthell hiçbir yerde bulunamıyor."

Torrin kayıp mı?

"Burası henüz araştırılmadı mı?" Ben zorladım. Torrin'i ne kadar önemsesem de, Lena'nın iyiliği benim asıl endişemdi. "Vatandaşlar hayatta mı?"

"Yangını doğrulamak için bir avuç askerimiz aşağıya indi, ancak soruşturma ekibi şu anda yola çıkmak üzere."

Anında ayağa kalktım, sandalyemin ayakları yere sürtünerek hoş olmayan bir çığlık çıkardı.

"Nereye gittiğini ?" diye sordu Kral dişlerinin arasından.

Babam gözlerini bana dikince titrek bir nefes aldım. "Araştırmak istiyorum Majesteleri," diye sakince cevap verdim. "Eğer bunu gerçekten bir Büyücü yaptıysa..."

Eğer bir cadı Lena'ya zarar verirse.

"Bu deneyim onun için iyi olabilir, Majesteleri," diye araya girdi Emerson. Belki de bu odada hoşlandığım tek kişi oydu.

Babam bir süre daha beni inceledikten sonra sonunda kabul etti. "Pekâlâ. Bakalım neler keşfedebileceksin, Silas."

Ona minnettar bir şekilde başımı salladım, sonra da yola çıkmak üzere olan askerlerle buluşmak için acele ettim. Bir avuç adama kayıp olup olmadığını sorduktan ve cevap alamadıktan sonra sessiz kalmaya karar verdim.

Kılıcımı kuşanarak abanoz atım Sable'a bindim ve Dış Halka'ya doğru yol aldım.

Tüm bu süre boyunca göğsümde bir çukur vardı.

Başka bir ev. Öyle olmalı.

Lena'nın evinin önündeki köşeyi dönerken yavaş ve düzenli nefesler alarak kendimi hazırladım.

Evini gördüğümde neredeyse bayılıyordum.

Hayır.

Kömürleşmişti... yanmıştı. Vatandaşlar yangını başarıyla söndürmüş olsa da, yangının ardından çıkan duman hâlâ gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Anında dizginleri çektim, bacaklarımı sıktım ve atımı eve doğru koşturmak için kalçalarımı ileri ittim.

"Ekselansları!" diye seslendi askerlerden biri ama onu duymazdan geldim.

O yaşıyor. Yaşıyor olmalı.

Hızla Sable'ın üzerinden atladım ve ön kapıya doğru koştum.

"İçeri girmemelisiniz Ekselansları," diye ısrar etti bir asker, avuçlarını açarak beni durdururken. "Bu dumanı solumak sağlıklı değil."

"Çekil yolumdan," diye bağırdım ve askerin gözleri kocaman oldu. Ben her zaman nazik ve saygılı bir prenstim. Hiç kimseye emir vermemiştim.

Yolumdan çekilirken hızla başını salladı.

İçeri girdiğimde Lena'nın oturma odası ve mutfağının durumu karşısında nefesim kesildi. Asker bana bir yağ lambası uzattı; duvarları, pencereleri, her şeyi kaplayan is yüzünden neredeyse hiç doğal ışık yoktu.

Duygularını içinde tut. Görmelerine izin verme.

Hayatta kalıp kalmadıklarını sormam gerekiyordu. Buradaki askerler cevabı biliyordu. Ama kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

Kalp atışlarım göğsümde çarparken yavaşça Lena'nın odasına doğru ilerledim.

Lütfen... Lütfen...

Kapı hafifçe çatlamıştı. Bir an donakaldım, elim kapı kolundaydı.

Lütfen iyi ol.

Sonunda kendimi içeri adım atmaya zorladım... ve zaman durdu. Yatağında yatan şeyi gördüğümde dudaklarımdan boğuk bir çığlık çıktı.

Hayır.

"Bu herkes için görülmesi zor bir manzara, Majesteleri."

Hayır. Hayır. Hayır.

Boğazını temizledi. "Israr ediyorum, bu dumanlar-"

"Bırak beni," sesim çatallaştı. "Kapıyı arkamdan kapat ve git." Askerin kaşları çatıldı. "Ekselansları-"

"Özel olarak dua etmek istiyorum," diye fısıldadım. "Lütfen."

Gözleri benimkiler arasında gidip geldi ve nazikçe başını salladı, beni yalnız bırakmak için kapıyı kapatırken geri çekildi.

Yavaşça ona döndüğümde yüzüm buruştu. Uzun bir süre donup kaldım, önümde duran şeye inanamıyordum. Lambamdan gelen turuncu ışıltı dışında oda neredeyse zifiri karanlıktı... ve ürkütücü bir sessizlik vardı.

Sonunda kendimi hareket etmeye zorladığımda, adımlarım ağır geliyordu. Onun yanında diz çöktüm.

"Lena..." Bedenimin titremesine engel olamayarak usulca ağladım. "Hayır... hayır..."

Yağ lambasını yanımda yere bıraktım. Saçları gitmişti - o güzelim bakır dalgalar alevler yüzünden dağılmıştı. Yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi.

Ama . Oydu.

Parmak uçlarımla yanağından geriye kalanları okşarken sessizce hıçkırdım ve ölü bedenini hissettiğimde ağladım.

Yeterince hava alamıyordum ve bunun dumanla hiçbir ilgisi yoktu. Aslında, dumanların beni boğmasını diledim, beni şu anda her neredeyse oraya götürmesini diledim.

En iyi arkadaşım.

Hayatımın aşkı.

Lena.

Gözlerim boynunda gezindi, sonra eline kaydı.

Annemin kolyesi, ona verdiğim yüzük... Biri onları çalmış!

Annem öldüğünde öfke hissettiğimi sanıyordum, ama bu? Bu cadıların işi miydi? Onu kaleye tırmanırken gördüler mi? Onu benimle gördüler mi?

Bu beni cezalandırmak için miydi? Planlarının bir parçası mıydı? Yoksa sadece çalmak isteyen serseriler miydi?

Nefes alış verişimi düzenlemeye çalışırken vücudumdan ter damlıyordu.

"Yaşama isteğinin bana bağlanmasına izin veremezsin, Silas. Hiç kimseye."

Bana söylediği son sözleri hatırlayınca başımı salladım. "Beni bırakamazsın," diye sessizce ağladım. "Sana ihtiyacım var. Sensiz hayatımın hiçbir anlamı yok."

"Çünkü hayat adil değildir ve trajedi her an yaşanabilir."

Daha çok ağladım. Alnına bir öpücük kondurdum, gözyaşlarım yanmış cesedinin üzerine damlıyordu. Bu ürkütücüydü... ama o Lena'ydı. Benim Lena'm.

". "

"Yapamam... Lena," diye hıçkırdım.

"Kırılmayacaksın."

Yüzünü hayal ederken nefes almakta zorlandım. Güzel yeşil gözleri... ısıltılı gülümsemesi.

"Söz ver bana."

Sesim ancak fısıltı halindeydi. "Bunu kabul etmiyorum. Bunu kabul etmiyorum." Alnından tekrar öptüm, kendimi toparlamaya çalışırken dudaklarımı onun üzerinde tuttum.

Kapı çalındı ve zayıf bir ses "İşiniz bitti mi, Majesteleri?" diye sordu.

Yüzünden geriye kalanları tutarak geri çekildim, ne kadar acı verici olsa da her korkunç ayrıntıyı not aldım.

"Seni her zaman seveceğim." Titreyen elim onunkinden geriye kalanı tutmak için aşağıya inerken fısıldadım, "Seni öbür dünyada bulacağım, Lena. Söz veriyorum."

Annem bana Tanrıları öğretmiş, onlar hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem için ısrar etmişti. Sevgilimin cesedini hissettiğimde, artık böyle bir fanteziye inanıp inanmadığımı bilmiyordum. Yine de kendimi sessizce Yaşam Tanrıçası Ravaiana'ya dua ederken buldum.

Lütfen Lena'ya huzur verin. Lütfen onu ne kadar çok sevdiğimi söyle. Ona ne kadar özel olduğunu söyle. Nasıl...

Kapı bir kez daha çalındığında yine hıçkırıklara boğuldum, bu sefer daha acildi.

"Bir saniye!" Homurdandım, sonra duama devam ettim.

Ona bunu kimin yaptığını bulacağımı ve adalet yerini bulana kadar rahat etmeyeceğimi söyle. Ölümünden sonraki hayat ve dualar hakkında hiçbir şey bilmiyorum... ama lütfen, eğer henüz yapmadıysanız, Elysium'a güvenli geçişini sağlayın. Ona tekrar yanında olacağımı ve üzgün olduğumu söyleyin. Çok üzgün olduğumu.

Elysium'a, yani cennete gitmeyi hak edip etmediğimi bilmiyordum. Zaten dört adam öldürmüştüm, ne kadar kötü olsalar da. Amatta'yı da öldürmüştüm. Ama ruhumun onunkini tekrar bulması için en ufak bir şans olması için tüm evrenin bana karşı komplo kurması gerekirdi.

"Seni bulacağım," diye mırıldandım ona. "Seni bulacağım, Çiçek. Seni bulacağım."

Son bir öpücük ve kalktım, gözlerimi sildim ve nefesimi tuttum. Sadece odama gidene kadar dayanmam gerekiyordu. Sonra bırakabilirdim.

Lambamı aldım, sonra düğmeyi kavradım ve herkesle göz temasından kaçınmaya dikkat ederek döndüm. Endişelerini görmezden geldim ve Sable'a binip eve doğru yol aldım.

Adamların aramalarını bitirmelerini bekledim ve bu sırada son birkaç günü gözden geçirdim, her küçük şeyi analiz ettim.

Lena'nın bu kadar büyük bir hırsızlığı gerektirecek fazla eşyası yoktu. Birkaç elbise dışında, muhtemelen sahip oldukları tek değerli şey kolye ve yüzüktü.

Cadılar. Cadılar olmalı.

Ne yaptığımızı gördüler, Amatta'ya ne yaptığımı. Beni izleyen bir casusları olmalı, Lena'nın benim için ne kadar önemli olduğunu gördüler ve işleri eşitlemek için onu öldürdüler.

Acı içinde dizginleri kavradım. Odama hiç gelmemeliydi.

Hepsi benim hatam.

Lena'yı bir intikam eylemi olarak hedef aldıklarını şimdi anlayabiliyordum, ama neden Anne? Oyunları neydi?

Peki bundan sonra ne planlıyorlardı?

Havaya, parlak mavi gökyüzüne, parlayan güneşe baktım. Gün nasıl bu kadar güzel olabilirdi? O bu kadar acı çekmişken dünya nasıl hiçbir şey olmamış gibi devam edebiliyordu? Evrenin kendisi nasıl yas tutmuyordu?

Gökyüzü gri olmalı, yağmur , sanki Tanrıların kendileri böyle bir kayıp için ağlıyormuş gibi şimşekler çakmalıydı.

Kaleye tek parça halinde dönmeyi zar zor başardım ve Sable'dan iner inmez yatak odama koştum. Kapıyı arkamdan kapattığımda bir an sessiz kaldım. Donmuş.

Lena ldü.

Lena ldü.

Lena ldü.

Dizlerimin zerine çöküp göğsümü tutmadan önce sadece birkaç adım atabildim.

Nefes

alamıyordum.

Düşünemiyordum.

Tek görebildiğim onun yanmış, kaskatı bedeniydi. Tek koklayabildiğim dumandı. Tek duyabildiğim Amatta'nın ığlığıydı, Lena'nın da hayatı alevler tarafından elinden alınırken aynı çığlıkları attığını hayal ediyordum.

Sonunda kendimi tamamen bıraktım ve ellerime kapanarak ağıladım.

"Kırılmayacaksın."

Bunu benden nasıl isteyebilir? Bunun mümkün olduğuna nasıl inanabildi?

Kırıldım. O yanımda olmadan ben bir hiim.

Kapım aıldıığında sarsıldım. Korku dolu gözlerle dönerek babamın yatak odamın kapısını arkasından kapatmasını izledim.

"Seni lanet olası ocuk," diye bağıarak üzerime yürüdü. "Zavallı bir bebek gibi birkaç köylü için ağılıyorsun." Gömleğimin yakasını kabaca kavradı ve beni ayağā kaldırdı. "Bugün nasıl davrandığın bana söylendi. Sen *bir utanç* kaynağısın."

Ona nefretle baktım, gözyaşlarım yüzümden akıyordu. "Onlar sadece birkaç köylü değıldi," diye tükürdüm.

Gömleğimi bıraktı ve beni geriye savurdu. Tkezledim ama düşmemek için kendimi zor tuttum.

"nemli biri değıl de Dış Halka'dan biri olduğı için için rahat olsun," dedi basitçe.

Öfke doluydum, çok . Bu ne cüret.

Bu ne cüret.

Düşünmedim; sadece harekete geçtim. Kolumu geri çektim ve yumruğumu yüzüne doğru savurdum.

Mide bulandırıcı bir ses çıkardı ve çarpmanın etkisiyle parmak eklemlerime acı saplandı. Olacaklardan ne kadar korksam da, ona acı çektirmek çok iyi hissettiriyordu.

Babam yavaşça başını bana doğru eğdi, şimdi patlamış dudağına dokunuyordu, parmak uçlarını kan kaplamıştı. Kötü niyetli bakışları benimkilerle buluştu ve bir hançer çıkarmasını izledim.

"Bu bana son saygısızlığın olacak" diye hırlarken sesi karanlıktı.

Babam hançerini bana savurduğunda titredi ve gözlerim büyüdü. Çabucak kaçtım ama o ısrar etti. Kral pek çok şeydi - korkunç şeyler - ama zavallı bir savaşçı bunlardan biri değildi.

Son vuruşu başarılı olana kadar darbelerinden kaçmayı başardım ve çelik bıçak dudağımın hemen üstünden sol yanağıma doğru sürüklenirken tısladım.

Parmak uçlarım yüzümden aşağı akan kanı sıyrarak uzaklaşırken homurdandım.

Babam bıçağını silip tekrar sokarken sesi kısılmıştı. "Dikiş attırmaya bak." Dilini şaklattı. "Bu kötü bir yara izi bırakacak."

Ona ters ters baktım, kanım mermer zemine damlarken aşağılamayla titriyordum.

Siyah gözleri beni tiksintiyle inceledi, dudağı kıvrıldı. "Belki de bir hatırlatma görevi görür. Kusurlu bedenini her gördüğünde, gerçekte ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğunu hatırlamanı istiyorum."

Ve bu son sözlerle birlikte gitti.

Nefesimi gevşettim ve yavaş yavaş makyaj aynama doğru ilerledim, yarılmış derime, çenemin altından ve gömleğimden aşağı damlayan kırmızı izlere göz kırptım. Babam bana tokat atmış, yumruk atmıştı... ama beni hiç kesmemişti. Yaranın yandığını hayal ettim ama hiçbir fiziksel acı zihinsel acının önüne geçemezdi.

Gerçekte ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğunu hatırlamanı istiyorum.

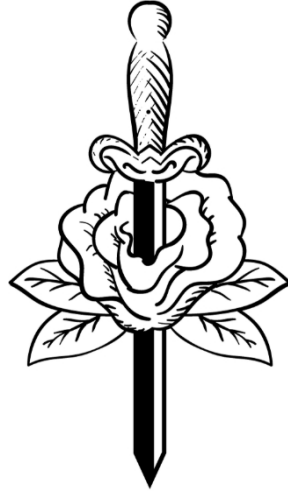
Başarısız olmuştum. Annemi hayal kırıklığına uğrattım. Minerva'yı hayal kırıklığına uğrattım. Lena'yı hayal kırıklığına uğrattım.

Gerçekten bir hayal , değil mi?

OceanofPDF.com

BÖLÜM *HNL*: MYTHS

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

LENA - ŞİMDİ

"Lena," diye bir kadın kafamın içinde konuştu ve Kayin'in sesiyle dizlerimin üzerine çöktüm. "Yapacak işlerimiz var."

Kalbim şiddetle çarpıyordu. Bıçaklarını kavradım
Parmaklarımın altındaki çimen sanki bir şekilde beni bu anda topraklamaya yardımcı olacakmış gibi.

Kayin? Bu gerçekten sen misin?

Kraliçe Ryia La'Rune'un öldürülmesinden önceki akşam, on yılı aşkın bir süredir gizemli kahinle konuşmamış ya da ondan haber almamıştım. Kafamda bir sürü soru dönüp duruyordu ve tek yapabildiğim hızlıca sıralamaya başlamakti.

Bunca zamandır neredeydin? Şimdi neredesin?

Kraliçe'nin cinayetine karıştın mı?

Tam Torrin'in nerede olduğunu bilip bilmediğini soracaktım ki konuştu. Sesi hatırladığımdan daha zayıf, daha cılızdı.

"Sana anlatmak istediğim çok şey var, Lena. Ama söyleyemem." Uzun bir nefes aldı. *"Sizinle irtibata geçmek için büyük çaba sarf ettim. Bu..."* Rahatlayarak nefes verdi. *"Sesini duymak çok güzel."*

Sesi çok yenik geliyordu. Yıkılmış. Uzun zamandır iletişim kurduğum neşeli kadına hiç benzemiyordu.

Sen iyi misin?

"Hayır, değilim." diye cevap verirken sesi kırıldı.

Kalbimin atışları hızlandı ve boğazımdaki nahoş yumruyu yuttum.

Ne yapmam gerektiğini söyle.

Şimdi ağır ağır nefes alıyordu. *"Prens'le birliktesiniz, değil mi?" Evet.*

"Güzel." Kayın öksürüğe boğuldu. *"Daha fazla konuşamam, bağlantımız bu kadar uzaktan güçlü değil."*

, Kayın?

Birkaç dakika sessiz kaldı. *"Otacia'dayım."*

Gözlerim büyüdü ve yerdeki yerimden sıçrayarak kalktım. "Otacia?!" Yüksek sesle haykırdım. "Sen bir mahkûm musun?"

"Benim için endişelenme," diye ısrar etti. *"Doğru zaman geldiğinde yollarımız kesişecek."* Kısa bir duraklama oldu. *"İgon ölmeden önce sana ne söyledi?"*

Bunu sesindeki kederin farkına varmadan edemedim.

İkisinin birbirini nasıl tanıdığını hâlâ bilmiyordum.

"Bana Torrin'i gönderdiğini söyledi..." Fısıldadım. "Sonra bana seni bulmamı, Oquerene'i bulmamı söyledi."

Kendi kendime konuşuyor, manyak gibi bir ileri bir geri volta atıyordum. Eğer biri beni izliyor olsaydı, kesinlikle aklımı kaçırdığımı düşünürdü.

"Beni bulma konusunda endişelenmene gerek yok. Henüz değil. Sana bir tür mesaj mı verdi?"

Şifreli sözlerini hatırlayınca kaşlarımı çattım. "Evet... 'Anka kuşu ancak ateş sayesinde küllerinden yeniden doğabilir' demişti... Bu ne anlama geliyorsa artık."

Hayal kırıklığı içinde inledi.

Parmak uçlarımı sinirli bir şekilde bacaklarıma vurdum. "Ne oldu?"

"Eskisi gibi imgelemler görmüyorum... artık neredeyse hiç görmüyorum. Kraliçe'nin kolyesi hala sende mi?"

Gözlerimi kırıpıştırdım ve köprücük kemiklerimin üzerinde duran elmas ve safir kolyeye baktım. Parmaklarımı narin mücevherlerin üzerinde gezdirdim, taşlar ay ışığında parıltıyordu.

"İstiyorum... Neden?" Yavaşça sordum.

"O kolye sana ihtiyacın olan cevapları verecek... her şey... her şey anlam kazanacak."

"Bir kolye nasıl cevap verebilir ki?" Şüpheyile sordum. Onun sessizliği karşısında içimde paniğin yükseldiğini hissettim. "Kayın, beni korkutuyorsun..." Nefes aldım. "Tehlikede misin?"

"Zamanla seninle tekrar konuşacağım," diye iddia etti. *"Nereida'ya git. Cevapları bulacaksın."*

Adımlarımı durdurdum.

"Bekle! Torrin'in nerede olduğunu biliyor musun?" Cevapların gelme ihtimaliyle göğsümde umut ve korku çiçekleri açarken ağzımdan kaçırdım. "Geçen yıl ayrıldı

tek kelime etmeden, görünüşe göre onu gönderen Igon'du."

Bir gecikme oldu. *"Yakında Torrin'le yollarınız tekrar kesişecek."* *"Başına gelenler için çok üzgünüm Lena,"* diye fısıldamadan önce bir süre daha sessiz kaldı.

Kayın'ın sesi zihnimi doldurduğu anda gitmişti - bu dağın tepesindeki sessiz gece esintisinden başka hiçbir şey duyulmuyordu.

Kayın... Bunca zaman sonra neden şimdi? Ve ta Otacia'dan benimle nasıl konuşuyordu?

Burnumun kenarını çimdikleyerek ağırlaşan nefesimi gevşettim.

Igon onun hakkında fazla bilgi vermeyi reddetmişti. Onun olabildiğince güvenilir bir Büyücü olduğuna yemin etmişti ve bir kahin olarak kimliğini gizli tutmak zorunluydu. Ona sormam gereken çok şey vardı ama ne kadar iletişim kurmaya çalışsam da aramızdaki bağlantı... bir anda yok oldu.

Ve bana ne olduğunu görmüş olmalı... Rurik'e...

Nefesimi sakinleştirmeye çalışırken göğsümü sıktım, rüzgâr alnımdan damlayan teri hafifletmek için çok az şey yapıyordu.

Bunu düşünmeyin. Bunu düşünme.

Birkaç titrete nefes aldım ve gözyaşlarımın yerinde kalmasını diledim. Bunu düşünmek istemiyordum, hele de şu anda bu kadar kişi bana güvenirken. O canavarların bana yaşattıklarını hatırlamak istemiyordum. Hissettiğim mutlak çaresizliğin hatırlatılmasını.

Ben yaşıyorum.

Gittiler.

Burada değiller.

Ben güvendeyim.

Bunu düşünemezdim, şimdi olmazdı. Halkımı kurtarmaya odaklanmam gerekiyordu; travmamla daha sonra ilgilenebilirdim.

Gittiler.

Burada değiller.

Ben güvendeyim.

Kendimi toparlamak için birkaç dakika harcadım, rahatlatıcı bir hareketle kollarımı ovuşturdum. Bu süreyi duygularımı-anılarımı

-Bir şişenin içine.

Ben . . .

Güvendeyi

m.

Yeterince sakinleştigimi hissettiğimde, o tartışmadan sonra daha da bitkin hissederek yavaşça kampa geri dönmeye başladım.

Sonra, her zaman olduğu gibi, aklım Silas'a kaydı.

"Senin iyiliğine dayanamıyorum. Onu bana verme."

Ne yani, ona karşı öfkeli bir sürtük olmamı mı istiyordu? Gerçekten düşmanlık mı istiyordu? Ya da belki ilgisizlik?

Hayatı boyunca halkıma karşı hissettiği düşmanlığı göz önünde bulundurursak, bu daha iyi bir gelecek için çalışmamıza nasıl yardımcı ?

Yaptığı her şeyi düşününce hâlâ acı hissediyordum. Silas, Cadı Avcısı.

Yıllar boyunca yangınlarla ilgili hikâyeler duymuştum... Korkunçlaştıklarında beni sessiz bir yere kaçmaya iten hikâyeler.

O hikayeleri duymayı hiç istemedim. Hâlâ da istemiyorum. Sevdiğim adamın, herkesten daha iyi tanıdığım adamın böyle bir vahşet yaptığını hayal edemiyordum.

Bunca yıl sonra onu gördüğümde, ne kadar soğuk biri haline geldiğini gördüğümde bile, duyduğum ayrıntıların bir kısmını bile hayal edemiyordum.

Geri dönerken, sihirle hava durumu kontrol edilen Rozavar Dağı'nın zirvesi boyunca kurulmuş çok sayıda kamp alanına baktım.

Küçük grubumuzun etrafındaki ateş hâlâ çıtırdıyordu ve Edmund artık büyülü karbonadodan yapılmış yeni bacağını incelemekten başını kaldırıp bana küçük bir gülümseme verdi. Elowen onun yanında bir kütüğün üzerinde oturmuş, yeni koluna hayretle bakıyordu.

Metal, damarlı benzeri malzeme... tuhaftı. Olağanüstü.

"Tekrar teşekkür ederim, Lena. Sadece... teşekkür ederim," dedi ben yanından geçerken huzurlu bir sırıtışla. Alevler, alnına yaslanan sarı dalgalarını daha da altın sarısı gösteriyordu.

Gülümsemesine hafifçe başımı sallayarak karşılık verdim ve Merrick'in yanına, ateşin karşısındaki kütüğün üzerine oturmaya gittim. İkisine de ters ters bakıyordu ve onlar da ya onu görmezden gelmeyi tercih ediyorlardı ya da birbirlerine o kadar dalmışlardı ki onun bakışlarını fark etmemişlerdi.

Roland bir yandan hançerini bileyip bir yandan Hendry'yle konuşuyordu, Viola kim bilir nerede kuş formunda gökyüzünde keşif yapıyordu, yakınlarda Otacian var mı diye bakıyordu ve ben Prens'le karısının nerede olduğunu bilmek istemiyordum.

Alevlerin etrafında uzananlar Merrick ve benim konuşmalarımızı duyamayacak kadar uzaktaydılar. "Yüzünü biraz daha buruşturabilirsin, biliyorsun. Zavallı çocukları korkutup kaçıracaksın," diye hafifçe takıldım.

Bu yolculuğa çıkmış olan bir avuç büyücü çocuk kıkırdıyor, sıcak dağın tepesinde koşuşturuyor, ateşböceklerini kovalıyor ve onları büyüleriyle küçük baloncuklar halinde yakalıyorlardı. Eğer Merrick'in çarpık yüzünü görselerdi, midelerinin bulanacağına dair bir his vardı içimde. İsteddiği zaman tedirgin edici olabiliyordu.

Merrick homurdandı, ifadesi yumuşadı. Elimi omzuna koydum ve ona doğru eğildim.

"Az önce benimle kimin konuştuğunu asla tahmin edemezsin," diye kulağına fısıldadım.

Gerginleştiğini hissettim ve bana bakmak için döndü, buz mavisî gözleri neredeyse siyaha dönüyordu - birinin duygularını okuduğunda her zaman döndükleri renk. Bazen bunu birinin yalan söyleyip söylemediğini anlamak ya da birinin duygularının sözleriyle uyuşup uyuşmadığını görmek için kullanırdı. Ama genellikle bunu sadece başkalarını daha iyi anlamak için kullanırdı.

"Torrin?" diye nefes aldı.

Başımı salladım. "Kayın."

Bir nefes gevşetirken gözleri büyüdü. "Ee?" diye bastırdı. "Ne dedi?"

Burnumun içinden mizahsız bir kahkaha attım. "Pek bir şey yok. Prens burada olup olmadığını sordu, bana-"

Kahretsin. Ona Kraliçe'nin kolyesinden bahsedemem.

Elim omzundan kayıp yanıma dönerken boğazımı temizledim. "Bana Otacia'da olduğunu söyledi ve bir mahkûm olduğu doğrulanmasa da bana iyi olmadığını söyledi." Gözlerim düştü ve yanına otururken gergin bir şekilde tırnaklarımı yedim. "Ayrıca bana zamanla tekrar buluşacağımızı söyledi... Torrin ve ben."

"Sanırım bu kısmen iyi bir haber." Merrick yanımda kıpırdandı ve dişlerini alt dudağını saran çemberli piercingin üzerinde gezdirdi. "Bunların hiçbirî tesadüf değil... Onu bulmamızı mı istiyor?"

Başımı tekrar salladım ve yanağımın içini çiğnedim. "Hayır. Bana Nereida'ya gitmemi söyledi. Ona bu yerden bahsetmedim bile." Merrick'e zayıf bir gülümseme verdim. "En azından bu bir şeyi doğru yaptığımıza dair bir işaret."

Merrick'in gözleri beni incelerken tekrar buz mavisine döndü. "Sana güveniyorum, Lena." Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Hayatta olması iyi bir şey, değil mi? Çok uzun zaman oldu."

"Var..." Başımı eğdim ve gece gökyüzüne hayretle baktım. Burası gerçekten çok güzeldi. Immeron'un neden burayı seçtiğini anlayabiliyordum.

Ames. Işık kirliliğinin olmaması yıldızları daha da görünür kılıyordu.

Bana küçüklüğümü hatırlattı. Otacia'daki evimizi bulmadan önce kâbuslarla boğuşurdum, gücümün korkusu sürekli bir paranoya kaynağıydı, yabancı topraklarda daha da fazla. Battaniyelerimizden birinin bir güve sürüsü tarafından yenildiğini ve kumaşta küçük delikler oluştuğunu hatırlıyorum. Annem, yaratıcı bir kadın olduğu için

-Yüzlerce küçük delik. Beni kollarının arasına aldı, battaniyeyi üstümüze attı ve bizi altına aldı.

O sırada kaldığımız odanın ılık ışığı o minik gözyaşlarının arasından süzülüyordu. *"Bak, gece gökyüzü gibi!"* demişti ve gerçekten de öyleydi. Onunla yıldızların altında kendimi güvende hissediyordum.

"Say onları, Lena. Yıldızları say."

Sayarken onun kollarında uyuyakalmışım, sonunda gece boyunca mışıl mışıl dinlenmişim.

Gözyaşlarım annemin uyuyan bedenine doğru akmaya başladı. Sabah olduğunda hayatımda ilk kez onu terk ediyor olacaktım. Ama o burada güvende olacaktı.

Güvende olacaktı.

"Sana bir şeyden hiç bahsetmedim," diyerek sesimi alçalttım ve Merrick'in gözleriyle buluştum.

Kaşlarını çattı, gözleri bir kez daha karardı. Ona yaklaştım ve tekrar fısıldamak için yanına gittim. Merrick'in kokusunu duymazdan geldim ya da en azından bunu denedim. Nedense hep taze kar gibi kokardı. Belki de sürekli buz büyüğü kullanmasından kaynaklanıyordu.

"İgon ölmeden önce bana bir mesaj verdi. 'Anka kuşu ancak ateş sayesinde küllerinden yeniden doğabilir.' Gözlerini aradım. 'Bu sana bir şey ifade ediyor mu? Ne demek istediğini anlayamıyorum.'"

Silas ve Erabella bulundukları yerden dönerken Merrick bir an düşündü. Gözlerim ikiliyi taradı ve hafif dağınık saçlarını ve yanaklarındaki hafif kızarıklığı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Silas gözlerime bakmadı.

Ateşimin yükseldiğini hissettim ve gözlerim yere kaydı.

Alevleri sakınleştir, Lena.

Merrick'in de gerildiğini hissettim ve ona baktığımda kararmış gözlerinin ikisinin üzerinde olduğunu gördüm. Beni sorgulamasına fırsat vermeden -çünkü şu anda duygularımın aptal gibi yükseldiğini biliyordum- "Ee?" diye sordum.

Rüzgâr gümüş beyazı saçlarını savurdu, şu anda bağlı değildi ve göğsünün hemen arkasına düşüyordu. Gözleri normale dönmeden önce bir anlığına yere dikilmiş, kısılmıştı. "Hayır... Ben... Ben bunu hiç anlamıyorum." Ateşin içine bakarken kollarını kavuşturdu.

Silas ve Erabella ortak yataklarına yerleşmeden önce sessizce konuştular. Silas hâlâ benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

"Benimle zihnimde konuştu, Merrick." Merrick kaşlarını kaldırarak bana döndü.

"Ölmeden hemen önce Igon benimle zihnimde konuştu. Nasıl olduğunu bilmiyorum."

Çenesi klikledi ve başım düşmeye başladığında, gözlerimin onunkilerle buluşabilmesi için çenemi usulca eğdi. "Eminim her şeyi şu anda anlamaman gerekmiyordur." Çenemi bıraktı ve omzumu okşadı. "Dinlen. Çözülmesi gereken her şey için stres yapma, söylemesi yapmaktan daha kolay, biliyorum." Bana orantısız bir gülümseme verdi. "Ama biraz dinlen. Bir daha ne zaman dinlenebileceğimizi ancak Tithara bilebilir."

Gerçek bu değil miydi?

"O zaman sen de biraz almalısın," diye önerdim.

Gülümsemesi duraksadı. "Yapacağım." Gözleri şimdi Elowen'ın elini tutmuş olan Edmund'a kaydı ve ona gülümsedi. "O piçin kız kardeşimi alıp kaçmayacağını öğrendikten sonra."

Ayağa kalkıp kendi yatağıma doğru ilerlerken burnumun ucuyla güldüm. "Seni hiç bu kadar aşırı korumacı görmemiştim Merrick."

"Elowen'i hiç görmedim..." diye başladı, sonra içini çekti ve omzunun üzerinden küçük bir gülümsemeyle bana baktı. "İyi geceler, Lena."

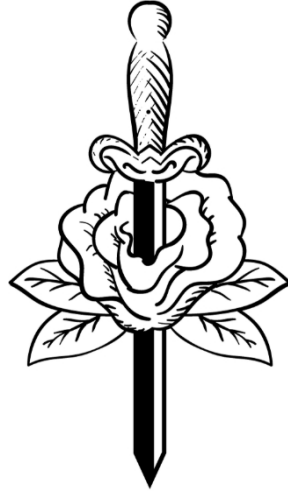
"İyi geceler." Bir an daha arkama baktım, Elowen'ın Edmund'un söylediği bir şeye kıkırdadığını, Edmund'un onu sanki gördüğü en güzel şeymiş gibi izlediğini gördüm.

Ruh bağları.

Hain gözlerim görünürdeki eşime kaydı. Gözleri kapalıydı, karısı yanına sokulmuştu.

Göğsümde yine o acıyı hissettim ve yıldızlara bakarken, uykuya dalarken bile hafiflediğini hissetmedim.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LENA

T Ertesi sabah dağ bir mırıltı deniziydi, grubumuz güneye doğru yolculuğa hazırlanırken halkım temkinli bir şekilde onları izliyordu.

Merrick. Elowen. Viola. Silas. Roland. Hendry. Edmund. Erabella. Ve ben, onların yücəsi.

Laith Kalesi'nden kaçtığımızdan bu yana geçen birkaç gün bizi birbirimize daha da yakınlaştırmıştı. Yine de birbirimize karşı tam olarak rahat değildik. O noktaya gelmemizin biraz zaman alacağını tahmin ediyordum, anlaşılır bir şekilde.

Sabah, Ayla'nın bize yeni kıyafetlerimizi ve oğullarından biri olan Ashton'ın da kendi yaptıkları zırhı getirmesiyle başladı. Immeron'un tüm ailesi, beş oğlu, eşleri ve Ayla, bu haftayı ya eşyalarımızı yaparak ya da ekstra malzeme için Forsmont'a seyahat ederek geçirmişti.

Dar deri pantolonumdan iki ince kayışla tutturulmuş formda üstüme kadar tüm kıyafetim neredeyse tamamen siyahtı. Vambraces'ım, couters'ım ve pauldron'um birbiriyle uyumluydu ve deri malzeme esnek ve güçlüydü. Son olarak bana koyu lacivert bir pelerin verildi. Göğsüm çıplaktı ve Ryia'nın tenime yaslanan kolyesi dışında görünürde hiçbir şey yoktu.

Kıyafetimin Otacia'nın renkleriyle nasıl yapıldığını fark etmeden edemedim -Siyah ve lacivert. Bunun bilerek mi yapıldığını merak ettim.

Büyücülerin kıyafetleri insan yoldaşlarımız için hazırlanmış olanlardan farklıydı. Koruyucu güç alanlarını kullanma becerimiz ve ayaklarımız üzerinde çevik olma ihtiyacımız birincil öneme sahip olduğu için bizimkiler daha hafifti.

İnsanların kendilerini korumak için ekstra yastıklamaya ihtiyaçları vardı, bu yüzden zırhları biraz daha ağırdı ve malzemelerin hepsi birbiriyle uyumluydu: tamamen siyah, çelik plaka zırhlar, deri pantolonlar ve nötr renkli pelerinler. Ayla bize hafif şezlong giysileri de paketlemişti, Tovagoth'ta yaz mevsiminin yaklaşmakta olan sıcaklığında bunlara ihtiyacımız olacağı konusunda ısrar ediyordu.

"Kaçak olduğunuzu bildiğim için size çok fazla dikkat çekmeyecek kıyafetler dikmek istedim," dedi Ayla dikkatle. "Bu yüzden çok fazla siyah ve gümüş var."

Silas çenesini sıkıttı ama Ayla'ya küçük bir gülümseme vermeye çalıştı. "Teşekkür ederim."

Prens nihayet bu sabah benimle göz teması kurmuştu ama altın rengi bakışlarını hemen kaçırmıştı.

"Senin iyiliğine dayanamıyorum. Onu bana verme."

Dün gece ve bu sabah uyandığımda sözleri üzerine tekrar düşündüm. Benim hoşnutsuzluğumu hak ettiğini mi düşünüyordu? Ya da belki de bana karşı olan hisleri hala bir parça devam ediyordu...

Ayla'nın elinde bir keseyle yanıma gelmesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. "Nasıl oldu?" diye sordu sıcak bir gülümsemeyle, yeni kıyafetimi işaret ederek.

"Eldiven gibi." Ben de sırttım. "Teşekkür ederim."

Merrick iç çekti. "Şu lanet hapisane kıyafetlerinden kurtulmak çok iyi hissettiriyor," dedi ellerini lacivert cübbesinin kumaşı üzerinde gezdirerek. O da Elowen da en hafif seçenekleri tercih etmişlerdi ama her ikisi de benimkine uygun vambaklarla birlikte dövüş derisi giyiyordu.

Elowen kendi bordo ve lacivert bornozunun içinde dönüyordu, kumaş ince belini sıkıca sarıyordu. "Bu mükemmel!"

Heyecanlarına kıkırdadım, kalçalarındaki kemerlere ve kıyafetlerine işlenmiş gümüş ipliklere dikkat ettim. Elowen'in büyülü hançeri yanında sabitlenmişti.

Edmund yumuşak bir sesle, "Harika görünüyorsun," deyince Elowen kızardı ve dönmeye devam etmeden önce ona utangaç bir gülümseme sundu.

Ayla ellerini birbirine kenetledi. "Oh, çok sevindim." Dikkatini biraz rahatsız görünen Otacia Prensesi'ne çevirdi. "Peki ya sen Era? Seninki nasıl oldu?"

Era ona zarif bir sırıtışla karşılık verdi. "Tam oturdu." Otacian erkeklerinininkine benzer bir zırh giyiyordu, ancak onunki kadınsı vücudunu tamamlayacak şekilde yapılandırılmıştı. Aslında benimkine oldukça benziyordu ama deri yerine siyah çelikten yapılmıştı. "Daha önce hiç zırh giymemiştım. Onunla kendimi... güçlü hissediyorum."

Merrick'in gözleri onunkilere kaydı ve Merrick onun bakışlarına karşılık verdiğinde hafifçe gülümsedi.

İçimde bir öfke yükseldi... çünkü Erabella'nın hoşlanmaya başladığım bir kişiliği vardı.

Ondan hoşlanmak istemedim.

"Diğer insanlar gibi sizinkini de ağırlaştırdık. Alışmak biraz zaman alacak ama size daha fazla koruma sağlayacaktır."

Erabella başını eğdi. "Minnettarım. Teşekkür ederim."

Ayla jeste karşılık verdi, sonra elini bana doğru uzattı ve sonunda elindeki keseyi bana uzattı. Kaşlarımı kaldırdım.

"Çeşitli bitkiler," diye açıkladı. "En faydalı bulduklarımın bazıları."

Elowen dönmeyi bıraktı. "Doğum kontrol iksiri için gerekenler sende var mı?" diye sordu.

Edmund ve Hendry'nin gözlerinin kocaman açıldığını ve Merrick'in kaşlarının çatıldığını gördüğümde neredeyse kahkahalara boğuluyordum. Roland bile ufak tefek şifacının böyle bir şey sormasına şaşırılmış görünüyordu ama fark etmedikleri şey Elowen'ın Edmund'la yatmayı planlayıp planlamadığının önemli olmadığıydı.

"Aylık kanamayı ortadan kaldırıyor," diye mırıldandım onlara, keseyi kalçalarındaki kemere bağlarken.

Edmund ensesini ovuştururken yüzünde mahcup bir sırıtiş belirdi ve ayaklarının dibindeki otları özellikle ilginç bulmaya başlayan Hendry'nin yanaklarının hafifçe kızardığını fark ettim.

Silas'ın tek tepkisi birkaç kez göz kırpmak oldu ama Erabella'nın ağzı bir anda açıldı. "Bunun için alabileceğin bir şey var mı? Ve... güvenli mi?"

Gözlerimi kıstım, bir parça kızgınlık hissettim. İnsanların büyüyle ilgili her şeye karşı temkinli olması alışılmadık bir durum değildi.

Viola ona göz kırparak, "Güvenlidir," diye karşılık verdi. "Gebeliği önleyici özellikleri de cabası."

Karanlık bir düşünce zihnimi bulandırmaya başladı ve Erabella'nın yüzünün nasıl değiştiğini, parmak uçları Silas'ınkilere değdiğinde yüzünde beliren hafif gülümsemeyi görünce dikkatimi hızla Ayla'ya yönelttim.

"Görünmezlik için bir şey var mı?" Kahverengi çantanın içine bakarken biraz fazla yüksek sesle sordum. Bir tane yapmaya ihtiyaç duymayalı uzun zaman olmuştu ama beceri hâlâ aklımda tazeydi.

"Evet, bol miktarda heliotrope ve amaranth," diye yanıtladı. "Taşımak için bir sürü şişeden daha iyi olacağını düşündüm."

Keseyi bir kez daha bağlarken minnettar bir baş hareketiyle onayladım. "Bu mükemmel."

Immeron elinde katlanmış bir haritayla yanımıza gelerek, "Şimdi, unutma," diye söze başladı. Bakışları Prens'in üzerinde durdu, sonra beni süzdü ve başını geriye doğru sallayarak özel olarak konuşmamızı önerdi.

Silas'ın yüzü nötr kalmıştı ama çenesindeki tüyler hoşnutsuzluğunu ele veriyordu.

Immeron'u takip ettim. "Nereida, Wrendier sınırındaki kıyının hemen ötesinde," dedi sessizce ve yeterince uzaklaştığımızda bana döndü. "Büyücü olmayanlar onu koruyan Vadiyi geçmeyi denediler ama hiçbiri başaramadı. İnsan gözüne görünürde hiç kara yokmuş gibi görünecek. Ancak siz onu görebiliyor olmalısınız." Gözleri Otacian'lara kaydı. "Umarım, eğer onlar da sizinle birlikteyse, girişlerine izin verilir." Parmağıyla burası ile Forsmont arasında işaretlediği bir bölgeyi gösterdi. "Forsmont'a bir haftalık yolculuktan tasarruf etmek için Half-Life Pass'tan geçebilirsiniz. Ama tehlikelere dikkat edin."

Gözlerim endişeyle onunkilere kaydı. "Tam olarak hangi tehlikelerden bahsediyoruz?"

Yüzünü buruşturdu. "Kan emiciler. Daha önce de belirttiğim gibi, Vampirlerin çoğu kuzeyde görülür. Ama ailem Forsmont'ta duyduğumuz fısıltılara dayanarak geçitten uzak durma eğiliminde."

Immeron'un diğer iki oğlu küçük krallıktaki halkım için erzak toplamak üzere yola çıkmıştı ve hâlâ dönmemişlerdi. Halsted üzerinden Forsmont'a yapılan yolculuk, gidiş ve dönüş olmak üzere toplamda yaklaşık dört hafta sürüyordu, dolayısıyla bu bir şok değildi.

"Halsted'de herhangi bir sorunla karşılaştınız mı?"

Halsted, Faltrun'un hemen ardından Tovagoth'un en büyük ikinci krallığıydı. Aynı zamanda Otacia'nın en etkileyici bölgelerinden biriydi... ve en önyargılıydı.

Başını iki yana salladı. "Şükürler olsun ki öyle bir şey olmadı. Ama eminim Prens'in ihanetinin haberi yayılmıştır. Otacia'dan sonra sizin için en tehlikeli yerin burası olduğunu söyleyebilirim."

Bana yıpranmış haritayı uzatırken dudaklarımı yana çektim. Bir süre inceledikten sonra gözlerim onunkilere kaydı. "Nasıl oldu da Ames'ten geçmedin?"

Haritaya göre Ames ve Halsted, Rozavar Dağı'na eşit uzaklıktaydı ve Ames belki de Forsmont'a bir gün daha yakındı. Bu rotayı kullanmayacağımızı biliyordum, çünkü birincisi, kaçan herhangi birimizin eve dönmeye çalışması durumunda Otacianlar muhtemelen bizim bölgemize geri dönmüşlerdi. Ve ikincisi,

Çünkü hâlâ duran cesetleri görmek ya da koklamak istemiyordum. Keşke onları gömebilseydik... ama şimdi zamanı değildi.

Immeron'un duruşu sertleşti, masmavi gözleri anlam veremediğim bir duyguyla parlıyordu. "Çok fazla anı... O yere geri dönemezdim," diye mırıldandı.

Anlamadığım halde başımı salladım. İtmek kabalık gibi geliyordu. "Misafirperverliğiniz ve halkımla ilgilendiğiniz için çok teşekkür ederim."

Omzumu sıkarken gülümsemesi samimiydi. "*Bizim* insanlarımız. Biz Büyücüler birbirimize göz kulak olmalıyız." Eli tekrar yanına düştü. "Kelepçeler için de teşekkür ederim. Nasıl çalıştıklarına dair hâlâ bir cevabım yok ama bunu çözmeye kararlıyım."

Yanımızda sakladığımız yedek bir çifti ona vermiştim. Onlara güç veren her neyse hepimiz için bir sırdı, Silas için bile. Bu bilginin gizli olduğunu söylemişti; Prens'e bile bu bilgi verilmemişti. Bazı cevaplar almaya kararlıyım.

Sırıtarak cevap verdim, uzaktaki annemle göz göze geldiğimde sırıtışım yavaşça azaldı.

"Affedersiniz," dedim kibarca. Immeron başıyla onayladı ve ben de ona doğru ilerledim.

Geçtiğimiz birkaç gün boyunca onunla konuşmuş ve bu yolculukta bana katılmayacağını açıkça belirtmiştim. Her seferinde itiraz etti. Ama şimdi nihayet buradaydık, bu dağdan ayrılacağım gün. Onu bırakarak.

Ben yaklaşırken gözyaşlarını sildi ve bana olumlu bir gülümseme vermek için elinden geleni yaptı. Yine de yüzü buruştu.

"Seninle gelmeliyim," diye yalvardı, alt dudağı dışarı çıkmıştı.

"Hayır." Ellerini ellerimde kavradım, kendi sesim titriyordu, bunun onu bir süre için son görüşüm olduğunu biliyordum. "Burada, dağda güvende olduğunu bildiğim için kendimi huzurlu hissedeceğim."

Başını salladı, bakır kakülleri rüzgârla savruldu. "Yirmi üç yıllık hayatın boyunca hiç ayrılmadık. Ben... Ben sensiz ne yaparım bilmiyorum," diye ağladı ve yanağını okşadı. "Sen benim hayatımın amacısın, Lena."

Böyle bir açıklamadan sonra duygularımı tutamadım. Ona sarıldım ve usulca ağladım. "Geri döneceğim," diye teminat verdim. "Eğer Nereida gerçekse... Immeron'un söylediği gibi güvenli bir yerse, geri döneceğim. Tüm halkımızı oraya getireceğim." Gözyaşlarını silerken burnumu çekerek geri çekildim. Bir an tereddüt ettim. "Kayın dün gece benimle konuştu anne."

Yutkunarak ağlamaklı gözlerini kocaman açtı. "Ne dedi o?"

Ona Kayın'ın yapmamı tavsiye ettiği şeyin özetini anlattım ve bitirdiğimde sakın bir nefes aldı, eli sanki başı ağrıyormuş gibi alnına gitti. "Tüm bunların senin omuzlarına yüklenmiş olmasından nefret ediyorum..."

"Bu benim kaderim ve Tanrıların beni izlediğine inanıyorum. Sanırım güvende olacağım... en azından olabileceğim kadar güvende," dedim yarım bir gülümsemeyle. Durumu hafife alma çabalarım boşa çıktı.

"Seni korumam gerekiyor-" diye başladı.

"Ve öyle olacaksın," diye söz verdim. "Senin güvenliğin için endişelenmek beni daha fazla tehlikeye atar. Elimdeki göreve odaklanmam gerekiyor."

Yavaşça başını salladı, beni bir kez daha kucaklamadan önce omuzları yenilgiyle çökmüştü. "Seni çok seviyorum, Lena."

"Ben de seni seviyorum" diye fısıldarken sesim titriyordu.

Beni bıraktığında gözlerinin arkamda kalışını, yüzündeki sıcaklığın kayboluşunu izledim. Omzumun üzerinden baktığımda Silas'ın bize doğru adım attığını fark ettim.

İkimizle de göz teması kurmak istemediği belliydi ama sonunda bana bakmayı tercih etti, annemin yakıcı bakışları ona fazla gelmişti.

"Gitmeliyiz," diye teklif etti yanıma ulaştığında. "Forsmont'a gidiyoruz, değil mi? Geçebileceğimiz bir geçit var ama akşam olmadan girişine varma umudumuz varsa hemen yola çıkmalıyız."

Gözlerimi kırpıttım. "Kulakların çok iyi işitiyor mu, yoksa daha önce bulundun mu?"

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Bunu daha önce de yaşadım, üç yıl önce. En iyi seçeneğimiz bu. Bence Halsted'den olabildiğince uzak durmalıyız."

Yavaşça başımı salladım ve annem ona doğru yürüdü. "Ona iyi bak," diye ağzından kaçırdı.

Dehşete kapılmış yüzüm ona doğru döndü ama onun amansız ilgisi sadece Prens'e yönelikti. Bal rengi gözleri şaşkınlıkla onunkilere kaydı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ama çenesini dik tuttu. "Daha önce onu hep korudun," dedi sessizce. "Hayatımdaki en önemli kişiyi sana emanet ediyorum. Ona bir şey olmasına izin verme."

Silas kaşlarını indirmeden önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Sana söz veriyorum," diye söz verdi.

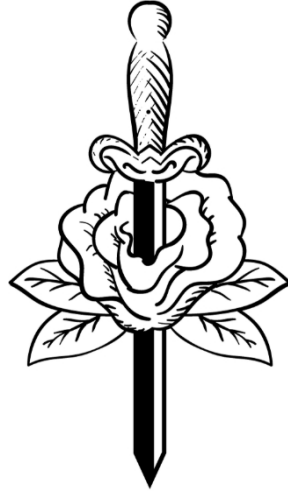
Dudağı titredi ve uzaklaşmadan önce başını salladı.

"Ondan hiç uzak kalmadım," dedim usulca, Merrick, Elowen ve Viola ile vedalaşmak için ilerleyişini izlerken.

Silas'ın gözlerini üzerimde hissettim. "Biliyorum," diye cevap verdi sessizce. "En azından onun burada güvende olduğunu bilerek teselli bulabilirsin."

Nazik ses tonunu duyunca kalbim küt küt atmaya başladı. Sadece bir anlığına gözlerine baktım, sonra çenesi kıpırdadı ve uzaklaştı.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LENA

W Dağın dibindeki geçide girdiğimizde, El, Merrick, Viola ve ben ellerimizi kaldırdık ve kulaklarımızın sivri kıkırdaklarını gizlemek için hafifçe çevirdik.

"Seni yuvarlak kulaklarla görmek çok tuhaf, Merrick!" Elowen kıkırdadı. Öyleydi, ama dürüst olmak gerekirse El ve Vi'yi onlarınkiyle görmek de tuhaftı. Ames'te hiç saklanmak zorunda kalmamıştık.

"Senin sivri uçlularını tercih ederim," diye mırıldandı Edmund atlarının üzerinde El'in arkasındaki yerinden. "Ama yine de çok güzelsin."

Başını onun omzuna yaslayıp kocaman bir gülümsemeyle gözlerinin içine baktığında usulca gülümsedim.

Kaşlarını çatmaktan Merrick'in alnında bir damarın şiştiğine yemin edebilirim. Viola bir elini omzuna koyarak onu öfke transından çıkardı. "Binmeye hazır mısınız?" diye şaka yaptı.

Sonunda gözlerini kız kardeşinden ayırdı. "Bunun için hazır olduğuna emin ? Bu mu?"

Burnunun ucuyla güldü, sonra geri çekilerek çarpıcı, siyah bir kısırağı. Menekşe rengi gözleri parlıyordu ve Merrick atına atlamadan önce onun sırtını sıvazladı.

Roland'ın ve benim atımın dizginlerini tutarak örgümü omzumdan attım ve Silas'ı bana bakarken buldum.

Daha önce ona böyle göründüğümü fark ettim... Dış Halka'nın sıradan Lena Daelyra'sı. Eskiden damarlarımda dolaşan büyüden ve sırtıma hedef tahtası koyan kulaklarımdan nefret ederdim. Ama şimdi? Şimdi, kim olduğumu saklamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Bal rengi gözleri beni incelerken aklından neler geçiyordu? Gerçek kimliğini keşfettiğimde bana söylediği sözleri anımsadım.

"Bir maske taktığını, gerçek benliğini sakladığını söyleyebilirdim çünkü o olmaktan korkuyordun. Bu benimle ilgili bir şeydi. Ama bu yüzden seninle alay etmekten hoşlanıyordum... damarına basmaktan hoşlanıyordum."

Amansız bakışlarını üzerimde tuttum.

"Çünkü onun dışarı çıkmak için yalvardığını gördüm. Ve onun her parçasını sevdim."

Gözleri titredi ve kaçırın ilk kişi o oldu. Gerçekler su yüzüne çıktıkça midemde ağrılar düğümlendi.

Bir cadıyı asla sevmezdin, öyle değil mi Quill?

...Yoksa masken sıkı mı?

Forsmont'a kadar ilk birkaç saat çoğunlukla sessizlik içinde yol aldık, grup arasında ufak tefek konuşmalar oldu ama o kadar.

Anneme emin olmadığım bir süre için veda etmek zordu. Silas'ın kollarını karısına dolamasını, karısı ona gülümserken usulca gülümsemesini izlemek zordu.

Ama hiçbir şey Roland'la birlikte bu lanet ata binmekten daha zor olamazdı.

Bu sefer yer değiştirdik, ben önde o arkamda oturuyordu ve Tanrım, buna pişman oldum. Yolda birkaç saat geçmişti ve şu anda atlarımıza bir tatlı su nehrinden su içiriyorduk. Uzakta, güneş gökyüzünde hala parlaktı ve havayı rahat bir sıcaklığa kadar ısıtıyordu. Önümüzde uzanan arazi çoğunlukla parlak, yeşil çimenlerle kaplı çayırıktı.

Hepimiz atlarımızdan inmiş, tuvalet molası vermiş ve su tulumlarımızı doldurmuştuk. Şimdi Roland ve ben atımıza geri dönmüş, kısırağın su içmeyi bitirmesini bekliyorduk.

Güçlü kalçaları benimkilere baskı yapıyor, elleri kalçalarımnda rahatça duruyordu. Kendi adıma, bu konumdan hiç hoşnut değildim. Piç herif de bunu anlayabiliyordu.

"Çok sertleşmişsin, Ginger Snap," diye mırıldandı, elleri kalçalarımndan aşağı kayarken. "Bu konuda daha sonra yardımcı olabilirim" diye fısıldadığında tüm vücuduma bir ürperti yayıldı.

Başıma gelenlere rağmen Roland'ın yanında kendimi güvende hissediyordum. Rahatsızlığım iğrenmemden ya da dokunuşundan korkmamdan kaynaklanmıyordu.

ne kadar keyif aldığımı fark ettim.

Ayrıca, o kelepçelerin içinde ben değildim. Ondan çok daha güçlüydim.

"Roland," dedim tatlı bir sesle, kulağına fısıldamak için arkama yaslandım. "Eğer daha fazla saçmalamaya kalkarsan seni gerçekten ateşe veririm."

Kıs kıs güldü. Atın beyaz yelesini okşayarak, "Bu Donut için hiç de iyi olmaz," diye cevap verdi. "Çapraz ateşe yakalanması onun için adil olmaz."

Hafifçe döndüm ve ona yapay bir gülümseme verdim. "O zaman beni test etme. Yoksa bu akşam yemekte Roland'ın yanında fûme çörek servis edilecek."

Masum bir hayvanı asla incitmezdim. Ama onun utanmazca flört etmesine müsamaha göstermeyeceğimi açıklığa kavuşturmak istedim. Hoşuma gitse bile - hoşlanmaktan da öte. Alnımı tokatlamaktan kaçındım.

Ugh! Neyim var benim böyle?

Dramatik bir iç çekiş yaptı. "'Beni akşam yemeğinde yemeni çok isterim' demek istiyorum ama Donut'ın hatırı için dudaklarımı mühürleyeceğim."

Gözlerimi ona diktim. "Tam anlamıyla söyledin zaten."

Bana orantısız bir sırtıma yaptı, ela gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Evet, ama sahip olabileceği kadar güçlü değildi," diye karşılık verdi.

Güneş sadece onun derin, bronz tenini tamamlamakla kalmıyor, aynı zamanda ışınlar gözlerindeki yeşil tonları da ortaya çıkarıyordu. Onları gördüğüm çoğu zaman daha kahverengi görünüyorlardı, ama şimdi gerçek renkleri olan zeytin ve koyu sarı karışımını görünce onları büyüleyici buldum.

Ve kirpikleri... Ne kadar uzun olduklarını hiç fark etmemiştim.

Gülümsemesi büyüdü ve parlak, beyaz dişlerini sergiledi. "Gözlerini dikip bakman beni azdırıyor, Ginger Snap," diye mırıldandı.

Onu süzdüğümü fark ettiğimde gözlerim kocaman açıldı ve inledim, Donut'ı yola geri döndürürken dizginleri sıkıca kavradım. "Sana katlanamıyorum," diye mırıldandım.

Kıkırdadı ve bu ses kalçalarımı sıkmama neden oldu. "Kendine ne söylemek istiyorsan," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi.

Diğerleri de yavaş yavaş bizi takip . "Bir şeylere tatlıların isimlerini verme merakın nereden geliyor?" Yürürken Donut'a bakarak onu dürttüm.

Roland'ın omuz silktiğini hissettim. "Bilmiyorum. Donut sadece pudralı bir gibi görünüyor," diye açıkladı, yelesini tekrar okşayarak. "Ve sen de bir Ginger'a benziyorsun"

Şak."

O görmese de kaşlarımı kaldırdım. "Gevrek ve çatlak mıyım?"

Kulağıma bu kadar yakın kıkırdaması vücuduma daha fazla ürperti gönderdi. "Hayır, onun yerine senin tatlı ve baharatlı olduğunu söyleyebilirim." Gülümsediğini duyabiliyordum. "Ayrıca, tabii ki bu lakabımda saçlarının da payı var."

"*Tatlı* olduğumu *mu* düşünüyorsun?" İnanmayan bir alaycılıkla sordum.

Bir seksi kahkaha daha. "Tamam, belki de *bana* karşı tatlı değil... henüz." Kalçamı sıktı, dudakları neredeyse kulağıma değiyordu. Nefesimi içime çektim. "Ama eninde sonunda benden hoşlanacağına dair bir his var içimde."

Tekrar nasıl nefes alınır?

"Pek olası değil," diye yalan söyledim ve Roland burnunun ucuyla güldü.

"Yani..." Erabella beni telaşımdan çekip çıkardı. Hepimiz bir sırtın tepesinde durmuş, önümüzde uzanan araziye inceliyorduk. Kahverengi gözleri birçok tepeyi taradı. "Şimdi Forsmont'a dümdüz bir yol mu var?"

"Bölge dağlık," diye cevap verdi Silas, gözlerini kısarak kayalık bir bölgenin başlangıcının belli olduğu yere doğru baktı. "Ama baştan sona takip edebileceğimiz bir yol var."

"Halsted'den geçemez miydik?" Edmund sordu, Elowen teatral bir şekilde titrerken kolları Elowen'in beline dolanmıştı. "Ürpertici dağlardan kaçınamaz mıydık?"

Roland arkamdan homurdandı. "Halsted'in Otacia'nın kaltağı olduğunu düşünürsek, orası muhtemelen olmamız gereken son yer."

Roland'ın yorumu üzerine dudağımın kenarı yukarı kalktı ama Elowen, "Halsted'de de sihirli silme kelepçeleri var mı?" diye sorunca hemen düştü.

Silas başını salladı. "Hayır. Onlar Otacia'ya ve sadece Otacia'ya ait." Gözleri Edmund'un kilere kaydı. "Ve Halsted geçitten daha az güvenli olacaktır."

"Ama ya vampirleri görürsek?" Edmund suratını astı, altın rengi dalgaları esintiyle. "Uyuyamayacağım."

Merrick şu anda hâlâ aygır formuna bürünmüş olan Viola'nın üzerinde oturuyordu. Başını Silas'a doğru eğdi. "Bu 'geçit' tam olarak ne kadar uzun?" diye sordu, sonra buz gibi gözleri Edmund'a kaydı. "Ve ne, orada vampirlerin yaşadığı biliniyor mu?"

"Immeron dağdaki Vampir riskinden bahsetti," dedim. "Ama çoğunlukla kuzeyde görüldüklerini söyledi."

"Half-Life Geçidi yüz elli milin biraz altında. Görülenlerin çoğunun kuzeyde olduğu doğru olsa da," diye devam etti Silas acımasızca, "Halsted

Vampir faaliyetlerinin artmasından şikayetçi. Geçtiğimiz birkaç ay içinde sınırlarını tamamen güçlendirdiler ve bundan daha uzun bir süredir de Otacia'nın başlıca itüzümü tedarikçisi konumundalar. Burada güvende olduğumuzu söyleyemem."

"Nightshade?" Elowen iri mavi gözleri yuvarlak bir şekilde sordu.

"Vampirler için zehirli olduğunu bulmaya geldik." Hendry şifacıya daha dikkatli bakmak için başını eğdi. "Yeterince yutarlarsa onları öldürür. Dokunmak bile derilerini yakıyor."

Merrick dudaklarını yana çekti. "Lena, bunu hiç okudun mu?"

Karşılaştığım çeşitli metinleri gözden geçirdim, özellikle de Igon'un yıllar boyunca beni okumaya teşvik ettiği kitapları düşündüm. "Hayır... hiçbir şey. Okuduğum her şey güneşin ya da ateşin tek yol olduğunu söylüyor. Ya da kafa kesmek."

"Yanında hiç getirdin mi?" Merrick gözlerini Otacianlı adamların arasında gezdirerek bastırdı. At formundaki Viola'nın gözleri bile büyüdü.

"Elbette. Nightshade bombaları, aslında," diye sırttı Edmund, kalçasında tuttuğu şişeye dokunarak. Kaçışımızdan önce biraz paketlemiş olmalılar. Gülümsemesi kaşlarını çatmasına dönüştü. "Ama yine de... onları bununla öldürmek kolay değil. Artan hızları onları vurmaya zorlaştırıyor."

"İyi ki Lena'nın ateşi var." Elowen sırtarak Edmund'la birlikte atlarının dizginlerini kavradı. "Hiç şansları olduğunu sanmıyorum," dedi kendinden emin bir şekilde.

Güçlerimden bahsedince Silas'ın kaşları çatıldı. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Ayrıca," diye ekledi Merrick, "onlardan alacağınız bir ısırık sizi öldürecek ya da dönüştürecek değil. Lena onları ateşe vermeden önce kimseyi tüketecek zamanları olmayacak."

Bir Vampirin sizi başarılı bir şekilde dönüştürebilmesi için kanınızın neredeyse tamamen boşalmış olması gerekir. Ölümden hemen önceki nokta. Sonra, bir Vampir sizi kendi kanıyla besleyecekti, eski bir virüs içeren kanla. Bu gerçekleştiğinde, değişmeye başladınız. O noktaya geldiğinizde tedavisi yoktu, sadece ölüm sizi bu kaderden kurtarabilirdi.

"Ben olsam onları hafife almazdım," diye araya girdi Hendry, sesi her zamanki gibi sakindi. Adam o kadar sakindi ki... Onu histerik ya da öfkeye kapılmış olarak hayal edemiyordum. "Bazılarının saniyeler içinde insanların şahdamarlarını kolaylıkla kopardığını gördük. Ne kadar patlayıcı bombamız olduğu ya da misilleme için kaç askerimizin gittiği önemli değildi. Kısa sürede çok sayıda kişiyi öldürdüler.

hepsi." Uyumsuz gözleri benimkilere kaydı. "Ateşin kesinlikle yardımcı olacaktır. Ama sen saldırmaya fırsat bulamadan içimizden birini öldürebilirler."

Bu yorum midemi bulandırdı. Ciddi bir şekilde başımı salladım ve hepimiz ilerlemeye devam ederken dikkatimi ileriye verdim.

"Patlıcangillerin zayıf noktası olduğunu nasıl anladın?" Elowen sordu.

Silas'ın çenesi, muhtemelen El'in masum sesi karşısında kasıldı. "Bir tanesini yakaladık. Üzerinde aylarca deney yaptık."

Erabella'nın hafifçe kalçasını okşamasını ve onun derin bir nefes almasını izledim. Göğsümün tutuştuğunu hissettim ve görüşümü hızla önümdeki yola geri çevirdim.

Alevleri yatıştır.

Merrick bana şaşkın bir bakış fırlattı. Ben de neşesiz bir gülümsemeyle karşılık verdim. Tanrı aşkına, duygularımı kontrol altına almam gerekiyordu. Sanki beni okumadan benim duygularımı hissediyor gibiydi.

"Ölümsüz'ün lanetinden etkilenen hayvanlar gördük," diye başladı Roland. "Vampirler zaten bir şekilde ölümsüzler ama bu büyücü onları da ele geçirebilir mi?"

Grup sessizdi.

"Umalım da öyle olmasın," diye fısıldadım.

Half-Life Geçidi olarak bilinen devasa dağ manzarasının girişine ulaşmamız için birkaç saat daha yol almamız gerekti. Sivri tepeler ve pas rengi kenarların birleşiminden oluşan devasa kaya ve taş heykeli tepemizde belirliyordu. Dikkat çekiciydi... ve sabah yürüyeceğimiz ince girişe bakarken tamamen korkutucuydu.

Ağaçlar etrafımızı sarmıştı ve cırcır böceklerinin sesi beni şimdiden uyutmakla tehdit ediyordu. Güneş batmak üzereydi ve hava soğumaya başlamıştı. Zamanında varmıştık, bu kesindi.

"Immeron ve ailesi buradan mı geçecek?" Elowen çevreyi incelerken solgunlaştı, Edmund onu attan indirdi. İki yüksek dağı birbirinden ayıran patika incedi; üç atın yan yana sığabileceği kadar genişti.

"Hayır... Yani, var. Ama normalde Halsted güzergâhını kullanırlar," diye cevap verdim, attan inerken Roland'ın elini tereddütle tutarak.

Silas, Era'nın atından inmesine yardım ederken, "Bu yol daha düz bir yol," diye yorum yaptı. "Sizin türünüz için de daha az riskli, her şey düşünüldüğünde."

Merrick Viola'nın üzerinden indiğinde, Viola anında normal formuna geri döndü ve gerinirken inledi.

"Bu yolu daha önce kullandın mı?" diye sordu Silas'a yüzünü buruşturarak. Merrick sırtını ovuştururken yüzünü buruşturdu ama Merrick ona şakacı bir göz

kırpı. "Yirmi yaşından beri değil." Silas kollarını kavuşturdu, altın rengi gözleri Gözlerini kısarak yukarıya baktı. "Ne mutlu ki, ben gittiğimde hiçbir tehlike yoktu. Yine de daha az zevksiz olduğu anlamına gelmiyordu."

"Bir şey hissediyor musun, Lena?" Elowen çevreyi incelediğimi görerek sordu. Gözlerimi kapattım, derin nefes aldım.

Bunun üzerine Silas, "Neden bahsediyor?" diye sordu.

Yanlış bir şey hissetmedim. Sanırım biraz rahatlamıştım.

"Bazen bir şeyler hissediyorum," diye cevap verdim gözlerim açılırken. "Bunu gerçekten açıklayamam. Sadece bazen garip bir enerji olduğunu hissediyorum."

Roland bana şakacı bir gülümseme verdi. "Bu büyülü bir hediye mi, Ginger Snap?"

Burnumun ucuyla güldüm. "Hayır, hiç sanmıyorum. Yürüyüş sırasında Hortlaklar bize saldırmadan önce bunu hissettim ve kelepçelerim takılıydı." Gözlerinin içine baktım, bana yaptığı muameleyi hatırladıkça gülümsemesinin düşüşünü izledim. Onu kurtardığımı hatırladıkça. "O kelepçeler sihrimi aldı, yani bununla ilgili olsaydı, hiçbir şey hissetmezdim. Ara sıra hissettiğim duyguyu nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum."

Silas'la tanıştığım o ilk gün Batı Ormanı'ndayken bile garip bir his hissetmiştim. Silas da hissetmişti. Belki de sadece sezgilerim artmıştı.

Omuz silktim ve sonra atımızdan yatak takımımı almaya gittiğimde Roland öne çıkarak görevi devraldı.

"Tam bir centilmen," diye mırıldandım.

Göz kırptı. "Bazı kurtarıcı niteliklerim var."

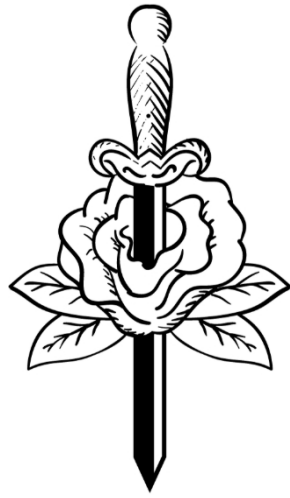
Silas boğazını temizledi. "Güneş doğmaya başlar başlamaz patikadan aşağı inmeye başlamalıyız," dedi kendi yatağını sererken. Edmund ve Hendry başlarıyla onayladıktan sonra yakacak odun getirmeye gittiler.

"Nasıl oluyor da adı Half-Life Pass oluyor?" Erabella başını yana eğmiş, sarışın saçları omzunun üzerinde gezinirken sordu.

Silas'ın gözleri karısına baktığında yumuşadı. "Efsaneye göre Yarım Hayatlar eskiden bu geçitte yaşarmış... ruhunuzun kalitesine bağlı olarak sizi yakalayıp Yeraltı Dünyası'na götürebilirlermiş." Gözlerini devirdi. "Hepsi masal. Karşılaşacağımız son tehlike bu olurdu."

Dudağını çiğneyerek yavaşça başını salladı. "Orada kaç gün kalacağız?" Alnından öptü ve "Dört" diye cevap verirken gözlerim yere düştü.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

MERR CKI

TKamp nispeten hızlı bir şekilde kuruldu. Edmund ve Hendry ateşimiz için gereken odunları topladı ve yanımızda getirdiğimiz yiyecekleri yedik. Hiçbirimiz ürkütücü geçitten geçmek için çok istekli değildik, en azından bu gece. Yolculuğumuza yarın sabah başlayacaktık.

Sabah.

İhtiyaçlarımızı karşıladıktan sonra herkes kısa bir süre sonra dinlenmeye başladı. Hepimiz çok yorgunduk, özellikle de Viola. Yatağına uzandığı anda kendinden geçti.

Gözlerim onun güzel yüzünde gezindi ve suçluluk duygusu beni ele geçirdi. Bütün bu yolu yürüyen tek kişi oydu. Bu geçitte ata binen insanlardan birinin o olduğundan emin olacağıma inanabilirdiniz.

"Oldukça yorgundu, ha?" Edmund kamp ateşinin karşısından sordu. O ve ben ilk vardiyayı alıyor, bir düşmanın yaklaşması ihtimaline karşı herkesi gözetliyorduk.

Kaşlarım birbirine çarptı ve onun garip gülümsemesine bakmak yumruklarımı sıkımda neden oldu. Bu savaşta bizim tarafımızı tuttukları için minnettardım ama bu hiçbiriyle arkadaş olmak istediğim anlamına gelmiyordu. Duygularını okumak istemiyordum, zerre kadar umurumda değillerdi. Bu yüzden, onu engellemek için zihinsel bir duvar hayal ederek yapmamayı seçtim.

Dirseğimi dizimin üzerine koydum. "Vites değiştirmek onu çok yoruyor," diye homurdandım.

Yavaşça başını sallarken dudakları yana çekildi, gözleri grubumuzdakileri taradı. Ben de aynı şekilde uyuyan tüm arkadaşlarımızı inceledim.

Gözlerim sarı saçlarını yuvarlak kulağının arkasına sıkıştırmış olan Erabella'ya takıldı. Silas sırt üstü yatmış uyuyordu, Erabella sırtını Silas'ın yanına yaslamış uyurken Silas'ın sağ kolu Erabella'ya sarılmıştı.

Kıpırdandı ve gözleri yavaşça açıldığında benimkiler de devasa dağa bakarak uzaklaştı. Bakmak daha da tehditkârdı.

karanlıkta.

Vampirler gerçekten içeride mi yaşıyor?

Çocukken onlarla ilgili hikâyeler duymuştum, kuzenim Torrin onları özellikle büyüleyici bulurdu. Ben görmedim. Hayatımda bir tane bile görmeden iyi olurum. Kana susamışlık içinde kaybolmayı, karanlıkta yaşamaya zorlanmayı hayal bile edemezdim.

Onu özlüyordum... O her zaman benim hiç sahip olmadığım ağabeyim gibiydi. Geçen ay otuz birinci yaş günüydü ve kutlamak için ne yaptığını merak ediyordum. Bunun üzerinde durmama izin veremezdim... ona bir şey olduğu korkusu üzerinde duramazdım.

Ne de olsa Igon'un emirlerine uyup Otacia'ya taşınmadan önce sekiz yıl ortadan kaybolmuştu. Umarım onu tekrar görene kadar bir sekiz yıl daha geçmezdi.

"Uyuyamıyor musun?" Edmund Era'ya sessizce sordu.

Gerinirken yumuşak iniltisini duydum. "Yerin benim için daha rahat hale geldiğini söyleyemem," diye yakındı uykulu bir sesle.

Bir kez daha bakmaya cesaret ettiğimde bana bakıyordu, alevler bronz teninde bir parıltı yaratıyordu.

Dudağı yukarı doğru eğildi. "Ne, ne kadar prenses olduğum hakkında ukalaca bir yorum yok mu?"

Edmund alçak sesle bir ıslık çaldı ve gülümsemesini gizlemek için ağzını kapattı.

Gözlerimi ona diktim ve sııttım. "Keyfin yerinde," dedim, duygularına kulak kabarttım ve bunu yaparken gülümsemesinin titremesini izledim.

İçinde bulunduğumuz öngörülemez ortama rağmen kendini güvende hissediyordu. Kendini rahat hissediyordu ki bu sürpriz oldu çünkü kaçtığımız gece ondan çok fazla tereddüt hissetmiştim. Korkusunu hissetmiştim. Endişesini.

Onu okumaya devam ettim ve muhtemelen yanında yatan Prens nedeniyle uyarıldığını hissettiğimde kızardığımı hissedebiliyordum. Keskin bir nefes aldım, ellerimi kasıklarımın üzerinde olabildiğince soğukkanlı bir şekilde birleştirirken okumamı hızla kapattım.

Erkek olmanın dezavantajlarından biri.

Bana meraklı bir ifade verdi ama ben yine bakışlarımı kaçırdım. Belki ona bu duygusuyla ilgili takılabiliyordum ama Edmund'un önünde olmazdı. Bu doğru gelmedi. Ayrıca, bu duyguyu birinden ilk kez hissetmiyordum

Başka. Her zaman mahremiyetin ihlali gibi hissettim... gerçi bunun *tam olarak* ne olduğunu.

"Nasıl çalışıyor?" diye sordu nazikçe.

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı.

"Duyguları okumak, nasıl çalışıyor?" diye açıkladı.

Edmund yerdeki yerinde kıpırdandı. "Evet, bu işe yarayacaktır. Kalede kesinlikle işe yaradı."

Gözlerimi ona diktim, sonra dilimi şaklatarak dikkatimi tekrar Erabella'ya yönelttim. "Bu nasıl işe yarıyor?" Bunu yapmak benim için güvenli olduğunda, bir dizimi tekrar kaldırdım ve dirseğimi üzerine koydum. "Önceleri durduramadığım bir şeydi. Bu güce ilk sahip olduğumda, herkesten gelen her şeyi hissettim. Çok yorucuydu... ve bunaltıcıydı."

"Okuduğunuz insanların *her* duygusunu hissediyor musunuz?" diye sordu genişleyen gözlerle.

Başımı salladım. "Mutluluk. Üzüntü. Öfke. Kıskançlık." Durakladım. "Arzu."

Yanaklarının pembeleştiğini gördüğümde Erabella'nın onun tahrik olduğunu hissettiğimi anladığını varsayabilirdim. Edmund kaşlarını kaldırarak beni inceledi.

"İnsanlar yalan söylediğinde anlayabiliyorum," diye devam ettim acımasızca. "Ne zaman korktuklarını ya da utandıklarını hissediyorum. Her şeyi hissediyorum ve sanki kendimmişim gibi hissediyorum." Gözlerimi önümdeki ateşin alevlerine diktim. "Ama duyguları anlamak her zaman kolay değildir. Çoğu insan *kendi* duygularını anlamakta güçlük çeker."

Birinin hissettiği şeyi, örneğin üzüntüyü hissedebilmem, otomatik olarak onu anladığım anlamına gelmiyordu. Birisi pek çok şey için üzgün olabilirdi.

Omuz silktim. "Duyguyu hissetmek işin basit kısmı. Zaman zaman zor olan, bu duyguları *nedenini* anlamak için birleştirmektir."

Ateşin ışığı Erabella'nın kahverengi gözlerinde dans ederken beni tepeden tırnağa taradı. "Kulağa korkunç geliyor."

Alay ettim. "Hiçbir fikrin yok."

"Yani Silas'a güvenmen gerektiğini böyle mi anladın?" Edmund yüzünü karbonado yumruğuna dayamış, uyanık kalmaya çalışarak sordu. "O gücü kullanarak mı?"

Silas'a karşı hissettiğim duygular... garipti. Bu konuyu açmak istemedim, özellikle de karısının yanında.

"Lena'ya zarar vermek istemediği konusunda doğruyu söylediğini anlayabiliyordum, evet."

Edmund uyuklu bir şekilde, "Bu güç bu savaşta işe yarayacak gibi görünüyor," diye cevap verdi.

Başımı salladım, avuçlarımın üzerine yaslandım. Ben de çok yorulmuştum. Ama eğer gerçekten Vampirler ya da sadece bizi arayan Otacianlar varsa, en azından birimizin uyanık olması gerekiyordu - ideal olarak bir Büyücü.

Gözlerimi yavaşça kıptım ve gözlerim tekrar Era'nınkilere takıldı, onun göz kırışıları da yakında tekrar uyuyacağını gösteriyordu. Sıcak, çtırdayan ateş, hoş gece esintisi ve gökyüzündeki yıldızlar, bu kadar uzun bir yolculuk gününden sonra herhangi uyanık kalmasını zorlaştırdı.

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını araladı ve ben de başımı yana eğerek onu tekrar okumayı tercih ettim.

Muhtemelen göz rengimin koyulaştığını görünce kelimeleri boğazında düğümlendi ve usulca güldü. "Bu her zaman gerekli mi? Birini okumak için?"

Umursamazca omuz silktim. "Düşman bir krallığın mensupları arasında öyle diyebilirim."

Gülümsemesi kayboldu ve birkaç dakika daha bana baktıktan sonra, uykusunda ona daha sıkı sarılan Silas'ın göğsüne uzanmak için döndü.

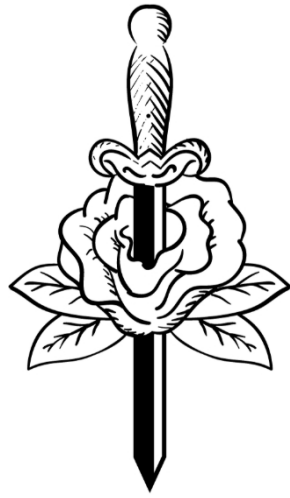
Onda birkaç duygu hissettim... kızgınlık ve hayal kırıklığı. Ama sonuncusunu beklemiyordum.

Yaralandım.

Söylediklerimin oldukça acı olduğunu sanıyordum... ama ne bekliyordu ki? Onun türü benimkilerden on yıllardır nefret ediyordu. Daha birkaç hafta önce halkımdan bir avuç insan onunkiler tarafından katledildi.

Sözlerimden incindiğini hissetti.

Bu gerçeğin beni rahatsız etmesini de beklemiyordum. Ama .

ALTINCI BÖLÜM

LENA

T Elowen beni uyandırdığında güneş yeni doğuyordu, gökyüzü sayısız kabarık bulutun ardında açık mavi, pembe ve altın renginin bir karışımıydı.

"Kalk ve parla!" diye her zamanki neşeli tonuyla şarkı söyledi.

O geri çekilirken doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum, görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptırdım. Elowen her zaman bir sabah insanı olmuştu. Annem ve ben Otacia'da Perşembe sabahları erken kalkıyor olsak da, uyuyabildiğim zamanlar hep hoşuma gitmiştir.

O ve Hendry ikinci nöbeti almışlardı, bu yüzden zaten uyanık ve tetikteydi. Artık Half-Life Geçidi'nde seyahat etme zamanı gelmişti.

Kendimi ayağa kaldırırken homurdandım, boynumu döndürdüm ve kötü uyku koşullarından dolayı yüzümü buruşturdum. Ayla'nın paketlediği şezlong kıyafetlerini giyme zahmetine girmedim; hiçbirimiz girmedik. Kalacak bir han bulduğumuzda bunları kullanmak daha güvenli olacaktı. Ayrıca, ormanda üstümü değiştirecek gibi hissetmiyordum.

Silas, Hendry ve Edmund çoktan kalkmış, atları yeniden yüklüyorlardı ve Roland'ın ağzını açmış uyukladığını görmek için şöyle bir baktım.

"Uykusu ağırdır," dedi Edmund yarım bir gülümsemeyle, zümrüt yeşili gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Hendry, "Bunu Edmund'dan duymak çok şey ifade ediyor," diye ekledi ve sarışın askerden şakacı bir dürtme aldı.

Dudaklarımda kıvrılan gülümsemeye engel olamadım.

Sanırım bu ikisini sevmeye başlıyorum.

Silas bana doğru bakmayı reddetti ve şimdi onun imzası olarak adlandırdığım kaşlarını çatı.

Ölümüm gerçekten o tatlı, şakacı adamı alıp götürdü mü? Hep böyle kasvetli miydi?

Bu düşünceyle göğsümde bir acı hissederek iç çektim. Roland'a doğru yürüdüm ve uyuklayan adama baktım. Kahverengi saçları dağınıktı ve

yüzü rahatlamıştı. Çenesi açık olmasına rağmen aptalca sevimli görünüyordu.

Ayağımla onu dürttüm. ", uykucu kafa," diye mırıldandım.

Yüzünü buruşturarak beni uzaklaştırdı. "Sadece... birkaç dakika," diye homurdandı. "Hiç sanmıyorum." Onu daha sert dürttüm. "Kalk."

Bir gözünü araladı, sonra bana sinsî bir sırıtış attı. "Bu açıdan özellikle seksi görünüyorsun, Ginger Snap."

Gözlerim doldu ve botumu göğsüne koyarak bir 'oof' sesi çıkarmasına neden oldum.

"Yüzünde salya varken özellikle *seksi* görünmüyorsun."

Gözlerini kıstı, gülümsemesi büyüdü ve "Seni üzerinde otururken hayal ettiğimde nasıl ağzımın suyu akmaz?" diye cevap verdi.

Gözlerim ve ayağımı geri çekip hızla yan tarafına tekme attım. Bir homurtu çıkardı, sonra da kahkahayı bastı.

İnledim ve sırıtışımı gizlemek için dudaklarımı yana çekerek arkamı döndüm.

Ne karakter ama.

Ben uzaklaşırken Silas Roland'a, "Kıçını kaldır ve çocuk gibi davranmayı bırak!" diye bağırdı.

Roland gözlerini devirdi ve yatağını toplayarak ayağa kalktı. "Hiç eğlenceli değilsin, Silas," diye mırıldandı.

Hepimiz toparlandıktan ve atlarımıza taze kesilmiş odun yığınları bağladıktan sonra atlarımıza bindik ve Half-Life Geçidi'ne doğru yürüyüşe başladık. Merrick, Viola'nın Hendry'nin atına kendisiyle birlikte binmesini istedi ve yürümesinin sorun olmayacağına söz verdi. Merrick'in dinlenebilmesi için Viola'nın günün ikinci yarısında vardiyaya kalması konusunda ısrar etmesiyle uzlaştılar. Geçit hızlı gidilemeyecek kadar engebeli ve inişli çıkışlıydı, bu yüzden Merrick'in yürümesi hızımızı yavaşlatacak gibi değildi.

İki büyük dağ arasındaki açıklık inceydi ve Elowen'in titremesinden şifacının gergin olduğunu anlayabiliyordum. Edmund'un asmaya benzeyen başparmağı bacağını okşadı ve Elowen ona doğru eğildi.

Kendimi dar geçitte hayretler içinde buldum. Tortullar bir renk cümbüşüydü: pas rengi, kahverengiler, menekşeler ve gümüşler, dalgalanmalar

kendilerine özgü tonları vardı. Tanrıların ve Tanrıçaların güzellik için böylesine bir göze sahip olmaları ve yarattıklarıyla böylesine yaratıcı olmaları beni hayrete d   rd .

D   ncelerim burada yaşadıkları varsayılan yaratıklar olan Yarı Canlılara kaydı. Onlar nesli tükenmiş pek çok varlıktan biriydi, bizim dünyamızla Tanrıların dünyası arasında seyahat edebilen ruhani varlıklardı. Bazıları onların Ravaiana'nın habercileri olduğunu söylerken, diğerleri Valor'un tebaası, Yeraltı Dünyası'nın köleleri olduklarına inanıyordu.

Gerçekten kim biliyordu? Silas'ın büyük büyük büyükbabası Solen La'Rune mistik tapınaklarımızı ya malatıp kapattırdı ında tarihimizin büyük bir kısmı silinip gitmişti. Sürgünler ve önyargılar o zaman ba lamı tı. Igon'un elindeki kitaplar bile mirasımızın sadece bir kısmıydı.

Dünyamızın durumuna i  geçirdim. Eğer Oquerene gerçekten gerçekse, orada hayatta kalan ve ikamet eden herhangi bir Yarı Canlı olup olmadığını merak ettim.

Dört saat sonra.

"Kendi atımı alabilmem için yeterli altınımız var mı, Majesteleri?" Roland'ın kalçasını çimdikledim ve o da tısladı.

"Hadi ama, benimle binmek o kadar da kötü değil," diye mırıldandı kulağıma. Kalçalarını arkama doğru yuvarladı, kimsenin fark etmeyeceği kadar ince ama ayak parmaklarımla kıvrılmasına neden olacak kadar da ince değildi.

Y r y   m z n neredeyse tamamında bunu yapıyordu. Bu beni çıldırtıyordu... ve özellikle de kötü anlamda değil. Roland'ın karanlık durumları aydınlatmak gibi bir huyu vardı.

Silas Roland'a uyarıcı bir bakış fırlattı. "Kesin  unu," diye buyurdu.

Roland'ın yüz ifadesini göremiyordum ama arkamda gerildi ini hissettim. "Pislik," diye homurdandı nefesinin altından, Erabella'nın atıyla birlikte ilerlerken Prens'in duymayaca ı kadar sessizdi.

Burnumun ucuyla güldüm. "Hadi ama, o kadar da kötü değil."

"Benim tarafımda olman gerekiyordu, Ginger Snap," diye fisıldadı.

" yle mi?" Roland göremese de  akacı bir şekilde gözlerimi devirmi tim. "Bana  u Silah'tan biraz daha bahset Prens," diye yüksek sesle sordum, konuyu de i tirip Silas'la konu abilmek için atımızı  ne doğru ittim.

Kaşlarını kaldırıp bana baktı ve duda ının kenarını kaldırarak, "Sana tam olarak g venemem, henüz değil," dedi.

Roland kıs kıs güldü. "*O kadar da kötü değil*". Az önce bunu mu söyledin?"

Döndüm, gözlerimi Roland'a diktim ama sonra geri Prens'e sözümü tekrarladığı için ters ters baktım. "Oh, böyle mi olacak, öyle mi?"

Silas omuz silkti, karısı onun önündeki yerinden kaşlarını çatarak bana baktı. "Sen bana açılıyorsun, ben de sana açılıyorum." Altın rengi gözleri zaferle dans ediyordu. "Adil görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Ona kaşlarımı çattım. "Peki."

O da aynı derecede nahoş bir küçümsemeyle karşılık verdi. "Peki." "Siz ikiniz iyi geçinin," diye alay etti Edmund.

Hendry'nin atı aniden durdu. "Vay canına... Bu da ne böyle?" Hendry nefes aldı.

Gözlerim o tarafa kaydı ve durduğumuzda dudaklarımdan küçük bir nefes kaçtı.

Kaya boyunca birkaç iskelet asılıydı ve ne kadar ürkütücü olsalar da en korkutucu sergi henüz tamamen çürümemiş olan cesetlerdi. Bir erkek ve bir kadın. Kuru, ölü çiçekler uzuvlarına ve gövdelerine dolanmıştı. Boyunlarındaki deriden geriye kalanlar üzerinde ısırık yaraları göze çarpıyordu.

Büzüşmüşlerdi... ama dişleri hâlâ duruyordu. Bu cesetler birkaç haftadan daha yaşlı olamaz.

Edmund, Elowen'ın belindeki tutuşunu , korkunç görüntüyü incelerken çenesi tıkkırdadı.

"Ben olsam bunu bir uyarı olarak alırdım," dedi Roland, sesi derin ve ciddiydi. "Daha fazla kan olmamasına şaşırdım."

Bu iyi bir noktaydı. Tortul kayayı ya da zeminin herhangi bir yerini boyayan kan izi yoktu.

"Görünüşe göre bu vampirler savurgan değil," diye yorumladı Merrick, çürümenin korkunç kokusundan burnu kırışarak. Başını yana doğru eğdi. "Ama bu gösteri neden? Neden yiyecek kaynaklarını uyarıyorlar?"

"Bu bir uyarı değil," diye fısıldadım.

Silas hızla başını çevirdi ve altın rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Bu bize neyin geleceğini göstermek için. Bir söz."

Ciddiyetle başımı salladım ve Silas bakışlarını tekrar cesetlere çevirmeden önce gözlerimiz bir süre daha oyalandı.

Viola, Hendry'nin arkasındaki yerinden, "Hadi buradan uzaklaşalım," diye mırıldandı.

Bununla birlikte yolumuza devam ettik, bakışlarım kısa bir süre önce ölmüş olan iki kişinin üzerinde bir süre daha kaldı.

Neden çiçekler?

Birinci gün tamamlanmıştı ve bir kez daha kamp kuruyorduk. Gökyüzü turuncuydu ve sıcaklığın düştüğünü fark ettiğimde, karanlıkta bu yerde olma düşüncesinden dehşete kapıldım. O cesetleri düşününce.

Tuvalet molası veren Erabella ve yakınlarda duran Viola dışında hepimiz oturuyorduk. Prenses'in bulunduğu yerden belli bir mesafede duruyordu ama yanlış bir şey duyma ihtimaline karşı yeterince yakın duruyordu.

İşaret ve orta parmağımı uzatarak yarattığım aleve baktım. Parmak uçlarımda üzerinde dans ediyordu. Atlara yeterli miktarda odun bağlanmıştı ama yine de tutumlu olmamız gerekiyordu.

Gözlerim gökyüzüne kaydı. Hava kararmadan hemen önce ateşimizi yakacaktım.

Erabella bir süre sonra geri döndü ve ben de yatmadan önce mesanemi boşaltmam gerektiğine karar verdim. Ayağa kalktım ve Roland kaşlarını kaldırdı.

"Arkadaş ister misin?"

Silas onu azarlamak için ağzını açtı ama önce ben cevap verdim. "Evet, benim için kıcımlı silmek ister misin?" Şakayla karışık söyledim.

Homurdandı. "Sil, , becer-" "Roland," diye homurdandı Silas.

"Ne? Belli ki benim cazibeme karşı bağışıklığı var," dedi kendini beğenmiş bir sırıtişla.

Ben zaten gülerek uzaklaşıyordum. "Sen bir aptalsın, Roland Aubeze!"

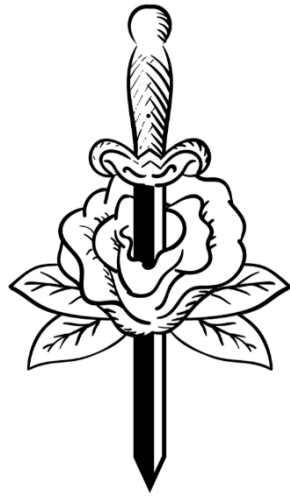
Başımı sallıyordum ve tam köşeyi dönüp biraz yalnız kalmak üzereydim ki gözlerim bir hareket yakaladı... bir an için çok geçti. Anında ellerim yukarı uçu ve şu anda boynuma bir hançer tutan kişinin kollarını kavradı.

Askerlerin onun arkasından içeri girdiğine tanık olduğumda nefes nefese kaldım.

Otacıan askerleri bizi buraya kadar takip etmişti.

"BIZI BULDULAR!" Bıçak nefesimi kesmeden hemen önce bağırıldı.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

S LASI

M Lena'nın uyarısıyla kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Anında ayağa kalktım ve bu savaş için hızla yayımı seçtim. Yay kirişini çektim ve ileri atılırken bir ok hazırladım.

"Kaç kişi?!" Hendry bağırdı ama sözleri Finnan'ın Lena'yla birlikte ilerleyip hançeri boynuna saplamasıyla çabucak kesildi.

"Bırak. Onu. Gitsin," diye homurdandım, görüş alanından ona bakıyordum. "ŞİMDİ, Finnan!"

On beş yaşındaki çocuk gözlerini kocaman açarak bana baktı. Onu küçüklüğünden beri tanırdım. Babası Emerson, sahip olduğumuz en iyi generaldi.

"Nasıl yapabildin?" diye nefes aldı. "Krallığımıza nasıl ihanet edersin?" "Bırak onu!" Roland ona doğru koşmaya çalışarak bağırdı. Ama Finnan Silahını daha derine saplayarak Lena'nın çığlık atmasına ve Roland'ın donup kalmasına neden oldu.

Onu yakmayı deneyebilirdi, ama korkarım ki bir şey yapmaya kalkıştığı anda, adam hiç vakit kaybetmeden onun canını alırdı.

"Kıpırdama Lena," dedim dikkatlice, yeşil gözleri yaşlarla dolmuştu. Sonra dikkatimi Finnan'a çevirdim. "Onu serbest bırak. Konuşabiliriz."

"Silahını indir!" diye bağırdı bana.

Dudağımı büktüm. "Prensle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?"

"Lütfen," diye fısıldadı Lena. "Beni öldürebilirsin ama buradan canlı çıkma şansın yok."

"KES !" diye bağırdı ona, vücudu titriyordu, nefesi düzensizdi. Bıçağı şimdi kadının derisine saplanıyordu ve boynundan aşağı akan kan damlalarını görebiliyordum.

Hendry ve Merrick de yaylarını hazırlamıştı ve Finnan'ın arkasındaki askerler de kendi yaylarını doğrultmuştu.

Güneş neredeyse tamamen batmıştı ve Lena henüz ateşimizi yakmamıştı. "Bu sana son uyarım Finnan. Onu bırakırsan canını kurtarabilirsin!"

Sesimde küçük bir çaresizlik vardı ama elimde değildi. O sadece bir çocuktı ve hayatına son vermek istememiştim. Bu savaşa girmeye zorlanmıştı ve babası tarafından Kral'ın emrine uymaktan başka seçeneği yoktu.

"Öldürmek için emir aldım!" diye bağırdı.

Ama artık başka seçeneğim kalmadığını anlamaya başlamıştım.

"Lütfen bunu ona yaptırma," diye yalvardı Lena ve hançeri daha da yaklaştırdı.

Artık yok.

Okumu bırakmam çok çabuk oldu. Her zaman isabetli atış yaparım. Ok Lena'nın başını ıskaladı ve Finnan'ın kafatasını tam gözlerinin ortasından vurdu. Finnan'ın ona tutunması sona erdiğinde Lena'nın nefesi kesildi ve çocuk yere yığıldı, kanı altında birikti.

Diğer Otacian askerleri böğürerek oklarını fırlatırken yas tutacak zamanım yoktu.

Artık güçlü bir varlık olduğunu bildiğim Lena'nın nefesini tutması sadece bir milisaniye sürdü ve ellerini kaldırarak öyle devasa bir güç alanı yarattı ki, ona isabet eden tüm oklar sekerek yere düştü.

Merrick yayını indirdi ve askerlerin ayaklarını kayalık zeminde dondurmak için sağ elini uzattı.

"Era!" diye bağırarak yayını ona fırlattı.

Tökezledi ve silahı zar zor yakaladı, adama bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Biraz daha pratik yapma zamanı." Başını şimdi ayaklarını buzdan kurtarmaya çalışan adamlara doğru salladı.

"Yapamam!" diye haykırdı. "Daha önce hiç öldürmedim... Tanrılar, ben..." Başını salladı, panik içindeki gözleri Empat ile Otacian askerleri arasında gidip geliyordu.

"Senin hayatın konusunda tereddüt edeceklerini mi sanıyorsun?!" diye haykırdı.

Kadına sesini yükselttiği için onu dövmek üzereydin ama haklı olduğunu fark ettim.

"Yap şunu Era," diye emrettim ve dehşet içindeki gözleri benimkilerle buluştu.

Viola'nın büyümlü kılıcı bir topuza dönüştü ve bir adamın kafasına doğru savururken kükreyerek ileri atıldı.

Bu adamları tanıyordum. Onlarla birlikte savaştım... ama nasıl eğitildiğimizi de biliyordum.

Merhamet yok.

Sonra Roland ve Edmund koşarak geldi ve babamın adamlarından biri her ok fırlattığında Lena ateş ederek oku kimseye saplanmadan eritti.

Hendry yayıyla ateş etti ve askerlerden birinin boynunu kolayca deldi. O anda Hendry, Edmund ve Roland'ın da bu adamları tanıdığını ve onlarla savaşmış olduğunu fark ettim. Yine de burada, hiç şüphesiz yanımda duruyorlardı. Yayımı indirdim ve Immeron'un benim için yaptığı yeni kılıca uzandım. Mor-kırmızı metalle kaplı kabzasını kavrayarak adamların sıkışıp kaldığı yere doğru ilerledim.

Hendry, Edmund ve hatta Roland bile adamlarımızı öldürmenin suçluluğuyla yaşamak zorunda kalmamalı, çaresiz yüzlerinin hatırası peşlerini bırakmamalıydı. Ben de arkadan başladım. Askerler korku dolu bakışları benimkilerle buluştuğuunda oldukları yerde titriyorlardı.

Nasıl bir adam olduğumu biliyorlardı. Ne kadar kolay öldürebildiğimi görmüşlerdi. Hayatları için yalvarma zahmetine bile girmediler.

Teker teker silahımı göğüslerine saplamaya başladım. Ön tarafta, Era Merrick'in yayını tutarken titriyordu, Empat onun yanında durmuş atışına rehberlik ediyordu.

İkinci avımı tamamladığım sırada okunu bıraktı, oku hedefi bulmamıştı. Merrick ona bir şeyler fısıldadı ve o da yayını tekrar hazırladı.

Üçüncüyü öldürdüğüm sırada bir ok bana doğru geliyordu ama Lena onu çabucak eritti. Ardından kolunu savurarak askere doğru bir elektrik şimşeği gönderdi. Asker sarsılırken çığlık attı, yere yığılmadan hemen önce gözleri geri döndü.

Dördüncü ölüm. Viola gürzünü savurdu.

Beşinci cinayet. Roland bir başkasının boğazını kesti.

Altıncı ölüm. Lena, kalıbı kırmayı başaranların ayaklarını yeniden dondurdu.

Yedinci ölüm. Era'nın oku sonunda isabet etti ve son adamı da kalbinden vurarak öldürdü.

Karımın gözleri yaşlarla doldu, silahını indirirken dizleri titriyordu.

"İyi iş çıkardın Era," dedi Merrick nazikçe, elini omzuna koyarak. Yüzü buruştu ve onu iterek yayını geri verdi. Kollarını kavuşturdu ve kan dökülen yerden hızla uzaklaştı.

Gözlerim Finnan'inkine, genç çocuğun cansız gözlerine inmeden önce birçok cesedin üzerinde gezindi.

"Ben...Tanrılar..." Edmund onun cesedine bakarak nefes aldı. Bana döndü. "Çok özür dilerim..."

Dudağım titreyecek gibi oldu ama titremeyeceğini biliyordum. Bunun yerine çenemi öyle sert sıktım ki canım acıdı ve iyi tanıdığım bir çocuğun cesedine doğru ilerlerken Lena ile göz göze geldim.

Boynunda hâlâ kan izleri vardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Yaklaştım ve ben diz çöküp Finnan'ın kafasındaki oku kabaca alırken Lena kenara çekildi.

Ne diyeceğimi bilemedim ama üzgün olmamalıydı. Finnan o hançeri onun boğazına dayadığında kaderini mühürledi... Hiçbirimizin yapabileceği bir şey yoktu.

Yanımda durmuş, çocuğun gömleğindeki oku silmemi izliyordu. Finnan'ın hançerini tekrar ellerine yerleştirdim ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdum, gözlerim cansız yüzüne kilitlenmişti.

Onun çocukluğunu, kale koridorlarında koşuşturmasını, yaşının yetmediği toplantıları dinlemesini hâlâ hatırlayabiliyorum. Sahada olmak, büyümek ve babasını gururlandırmak için her zaman çok heyecanlıydı.

Ne büyük kayıp.

Ben ayağa kalkarken Lena fısıltıyla, "Çok üzgünüm," diye tekrarladı.

Bana dokunduğunda tüm vücudum kaskatı kesildi. Eli sanki benden korkuyormuş gibi kolumun arkasında tüy gibi hafifti. Başımı aşağı doğru eğdim, o parlak yeşil gözlerle baktım ve içlerinde parlayan merhametten nefret ettim.

"Keşke olmasaydı," dedi sessizce.

Etrafımızdaki herkes şimdi bize bakıyordu. Onu incelerken dişlerimi sıktım, sonra Empat'ın gözlerini hissettim. Ona doğru kısa bir bakış attım ve dönen koyu renk gözlerini not aldım. Endişeli bir bakış mıydı bu? Kafa karışıklığı mı?

Diğer kolumu kaldırdım ve Lena'nın vücudunun , gözlerinin parladığını fark ettim.

Ona zarar vereceğimi mi düşündü?

İçimi çekerek, hâlâ kolumda duran elimi onunkinin üzerine koydum ve hafifçe sıktım. Eğilip fısıldadığımda herkes duymayacak kadar uzaktaydı: "Bu senin için aldığım ilk can değil. Son olmasını da beklemiyorum."

Kaşlarının arasında bir kırısklık oluştu ve tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzöldü, kolu yana doğru kaydı.

Elowen koşarak yanımıza geldi. Avucunu Lena'nın boynuna koyarken "İşte," diye mırıldandı.

"Derin değıldi. Cidden, iyileştirmene bile gerek yok," Lena.

"Saçmalık," diye ısrar etti Elowen. "Eğer bir şeyi iyileştirebileceksem, iyileştiririm."

Ben uzaklaşırken Viola'nın kollarını göğsünde kavuşturmuş bana baktığını fark ettim.

Yanından geçerken Viola, "Ölmesine izin verebilirdin... kolayca," diye mırıldandı. "Ama yapmadın."

"Bu çok mu şaşırtıcı?" Sesimi alçaltarak sordum.

Kız kardeşinin Lena'yı iyileştirmesini izlerken Merrick'in gözleri buz mavisine dönmüştü. Elini çekti ve küçük kesik artık görünmüyordu; geriye kalan tek şey Lena'nın boynunda kuruyan kandı.

Lena hızla ateşimize ama yakmadan önce bana baktı. "Taşınmalı mıyız, Majesteleri?"

Gözlerimi kırpıştırdım, Lena'nın sesindeki sıcaklıkla benden bu sıfatla bahsetmesine şaşırmıştım. Gözlerim Finnan'a kaydı, sonra kamp alanımızın birkaç adım ötesindeki cesetlere baktım. Güneş neredeyse batmak üzereydi, gökyüzü koyu maviydi.

"Evet," diye kabul ettim. "Sadece cesetleri artık göremeyene kadar."

Ateşin önünde oturdum, uyuşmuş hissediyordum. Ancak bu benim için normal bir duyuydu. Standart.

Yine de öldürmekten zevk almayı öğrenmiştim. Ama bu... bu bana hiç zevk vermedi.

Bakışlarım karşımda oturan Lena'ya kayarken duygusuzdu. O ve ben gecenin ilk vardiyasını birlikte alıyorduk ve şu ana kadar sessiz kalmıştık.

Ayağa kalkarken gözlerinde alevler dans ediyordu.

"Nereida." Kaşlarım birbirine çarptı.

"Oraya doğru gidiyoruz. Güney sahilini geçtik. Immeron benim türümden daha fazlasının orada yaşadığına inanıyor. Görünüşe göre, bir koğuş

insanlar göremesin diye adaya yerleştirildi."

O ateşten ve uyuyan arkadaşlarımızdan uzaklaşmaya başladığında ayağa kalktım, ona doğru yürüdüm ve dirseğini kavradım.

"Neden şimdi söylüyorsun?" Nefes nefese sordum.

Döndü ve bana bakan bebek gibi gözlerini görünce nefesimi tuttum. "Çünkü sana güveniyorum." Omuz silkti. "Ve bilmeyi hak ediyorsun."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geldi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Bana küçük bir gülümseme verdi ve tekrar uzaklaşmaya başladığında kolunu daha sıkı kavradım.

"Nereye gidiyorsun?" Ben talep ettim.

İçini çekti, sonra dudağını çiğnedi. "Ben de tam etrafta dolanacaktım," diye cevap verdi sonunda. "Ben... Zihnimi sakinleştirmekte zorlanıyorum."

Bu duyguyu çok iyi biliyordum. Yine de sordum. "Neden?"

Gözlerini tekrar tekrar kırıştırdı ve gözlerinde başlayan parıltı, gözyaşlarını tuttuğunu anlamamı sağladı.

"Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim," diye fısıldadı. "Bugün benim ilk günümdü. Hortlaklar dışında..." Omuzları çöktü, gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce yere düştü. "Senin için zor muydu? İlk seferinde?"

Yutkundum, tatlı sesi bana görmezden gelmeyi tercih ettiğim şeyler yapıyordu. İlk öldürdüklerimi düşündüm, Ametist Göleti'ndeki adamları.

Utanc duyduğum... ama bu daha çok Lena'nın benim hakkımda ne düşüneceğinden korkmamdan kaynaklanıyordu. O zamanlar genç bir kız olan Lena'yı gözümün önünde tecavüz etmekle tehdit ettikten sonra onların hayatları umurumda değildi.

"Sevdiklerinizi, korumak istediklerinizi düşünün... ve onları tehdit edenleri öldürdüğünüzde vicdan azabı duymayın," diye cevap verdim. "Bir hayatı sona erdirmek için gerekçem bu olduğunda kendimi hiç kötü hissetmedim."

Bana bakış şekli... Sanki tüm saçmalıkları görebiliyor gibiydi. "Bunun doğru olmadığını biliyorum," dedi sessizce. "Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Çenemi sıktım ve bu konuşmayla eğlenmek yerine, "Silahın daha önce kimsenin görmediği bir büyüye sahip olduğu söyleniyor. Tüm sihri durduracak bir sihir... ya da tüm insanlığı durduracak. Onu bulan kişi tüm dünyanın kaderini belirleyecek. Ulric onu büyücünün ellerinden uzak tutmak istiyor."

Küçük bir nefes verdi ve bana bir adım daha yaklaştı. Dudaklarım hafifçe aralandı, kolunu kavrayışım onun yakınlığı karşısında gevşedi.

"Böyle bir şeyi sana kim söyledi?" diye sordu sessizce.

İfademi nötr tutmak için elimden geleni yaptım ama nefes alış verişimin hızlanması muhtemelen bunu söylemek istemediğimi ele veriyordu. "Yıllar önce bir kahini yakalamıştık. Ondan işkenceyle bilgi aldık."

Kaşları daha da çatıldı ve ben yüzümü duygusuz tutmaya özen gösterdim. "Yalan olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu.

Dudaklarımı yaladım, sonra iç çektim. "Kahinin kızını da yakalamıştık. Ona işkence edişimizi izledikten sonra, ancak cevapları aldıktan sonra durmayı kabul ettik, sonunda her şeyden vazgeçti. Bize Silah'ın Ames'te olduğunu söyledi ama kahininiz geldiğini gördüyse belki de yerini değiştirmiştir."

Bir an sessizlik oldu. "İsimleri neydi?"

Ona acı dolu bir ifade verdim, biraz da utanarak, "Hatırlamıyorum," dedim.

Dudaklarını emdi ve başını salladı. "Daha sonra kızını serbest bıraktın mı?" diye sordu ama cevabı zaten bildiğini söyleyebilirdim.

Kolunu serbest bıraktım. "Babam adamın kızını gözlerinin önünde öldürttü," diye cevap verdim acımasızca, sonra da ondan uzaklaşmak için döndüm. Yüzündeki tiksintiyi görmek istemedim.

Ama şimdi kolumu kavrayan oydu ve tekrar yüzüme bakmak için etrafımda dolaşıyordu.

"Sen baban değilsin Silas," diye tısladı, sesi uyanık olan hiç kimsenin duyamayacağı kadar yumuşaktı.

Onu inceledim, yüzüm düştü. Sadece bir dakikalığına içimi görmesine izin verecektim. "Daha iyi sayılmam," diye cevap verdim sessizce.

Ona sarılmak istedim... bunu hak ettiğimden değil. Örgüsünü sabitleyen bağı gevşetmek ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek istedim. Onun parmaklarının benimkilerin arasından geçtiğini hissetmek istedim.

Onun yerine, elini şu anda kemersiz olan kolumda gezdirdi. Yüz ifadesi yumuşadı. "Tüm bunları halkımı kurtarmak için yaptın... Bunu yapmak için kendi amacın olsun ya da olmasın. Senin çok daha iyi olduğunu iddia edebilirim."

Utangaç gülümsemesini görünce dudaklarım gergin bir çizgi oluşturdu. Bu etkileşim ve tüm bu durum karşısında içimde bir öfke yükseldi.

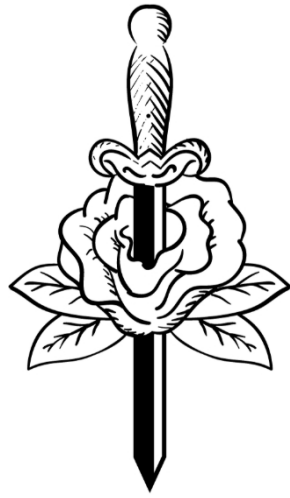
"Etkileşimlerimizi minimumda tutalım," diye mırıldandım, sonra ateşin yanına oturmak için arkamı döndüm. "Ama yerine otur. Dolaşmayın," diye omzumun üzerinden nazikçe ekledim.

Bir an donakaldı, sonra kabul etti ve arkasına yaslanarak
Ben.

Dağ geçidinde sessizlik vardı, ta ki Lena "Neden
Bana mı? Silah hakkında mı?"

Gözlerim yavaşça alevlerden kalktı. "Çünkü ben de sana güveniyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM EIgHT

MERR CKI

I O gece dinlenmek için mücadele etti; katledilen birçok adamın görüntüleri, huzurlu düşüncelere yönelik her türlü girişimi ortadan kaldırdı.

İlk cinayetlerimi köyümüzün saldırıya uğradığı gün Ames'te işlemiştim. Lena ve Silas'ın konuşmalarına kulak misafiri olduğumda, küçük bir şekilde Prens'le akraba olduğumu fark ettim.

"Sevdiklerinizi, korumak istediklerinizi düşünün... ve onları tehdit edenleri öldürdüğünüzde vicdan azabı duymayın. Bir hayatı sona erdirmek için gerekçem bu olduğunda kendimi hiç kötü hissetmedim."

Gözlerimi kapalı tuttuğum için uyanık yattığımın farkında değillerdi. Ames'teki askerlerin canını alırken tam olarak böyle hissediyordum. Elowen'i, Viola'yı, Lena'yı düşündüm. Birlikte büyüdüğüm birçok köylüyü, hepimize karşı çok nazik olan Igon'u düşündüm.

Hiç pişmanlık duymadım... en azından o anda. O insanlar bizi öldürmeye geldiler, ya o anda köyümüzde ya da daha sonra Otacia'da. İkinci bir düşünce olmadan onları bitirdim.

Yine de Lena'nın cevabını samimi buldum.

"Bunun doğru olmadığını biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Neden birbirlerine karşı bu kadar naziktiler? Lena neden onu kurtarmak için türümüzün en büyük düşmanlarından birinin önüne atladı? Nasıl oldu da Cadı Avcısı yardım etmeye bu kadar hevesli bir şekilde şalter indirdi?

Belki de gücümüze tanık oldu ve bunun Kral Ulric'i devirmesine yardımcı olabileceğini fark etti. Anlayabilirim.

Ama neden Silas Laith Kalesi'nde Lena'nın yaralı bedenine bakarken... neden onu okuduğumda *aşkı* hissettim?

Ruh bağları. Tek açıklaması buydu.

Yine de... Celluna'nın verdiği bağ ne olursa olsun, bu kadar büyük bir aşkı bu kadar çabuk hissetmek saçma görünüyordu. Aramızda hissettiğim duygular bile

Edmund ve kız kardeşim, Lena'ya bakarken Silas'tan hissettiklerim kadar güçlü değillerdi.

Artık ertesi sabahtı ve her şeyi düşünürken hayal kırıklığı içinde ellerimi saçlarımda gezdirdim.

Lena, Nereida hakkındaki bilgileri verdi. Ona her şeyi anlatmaya başladığında neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Ve sonra Silah hakkında bildiklerini ona anlattığında içimden bir nefes kaçma tehlikesi geçirdi.

Hâlâ bu insanların hiçbirine güvenmiyordum... Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu.

Elowen yanıma sokularak beni düşüncelerimden kopardı ve bana bir parça ekmek uzattı.

"Al bakalım!" diye cıvıldadı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, dişlerimle bir parça koparıp çiğnedim. Tekrar gerçek bir yemek yemek için sabırsızlanıyordum.

Yürümeye başladığında yutkundum ama onu durdurmak için öne uzanıp omzunu kavradım. "Bekle."

Açık pembe kaşlarını kaldırarak bana döndü.

"Sen nasılsın?" Kız kardeşime duygularını dinleyerek sordum. Yumuşakça gülümsedi. "Ben iyiyim, Mare." Gözleri yere kaydı, Gülümsemesi titriyor. "Sadece buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum... ölümlerin durması için sabırsızlanıyorum."

Elowen henüz kimseyi öldürmemişti ama buna tanık olmanın onu etkilediğini biliyordum. "Sanırım ölümler durmadan önce biraz zamanımız var..." Kendime rağmen.

onu kucakladım. O da bana kolayca sarıldı ve ben de onun sevincini hissettim.

Sevgi gösterme konusunda pek iyi değildim ve bir zamanlar kız kardeşimden nefret ederdim. Kim olduğu için değil, varlığının benden aldıkları yüzünden. Ama Elowen her zaman sevgi dolu ve tatlıydı. Her zaman iyi bir insan olmuştu.

Bana gülümseyerek uzaklaştığında, gözlerim yüzünde kötü bir ifade olan Edmund'un gözlerine takıldı. Alaycı bakışa karşılık verdim ve El ona doğru yürümek için döndüğünde yüzü hayranlığa dönüştü.

Kıskançlık.

Eğer aile üyelerini bile kıskanan bir erkek arkadaşsa onu fena benzetecektim. Tam onunla yüzleşmeye giderken, ikinci günkü yürüyüşümüze başlamadan önce vardiyaya hazırlanan Viola tarafından durduruldum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Kollarını uzatırken menekşe rengi gözleri benimkilere kayd. "Şimdiye kadar gördüğün en ateşli ata dönüşmeye hazırlanıyorum." Homurdandı ve ben de başımı salladım.

"Dinlenmen gerek."

Gözlerini devirdi. "Merrick, ben-"

"Dinlenmen gerek," diye ısrar ettim. "Gece vardiyasında sana ihtiyacımız olursa, tekrar pusuya düşürülürsek-"

"Peki." İçini çekti, elleri teslimiyetle havaya kalktı. "Sen kazandın. Ben tekrar Hendry'nin atına bineceğim, sen de yürümeye devam edebilirsin."

Başımı hafifçe eğerek gülümsedim. "Teşekkür . O kadar da zor değildi, değil mi?"

Menekşe rengi gözleri gözlerimin içine bakarken yanaklarım kızardı. Kararmış gözlerimi gördüğünde dolgun dudakları bilmiş bir gülümsemeye dönüştü.

Arzu. Benim için arzu.

Dudaklarım aralandı ve kısa bir nefes verdim. "Öyle mi?" Nefes nefese sordum, kan kasıklarına hücum ediyordu.

"Evet," diye cevap verdi, sesi yumuşak ve şehvetliydi. "Forsmont'a vardığımızda."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı içime çektim. Viola'nın her zaman güzel olduğunu düşünmüştüm; gözleri olan herkes öyle düşünürdü. Ama arkadaşlığımızda hiçbir zaman çizgiyi aşmamıştık... ne de daha önce ondan bu kadar güçlü bir arzu hissetmişim, özellikle de bana karşı.

Acaba ne değişti?

"Tamam," diye usulca

kabul ettim.

Öne doğru eğilip yumuşak dudaklarını kısa bir an için benimkilere bastırmadan önce kendi sırtışını ısırdı. Uzaklaşmadan önce gülümsedi.

Tüm yüzüm kızarmış olmalıydı -soluk tenim sinirlerimi gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Lanet olsun. Viola az önce beni öptü!

Kimsenin fark edip etmediğini görmek için etrafıma bakındım.

Kimse fark etmemişti. Erabella dışında.

Kaşları kalkıktı ve göz göze geldiğimizde hızla gözlerini kaçırıp, ellerini arkasında birleştirmiş kaya oluşumlarını incelerken dudakları büzülmüştü.

Garipliğini hissetmek için onu okumama gerek yoktu. Ekmeğimin kalanını bitirmeden önce kendi kendime kıkırdadım.

Sonra saçlarımı düşük bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağladım, önden dökülen parçalar yüzümü çerçeveledi ve kendimi uzun bir yürüyüş gününe daha hazırladım.

Nihayet uzun bir mola verdiğimizde ikinci günü yarılamıştık. Tamamladığım tüm adımlar yüzünden bacaklarım ağrıyordu ve Viola, Hendry'nin atından inerken bana kaşlarını kaldırarak baktı.

"Ben iyiyim," diye güldüm. "Sadece bacaklarımdaki kasları geliştiriyorum, hepsi bu." Gözlerim kendinden geçmiş, Roland'ın göğsüne yaslanmış olan Lena'ya kaydı. Bundan sonra geceleri uyanık kalmasının en iyisi olacağına karar verdik - sadece vampirlerin bizimle karşılaşma ihtimaline karşı.

Adam hafifçe kızın koluna dokununca kız irkilerek uyandı. Adam kızın kulağına bir şeyler mırıldandı ve kız tereddütlü, uykulu bir gülümsemeyle karşılık verdi.

O pisliğin ondan bu kadar hoşlanacağını kim tahmin edebilirdi ki? "Devam ettiğimizde yer değiştireceğim," dedi Viola.

Hendry, "Her zaman yürüyebilirim," diye teklif etti ve gerinirken şaşkın gözlerim onunkilerle buluştu. Omuz silkti. "Benim için sorun değil."

Kaşlarım gergin bir şekilde onu inceledim. "Pekâlâ... teşekkürler," diye kuşkuyla karşılık verdim.

"Teşekkür ," diye ekledi Viola.

Hafifçe gülümsedi ve Silas'a doğru yürümeye başladı. Onu izlerken kaşlarımı çatıyordum ama hiçbir kötü his hissetmiyordum.

Vi beni yumuşak bir şekilde dürttü. "İnsanlar sadece nazik olabilir, Merrick."

"Evet, ama ben buna alışık değilim. Kesinlikle insanlardan değil," diye mırıldandım. Herkes ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra kendimi bir taşın üzerine tünemiş, yüzümü daha fazla ekmekle doldurmuş ve küçük yalnızlığımın tadını çıkarırken buldum. Ames'te çoğu gün kendimi yalnız buluyordum, bundan şikayetçi . Ames'te yalnız olmak

diğer herkesin duyguları beni çoğu zaman tükenmiş bıraktı.

Silas yaklaştığında bir ısırık daha alıyordum. "Yola devam etmeden önce Era'ya yayını biraz daha gösterebilir misin?"

Şaşkınlığım öfkeye dönüşmeden önce gözlerim büyüdü.

Gerçekten mi? Bunca zamandır yürüyen bir tek ben vardım ve benden biraz daha ayakta durmamı mı istiyor?

"Neden Hendry değil de ben?" Ağzım doluyken mırıldandım.

"Onu şimdiye kadar sen eğittin." Omuz silkti. "Ayrıca, kimi tercih edeceğini ve o da seni söyledi."

Gözlerimi kıptım, sonra homurdandım.

"Evet, doğru." Kollarını kavuşturdu ve gülümsemem düştü. "Ciddi misin sen?"

Silas'ın derinleşen kaşları vücudumu ürpertti. "Sadece yap..." Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "...lütfen."

İçimi çekmeden önce bir süre daha onu inceledim. "Peki. Bana bir saniye ver."

Era ve ben biraz yalnız kalmak için uzaklaşırken ben de ona yayla ilgili daha fazla ipucu verdim. Şu anda başka kimse antrenman yapmayı planlamıyordu, bu yüzden onu utandırmamak için, becerilerinin vasatın altında olduğunu düşünerek, onu geçidin ilerisinde eğitmeyi önerdim.

"İşte," yayını tutuşunu düzelttim. "Şöyle dene. Kolunu kilitli tutma."

"Dinlenmek istiyorum," diye sızlandı, talimatlarımı izledi ve silahı tutan kolunun gerginliğini gevşetti.

"Çok sinir bozucusun," diye mırıldandım. Elimi sırtının küçük kısmına koydum ve daha da sertleştiğini hissettim. "İpi çekerken sırtını gevşetmelisin."

"Ben de sana," diye mırıldandı. "Ve deniyorum. Zor ve bunu yapmak istemiyorum."

"Zamanımı bu şekilde boşa harcamak istediğimi mi sanıyorsun?" Alay ettim. Açıkçası ona öğretmek umurumda değildi... ama kötü tavrı sinirlerimi bozmaya başlamıştı. "Bunca zamandır yürüyen benim, sen değilsin Prens. Oku at."

Yaptı, hedefi iskaladı, kanımla bir kayanın üzerine yaptığım bir hedef tahtası. Ürkütücü, biliyorum. Ama yarayı çabucak iyileştirdim. Erabella beni keserken izlediğinde çok utanmıştı.

"Evet, bu senin seçimin," diye karşılık verdi, attığı okları geri alırken çikolata gözleri bana bakıyordu. "Viola ona binmene izin vermekten çok mutlu olacağını söyledi... ya da her neyse." Yüzünü buruşturdu.

Homurdandım ve silahını tekrar hazırlarken başını bana çevirdi.

"Yani, siz ikiniz birlikte misiniz?" "Sana ne bundan?"

Gözlerini kısmıştı. "Sana iyi davranmayı çok zorlaştırıyorsun." Dikkatini tekrar hedefine çevirdi ve oku yine ıskalayınca inledi. Ve yine. "Silas neden bana nasıl dövüşüleceğini gösteremiyor anlamıyorum," diye mırıldandı kendi kendine.

"Neden daha önce yapmadı?" diye sordum. Garip görünüyordu... ama aynı zamanda prensesler genellikle kavga etmezlerdi.

"Onu ikna çalıştım. Hiç ilgilenmedi. Anlamıyorum..." İncindiğini hissettim ve silkindim.

"Evet, ben de istemiyorum ama ikimiz de sıkıştık, o yüzden bebek gibi sızlanmayı bırak." Bana ters ters baktı. "Çok nazıksın, Merrick."

Dudağım yukarı doğru kıvrıldı. "Tekrar," diye emrettim, hedefe doğru başımı sallayarak.

İçini çekti, bir el daha ateş etti ve ıskaladı - gerçi bu seferki öncekinden daha yakındı.

"Senin sihrin nasıl çalışıyor?" diye sordu, hâlâ konuşmamızı kesecek kadar bana kızgın değildi.

"Bunu bana birkaç gece önce sorduğunuza eminim, Prenses."

Okları kavrayarak eğilirken gözlerini devirdi. Gözlerim tam bir sürüngen gibi kışında gezindi ve hızla başka tarafa baktım. "Ben senin yeteneğini sordum. Büyünün kendisini değil," diye devam etti yanıma döndüğünde.

"Bununla doğarız, evet, ama genellikle bunu yönetebilecek yaşa gelene kadar ortaya çıkmaz." Başımı ona doğru eğdim ve kaşlarımı çattım. "Hedefi vur."

Era yenilgiyle içini çekti ve yayı titreyerek hedefe doğrulttu. İpi geri çekti ve bıraktıktan sonra, oku bir kez daha tamamen ıskalayınca inledi.

"Onu aldığında kaç yaşındaydın?" "Sekiz yaşındaydım."

Neden bu kadar çok soru soruyordu? Becerilerini geliştirmek umurunda mı ki? Bir ok daha fırlattı. Bayan.

"Sihirle başa çıkabilecek kadar büyük mü?" diye sordu şaşkınlıkla.

Omuz silktim. "Öyle görünüyor."

"Yani bir anda buz, ateşi ve tüm bu şeyleri kullanabiliyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır... elemental büyü -buz, ateş, elektrik- bunlar hayatının ilerleyen dönemlerinde ortaya çıkar." Yayı tutuşunu düzelttim, sonra bir atış daha kaçırdıktan sonra devam ettim. "Bu tür büyüler duygularımızla bağlantılıdır. Tipik olarak, bu gibi yoğun duygular kişi kadar deneyimlenmez. Ateş ya da elektrik kullanamıyorum. Sadece buz."

Okları alırken hafif bir mırıltı çıkardı.

"Peki, ne tür bir büyü vardı? Elemental olmayan," diye sordu yine yanımda silahını çekerken.

"İyileştirme. Güç alanları. Büyü." Yanına eğildim, bir elimle belini tutarken diğer elimle ayağını hareket ettirdim. "Yanlış duruyorsun," diye mırıldandım. "Ayakların atış yönüne paralel olmalı."

Nefesini içine çekti ve gözleri bana doğru kayd, ben ayaktayken beni takip etti. Dudağımın kenarı kalktı.

"Ne?" diye sordu. "Çok fazla soru var."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu kötü bir şey mi?"

Onu okumaya başladığımda gözlerimin karardığını biliyordum. Yanakları kızardı, gözleri hızla uzaklaştı.

Gülümsemem ukalaca bir hal aldı. "Gözlerimden çok etkileniyorsun," dedim. Bana mahcup bir bakış atarak alay etti. "Ben değilim!"

Yalan.

Geri döndü ve bir ok daha fırlattı, bu seferki hedeften *çok* uzaktaydı.

"Bence yeteneklerini geliştirmeye odaklanmalısın... ya da eksikliğini," diye takıldım.

Bana ters ters baktı ve ben onun duygularını özümsemeye devam ederken, birkaç atış daha kaçırdıktan sonra oklarını geri almak için uzaklaştı.

"O adamı öldürdüm, değil mi?" diye bağırdı omzunun üzerinden.

Bu sözler ayaklarımı harekete geçirdi ve onun kolunu yakaladım. Kaşlarını indirerek bana doğru döndü.

"Yaptın," dedim nazikçe. "Ve ben de gurur duydum. Ama durum bizim lehimize olmasaydı, o adamları canlı hedef olarak kullanmak için zamanın olmazdı. İlk seferde doğru vuruş yapmanız gerekirdi."

Bana bakarken gözleri yumuşadı, sözlerim vücudunda sıcak hislerin yayılmasına neden oldu.

Kaşlarını çattı, küçük burnu kırıştı, sonra ok almaya devam etti. "Beni okuman için sana izin vermiyorum," dedi açıkça. "Bu bir mahremiyet ihlali."

"Kuzenim olmadığımı şükret," diye seslendim.

Omzunun üzerinden bana eğik bir kaş fırlattı.

Omuz silktim. "Düşünceleri okuyabiliyordu."

Gözleri büyüdü. Yüz ifadesinden ve hissettiklerimden dolayı şaşırılmıştı.

Dehşet.

"Olabilir mi?" diye sordu yanıma döndüğünde sessizce, geçmiş zaman ifadelerimin onun ölmüş olmasından kaynaklandığından endişelenmişti.

Öyle olmamasını umdum ve dua ettim.

"Nerede olduğundan emin değilim," diye ciddiyetle itiraf ettim. "Geçen yıl tek kelime etmeden köyümüzü terk etti."

Onda hafif bir rahatlama hissettim ve sonra yayı ateşlemesini emrettim, bu sefer oku en azından kanlı bullseye'i sıyrıldı.

"Çok daha iyi," diye övdüm.

Bana memnun bir gülümseme verdi ve ben de kendi dudaklarımın bu manzara karşısında yukarı doğru eğildiğini fark ettim.

"Nasılsın?" Birkaç dakika sonra sordum.

Silahın dürbününden gözlerini kısarak bakıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Dudaklarımı bir an için yana çektim, onun duygularını sorarken bile kendimi garip hissediyordum. Neden umursadığımdan bile emin değildim. Ama ona yayımı fırlattığımda yüzünde beliren paniği hatırladım... öldürme işini tamamladığında gözlerinde biriken yaşları.

Onu ele geçiren suçluluk duygusunu

hissetmiştim. "İyi misin? Dünden

sonra."

Sorumu beklemediğini hissedebiliyordum. Gözlerini kırıştırdı ve yayı yanına indirdi. "I..." Omuz silkti. "İyi olmaktan başka seçeneğim yok."

Başımı salladım, ellerim bornozumun ceplerine gitti. "Olumsuz düşüncelerin seni yönetmesine izin vermediğin sürece iyi olmamak sorun değil." Artık mavi olan gözlerimi hedefe çevirdim. "Bir kez daha. Yapabilirsin."

Koyu sarı gözleri bir süre daha beni inceledikten sonra derin bir nefes aldı, yayımı doğrulttu ve ipi bıraktı. Tıpkı onun yapabileceğini bildiğim gibi, ok tam hedefin ortasına isabet etti.

Sırıttım. "Sana söylemiştim."

Bana gülümsedi ve bu manzara... bana bir şeyler yaptı.

Ne oluyor be?

Gözlerimi kıptım, gülümsemem azaldı ve boğazımı temizledim. "Hadi geri dönelim," diye mırıldandım. "Yarın daha fazla antrenman yapabiliriz... eğer istersen."

Gözleri düştü ama gülümsemesi devam etti. "Bunu çok isterim." Tekrar bana baktı. "Teşekkürler, Merrick."

Ve sonra günün ikinci yarısını bitirmek üzere grubumuza geri dönerek uzaklaştı. Benden uzaklığı arttıkça nefesim kesildi ve kalbimin hızla çarptığını fark ettim.

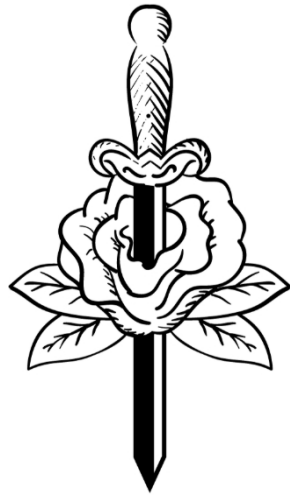
Ne garip.

Başımı salladım ve onu takip ettim.

Sonunda oturabildim ve Hendry'nin atına binmeme izin vermesine minnettar oldum. Askerin kahverengi ve mavi gözleri hiç hoşnutsuzluk göstermiyordu ve belki de uzun bacakları bu hareketi arzuluyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından grup tekrar hareket etmeye başladı ve ben kollarımı Viola'nın beline dolayarak onun arzusunu hissederken, kendimi bu geçitten çıkmak için ekstra heyecanlı buldum.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

LENA

İkinci gecemizin akşamıydı. Küçük molamızın ardından seyahatimizin geri kalanı hızla geçti.

Artık bu berbat geçidin yarısına gelmiştik. Ne mutlu ki, gün içinde hiçbir sorunla karşılaşmadık. Güneş batmış ve ateş çtırdamaya başlamışken, burada Vampir varsa bile artık ortaya çıkmalarının güvenli olduğunu biliyordum.

Roland benim başlattığım küçük bir tencerede kaynayan suda kurutulmuş et pişirmiş, Ayla'nın da bizim için paketlediği baharatlarla çeşnilendirmişti. Ben yemeğimi bitirene kadar yarasaya dönüşen Viola dışında hepimiz yemek yiyorduk.

Gece görüşüyle bir şeylere göz kulak olmak akıllıcaydı. Ve Merrick yolculuğumuz sırasında yer değiştirme yeteneklerini saklaması konusunda ısrar ettiği için, şimdi bunu kolaylıkla yapabiliyordu.

Büyülerim geceleri daha kullanışlı olduğu için gece vardiyasını benim almam gerektiğine karar verdik. Bugün erken saatlerde at sürerken Roland'ın karşısında uyuyakaldığıma inanamıyordum... ama güzeldi.

"Tadı nasıl?" Roland ateşin karşısındaki yerinden bana sordu.

Çiğnedim, lezzetin tadını çıkardım. "Meh." Gözleri kısılnca ona sııttım, sonra kıkırdadım. "Çok iyi. Gördüğüm kadarıyla çok yetenekli bir adamsın." Güldü. "İyi cevap." Dudaklarını yaladı, gülümsemesi büyüdü.

"İnan bana, sana göstermek istediğim pek çok yetenek var, Lena."

Taktığı lakap yerine gerçek adımı kullanması yanaklarımın alev almasına neden oldu.

Edmund inleyerek Roland'yanındaki yerinden koluna vurdu ama o da gülümsüyordu. "Çok fazla bilgi, dostum."

Rahatlıkla söyleyebilirim ki, onun diğer yeteneklerini arzuluyordum... onları ilk elden deneyimlemeyi arzuluyordum. Keşke bunları onunla birlikte keşfedebilseydim.

O an. Ama Merrick'in hatırı için bu duygularımı geri çekmeye çalıştım ve yemek yerken Roland'a başımı salladım.

Yemeğimi bitirdikten sonra ayağa kalktım ve Viola kendi yemeğini yemeye hazır bir şekilde geriye doğru kayarken gerindim. Ateşten biraz uzaklaşıp gece esen yaz melteminin tadını çıkardım. Dürüst olmak gerekirse burası korkutucuydu ama yukarıda beliren ay orta derecede bir ışık sağlıyordu. Neyse ki yolculuğumuza ayın en parlak olduğu saatte başlamıştık - bu akşam dolunay vardı.

Arkamdan çakılların çatırdadığını duydum ve başımı eğerek Roland'ın bana doğru yaklaşmasını izledim.

Yutkundum ve gözleriyle buluşmak için başımı yukarı kaldırdım. "Ne ?"

Dudakları yukarı doğru dönerken ay onun yakışıklı yüzünü aydınlattı. "Gerçekten mi? Seni öpmek istiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bir adım geri çekildim. Alaycı bir sesle, "Benimle taşak geçmeyi bırak," diye mırıldandım.

Gülümsemesi düştü ve bir adım daha yaklaştı. "Değilim," diye fısıldadı. "Seni öpmek istiyorum." Utangaç bir gülümseme belirdi, gözleri dudaklarıma kaydı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, o hizmetçinin odasına girdiğimden beri var. Belki ondan önce bile..."

"Roland," diye nefes aldım, şehvetli gözleri benimkileri bulduğunda kalçalarımın arasında bir baskı oluştu.

Bakışlarım omzunun üzerinden ateşin başında sohbet eden arkadaşlarımıza kaydı.

Silas gözlerini benimkilerle birleştirdi ve kaşlarını indirerek kolunu karısının beline doladı. Gözlerim yavaşça Roland'ınkilere kaydı, sonra da dudaklarına kaydı.

"Sadece bir öpücük seni tatmin eder mi?" Mırıldandım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki neredeyse acıtacaktı.

Bir adım daha yaklaştı, vücudu benimkinden sadece birkaç santim ötedeydi. Kulağıma mırıldandı, "Yalnız kalana kadar... evet."

Sikeyim.

Gözleri karardıkça, elleri belimi kavradıkça bedenine duyduğum ihtiyaç dayanılmaz hale geldi.

Her şey çok hızlı

oldu.

Hareket.

Çığlık.

Bir saniye sonra Roland önümdeydi, dudaklarını dudaklarıma bastırmak üzereydi.

Bir sonraki adımda yerdeydi ve bir Vampir boğazını parçalamaya başladığında acı içinde feryat ediyordu.

Düşünmedim, sadece çığlık attım - kendimi ileri attım, kollarımı yaratığa sararken bedenimi alevler sardı.

Kükredi ve ben onu sabit tutarken geriye düştü. Silas koşuyordu, sonra kılıcını kafasına saplamayı başardı, tam ben onu bırakıp geri çekilirken. Tenim sıcaktı ama yanmaya başlamadan önce durmayı başardım.

Gözlerim hâlâ yerde yatan ve boynundan kan fışkıran Roland'a kaydı.

Ona doğru tökezledim. "ROLAND!" diye bağırdım.

Boğazını tutuyordu, boğuluyordu. Arkamı işaret ederken gözleri büyüdü.

Yere fırlatılmadan önce tepki verecek zamanım yoktu, neredeyse ateşimizin içine düşüyordum. Gözlerim diğer üç Vampirin kırmızı gözleriyle karşılaştı ve hemen yanımda kınında duran kılıcımı aldım.

Ayağa kalkarken dudağım kıvrıldı. "Elowen, Roland'ın yanına git!" Şifacı donup kalmıştı, dizleri titriyordu.

"ŞİMDİ!" Bağırdım.

Vampirler öylece baktılar, gözleri açlıktan büyümüştü. İki kadın ve bir adam vardı, ikincisi neredeyse korkmuş gibi görünen bir ifadeyle bana bakıyordu.

Elowen harekete geçti ve dişilerden biri onu yakalayarak ilerledi. Edmund patlıcangiller bombalarından birini fırlattı. Hızlıydı ama yine de, Şişenin içindekiler dağılırken Vampir'in derisi cızırdamaya başladı. Elowen'ı bıraktı ve geriye düştü.

El çığlık attı, bir kez daha korkudan donakaldı, tam da ben büyülü kılıcıma sihrimi aktarıırken. İlerledim, yaratığın gövdesini delip geçtim, alevler metalin üzerinde yükselirken yaratık böğürdü ve vücudu toza dönüştü.

Silahımı geri çektiğimde bir şişe daha kırıldı ve daha fazla çığlık duydum ve altımdaki Vampir parçalara ayrıldı. Diğer dişi Erabella'yı ısırıldığı sırada Hendry bir şişe daha itüzümü fırlatmıştı ve koşarak yanan bıçağımla onu da kestim, vücudu külden başka bir şeye dönüşmedi.

Sonra gözlerim panik içinde kalan erkeğe kaydı. Şimdiye kadar gördüğüm tüm yaratıklardan daha hızlı hareket ederek Silas'a doğru ilerledi.

Silas hazırды. Kılıcını doğruca Vampir'in göğsüne sapladı. Ama çelik tek başına böyle bir yaratığı öldüremez.

Immeron'un bana hediye ettiği büyülu kılıcı elimde döndürdüm, duruşumu hazırladım ve Vampire doğru hücum ettim.

Onu ileri doğru savururken kükredim ve yüklediğim enerjinin uzun bir alev patlamasıyla serbest kaldığını hissettim.

Yanan kılıç derisini keserken adam çığlık attı. Kılıç yeterince derine saplanmamıştı ama hâlâ hayattaydı.

Piç kurusu Silas'ı hızlı bir hamleyle itti ve çelik kılıç göğsünden sökölürken ulumaya başladı. Hareketleri o kadar hızlıydı ki, ben tekrar saldırmaya hazır olduğumda, kaçarak beni yere düşürdü ve kılıcımı elimden aldı.

Bileğimi kavrayıp ısırmadan önce sadece bir saniye geçti.

Acıdan haykırdım, sonra bu Vampir'in kendini kelimenin tam anlamıyla ölüme mahkûm etmek için ne kadar aç olması gerektiğini fark ettim.

Boştaki elimle boynunu kavradım, etini yakmaya ve hayatına son vermeye hazırdım ki kanımı içerken kırmızı gözleri benimkilere kaydı.

Gözleri korku doluydu, yaklaşan sonundan dolayı gözyaşlarıyla doluyordu, ama kana o kadar susamıştı ki kendini benden içmekten alıkoyamadı.

O zaman hissettim, kanımın çekilmesiyle gelen coşku dalgasını.

Ellerim boynunda titredi.

Öldürün onu. Öldür onu.

Gözlerinin içine baktım ve acıma hissettim...

neden? "Öldür onu, Lena!" Silas havladı.

Vampirin gözleri dalgalandı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüdü.

Aman Tanrım.

Yarı kapalı gözlerim, kan içiciyi şaşkınlık ve kederle inceleyen Merrick'in gözlerine gitti. Gözleri benimkilerle buluştu ve yüz ifadesinden karşımdaki adamın insanlığını hissedebildiğini anladım.

"Doyduğın zaman," diye nefes aldım. "Kaçacaksın, anladın mı?"

Adamın gözleri, alnında dağınık bir şekilde duran dalgalı siyah saçlarının altından parlıyordu.

Gözlerim bu zevk karşısında sadece bir an için geri döndü. "Başını salla, yoksa seni şimdi öldürürüm," diye mırıldandım.

Gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı, dudakları sadece "Biraz daha," demek için çekildi.

Hendry yayını hazırladı, oku Vampir'in kafasına nişan aldı.

"Yapma!" Ona emrettim.

Hendry silahını indirirken ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu.

Vampir sonunda nefes nefese kaldı ve dudaklarına bulaşan kanımla bana baktı.

"Adın ne?" diye sordu, kırmızı gözleri genişleyerek.

Kendimi yüksek bir yerden iniyormuş gibi hissediyordum. "Lena... Lena Daelyra."

Sanki görünüşümü hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi gözleri vücudumda gezindi. "Burada her zaman güvende olacaksın. Half-Life Pass'in Vampirleri senin iyiliğini hatırlayacak, Lena Daelyra," dedi.

Hareket etmeye başladığında, "Seninki ne?" diye sordum.

Durakladı ve bana yumuşak bir gülümseme verdi.

"Daris."

Sonra koştu, bir anda gitti.

Elim yarama gitti ve hem zevk de acı veren garip bir his oluştu.

"Bu da neydi böyle?!" Silas omuzlarımı sarsmadan önce bana sinsice yaklaşarak sordu. "Onu neden öldürmedin?!"

"O... o sadece açtı," diye mırıldandım.

Bakışları benimkileri yaktı. "O bir canavar!"

"Belli ki değil," diye karşılık verdim kollarını iterek. Gözlerim hızla Elowen tarafından iyileştirilmekte olan Roland'ı buldu.

Koşarak gittim ve diz çöktüm. Soğuktan bayılmıştı. "O iyi mi?!"

"Evet," diye cevap verdi Elowen. "Kan kaybından bayıldı. Tamamen iyileşmesi biraz zaman alacak... bu yara daha karmaşık. Ama sabaha yeni gibi olacak."

Onu gördüğümde dudağım titredi. Eğer başaramasaydı...

Oraya gitmeyecektim bile. Başardı.

Düşüncelerim Daris'e geri döndü. "Gözlerindeki bakış..." Empat'a baktım. "Sen de hissettin, değil mi Merrick?"

Yavaşça başını salladı ve kendi iyileştirici büyüsünü Era'nın ısırık izi üzerinde kullanarak göğsünün inip kalkmasını sağladı. "Hayatı için korkuyordu. Dehşetin de ötesindeydi... ve," Merrick köprücük kemiklerini kavradı, "acı verici bir şekilde açlıktan ölüyordu."

"Belki de Vampirler Büyücüler gibidir... insanlar onların iblis olduğuna inanır ama aslında bu dünyada hayatta kalmak isterler... yaşamak," Elowen

usulca söyledi.

Gözlerimi uzaklara diktiğimde, Daris ile aramızda bir benzerlik olduğunu fark ettim... ve o cesetlerin etrafına sarılmış çiçeklerin hastalıklı bir gösteri değil, bir yas işareti olduğunu.

Sabah olmuştu ve ben hiç uyumamıştım. Daris bu geçitte geçireceğimiz süre boyunca güvende olacağımıza dair söz vermiş olsa da emin olamıyordum.

Bir de kendimi gece boyunca Roland üzerinde çalışan El'i endişeyle izlerken buldum. Her şey boyunca uyudu.

Güneş artık yükseliyordu ve Edmund ayakta idi, gözlerini açık tutmaya çalışan El'in sırtını ovuyordu.

Merrick, Erabella'nın yarasını çabucak iyileştirdi. Neyse ki onun ki derin değildi.

"Bırakın ben devralayım," diye teklif ettim, . Diğer herkes hâlâ Uyuyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacı yok," diye mırıldandı, göz kapakları düşmüştü.

Bir elimi omzuna koydum. "Ben hallederim."

Edmund bana minnettar bir gülümseme verdi ve El başını salladı. Neredeyse anında Edmund'un kollarında uyuyakaldı, büyü kullanımından tamamen bitkin düşmüştü. Onu yatağına kadar taşıdı.

Roland'ın başını kucağıma getirerek oturdum ve avuçlarımda o yanmayı hissettiğimde iyileştirmeye başladım. Elowen haklıydı; neredeyse tamamen iyileşmişti.

Boşta kalan elimle yanağını okşadım ve artık sürekli flört etmesinden ya da şakalarından şikâyet etmeyeceğime karar verdim. Bir daha asla onun hiçbir şeyini hafife almayacaktım.

İki saat geçti ve iyileşme tamamlanmak üzereyken Roland'ın gözleri pır pır açılmaya başladı.

"Hey, sen," dedim usulca.

Gözlerini kırptırdı, görüşünü temizledi ve sonra gülümsedi. "Hey, sen." Kaşları birbirine çarptı, gülümsemesi azaldı ve hızla eğilip etrafına bakındı. "Biz-"

"Biz kazandık. Hepimiz hayattayız."

Başını bana doğru eğdi ve ben de tekrar uzanmasını dileyerek kucağıma vurdum. Gülümsedi ve itaat etti.

Daha sonra bilincini kaybettikten sonra olan her şeyi ona anlattım. "Birini bağışladığına inanamıyorum..."

"Biliyorum ama sözünü tutacağına gerçekten inanıyorum. Güvenliğimizi sağlayacaktır." Sinirlerime rağmen elimi tekrar yanağına götürdüm. "Seni öyle görünce çok korktum," diye fısıldadım.

Dudakları aralandı, yanaklarına renk geldi ve Roland'a özgü o gülümseme yerini aldı. "Ah... benim için endişelendin mi, Ginger Snap?"

Usulca gülümsedim, gözlerim boynuna kaydı. Parmaklarımı yaranın olduğu yerde gezdirdim. "Çok endişeliyim..."

Elini kaldırdı ve onu okşayan kolunun üzerinde gezdirdi. Gözlerim tekrar onunkileri buldu, yüzü ciddiydi. "Öp beni," diye nefes aldı.

Henüz kimse uyanmamıştı...

Bakışlarım birkaç kez gözlerinden dudaklarına kaydı, sonra bu arzu bana hükmetti ve eğilip ağzımı onunkine bastırdım.

Yumuşak bir öpücüktü, tüm vücuduma sıcaklık yayan bir öpücük. Onu ikinci kez öptüğümde, parmakları saçlarımın arasından geçti ve beni üçüncü kez öperken yüzümü tuttu.

"Roland," diye fısıldadım dudaklarının arasından.

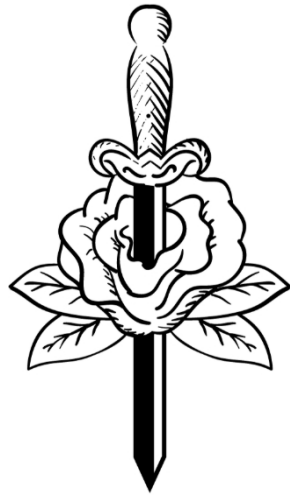
"Hm?" Beni tekrar öptü, alt dudağımyı ağzına aldı.

Aklımı kaybetmek üzereydim. Tüm vücuduna, dokunuşuna ihtiyaç duyuyordum.

Onu ne kadar çok arzuladığım neredeyse acı vericiydi.

"Siktir," diye fısıldadım, kendimi iterek.

Roland kıkırdadı, bu ses beni daha da tahrik etti ve kendi kahkahamı bastırarak onun yan tarafını çimdikledim.

ONUNCU BÖLÜM

LENA

"T Ravaiana'ya teşekkürler!" Elowen attan atlayıp etrafında dönerek bağırdı.
"Bir daha asla oradan geçmek istemiyorum!"

Roland uyandıktan sonra yirmi dört saat daha geçti.

Half-Life Pass'ten çıkmayı başarmıştım ve o son gün en uzun süren gündü. Roland'ın öpücüğünü aklımdan çıkaramamıştım. Daha da kötüsü, atımıza binerken kimse bakmıyorken gizlice boynumu okşuyordu. Artık ne ben onunla kavga ediyordum ne de o bana sataşıyordu. Sadece birbirimizi istiyorduk.

Forsmont'u uzaktan görebilmemiz için üç akşam daha geçmesi gerekti. Sabaha varacaktık. Krallığın ışıkları bu kadar uzaktan yıldızlar gibi parlıyordu ve ben tekrar gerçek bir yatakta uyumak için sabırsızlanıyordum... tabii vardığımızda her şey yolunda giderse.

Ve bir duş. Tanrım, duş almak için sabırsızlanıyordum.

"Üşüyor musun?" Edmund, yanında titreyen Elowen'e sordu. Bu gece rüzgâr daha serindi ama bir yaz akşamı için yine de hoştu. Birkaç şişe bal likörüyle seyahat etmeyi başarmış, varış noktamıza yaklaşıp kadar içmeyi beklemiştik. Bana verdiği hafif vızıltının tadını çıkarıyordum.

"Biraz," diye gülümseyerek fısıldadı ve Edmund kollarını açtı. Ona daha da sokuldu ve dudaklarından öptü, bu hareket Merrick'in hoşnutsuzlukla homurdanmasına neden oldu.

"Bir sorun mu var?" Edmund dudaklarını sonra sordu, ses tonu gözlerimin açılmasına neden oldu. Merrick'in tüm hoşnutsuz sözlerine ya da hareketlerine bir kez bile karşı çıkmamıştı.

Hepimiz gözleri kararan Merrick'e baktık. "Benim *sorunum* Elowen'in duygularıyla oynaman."

"Merrick-" diye başladı Elowen.

"Hayır, El. Üzgünüm ama hâlâ bu her neyse onu sevmiyorum," dedi ellerini onlara doğru çevirerek.

"Dinle dostum, Elowen'dan hoşlandığın çok açık," dedi Edmund sakince, sırtı dikleşerek. "Onun bu duyguya karşılık vereceğini sanmıyorum. O yüzden aş artık bunu."

Viola ve ben tıkandık, Elowen'in eli ağzına gitti ve bir kıkırdamayı bastırdı.

Merrick ona tiksintiyle karışık kuşkulu bir bakış attı. "Kız kardeşim olduğunu düşünürsek, bu duyguya karşılık vermeyeceğini umuyorum!"

Edmund'un ağzının açık kaldığını görünce üçümüz birden kahkahalara boğulduk, Edmund'un yüzü kızarmıştı. Merrick bile başını sallayıp gözlerini kapatırken gülümsemesini tutamadı. Diğerleri de gülümsemelerini bastırdı.

"O-oh." Edmund ensesini ovuştururken yüzünü buruşturdu.

Roland askerin sırtını sıvazlarken kıkırdarak, "Görünüşe göre yanlış anlamışsın, dostum," diye alay etti.

Merrick ve Elowen çok farklı özelliklere sahipti. Adamın teni açık, kadının ki koyu, adamın saçı beyaz, kadının ki pembeydi. Yüzlerindeki benzerlikleri görebiliyordum. Gerçi aralarındaki ilişkiyi bilmeyen biri için ikisini bir araya getirememek anlaşılabilir bir şeydi.

Elowen kıkırdadı. "Çok tatlısın," diye fısıldadı ona ve yanağından öptü. "Merrick aşırı korumacı ama bu nedenle değil." Bu düşünce karşısında tiksintiyle ürperdi. "Sadece aynı babayı paylaşıyoruz, bu yüzden birbirimize pek benzemiyoruz."

"Bir kardeş arkayı kollamak için iyi bir insandır, sanırım," diye mırıldandı, sonra Merrick'e mahcup bir sırıtış attı. "Üzgünüm dostum."

Merrick, "Kusabilirim," diye mırıldandı ve Edmund kıkırdadı.

"Yani," diye devam etti Elowen, "hepimiz ne zamandır seyahat ediyoruz ama birbirimiz hakkında pek bir şey bilmiyoruz." Gözleri Silas ve Erabella'ya kaydı. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Gülümsemem çabucak kayboldu. Bu istediğim *son* şeydi. Silas oturduğu yerde kıpırdandı ve gözlerini hızla benden kaçırdı.

"Şey," diye yanıtladı Era. "Silas'ın nişan balosunda tanıştık. Aslında onunla bulunmamam gereken bir koridorda tanıştım." Yumuşak bir şekilde güldü. "Daha baloya katılmadan benimle evlenmeye karar verdi ve birlikte içeri girdiğimizde beni nişanlısı olarak tanıttı."

"Öylece mi? Birbirinizi önceden tanımıyor musunuz?" Viola bal likörünü yudumlarken sordu.

"Nişan baloları böyle yapılmaz," diye cevap verdi Silas. "Genellikle evlenme teklif edilen kadın ve babasıyla tanışırsınız ve ailelerinin birleşmesinin krallığa neler katacağını görürsünüz." İçkisinden bir yudum aldı. "Bu her şeyden çok politika içindir. Bu yüzden Era'yla tek başına tanışmak daha samimi geldi."

Era gözlerini ateşe dikerek gülümsediğinde Silas kolunu Era'ya doladı ve onu kendine çekerek başının üstünü öptü.

Evet, bu acıtıyor.

İçkimden büyük bir yudum aldım ve beni bayıltmasını diledim. "Peki ya siz çocuklar? Merrick?" Era ona sıırttı. "Madem sen kız kardeşine değil."

Ona bakınca gözleri karardı ve yaptığı şakaya kıkırdadı. Gözlerinin önce Viola'ya, sonra da Otacian Prensesi'ne kayışını izledim. "Benim için henüz ciddi bir şey yok ama Ames'e ilk geldiğinde Lena'ya aşık olmuştum."

Ona baktım ve anıya gülümsedim. "Sen de ondan hoşlanmadın mı, Lena?"

Gerildim, sonra tekrar ona baktım. "Ben... Ben sadece bir ilişkiyle ilgilenecek durumda değildim."

"Nasıl olur?"

"Era..." Elowen uyardı.

Dikkatini Elowen'a çevirdi, kaşları çatıldı.

"Sorun değil." İçimi çektim. Gözlerim karışının şaşkın ifadesini paylaşan Silas'a kaydı. Bakışlarımı tekrar Era'ya çevirdim.

Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Otacia'da neredeyse altı yıl yaşadım. Ames dışında evim gibi hissettiğim tek yer orasıydı." Nefes aldım, devam etmek için gergin hissediyordum.

Aşık olduğumu söylemek aptalca mıydı? O zamanlar bunun ne olduğunu bilemeyecek kadar genç miydim?

Yine de devam ettim. "On altı yaşımıdayken tanıştığım bir çocuğa aşıktım. Kral büyücüler için öldürme emri çıkardığında, annem ve ben zorunda kaldık ve ona ne olduğumu söyleyemediğim için... Öylece gittim. Onu öldüğüme inanması için bıraktım." Silas'ın gözlerine bakamadım. "Ben sadece... hayatıma devam edemedim. O kadar çabuk değil."

"Peki ya sonra? Merrick ilgilenmiyorsa tabii..." Elowen keskin bir nefes çekti, Merrick başını salladı.

"Sorun değil, gerçekten," dedim onlara, sonra Era'ya döndüm. "Ames'e gitmek üzere yola çıktığımda, seyahatim sırasında hastalandım. Kusma, yorgunluk.

mide mikrobi falan kaptım." Ellerim titremeye başladı ve hemen onları birbirine kenetledim. "Bu... Yolculuğumuzun birkaç haftasına kadar hamile kaldığımı fark etmemiştim."

Ortalık sessizleşti, herkesin gözleri büyüdü ve ben kendi kendime şakayla karışık güldüm. "Annem bana hamile kaldığında hiçbir açıklama yapmadan babamı terk etmiş. Ona kim olduğu hakkındaki gerçeği söylemeye cesaret edememiş. Sanki tarih bir şekilde ediyormuş gibi hissettim." Gözlerim yeri tararken kendi kendime hüznle gülümsedim. "Sahip olduğum küçük bir umut parçasıydı, sevdiğim kişiyle birlikte olamadığım için küçük bir mutluluk parçasıydı, ama ondan bir parçam vardı. Ta ki..." Titrek bir nefes aldım. "Ames'e ulaşmamızdan yaklaşık iki ay sonra -o zaman birkaç aylıktım- ben... bebeğimi kaybettim." Gözyaşlarım yüzüme döküldü ve onları ellerimin tersiyle hızla sildim.

Merrick bir elini nazıkçe sırtıma koydu ve başparmağını omurgam boyunca sürükledi. "Bakamadım," diye boğuldum. "O sırada kız mı erkek mi olduklarını bile bilmiyordum. Ama Merrick ve Elowen benimle ilgilenmek için oradaydılar ve onları gömmeme yardım ettiler."

Torin'in orada olduğundan bahsetmedim. O da benim için ne kadar oradaydı. Ne kadar yardım ettiğinden.

Torin her zaman yardım ederdi.

Bakışlarımı tekrar ona kaldırdım ve gözlerim sonunda Silas'a kaydı. Yüzünde hiçbir duygu yoktu ama gözleri, o altın rengi gözleri her şeyi ele veriyordu. Gözyaşı yoktu ama yine de harap olmuşlardı.

"Elowen bana aylar sonra söyledi," diye sessizce devam ettim. "Bebek erkekmiş."

Silas'ın dudakları aralandı, omuzları çöktü ve gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülürken dikkatimi tekrar Erabella'ya çevirdim.

"Bunun aptalca olduğunu biliyorum... bu kadar zaman sonra. Hayatıma devam etme fikriyle mücadele ettim. Denedim..."

Başımı salladım, gözyaşlarımı sildim, bu konuda konuşurken bile kendimi aptal gibi hissediyordum.

Era beni sempatik bir şekilde inceledi. "Değil," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Belki de hâlâ Otacia'dadır... adı neydi?"

Gözlerim yavaşça Silas'ınkilerle buluştu, onun bakışları da kucağına düştü.

"Quill. Adı Quill'di." Gözlerim Roland'ınkilerle buluştu ve onu tanıdığımdan beri ilk kez bana acıyarak baktı.

Nefret ettim.

"Yine de önemli değil. Şu anda benden uzaklaştığı kesin olan bir adamdan çok daha fazla endişelenmem gereken şey var." Ayağa kalktım, bir an önce buradan gitmem gerekiyordu. "Affedersiniz."

Yakındaki bir nehrin kenarına oturdum, kazara tüm lanet şeyi dondurmaktan kaçınmak için ellerimi yumruk yaptığımdan emin oldum.

Bir yanım böyle kişisel bir hikayeyi paylaşmaktan utanıyordu. Hayatıma devam edememiş olmamın aptalca olduğunu düşünüp düşünmediklerini merak ettim.

Arkamda ayak sesleri duydum, dallar ve yapraklar birinin ayaklarının altında çıtırdıyordu. Bir yanım Silas olduğunu umuyordu ama yanıma oturan Merrick'ti.

Dirseklerini dizlerine dayamışken ona baktım. Beni dikkatle incelerken gözleri endişeyle doluydu.

"İyi misin?" diye sordu nazikçe.

Alt dudağımı emdim ve nehre doğru baktım. Birkaç dakika sonra "Olacağım," dedim.

İkimiz de akan suyun ve cırcır böceklerinin havayı dolduran seslerine bakıyorduk.

Merrick yavaşça başını salladı. "Bunu anlamamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum," diye fısıldadı.

Başım ona doğru döndü. "Ne?"

Gözlerime baktı. "Silas... Silas Quill, değil mi?"

Gözlerim büyüdü ve ağzımı kapatmadan önce dudaklarım kısa bir süreliğine aralandı. Sonra açtım. Sonra tekrar kapattım.

"Yalan söylemeye zahmet etme, Lena. Yalan söylersen anlarım."

Lanet Empath.

Yenilgi içinde omuzlarımı düşürdüm. "Yalan söylediğim için özür dilerim," diye fısıldadım, dudağım titremeye başlamıştı. "Daha doğrusu, gerçeği atladım. Lütfen Merrick, kimseye söyleyemezsin... eğer bilirlerse-"

"Tanrılar, Lena." Başını salladı ve sonra yanağımı okşadı. "Söylemeyeceğim. Bana söyleyemeyecekmişsin gibi hissettiğine inanamıyorum."

Titrek bir nefes aldım. "Sadece onu daha önce sevdiğim gerçeğine dayanarak bir karar verdiğimi düşünmeni istemedim..."

Kaşlarını çattı, eli tekrar kucağına düştü. "Ama sen kurtarmadın mı? Onu Viola'dan sen kurtardın. Müdahale etmeseydin öldürücü atışı yapacaktı," diye hatırlattı bana.

İçimi çektim ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için gözlerimi kapattım. "Sadece onu sevdiğim için değildi. Çünkü... Onu herkesten daha iyi tanıyordum." Gözlerim açıldı. "Quill-Silas hayal edebileceğiniz en sevgi dolu insandı. Cesur ve akıllıydı ve... ölmesine asla izin vermezdim. Asla."

"Peki ya yanılısaydın? Ya hiç gelmeseydi? Ya bizim türümüzü hâlâ canavar olarak görseydi? Halkımızı kurtaracak olsaydı onu öldürür müydün?"

Merrick'in artık karanlık olan gözleriyle bir kez daha karşılaşmadan önce durdum ve yere bakarak düşündüm. "Onu öldürmenin halkımızı nasıl kurtaracağını anlamıyorum."

"Ama eğer-"

"Hayır," dedim sertçe ve irkildi. "Hayır, yapmazdım. Tıpkı onun beni asla öldürmeyeceği gibi."

Bir süre beni inceledi, sonra iç geçirdi. "Ondan hissettiklerimi neden hissettiğimi çok iyi anlıyorum," diye mırıldandı.

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Gözleri acıyla parladı. "Sen saldırıya uğradıktan sonra Elowen seni iyileştirmeden önce onun niyetini görmemde ısrar etti. Eğer adam cevaplar için seni tekrar tekrar kırmaya niyetliyse seni iyileştirmek istemedi. Sana bunu yaşatmazdı." Çenesi titriyordu. "Ondan beklemediğim duygular hissettim. Keder, endişe, suçluluk-" Acı dolu bir nefes verdi. "Çok fazla suçluluk. Ama hissettiğime şaşırdığım bir duygu vardı. Anlayamadım. Belki de başka bir şey düşünmeye çalışıyordur diye düşündüm."

"Neydi o?" Dizlerimi kendime çekerek . Yumuşakça gülümsedi. "Aşk."

Gözlerim büyüdü ve tekrar tekrar kırıştırdım. Merrick sadece küçük bir kahkaha attı. "Şaşırmış gibi davranma. Az önce seni öldüremeyeceğini söyledin. Bunun bir nedeni var."

Dudağımı çiğnedim. "Bu... karmaşık." "Peki, Quill uydurma bir isim miydi?"

Soruya gülümsedim, geçmişimden özgürce bahsedebildiğim için minyatür bir rahatlama hissettim. "Evet ve hayır. Onunla ilk tanıştığımda bana Quill olduğunu söylemişti. İlişkimizin ilk birkaç ayında onun Prens olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ta ki ben ona aşık olana kadar."

Durakladı. "Torrin biliyor muydu?" "Evet... her şeyi biliyor."

Merrick dişlerini dudak halkasının üzerinde gezdirerek başını salladı. Bir süre sonra, "Sana gelmek için neredeyse anında ayağa kalktı... Silas," dedi.

Kalbim hızlandı. "Şimdi mi?"

Merrick başını salladı. "Aslında Roland da öyle. Silas kafasını koparacakmış gibi görünüyordu. Ama ben sadece... bilmek zorundaydım." Elini benimkinin üzerine koydu. "Söz veriyorum söylemeyeceğim."

"Biliyorum. Sana güveniyorum."

Koyu renk gözleri tekrar maviye döndü. "Seninle konuşmak istediğini bildiğim için şimdi geri döneceğim. Tabii bunu istemiyorsan?"

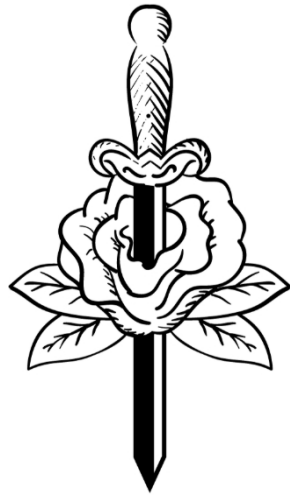
İçimi çektim, gözlerim ağaçların arasından görünen yıldızları taradı. "Birazdan döneceğim."

Elimi sıktı, sonra ayağa kalktı, adımlarının sesi kayboldu.

Bakışlarımı indirip nehri izlerken, ay ışığının dalgalardan yansımaları seyrederken, hatırladım.

Çocuğumu kaybettiğim geceyi hatırladım.

Ateşimi aldığım geceyi hatırladım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

LENA - Fİ VE YILLAR ÖNCE

N *O...lütfeñ hayır...*

Torriñ'in odasında yere oturmuş, acı içinde karnımı tutarak ağlıyordum.

Gece yarısı uyandığında iç çamaşırındaki kanı fark ettim ve hemen Torriñ'e gittim, o da panik içinde Elowen'i bulmaya gitti. Onu bu işe bulaştırmak istemedim... *kimseyi* bulaştırmak istemedim ama Elowen Ames'teki en iyi şifacıydı. On dört yaşındaki bir kıza bu baskıyı yapmaktan nefret ediyordum.

Bir acı dalgası daha üzerime çöktü ve inledim.

Ames'e varışımından bir ay önce hamile olduğumu öğrendim. Sabah bulantılarım çok fazlaydı... Yolda bulduğumuz azıcık yiyecek de mide bulantım beni ele geçirdiğinde çabucak tükeniyordu. Yolculuğumuzun sonuna yaklaşırken Torriñ beni yürürken taşıyordu, vücudum uzun süre ayakta duramayacak kadar güçsüzdü.

Zorluklara rağmen, acıya rağmen çok mutluydum. Silas'ın bir parçası yanımda olduğu için çok mutluydum... ikimizin de bir parçası.

Kapı hızla açılıp Torriñ, yanında Elowen ve Merrick'le içeri dalınca sıçradım. Eğer bu kadar korkmasaydım ya da bu kadar acı çekmeseydim, beni böyle gördükleri için kızarabilirdim.

Elowen yanıma koşarken Merrick'in gözleri karardı, pembe saçları gevşek bir örgüyle bağlanmıştı.

"Lütfeñ, bana yardım edin," diye bağırdım.

Su rengi gözleri yaşlarla doldu ve avucunu hafif yuvarlak karnımın üzerine koyarken hızla başını salladı.

Torriñ diğer yanımda diz çökmüş, alnıma soğuk bir bez tutuyordu. Yüzündeki panik ifadesini atmaya çalışmasını izledim.

Elowen'in iyileştirici büyüğü altın renginde parlıyordu, avucunu yerinde tutarken alnından ter damlıyordu.

"Bebek iyi mi?" diye sorarken sesim kısıktı.

Elowen alt dudağını çiğnedi, çatık kaşlarıyla avuçlarına baktı. Sonra gözleri büyüdü, sihrinin parıltısı kaybolurken alt dudağı serbest kaldı.

Göğsü inip kalktı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Ben... Ben çok üzgünüm, Lena."

Hayır. Hayır.

Yüzüm buruştu. "Yapabileceğin bir şey olmalı... herhangi bir şey" diye yalvardım, sonra başka bir acı dalgası beni ele geçirirken feryat ettim.

Merrick öne atılarak büyük bir avuç dolusu havluyu onun yanına indirdi, "Bir şeyler yap," diye Elowen'a baskı yaptı.

"Yapamam," diye usulca ağladı. "Bebeğin kalbi atmıyor."

Sözleri zihnimde yer vücudum titredi. "Hayır." Başımı salladım. "Bunu kabul etmiyorum."

"Lena," Torrin'in sesi bir cankurtaran halatıydı, beni ölüme düşmekten alıkoyan bir halat. "Bunu da atlatacağız." Bezi ters çevirdi ve tekrar alnıma yerleştirdi.

Elowen elbisemi kaldırdı ve iç çamaşırımı indirirken Merrick küfretti.

Kan... kumaşın üzerinde, yerde, bacaklarımdan aşağı dökülen çok fazla kan vardı.

"Vücudun bebeği dışarı atıyor," Elowen'ın sesi titredi ve gözlerini benimkilere dikti. "Ben... Ben acını dindirebilirim."

Başımı hızla salladım. "Hayır."

Merrick sakince, "Sadece burada onun yanında olmamız gerekiyor, Elowen," dedi. Neredeyse siyah gözleriyle karşılaştım ve gözyaşlarının dökülüşünü izlerken, onun da benim hissettiklerimin aynısını hissettiğini biliyordum. Beni anladığını biliyordum.

Ona başımla onay verirken titrek bir nefes verdim, sonra vücudumun tekrar kasıldığını hissettim. Torrin paçavrayı yere attı ve kolunu bana dolayarak belimi ovdu. İçimden bir sıvı aktığını hissettim ve Elowen hıçkırıklara boğuldu.

Vücudum aşırı ısıyor, ter derimi kaplıyordu. "Fazla uzun sürmez, Lena."

Merrick diğer yanımda diz çöktü ve elimi tuttu. "Yanıyor," diye yorum yaptı.

"Biliyorum," diye fısıldadı Torrin.

Ne kadar zaman geçtiğini, ne kadar ağladığımı, ne kadar süre korkunç bir acı içinde kıvrandığımı, Merrick'in elini nasıl bir güçle kavradığımı bilmiyordum.

Acı dinmeden önce canının yanması gerektiğini biliyordu.

Zorlu nefesler aldım ve Elowen'in pamuklu havlulardan birinin içindeki bir şeyi kaldırırken ağlamaklı gözleriyle karşılaştım.

"Yapamam," diye hıçkırıklara boğuldum. "Lütfen, lütfen, bakamam!" Bedenim... ruhum... ikiye bölünüyormuş gibi hissediyordum.

Yanıyor.

"Tamam, ," dedi Elowen usulca, gözleri Torrin'inkilere kayarak. "Kahretsin!" Merrick haykırarak elini benimkinden çekti.

Başım ona doğru döndü ve kan kırmızısı elini kavradım. "Merrick... ben ne yaptım-"

Torrin beni hemen kucağına aldı, giysilerine kan bulaşmış olmasını umursamıyordu. Aceleyle kapıya yöneldi ve diğer iki arkadaşım da hemen arkasından onu takip etti.

Geç olmuştu. Annemin uyuduğunu biliyordum, Vicsin ve Heildee de öyle. Torrin onları uyandırıp uyandırmamayı umursamıyor gibiydi, çünkü evden neredeyse uçarak çıkmıştı. Beni aceleyle Ames'in dışına çıkardı, nöbet tutan büyücüler bize endişeyle bakıyordu.

Ocak ayının ilk haftasıydı ve her yer karla kaplıydı. Kış rüzgârı beni serinletmek için hiçbir şey yapmadı. Etrafımızda savruluyor, Torrin'in beyaz saçları hareketle birlikte dalgalanıyordu. Biraz daha uzaklaştığımızda, etrafımızı çevreleyen ağaçların olmadığı bir nehrin hemen önünde, Torrin beni doğrudan karın içine yerleştirdi.

Merrick ve Elowen hızla yetişti, ikincisi panikle nefes alıyor, ilki gözyaşlarının serbest kalmasını korkuyla izliyordu.

"Siz ikiniz gidin!" Torrin havladı. "Bu çok tehlikeli!"

"Ama Torrin-" Merrick başladı.

"GIDİN!"

Tereddüt ettiler ve sonunda pes edip köyümüze doğru koşarak uzaklaştılar.

Etim o kadar hızlı ısınıyordu ki derim kabarmaya başladı...

Etrafımda erimekte olan karla kaplı olmama rağmen *yanıyordum*.

Dişlerimi sıktım.

"Nefesini kontrol etmeye çalış, Lena," dedi Torrin usulca. Parmak uçları kolumu sıyırdı ve geri çekilirken tısladı, benden yayılan ısı onu yakıyordu.

"Bırak beni," diye yalvardım, sesim boğuk çıkıyordu. "Seni incitmeye dayanamam."

"İyi olacağım," diye bana güvence verdi. "Ben de bu yollardan geçtim. Anlıyorum."

Düşük yapmaktan bahsetmediğini biliyordum. Torrin de ateş almıştı.

Ellerini ince bir buz tabakasının içine hapsetti, kollarımdan aşağıya doğru gezdirdi ve sonra göğsüme yerleştirdi. Hızla erimeye başladılar, bu yüzden Torrin buz büyüsünü kullanmaya devam etti ve beni elinden geldiğince serin tutmak için ellerini yeniden dondurdu.

Kokusu beni sardı - sedir ve yağmur. Bu koku buraya yolculuğumuz boyunca beni rahatlattı... zayıf bedenimi taşıdığı tüm o günler boyunca beni rahatlattı.

"On altı yaşımdayken annemle babam kaybolduğunda çok korkmuştum... üzülmüştüm..." diye başladı, sesi alçak ve sakinleştiriciydi. "Ama zaman geçtikçe köydekiler onları aramaktan vazgeçtiler ve öldüklerini ya da beni terk ettiklerini düşündüler. Çok sinirlendim."

Yakınıma eğildi ve sihrini kullanarak en soğuk kış gecesi kadar soğuk havayı boynumun sütunu boyunca üfledi. Titredim ama yine de vücut ısıyı düşürmeye yetmedi.

"Halkımızın onlar hakkında en kötüsünü düşünmesine kızmıştım. Pes ettikleri için kızgındım. Hiçbir cevabım olmadığı için kızgındım."

Boynumun diğer tarafına doğru üfledi ve ben titrek bir nefes verdim, gözlerim titreyerek kapandı.

"Eşyaları ormanın derinliklerinde terk edilmiş halde bulunduğunda, annemle babamın öldürülmüş olması gerektiğini anladım. Onları bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum."

Dudaklarıma son bir kez serin hava üfledi ve bu hisle gevşedim.

"Bu trajedi için çok üzgünüm Lena," diye fısıldadı. "Katlanmak zorunda kaldığın her şey için çok üzgünüm." Dudaklarını alnıma dayadı, dudakları buzla kaplıydı, bu jest beni daha da sakinleştirdi. Dudaklarının buzları çözülürken, geri çekildi. "Ama bunun üstesinden geleceksin."

"Nasıl?" Gözlerim yavaşça açıldı ve Torrin'in ne kadar soğuk görüldüğünü gördüm; yüzünü, dudaklarını ve kendini benden korumak için ellerini buz kaplamıştı. "Torrin, kendine zarar veriyorsun..." Yüzüm buruştu. "Lütfen, sadece g-"

"Hayır," dedi sertçe. "Bu seni öldürebilir, Lena!" "Ve seni de aynı kolaylıkla öldürebilir!"

Torrin'in kahverengi gözleri benimkileri aradı ve üzerindeki ayazın tamamen erimesine izin verdi, su damlacıkları yüzünden aşağı süzülüyordu. Soğuk bir kış akşamıydı ama benden yayılan ısı onu sıcak tutmaya yetiyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar Torrin elimi kavradı ve acıdan yüzünü buruşturarak tısladı. Elimi çekmeye yeltendim ama Torrin sıkıca tuttu.

"Torrin! Bırak elini! Tanrı aşkına... elini..."

Eli titriyor, avuçlarımın içinde yanıyordu ama bakışlarımı midemi altüst eden bir yoğunlukla tutuyordu.

"Alevleri sakinleştir, Lena."

Bedenim sarsıldı ve Torrin'in etinin önümde eridiğini gördüğümde boğuk bir hıçkırık çıkardım.

"Lütfen, Torrin..."

Çok acı çektiğini anlayabiliyordum ama o acıyı görmezden geldi ve gözlerini benimkilere kilitledi. "Sana inanıyorum. Alevleri sakinleştir."

Dudağımı ısırdım ve gözlerimi kapattım.

Alevleri yatıştır.

Derin nefes üstüne derin nefes aldım.

Alevleri

sakinleştirin.

Alevleri

sakinleştirin.

Alevleri

sakinleştirin.

Torrin, "İşte bu," diye teselli etti.

Alevleri

sakinleştirin.

Alevleri

sakinleştirin.

Alevleri

sakinleştirin.

Bu sözleri tekrarlamaya devam ederken ateşimin düştüğünü ve soğuk rüzgârın tenime değdiğini hissettim.

Alevleri

sakinleştirin.

Alevleri

sakinleştirin.

Alevleri

sakinleştirin.

Yere baktığımda derim kızarmış, kabarcıklarla kaplanmıştı. Ama o bunaltıcı sıcaklık... gitmişti.

Torrin gözlerinde bir parıltıyla, "Bunu yapabileceğini biliyordum," dedi. "Bu mantra, dışarı çıkmak istediğini hissettiğimde ateşimi her zaman içimde tutmama yardımcı olan şeydir." Dudaklarını alnıma bastırarak nazik bir öpücük verdi. "Şimdi seni Elowen'a götürelim. O seni iyileştirebilir."

Usulca başımı salladım, sonra eline baktım. Kömürleşmiş eline. "Önce sen iyileşene kadar olmaz," diye ısrar ettim.

Dudağının köşesi yukarı kalktı. "Kendimi iyileştirebilirim. Elowen'ın senin üzerinde çalışmasını istiyorum."

"Daha sonra benim üzerimde çalışabilir."

Kalkmama yardım ederken ikimiz de acı içinde kıvrandık. "Hayır. Şimdi, gel."

Elim yanmış olmasına rağmen Torrin beni kaldırdı ve evimize geri götürdü. Annem onun beni evimize geri getirdiğine şahit olunca çılgına döndü ama neyse ki Merrick onu sakinleştirmeyi başardı. İyileşirken yanımda olmak istedi ama ben yalnız kalmak için ısrar ettim.

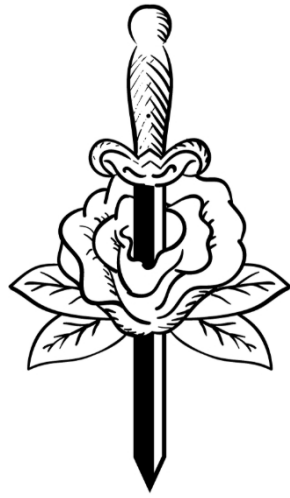
Elowen üzerimde çalışırken ben Torrin'in yatağında kaldım. İyileştirici büyüsünün rahatlatıcı dokunuşu şimdiye kadarki en iyi duyguydu. Elowen'in önce Torrin üzerinde çalışması için defalarca itiraz etmeme rağmen kimse beni dinlemedi. Neyse ki Merrick, Torrin'i iyileştirme işini kendisinin yapmasına izin vermesi için ikna etti, gerçi onun becerileri kız kardeşlerinininkiyle kıyaslanamazdı; bizimkilerin hiçbiri kıyaslanamazdı.

Sabaha kadar tamamen iyileşmemiştim. Bir ara uykuya dalmıştım. Gözlerim nihayet açıldığında, başımı çevirdiğimde Torrin'in odada olduğunu ve yanımda yerde mışıl mışıl uyduğunu fark ettim

Onu inceledim... bana bu kadar derinden değer veren bu adamı.

Gözlerimi indirdiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Merrick onun üzerinde iyileştirme büyüsü kullanmış olsa da, yaralar o kadar derindi ki sadece Elowen'in büyüsü onları tamamen iyileştirebilirdi.

Torrin'in artık kalıcı yanık izleriyle kaplı olan sol elini gördüğümde bir çığlığı bastırdım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

LENA - ŞİMDİ

Silas gelmiyordu ve ben de onu suçlamıyordum. Durum tam bir karmaşaydı. Ayrıca, muhtemelen Era'yla sarmaş dolaştı.

Bu düşünce beni hasta etti. Gerçek şu ki, Era güzeldi. Güzeldi. Ondan nefret etmek, onu *küçümsemek* istedim ama yapamadım. Sevecek birini bulduğu için mutluydum, beni milyonlarca parçaya ayırsa bile o mutluluğu bulabildiği için mutluydum.

İçimi çektim ve ayağa kalktım, vücudum sadece biraz daha sıcaktı, ama dönmek üzereyken bir şeye çarptım ve geriye düştüm. Kollar uzandı ve ben tamamen düşmeden önce bileklerimi kavradı. Gözlerim kocaman açıldı ve o tanıdık altın rengi gözlerle karşılaşmak için yukarı baktım.

"Silas!" Yüzüm kızararak haykırdım. "Geldiğini bile duymadım."

Bileklerimi yavaşça indirirken kaşları çatıldı, hâlâ ellerinde tutuyordu.

Ay ışığı nehirde yansıyarak çenesinin keskin hatlarını ortaya çıkarırken ona baktım. Gözlerim dolgun dudaklarından, onları çevreleyen hafif toz halindeki sakallarına ve boynunu kaplayan dövmelere doğru kaydı. Parmaklarımı teninde gezdirmek istedim... vücudunun tam olarak hangi yerlerinin mürekkeple kaplı olduğunu görmek istedim.

Elektrikle titreşmeye başladım ve gözlerimi kapatıp yutkunarak büyüün azalmasını istedim.

"Lena," dedi usulca ve gözlerim onunkilerle buluşmak için kalktı, şimdi endişeyle ve... daha fazla bir şeyle doluydu. "Ben... Ben çok üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu."

Çenemi gerdim ve kelimelerim çıkarken kırılmıştı. "Üzülme. Senin hatan değildi."

"Kimin hatası olduğu önemli değil." Başparmakları bileklerimin altını okşadı ve dudağım titredi. "Senin de suçun değildi. Bunu tek başına yaşamamalıydın."

Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Yalnız ," diye fısıldadım.

"Bunu yaşamamalıydın..." sesi çatallaştı, "... *bensiz...*"

Sesinin tonu beni mahvetti. Elleri benimkileri tutmak için aşağı kaydı.

Birbirimize sürtünen tenimizin tadını çıkardım. Elleri gençliğimize göre daha sertti... ama yine de onun elleriydi.

"O gece ateşimi aldım," dedim sessizce. Tekrar konuşmadan önce titremeyi önlemek için alt dudağımı ısırdım. "Keşke farklı olsaydı dediğim o kadar çok şey var ki, keşke sahip olabilseydik dediğim o kadar çok şey var ki."

Gözleri karardı ve şimdi dudaklarıma inen onunkilerdi. "Bana hiçbir şeyin üstesinden gelemediğini söylemiştin ama bence kendine yeterince değer vermiyorsun Lena." Ellerimi hafifçe sıktı ve nefesim kesildi.

Gözlerimiz tekrar birbirine kilitlendi ve ben bir anlığına onu gördüm.

Özlem, açlık - ya da belki de hepsi kafamdaydı, çünkü çabucak kayboldu.

Gerildi. "Gel, seni burada karanlıkta tek başına bırakmak ."

Başım yavaşça düştü ve başımı salladım. Ama ben uzaklaşmaya başladığımda Silas beni kendine çekti ve kollarını bana sımsıkı doladı.

Dondum kaldım.

Bana sarılıyordu. Silas

bana sarılıyordu.

Sarılmasına karşılık verip onu kendime yakın tutarken boğazımda bir acı hissettim. Elimde değildi; zırhsız bedeninin benimkine yaslandığını hissettiğimde gözlerimden yaşlar boşandı.

Half-Life Geçidi'nde geçirdiğimiz günlere rağmen hâlâ onun gibi kokuyordu, o sarhoş edici çam ve narenciye kokusu.

Silas.

Vücutlarımız kaskatı kesilmiş halde birkaç dakika öylece durduk, sonunda birbirimize sarılmanın tanıdık hissiyle rahatladık.

Beş yıl... Beş yılı aşkın bir süredir onun kollarında değildim.

"Seni çok özledim," diye fısıldadım.

Geri çekilmek istemedim ama sözlerime Silas'ın tüm vücudunun gerildiğini hissettim. Yavaşça geri çekildi, altın rengi gözleri acı içinde bakıyordu.

Başını salladı, bana mı kendine mi bilmiyorum, ve kolumu sıktı. "Geri dönelim," diye mırıldandı.

Ben de onu takip ettim.

Döndüğümde ona baktığımda Roland'ın gözleri nazikti ama beni önemseydiği düşüncesi ne kadar hoşuma gitse de acıma fikrinden nefret ediyordum. Kırılmış görünmekten. Bu garip durumu nasıl idare edeceğinden emin olmadığı belliydi, bu yüzden yatağıma kıvrılıp o akşamı bitirmeye karar vermiştim.

Sabah olmuştu ve Forsmont Krallığı artık birkaç adım . Ames gibi, krallık da suyun hemen kıyısında duruyordu. Uzaktan rıhtımların çan sesleri duyuluyordu ve bölgelerini çevreleyen taş sınıra yaklaştıkça sinirlerimin yükseldiğini hissediyordum.

"Leroy'la kendim konuşmalıyım," dedi Silas sakince, kaşlarını çatarak kulelere ve orada görevli adamlara bakarak. "Onunla geçen yıl tanışmıştım. Otacia tarafından sahiplenilme fikrinden ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

"Burada beklememizi mi istiyorsun?" Viola bir kez daha Hendry'nin arkasında, atının üzerinde ona sordu. Ne de olsa herkesin önünde yer değiştirmesine izin veremezdi.

"Burada değil, ama onunla buluştuğumda bunu yalnız yapmalıyım."

"Hayır," dedim hemen ve herkesin başını bana çevirmesine neden oldum. Silas'ın düşük kaşlarıyla karşılaştım. "Ya sana sırt çevirmeye karar verirlerse? Başına konan ödülü isterlerse diye orada olmalıyız. En azından ben orada olmalıyım."

Çenesi tıkırdadı.

"İnsan olarak görünüyoruz, değil mi?" Roland'ın önündeki yerimden devam ettim. "Ve dediğin gibi, o iğrenç kelepçeleri sadece Otacia kullanıyor." Krallığın girişinden hemen önce atlarımızı yavaşlattık. "Ona yalnız ."

Son sözlerim üzerine Silas yanağının iç kısmını çiğnemeye başladı.

Hendry, "İyi bir noktaya değindi Silas," diye seslendi ve ben de ona minnettar bir gülümseme gönderdim.

"Arkanı kollayacağız," diye ısrar ettim. "Ve Merrick onları okuyabilecek." Gözlerimi Silas'ın sinirli yüzünde gezdirdim. "Güvende olduğunuzdan emin olmak istiyorum."

Bununla alay etti ama beni incelerken iddiamdaki samimiyeti kavradı. "Buraya kadar kendimi hayatta tuttum," diye mırıldandı.

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama isterlerse seni anında öldürebilirler."

Roland arkamdaki yerinden, "Hanımefendinin lütufkâr yardımını kabul et patron," diye ekledi.

Silas ona ters ters baktı, sonra gözlerini devirerek iç geçirdi. "Pekâlâ... sadece ağzınızı kapalı tutun. Bırakın konuşmayı ben yapayım."

Herkes aynı fikirdeydi ve krallığa giren köprünün başına geldiğimizde, kulelerdeki askerler tarafından durdurulduk ve yaylı tüfeklerini bize doğru kaldırdılar. Zırhları Forsmont'un renkleri olan kırmızı ve gümüşü.

"İşinizi belirtin!" diye bağırdı biri.

"Leroy Matel ile konuşmak istiyorum," diye cevap verdi Silas, sesi gür ve pürüzsüzdü. Bir prensin sesi. "Ben Silas La'Rune, Otacia Prensi."

Adamların gözlerinin şişmesi, silahlarını indirmeleri, fısıltılarının zor duyulur hale gelmesi neredeyse komikti.

Aynı askerin gözleri Silas'a kaydı. "Peki yanınızda kimi getirdiniz Prens? Küçük bir ordu mu?"

Silas çenesini yukarı kaldırdı. "Arkadaşlar."

Kalbim pır pır etti ve Viola'nın Prens'in sözleri karşısındaki şaşkınlığını fark etmeden edemedim. Merrick'in de.

Daha sessiz mırıldanmalar oldu ve Forsmontlu asker başını salladı. "Pekâlâ. Kral Matel ile konuşmanız için size izin vereceğiz."

Silas başıyla onayladı ve taş köprüden geçerken nefesimi tuttum. Krallığı koruyan ahşap kapı gıcırdayarak açılmaya başladı.

Forsmont, Otacia'nın yarısı büyüklüğündeydi ve krallık sınıflara göre ayrılmamıştı. Merkezinde, girişten görebildiğim kadarıyla mütevazı bir kale yükseliyordu. Beyaz tuğlalar, kırmızı kiremitler, temiz cam pencereler ve tepeyi saran geniş bir balkon.

Liderleri Leroy Matel hakkında orada burada bir şeyler duymuştum. Katı ama adil biriydi. Sadakati Forsmont'a idi. Halkına. Otacia buradaki dengeleri tehlikeye atıyordu ve krallığın kalabalık yollarında yürürken Leroy'un değişimden neden korktuğunu anlayabiliyordum.

Buradaki insanların yüzünde kocaman gülümsemeler vardı ve tüm binalar yeni boyanmıştı. Güneş bile burada daha parlak görünüyordu.

Annem Forsmont'a yerleşmemizi düşündü, ancak nüfusun riske atılamayacak kadar az olduğu düşünüldü - bu yerde birkaç bin kişi yaşıyor olsa bile.

Vatandaşlar Silas'ı gördükçe o gülümsemelerin korku dolu kaş çatmalara dönüşmesini izledim. Bir ünü vardı, bu kesindi. En az babası kadar gaddar olduğu biliniyordu.

Keşke onu benim tanıdığım gibi tanısalar... ya da tanımış olsalar.

Sonunda şatoya vardığımızda -ki doğrusu yakından bakınca gerçekten güzel, tuğladan bir malikâneye benziyordu- nihayet attan indik. Donut'tan inerken Roland'ın elini tuttum ve o da beni hızla yanına çekti, bu hareket beni ürküttü. Dudaklarıyla kulağımı sıyırırken dudağının kenarını kaldırdı.

"Seni yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı.

Kalçalarımla onu ittim, yüzümde bir gülümseme belirdi. "Tabii bu iş yolunda giderse. Fazla umutlanma."

Kıkırdadı ve sonra uzaklaşmaya başladı. Kahverengi saçları son haftalarda daha da gürleşmişti ve hepimizin duşa ihtiyacı olmasına rağmen parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyordum.

O piçten bu kadar etkilenmekten nefret ediyordum.

Yine de... gerçekten samimi olma düşüncesi beni korkutuyordu, özellikle de şimdi bu olasılık giderek daha gerçek hale geliyordu. Buna hazır olduğumdan emin değildim. Hazır olup olmayacağımdan da emin değildim.

Düşüncelerim yelken açtı ve kalbim hızla çarpmaya başladığında gözlerimi sıkıca kapattım.

Kahretsin... Sarmal oluyorum.

"Lena, iyi misin?" Elowen sordu. Sesi sanki suyun altındaymış gibi geliyordu.

Ben yaşıyorum.

Gittiler.

Burada değiller.

Ben güvendedim.

Omzumdaki sert bir el ve gözlerimdeki endişeli kömür gözlerle gerçekliğe geri döndüm.

"," dedi usulca. ". "

Tekrar tekrar başımı salladım. Merrick'in hissettiğim her şeyi hissettiğini biliyordum. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Forsmontlu bir asker kuşkuyla. Silas'ın gözleri endişeyle açılmıştı.

"Evet, evet, iyiyim," diye mırıldandım. "Sanırım çok hızlı indim."

Silas'ın çenesi sertleşti ve ben de ona dudak bükerek gülümsedim. Muhtemelen sinirlerimin bu buluşmayla ilgili olduğunu düşünüyordu.

"Üzülme, Lena." Merrick bırakmadan önce kolumu sıktı. "Her şeyi içinde tutmak iyi bir şey değil... Bunun için ikiyüzlü olduğumu biliyorum." Merdivenlerden yukarı çıkarken kıkırdadı. "Ama lütfen, biriyle konuşmaya ihtiyacın olursa ben buradayım."

Ona nazikçe gülümsedim. "Biliyorum, Mare. Teşekkür."

Normal göz renginden farklı olduğunu kimseye belli etmemek için gözleri koyu kaldı ve hepimiz taht odasına götürüldük.

Onu fark ettim. Liderleri kollarını kavuşturmuş, uzun, altın rengi saçları omuzlarından birinin üzerinden akarak duruyordu. Sağında kobalt mavisi saçları ve gözleri olan bir erkek asker duruyordu. Onun da kolları geniş göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu ve kısık gözleri grubumuzun üzerinde geziniyordu. Leroy'un solunda ise daha yaşlı, kaşları çatık başka bir erkek vardı.

Bizi içeri götüren adama sakince, "Biraz mahremiyet istiyorum Paul," dedi. "Çıkarken kapıyı kapatın."

Büyücülerin huzurunda olduğunu bilmiyor olmalıydı, yoksa bizimle bir odada yalnız kalmaya bu kadar hevesli olmazdı. Yani yalnız, yanındaki iki adamı saymazsak. Kapı arkamızdan tıkırdayarak kapandı.

"Otacia'nın Veliaht Prensi, bu onuru neye borçluyuz?" Leroy gözleriyle buluşmayan çarpık bir gülümseme verdi. "Yoksa 'Sürgün Prens' terimi daha mı uygun olur?"

Sanırım haber yayılmıştı.

Silas yanımda gerildi ama yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. Başını hafifçe yukarı kaldırdı. "Gitmeyi seçersem bu sürgün sayılır mı?"

Leroy'un gülümsemesi devam etti, mavi gözleri hepimizin üzerinde gezindikten sonra benim üzerimde durdu. Sesi yumuşaktı, "Söz çabuk yayılır Prens. Sadece krallığınıza ihanet etmekle kalmayıp, esaret altındaki yüze yakın büyücüyü de serbest bıraktığınız söyleniyor."

Kahretsin, kahretsin!

Bakışları tekrar Silas'a kayınca kalp atışlarım hızlandı. "Sanırım konuştuğumuz gibi şirketimizde birkaç kişi var."

Forsmont şimdiye kadar Otacia'nın hükümdarlığından ayrı kalmış ve hiçbir zaman bir öldürme emri uygulamamıştı. Ama bu hiç cinayet anlamına gelmiyordu. Sol tarafımda Merrick'in yumrukları sıkılıydı ve onun yanında Viola, Leroy'un yanındaki iki muhafıza bakıyordu. Mavi saçlı adam Vi'ye hınzırca sırtıttı ve onun hırlamaktan kaçındığını görebiliyordum.

"Otacia'ya ihanet ettiğime hiç inanmıyorum." Silas'ın sesi güçlü ve kararlıydı. nasıl hakim olabiliyordu, bilmiyordum. "Kral kıta için planlarını açıkça ortaya koydu. Yüce Kral olmak istiyor."

"Öyle görünüyor ki, topraklarımızı ele geçirme konusunda bu kadar kararlı davranıyor." Leroy kırmızı tuniğinin gevşek bir ipini kopardı. Bir krala göre oldukça mütevazı giyinmişti. Taç bile takmamıştı. "Tahmin edeyim, saltanatınızı desteklememizi istiyorsunuz ve karşılığında Forsmont özgürlüğümüzü mü koruyacak?" Otacia Prensi'ne kaşlarını indirdi. Sesinde hiç nezaket yoktu, "Kral olana kadar özgürlüğümüz *sizde* kalsın. Gücünüzle neler yapacağınızı kim bilebilir?"

"Ben sözümün eriyim."

Leroy yavaşça başını salladı, bakışları bir kez daha grubumuzun üzerinde gezindi. Bir süre sonra Kral keskin bir nefes verdi. "Bakın ne diyeceğim, Prens." Bir kez el çırttı, sesi irkilmeme neden oldu. Kollarını kavuşturarak rahat bir gülümseme verdi. "Cadılarınızdan birini burada öldürün."

Kanım dondu.

"Onlardan birini öldürürsen Forsmont da senin davana katılır." Silas gözlerini kırıştırdı, bu şaşırdığının tek işaretiydi.

Yoksa... yoksa düşünüyor muydu?

Elowen'ın gergin gözleri onu yanına çeken Edmund'a kaydı. Roland bile yanımda gerildi.

"Böyle bir şey yapmayacağım," dedi Silas soğukkanlılıkla. "Büyücüler benim müttefiklerimdir."

Leroy kuru bir kahkaha attı, gözleri büyüdü, yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi. "*Cadı Avcısı* Büyücülerle müttefik mi oldu?" Gök mavisi gözleri benimkilere kaydı. "Böyle bir şeyi kabul etmene ne sebep oldu? Özgürlük sözü verdi ve sen de inandın mı?"

Liderin benim Büyücülerden biri olduğumu bilmesi beni şaşırttı. Hepimiz büyülenmiştik. Belki de Ames'in kızıl saçlı cadı liderinin haberi yayılmıştı.

"Otacia öldürme emrini kaldıracak. İstersek bize bir yuva sağlayacak," diye basitçe cevap verdim. Mavi saçlı adam ben devam etmeden önce alay etti, "Kral Matel, kıtaya yayılan karanlık bir güç var. Bir büyücü yükseldi."

Bunun üzerine Leroy'un gözleri parladı ve kolları iki yanına düştü.

"Bu tehdidi ortadan kaldırma şansımız varsa bir araya gelmemiz gerekecek."

Leroy'un kaşları Silas'a kaydı. "Ne kadar sürecek?"

Hendry bunun yerine, "Yarım yıldan fazla," diye konuştu. "En azından biz onların türüyle o kadar zamandır uğraşıyoruz."

"Neden bize haber verilmedi?" Leroy zorladı. Yanındaki iki adamın bile rengi solmuştu.

"Bunu gizli tutmamız emredildi," dedi Silas sakın ama zayıf olmayan bir sesle. "Bir süreliğine kuzeyde kontrol altına alındı. Gerçi güneye doğru ilerledikçe biz de payımıza düşeni aldık. Görünüşe göre onları ortadan kaldırma çabalarımız boşa çıktı."

Leroy mavi saçlı adama baktı ve kollarını tekrar kavuşturmadan önce kendi kendine başını salladı.

"Neden fikrini değiştirdin Prens? Cadılara karşı hiçbir zaman zerre kadar merhamet göstermediniz. Neden şimdi?"

Alt dudağını emdim ve sağ tarafımdaki Silas'a baktım. Altın rengi bakışları bir anlığına benimkine kaydı ve Leroy'a dönmeden önce derin bir nefes aldı.

"Bunun güçlü bir müttefik olmalarından kaynaklandığını söyleyebilirim... ama gerçek şu ki onlar hakkında yanılsam."

Leroy gözlerini kırıştırdı, gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu.

"Onların canavar olduğunu düşünmekle hata etmişim." Silas Edmund'a baktı ve Leroy'a doğru başını salladı. Edmund yutkunarak öne doğru bir adım attı, eldivenini çıkarırken Elowen hâlâ yanındaydı.

Forsmont'un adamları Edmund'un yapay uzvunu gördüklerinde soluk soluğa kaldılar - Edmund kablolu karbonado parmaklarını döndürerek bir gösteri yaptı.

"Bir Hortlak beni kolumdan vurdu. Bacağıma da." Bana minnettar bir bakış fırlattı ve sonra yeşil gözleri Elowen'a dikildi, yüzüne sadık bir gülümseme yayıldı.

"Lena ve Elowen beni kurtardı. Beni kurtarmak için savaştılar."

Leroy'un gözlerinin akı, büyülü yaratığa bakarken görünür hale geldi.

"Beni bunu benim için yapan bir büyücüye getirdiler." Eldiveni tekrar giymeye başladı. "Beni kurtarmak zorunda değillerdi. Ama acı çektiğimi, solduğumu gördüler ve *yalvardılar*." Elowen'ın elini sıkmak için elini indirdi ve Elowen ona parlak bir şekilde gülümsedi. "İşte onlar böyle insanlar."

Prens sessizce, "Ben de onlar tarafından kurtarıldım," diye ekleyince Leroy bakışlarını Silas'a çevirdi.

Silas şimdi bakışlarını bana odaklamıştı ve gülümsemesini görünce neredeyse eriyordum. Küçükü; köşeleri zar zor yukarı kalkmıştı ama *gerçektir*.

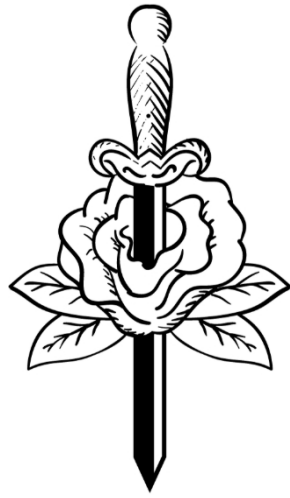
"Korkunuzu anlıyorum," diye devam etti Silas, gözlerini tekrar Forsmontian Kralı'na çevirerek. "Hepimiz Magekind'i sapkınlıklardan başka bir şey olarak resmeden masallarla büyüdük... ama ben onlarda bazı adamlarımda gördüğümde daha fazla insanlık gördüm."

Leroy'un gözleri bir an aramızda dolaştı ve sonra usulca güldü. "Beni şaşırtıyorsunuz, Prens." Leroy sonra elini kaldırdı. "*Açıkla.*"

Hepimiz Leroy'un cazibesinin azalmasını, sarı saçlarının arkasına sıkıştırdığı kulağının sivrilmesini ve göz bebeklerinin tamamen kaybolmasını izledik.

Leroy'un bir büyücü olduğunu anladığımızda.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LENA

"Holy Gods," diye nefes aldı Viola.
"Dani, öne gel." Leroy mavi saçlı adama işaret etti ve o da öyle yaptı.
Leroy'un yaptığı gibi elini kaldırmadan önce Viola'ya bir kez daha sırttı.

"Açıkla."

Dani'nin büyüsü düştüğünde ağzım açık kaldı ama beni şok eden sivri kulaklar ya da yavru gözleri değildi. Hayır, Dani'nin gerçek formuna, güzel bir dişi formuna dönüşmesiydi.

Viola'nın çenesi yerdeydi. Aslına bakarsanız, hepimizin çenesi yerdeydi.

Dani'nin gözleri bana döndü. "Biz Warlock'lar sadece büyülerle kendimizi büyüleyebiliriz." Uzun, kobalt rengi saçlarını omzundan aşağıya doğru taradı. "Tabii ki şekil değiştirmenin dışında." Zırhı erkek versiyonuna benziyordu ama şimdi kadınsı kıvrımlarını sarıyordu.

Leroy, "Kız kardeşim erkek formundayken biraz daha korkutucu, en azından insan gibi davrandığımızda," diye belirtti.

Dilini ona doğru uzattı ve o da güldü.

Gözlerim, sanki uzaylılar Tovagoth'u istila etmiş gibi bakan Otacianlara kaydı, özellikle de Erabella'ya.

"Sen... Büyücü müsün? Ve Forsmont Kralı?" Nefes aldım. "Nasıl?"

Leroy o yavan gözleriyle beni inceledi. "Büyücülerin Forsmont'ta onlarca yıldır etkisi var. Türemüz üzerindeki baskı ilerledikçe, kendimizi büyüledik ve geleneklerimizi özel olarak uyguladık. Tıpkı siz büyücüler gibi."

"Nasıl yaptın-" Viola başladı, sonra küfretti. "Yer değiştirmiştin... bizi izliyordun."

Başını salladı. "Bu sabah ağaçların arasında bir kuştum, konuşmalarınızı dinliyordum. Hepiniz büyülenmiş olabilirsiniz, sen bile, şekil değiştiren,"

Viola'yı işaret ederek, "ama konuşmalarınız not edildi. Dikkatli olmalısınız, kimin dinlediğini asla bilemezsiniz."

Merrick kaşlarını çatı. "Burada tam olarak kaç kişisiniz?"

Dani dikkatini Empat'a çevirdi. "İki yüzün biraz üzerinde."

Leroy şaşkınlığını kontrol etmeye çalışan Silas'ı inceledi. "Sizden birini öldürmesine izin vermezdim," dedi. "Sadece Cadı Avcısı'nın gerçekten fikrini değiştirip değiştirmediğini görmem gerekiyordu."

Silas'ın sırtında bir el gezdirebilmeyi diledim. Onu rahatlatacak bir şey. Ormandaki kucaklaşmamız dışında bana karşı çoğunlukla soğuk kalsa bile. Tanrılara şükürler olsun ki o zaman izlenmiyorduk.

"Kral piçin teki," dedim. "Ve pek çok kişinin beynini yıkadı." "Bu yüzden mi nezaket gösterdiniz? Kalpleri değiştirme umuduyla mı?"

Dani'nin bakışları ihtiyatla Silas'ınkilere kaydı.

"İşe yaradı, değil mi?" Yarı gülümsedim ve Dani de bana karşılık verdi. Ondan hoşlandığıma karar verdim.

"Yani davanıza katılmak isteyenlerin hepsi bu kadar mı?" Yaşlı muhafız bir adım öne çıktı. "**Revelare.**" Görünüşe göre büyüleri bozmak için kullanılan efsun. Büyücüler doğuştan sahip olmadıkları herhangi bir büyüyü yapmak istiyorlarsa büyü kullanmak zorundaydılar.

Erkek erkek olarak kaldı ama yaşı küçüldü ve on dört yaşlarında bir çocuk olduğu ortaya çıktı. Kahverengi saçları ve ela gözleri bana Roland'ınkilileri hatırlatıyordu ama açık teni Roland'ın altın kahverengisinden çok farklıydı.

"Kendini neden yaşlandırdığını anlıyorum," diye alay etti Roland. "Kimse seni bu şekilde ciddiye almaz."

Göz açıp kapayıncaya kadar çocuk yer değiştirdi, pençeleri yere çarptı ve kulakları sağır eden bir kükremeye ayı formuna bürünerek bizi geriye doğru tökezletti. Herkes hızla silahlarını kuşandı ve Roland bizi az önce içine soktuğu pisliğe karşı hazırlandı.

"Quin!" Leroy azarladı. "Geri kay, hemen!"

Quin itaat etti, kolayca normal formuna geri döndü, Roland'ın nefes nefese kalışını izlerken yüzünde boktan bir sırıtış vardı.

Ama piç sadece sırtmakla yetindi. "Bu çocuğu sevdim," diye hırıldadı. Ona hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım ve Roland gözlerimdeki muhtemel kalpleri fark edince bana göz kırptı.

Endişeyle arkamızdaki kapıya baktım. "İnsanlar bunu duyunca sorgulamayacaklar mı?"

Leroy'un gülümsemesi büyüdü. "Ses geçirmezlik büyü. Kimse bir şey duymadı. Ama yine de," dedi Quin'e onaylamayan bir bakış fırlatarak, "onları korkuttun Quin!" Leroy gözlerini devirdi ve sonra özür dileyen bir sırtıyla bize baktı. "Çocuk annesine çekmiş, bazen fevri davranıyor."

Quin'in yavru ela gözleri kısıldı ama gülümsemesi hâlâ devam ediyordu. "Bunu ona ben söyleyeceğim."

"Sokakta uyumamı istiyorsan, hiç durma. Ama şeker arabasını tekrar yağmaladığınızda arkanızı kim ?"

"Dani Teyze yapacak."

Ah. Demek Quin, Leroy'un oğluydu. Adam Torrin'in yaşlarında, muhtemelen otuzlu yaşlarının başında görünüyordu. Genç bir baba olmalı.

Leroy elini salladı. "Aile dramını sonraya saklayalım." Bakışlarını Silas'a dikti. "Forsmont'un davanıza katılacağına dair içimde bir his var Prens, eğer bu halkımızın güvenliği anlamına geliyorsa, hem bir diktatörlükten hem de Tovagoth'a yayılmış bir ölüm düzeninden büyülü soydan gelen bizlerin." Elini yine o şekilde hareket ettirdi. "*Velare*." Kendini bir kez daha büyüledi. "İki gün içinde konşacağız. Nihayetinde ne yapıp yapmayacağımıza onlar karar verecek."

"Ama siz onların Kralısınız." Silas kaşlarını çattı. "Bu senin kararın değil mi?"

"Kontroller ve dengeler başarılı bir toplum için çok önemlidir. Biz işleri diğer krallıklar gibi yapmıyoruz."

Silas sadece başını salladı ve Leroy mavi saçlı büyücüyü işaret etti. "Dani size odalarınızı gösterecek; bir blok ötedeki handa bir avuç boş odamız var. Bir ya da on banyoya ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz."

Dani yirmi dakika sonra bizi yerel otelin uzun koridoruna götürdü. Duşa girip üzerimdeki kiri atmak için sabırsızlanıyordum... sonra da dünyanın en iyi uykusunu uyuyacaktım.

"Normalde bir erkeğin derisini mi giyersin?" Roland Dani'ye sordu.

Dani yürürken bir mırıltı çıkardı. "Zamanın belki yüzde kırkında diyebilirim. Kadın formum doğuştan sahip olduğum şey, ancak zaman zaman kendimi bu forma çekilmiş buluyorum."

Dani erkek formuna geri dönmüştü, hâlâ o delici mavi gözleri vardı, tabii ki artık göz bebekleri de vardı. Normal bir adam gibi görünüyordu.

Roland tekrar konuşmadan önce hepimiz yürürken birkaç dakika daha sessizlik oldu.

"Ee," dedi. "Aletin ne kadar büyük?"

Ben Merrick'e çarptım, o da Era'ya çarptı ve Elowen'ın küçük eli ağzının üzerine düştü. Otacianlı adamlar Roland'a bakakaldı.

"Ne?" Omuz silkti ve hepimize çarpık bir sırıtma yaptı. "Hepimiz düşünüyoruz o."

Dani yüksek sesle güldü. "Bilmek istemez miydin?" Onun kıkırdaması omzunun üzerinden bakarken devam etti. "Bayanlar hiç şikâyet etmedi diyelim." Dani Roland'a göz kırptı, gözlerini bir an için Viola'ya kaydırды, sonra ileriye bakmaya devam etti.

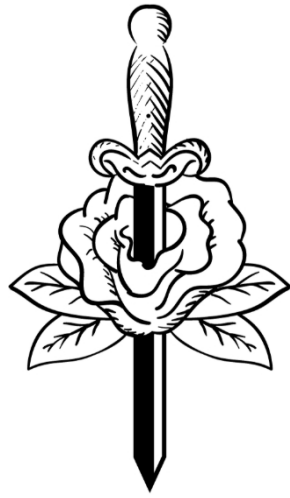
Hepimizin şaşkına döndüğünü söylemek kolaydı. Roland kıkırdadı. "Bu aileyi seviyorum."

Her ne kadar Forsmont'u keşfetmek, bizi ağırlayan Büyücülerle daha fazla konuşmak ve yemek yemek istesem de, hemen kendi özel odamdaki duşa girdim ve vücuduma ılık su serpilirken zevkle tısladım. Lavanta ve limon kokusunun en hoş olduğu saçlarımı köpürttüm ve son olarak Dani'nin bana hediye ettiği usturayı bacaklarımda gezdirmeden önce bacaklarımı sabunla kapladım. Sonra göbeklerimi. Sonra, alt kattaki bölgeyi.

Altımın tamamen çıplak olmasından hoşlanmıyordum ama kendimi düzgün bir şekilde tımar edemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Artık her yerim pürüzsüzdü.

Duştan çıktığımda kendimi yeni bir kadın gibi hissediyordum. Yolculuğumuzda kullandığım diş fırçası yerine yeni bir diş fırçası kullandığım için mutlu bir şekilde dişlerimi fırçaladım. Ağzıma gelen nane tadıyla mutlu bir şekilde iç çektim.

Banyodan çıktıktan sonra yumuşak, ahşap zeminde ilerledim. Ayla'nın bana diktiği pürüzsüz, pamuklu şezlong giysisini giydim ve kalın yorganın altına girdiğimde saniyeler içinde kolayca uykuya daldım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LENA

W Gözlerim irkilerek açıldığında, doğrudan başucumdaki saate gitti.
Akşam 8:10. Kahretsin, bir süre uyudum.

İçimi çektim, doğruldum ve gözlerimi o kadar sert ovuşturdum ki yıldızlar gördüm. Diğer herkesin ne yaptığından emin değildim ama hepsinin benim gibi duş alıp dinlendiğini varsayabilirdim... gerçi benim uyku programım en berbat olanıydı.

Düşüncelerim o vampire geri döndü. Daris'e. Elowen sayesinde yara izi kalmayan bileğime baktım ve adamın o geçitte nasıl hayatta kaldığını merak ettim. Ne kadar zamandır hayatta kalmıştı? Bildiğim kadarıyla yüzlerce yaşında olabilirdi.

Esnemiştim. İyice dinlenmişim ve şimdi tek düşünebildiğim Roland ve o lanet öpücüktü.

Artık beni istiyor muydu? Düşük yaptığımı itiraf ettiğimden beri neredeyse hiç konuşmamıştık ve beni yalnız bırakmaya hevesli olduğunu söylese de dalga geçiyor olabilirdi.

Cehenneme gitmeye karar verdim; onun odasına gidecektim. Saçlarım ilk kez tamamen açılmıştı ve buklelerim duştan dolayı parlak ve kabarıktı. Kollarımı kavuşturdum, ne giyeceğimden emin değildim. Bu şort ve uzun kollu tişörtle gidebilirdim... ama belki de bu fazla ileri gitmek olurdu.

Gözlerim şifonyerime takılana kadar odamın etrafına bakındım. Üzerinde katlanmış kıyafetler ve bir not vardı. Küçük kâğıt parçasını almak için yanlarına gittim.

Ziyaretiniz sırasında giymek için bazı kıyafetler.

-Dani

Tamamen minnettar bir şekilde giysileri karıştırdım. Yeni bir iç çamaşırı giydim, ardından siyah bir elbise seçtim, boyu dizlerimin hemen üzerinde bitiyordu. İki askıyla tutturulmuştu ve neyse ki sütyene ihtiyacım yoktu.

onu. Arkası korseliydi, bağcıklarını sıkıca çektiğimde ince belimi vurguluyordu. Son olarak yeni bir çift çorap ve temizlenmiş fark ettiğim botlarımı giydim.

Banyoya geri döndüm ve aynada kendimi inceledim. Hâlâ bitkin görünüyordum... Hâlâ bir yabancı bana bakıyormuş gibi hissediyordum.

Ryia'nın kolyesini incelerken dikkatim aşağıya doğru yöneldi ve bu mücevher parçasının bana nasıl bir tür cevap sağlayabileceğini merak ettim.

İç çekerek makyaj masasına baktım ve üzerinde başka bir not olan bir kese fark ettim.

Süslenmeyi seviyorsanız, ihtiyacınız olduğundan değil.

-Dani

Evet, Dani'den *gerçekten* hoşlandığıma karar verdim. Çantaya uzandım ve siyah rimel sürerken, yanaklarıma allık sürerken ve biraz dudak parlaticısı sürerken sırttım.

Bilmeyen bir göz, son birkaç aydır neler çektiğimi asla tahmin edemezdi. Ames'e son geldiğimden beri zayıflamıştım... açlık bunu yapar. Ama hala sağlıklı görünüyordum.

Aklımda başka bir şey yoktu.

Dışarı çıkmalı mıyım? Onunla denemeli miyim?

Kapımın çalınmasıyla irkildim. Elbisemin kırıksıklıklarını düzelterek ve saçlarımı kulağımın arkasına tarayarak kapıyı açtığımda Roland'ı sırtımdan buldum.

Bordo bir tunik, dar siyah bir pantolon ve siyah çizmeler giymişti. Saçları kesilmişti - bunu ben uyurken yapmış olmalıydı. Yan kısımları kısa, üst kısmı daha uzun kesilmiş ve jöleyle yana doğru şekillendirilmişti.

Onu içime çekerken dudaklarım aralandı.

"Vay canına, Ginger Snap." Gözleri vücudumda gezindi ve sonra göz göze geldiğimizde parlak gülümsemesi parladı. "Büyüleyici görünüyorsun."

Yanaklarımın ısındığını hissettim ama sırtımı dikleştirdim. "Saç kesimini beğendim," dedim usulca.

Gözleri parladı. "Öyle mi?"

"Evet..." Utangaç bir gülümseme verdim ve sonra boğazımı temizledim.

"Aslında seni bulmaya geliyordum. Takılmak ister misin diye merak ediyordum."

"*Takılmak mı?*" diye sorarken gözlerini kısmış, yüzünde bir gülümseme belirmişti.

Çoğunlukla ellerimin titremesini gizlemek için kollarımı kavuşturdum. "Sadece odamdan çıkmak istedim," diye mırıldandım.

"Şey... Dani'nin bana bahsettiği yere gidiyorum. İçkiler, dans," dedi heyecanla. "Benimle gelmek ister misin?"

Sırıışım şeytana dönüştü. "Seninle gelmeyi çok isterim."

Roland gözlerini kırptırdı, sonra bir kahkaha attı. "Gördün mü! Seni etkiliyorum."

Kapımı kapatıp kilitlerken ona bir bakış attım. "Zihnimin buna verdiği ilk tepki, 'Seni baştan çıkarabilirim' oldu. Beni bozduğunu iddia ediyorum."

Daha sert güldü ve parmaklarımızı birbirine geçirip neredeyse hayranlık dolu bir ifadeyle bana bakarken kalbim küt küt atmaya başladı. "Seninle tanıştığma çok memnunum," diye mırıldandı sevgiyle. Sonra bizi gideceğimiz yere doğru çekti.

Kayıp Çapa adlı bar cıvıl cıvıldı, birçok insan masaları ve kanepeleri doldurmaya başlamıştı bile. Burası deniz kıyısı boyunca uzanan, uzun ahşap kirişleri ve tavandan sarkan parıltıyan ışıklarıyla rustik tarzda bir kulübeydi.

Yan tarafta bahşış için gitar çalan bir sanatçı vardı. İnsanlar sohbet edip kokteyllerini içerken ses sakinleştiriciydi. Dansın başlaması için henüz çok erkendi - Roland bana saat on civarında ışıkların kısılacığını ve barın ortasındaki boş odanın ve sahnenin hareketli, terli bedenlerle dolacağını söyledi.

"Yani..." Yüksek bir masada karşısına otururken Roland bana ısmarladığı meyveli içkiyi uzattı.

"Yani..." Aptal gibi sırtarak ilk kadehinden bir yudum aldı. Bize ikişer içki ısmarlamıştı.

İçeceğimi yuttum, içime yayılan sıcaklığın tadını çıkardım, sonra yanağımı yumruğuma yasladım. "Gün boyu uyurken ne kaçırdım?"

Roland bardağını ağzından çekip dilini alt dudağında gezdirdiğinde gözlerim daldı. Gözleri önümüzde duran menüyü taradı. "Pek bir şey yok. Saat üç civarında uyandım, taze bir şeyler yediğimde neredeyse ağlıyordum ve saçımı kestirdim." Kırpılmış saçlarını işaret etti, sonra gözlerini kaldırarak gülümsedi. "Sonra, daha fazla dayanamayana kadar seni bekledim, bu yüzden kapını çaldım."

Bakışlarım gergin bir şekilde alçalmadan önce ifadeye karşılık verdim. "Yemek için sabırsızlanıyorum," diye iç geçirdim ve menüyü taramak için aşağıya baktım. Burası deniz kenarında olmasına rağmen deniz ürünleri seçenekleri sınırlıydı. Ben otlu tavuk göğsü ve yanında patates püresi sipariş etmeye karar verdim, Roland da aynısını yaptı.

Garsonumuza menülerimizi uzatırken "Ne kadar orijinal," diye takıldım.

Roland'ın hararetli gülümsemesi devam ediyordu ve içkimi yudumlarken onu incelerken bir insanın ondan nasıl hoşlanamayabileceğini anlayamıyordum.

"Grubunuz neden zaman zaman size bu kadar kızıyor?" diye sordum. Alay etti. "Bana her zaman kızgın değil misiniz?"

Kıkırdadım ve içkimi tekrar yudumlayarak yere baktım. "Evet ama iyi anlamda."

Dudağının kenarı kalktı. "Ah?"

Gözleriyle karşılaştım ve gözlerinde parlayan eğlenceyi fark edince gülümsedim.

"Yüksek rütbeli bir asker olduğum için zaman zaman biraz hıyar olabiliyordum," diye başladı. "Eğitimde zaman zaman... yani, ukala bir dangalak olurdum." Onun bu yorumuna güldüm. "Ama dürüst olmak gerekirse Hendry, Edmund ve ben çok iyi anlaşıyoruz. Onlar benim kadar cesur değiller ama bana saygı duyuyorlar. Aksi takdirde, küçük planına beni dahil etmek için bu kadar hevesli olmazlardı."

Bu mantıklıydı. "Peki ya Silas? Onun düşmanlığı nereden geliyor?"

Kaşları birbirine çatıldı, gözleri kucağına düştü. "Bundan emin değilim. Pek espri anlayışı yoktur." Omuz silkti ve ilk içkisini yudumlarken elindeki hafif titremeyi fark etmeden edemedim. "Muhtemelen kıskançtır," diye mırıldandı.

Silas ona yakın olduğum zamanlarda her zaman en iyi mizah anlayışına sahipti ama çok değiştiği belliydi. Roland'ı gerçekten kıskanıyor muydu?

İkisi de yakışıklı olmanın ötesindeydi. Bunun böyle olduğunu düşünemezdim. Evet... belki duyguları devam etseydi, benimle flört etmesini izlerken belli bir şekilde hissedebilirdi. Ama aralarındaki anlaşmazlık çok eskilere dayanıyor gibiydi.

"Ee," diye başladım konuyu değiştirerek. "Bu gece yatağa götürmek istediğin birini görüyor musun?" Cesurca sordum.

Bana sırtıttı, sonra bakışlarını odanın içinde gezdirdi, dudaklarını büzdü ve parmağını ağzına götürdü. "Şuradaki kız eğlenceli birine benziyor, ya da belki arkadaşı," diye yorum yaptı ve iki yaşlıyı işaret etti

Öndeki yuvarlak barda oturan kadınlar. Kıkırdadım ve ela gözleri benimkileri buldu. "Gerçekten, odama götürmek istediğim bakır saçlı, güzel bir kadın var."

Yüzüm kızardı ve kahkaha attım, gözlerim ahşap masaya kaydı, sonra da etrafta kaynaşan farklı insanlara baktım. Gözlerim, bakışları Roland'a kilitlenmiş bir adama takıldı.

"Şu adam seni kesiyor gibi görünüyor." Güldüm ve Roland dikkatini yakışıklı adama çevirdi.

"Hmm... belki de sen burada olmasaydın, bu seçeneği araştırırdım," diye mırıldandı.

Gözlerimi açtım ve bana dönüp baktığında bir kahkaha attı.

"Aslında hem erkeklerden hem de kadınlardan hoşlanıyorum," diye itiraf etti.

"Oh..." İçkimi yudumlarken yüzüm kızardı ve Roland'ın ona doğru bakmasının ardından şimdi başka birine odaklanmış olan iri yarı adama baktım. Roland kadar çekici miydi? Hayır ama düzgün biriydi.

"Bu seni şaşırttı mı?" diye sordu ikinci içkisini dudaklarına götürürken.

"Biraz..." Sırıtmadan önce itiraf ettim, sıvı cesaret damarlarımı dolduruyordu. "Peki, üstte misin altta mı?"

İçkisi boğazında düğümlendi ve ben kahkahayı patlattığımda yüzünü göz kamaştırıcı bir sırıtma kapladı.

"Vay, vay, Lena. Seni gerçekten etkilemişim." Dudağını ısırıldı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Sandalyemde arkama yaslanırken onu inceledim. Açıkçası onu bir erkekle hayal edemiyordum... Çok erkeksiydi. Yine de elbette güzel bir yüzü vardı.

Gözlerim aval aval ona bakan adama kaydı. Roland'inkine benzer kaslı bir yapısı vardı ve saçları kısa ve siyahtı. Omuz silktim. "Değişiklik yapmayı sevdiğini söyleyebilirim."

İçkisinden biraz daha yudumlayarak kıkırdadı.

"Eee?" Bastırdım ve sonra kızaran yanaklarını görünce gözlerim büyüdü. "Aman Tanrım! Yüzün kızarıyor!"

"Hayır, değilim," diye mırıldandı bardağına doğru.

"Evet, öylesin!" Kıkırdadım. "Roland'ın gerçekten kızarmasına neden olduğuma inanamıyorum. Seni rahatsız mı ediyorum? *Tanrım*, umarım öyledir."

Gözlerini devirdi ve içkisini yudumladı. Boktan bir sırtışıla onu incelemeye devam ettim.

"Tamam, iyi... her ikisinin de... artıları var, sanırım," diye kabul etti, dudaklarını yana çekerek bu konuşmanın verdiği keyfi gizlemeyi başaramadı.

Onu başka bir erkekle hayal ettiğim için şimdi yüzü kızaran bendim. "Peki, hangisini tercih edersin, erkekleri mi yoksa kızları mı?"

Parmak eklemine yanağına dayadı ve gülümsemesini serbest bıraktı. Bir an için düşündü. "Erkeklerle birlikte olmak eğlenceli. Ama ben kadınları tercih ederim. Etkilendiğim erkeklerin çoğu genellikle bu duyguya karşılık vermiyor." Omuz silktilti. "Ayrıca, eve gelip bir erkeğe *"Merhaba tatlım!"* dediğimi düşünemiyorum."

Uzun tırnaklarımla bardağıma vurdum. "Yani... erkekler aşktan çok heyecan için mi?"

Alt dudağı dışarı çıktı ve başını salladı. "Bunu söylemek için iyi bir yol..." Yudumladı. "Gerçi daha önce ne bir erkeğe ne de bir kadına aşık oldum, yani gerçekten ne bilebilirim ki?"

Merakıma engel olamadım. "Askerlerden herhangi biriyle birlikte oldun mu?"

"Çok meraklısın, değil mi?" Gözleri parlıyordu. "Sadece bir kişi. Bizim gruptan biri değil tabii ki."

Başka bir soru sormak için tam ağzımı açacaktım ki Roland parmağını dudaklarıma götürdü.

"Şimdi sıra bende." Dudağı yukarı doğru kıvrıldı, sesi alçaldı. "Hangisini tercih edersin, Lena?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

İşaret parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Sanırım sadece erkeklerden hoşlanıyorsun."

"Bu doğru," diye kabul ettim, gözlerim ağırlaşıyordu.

"Peki, senin tipin ne?" diye sordu, koltuğunda geriye yaslanıp kollarını kavuşturarak. Kendinden memnun gülümsemesi sinir bozucuydu.

Beni bu kadar heyecanlandırdığı için ona lanet olsun.

İkinci içkime bakarken düşündüm. "Uzun boylu. Bronz. Dövmeli. Koyu renk saçlı."

Silas. Roland.

Görünüşü iki Otacılı adamdan farklı olan başka kimin benim tipim olduğunu düşünmemek için içimden bir karar verdim.

"Hmm, görünüşe göre tarife uyuyorum," diye kendini beğenmiş bir şekilde cevap verdi, tam da garsonumuz yemeklerimizi getirdiğinde. Kokuyu duyunca ağzım sulandı ve Roland'la ben her şeyi mideye indirmemiz için geçen yirmi dakika boyunca oldukça sessiz kaldık.

"Bu çok iyiydi," diye homurdandım, arkama yaslandım ve karnımı okşadım. "Ekmeğin canı cehenneme. Her gün böyle yemek istiyorum."

Roland gümüş takımını artık çıplak olan tabağına yerleştirdi. "Bir gün, Ginger Snap, biz de krallar gibi ziyafet çekeceğiz."

Sırtarak bara göz gezdirdim ve Hendry'nin barın tepesinde bir kadınla sohbet ettiğini görünce gözlerim büyüdü. "Vay canına," diye başladım ve Roland arkasına bakmak için sandalyesine doğru eğildi.

Hendry'yi herhangi bir yüz ifadesiyle görmek nadirdi ama burada gülümsüyordu. Aramızdaki mesafeden bile yanaklarındaki gamzeleri görebiliyordum. Saçlarını da yeni kestirmişti, yanları tıraş edilmiş ve tepedeki saçlar kaşlarına doğru uzanıyordu. Uyumsuz gözleri karşısındaki kadına odaklanmıştı.

Annem yaşlarında bir kadın.

Roland yumuşak bir kahkaha attı ve yüzünü bana döndü. "Evet, Hendry her zaman yaşlı kadınlardan hoşlanmıştır."

Gözlerim yuvarlaklaştı. "Asla olmaz."

Gözlerinde bir eğlence pırıltısı parladı. "Hepimiz ona orada burada bir şeyler söyledik. Ama gerçekten, biz kimiz ki yargılayalım?"

Yavaşça başımı salladım, gözlerim tekrar Hendry'ye kaydı. "Sanırım haklısın." Sandalyeme geri oturdum, hâlâ ikisini inceliyordum: kadının eli Hendry'nin kaslı kolunda geziniyor, yanakları hafifçe kızarıyordu. Kadın güzeldi ama belli ki ondan çok daha yaşlıydı.

"İtirafımdan çok buna şaşırmış görünüyorsun." Dudakları şakacı bir şekilde aralandı. "Ya da belki kıskanıyorsun?"

"Ha-ha." Gözlerimi devirdim. "Belli ki yakışıklı." Çok yakışıklı. Silas'ın sahip olduğu türden bir güzelliği vardı. Bir yudum daha. "Ama hayır, ondan bu şekilde hoşlanmıyorum."

Tekrar Hendry'ye baktı, o da bizim dikkatimizi fark etti. Gözlerini kıstı, sonra da kadını muhtemelen odasına götürmeden önce gözlerini devirdi.

"Daha önce ona karşı bir şeyler hissetmiştim," diye yorumladı Roland, bardan çıkarken gözleri Hendry'deydi.

Bu dikkatimi çekti. Sandalyemde doğruldum. "Hendry için mi? Sen mi yaptın?"

Roland boş bardağını yere bıraktı. "Hoşlandım. Küçük bir aşk. On beş yaşındayken... daha önce kimseyle birlikte olmamıştım." Kollarını kavuşturarak güldü. "Hendry o zaman on sekiz yaşındaydı. Güçlüydü ve girdiğiniz her odadaki en uzun adam olduğu belliydi."

Bu doğrudu. Yaklaşık 1.80 boylarında olmalıydı.

"Ona asıldığım için beni kolayca dövebilirdi. Ama o nazikti. Beni aşağılamadı ya da bana farklı davranmadı. Sadece özür diledi ve hislerime karşılık vermediğini söyledi." Roland tekrar dans pistine baktı, orkestra kuruluyordu ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Yine de arkadaş kalmak istedi. Bunu takdir ettim."

"Hala bir şeyler hissediyor musun?"

"Tanrılar, hayır." Roland kıkırdadı ve tiksintiyle ürperdi. "Onu artık bir kardeş olarak görüyorum. Edmund'u da." Gülümsemesi azaldı, gözleri yere düştü. "Silas da öyle... her ne kadar benden nefret etse de." Ben araya girmeden devam ettim: "Peki ya sen, Ginger Snap?" Beni incelerken ela gözleri yarı kapalı hale geldi. "Birine karşı bir şeyler hissediyor musun?"

Kalp atışlarım hızlandı ve içkimin kalanını yudumlamadan önce utangaç bir şekilde gülümsedim.

Boş bardağımı yere bıraktığımda ışıklar söndü ve sahnedeki gruptan yüksek sesli, şehvetli bir müzik çalmaya başladı. İnsanlar tezahürat başladı, dans pistine doğru ilerliyor, daha önce hiç görmediğim danslarla birbirlerine karşı hareket ediyorlardı. Kadınlar yavaşça kalçalarını arkalarındaki erkeklere sürtüyorlardı.

Işıklar yanıp başladı ve sahnedeki kadın şarkıcı şarkı söylemeye başladı. Şaşkınlıkla baktım.

Roland ayağa kalktı ve bana doğru uzandı. Karşılıklı konuşmadan elimi onununkine koydum ve kalabalığın içinde dolaşmaya başladık.

Normalde böyle bir şeye kalkışamayacak kadar utangaç olurum ve kalkışsam bile sürekli özür dilerdim. Ama içkiler kendimden emin olmamı sağladı, ben de Roland'a sırtımı döndüm. Sıvı cesaretinden mi yoksa Roland'ın doğal özgüveninden mi bilmiyorum ama ellerini kalçalarıma koyarak uyluklarımdan aşağı kaydırды. Bas seslerinin göğsümde titreştiğini dans etmeye başladım, ona sürtünüyor ve kimin gördüğünü umursamıyordum.

Birbirimize karşı dans etmeye devam ederken başımı geriye yaslayıp göğsüne yasladım ve gözlerimi kapatıp bu hissin tadını çıkardım. İki değil

Düşmanlar. Kaçan iki kaçak değil. Sadece anı yaşayan iki arkadaş.

Bana karşı sertleştiğini hissettiğimde yumuşak bir inilti çıkardım. "Roland," diye nefes aldım ama bangır bangır çalan müziğin sesini duyup duymadığından emin değildim. Dudakları boynuma bastırıldığında vücuduma bir ürperti yayıldı. Yumuşak bir öpücüğün ardından tenimi hafifçe ısırdı.

Şimdi onu kokluyordum... vanilya ve sandal ağacı. Sarhoş ediciydi.

Ona daha sert vurdum ve inleyerek beni yüzüne çevirdi. Gözleri dudaklarıma odaklanmadan önce derin bir sabitlenmeyle benimkilerle buluştu. Kalp atışlarım hızlandı ve ben daha ne olduğunu anlamadan Roland'ın eli boynumun arkasına kayarak yüzümü ona doğru çevirdi.

Kulağıma fısıldadı, "Ben kapını önce bana doğru geliyordun, değil mi Lena?" İşte, adımı cinsel bir silah olarak kullanmaya başladı.

Neden bu kadar çok sevdim?

Başımı salladım.

"Neden?" diye mırıldandı.

"Nedenini biliyorsun," diye mırıldandım, nefeslerimiz birbirine karışmıştı.

O güzel dudaklar yarım bir sırıtışla kıvrıldı. "Yeterince iyi değil, Ginger Snap. Anlat bana."

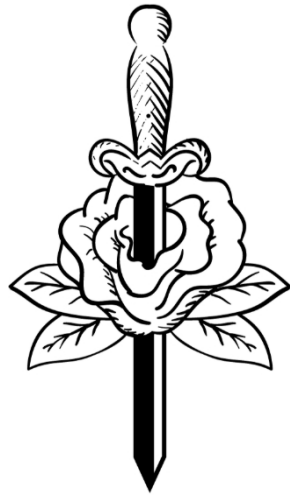
Yutkundum. "Seni becermek istiyorum," diye itiraf ettim.

Roland'ın gözleri açık sözlülüğüm karşısında irileşti ve ben de göğsümde kabaran kıkırdamaya engel olamadım. Roland ağzını ağzıma bastırıp boştaki elini vücudumun etrafında dolaştırarak yumuşak kumaşın üzerinden kıcımı kavradığında kahkahalarım hızla buharlaştı.

Ağzımın içine homurdandı, sonra . "Benim odam. Şimdi."

Onunla birlikte ayrıldım. Hanın merdivenlerinden sarhoş bir şekilde tökezleyerek çıktık, koridorda Era'nın yanından geçerken odasına doğru ilerlerken çocuklar gibi kıkırdıyorduk. Yüzünde bilmiş bir gülümseme belirirken gözleri büyüdü.

Sanırım yapmak üzere olduğumuz şey çok açıktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

LENA

W Odasına girip ayakkabılarımızı çıkarırken birbirimize takılıp düştük. Roland yatağının yanındaki kandili hızla yaktı, sonra arkasına uzanıp gömleğini çıkardı. Onu görünce kalbim hızlandı.

Mükemmel, bronzlaşmış bir vücut.

Kaybedecek zamanımız yoktu, aç dudakları tekrar dudaklarımı yakaladı, sonra aşağı indi, dili boynumda gezindi.

Harika bir histi ve umutsuzca onunla yakınlaşmak istiyordum ama buna rağmen, gözlerim yatağı bulduğunda paniklemeye başladığımı hissettim. Rurik'in bana tecavüz ettiği görüntüler beynime hücum etti - o askerler beni dövüyordu ve sonra onun zorla içime girmesini izliyordum.

Titrek bir nefes aldım. Roland'ın o adamlar gibi olmadığını biliyordum... yakınından bile geçmiyordu. Ama bedenim bilmiyordu.

Ben güvendeyim. Güvendeyim. Güvendeyim. Güvendeyim. Güvendeyim.

Tüm vücudum kaskatı kesildi ve Roland vücut dilimin anında farkına vardı. Geri çekildi, ela gözleri beni endişeyle inceliyordu.

"Hey," diye mırıldandı ellerimi tutarak. "Eğer hazır değilsen, endişelenme" dedi yumuşak bir sesle.

Birkaç nefes aldıktan sonra yenilgiyle yatağına oturdum, yanaklarım utançtan kızarmıştı. Roland bir süre sonra yanıma oturdu ve eliyle sırtımı nazikçe ovmaya başladı. Çoğu zaman ne kadar ciddiyetsiz olsa da beni rahat ettirmeye ne kadar önem verdiğini belli etmesini takdir ediyordum.

Dudaklarımı yana çektim ve ona baktım. Yüz hatlarını hüznü kaplamıştı ve bakışlarımı tutarken dudaklarını küçük bir gülümseme kapladı. Başka bir acıma bakışı.

Omuzlarım çöktü ve gözlerim kucağıma gitti.

Bu hiç adil değildi. Bunu Roland'la yapmak istiyordum. Beni öpmesinin verdiği hissi seviyordum.

Zarar görmek istemedim.

Mahvolmak.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Roland sırtımı okşamayı bıraktı ve diğer eliyle çenemi kavrayarak beni ona bakmam için eğdi. Gözlerinin içine bakarken boğazım yandı.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, Lena," diye güvence verdi, eli yüzümün yan tarafını tutmak için yukarı kaydı. "Anlıyorum."

Dudağım titredi ve başımı salladım. "Çok istiyorum," dedim sessizce, sonra dudağımı ısırdım.

O adamların beni yönetmesini istemiyordum. Üzerimde zerre kadar güç sahibi olmalarını istemiyordum. Mutlu olmayı hak ediyordum, zevki hak ediyordum.

Kesik kesik bir nefes daha aldım. "Ben sadece... kontrolün bende olmasını istiyorum... ne yapacağımızı kontrol etmek istiyorum." Vücudumu ona doğru eğdim, elim kaslı kalçasına doğru kaydı. "Bu senin için sorun olur mu?"

Yanağımı okşarken dudağının kenarı yukarı kalktı. "Aynen öyle, Ginger Snap." Yatağın ortasına gelene kadar geriye doğru kaydı, kollarını başının arkasına geçirerek yatak başlığına yaslandı. "Bana ne istersen yapabilirsin."

Gülümsemesi bulaşıcıydı. Yavaşça ayağa kalktım, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı. Odadaki koyu, altın rengi ışık, irislerinin karamel tonlarını vurguluyordu. Gölgeler sadece karnındaki kasları belirginleştiriyordu ve umutsuzca göbek deliğinin altındaki kıl izinin neye yol açtığını merak ediyordum.

Kalbim çok hızlı çarpıyordu.

Kontrol bende.

"Pantolonunu çıkar."

Kaşları kalktı ve bir gülümsemeyi ısırdı. "Nasıl istersen," diye mırıldandı.

Pantolonunu yavaşça indirirken gözlerim ağırlaştı, iç çamaşırları da onlarla birlikte aşağı indi. Mükemmel uzunluğu serbest kaldığında nefesim kesildi.

Yüz ifadem karşısında gülümsemesi büyüdü ve pantolonunu tekmeleyerek çıkarıp yere attı.

Başını yana eğdi, kaşlarını kaldırıp "Gördüklerini beğendin mi?" diye sorarken yüzünde çıldırtıcı derecede sevimli bir sırıtış vardı.

"Çok fazla," diye cevap verdim sessizce.

"Sevindim," diye fısıldadı. Yanımda bu kadar rahat olmasını, gözlerinin benimle alay etmesini seviyordum.

"Gözlerini kapat."

Gözleri parladı ve dediğimi yaptı.

Ayağa kalktım, sonra yavaşça elbisemin arka bağcıklarını çözmeye başladım.

"Bakmak yok," diye mırıldandım.

Parlak dişlerini gösteren gülümsemesi büyüdü. "Dikizlemek yok," diye tekrarladı.

Elbisemin kumaşı yere düştü ve ardından külotumu indirdim.

Tamamen çıplak kaldığımda, yatağın üzerinde bacaklarının arasına diz çöktüm.

Kontrol bende.

"Kendine dokun," diye sessizce emrettim.

Gözlerini kapalı tuttu, sonra dudağını ısırdı ve itaat etti, eli kavrayıp okşamadan önce hafifçe sikine doğru kaydı. Nefes nefese bir inilti çıkardı, zevkini çıkarırken karnı esnedi.

Elimi bacaklarımin arasına götürdüm, toplanan ıslaklığa hiç şaşırmadım ve klitorisimin üzerinde daireler çizmeye başladım. Bir mırıltı çıkardım, gözlerim geri döndü.

Roland çok çekiciydi. Kendine çok güveniyordu. Kendini pompalamaya devam ederken göğsü artan bir hızla inip kalkıyordu.

"Şimdi dur," diye emrettim.

Dinledi, kendini bıraktı, eli tekrar yanında dinlenmeye başladı.

Ellerimi çıplak kalçalarında gezdirdim, bu hareketle siki zonkluyordu. "Sana her şeyi yapabilir miyim?" Baştan çıkarıcı bir şekilde sordum.

Sırıttı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Ne istersen, Ginger Snap."

Parmaklarım kalın uzunluğunun etrafına dolanana kadar elimi uyluğundan yukarı kaydardım. Kavradığımda keskin bir nefes aldı, ben onu çalıştırmaya başladığımda başı geriye düştü. Yumuşak bir inilti daha çıkardı ve tükürüğün ağzımdan horozuna düşmesine izin vermek için hareketimi durdurdum.

Onu tükürüğümle okşamaya başladığımda "Siktir," diye inledi. "Tanrım, seni görmek istiyorum."

"Yakında," diye usulca söz verdim ve eğilip ağzımı ucuna dolayarak onu ağzımın içine çekerken tısladı.

"Vay anasını..." diye inledi başımı aşağı yukarı salladığımda. Dilimi şaftı boyunca, hassas başının çıkıntısı boyunca döndürmeye başladım. Roland kolunu kaldırdı, sonra dondu kaldı. "Sana dokunabilir miyim?" diye sordu nefes nefese.

Hareketlerimi durdurdum. Nefes nefese, "Evet," diye cevap verdim.

Roland elini saçlarımin arasından geçirdi, ben artırdıkça inlemeleri daha da yükseldi, açgözlülükle onun uzunluğunu hüpürdeterek

Damarlar etrafını sarmış.

"Bu işte tam bir profesyonelsin, Ginger Snap," diye karşılık verdi. "Aman Tanrım." Ağzımı yukarı doğru kaydırđım, siki dudaklarımdan kurtuldu.

"Gözlerini açabilirsin."

Anında o ela gözleri benimkilerle buluştu, görünüşümü incelerken göz bebekleri büyüdü.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye inledi ve elimi ucunun üzerinde kaydırđım. Bu hareketle ürperdi ve ben de onu kavrayarak ağzıma geri çektim.

Roland saçlarıımı avucunun içine alırken inlemeleri artıyordu. Onu daha derine çektim ve boğazımı sikerken çıkardığı özensiz sesler vücudumun bacaklarıımın arasına sürtünmesi için yalvarmasına neden oldu.

Şehvet dolu gözleriyle buluşarak yanlarını aşağı yukarı yaladım ve sonra kendimi yatağa bırakıp dilimi taşaklarında gezdirdim.

Roland göğsünün derinliklerinden bir hırıltı çıkarırken gözleri geri yuvarlandı ve başı bir kez daha yatak başlığına düştü. İkisini de emmeye başlarken onu okşadım.

"Kontrol sende," diye güvence verdi Roland ve kararmış gözleri benimkilerle buluştu. "Ama yüzümde amını görmek isterim, Ginger Snap."

Dilimi tekrar uzunluğunun üzerinde gezdirdim ve ucunda biriken nem damlacıklarını dilimin üzerinde topladım. Dilimi mutlu izi boyunca gezdirirken Roland'ın gülümsemesinin büyümesini izleyerek sııttım ve sonra gövdesine tırmanıp vücudumu çevirerek amımın yüzüne yakın olmasını sağladım. Eğildim ve Roland kalçalarıımı kavrayıp nefesinin altında küfrederek ıslak dilini merkezimden aşağıya doğru sürükledi.

Zevkten usulca haykırdım, sonra sikini kavradım ve ağzıma geri soktum. Bu seks pozisyonunu Silas'la son yaptığıımdan beri yapmamıştım. Tanrım, bunu yapmayı özlemiştim.

Roland hevesle amımı yalıyor, ben sikini emerken parmakları etime batıyordu. Bir parmağını içime sokarken bana karşı inledi ve içime girip çıkmaya başladığında gözlerim kapandı.

Onu ağzımın tutuşundan kurtardım ve sıılsıklam olmuş sikini hızla okşadım. Dilini klitorisime vurdu, beni sıkmek için ikinci bir parmak ekledi ve diğer elindeki parmaklar kıcıımı sıktı.

"Siktir Roland," diye bağırdım, başım vücudunun üzerine düştü. İç duvarlarım parmaklarının etrafında zonkluyor, sıkıca kavırıyordu.

"Evet, adımı söyle," diye yalvardı amıma karşı, sonra kıcıımı tokatladı. "Sen yaşayan en seksi kadınsın."

Amımla devam ederken gözlerim geri yuvarlandı, parmakları beni daha hızlı beceriyor, dilinin fiskeleri daha çaresiz hale geliyordu.

Onu tekrar ağzıma aldım ve zevk göz kamaştırıcı hale gelene kadar emmeye devam ettim. "Roland," diye nefes nefese kaldım. "Seni becerirken boşalmak istiyorum."

Parmaklarını çıkardı, bana birkaç uzun, kışkırtıcı yalama yaptı ve sonra yüzünü indirmeden önce seksimi tatlı bir şekilde öptü. "Bunu ben de istiyorum."

Vücudumu döndürdüm, Roland'ın sikini yakaladım ve girişime doğru yönlendirdim, elleri kalçalarımı kabaca kavradı.

Yavaşça üstüne oturmaya başladım ve çenesi gevşemeye başladı, amım onun her şeyini yutarken gözleri yarı kapalı hale geldi.

Onu karşılamak için gerildiğimde inlemeleri benimkilerle eşleştirdi. Kıcıımı yukarı ve aşağı hareket ettirmeye başladım.

Sağ eli boynuma dolandı ve ağzımı kendine çekti, dudaklarımız dillerimizin birbiri üzerinde kayabilmesi için ayrıldı. Ve kendimi onun öpücüğünde kaybolmuş bulduğumda, bedenlerimizin birleşmiş hissinde kaybolduğumda, kontrolü ele geçirdiğinde hiçbir korku hissetmediğimi fark ettim.

Roland kontrolü ele almaya başladığında, kollarıyla gövdeyi sararak beni sıkıca kavradı ve sikini içime sokup çıkarırken, karışık tadımızın tadını çıkararak ağzına doğru mırıldandım.

"Evet," diye bağırdım, o lezzetli esneme hissinde kaybolmuştum. "Aynen böyle..." Memnun bir mırıltı çıkardı ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim, Kulak memesini emmek için ağzımı indirdim.

"*Kahretsin...*" diye nefes aldı, bana daha sert çarptı. "İçine boşalmamı söyle."

"İçime gel," diye yalvardım. "Lütfen Roland."

Onun durmak bilmeyen temposu karşısında içimden çaresiz, muhtaç bir inilti yükseldi ve içimi saran gerilim çiçek açıp taşana kadar artarak devam etti. Şaftının etrafında titreşirken göğsümden çaresiz bir çığlık yayıldı, uzun zamandır arzuladığım bir coşku hissi dalgalar halinde üzerime yıkıldı.

Roland'ın hırıltısı kendi orgazmının gırtlaktan geliyordu ve beni salgısıyla doldururken içimde nabız gibi attığını hissettim.

O beni sınıksız tutarken orgazm hala üzerimdeydi, bedenlerimiz ter içindeydi, kalplerimiz birbirine çarpıyordu.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım, başımı boynunun kuytusuna gömdüm. "Teşekkür ederim."

Kollarını bana sımsıkı doladı. "Benim için bir zevkti... Bana güvendiğin için teşekkür ederim." Başımın üstünü öptü. "Ve bana hayatımın en iyi başını verdiğin için." Nefes nefese güldü. "Her şeyin en iyisi, gerçekten."

Kıkırdadım ve gözlerinin içine bakmak için başımı kaldırdım. Kızarmış yanaklarını görmeye bayılıyordum.

Dudaklarını usulca öptüm. "Her zaman şakalarla dolusun," diye mırıldandım. "Şaka yapmıyorum." Beni öptü. "Bu harikaydı."

Sırıttım ve onu tekrar öptüm, ayağa kalkmak için kendimi onun üzerinden kaldırdım. "Hemen döneceğim."

Tuvalete doğru yürüdüm, ihtiyaçlarımı giderdim ve elim kapı kolunu kavradığımda donup kaldım.

Yaptım. Seks yaptım... ve *iyiydi*. Hatta inanılmazdı.

Gözlerimin dolduğunu fark ettim ve banyodan çıkmadan önce mutluluk gözyaşlarımı tutmak için birkaç nefes aldım.

Tam olarak iyileşmemiş olabilirim... Hatta eski halime dönmemin mümkün olduğundan bile emin değildim. Ama bu gece bir parçamı geri aldığımı hissettim.

Dışarı çıktığımda Roland'ın üzerinde çarşaf vardı. Yan yatıyordu ve ben yanına doğru yürümeye başladığımda dirseğinin üzerinde doğruldu.

Roland konuştuğunda iç çamaşırımı giymek için eğildim. "Kal," dedi usulca, yüzünde içten bir gülümsemeyle. "Yanında uyuyabileceğim sıcak bir bedenin arkadaşlığını istiyorum. Kal."

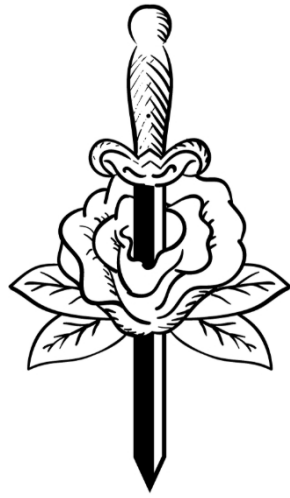
Tereddüt ettim, sonra sırtışıma bastırdım. Çarşafı kaldırdı ve ben de yanına kaydım, vücutlarımız çıplaktı. Sırtımı göğsüne yasladı, kolunu bana doladı ve beni kendine yakın tuttu.

Çok hoş bir histi. Sıcak. Güvenli.

Ben güvendeyim.

Yatağın yanındaki kandili söndürmeden önce başımın üstünü öptü. "Tatlı rüyalar, Ginger Snap," diye fısıldadı.

Ve uzun zamandır ilk defa yüzümde bir gülümsemeyle uykuya daldım.

ON ALTINCI BÖLÜM

LENA

İvanilya ve sandal ağacı kokusuyla uyandım... ve seks. Puslu bakışlarım açıldığında Roland'ın göğsünde yattığımı gördüm, bacaklarımız çarşafın altında birbirine dolanmış.

"Günaydın, Ginger Snap," diye fısıldadı uykulu bir şekilde, o muhteşem dişlerini sergileyen orantısız bir sırıtışla. Muhtemelen parmaklarımla karıştırdığım için saçları karmakarışık ve... şey... çok seksi görünüyordu.

"Merhaba," fısıldadım, içimi bir gülümseme kapladı.

"Dün gece eğlendin mi?"

Bir parmağımı sert karnında gezdirdim. "Çok eğleneliydi." Zihnimde anılar canlandı: Ağzımdaki kalın, ıslak boyu, ona binerkenki yüzü, beni yalamaktan ıslanmış dudakları...

"Düşündükçe yüzün kızarıyor mu?" diye sordu alçak sesle.

Yan tarafını çimdikledim ve genişçe sırtarak tısladı. Gözlerim çarşafın altındaki sertliğini fark etmekten kendini alamadı. Dudağımı ısırdım ve bir elini sırtımda gezdirirken gözleriyle buluştum.

"Doyamıyor musun, Lena?" Elini aşağı indirdi ve benimkini sıkı.

Göt.

"Çok beğenmişsin," diye güldüm, sonra da elimi parmak uçlarımı erkekliğinin küt başının üzerinde gezdirdim. Keskin bir nefes aldı, dokunuşla siki zonkluyordu ve elimi tamamen sıkıp okşamaya başladım.

"Lanet olsun," diye nefes aldı, bu sabah daha sepya renkli görünen gözleri geriye doğru kayıyordu.

"Doymak bilmeyen kişinin *sen* olduğunu iddia edebilirim," diye mırıldandım.

Yarı kapalı bakışları benimkileri buldu ve sırtıttı. "Yine de sikimi kavrayan *sensin*."

Tutuşumu gevşettim ve ona şakacı bir gülümseme verdim. "Durmamı ister misin?"

"Lütfen, hayır."

Adımlarımı hızlandırdığımda inledi, sonra usulca kıkırdadı.

"Peki, haklısın. Doyamıyorum." Kendisini çalıştıran elimi kavradı ve beni durdurdu. Yanağımı öptü, sonra kulağıma fısıldadı, "Seni tekrar becermek istiyorum, Lena." Geri çekildi. "Yapabilir miyim?"

Dudağımı ısırıp başımı salladım ve Roland beni hızlı bir hareketle kucağına çekti.

"Çok ateşlisin," diye fısıldadı, bir eliyle göğsümü kavrarken diğer eliyle içime doğru eğildi. Kalınlığının üzerine oturduğumda nefesim kesildi, kendimi lezzetli bir şekilde ağrıyor hissettim.

Roland ellerini sırtımda gezdirdi, sonra beni nazıkçe kendine çekti, böylece kollarının arasında göğsüne yaslandım. Hızını artırdı ve her ikimiz de boşalırken zevk çılgınlıklarımı serbest bıraktım.

Birkaç dakika yan yana uzandıktan sonra, terli ve yine iyice tükenmiş bir halde Roland ve ben beklentilerimiz hakkında konuştuk. Ona ciddi bir şeye hazır olmadığımı söyledim, hele ki bir savaşın ortasında hiç hazır değildim, bu yüzden ikimiz de birbirimizle eğlenmeye karar verdik -bize doğru gelmeye başlamadıkça özel bir şey olmayacaktı.

"Sevişen arkadaşlar. Bu bana mükemmel geliyor," diye mırıldandı. Bunun üzerine kıkırdadım.

Grubumuzdan kimseye rastlamadığım için şükrederek odama gizlice girdim. Hızlıca ihtiyaçlarımı giderdim, duş aldım ve dişlerimi fırçaladım, lavabonun üstündeki aynada yüz ifademdeki hafif farklılığı fark ettim.

Memnun oldum.

Dani'nin sunduğu macunu tükürmeden önce kendi kendime gülümsedim ve ağzımı çalkaladıktan sonra hala nemli olan saçlarımı verilen havluyla toplayıp kurumaya bırakarak yoluma devam ettim. Dani'nin bana hediye ettiği kozmetik çantasını karıştırdım ve yeni bir kat maskara, allık ve dudak parlaticısını tekrar sürdüğümde... uzun zamandır ilk kez *kendim* gibi hissettim.

Siyah bir kombinezon ve koyu sarı bir korse giydikten sonra yemek salonuna indim, kahvaltı açık büfe şeklinde servis ediliyordu. Bu yolculuk sırasında Silas'ın servetine sahip olmanın en iyi yanlarından birinin alabileceğimiz harika yemekler olacağını hissediyordum.

Hoş bir kahve, tatlı ve pastırma kokusu odayı doldurdu. Silas, Era, Elowen, Edmund ve Viola çoktan oturmuşlardı, ben de hızlıca tabağımı doldurdum.

Tabağımı dikkatle tutarak grubuma doğru yürüdüm ve Edmund'un yanına, Silas ve Era'nın karşısına oturdum. Herkes yemekle meşguldü, ben de aynısını yapmaya başladım ve ağzıma bir çatal dolusu şuruplu krep . Ne kadar lezzetli olduğunu görünce bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım.

Gözlerimi Silas'tan uzak tutmaya çalıştım ama onun da saçları yeni kesilmişti ve stili Roland'inkine oldukça benziyordu. Zırh yerine koyu renk bir gömlek giymişti ve kolları altın rengi dövmele ön kollarını gösterecek şekilde kıvrılmıştı. Desenleri inceleyebilmeyi isterdim ama tuhaf görünmeden sadece kısa bakışlar atabiliyordum.

İyi görünüyordu. Gerçekten iyiydi.

Muhtemelen onuncu kez gözlerimi yakaladığında bana "Nasıl uyudun?" diye sordu.

Krepimi yerken boğulmamaya çalıştım. "Güzel. Harika." Gözlerim endişeyle düştü ve yemeye devam ettim.

"Oldukça iyi görünüyorsun Lena," dedi Era sırtarak. "Çok... iyi dinlenmişsin."

Yavaşça bakışlarımı kaldırdım, onu pataklamak istiyordum ama sonra gözlerim Roland'ı hissetti. İçeri yeni girmişti ve odanın ucunda bir tabak alıp Hendry ile konuşuyordu. Kahverengi saçları nemliydi ve gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı ve alt dudağımı emip tekrar tabağıma bakmama neden oldu.

"Sanırım öyleyim," dedim yumuşak bir kahkaha atarak ve bir parça daha krep kestim. Era da benzer bir kahkaha attı ve başımı kaldırıp baktığımda gülümsemem kayboldu, Silas'ın ifadesi midemin bulanmasına neden oldu.

Çok kızgındı.

Era ona dün geceden bahsetti mi?!

Hay sikeyim.

Bekle, neden endişelendim ki?

Eğer üzgünse, bunu aşmalı. Ne de olsa bir karısı var.

Gözlerim tekrar tabağıma kaydı ve Roland ile Hendry masaya vardıklarında kreplerimi kesmeye devam ettim. Roland benim yanıma, Hendry de Silas'ın yanına oturdu.

"Yeterince krep aldın mı, Ginger Snap?" Roland alay etti.

Çatalımı ona saplamak üzereydim ki kıkırdadı. "Ne? Aç olamaz mıyım?" Ağzıma bir çatal atarken sordum. Üç krep çok değildi. Şey... jumbo krepler... ve pastırma ve yumurta.

"Kendini gerçekten zorlamış olmalısın, hm?" Gözleri dudaklarıma indi.

Ben donup kaldığımda gözleri şakacı bir şekilde benimkilerle buluştu ve usulca güldü. Gözleri kendi tabağına kaydı ve bir parça pastırmayı kaldırıp bir ısırık aldı.

Çiğnerken ve yutkunurken boynundaki sütunun çalışmasını izledim.

Tanrım, çok ateşli. Sinir bozucu derecede seksi.

Silas'a bakmayı reddettim ama göz ucuyla yumruğunun masaya dayandığı yerde sıkıldığını ve parmak eklemlerinin beyazlarının ortaya çıktığını fark ettim.

Merrick en son gelen kişiydi. Tabağını yere bırakıp Era'nın yanına oturdu. "Bu gerçekten ilginç bir gelişme," diye devam etti Era sırtarak. Gözlerim yukarı fırladı ama Era omzunun üzerinden Merrick'e bakıyordu.

Empath'in gözleri kararmaya başlamıştı. Onu inceledi, sonra bakışlarını masanın üzerinde gezdirdi.

Yeter, Tanrı aşkına.

Merrick'in gözleri önce Silas'a, sonra Roland'a, sonra da bana kaydı. Koyu renk gözleri soldu ve yanakları kızardı. "O-oh," diye kekeledi.

"Uh... neler oluyor?" Edmund yavaşça sordu, gözleri Erabella ve benim aramda gidip geliyordu. Elowen kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Lena, seninle konuşabilir miyim?" Merrick hızlıca sordu.

Tithara, bağışla beni.

İçimi çektim. "Evet," diye homurdandım ve onunla dışarıda, avluda buluşmak üzere sandalyemi masadan uzaklaştırdım.

Bu sabah ahşap kapıyı iterek açtığımda esinti serindi.

Gökyüzü sanki yağmur yağacakmış gibi açık gri renkteydi.

Yürürken gözüm yanımdaki adamın üzerindeydi, gümüş beyaz saçları sırtına dökülüyordu. Yeterince uzaklaşıp uzun bir söğüt ağacının yanında durduğumuzda, kaşlarını çatarak bana döndü, buz mavisi gözleri bir kez daha karardı.

"Beni tekrar okumak ister misin?" Ben çizdim.

Bana donuk bir bakış attı. "Ben kuzenim değilim. Hissettiğim onca duyguya rağmen-"

"Roland'la yattım."

Gözleri genişledi ve tekrar buz mavisine döndü.

"Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum!" Ellerimi havaya kaldırarak haykırdım. "Ben kendi kararlarını verebilecek yetişkin bir kadın değil miyim?"

"Bunun birileri için büyük bir mesele olduğunu biliyoruz." Kollarını kavuşturdu. "Daha odaya girmeden öfkesini hissedebiliyordum."

Gözlerimi devirdim. "Yani o Era'yı becerebilir ve bunda bir sorun yok ama benim hayatıma devam etmeme izin yok öyle mi? Bu nasıl bir mantık?"

Merrick burnunun kenarını sıkarak içini çekti. "Bunu kabul etmiyordum, Lena."

"Biliyorum... Biliyorum." Elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve sinirli bir nefes verdim. Silas'ın bize doğru geldiğini gördüğümde gözlerim hana kaydı. "Hay sikeyim."

Merrick'in gözleri aramızda dolaştı. "Daha sonra konuşuruz. İyi şanslar," dedi omzumu sıvazlarken yüzünü buruşturarak. Silas'ın yanından geçerek uzaklaştı.

Çenemi sıktım. "Ben de tam içeri giriyordum-" "Hayır,"

dedi sertçe, beni olduğum yerde durdurarak.

Sesimdeki rahatsızlığı gizleme zahmetine girmedim. "Ne istiyorsun?" "Lütfen bana onu becermediğini söyle," diye hırladı.

Gözlerimi kırptım, sonra mizahsız bir kahkaha attım. "Kiminle *seviştiğin* seni ilgilendirmez," diye tatlı bir şekilde cevap verdim.

Bir kahkaha attı, sonra gözlerini kaçırdı, öfkeli gözleri tekrar benimkilere dönmeden önce bir an bekledi. "Bunu neden yapıyorsun, Lena? Beni incitmek için mi?"

"*Canını* mı yaktı?" Kuru bir kahkaha attım. "Ben biriyle seks yapıyorum ve sen bunu kendine mi bağlıyorsun? Sen hayatına devam edip mutlu olabiliyorsun ama ben olamıyor muyum? Bu *sana* bir saldırı mı?"

Gözleri öfkeyle karardı, yumrukları iki yanında titriyordu. "İtiraf ediyorsun o zaman," dedi fazla sakın bir sesle... Bu beni sinirlendirdi. "Onunla yattın."

"Evet. Yaptım." Kollarımı kavuşturdum ve ona en iyi sahte gülümsememi gösterdim.

Gözleri bir an için parladı, öfkesinin belirtilerini saklamaya çalışıp başaramayınca göğsü inip kalktı. Vücudu daha da yaklaştı ve ikimizin de söğüt ağacının sarkık dallarının altına düşmemize neden oldu.

"Onu ne kadar kolay öldürebileceğimi biliyor musun?" diye alay etti.

Sırtım ağacın gövdesine değdiğinde başımı kaldırıp ona bakarak alay ettim. "Seni ne kadar kolay durdurabileceğimi biliyor musun?" Öldür demeye zahmet etmedim. Bunu asla yapmayacağımı ikimiz de biliyorduk. "Sakın beni tehdit etmeye kalkma, Silas."

İki avucumla onu geri ittim, ama o daha önce olduğu yerde kaldı.

Ben.

Bakışlarım onunkileri kavurdu. "Karının ellerini Kalçalarınız, az önce seviştiğiniz *herkes* için çok açıkken kızarmış yüzlerinizi görün," diye devam ettim, dudağım kıvrılmıştı ve duygularımı tutmaya çalışmaktan gözlerim yanıyordu. "Ama zavallı Silas *benim* biriyle yattığım düşüncesiyle başa çıkamıyor." Başımı daha da yukarı kaldırdım ve burnumun ucuyla ona baktım. "Siktir git."

Yanımdan geçmek üzereydim ki kolumdan tutup beni söğüt ağacına doğru itti ve olduğum yerde tuttu. Uzun ve dar yaprakları sabahın keskin rüzgârında etrafımızda uçuşuyordu.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedi alçak bir sesle. Eğildi ve kulağımın kabuğuna değen nefesi içimde çok ama çok uzağa itmek istediğim bir şeyi ateşledi.

Vücudum hareketsiz kaldı, kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Silas'ın ifadesi de değişti, gözleri büyüdü, dudakları aralandı. Altın rengi irisleri beni inceledi, dudaklarına indi, sonra sanki bir savaştaymış gibi tekrar gözlerime döndü.

Bu ağacın altında korunuyorduk; dalları bizi izleyenlerden saklıyordu.

Daha yakına eğildiğinde nefes alışım hızlandı, dudakları şimdi kulağımı sıyrıyordu. "Kızgın olmama şaşırmış olamazsın."

Titrek bir nefes aldım ve gözlerim kapandı. Çam ve narenciye'nin rüya gibi kokusu duyularımı bastırdı. Başımı hafifçe çevirsem, dudaklarım boynunun mürekkepli derisini sıyracaktı.

"Değilim Silas... ama benim öfke duymaya hakkım yok mu?" Fısıldadım.

Bir süre daha yakınımda kaldı, nefesini kulağımda hissettiğimde tüylerim diken diken oldu. Parmak uçları ön kolumda gezinirken irkildim, göğsüm inip kalktı, gözlerim sıkıca kapandı. Bana bu ağacın altında dokunmaya devam edip etmeyeceğini merak ettim... elleri başka yerler bulacak mıydı?

Ama sonra geri çekildi ve bana verdiği tembel gülümseme karşısında bayılacağımı sandım -Tanrım, o yüzü nasıl da özlemişim. Öncekinden farklı olarak, gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

Gülümsemeleri artık gözlerine ulaşmıyordu.

İfade geldiği gibi hızla kayboldu ve o sert bakışa geri döndü. "Açıkçası istediğini yapabilirsin, Lena. Ama Tanrı aşkına

Tanrılar, lütfen flörtleşmeyi minimumda tutun. Roland'ın ölmesini istemiyorsanız tabii."

Cüreti akıllara durgunluk veriyordu. İnanılmaz bir kakhaha attım. "Pekâlâ," diye cevap verdim. "Flört etmeyi, ellemeyi ve öpüşmeyi de minimumda tuttuğun sürece." Yaklaştım ve bu kez kulağına fısıldayan bendim, sesim alçak ve tatlıydı. "Ya da belki herkese açık bir gösteri yapar ve Roland'ı senin önünde beceririm."

Yüzümü geri çektiğimde Silas'ın göz bebekleri büyümüştü ve bana bakıp dudaklarını ıslatıyordu. Bakışlarında sıcaklık vardı... ama artık öfke değil, açlık vardı.

Dudağının köşesi yukarı doğru eğildi. "Zalim siren," diye mırıldandı ve parmak uçları yanağımsı sıyırdığında ürperdim. "Beni delirtiyorsun."

Lanet olsun, tüm vücudum *titriyordu*. "O da benim gibi seni memnun etti mi?" diye mırıldandı.

Sahip olduğum her duyguya ters düşüyordu. Tek istediğim '*siktir et*' demek ve dudaklarını kendime çekmekti. Onu tekrar tatmak istiyordum. Çıplak bedenini çıplak tenime bastırıldığını hissetmek.

Ama üzgündüm. Tipik Lena tarzıyla yalan söyledim.

"Beni daha da memnun etti."

Kelimeler ağızımdan çıkarken iğrenç bir tada sahipti ve Silas'ın yüz ifadesindeki titreme neredeyse blöfümü görmemi sağlayacaktı. Ama acısı başını yana eğmeden önce sadece bir anlığına parladı.

"O zaman sanırım yolumuza devam etmemiz ikimiz için de daha iyi olacak," dedi sessizce. Sarkan söğüt dallarını iterek arkasını döndü ve Ravaiana, lanet olsun bana, ona uzanmak istedim. Ama beni canlı canlı yese bile direndim.

Birkaç dakika bekledim, kendimi toparladım, arkadaşlarıma dönmeden önce yanaklarımdaki kızarıklığın geçmesi için nefesimi sabitledim.

Beni bu şekilde etkilemesinden nefret ediyordum. Yarım on yıl sonra hain bedenim ona hâlâ aynı tepkiyi veriyordu. Belki de ona ne kadar sahip olamayacağımı bildiğim için daha da fazla.

Sanırım herkes sahip olamayacağı şeyleri arzular, değil mi?

Sinirlerimden sıyrılıp yemek salonuna geri döndüm. İçeri girer girmez masaya oturdum ve artık soğumuş olan kreplerden bir çatal dolusu daha ağızıma

"Her şey yolunda mı?" Roland kaşlarını kaldırarak bana sordu ve sonra kolunu Era'nın beline dolamış olan Silas'a baktı.

"Evet," dedim bir lokma yuttuktan sonra. "Sadece şeftali."

Gözlerim açılan çift kapıya kayd ve Dani içeri girdi. Mavi saçlarını tepesinde toplamış, dar bir lacivert gömlek ve siyah deri pantolon giymişti. Üstünün askıları göğsünün üzerinden geçip boynuna dolanıyordu, açıklıktan göğüs dekoltesi görünüyordu.

"Günaydın," diye selamladı, kollarını kavuştururken yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Kızları alışverişe götürmek için buradayım."

Kaşlarımı kaldırdım, önce Erabella'ya, sonra El'e, sonra da Viola'ya baktım, hepimiz aynı derecede şaşırmiştık.

"Alışveriş mi?" Viola kuşkuyla sordu.

Dani'nin mavi gözleri parladı. "Tabii ki alışveriş." Dirseklerini masanın üzerine dayayarak onun yanına oturdu. "Yemek yedikten sonra tabii ki."

"Peki ya ben?" Roland dudak büktü.

Dani ona sırtarak baktı. "Korkarım sadece bayanlar. Ama merak etmeyin, Leroy sizi kıyafet almaya da götürecektir. Çünkü bunlar-" Kıyafetlerimizi işaret etti. "-ne kadar güzel olsalar da, Ucube Gösterisi için uygun değiller."

"Ucube Gösterisi mi?" Edmund yavaşça sordu. Silas gözlerini kıstı.

"Evet," dedi Dani, öne doğru eğilirken 'p' harfini patlatarak. "Burası Forsmont'un sadece en iyi kısmı." Sesini alçalttı. "Biz Büyücülerin saklanmak zorunda kalmadığı bir sirk. Şey...tam olarak değil."

Elowen heyecanla, "Hep bir sirke gitmek istemişimdir," dedi ve Edmund onun şakağına bir öpücük kondurdu.

Merrick'in çenesi titredi ama başka türlü onların sevgisini kabul etmedi. "Hiç çadır görmedim," diye yorumladı waffle'ının son çatalını yerken. "Nerede bu Ucube Gösterisi?"

"Sanırım görmeniz gerekecek," diye mırıldandı.

"Gerçekten ilgilenmemiz gereken daha acil meseleler var," diye araya girdi Silas ama Dani elini kaldırdı.

"Eğlenceli bir akşam planlarınızı mahvetmez. Aslında, muhtemelen tam da ihtiyacınız olan şey bu." Parmak uçlarını ahşap masanın üzerinde gezdirdi. "Şimdi acele edin ve yemeğinizi bitirin."

Kahvaltıdan sonra Dani, Leroy içeri girerken kızları handan dışarı çıkardı. Roland pek de kibar olmayan bir şekilde kıcımlı kavradı ve ben de daha az kibar bir şekilde yumruğumu onun koluna savurdum. İkimiz de aptallar gibi sırtıyorduk. Roland'dan gerçekten hoşlanıyordum... kişiliğindeki hafiflik gerçekten ihtiyacım olan her şeydi.

Silas'ın yüzünü görmek için bakmadım ama umarım öfkeden kıpkırmızı olmuştur. Hak etmişti.

Köyün içinden geçtik ve binaların ne kadar yüksek olduğuna dikkat ettim. Uzun ve tikiş tikiş. Arnavut kaldırımlı yürüyüş yolları bozulmamış durumdaydı. Uykulu havaya rağmen burası coşkulu bir enerjiyle ışıldıyordu.

Durduğunda neredeyse Vi'nin üzerine yürüyordum. "Bekle," dedi Viola. "Bizi bir iç çamaşırı mağazasına mı getirdin?"

"Ne?" Dani sırtarak, vitrinlerinde seksi kıyafetler sergilenen bir işyerinin kapı kolunu kavradı. "Burası en iyi korselere sahip." Dani kapıyı itti, zil tepemizde çaldı ve içeri girdi, biz de hemen arkasından. "Her biriniz için bir tane bulacağız ve geri kalanını başka yerden alacağız."

"Daha önce hiç korse giymemiştim," diye yorumladı Elowen, etrafımızdaki tüm seksi kıyafetleri, korseleri, sütyenleri, jartiyerleri ve çorapları gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Eminim Edmund buna bayılacaktır," diye takıldı Erabella ve Elowen ona utangaç bir gülümseme verdi.

Neden bu kadar hoş bir insan?! Nefret etmemi zorlaştırıyor.

Onu.

"Oh, kesinlikle," diye ekledi Dani. "Ucube Gösterisi... seksi bir olaydır." O parmak uçlarını şık siyah bir korse üzerinde gezdirdi. "Olabilir. Ana alan bir aile etkinliği. Hayvanlar, palyaçolar, yiyecek satıcıları." Kobalt rengi bakışları Era'nınkilere kaydı. "Ama farklı çadırlar var. Bir tarafta, benim favorim, sahnede egzotik dansçılar var - çeşitli farklı sanatçılar. İnsanlar sapıkça giyiniyor ve çok eğleniyorlar."

Kızarma sırası Erabella'daydı. "Çocukların önünde mi?"

"Tanrım, hayır." Yüzünü buruşturdu. "Daha kışkırtıcı giyinmek isteyenler aile bölgelerinde örtünmelidir. Yetişkin alanına girdiklerinde dış katmanları çıkarabilirler." Arkadan büyük bir sırtışıla çıkan çalışan kişiye el salladı. Dani dikkatini tekrar bize çevirdi. "İsterseniz size elbiseyle birlikte giymeniz için korse alabiliriz. Satın almak istediğiniz başka bir şey olursa da sorun değil."

Biz kızlar yavaşça baktık, sonra ayrıldık ve bu şirin mağazada sergilenen çeşitli ürünleri taradık. Sonunda herkesin endişesi yerini gülümsemelere ve kıkırdamalara bıraktı, kıyafetleri bedenlerimize tutup birbirimize ne düşündüğümüzü sorduk.

Ben hariç herkes.

Dani yanıma gelip kollarını kavuşturduğunda ben bir köşeye çekilmiş, özellikle göz alıcı bir korseyi inceliyordum.

Başımı ona doğru çevirdim ve sonunda kabul etmeden önce mini bir bakışma yarışması yaptık.

"Pekâlâ." Ofladı pufladı. "Senin derdin ne?"

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Anlaşma mı? Benim bir anlaşmam yok." Gözlerim korseye geri döndü.

Bu giymek için çok mu fazla?

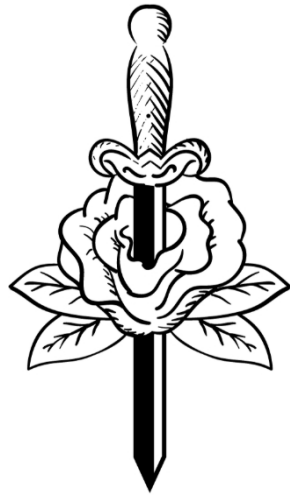
"Ne olduğumuz yüzünden mi?" diye sordu sessizce.

Başım onunkine döndü. "Ne? Hayır... Ben... Ben sadece nezaketine şaşırdım," diye itiraf ettim, gözlerimi kaçırarak. Sessizliği üzerine gözlerim giysi rafından ayrıldı ve bir kez daha onun parlak mavi gözlerini buldu. "Bizim türümüz uzun zamandır birbirinin boğazına sarılmış durumda."

Dani gülümsedi. "Büyücüler de büyüleri varlıklar olsa da, evet, türlerimiz arasında hâlâ bazı düşmanlıklar var. Ama sen bir şekilde Cadı Avcısı'nı kendi tarafında olmaya ikna ettin." Omuz silkti. "Siz ikiniz ortak bir zemin bulabiliyorsanız, farklılıklarınızın ötesine bakabiliyorsanız, biz neden yapamayalım?"

Gözlerim düştü ve söyledikleri aklıma geldikçe dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Sanırım haklısın."

Dani omzumu sıktı. "Korseyi getir. Çok sıcak."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

MERR CKİ

S Leroy bizi almaya gelip bir alışveriş çılgınlığına götürdükten sonra neredeyse tüm yürüyüşümüz boyunca ilas kaşlarını çattı. *Zaman zaman bu durumu şaşırtıcı buluyordum.*

Lena'nın bana hakkında hikayeler anlattığı Quill'di.

Aşık olduğu çekici, esprili, tatlı adam... Ne oldu da bu kadar değişti?

Sonra yine anladım. O da ben de annelerimizi kaybetmiştik. Daha da kötüsü, o da bu trajediden birkaç gün sonra hayatının aşkını kaybetmişti.

Sanırım bu her erkeği üşütürdü.

"Söyle bana, Leroy, adamım," diye takıldı Roland. "Bu Ucube Gösterisi de neyin nesi?"

Leroy ona yarım bir gülümseme verdi. "Spoiler yok. En iyisi hiçbir beklentiye girmemek."

Gözleri Roland'a kayarken Silas'ın kaşlarının çatılmasını izledim. İlk aşkını yatağa atmasının askerden bu kadar hoşlanmamasına neden olan şey neydi?

Edmund ve Hendry onun yorumları karşısında zaman zaman gözlerini devirirlerdi -Hepimiz öyle yaptık. Ama açıkça onun varlığından hoşlandılar.

Prens o kadar da değil. Yine de bu yolculukta bizimle takılmasına izin verdi, bu da nefretine rağmen ona güvendiği anlamına geliyordu. Peki, güvenini kırmadıysa Roland tam olarak ne yaptı?

"Öncelikle size uygun kıyafetler bulmamız gerekiyor. Süslü ve savaşa uygun olmayan bir şeyler. Bu kesinlikle konukları tedirgin edecektir."

Kız kardeşimin kahkahasını duyduğumda gözlerim başka yöne kaydı ve kızların bir iç çamaşırı mağazasından çıktıklarını gördüm.

Vi çantasını sallarken bana sırtıttığında ağzım hafifçe açık kaldı -aslında hepimizin ağzı açık kaldı.

Yanaklarım kızardı ve aptal gibi sırtarak ona başımı salladım.

Yaramaz.

"Aynen öyle, Ginger Snap!" Roland bağırdı ve Lena kızardı, gülümsemesini bastırarak ona kendine özgü orta parmağını gösterdi. O da karşılık olarak kıkırdadı.

Hendry güçlü kollarını kavuşturarak, "Çok ateşli bir kız," dedi. "Bok gibi ateşli. Buna bayılıyorum," diye cevap verdi Roland dudağını ısırarak.

Era utangaç bir ifadeyle kendi çantasını tutan Silas'a baktı ve ben de Silas'ın ona gergin bir gülümseme verişini izledim.

Göğsümde hoş olmayan bir duygunun kabardığını hissettim ve bunun Era için olduğunu anladım. Prens ve Ames'in geçmişindeki yücelik hakkında gerçekten de hiçbir fikri yoktu. Sadece masumca akışına bırakmıştı.

Ve Prens... Onun duyguları beni çok etkiledi.

Silas karısıyla geçirdiği bu anların tadını tam olarak çıkaramıyordu, geçmişi ona bakıp onunla *alay ederken* değil.

Gerçekten arzuladığı şey avuçlarının dışındaydı, yasak meyve o lanet ağacın çok yukarısındaydı. Parmak uçları narin ete ancak dokunabiliyordu; parmaklarını dolamak ve *çekmek* için uzanamıyordu.

O zaman hissettim... onun varlığının nasıl sürekli bir alaydan başka bir şey olmadığını hissettim - bu açlığı doyuramayacağını... gerçekten arzuladığı şeyle ziyafet çekemeyeceğini hatırlatan bir şey.

Ve bu onu daha da öfkeliendirdi.

Boğazımı temizledim, hızla göz kırptım.

Lanet olsun, onu okumaya çalışmıyordum bile! Neden onun duyguları benimkilere karışıyor?

Leroy homurdandı. "Hadi çocuklar, şimdi dikkatinizi dağıtmak yok." Kaşlarını oynattı. "Akşam bunun için var."

Arnavut kaldırımlı yollar boyunca yürüdük, birçok gülümseyen yüzün yanından geçtik ve kendimi burayı severken buldum. Ames'in dışına hiç çıkmamıştım... hayatım boyunca. Her şeye rağmen, diğer insan gruplarının nasıl yaşadığını görmek büyüleyiciydi.

Buradaki insanlar Leroy'a gülümsüyordu, yüz ifadelerinde korku yoktu. Gözlerinde saygı parlıyordu ve o yürüyordu. Otacia'yı yöneten terörden çok farklıydı.

Halkımın bir gün bunu yaşayabilmesini ne kadar isterdim. Kendileri olma, seyahat etme ve birden fazla küçük yerde ev bulma özgürlüğü.

Kızların karşısında yürürken Silas, "Bir karın olduğundan bahsetmiştin," dedi.

"Biliyorum. Gösteri için pek sık dışarı çıkmaz." Başını arkaya yatırdı, mavi gözlerini Prens'e dikti. "Dört çocuğumuz var. Quin en büyüğü ve en küçüğümüz de bir yaşına yeni girdi."

"İkinizin de elleri dolu," diye yorumladı Edmund, yüzünde hoş bir gülümseme belirerek. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Yolumuza devam ederken Leroy'un gözleri parlıyordu. "O benim çocukluk aşkım. Altı yaşındayken ona aşık olmuştum." Kıkırdadı. "On beş yaşına kadar duygularımı itiraf etmedim. Tanrılara şükür o da aynı şeyi hissetti."

Vitrininde kaliteli takım elbiselerin sergilendiği bir terzi dükkânına yaklaşıyorduk. Ben de hayatımda hiç takım elbise giymemiştim.

"Şimdi, on beş yıl ve dört çocuk sonra, hiç olmadığımız kadar mutluyuz."

"Sadece otuz yaşında mısınız?" Silas şaşırarak sordu.

"Evet... Neden? Daha yaşlı mı görünüyorum?"

"Hayır," dedi Silas. "Bu kadar genç olmana rağmen kendini çok iyi yetiştirmişsin."

Leroy ona sıırttı. "Ben bir kralım, değil mi?"

"Genç bir Kral," diye ekledim. "Bu nasıl oldu?"

T & L Terzileri'nin kapısının hemen önünde durduk. "Kral unvanını öyle herkese vermeyiz ama liderimizin kraliyet soyundan gelmesi gibi bir kurala da uymayız... sadece belli bir soydan gelir."

Büyücü soyu.

"Buradaki insanlar söz sahibidir. Konseyimiz farklı adaylar seçer ve halk kimi yönetmek istediğine karar verir. Beş yıldır Kral'ım ve her üç yılda bir oylama yapıyoruz." Omuz silkti. "Aynı şey konsey için de geçerli. Güvenliğimizi sağlamanın tek yolu bu... kan bağımızı sürdürmek. Umarım bir gün böyle olmaz."

Pencereli kapıyı iterek açtı, biz içeri girerken yukarıdan bir zil sesi geldi.

"Ah, Leroy! Seni buraya getiren nedir?" diye seslendi bir erkek sesi.

Şarap kırmızısı saçları olan koyu tenli bir adam belirdi ve Warlock'a kardeşçe sarıldı. Uzaklaşırken sıcak kahverengi gözleri grubumuzun üzerinde gezindi.

Herkesin Krallarının yanında bu kadar rahat olması çok tuhaftı. Köylülerimiz bile zaman zaman Yüce'nin yanında biraz gergin oluyorlardı.

"Bu akşamki gösteri için adamlarımın takım elbiseye ihtiyacı var."

Bizden önceki adama benzer niteliklere sahip bir kadın arka taraftan bir yerden fırladı. İri mavi gözleri şaşkınlıkla hepimizin üzerinde gezindi. Bizim yaşlarımızda görünüyordu.

"Elbette. Ölçülerinizi alayım, bakalım size uygun ne bulabileceğim. Taira burada-" Adam başını kadına doğru salladı. "Gerekirse küçük değişiklikler yapabilir."

Taira uzun, ipeksi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Dikkat çekmiyordu... ama belki de saklanan başka bir büyücüydü. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Leroy ona sıırttı. "Taira, Merrick'le tanış." Başparmağıyla beni işaret etti. "O da senin gibi bir büyücü."

Gözlerim hızla açılarak Leroy ve onun arasında gidip geldi. Önce ona, sonra da bana bakarken gözlerinin akı görünüyordu.

"Leroy," diye tısladı, gözleri Silas'a kaydı. "Sen ne-" "Arayı gereken çok şey var," dedi onun paniğine gülerek.

"Burada bir Büyücü mü var?" Kızıl saçlı adam kuşkuyla sordu, kimsenin duymadığından emin olmak için gözlerini etrafta gezdirdi.

Taira'nın bakışları sertleşti. "Otacia Prensi ile."

Adam bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Sakin ol Logan," diye mırıldandı Leroy, adamın omzunu sıvazlayarak. "Sana sonra yetişirim." Dikkati tekrar bize döndü. "Logan bir insan ama kız kardeşi annelerinden büyü almış."

"Leroy," diye tısladı yine.

Şaşırtıcı bir şekilde Silas konuştu. "Korkmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğim."

Taira korku ve öfkeyle kollarını kavuşturarak ona ters ters baktı. "Yapacağım sana *asla* güvenmem."

Leroy içini çekti, sonra Silas'a özür dileyen bir gülümseme verdi. "Öfkesini ona karşı kullanmayın."

Silas'ın gözleri büyüdü ve sonra ilk kez Prens'in gülümsediğine tanık oldum. Altın rengi gözleri Taira'ya geri döndü ve onun ifadesiyle parıltısı kayboldu.

"Onu suçlamıyorum. Önce güvenilir olduğumu kanıtlamalıyım."

Çapraz kolları yavaşça iki yanına düştü, mavi gözleri serbest bırakılmamış gözyaşlarıyla parlıyordu.

Leroy alkışladı. "Pekâlâ, işimize dönelim. Takım elbise için buradayız. İkinizle sonra konuşacağım, söz veriyorum."

Bir saat boyunca çeşitli resmi kıyafetleri inceledikten sonra hepimiz o akşam giyeceğimiz kıyafetlerde karar kıldık. Leroy öğle yemeği için kendi evi olan mütevazı kalede durmamız konusunda ısrar etti.

Biz mutfaklarına girerken Leroy'un karısı bulaşıkları temizliyordu. Saçları sıcak bir kumraldı ve arkasını dönüp hepimize gülümsediğinde gözlerinin de uyumlu bir kahverengi olduğunu fark ettim. Quin yemek masasında ev ödevi gibi görünen bir şeyle uğraşırken, diğer çocuklar kıkırdarak birbirlerini kovalıyorlardı.

"Sessiz olun, ikiniz de," diye azarladı. "Kız kardeşinizi uyandıracaksınız." Sevgi dolu bakışları kocasını buldu. "Merhaba tatlım," diye selamladı Leroy'u yanağından öperek.

"çok güzel kokuyor," diye iltifat ederek onu öptü. Kadın ona göz kırptı. "Elmalı turtta yaptım."

"En sevdiğim," diye mırıldandı, sonra kolunu onun beline doladı. "Bu benim karım, Emma. Emma, bunlar Silas, Roland, Merrick, Hendry ve Edmund."

Bize gülümsedi. "Biraz ister misiniz çocuklar?"

O elmalı turtayı yemenin en eğlenceli yanı ne nefis lezzeti ne de birbirleriyle kavga eden şaşşal çocuklardı. Hayır, Silas'ı okumaktı.

Tamamen şaşkındı - duygularını okuyamasam bile yüzü bunu ele veriyordu. Emma aşırı nazikti, ona karşı en ufak bir korku belirtisi bile göstermiyordu.

Hatta turtasından bir ısırık almaya gitti, sonra dondu kaldı, gözleri endişeyle Kral'ın karısına kaydı.

Kıkırdadı, sonra eğildi ve kendi çatalıyla onun turtasından bir ısırık aldı. "Çocuklarla dolu bir evde zehirli turtalar pişirmek tam anlamıyla felakete davetiye çıkarmak olur."

Silas başını eğdi, dudağının köşesi hafifçe yukarı kalktı, sonra kabul etti ve sıcak turtayı tattı. Leroy kendi turtasını neredeyse mideye indirmişti.

"Ee," diye başladı Silas, gözleri tekrar Emma'daydı. "Sen Forsmont'un Kraliçesi misin o zaman?"

Homurdandı. "Kraliçe mi?"

Leroy kıkırdadı. "Kral unvanıma bile gülüyor." Bir bardak sütü kaldırdı ve soğuk sıvıyı yudumladı. "Dediğim gibi, biz burada işleri farklı yapıyoruz. Teknik olarak, evet, o Kraliçe. İnsanlar ona öyle diyor."

"Ve bundan nefret ediyorum," diye ekledi gözlerini devirerek ve kollarını kavuşturarak tezgâha yaslandı.

Yemeğine devam etmeden önce tabağına gülümseyen Silas'ın içinden sıcak duyguların yayıldığını hissettim.

Nostalji.

Leroy, "Dramatik olma," diye söylendi ve kız bulaşık bezini ona doğru savurduğunda kıs kıs güldü.

"O zaman bu küçük Quin'i bir prens yapıyor, ha?" Roland şaka yaptı. Quin yerdeki küçük kız kardeşiyle oynarken ona baktı.

"Oh, bu çok zengin," diye güldü Emma.

"Ben... prens gibi ," diye mırıldandı Quin.

Leroy onları elinde toplarken boş tabaklarımız birbirine çarptı. "Evet, doğru," diye alay etti. "Halk bir gün ona oy verirse Quin Kral olabilir ama unvan ona öylece geçmeyeceği için kimse çocuklarımızdan prens ya da prenses diye bahsetmiyor."

Leroy tabakları lavaboya koydu ve fırçalamaya başladı. Bir kral... kendi bulaşıklarını yıkıyor.

O akşam odamdaki boy aynasında göz göze geldiğimizde Viola, "Güzel temizlenmişsin," diye mırıldandı.

Takım elbiseme dönüp bakmadan önce ona usulca gülümsedim. Kendimi biraz gülünç hissediyordum ama bana çok yakışmıştı. Koyu turkuaz rengi parça porselen tenimle güzel bir uyum sağlamış, gümüş vurguları piercinglerimle eşleşmişti.

Yüzümü ona döndüm. Mor örgüleri iki düşük topuz halindeydi ve menekşe rengi bir korseyle eşleştirilmiş uzun, beyaz, kolsuz bir elbise giymişti. Sıkıyordu

Belini, geri kalanını saran formda kumaştan bile daha sıkı sarmıştı. "Harika görünüyorsun," diye takdir ettim.

Bir adım öne çıktı ve beni yavaşça öperken kalbim hızlandı. Tereddütle belini kavradım ve öpüşmemizi derinleştirdikten sonra kapım çalındı.

Hemen ardından bir giriş.

"Hey, biz de aşağı inecektik-" diye başladı Edmund, Vi'yi kollarımda görünce gözleri büyüdü.

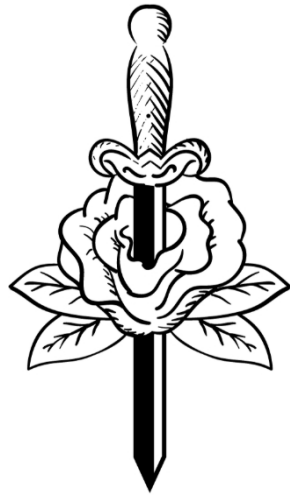
Ona ters ters baktım ve yüzü kıpkırmızı oldu. "Üzgünüm, dostum!" Yüzünü buruşturdu. "Burada bekleyeceğim."

Ben ona çıkışmadan kapı tıkırdayarak kapandı.

Viola kapıya bakarken, "Gerçekten çabalıyor," diye yorum yaptı. Bana gülümsemek için geri döndü. "Bence çok tatlı."

İnledim. "Tatlı değil, sinir bozucu," diye mırıldandım.

Viola elimi tutarak yanağımdan öptü. "Hadi gel. Bakalım Ucube Gösterisi neymiş."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

LENA

"L Şu haline bak, Ginger Snap." Roland'ın gözleri yatağımda oturduğu yerden vücudumun üzerinde gezindi. Bakışları açıkta duran kalçalarımda, sonra da göğüslerimde oyalandı.

Artık akşam olmuştu ve Dani ile Leroy'un övgüyle bahsettiği sirk için hazırlanıyorduk. Bu kıyafeti giyince kendimi biraz skandalcı hissettim ama aynı zamanda kendimi hiç bu kadar özgüvenli hissetmemiştim. Bordo, omuzları açık elbise vücudumu hoş bir şekilde sarıyor, kalçalarım her iki yandaki yırtmaçlardan görünüyordu ve kışımın güzel görünmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Ama siyah göğüs altı korsesi belimi kavırıyor ve göğüslerimi yukarı kaldırıyordu... işte asıl gösteriyi onlar çalışıyordu.

Ayağa kalkarken dudakları sinsî bir gülümsemeye dönüştü. "Görünüyorsun..."

Elimi köprücük kemiğimin üzerinde imalı bir şekilde gezdirdim. "Neye benziyorsun?" Tatlı tatlı sordum.

Gülümsemesini bastırdı, gözleri bir kez daha beni izledi. "Şuna benziyorsun..." Bana muzip bir sırıtış attı. "Sanki ellerimi senden uzak tutmakta zorlanacağım."

Ben de ona sırttım ve beni sırtımın küçük kısmından kendine çekerken gözleri yarı kapalı hale geldi. Ağzımı kendine doğru çekerken usulca nefes aldım ve yavaş bir öpücüğün ardından dudaklarına karşı gülümsedim.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye mırıldandım.

Alçak sesle kıkırdadı. "Daha giyinmedim bile," diye fısıldadı. Üzerinde hâlâ bugün giydiği kıyafet vardı.

"O zaman giyin." Kışına hafifçe vurdum ve o da dudağımı ısırды. Geri çekildiğinde ona baktım, bir zamanlar küçümsediğim bu yüzü inceliyordum.

"Ne?" diye mırıldandı, sonra tekrar dudağımı gagaladı.

"Bunların hiçbirini tahmin edemezdin..." Onu yavaşça öptüm. "Geçen ay ölmeni istedim."

"Ölmemi hiç istemedin," diye mırıldandı dudaklarımın arasından. "Beni kurtardın, hatırladın mı?"

Gülümsemem ona karşı büyüdü ve sonra geri çekildim. "Geç kalacağız. Git giyin."

İnledi ama kabul etti. Roland banyoda üstünü değiştirirken ben yatağın kenarında bekledim, o bana büyük bir gösteri yapmak istiyordu.

Acaba bu ucube gösterisi neleri içeriyor?

Bir tuzağa düşmediğimizi umuyordum. Dani ve Leroy nazik olmaktan başka bir şey yapmamışlardı ama Büyücüler ve Büyücüler geçmişte birbirlerine ters düşmüşlerdi. Onlar hakkında en kötüsünü düşünmek istemedim... belki de sadece iyi kalpli insanlardı. Onlar hâlâ var, değil mi?

Daha önce satın aldığım siyah topuklu botlarımı giydim. Aslında teknik olarak Silas satın almıştı. Topuklu ayakkabı giymeye alışık değildim ama neyse ki içinde yürürken kendimi çoğunlukla iyi hissetmemi sağlayacak kadar kalındılar. Yine de takılıp düşmekten ve kendimi küçük düşürmekten korkuyordum.

Ayağa kalkarken iç çektim, odanın tur atarken yürüme becerilerimi geliştiriordum.

Neden kıçında bir şey varmış gibi yürüyorum?!

Peki, tamam. Topuklularla harika yürüyemiyordum. Prenseslerin bunu düzenli olarak nasıl yaptıklarını anlamıyordum.

"Eee? Sen ne düşünüyorsun?"

Roland'ın sesiyle döndüm ve onu gördüğümde neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Saçları yeni şekillendirilmişti ve koyu gri takım elbisesi vücudunu doğru yerlerden sarıyordu. Çok... zarif görünüyordu.

Olağanüstü görünüyordu.

Ellerini ceplerine soktu ve bana pis pis sıırttı. "Seksi görünüyorum, değil mi?"

Gözlerim açgözlülükle onun üzerinde gezinirken dudağımı ısırdım. "Tanrım... çok seksi."

Kızaran yanaklarını görünce gülümsemem şakacı bir hal aldı. Ona olan ilgimi utanmadan dile getirdiğimde, kendine aşırı güvenen adamın bir anlığına utangaçlaştığını öğrenmiştim. Bundan zevk alıyordum ve bunun beni ona daha da çekici hale getirdiğini fark ettim.

Dirseğini uzattı. "Peki, gidelim mi o zaman, Ginger Snap?"

Roland ve ben dışarı çıktığımızda hava kararmıştı, yıldızlar gökyüzünü aydınlatıyordu. Onları izlerken annemi düşündüm ve dağda iyi olduğunu umdum. Düşüncelerimin onunla oyalanmasına izin veremezdim, yoksa ağlardım.

Elowen'in ağzı açık kaldı, bana hayranlıkla bakarken gözleri parladı. "Aman Tanrım, Lena!" diye haykırdı. "İnanılmaz görünüyorsun!"

Herkes dönüp bana baktı, Elowen'in sözleri meraklarını uyandırmıştı. Hepsinin şaşkın yüzleriyle karşılaştığımda yanaklarım kızardı.

Ama Silas'ı görene kadar kalbim durmadı. Etrafımdaki dünya durdu.

Dudaklarım aralandı, onu görünce yumuşak bir nefes verdim. Şık, kuzguni bir takım elbise giyiyordu. Gotik-galdi. Önü açıktı, kaslı, bronzlaşmış, dövmele göğsünü ve karın kaslarının başlangıcını ortaya çıkarıyordu.

Simsiyah saçları geriye doğru taranmıştı ve dudakları aralanmıştı, altın rengi gözleri beni içine çekerken parlıyordu. Bakışlarını her santimimde gezdirdikten sonra gözlerime yerleşti ve bir kez benimkilerle kilitlendikten sonra asla ayrılmadı.

Silas benim için her zaman güzeldi ama şu anki haliyle hiç bu kadar kusursuz görünmemişti.

Başka tarafa bakamazdım. Başka tarafa bakmam gerekiyordu. "...Lena?"

Dani'nin sesiyle gerçekliğe geri döndüm. Başımı ona doğru çevirdim. "Pardon, ne dedin?"

Güldü. "Dedim ki, gitmeye hazır mısınız?"

Dani inanılmaz görünüyordu. Beyaz kalçalı, dökümlü mavi mini bir elbise giymişti; elbisenin kolları tıpkı benimki gibi omuzdan açık ve kabarıktı. Elbisenin kumaşının tonu, şu anda midilli şeklinde toplanmış olan saçlarıyla uyumluydu.

"Evet," diye başımı salladım, utangaç bir şekilde gülümsedim. "Evet, hazırız."

Alkışladı. "Pekala, çete! Hadi gidelim!" Yakınına eğildi ve fısıldadı, "Sana o korsenin seksi olduğunu söylemişim."

Yürürken kolum hâlâ Roland'inkine bağlıydı. Ne zaman Prens'e doğru bir bakış atmaya cesaret etsem, çenesi sanki göz teması kurmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi tıkırdıyordu. Kolu Erabella'ninkiyile kenetlenmişti,

Onu safir mavisi bir elbise giyerken gördüğümde hissettiğim kıskançlıktan nefret ettim - her de Otacia'nın renklerini model alıyordu.

Bu asla benim hayatım olamazdı... Bunu unutmamalıydım. Otacian Prensi'ne aşık olmanın kalbimi kırması kaçınılmazdı. Onun bir prensesle evlenmesi kaçınılmazdı... Beni unutup hayatına devam etmesi kaçınılmazdı.

Merrick omzunun üzerinden bana endişeli bir bakış attı ve duygularımın yükseldiğini fark ettiğimde irkildim. "Özür dilerim." diye mırıldandım.

Dani bizi taş basamaklardan aşağıya, görünüşte yeraltına açılan bir kapının arkasında oluşan bir sıraya götürdü.

"Nereye gidiyoruz?" Edmund gözlerini kapının arkasında insanlara giriş izni veren güvenlik görevlisine dikerek sordu. Beyaz bir takım elbise giymişti ve Elowen'ın al renkli, fırfırlı elbisesine çok yakışmıştı.

"Gösteri şu kapının ardında. Krallığımızın altında düzenleniyor," diye yanıtladı

Dani ama gözleri Viola'daydı. "Harika görünüyorsun," diye iltifat etti.

Viola'nın mor gözleri bir an için büyüdü. "Ah... teşekkür ederim." Gülümsedi. "Sen de öyle."

Viola gerçekten de büyüleyici görünüyordu ama bu onun için yeni bir şey değildi. Derin tenine karşı gözlerinin tonu büyüleyiciydi, beyaz elbisesi ve menekşe rengi korsesiyle daha da büyüleyiciydi.

"Topuzlarına bayılıyorum Vi," diye hayranlığını dile getirdi Elowen. "Saçlarımı uzatmak istememe neden oluyor."

Edmund parmaklarını Elowen'ın pembe perisinin üzerinde gezdirdi. "Buraya minik topuzlar koyabilirsin."

Kadın homurdandı. "Sanırım. Vi'ninki kadar sevimli görüneceğini sanmıyorum."

Viola, "Çok güzel olur," diye güvence verdi ve hepimiz sırada ilerledik.

Roland omzunun üzerinden Hendry'ye sırtarak baktı. "Hiç sormadım, o MILF nasıldı?"

Roland'a ters bir bakış attım, sonra merakla başını sallayan Hendry'ye baktım. "Nunya," diye cevap verdi.

Hendy'nin kıyafeti açık griydi ve yine de, şık bir ortamda olmasına rağmen, saçlarını kaşlarının üzerinde tutuyordu. Gözlerindeki kontrast akşam saatlerinde daha belirgindi, mavi gözleri ışıltı ışıltıydı.

"Hadi ama," diye sızlandı Roland. "Sana bütün ilginç detayları verdim." Başımı onunkine çevirdim ve Roland gülmeye başladı.

Kollarımızı çözmeye çalıştım ama o beni kendine çekti. "Şaka yapıyorum, Ginger Snap." Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Ben öpüşmem ve anlatmam, bunu sana söylemişim."

"Sana katlanamıyorum," diye kulağına tısladım ve yanağımı öptüğünde gülümsedim.

Silas bana sırtını döndü.

Kabul edilip kapıdan içeri alınmamızın üzerinden yirmi dakika geçti. Neredeyse hiç ışık almayan taş bir koridorda on dakika daha yürüdük ve her adımda sinirlerim daha da gerildi.

Bizden önce ve sonra bir sürü insan içeri girmişti, hepsi beklentiyle kıkırdıyor, kendi aralarında mırıldanıyorlardı.

Silas gözle görülür bir şekilde gergindi ve Era'yı yanına yakın tutuyordu. Ona arkamdan kaşlarımı çattım, beni görebildiğinden değil, bunu hak ettiğinden de değil.

"Pekâlâ," dedi Dani heyecanla, tam başka bir girişe ulaşıyorduk ki, bu giriş kalın, kırmızı kadife bir perdeyle kapatılmıştı ve başka bir asker nöbet tutuyordu. "Hazır mısınız çocuklar?!"

Yutkundum ve hepimiz sessiz kaldık. Dani'nin gülümsemesi genişti, gözleri hepimizin üzerinde geziniyordu, sonra içini çekti ve gözlerini devirdi.

Perdenin yanına geldi, eliyle kumaşı kavradı. "Ucube Şov'a hoş geldiniz."

Dani dramatik bir çekişle perdeyi bizim için açtı ve ben donakaldım, ileri atılmadan önce nefesim bir anlığına durdu.

"Tanrım," diye nefes aldım.

Gözlerim önümdeki geniş ortamı takip etti - bir krallığın altındaki krallık. Yeraltında olduğumuz için, etrafa saçılmış çok sayıda sıcak, altın ışık mekânı aydınlatıyordu - lamba direkleri, parıldayan ışıklar ve daha fazlası.

Tam karşımda büyük bir sahne vardı ve daha önce hiç görmediğim hayvanları görünce neredeyse yere yığılacaktım.

"O hayvanların gerçekte ne olduklarını tahmin edebilirsin," diye mırıldandı Dani yanıma gelirken kulağıma.

"Vay anasını," diye fısıldadı Roland.

Kaplanlar. Maymunlar. Lanet olası bir fil, Tanrı aşkına. İnsanlar büyük sahneyi çevreleyen yüzlerce koltuğu dolduruyordu ve gözlerim

elebaşı gösteriye hazırlanıyor.

"Logan elebaşı mı?" Merrick sordu. Dani, "Öyle," diye yanıtladı.

Sahnenin üstündeki ışık parlaktı. "Büyücü ışığı mı?" Fısıldadım. "Evet," diye güldü Dani. "Zekice, değil mi?"

Tökezleyerek bir adım öne çıktım ve etrafı incelerken başımı öne eğdim. Yiyecek satıcıları etrafa dağılmıştı ve çeşitli oyunlar kurulmuştu, insanlar şimdiden küçük ödülleri kazanmaya çalışıyordu. Yüksek bir ses duydum ve sağıma baktığımda, bir su tankının üzerinde oturan bir adam, birisinin hedef tahtasına top atmasıyla sıvıya gömüldü. Adam suya gömülürken kahkahalarla kükrüyorlardı.

"Burası olağanüstü bir yer," dedi Elowen ağlamaklı gözlerle ve gülümsemesini elleriyle kapattı.

Sahnenin her iki yanında iki büyük çadır vardı. Soldaki siyah ve gri çizgiliydi, sağdaki ise kırmızı ve altın rengindeydi.

Dani başparmağını siyah ve griye doğru çevirdi. "Bu çadır Sadece Yetişkinlere Özel çadır. Egzotik dansçıları, eğlenceli kokteylleri ve... özel odaları düşünün." Diğerini işaret ederken sırtışı büyüdü. "Peki ya kırmızı ve altın rengi? Orası da 'ucubelerimizin' çalıştığı yer."

Silas kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ucubeler mi?"

Etrafına bakındı, sonra ona doğru eğildi. "Biz Büyücüler," diye fısıldadı geri çekilmeden önce. "Bir gecede çoğumuz bir ay yetecek kadar gümüş kazanırız. İşçiler kendilerini değiştirir, tabii kendimizi ele verecek kadar değil." Homurdandı. "Kızlardan biri kendine üç göğüs verdi. Ne kadar kazandığını görmelisin." Gözleri çadıra kaydı. "Yine de burada dolaşan bazı harika ruhlarımız oldu. Gerçek deformiteleri ve tuhaflikları olanlar bu gösteriyi başlatanlar. Orijinali Faltrun tarafından yağmalandıktan sonra onlara bir ev, bir topluluk ve bir geçim kaynağı verdik." Tekrar bize döndüğünde gözleri parlıyordu. "Her neyse, onlar gösterinin gerçek yıldızları. Biz onları nasıl doğdukları için asla yargılamadık, onlar da bizi yargılamıyor." Gözleri grubumuzu takip etti. "Kim benimle birlikte kontrol etmek ister?"

Roland'ın eli havaya kalktı. "Ben!" Gözleri soru sorarcasına benimkilere dikildi.

"İyi eğlenceler," diye güldüm. "Sanırım önce hayvanları kontrol edeceğim."

Roland bana göz kırptı ve Hendry Edmund da bana katılmaya karar verdiler, Edmund'un kolları durmadan önce her iki adamın da omuzlarından geçti. "Merrick, bize katıl!" Edmund ısrar etti.

Gümüş saçlı arkadaşım gözlerini kırıştırdı ve sonra soluk soluğa bir kahkaha atarak adamlara ve Dani'ye doğru yürüdü.

"Ben de hayvanları kontrol etmek istiyorum!" Elowen dedi ki. "Seninle sonra buluşalım mı?"

Edmund ona bir öpücük verdi. "Yakında görüşürüz."

Çocuklar ve Dani'nin kırmızı ve altın rengi çadırda dolaşmalarını izledim, gözlerim sonunda büyük orta sahneye kaydı. Şu anda sahneye basamaklarda vücutlarını hareket ettiren dansçıların, insan gözüne sadece öyle görünen hayvanların büyüüne kapılmıştım. Buradaki insanların bu kadar çok Büyücünün bu alanı işgal ettiğinden haberleri yoktu.

Geniş açık alanda dolaşan sayısız bedenin arasından sıyrılarak ilerledim. Yeraltında olmama rağmen tavanların bu kadar yüksek olduğuna inanamıyordum.

"Bu inanılmaz," diye mırıldandı Erabella yanımda, tavandan sarkan çemberleri görmek için başını yukarı kaldırmıştı. Akrobatlar hava gösterilerine başladığında kalabalık kükredi.

Karanlık ve kıvrımlı hareketlerini izlemek büyüleyiciydi, yerden çok uzakta dönerken yüzlerinde korku yoktu. Sanatçılar takla atmaya cesaret ettikçe kalabalık "oohed" ve "aahed" yaptı.

"Bunu yapmayı çok isterdim," diye mırıldandı Elowen. "Hayal edebiliyor musun? Eminim orada olmak heyecan verici ve tamamen özgür hissettiriyordur."

"Ya da taşlaştırmacı," diye şaka yaptım. "Yine de bizim için, eğer düşersek bir güç alanı kullanabiliriz."

Elowen omuz silkti, gözleri akrobatlara takılmıştı. "Belki de bunun için bir büyüleri vardır... eğer gerçekten *Büyücülerse*." Son kelimeyi ağzına aldığından emin oldu.

Silas'ı hiçbir yerde bulamadığımı fark edince hızla etrafı taradım ve onu gördüğümde rahatlayarak iç çektim. Hâlâ girişe yakın bir yerdeydi, kollarını kavuşturmuş taş duvara yaslanmıştı. Yüzünde çatık kaşlar olmasına rağmen gözlerindeki duyguyu okuyabiliyordum.

Büyülenmişti. Gösteri daha önce gördüğümüz her şeyden daha etkileyici olmakla kalmıyor, aynı zamanda Büyücülerin kendilerini desteklemek için nasıl ustaca yollar buldukları da ilham vericiydi.

"Daha yakın bir yer bulalım!" Viola itti.

Kızlar oturma yerlerine doğru ilerlemeye başladılar. "Sizinle buluşacağım çocuklar," diye güldüm, gözlerim tekrar Silas'a kaydı. "Bize katılması için huysuzlanacağım."

Erabella kaşlarını çattı, sonra da "İyi şanslar," diye mırıldandı.

Tekrar cesetlerin arasından geçtim ve ona doğru hareketimi neredeyse anında yakaladı. "Etkileyici, ha?" Ona ulaştığımda gülümseyerek sordum.

Yavaşça başını salladı, gözleri etrafı bir kez daha süzdü. "Endişelisin," diye not ettim.

Gözlerini bana dikti. "Olmamalı mıyım?"

Kollarımı kavuşturarak burnumun içinden güldüm. "Burada yüzlerce insan var. W'ların bir şey deneyeceğinden şüpheliyim."

"Nasıl bu kadar güvenebiliyorsun?" diye tısladı, bakışlarında ıstırap vardı. "Bu insanlar ikimizi de düşman olarak görüyor."

Ona kaşlarımı kaldırdım, sonra etrafıma bakındım, hayatlarının en güzel anlarını yaşayan insanları ve onlarla birlikte eğlenen insan formundaki Büyücülerini inceledim. Gözlerim tekrar Silas'a döndüğünde, bana gözlerini devirerek baktı.

"Sezgilerimin iyi olduğuna inanmak hoşuma gidiyor," dedim usulca ve sertleşerek tekrar bana baktı. "Çocuklarla çadırı kontrol etmek istemedin mi?"

Kaşları daha da çatıldı. "Hayır."

İçimi çektim ve siyah-gri çizgili çadırdan gelen gümbürtüleri, içeriden yayılan tezahüratları duyunca başımı çevirdim.

Ona bir kez daha baktım. "Benimle yetişkin çadırını kontrol eder misin?"

Kaşları kalktı, kolları hâlâ çaprazdı. "Seninle müstehcen çadırı kontrol etmemi ister misin?"

Yanaklarım kızardı ve kolunu tokatlarken bir gülümsemeyi ısırdım. Yüz ifadesi yumuşadı, yüzünde patlamak üzere olan bir gülümseme belirdi.

"Burada durmamalısın. Hadi biraz eğlenelim."

Bir süre sessizce durduk ve ben tam yenilgiyle oflayıp puflayacakken Silas duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Peki. Hadi bir bakalım."

Dudaklarımı emdim, sırtışıma yedim ve dirseğimi onunkine kilitlemeye cüret ettim. Bu hareketle boğazı titredi ve ben de onunla buluşmak için başımı yukarı kaldırdım. "Daha önce hiç topuklu ayakkabı giymediğimi biliyor musun?" Yürürken ayakkabılarıma baktım. "Onlara alışmakta zorlanıyorum. Ayaklarım şimdiden ağrıyor."

Dudağının kenarı hafifçe yukarı kalktı. "Sanırım tüm oda onlara alışık olmadığını söyleyebilir."

Yüzüm düştü ve gözleri şakacı bir şekilde benimkilerle buluştuğunda kalçamla onu dürttüm. "Kaba."

"Gayet iyi yürüyorsun," diye güvence verdi, sonra çadırın girişine yaklaştığımızda kaşları birbirine çatıldı. "Sana hiç almadığıma şaşırdım..."

Homurdandım. "Beni o zamanlar topuklu ayakkabılarla hayal edebiliyor musun? Bana hediye etseydiniz yüzünüze gülerdim."

Yüzümün yan tarafına baktığını hissettim ve tekrar yukarı baktığımda, tembel sırtışını görünce gülümsemem düştü.

"Sen böyle bir şey yapmazdın," diye mırıldandı. "Sana aldığım her şeye bayılırdın."

Yumruklarımı sıktım, vücudumdaki titreşim motor becerilerimi bastırıyordu.

Tutun... Tutun...

Tithara, başıyla beni. Zaman zaman alevleri içimde tutmakta zorlandım... hatta kalbim ağrıdığına bunu bile. Ama elektrik hiç son birkaç haftadır olduğu gibi dışarı çıkmak için yalvarmamıştı.

Yutkundum, gözlerim onun yakışıklı yüzünden uzaklaştı.

"Haklısın... Yapardım." Sıraya yaklaşırken yüksek sesle düşündüm. "Sirkte ne tür danslar yapıyorlar?"

Yanımda omuz silktiğini hissettim. "Bence asıl soru 'Freak Show'da ne tür danslar yapıyorlar?"

Girişi kapatan nöbetçiyi geçip, ellerimizin üstünü mürekkeple işaretledikten sonra çadıra girebildik. Tezahüratları duyabiliyorduk, müzik artık bitmişti ve nihayet içeri girebildiğimizde gözlerim büyüdü.

Arka tarafta bir başka büyük sahne daha vardı ve önceki sanatçılar gösterilerini henüz bitirdiği için şu anda karanlıktı. Çukurun dibindeki insanlar birbirlerinin arasında durmuş, bir sonraki performans sırasında dans etmeye hazırlanırken beklenti içinde mırıldanıyorlardı.

İlerlerken gözlerimiz etrafta dolaşan, içki sipariş eden ya da köşelerde öpüşen çeşitli insanlara takıldı. Buradaki bazı kadınların üstsüz olduğunu fark ettiğimde nefesimi tuttum.

Silas'ın gözleri bende kaldı.

Öne doğru bir adım daha attım, kollarım iki yanımda gevşedi. "Benimle dans eder misin?" diye sordum.

Bir an için şaşırmış gibiydi, gözleri sahnenin önündeki büyük gruba kaydı.

Homurdandım.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu kısık gözlerle.

"Az önce bana verdiğin surat... ah." Yüzümü buruşturdum, elim göğsüme gitti.

Ağzının köşesi tekrar yukarı kalktı.

Sahneye, bara ve büyük çadırı dolduran birçok yanıcı nesneye göz atarken "Hadi," diye ısrar ettim. "Eğer biri bizimle uğraşırsa, bu çadır içindeki herkesle birlikte yanıp kül olacak." Başımı yana eğdim, yüzümde bir sırıtma vardı. "Sizi koruyacağım. Merak etmeyin."

Mükemmel dişlerini gösteren bir gülümsemeyle karşılık verdiğinde sırıtışım sekteye uğradı. Derin bir nefes aldım ve dirseğimi uzattım, Silas kolunu bir kez daha benimkiyle kenetledi.

Sahnenin önünde toplanan grubun dışında durduk ve etrafımızı saran çok sayıda müstehcen kıyafet karşısında yüzüm ısındı. Benimki de müstehcen sayılırdı ama yine de çocukların yanında olabileceğim kadar uysaldı. Ancak bu yetişkinlerden bazıları yatak odası için giyinmişlerdi. Ya da neredeyse hiç giyinmemişlerdi.

Bir avuç insanın silüetleri sahneye çıkmaya başladığında kalabalık tezahürat yapmaya başladı, ışık hala kapalı olduğundan tam olarak kim olduklarını göremedik.

Silas eğildi. Müzik başladığında kulağıma "Gergin misin?" diye fısıldadı.

"Hayır..." Yalan söyledim. İnsanlar arkamızdan gelmeye başladı, bizi daha da yakınlaştırdılar.

Yukarıdaki ışıklar nihayet yandığında nefesim kesildi. Sahnenin üzerinde neredeyse hiç giysisi olmayan kadın ve erkekler duruyordu; kadınlar göğüslerinin üzerinde sadece meme uçlarını gizleyen örtüler, erkekler ise en dar iç çamaşırlarını giymişlerdi.

Kadınların örtülerinden sarkan ışıltılı, pembe püsküller onlar dans ederken parıldadı.

Çenem açık kaldı. Müzik hızlandıkça, hızlı ama şehvetli, etrafımızdaki insanlar birbirlerine sürtünmeye başladı. Yanımızdaki bir kadın bir adamın göğsüne yaslanmıştı, adamın elleri göğüslerini kavrarken kadının elleri adamın saçlarında geziniyordu.

Lost Anchor'daki dans gibiydi, sadece on kat daha edepsizdi. Yanımızdaki adam kadının boynunu yalamaya başladı, kadının gözleri geriye kayıyordu.

"Görmek istediğin şey bu muydu?" Silas müziğin üzerine bağırdı.

Gergin gözlerim ona kaydı ve yüz ifademi gördükten sonra gülümsemesini gizlemek için elini ağzına götürdü.

Benimki daha da büyüdü ve koluna bir tokat daha attım. "Sanırım anladık -" Arkamdan biri beni iterek düşmeden önce beni yakalamayı başaran Silas'la çarpışmama neden olmadan önce müziğin üzerine bağırdım.

"Özür dilerim," diye kekeledim, kıkırdayarak kollarımı tutarken ona baktım.

Bu ifade... bu gülümseme gerçektir. Hayatıma geri döndüğünden beri gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi. Gözlerine ulaşan ilk gülümsemeydi.

Ona bakmaktan kendimi alamadım. "Bu beklediğimden biraz daha şamatalı oldu!" Güldüm ve kollarımı boynuna dolamaya cesaret ettim. Ellerini belime koyarken nefesimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Gerçekten de vahşi," diye cevap verdi yarım bir gülümsemeyle, kulağıma konuşmak için eğilerek. "Yaz Gündönümü festivalinden biraz daha coşkulu."

O geceden bahsedince yüzüm kızardı. "En azından o gecenin dans kısmından daha fazlası," diye mırıldandım kulağına.

Uzaklaştığımda Silas'ın gözlerinin parladığını ve dudaklarının hafifçe ayrıldığını görünce nefesim kesildi.

Bu çok mu fazla oldu?

Gözleri dudaklarıma kayarken parmakları belimi hafifçe kavradı.

Tetikteydim, bacaklarımın arasına bastıran güçlü kalçasının fazlasıyla farkındaydım.

Kalp atışlarım hızlandı. Silas'ın elleri yavaşça belimden kaydı, parmakları elbisemdeki yırtmaçların arasından kalçalarımın çıplak tenini, uyluklarımı okşadı.

Oh, Tanrım.

Ten tene temas yüzünden tüylerim diken diken oldu. Göğsüm yükselip alçalıyordu ve parmaklarımın ensesindeki saçların arasından kaydığını fark etmemiştim bile, diğer elim şimdi çıplak göğsünden aşağı kayıyordu.

Gözleri benimkilere dikildi ve nefes alamadım. Düşünemiyordum. Ama bu an, elleri tekrar yanlarına uçmadan ve ben kollarımı anında geri çekmeden önce sadece bir vuruş daha sürdü.

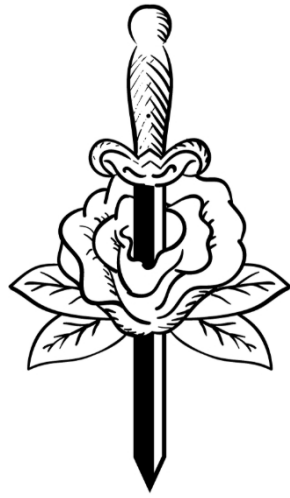
"Hadi buradan gidelim," diye mırıldandı, elimi tuttu ve beni kalabalığın arasından çekti.

Cesetlerin arasından geçtik ve o bölgeden çıkıp çadırın girişine geri döndüğümüzde nihayet küçük bir nefes alabileceğimi hissettim.

"Özür dilerim Silas... Tuhaflaştırmak istememiştim," diye ısrar ettim durduğumuzda.

Elimi bıraktı ve kendi elini saçlarının arasında gezdirdi. "Lena..." Dudaklarını ıslattı ama konuşmak için ağzını açtığına Erabella, Elowen ve Merrick yanımıza geldiler.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

MERR CKİ

"W ell... bu her gün görebileceğiniz bir şey değil," diye mırıldandı Roland. Gerçekten de öyle. Tıpkı Dani'nin söylediği gibi, üç büyük göğüslü ve saçları gece kadar siyah bir kadın sahnede idi ve kalabalığa el sallıyordu. Ona göre

Hendry'den bile daha uzun bir adamdı. En az bir metre boyunda olmalıydı. Omzunda küçük bir kız çocuğu vardı... ama o da değildi. Fırfırlı mavi bir elbise ve ona uygun bir şapka giymişti.

"Uzun boylu olan Ren, omzundaki de Petal. Aslında yirmi yedi yaşında."

Edmund'un çenesi düştü. "Yani, genç olmak için vardiya mı çalışıyor?" diye fısıldadı.

Dani başını salladı. "Hayır. Petal ve Ren Büyücü değiller. Onlar sadece bu şekilde doğdular."

Bakışlarım Petal'a takıldı. Ufacık tefecikti, yaklaşık üç yaşında bir çocuk boyundaydı.

"Ren aslında sadece yirmi yaşında. Petal'a bir kardeş gibi bakıyor," diye açıkladı Dani uzun boylu, güçlü adama bakarken. Üzerinde şeffaf bir atlet ve dar bir pantolon vardı, ayakları çıplak bir şekilde sahne zemininde dolaşıyordu. İnsanlar boylarını kızıl saçlı adamla kıyaslamak için sabırla bekliyor, kızlar onu süzüyordu.

Hendry, "Daha önce kendimden daha uzun bir adam görmemiştim," dedi. "O yapar kendimi küçük hissediyorum."

Roland ona şeytani bir sırıtış fırlattı. "Oraya çıkıp karşılaştırmak için sana meydan okuyorum."

Hendry kıkırdadı. "Peki. Benimle gel."

İkisi sıraya girerken Dani güldü, sonra çalışanlardan biriyle konuşmaya başladı. Geriye sadece Edmund ve ben kalmıştık.

"Onu görüyor musun?" Edmund bir şeyi işaret ederek fısıldadı. Bakışlarımı sahnenin diğer tarafında gösteri yapan bir kadına doğru takip ettim. Sakallı bir kadın.

Elini tokatlayarak indirdim.

"Ah," diye dudak büktü.

"İşaret etmek kabalıktır," diye tısladım. "Annen sana hiç görgü öğretmedi mi?"

"Bunun bütün amacı sahnedeki insanlara aval aval bakmak değil mi?" diye karşılık verdi. "Eminim tek işaret eden ben değilimdir."

Gözlerimi devirip kollarımı gğşmn üzerinde kavuşturdum. Edmund tam devam edecekken, birkaç kız ona doğru yaklaştı.

"Merhaba," dedi biri utangaç bir sesle, yanındaki arkadaşı ağzını kapatırken kıkırdadı.

Yeşil gözleri genişledi. "Uh...merhaba?"

Konuşan kız ellerini su rengi saçlarında gezdirdi. "şuradaki arkadaşım," diyerek başıyla sahnenin yanında beceriksizce duran bir kızı işaret etti. "Senin sevimli olduğunu düşünüyor. İlgilenir misin?"

Gözleri büyüdü. "Oh, ben alındım. Kız arkadaşım adırdın hemen dışında."

Kızlar glşt ve konuşan kız kirpiklerini kırpıştırdı. "Bilmesi gerekmiyor. Siz ikiniz diğer çadırdaki özel odalardan birine gizlice girebilirsiniz."

Bu kaltağa taşları tekmelemesini söylemek üzereydim ama Edmund benden önce davrandı.

"Benim kızım hepinizden bin kat daha tatlı, daha nazik ve daha güzel. Aslında her yönden daha iyi," dedi basitçe, kızların yüzleri düştü. "Yani, hayır. İlgilenmiyorum."

O uzaklaşırken ağzım açık kaldı. Dani bana şaşkın bir bakış fırlattı ama ben ona el sallayarak başından savdım. şaşkın kızları arkamda bırakarak onu takip etmek için acele ettim.

Bu bölgenin dışında olduğu anlaşılan nereye gidiyorsa onu takip ederken yüzünün yan tarafına bakakaldım.

"Ne?" sordu, altın kaşları birbirine yaklaşırken.

"Ne demek 'Ne? Seni hiç böyle davranırken görmemiştim."

Çadırdan çıktığımızda durdu ve elini sarı dalgalarının arasında gezdirdi. "O kızlar böyle bir şey yapacağımı düşünerek beni çok kızdırdılar. Cazibeyi kabul etmek başka bir şey, ama ona böyle bir şekilde ihanet etmemi önermek..." Omuz silkti ve oyun oynayan insan kalabalığına baktı. "Elowen bu gezegende daha fazla kalp kırıklığını hak eden son kişi. Eğer burada bu tür insanlar varsa, şimdi sadece onun yanında olmak istiyorum."

Dudaklarımı yana çektim. "Vay canına, Edmund. Sanırım saygımın bir kısmını gerçekten kazanmış olabilirsin."

Gözlerini kırıştırdı, sonra yumuşak bir gülümseme verdi. "Hadi onu bulalım."

Ana sahneye geri döndük, bir kadın ağır bacaklarını oynatan bir filin üzerinde poz veriyordu. Akrobatlar sınırın etrafında gösteri yapıyordu, elebaşı ise kenara çekilmişti.

Açık pembe saçlar ve menekşe rengi gözüme çarpana kadar çeşitli kafalara bakarak alanı taradım.

"Şurada," diye bağırdım Edmund'a, Elowen, Viola ve Era'yı göstererek.

Bana orantısız bir sırtıma yaptı ve koluma bir tokat attığında ona doğru döndüm.

Gülümsemesi büyüdü. "İşaret etmek kabalıktır!" diye alay etti. "Annen sana hiç görgü öğretmedi mi?"

Gözlerimi ona diktim ve gülümsediğim için kendime lanet ettim. "Ha!" Gözleri parladı. "Seni güldürdüm!"

Tam kızların isimlerini söylediğinde bir inilti çıkardım. Döndüler ve Elowen oturdukları yerden kalkıp bize doğru gelirken heyecanla el salladı.

Lena neredeydi... ve Silas neredeydi?

"Mare! Edmund! Daha önce tavandan sarkan akrobatları görmeliydin!" diye nefes nefese kollarını açtı. "Tutundukları halkalar alev alev yanıyordu!"

Edmund kıkırdadı, sonra onu kucakladı. Edmund'un kucağında eridi ve ilk kez onlara bakarken iğrenmediğimi hissettim. Belki de kardeşime gerçekten değer veriyordu.

Peki, tamam. Onun beni önemseydiğini zaten *hissediyordum*. Ama bunu kabul etmedim... şimdiye kadar.

Roland, Hendry ve Dani bir süre sonra yanımıza döndüler.

"Neden daldınız?" Dani mavi kaşlarının arasında bir kırıksıkla sordu. "Beğenmediniz mi?"

"O değildi-" diye başladım.

Edmund, "Elowen'i özledim," diye araya girdi ve kızlar gittiler, "Aww."

"Seni seviyorum," diye mırıldandı ona.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve onu öpmek için ayaklarının ucuna kalktı.

Tamam. Hala biraz iğreniyorum.

Roland, "Diğer çadıra gidip bu yetişkin alanının neyle ilgili olduğunu göreceğiz," dedi, gözleri hepimizin üzerindeydi. "Kim geliyor?" Sonra kaşlarını çattı. "Lena nerede?"

Erabella etrafına bakındı. "Silas'ı almaya gitti. Nereye gittiklerinden emin değilim."

Dani kolunu Viola'ya kenetledi ve Vi gözlerini kırıştırdı, badem şeklindeki gözleri onun dokunuşuyla genişledi. "Vi ve ben gidiyoruz," diye duyurdu.

Kaşlarımı çattım. Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama duramıyordum, onların duygularına uyum sağladım, onların duyguları benimkilere sızıyordu.

Viola, muhtemelen Dani'nin temasından dolayı hafifçe huzursuzdu ama ona bakarken hissettiği çekimi hissedebiliyordum. Dani de kesinlikle bunu hissetti.

Viola'nın gözleri benimkilerle buluştu ve yüzü düştü. İçimi tatsız bir duygu kapladı; ilgisini hissettiğimi bildiği için suçluluk duygusu onu ele geçirmişti.

Gözlerime yansımadığını bildiğim halde küçük bir gülümseme topladım. "Git. İyi eğlenceler."

Sonra yüzü değişti, gözleri vücudumda gezinmeye başladı.

Arzu.

Boğazımı temizledim, bu duygu benimkine karışırken pantolonumdaki hissi görmezden geldim ve dudağının köşesi yukarı kalktı. "Bu gece görüşürüz," diye mırıldandı ve Dani'yle birlikte Sadece Yetişkinler çadırına doğru yürüdü. Roland ve Hendry de onu takip etti.

Hâlâ bana karşı bir çekim hissettiğini sanıyordum ama Dani'ye karşı da böyle hissetmesi canımı acıtıyordu.

Bazen yeteneğimden nefret ederdim.

"Gidip bir içki alacağım," dedi Edmund ve alkol satan bir tezgâha doğru yürümeden önce El'in şakağını öptü.

"Bu da şimdi?" Elowen kaşlarını oynatırken sordu. Yanaklarımın renkten renge girdiğini biliyordum. "Hiçbir şey."

Gözlerim bana bilmiş bir ifade veren Era'ya gitti. Gözlerimi devirdim ama gözlerim tekrar onunkilerle buluştuğunda dudaklarım yukarı doğru döndü. Era o zaman da gülümsedi.

"Siz çocuklar...?" Elowen çizdi.

Dudaklarımı içime çektim ve Elowen koluma tokat attığında arkamı dönmeye hazırlandım.

"Ow!" Mızımızlandım.

"Bebek gibi davranma! Siz birlikte misiniz?" diye sordu heyecanını zorlukla gizleyerek. Era'nın gözleri diğer tarafa bakmadan önce aşağı indi.

"Biz birlikte değiliz."

Dün gece aramızda yaşananlar zihnimde canlandı. Bu sabah herkes Lena ve Roland'a o kadar odaklanmıştı ki Viola'nın odama gizlice girdiğini kimse fark etmemişti.

Daha önce hiç bir arkadaşım ile seks yapmamıştım. Hiç *kimseyle* seks yapmadım. Daha önce. Ve şimdi bunun dinamiğimiz için ne anlama geldiğinden emin değildim. "Ama sen-"

"Tanrım, El, sana ayrıntı vermek istemiyorum," diye mırıldandım, keşke elimde kendi içkim olsaydı.

Era homurdandı ve Elowen yüzünü sinsi bir sırıtış kaplamadan önce gözlerini bana dikti. "Benim de kendime göre pek çok detayım var. Daha dün gece, Edmund ve ben-"

"Kemiklerini kıracağım!" Hırladım.

"Oh, hadi ama, Merrick." Era koluma dokundu ve ben ona ters bakınca güldü. "Edmund'la az önce iyi anlaşıyordunuz, şimdi de onu tekrar incitmek mi istiyorsun?"

"İyi geçinmek ondan hoşlanmaktan farklıdır," diye karşılık verdim. Bakışlarım bir an için onunkilere . Maviler içinde harika görünüyordu.

Elowen elini sallarken, "Ah, bir şey söylediğimi unut," diye söylendi. Gözleri etrafta dolaşan bir pamuk şeker arabasına takılınca kaçtı.

Onun büyük bir sırıtışla işçiye yaklaşmasını izlerken kıkırdadım. Edmund elinde içkisiyle vals yaparak onunla birlikte sıraya girdi.

"Siz ikiniz çok eğlencelisiniz, orası kesin," dedi Era.

Ona yarım bir gülümseme attım. "Seni eğlendirebildiğime sevindim."

"Bu bir sürpriz - sen ve Viola..." Kaşlarımı kaldırdım, o da devam etti. "Ne kadar olaysız bir akşam geçirdiğini söyledikten sonra."

Midem bulandı ve gözlerimi kısarak onu okumaya çalıştım. Ama eliyle ağzını kapatarak kıkırdamaya başlamadan önce bunu yapmama bile gerek kalmadı.

"Kendini komik sanıyorsun?"

Gözleri neşeyle parlıyordu. "Bu sabah oldukça iyi bir ruh hali içindeydi. Neredeyse Lena'nınkine denkti. Ve El'inkiyle de, bu konuda."

Ben sahte kusunca kıkırdadı, ben de güldüm. "Bana öyle geliyor ki gecesi oldukça olaylı geçmiş... bazıları unutulmaz diyebilir."

Era homurdandı. "Öyle mi?"

"Bana inanmıyor musun?" Duygularına kulak verdim ve ona sııttım. Gözlerimin karardığını her gördüğünde yüzünde beliren ifade hoşuma gidiyordu.

"Bu hile yapmaktır," diye . "Cevap ver."

Sııttım.

"Hayır, sana inanmıyorum."

Sırtışım daha da arttı.

Yalancı.

"Ah, çok sinir bozucusun." Era güldü ve omzumu itti, tam o sırada Elowen geri sıçradı, Edmund da hemen arkasındaydı. Elindeki şeker tıpkı saçları gibi açık pembeydi.

"Biraz sana, biraz sana," dedi önce Era'ya sonra da bana uzatırken.

Era onunkinden bir ısırık aldı ve ardından dudaklarını yaladı. Bana usulca gülümsemesini izlerken ondan hoşlanmaya başladığımı fark ettim. Onunla ilk tanıştığımızda soğuk ve gergin görünüyordu, ama şimdi? Şimdi gerçek Era'yı görebiliyordum. Neşeli, kibar ve esprili birini.

İkramımdan bir ısırık alırken gülümsedim. Tatlılığı hoştu ve dilimin üzerinde eridi.

Edmund ve Elowen el ele, Era ve ben de arkadan takip ederek Sadece Yetişkinlere Özel çadıra doğru ilerledik. Tam sıraya girmiştik ki, Era topuklu ayakkabılarıyla tökezledi. Düşmeden önce dirseğinden yakaladım.

"Kahretsin," diye mırıldandı, sonra bana minnettar bir gülümseme attı.

"Özür dilerim, teşekkürler." Kaşlarımı kaldırdım. "Prenses olduğuna emin misin?"

Beni tekrar dürttü. "Köylülüğün bana da bulaşıyor," diye dalga geçti.

Dişlerimi dudak halkamın üzerinde gezdirdim ve başımı sallarken gülümsememi gizledim. "Beni incittin."

Güldü. "Evet, doğru." Sırada beklerken durduk. "Diğer çadır nasıldı?"

Bunu düşünürken ayağımı yere vurdum. "Alışılmadık... ve son derece etkileyici. Tüm bu yer gibi."

Era sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak gülümsedi. "Burayı seviyorum." Bunun üzerine kaşlarım tekrar kalktı. "Öyle mi?"

Sıcak kahverengi gözleri benim mavi gözlerime yerleşti. "Evet. Burası otantik hissettiriyor, sence de öyle değil mi?"

Gözlerimi kırıştırdım, onu

dinliyordum. Kendini

hissediordu. İlham almıştı.

Ve hissetti...

Hissetti...

Gülümsemesi kayboldu ve boğazını temizleyerek başka tarafa baktı.

Kesinlikle... kesinlikle bu duygular benim için değildi.

Perdeden içeri adım attığımızda düşüncelerim allak bullak oldu ve önümde sergilenen kıyafet eksikliği karşısında gözlerim büyüdü. Göğüsler her yerdeydi. Kışlar her yerdeydi. Gerçi kimse tamamen çıplak değildi, en azından önümde gördüğüm kadarıyla.

"Oh...whoa." Hava çok karanlıktı ama kız kardeşimin yüzünün pancar gibi kızardığını hayal ettim.

Era'ya bakmaya cesaret ettiğimde eliyle ağzını kapatıyordu. Geniş gözleri benimkilerle buluştuğunda kıkırdadım.

"Bundan daha otantik bir şey olamaz," diye bağırdım müziğin üzerine.

Elini geri çekti ve kaçınılmaz olarak kıkırdamadan önce gülümsemesini içine çekti.

Sonra kız kardeşim ileri doğru koştu ve ben de onun adımlarını takip ederek Lena ve Silas'ı bulduğunu fark ettim. "Hey, biz de sizi arıyorduk!" Gözle görülür şekilde stresli olan Prens'e yaklaştığımızda Elowen cıvıldadı.

Era'nın kaşları birbirine yaklaştı ve Silas'ın yanına giderek kolunu onun beline doladı.

Gözlerim Lena'nınkilere kayd, göğsü sanki canını kurtarmak için koşmuş gibi inip kalkıyordu.

Tanrım, gerilim... şehvet.

Başımı salladım ve her biriyle aramda bir duvar örmeye odaklandım. Bu ikisinin burada birlikte ne işi vardı?

Birlikte özel bir oda , değil mi?

"Vi'yi gördün mü? O, Dani ve çocuklar kısa bir süre önce buraya geldiler," diye sordu Elowen, gözleri odanın içinde gezinirken, çıplak vücut parçalarına bakmaktan kaçınmaya çalışırken yüzünde hafif bir burukluk vardı.

Lena'nın gözleri hafifçe parladı. "Hayır." Başını iki yana salladı. "Görmedim. Burası oldukça karanlık..."

Evet. Çok endişeliydi.

Neden onu okumayı bırakamıyorum?

"Bensiz eğleniyor musunuz?" Era Prens'e sordu.

Bir an için Silas'ın suçluluk duygusunu hissettim. Tereddütlü bir gülümsemeyle Erabella'ya baktı. Erabella başını yukarı kaldırıp dudaklarını büzerken Lena döndü ve öpüşmelerine şahit olamadan ters yöne doğru fırladı.

Hemen onu takip ettim, Elwen ve Edmund da peşimdeydi. Edmund içkisini yudumlarken kız kardeşim de pamuk şekerini kemiriyordu. "Denemeden bile duygularını hissedebiliyorum," diye mırıldandım kızgınlıkla onun yanına ulaştığımda.

Öfkelendi. "Özür dilerim. Keşke onları hissetmeseydim. İnanın bana." "İkinizin arasında bir şey mi oldu?" Bastırdım.

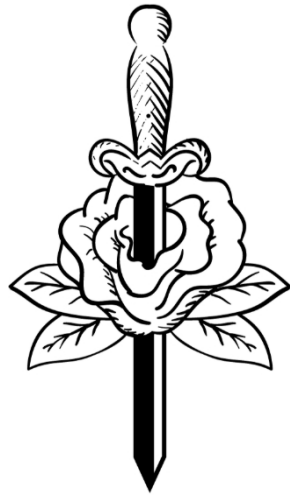
Lena cevap veremeden Elwen yetişti. "Hey, bu da böyle?" "Sadece Roland'ı bulmak istiyorum," diye homurdandı ve ben de durmaya karar verdim. askeri aramaya devam ederken onu takip ediyordu.

Ne oldu?

İçimi çektim, El ve Edmund'a omuz silktim. Gözlerim Era'nın Silas'ı öpmesine takıldı, elleri kalçalarında, parmakları saçlarında... ve bu beni rahatsız etti.

Bu beni neden rahatsız etti?

OceanofPDF.com

YIRMİNCİ BÖLÜM

LENA

T Karanlık çadırda tıkkış tıkkış yüzlerce insan vardı. Roland'ı nasıl bulacaktım? Onunlayken Silas aklımın ucundan bile geçmiyordu. Hayatıma devam edebilirdim; sadece mesafemi korumam gerekiyordu. Loş, seks delisi bir çadırda birlikte dans etmek kötü bir seçimdi.

Tanrım... parmak uçlarının kalçalarımı okşaması hâlâ elektriğimi titretiyordu. Sihri olmadığını biliyordum ama dokunuşum onu da benzer şekilde etkiliyor muydu? Yoksa onu bu kadar arzuladığım için zavallı mıydım?

Endişeli bakışlarını üzerimde gezdiren Leroy beni olduğum yerde durdurdu. "Her şey yolunda mı?"

Uzun, altın sarısı saçları dökülmüştü ve ışığın az olması nedeniyle emin olamadım ama kıyafetinin açık mavi olduğuna inanıyordum.

"Evet. Özür dilerim." Elimi buklelerimin arasından geçirerek kızardım. "Roland'ı hiçbir yerde bulamıyorum."

"Ah, onu kısa bir süre önce diğer arkadaşlarınızdan birkaçıyla birlikte gördüm." Gözleri kalabalığı taradı. "Eminim buralarda bir yerdedirler." Bir süre daha baktıktan sonra bana döndü. "Burayı nasıl buldun?"

Kalp atışlarım sakinleşti ve düşüncelerimi başka bir yere yönlendirdiğim için şükrettim. "Bu inanılmaz. Bunu yerin altına inşa etmeyi nasıl başardınız?"

Leroy gülümseyerek bizi bara yönlendirdi ve kendisi için bir içki aldı. Barmen onun siparişini zaten biliyor gibiydi. "Forsmont yüzyıllar önce inşa edildiğinde, kurucular krallığın istila edilmesi ihtimaline karşı bir yeraltı kaçıışı yapmaya karar verdiler." Viskiye benzeyen bir yudum aldı. "Aslında burada saklanmamız gerekirse diye burayı stokladık. '*Soylular*' dışında kimse burada bir çıkış geçidi olduğunu bilmiyor. Onlar sadece ana bölgeyi biliyorlar."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yine de bana söyledin mi?"

Leroy elindeki kehribar rengi sıvıyı döndürerek bana yarım bir gülümseme verdi. "Kahininiz bana sizden bahsetti."

Gözlerim parladı, başım geri çekildi. "Ne dedin sen?"

"İgon Natarion. Birkaç ay önce Forsmont'a uğradı ve bana Lena Daelyra adında bir kadından bahsetti. Onun yerine nasıl geçeceğini." Gözleri içkisine takıldı. "Öleceğini kastettiğini fark etmemiştim."

"Bekle." Başımı salladım, kaşlarım birbirine çarptı. "İgon seni biliyor muydu? Büyücülerin Forsmont'u yönettiğini biliyor muydu?"

"Görünüşe göre öyle. Ames'in adını daha önce hiç duymamıştık; siz kendi içinize kapanarak harika bir iş çıkarmışsınız. Hediyesi sayesinde bizden haberdar olmuş olmalı."

"Ölümsüzlerden bahsetmedi, değil mi? Sana başka ne söyledi?" Leroy bardağını bitirdi ve barın üstüne koydu. "Ölümsüzlerden bahsetmedi."

Ölümsüz, hayır." Mavi gözleri benimkilere takıldı, kollarını kavuşturdu. "Tek bahsettiği Büyücülerin Büyücülerle birleşmeye çalışacağı... ve Otacia Prens'i'nin fikrini değiştireceğiydi. Ruh-Kravat'ının Ames'in yeni lideri olacağıydı."

Yutkundum, olduğum yerde kaskatı kesildim. Düşüncelerim o güne geri döndü... Silas'ı kurtardığım ana kadar teslim olma emrinin nasıl çalmadığını.

Parmaklarımı uyluğumun üzerinde dans ettirdim. "O benim Ruh Bağım... evet," diye mırıldandım.

"Bunu biliyor mu?" diye sordu, ses tonunu inançsızlık kaplamıştı. "İgon o kadar derinlere inmedi. Açıkçası Silas'ı bizzat görene kadar ona inanmakta bile güçlük çektim."

"Hayır, yok. Ama onun ve benim bir geçmişimiz var. Arkadaşlarımızın bilmediği bir geçmiş."

Leroy orada durmuş, devam etmemi bekliyordu.

İçimi çektim. "Eskiden Otacia'da yaşıyordum. Uzun hikâye ama Silas'la on altı yaşımdayken tanıştım. Annem ve ben sahte ölümler düzenleyip krallıktan kaçmadan önce bir buçuk yıl birlikte olduk... öldürme emri verildiğinde."

Leroy'un çenesi düştü. "İkinizin bir geçmişi mi var?"

Bakışlarım barın arkasında sergilenen çok sayıda içki şişesinin üzerinde gezindi ve kendimi kendi içkimin olmasını dilerken buldum. "O benim hayatımın aşkıydı... en iyi arkadaşımdı. Prens kimliğini kısa bir süre sakladı ama ben ona Büyücü olduğumu hiç söylemedim." Dudağımı çekiştirirken gözlerim yandı.

Dişlerimin arasından. "Onu terk etmek beni öldürdü, nasıl değiştiğini görmek beni öldürdü. Ama sevdiğim o adam hala orada... Onu gördüm."

Leroy'un gözleri Silas'ın olduğunu bildiğim yöne doğru kaydı. "Silas'la geçen yıl tanıştım ve sana onun tüm tavırlarının değiştiğini söylediğimde ciddiym." Bana döndü. "Adamın hiçbir duygusu olmadığına yemin edebilirim. Duyguları yoktu. Buluşmamız sırasında sana gülümsediğinde neredeyse düşüyordum."

Bunun üzerine kıkırdadım. "Silas hayal edebileceğin en sıcak, en nazik adamdı." Gülümsemem yavaşça düştü. "Kayıp bir insanı değiştirebilir... onu tanımadığınız birine dönüştürebilir. Ama o iyi biriydi. Onun iyi olduğunu biliyorum."

"Sana inanıyorum, gerçekten inanıyorum. Özellikle de kahininizin bana anlattıklarını düşününce. Ancak konseyi ikna etmek zor olacak." Leroy'un bakışları hüznüydü. "Prens ve babası yüzünden pek çok kişi sevdiklerini kaybetti. Ama belki senin anlattıkların onları ikna eder."

Yüzüm kızardı. "Eğer bu konuda konuşacaksak... bunun özel olması gerekir. Sadece Silas, ben ve konsey."

Başını salladı. "Bunu ayarlayabilirim."

Bir nefes gevşettim, dans eden bedenlere dönüp baktım, müziğin iliklerimde titreştiğini hissettim.

Leroy'a döndüm. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Leroy başını salladı.

"Anka kuşlarının sizin için bir önemi var mı? Ya da halkınız için?"

Kaşlarını çattı, kendini düşüncelere kaptırırken gözleri yukarı doğru kaydı. Birkaç dakika sonra cevap verdi. "Anka kuşu çeşitli insan grupları için pek çok şeyi sembolize eder. Genel olarak ölümsüzlüğü temsil eder. Yeniden doğuşu. Umudu." Mavi gözleri merakla beni inceledi. "Neden sordunuz?"

"İgon ölmeden önce bana bir mesaj verdi. *Anka kuşu ancak ateş sayesinde küllerinden yeniden doğabilir.*"

"Bu kesinlikle çok belirsiz."

Güldüm. "Onun için durum hep böyleydi." Son anlarını hatırladığımda gülümsemem azaldı.

"Şey... Ölümsüz Büyücüler efsanesi var." Başımı kaldırdım. "Ölümsüz Büyücüler mi?"

Başını salladı. "Tanrılar Magekind'ı ilk yarattığında. Binlerce yıl önce büyücülerin daha da güçlü olduğu söylenirdi... ve sonsuza dek yaşayabilirlerdi. Büyücüler, Melekler, Deniz Perileri, Yarı Canlılar, hiçbiri sizin insanlarınızın bir zamanlar sahip olduğu gücün bir parçasına bile sahip değildi."

"Günümüz Büyücülerinin bu Ölümsüz Büyücülerin soyundan geldiğini mi söylüyorsunuz?"

"Bu doğru. Binlerce yıl boyunca kan bağı sıfıra indi, bu yüzden Büyücüler standart bir insanın yaşam süresine sahipler."

Bunu nasıl daha önce hiç okumamışım? "O Büyücüler hâlâ hayatta olabilir mi? Orijinal yaratımlar?"

Leroy omuz silkti ve barmene bir içki daha getirmesini işaret etti. "Bunu çok düşündüm ama efsaneye göre edilmişler. Zaman onları etkilememiş olsa da, yine de tek bir şey tarafından öldürülebilirlerdi. Ya da tek bir varlık demeliyim." Durakladı, yeni bardağını yere koyduktan hemen sonra yudumladı. "Azrae."

Bu ismi duyunca midem bulandı. "İntikam Tanrısı mı?"

"Evet. Azrae hem İntikam Tanrısı hem de Adalet Tanrısı olarak bilinir. Ne pahasına olursa olsun dengeyi yeniden tesis etme gücüne sahiptir. Orijinal Büyücüler çok fazla güce sahipti, neredeyse Tanrılarinkine rakip olacak bir güce." Bir yudum daha. "Ama senin bilmecen bu gücün, bu alev in bir şeye hayat verdiğini... ya da bir tür yeniden doğuşa neden olduğunu gösteriyor." Çenesini ovuşturdu. "Emin değilim."

Orijinal Büyücülerin tarihini daha fazla araştırmak için aklıma bir not aldım. Tabii eğer onlar hakkında başka metinler bulabilirsem. "Anka kuşunun sembolize edildiğini fark ettiğim tek bir yer var," diye devam ettim.

Leroy'un gözleri benimkilere kaydı. "La'Rune aile arması."

"Aynen öyle. O tepede başka kuşlar da var..." Onları hatırlamaya çalışırken gözlerimi kıstım. "Bir kuzgun, bir pelikan ve bir-"

Leroy'un gözleri büyüdü. "Bir baykuş." Bardağını yere bıraktı. "Büyücüler arasında farklı hayvanların ardındaki anlamlara dair efsaneler vardır. Bildiğiniz gibi, biz Tanrılar in güçlerini hayvanlarla birleştirmesiyle ortaya çıktık." Yüzünü buruşturdu. "Üreme değil - yanlış bir fikre kapılmadan önce."

Yüzümü buruşturdum ve devam etti: "Deneyler yaptıkça farklı özellikler buldular. Bazı çizgiler köken aldıkları hayvana göre daha güçlüydü. Binlerce yıl önce hayvanlarla bir bağlantımız vardı, onlarla konuşabiliyorduk. Her neyse, eskiler her hayvanın bir şeyi sembolize ettiğini keşfettiler." Bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Yarın o kitabı sana getireceğim. Belki bir şekilde yardımcı olabilir."

Gözlerimi kırıştırdım, yüzümü bir gülümseme kapladı. "Evet, evet, bu harika olurdu! Teşekkür ederim."

Leroy'un gözleri omzumun üzerinden geçti. "Ah! Bu seni arıyordu."

Arkama baktım ve Roland orada duruyordu, gözleri cam gibiydi, yüzünde kocaman bir sırıtış ve elinde pamuk şeker vardı.

. "Sarhoşsun sen!"

Yanağımdan öptü. "Değilim," diye mırıldandı.

Leroy kıkırdayarak omzumu sıktı. "Ben ikinizi yalnız bırakayım. Gecenin geri kalanının tadını çıkarın." Göz kırptı, sonra diğer eli pantolonunun cebinde, kadehini alıp uzaklaştı.

Roland'a döndüm. "Her yerde seni arıyordum."

İkramından bir ısırık aldı. "Manzaraya hayranlıkla bakıyordum." Neredeyse çıplak kadın ve erkeklerin bulunduğu sahneye doğru başını salladı. "Yine de seninkiyle kıyaslanamaz," diye mırıldandı. "Sen o püsküllerin içinde misin? Onları sergileyerek bir kral kadar zengin olabilirsin." Göğüslerini işaret etti.

Gözlerimi devirerek bir kahkaha attım. "Evet, kesinlikle çok fazla içmişsin."

Gülümsemesi büyüdü ve bu görüntüye bayıldım. Bir adım öne çıkarak onu dudaklarından nazıkçe öptüm. Geri çekilmek istedim ama Roland boştaki eliyle beni kavradı ve öpüşmemizi derinleştirdi. Tükürüğünün güzel tadıyla karışan pamuk şekerin hafif şekerli tadı ağzımı sulandırdı.

Roland geri çekildi, sonra bir parça kesme şeker koparıken şeytanca gülümsedi. "Şimdi benim için iyi bir kız ol, Ginger Snap," diye fısıldadı, "ve bu tatlılığı dilimden em."

Dilini dışarı çıkarıp pamuk şekeri üzerine yerleştirirken sırıttı.

Karanlıktı... ve etrafımızda birbirlerinin ağızlarını keşfeden bir sürü insan vardı.

Bir adım öne çıkarken nefesimi gevşettim, dediğini yaparken arzum beni yönetiyordu, dudaklarımı dilinin etrafına sardım ve emdim. Tatlı tadı ağzımın içinde eridi, onun lezzetli tadıyla karıştı.

"Mmm," diye inledi ben çekilirken. Bir parça daha kopardı. "Tekrar," diye fısıldadı, sonra dilinin üzerine yerleştirdi.

Ağır nefes alıyordum, dilini ve tatlı ikramı ağzıma alırken seksim zonkluyordu. Birkaç kez daha çektikten sonra alt dudağını ağzıma aldım.

"Siktir," diye fısıldadı.

"Sıra bende," diye mırıldandım kulağına, uzanıp elindeki kesme şekerden bir parça kopardım. Dilimin üzerine yerleştirirken kendini beğenmiş bir gülümseme takındım.

Roland'ın gülümsemesini sevmiştim. Eğildi, dudakları dilimi sardı ve hafifçe emdi. İnlememi bastırdım, ellerim onun güçlü pazularını kavradı.

Emdikten sonra elini saçlarımın arasından geçirdi ve beni öpmek için başımı yukarı kaldırdı. Tatlandırılmış tükürüklerimiz birbirine karıştı ve vücudunu benimkine bastırırken ereksiyonunu karnımda hissettim.

En azından bu büyüklükteki sevgi gösterilerini pek sevmezdim. Ama ışıklar alçaktı ve birkaç çift buranın her yerinde aynı şeyleri yapıyordu. Roland beni çılgına çevirirken kimin gördüğü umurumda bile değildi. Şehvetin içinde o kadar kaybolmuştum ki ona hemen burada, şu anda binmek isteyebilirdim.

Kulağıma fısıldarken sesi alçaktı, "Biliyor musun, bunu senden yalayabileceğim başka yerler de var..." Gözleri arkadaki tezgâha kaydı.

Roland'ın ödediği odaya girerken adımlarımızı tökezleyerek attık, çaresizlikle öpüşürken dudaklarımız birbirini hiç bırakmadı. Roland bizi bu alana hapseden kumaşın fermuarını kapatmak için döndüğünde etrafı incelemek için sadece bir dakikam vardı. Temiz kadife çarşafı bir yatak odanın ortasında duruyordu ve sadece her komodinin üzerindeki iki loş lambayla aydınlatılıyordu. Büyücü ışığı olduğunu biliyordum, çünkü gerçek alevler riskli olabilirdi. Yatağın iki yanına lüks aynalar yerleştirilmişti.

Roland sırtım yatağa değene kadar beni aşağı itti. Güçlü kollarıyla kalçalarımı kavradı, onları ayırırken yüzünde hınzır bir sırıtış vardı. Çıplak bacaklarım elbisemin yırtmacından kayarak tamamen açığa çıktı. Kumaşı ortasından kavradı ve sadece iç çamaşırım görünene kadar yukarı çekti.

Parmağını nemli kumaş boyunca sürükleyerek bir mırıltı çıkardı. "Benim için çok ıslak," diye mırıldandı, sonra parmağını külotumun etrafına doladı, aşağı kaydırıp ve yere attı. Önümde diz çöküp bacaklarımı daha da açarken nefesim titremeye başladı. "Ne kadar da mükemmel bir amcık," diye övdü ve seksime hafif bir tokat attı. Altımdaki yatağın çarşaflarını kavrayarak yumuşak bir inilti çıkardım.

Bana yarım bir gülümseme verdi ve uzanarak şekerden bir parça kopardı. Dirseklerimin üzerinde doğruldum, sırsıklam olmuş amcığımın üzerinde şekeri kaydırmasını izlemeyecek kadar meraklıydım. Bu his tüy kadar hafifti ama

Yine de heyecan vericiydi. Roland'ın gözleri, ikramın nemlendiğine, uyarılmamın emildiğine ve pembenin tonunun koyulaştığına tanıklık ederken ağırlaşmıştı.

Onunla girişimi okşarken dudağımı ısırdım, sonra onu geri çektim, nemli kısımları dilinin üzerine yerleştirdim ve tadının tadını çıkardım.

"Ne kombinasyon ama," diye mırıldandı, ateşli bakışları üzerimdeyken dilini şekerin üzerinde gezdirdi.

"Roland," diye fısıldadım, onu izlerken kalçalarımı kaldırdım. Yanımızdaki odalardan inleme sesleri duyuluyordu; bizi ayıran tek şey çadır malzemesiydi.

Sırtarak şekeri yatağın üzerine koydu. Başını aşağı eğdi, ağzı merkezimin üzerinde geziniyordu. "Çok sabırsızsın," diye azarladı, sonra dilini düzleştirerek yarığımın içinden geçirdi. Bu his karşısında zevkle haykırdım, dilini açgözlülükle klitorisimin üzerinde gezdirirken inlemelerim arttı.

"Oh, evet..." Nefes aldım. Başkalarının beni duyabileceğini bildiğim için utanç duymalıyım. Ama duymadım.

"Tadın şekerden bile daha güzel." Ağzını benimkine bastırdı, şekerin tadı ve benim uyarılmışlığım dilinin her yerindeydi.

İşlemi birkaç kez tekrarladı, pamuk şekeri ıslaklığımınla ıslattı, ağzına götürdü, sadece kafasını aşağıya daldırdı ve yedikten sonra o diliyle amıma taptı. Hayatım boyunca yaptığım en müstehcen şeydi ve bitmesini istemiyordum.

Aynada onu izledim, bacaklarımın arasındaki mükemmel profilinin tadını çıkardım.

Eğrilmiş şeker tamamen yenildikten sonra Roland'ın parmağı içime kaydı, klitorisimi acımasızca yalayıp emerken içeri ve dışarı pompaladı. Başım sonunda geriye düştü, hızını artırırken ellerim saçlarında geziniyordu.

Gözlerim kapalı, sırtım inanılmaz bir hisle kamburlaşmıştı ve orgazmım arttıkça zihnim siyah saçları ve kehribar rengi gözleri hayal ediyordu. Bronz tenindeki dövmeleri hayal ettim.

"Lanet olsun," diye bağırdım usulca.

Artık kaybolmuştum. Kulağıma fısıldadığını hatırladığımda çam ve narenciye kokusu aldım. Ellerini belimde hissettiğimi, parmaklarımın saçlarında gezindiğini ve bedenimin ona çok yakın olduğunu hatırladım.

Onu, beni ilk sahiplendiği gün odamda hayal ettim. Ormanda olduğumuzu, ağzımın onun boyunda aşağı yukarı kaydığını hayal ettim. Onu hayal ettim

Bacaklarımın arasında, ama bu sefer beni tattığını hayal ettiğim kişi daha önceki tatlı, nazik adam değil, onun yerine karanlık, dövme Prens'ti.

Nefes nefese bir feryat koparmadan önce sadece birkaç dakika geçti, yüzünde orgazmımı yaşarken Roland'ın saçlarını yumrukladım.

Roland zonklamam durana kadar bekledi. Parmağını içimden çekerken, "Vay canına," diye nefes aldı. Üzerimde sinsice dolaşarak dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı.

Ben berbat bir insanım.

Roland'ı arzuluyordum ama lanet olası hain bedenim hâlâ Silas'ı da istiyordu. Prens hakkında düşünmeyi bırakmaya karar verdim.

Roland'ın ereksiyonunu pantolonunun üzerinden kavradım, gözlerim ona kilitlendi ve inledi.

"Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum Lena," diye fısıldadı kulağıma.

Sertleşmiş boyunu amıma doğru iterken usulca inledim. Onu içimde hissetmeye, altın rengi gözlerini düşünmektense ela gözlerine bakmaya fazlasıyla istekliydim. Ama Roland kemerini kurcalarken içimi bir karanlık duygusu kapladı.

Yanlış.

Yanlış. Yanlış. Yanlış.

Hızla elini kavradım ve gözlerim aşağıya, omzunun arkasına bakarken onu durmaya .

Dondu kaldı. "Sorun nedir?"

Bir saniye sonra Roland'ı üzerimden iterek doğruldum. Aşağı uzandım ve hızla iç çamaşırımı giydim. "Bilmiyorum."

Ayağa kalktım, gözlerimi

kapattım. "Lena, konuş

benimle."

O his... Yaklaşıyordu.

Hayır... Burada bir Hortlak olamaz. Çıglıklar olurdu.

Bu his arttı ve odamızın fermuarı yavaşça yukarı doğru çekilmeye başladığında kaskatı kesildim.

"Roland," diye tısladım usulca. "geç." "Ne? Hayır, ben-"

Malzeme yayıldı ve üç figür içeri girdi. Gördüğüm şey karşısında nefesim kesildi.

Roland'ın kaşları birbirine çatıldı. "Ne oluyor lan...?"

İkisi erkek, biri kadın bedenine sahip üç kişi bize doğru bakıyordu. Kukuletalari açık koyu renk pelerinler giymişlerdi ve

elleri eldivenliydi. Ama en korkutucu olan yüzlerini gizleyen porselen maskelerdi. Hepsi beyazdı, dudakları siyahtı ve göz deliklerinden simsiyah gözler görülebiliyordu.

Katı. Siyah. Gözler.

"Roland!" Kadın bize bir karanlık küre fırlattığında onu geri iterek bağırdım - Hortlakların büyüü. Ellerimi X şeklinde kaldırdım ve hareketi başarıyla engellerken homurdandım.

Onlardan üç kişi vardı, benden de bir kişi.

Bunu yapabilirim.

"Git! Çık buradan!" Omzumun üzerinden Roland'a bağırdım, alevler iki kolumu da sarmıştı.

"Seni terk etmiyorum!" diye itiraz etti.

Bir küre daha ileri fırladı ve kollarımı tekrar kavuşturarak alevimi ona doğru salmadan önce küreyi geri gönderdim. Diğer iki kişi kolları arkalarında duruyordu.

"Ayağa kalk! ŞİMDİ!"

Roland tereddüt etti, küfretti ve sonra odadan dışarı fırladı, alevlerim yaratıkların dikkatini dağıtarak dışarı çıkmasına izin verdi.

Ateşim çadır kumaşına doğru ilerlemeye başladı. Alevleri söndürmek için buz atarak küfrettim.

Bizi bu odadan çıkarmalıyım.

Onlara doğru hücumla geçtiğim sırada adamlardan biri kolunu kaldırdı ve yüksek bir çığlık kulaklarımı doldurdu. Beynim sert bir şekilde çarptı ve tiz ses ve acı veren acı karşısında başıma uzanarak haykırdım.

Acıya rağmen ileri doğru koştum, alevler tenimi sarıyordu. Yaratıklar geri çekildi, ısrarımı fark ettiklerinde odadan dışarı fırladılar.

İşte o zaman çığlıkları duydum. İnsanlar beni ateşin sardığına, diğerlerine normal insanlar gibi görünen üç bedeni kovaladığıma tanık oluyorlardı.

İnsanlar benden kaçtı ve bu lanet topuklu botlarla neredeyse adımlarıma takılıp düşüyordum, figürleri Yetişkinlere Özel çadırdan çıkarıp ana alana kadar takip ettim.

Dışarı çıktığımızda böğürdüm ve dişinin kafasına bir ateş topu fırlattım. Yere düştüğünde maskesinin çatladığını duydum. Etrafımdaki çocuklar çığlık atıyor, ebeveynleri onları tutuyor, dehşet içinde bana bakıyorlardı. Sahnedeki gösteri aniden durdu, müzik kesildi.

Ama yaratık ayağa kalktığı anda korkuları değişti, maskesi artık yüzünden düşmüştü. Bana döndüğünde gözlerim kocaman açıldı, titrek bir nefes ciğerlerimi terk etti.

Heildee. Elowen'ın annesi.

Normal bir Hortlak gibi görünmüyordu...hayır. Gözleri simsiyahtı. Koyu, mürekkep gibi damarlar yüzünü kaplamıştı. Ama daha önce gördüklerim gibi çürümüyordu. Alnına bir sembol kazınmıştı, muhtemelen bir çeşit bıçak tarafından.

Ya da sihirle.

Sembol, örümceğe benzeyen bir şey bulunan bir pentagramdı.

Ancak, tasarımıdaki örtüşme nedeniyle daha çok bir kafatasına benziyordu.

Yüzünü sinsi bir gülümseme kapladı. "Merhaba, Yüce Ames," diye selamladı, sesi kendisine aitti... ve başka birine aitti. Bir erkeğin.

Bir Hortlak *konusuyordu*.

"Lena!" Silas'ın bağırdığını duydum ama dönemedim. Hiçbirinin kılını bile kıpırdatması riskini göze alamazdım.

Simsiyah bakışları arkama kaydı ve arkasındaki iki adam da onu takip etti. "Otacia Prensi... Krallığın yüz karası." Gülümsemesi doğal olmayan bir şekilde genişledi. "Seni yok etmekten zevk alacağım."

" oluyor?!" Leroy'un bağırdığını duydum.

"Anne?" Elowen ağladı.

Heildee kızına baktı, yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu.

Dönüp bana baktı. "Ya da şöyle mi demeliyim, seni yok etmekten zevk alacak," dedi Heildee işaret ederek.

o zaman döndüm, dördüncüsüne tanık oldum, yaratık elini Silas'a doğru kaldırırken çaresizce izledim.

Hayır.

HAYIR.

Koştum. Olabildiğince hızlı koştum, yollarını keserken lanetin beni yakalamasından bir an bile endişelenmedim ya da umursamadım. Silas'a dokunmadığı sürece sorun yoktu.

Silas'a dokunamazdı.

Etrafımdaki insanlar başlarını tutup yere düşerken diğer Hortlak çılgılık attı, aynı acı beynime yayıldı -herkesin beynine-.

Beynim kanıyormuş gibi hissediyordum ama acıya boyun eğemiyordum. Henüz değil.

Silas'ın ölmesine izin veremezdim.

Kendimi yaratığa doğru fırlattım, kollarımı ona doladım ve ateşimin her zerresini serbest bırakırken feryat ettim.

Hiç kontrol yoktu. Derim yandı; göğsüm acıdı. Ama altımdaki yaratık çılgık derisi dokunuşumla erirken sahip olduğum her şeyi serbest bıraktım.

"Lena!" Merrick bağırdı. Elowen'in arkamdan hıçkırarak ağladığını duyabiliyordum. Kendime zarar veriyordum. Çok fazla şey yapıyordum.

Ama duramadım. Adrenalinim çok yüksekti ve tek istediğim bu yaratığın ölmesiydi.

"LENA!" Silas kükreyerek ileri atıldı.

"Gölgelerin Efendisi bir gün sizi yönetecek. Hepinizi," diye söz verdi Heildee'nin çarpıtılmış sesi. "Uyarıldınız. Hepiniz için geliyor."

Kalan Hortlakların kaçtığını hissediyordum ama sadece altımdaki cesede odaklanabiliyordum.

Hortlak adam çırpındı ama sonunda hareketleri yavaşlamaya başladı. Vücudu hareketsiz ve sessiz hale gelene kadar alevlerimi söndürmedim. Torrin'in sözleri kafamın içinde oynuyordu.

Alevleri

sakinleştirin.

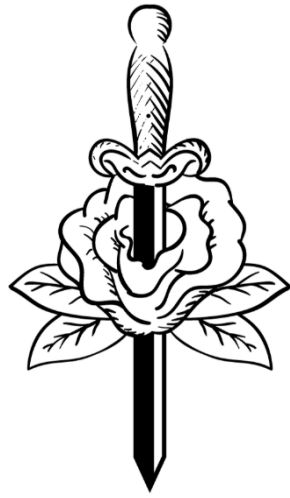
Alevleri

sakinleştirin.

Alevleri

sakinleştirin.

Nihayet sıcaktan kurtulduğumu hissettiğimde, başkaları için tehlike oluşturmadığımı anladığımda, korsemın altına sakladığım hançerimi kavradım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

S LASI

I Lena'nın korsesinin içine sakladığı hançeri çıkarışını, cesedin üzerine binişini ve defalarca delerken feryat edişini izledi. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Yüzüne ve yırtık pırtık kıyafetlerine sıçrayan siyah kan, altındaki zeminde birikti.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu... kontrolünü kaybediyordu. Bir dakika geçmeden yanına koştum. Omzunu kavradım, bıçaklamasını durdurdum ve başı bana doğru döndü.

Yüzümün duygularımı saklamadığını biliyordum. Onu böyle görmek beni öldürüyordu.

Yanına diz çöktüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sorun yok, Lena," diye fısıldadım, gözlerim onun telaşlı gözleriyle buluştu. "Yaşıyorsun. Tüm bu insanları kurtardın. Sen."

Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu, ben onları silerken korku dolu bakışları yumuşadı. Ellerimi indirdiğimde dudakları titredi ve yavaşça altındaki kanlı dağınıklığa, sonra da ona korku içinde değil... ama hayranlıkla bakan kalabalığa baktı.

"İşinin bittiğini sanmıştım," diye fısıldadı, o kadar sessizdi ki sadece ben duydum. "Her şeyin bittiğini düşündüm. Ben... Bunu durdurabileceğimi bilmiyordum."

Onu teselli etmek istedim ama nasıl ?

"Buradayım Lena," dedim usulca. Cildi kontrol edemediği alevlerden zarar görmüş, parlak kırmızı kabarcıklarla kaplıydı.

Yanıyordum... Yanmaya çok yakındım. Kulübedeki anıları aklımdan çıkmazken hızlı nefesler aldım.

Titreyerek hançeri bıraktı, sonra ellerini yavaşça porselen maskeye doğru kaldırdı. Tam maskeyi çekmeye başlamıştı ki bir çığlık attı ve maske yere düşerek paramparça oldu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" diye feryat etti. "Oh, Tanrım... ben ne yaptım!"

Nefesim kesildi, gözlerim önümdeki bedeni kavrarken parladı. Igon Natarion.

Simsiyah gözleri zar zor açılıyordu, açık teninde aynı girdap vardı, alnına aynı ürkütücü sembol kazınmıştı. Kılıcımı göğsüne saplamıştım ama birkaç dakika önce buradaydı, aramızda yürüyordu.

Başını ileri geri sallarken Lena'nın yüzü buruşmuştu. "Onu ben öldürdüm! Bilmiyordum... Bilmiyordum..." Göğsü kabarıyordu, aşırı nefes alıyordu.

"Lena!" Neredeyse havlayacaktım, ellerimle yüzünü tekrar kavradım. Ağlamaklı gözleri genişledi. "Onu sen öldürmedin. Ben ... hatırladın mı?!"

Hıçkırıklara boğuldu, dudakları titriyordu. "Ama... ama-"

"Hayır. Onun hayatına son veren benim. Sorumlu olan benim, sen değilsin."

"Lena, seni iyileştirmem gerek," dedi Elowen belli belirsiz, ağlamaktan sesi kısılmıştı. Gözleri kıpkırmızıydı, gözyaşları hâlâ serbestçe süzülüyordu.

Lena başını salladı, ben de başparmağımı yanağında hafifçe gezdirdim ve eğilerek kulağına fısıldadım: "Bırak seni iyileştirsin, Çiçek."

Lena usulca ağladı, gözleri bir an benimkilerle buluştu, araştırdı. Sonra başını salladı, ayağa kalkmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. Hemen oradaydım, onu kollarıma aldım. Hafif bir inilti çıkardı, adrenalini azalıyor, acısı daha belirgin hale geliyordu.

Roland şimdi arkamızdaydı ve onun sertleştiğini hissettim. Onu tutan kişinin ben olmamın onu üzüp üzmemesi umurumda değildi. Sarhoş olan oydu, bilinmeyen bir bölgede tetikte . Onu daha sonra azarlayacaktım.

Biz dönerken, hem insanlar hem de Büyücülerden oluşan kalabalık üç parmaklarını göğüslerine koymaya başladı. Forsmont halkı tarafından saygı olarak bilinen bir sembol.

"Onu arkadaki soyunma odalarından birine götürebilirsiniz. Vites değiştirdikten sonra dinlenmeye ihtiyacımız olduğunda kullandığımız birkaç yatak var," dedi Dani sesi titreyerek. Başımı salladım ve yürürken Elowen arkamdan geldi, insanlar kolaylıkla geçebilmemiz için birbirlerinden ayrıldılar.

Lena'nın gözleri ağırlaşmıştı ama yine de başını göğsüme yaslayarak bana baktı.

"Orada beni şaşırttın," diye fısıldadım, Elowen ve Dani'nin beni dinlediğini umursamadan. "İnanılmaz derecede güçlüsün. Ama bundan da öte, cesursun. Hem de çok cesursun. Bu insanları kurtarmak için yapman gerekeni yaptın."

Dudakları küçük bir gülümseme oluşturdu ve gözleri yavaşça kapandı, başı göğsüme düştü.

Durdum. "O iyi mi?!" Yanağını hafifçe okşayarak panikledim.

"Evet," dedi Elowen nazikçe, koluma dokunarak ve ileriye doğru işaret ederek. "O kadar büyü kullanmak onu bitkin düşürdü. Sadece dinlenmeye ihtiyacı var."

Çenemi sıktım ve ilerlemeye devam ettim. Gözlerim sürekli göğsünde geziniyor, yükselip alçaldığını gördüğümünden emin oluyordum. Soyunma odasına vardığımızda Lena'yı dikkatlice yataklardan birine yatırdım. Elowen onu iyileştirmeye başlamak için hızla yanına koştu.

"Bir süre uyuyacak," dedi Elowen bana, elleri vücudunda aşağı yukarı gezinirken parlıyordu.

"Kalmamın sakıncası yok."

Beni incelerken şaşkın görünüyor ve bunun Lena'yı neredeyse hiç tanımayan bir adam için normal bir tepki olmadığını fark ettim.

"Ben... sadece uyandığında bana haber verin," diye mırıldandım.

Elowen'ın su rengi gözleri benimkileri aradı ve başını sallayarak işine devam etti. Dani beni şüpheyle inceledi ama onu görmezden geldim ve odadan çıktım.

As

Koridorda ilerledim, nefesimi düzene sokmaya çalıştım... kalbimi düzene sokmaya çalıştım.

Önüme atladı... benim yerime bu laneti üstlenmeye hazırды.

Bu iki oldu. En azından ilk seferinde arkadaşыdı. Onu büyüyle durdurabileceğini biliyordu. Ama bu yaratıklar... Hayatımı kurtarmak için onlardan biri olmaya hazırды.

Durdum ve yanımdaki çadır duvarına yaslanarak kendimi sabitledim.

Sakinleşmem lazım.

Böyle bir şeyi nasıl yapabildi? Ne kadar yaralı olduğunu düşünerek ona bağırarak değildim. Cesaretine hayran kaldım... gücüne.

Ama benim için kendini riske atmasını *asla* istemezdim. Onu zaten bir kez kaybettim, zaten acı çektim. Bunu tekrar yaşayamazdım.

Elowen'ın annesi... ve Igon. Ölüm büyücüsünün Ames'te mola verdiği açıktı. Yolda karşılaştığımız Hortlaklardan neden bu kadar farklıydılar?

Alnımdaki teri sildim ve tam ilerlemeye devam edecektim ki Merrick ortaya çıktı. Daha az tedirgin görünmek için kendimi düzeltmeye çalıştım. Sanki Empat bunu yutacakmış gibi.

Merrick'in gözleri yumuşamadan önce bir süre sessizce birbirimize baktık.

"Eğer ikiniz de geçmişinizi gizli tutmak istiyorsanız, onun sizin için bir müttefikten başka bir şey ifade etmiyormuş gibi davranarak daha iyi bir iş çıkarmanız gerekecek."

Gözlerim büyüdü, ağzım kurudu. "Sen... biliyor musun?"

Başını salladı, gözleri karardı. "Lena gruba düşük yaptığından bahsettikten sonra ikiyle ikiyi bir araya getirdim." Ellerini ceplerine soktu. "Seni kalede okuduğumda neden onu sevdiğini hissedebildiğim konusunda kafam karışmıştı. Hiç mantıklı gelmiyordu."

Dudağımı çiğnedim ve o devam etti, "Ama hikâyesini anlatırken senin duygularını hissettiğimde... işte o zaman anladım. Senin Quill olduğunu... onun hayatının aşkı olduğunu."

Birinin sırrımızı bilmesi beni ne kadar dehşete düşürdüyse, bir yanımda göğsümden hafif bir yük kalkmış gibi hissetti. Bir nefes gevşettim. "Kimseye söyleyemezsin-"

"Evet, biliyorum. O da aynı ısrar etti."

Kollarımı kavuşturdum ve başımı duvara yasladım.

Derin nefes al.

Merrick'in gözleri karanlıktı. "Onu hâlâ sever miydin?" Başımı ona doğru eğdim, kaşlarım çatıldı.

"O zamanlar size ne olduğunu söyleseydi onu sever miydiniz?"

Bana büyücü olduğunu söyleseydi ne yapardım? Ondan iğrenir miydim? Onu sürgün mü ettirirdim, yoksa öldürme emri verildikten sonra öldürtür müydüm?

Her şeye rağmen onu yine de sever miydim?

"Hiçbir şey onu sevmememi sağlayamazdı" diye sessizce cevap verirken bakışlarım sabitti.

Gözleri hafifçe açılıp buz mavisine döndüğünde doğruyu söylediğimi anladığımı biliyordum.

Ana sahnenin arkasındaki soyunma alanından çıktıktan sonra Leroy'a doğru ilerledim. "Bu yaratıklar korumalarınızı nasıl atlattı?" Hırladım.

Leroy bir elini altın sarısı saçlarında önce Logan'a, sonra da bana baktı.

"Muhafızları öldürdüler. Hepsini."

Başımı salladım. "Hâlâ krallığınızda olabilirler."

Yüzü yorgun, gözleri yere düşmüştü. "Biliyorum... Biliyorum."

Yanağımın içini çiğneyerek duran insanlara baktım ve yukarı çıkmanın mı yoksa yeraltında kalmanın mı daha güvenli olduğunu düşündüm. "Öncelikle yeni muhafızlar atamamız gerekiyor. Sınırları takviye etmemiz gerekiyor." Gözlerim tekrar ona kaydı. Saldırıdan birkaç dakika önce bir şeylerin ters gittiğini hissetmiştim ve Roland'a göre Lena da hissetmişti. "Lena o şeylerin yakınlarda olduğunu hissediyor. İyileşip kendini iyi hissettiğinde, bir şey hissederse bize haber verebilir... umarım içimiz biraz rahatlar."

Logan kollarını kavuşturarak, "Sanki kralımızmışın gibi emirler yağıdırıyorsun," dedi.

Ses tonuna burun deliklerim alevlendi ama Leroy bir kolunu onun omzuna koydu. "Silas'ın bir krallığı yönetme konusunda büyük tecrübesi var. Alabileceğimiz her türlü yardım için minnettarım." Leroy'un bakışları benimkilerde sertleşti. "O uyanır uyanmaz konseyle görüşmemiz gerekiyor."

Lena'nın uykuya dalmasının üzerinden on saat geçmişti. Yaklaşık üç saat sonra yaralarının hepsi Elowen tarafından iyileştirilmişti ve şifacı neredeyse kendisi de bayılmak üzereydi, Edmund onu paylaşabilecekleri bir odaya taşıdı.

Birkaç saat uyuyabildim ama kesintisiz değil. Her yarım saatte bir gözlerim kendini açık buluyordu. Era yanımda, şu anda Warlock'lar tarafından göz ardı edilen ücretli yetişkin odalarından birinde uyuyordu.

Yapmadığım ve yapmam gereken tek şey Roland'la konuşmaktı. Bu yüzden son kez uyandığımda ona doğru yol aldım.

Onu beklediğim yerde buldum: Lena'nın yatağının başında. Odaya girdiğimde hâlâ mışıl mışıl uyuyordu, bakır rengi dalgaları göğsünden aşağı dökülüyordu. Cildi güzel porselen rengine dönmüştü; tek kızarıklık yanaklarındaki ve burnundaki hafif kızarıklıktı. Yüzündeki ve ellerindeki kan temizlenmişti.

Roland omzunun üzerinden baktı, bana başını salladı, sonra çenesini avuçlarının arasına alarak ona döndü.

"Herhangi bir gelişme var mı?" Yanına giderken sordum.

"Hiç. Sadece dinlenmesine izin vermemiz gerekiyor," diye cevap verdi sessizce. Roland asla sessiz olmazdı ve bunun tek bir anlama geldiğini biliyordum. "Suçlu hissediyorsun."

Dik oturdu ve ela gözlerini bana dikti. "Ne?"

"Onu terk ettin. Sarhoştun, etrafının farkında değildin ve onu terk ettin. Suçluluk duyuyor olmalısın."

"Desteğe ihtiyacı vardı," diye homurdandı. "Peki bu şeylere karşı? İnsanlar aslında hiçbir işe yaramaz. İçki içmiyor olsaydım bile o şeylerin burada olacağını asla tahmin edemezdim." Ellerini kahverengi saçlarında gezdirdi. "Neden bu kadar umursuyorsun ki?"

Boş ver.

Omuz silktim. "Ölebilirdi," dedim basitçe. "Ve o benim hayatımı kurtardı."

"Görünüşe göre bunu senin için yapma eğilimi var," diye mırıldandı ve ben cevap veremeden ekledi, "Yardım almak için koşmayacağını mı söylüyorsun?"

Onu yalnız bıraktığını söylediğinde öfkeyle kaynıyordum. Hatta o özel odalardan birinde birlikte olduklarını fark ettiğimde daha da çok. Ama haklı olduğunu biliyordum. Başka büyüleri varlıkların destek olması onun ihtiyacı olan şeydi.

"Elinden geleni yaptın," diye karşılık verdim, kollarımı kavuşturup tekrar Lena'ya bakarak.

Roland birkaç dakika sessiz kaldı. "Bunun için benden sonsuza dek nefret edecek misin?" diye sordu sessizce.

Geçmişimizden bahsetmeye başladığında kalp atışlarım hızlandı ve gözlerim ona kaydı. Kucağına bakıyordu.

Bunun için senden nefret etmiyorum.

Bunu söylemek istedim... Bunu *hissetmek* istedim. Hatırlatılmadan ona bakabilmek istedim.

Hay sikeyim. Şu anda geçmişi düşünemem. Asla düşünemem.

Roland'ın ela gözleri benimkilere kaydı, irislerinde acı vardı ve gözlerim uzaklaştı.

Leroy içeri girdi, elleri gergin bir şekilde ceplerine gitti. "Yaptıklarınız için çok minnettarız... hepinize. Bırakın bu kadar çok kişiyi, bölgemize hiç böyle bir şey girmemişti. Biz konuşurken sınırlarımız güçlendiriliyor, daha güçlü korumalar yerleştiriliyor."

"Bu nasıl oldu?" Roland koltuğunda dönüp ona bakarak sorguladı. "O şeyler de neydi öyle? Belli ki Ames'ten gelen cesetlerdi."

"Bu yaratıkların zekâsı var," diye cevap verdim acımasızca. "Vahşi hayvanlar gibi davranan Hortlakların aksine, bu versiyonlar zekiydi, sadece geçecek kadar öldürüyorlardı. Sanki bunun dikkat çekeceğini biliyorlarmış gibi."

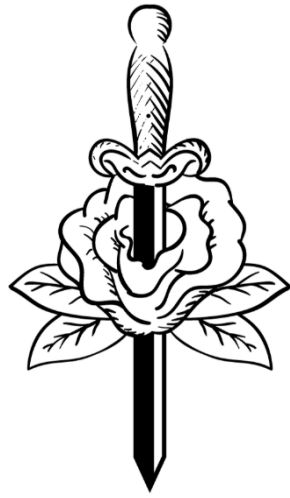
Leroy sırtını çadırın kumaşına dayadı. "Hortlaklara pek benzemiyorlar," dedi ciddiyetle. "Benim teorilerim var." Mavi gözleri endişeyle bizimkiler arasında gidip geliyordu. "Bence bu kuklalar Ölümsüzler. Ama yarı yarıya hayata döndürülmek yerine... daha fazlası. Onları zeki yapmaya yetecek kadar."

"Kuklalar mı?" Roland sordu.

Leroy omuz silkti. "Kadının sesini duydun. Onun aracılığıyla konuşuyor, onu bir kukla gibi kontrol ediyordu." İç çekerek gevşedi. "Sanki evrim geçiriyorlarmış gibi."

"Gelişiyorlar..." Ben konuştum. "Ya da efendileri öyle."

Leroy'un bakışları hâlâ uyumakta olan Lena'ya sabitlendi. "Yüzlerce yıldır etrafımızda bir büyücü yoktu... yarattıkları hepimizin sonunu getirmeden önce onu bulup işini bitirmeliyiz."

BÖLÜM YIRMI İKİ

LENA

T Hatırladığım son şey Silas'a baktığım, başımı göğsüne yasladığım ve bedenimin yandığı oldu.

Şimdi cildim pürüzsüzdü ve gözlerimi açtığımda bedenim dinlenmiş hissediyordu. Yumuşak bir melodi duyuluyordu, bir piyano.

Doğrulup gözlerimi ovuştururken irkildim. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama görünüşe bakılırsa bir tür soyunma odasıdaydım.

Şarkı yavaş ve ruhani bir ritme sahipti, inişli çıkışlı bir ritmi vardı. Yırtık pırtık, kan lekeli kıyafetlerime dikkat ederek yataktan çıktım ve müziğin sesini takip ettim.

Beni doğrudan ana sahneye götüren perdeyi araladığımda Roland'ın kenarda bir piyanonun önünde oturduğunu ve parmaklarının tuşların üzerinde dans ettiğini fark edince sustum. Melodi melankolikti... maviydi.

Birkaç dakika orada durdum, şarkıya kendini kaptırmışken onu yakından inceledim. Oldukça usta olduğuna şüphe yoktu.

Son notayı çaldığında, alkış sesimle zıplamadan önce bir iç çekti.

"Uyanmışsın," dedi sessizce, neredeyse inanmayarak.

"Piyano mu çalışıyorsun?!" Yanına yaklaşırken alkışlarım kesilerek haykırdım.

Tembel bir sırıtışla ellerini kucağına götürdü. "Ben pek çok yeteneği olan bir adamım, ama gerçekten, parmaklarım konusunda yetenekli olmama şaşırdın mı?"

Başımı salladım, dudağımı ısırdım. "Flört ediyorsun." Yumuşakça kıkırdadım. "Ne zamandır dışarıdayım? Başka bir şey oldu mu?" Etrafıma bir göz attım. Burası tamamen boş görünüyordu ve Roland'ın müziğinin yokluğu ürkütücü bir sessizlik bırakmıştı.

"On iki saatten biraz az. Neredeyse öğlen oldu," diye cevap verdi, piyano sırasından kalkarken gözleri vücudumda geziniyordu. "Nasılsın?"

hissediyor musun? Çok daha iyi görünüyorsun," diye mırıldandı, eli yanağımda geziniyordu.

"Elowen mucizevi bir işçi." Gülümsedim. "Şimdi kendimi iyi hissediyorum."

Fiziksel olarak iyiydim. Zihinsel olarak Igon'un cesedinin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum.

Eli yanağımı sıyırmaya devam etti. "Ben... Seni terk ettiğim için özür dilerim," diye fısıldadı.

Kaşlarım birbirine karıştı. "Neden özür diliyorsun? Sana söyledim." Elim onunkini sıktı. "Yardıma ihtiyacım vardı Roland. Ve sen aldın."

Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı ve ben eğilip onu usulca öptüm. "Bana kendini suçlu hissettiğini söyleme," diye mırıldandım.

"Ne hissettiğimin bir önemi yok." O da beni öptü. "Getirdiğim yardımın bir önemi bile yoktu. Bunca yıllık eğitimimden sonra seni korumak için bir şansım olmalıydı. Bir şeyler yapabilmeliydim."

Kollarımı ona doladım, başımı göğsüne yasladım. "İşte bu yüzden bu büyücünün bulunması gerekiyor. Aksi takdirde insanlığı yok edecek."

Roland başını salladı, biz birbirimize sarılırken yanağını başımın üstüne koydu.

"İnsanlar nasıl?"

"Sarsıldım. Daha önce hiç kimse Hortlakları böyle görmemişti..." Roland başını salladı, arkasına yaslanırken bir iç geçirdi. Ona bakmak için başımı kaldırdım ve ela gözleri yavaşça benimkilerle buluştu. "Bugün pek çok hayat kurtardın, Lena."

Alt dudağımı kemirdim. "Yine de kaçtılar... Hepsini ortadan kaldırmış değilim."

Tam sözlerimi bitirmiştik ki Silas sahneye çıktı ve beni görünce gözleri büyüdü.

"Hey," dedi nefes nefese.

Ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Hey."

Roland omzunun üzerinden ona baktı, ikimiz de kucaklaşmamızdan çıktık. "Yine mi döndün?"

Silas boğazını temizledi ve bakışlarını bana çevirmeden önce Roland'a ters ters baktı. "Leroy ve konsey mümkün olan en kısa sürede bizimle görüşmek istiyor. Kendini buna hazır hissediyor musun? Değilse onlarla yalnız görüşebilirim."

Sanki Silas'ın bunu tek başına yapmasına izin verecekmişim gibi. "Hayır, ben hazırım." Gözlerim kan lekeli kıyafetlerime kayd. "Sadece kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyor... ve

duş, eğer olmazsa?"

"Elbette sorun yok," diye cevap verdi Roland. Gözlerini Silas'a dikti. "Biz hana geri dönelim. Bu toplantı nerede yapılıyor?"

Silas kollarını kavuşturdu. " bir oda," dedi kayıtsızca. "Sadece Lena ve benim orada olmamızı diledi."

Roland'ın kaşları çatıldı ama başını salladı. Ben adımımı atarken elini uzattı.

Ona sııttım, elini tutmadım. "Artık iyileştim. Çaresiz değilim."

Roland'ın sırtışı büyüdü. "Alınan Ginger Snap geri döndü. Güzel, onu özlemiştim."

Çabucak duş aldım ve odama tekrar girdiğimde Roland'ın komodinin üzerine benim için bir yemek bıraktığını görünce minnettar oldum. Saçlarımı ördüm ve üzerime bir bluz, deri altlar ve yolda giydiğim botları geçirdim. Silah getirmenin uygun olup olmadığını bilmiyordum ama bir hançer saklıyordum.

Roland'ın bana bıraktığı sandviçi mideye indirdikten sonra odamdan çıktım. Merrick kapımın hemen yanında duruyordu, kollarını kavuşturmuş, gümüş rengi saçları omzunun üzerinden dökülüyordu.

"Ne yapıyorsun?" Yakınlarda başka birinin olup olmadığını görmek için gözlerimi kırıştıtararak sordum.

Duvara doğru eğildi. "Sadece seni kontrol ediyordum. Bu..." Başını iki yana salladı. "Heildee'yi, sonra da Igon'u böyle görmek-"

Nefesimi içime çektim, gözlerim yere düştü. Merrick küfretti.

"Özür dilerim. açmak istememişim."

"Üzülme." Gözlerim onun kararmış gözleriyle buluştu. "Ben... Eğer cesedini henüz ortadan kaldırmadırlarsa onu gömmek istiyorum. O bir dinlenme yerini hak ediyor."

Merrick nazikçe gülümsedi. "Çoktan konuştuk. İsterseniz bu toplantıdan sonra onu ziyaret edebiliriz."

Titreyen dudağımı ısırdım ve bulanık görüşüm yere düşerken başımı salladım. "Elowen nasıl?" Konuyu değiştirerek sordum.

Başını yavaşça salladı, dişleri dudak halkasında geziniyordu. "Uyandıktan sonra ağlamasını durduramadı. Edmund o zamandan beri onunla birlikte, odalarında kilitli."

"Sanırım kimsenin ölmemesine sevindim." Yüzümü buruşturdum. "Sanırım muhafızlar öldü..." İçimi çektim, dökülen saçlarımı kulağımın arkasına attım ve tiksintiyle başımı salladım. "Gölgelerin Efendisi, bu büyücünün gerçekten de bir egosu var, değil mi?"

Merrick alay etti ve Leroy'un kalesine doğru yürümeye başladık. "Silas, Leroy'un toplantıda sadece ikinizi istediğini söyledi."

Hanın kapısını iterek açtım ve sıcak, nemli hava rahatsız edici bir dalgaydı. Gökyüzü yine griydi ve uyuduğum süre boyunca yağmur yağmış gibi görünüyordu. "Konseyi etkilemenin bir yolu olarak Silas'la olan geçmişimi gündeme getirmemi istiyor."

Merrick'in kafası bana doğru döndü. "Silas biliyor mu?" Ona acı dolu bir ifade verdim. "Hayır."

"Ben de orada olmalıyım. Her şeyi bildiğimi düşünürsek. Belki duygularını hissedebilirsem, doğru şeyleri söylememize yardımcı olabilirim."

Ona minnettar bir şekilde başımı salladım. "Bence bu harika bir fikir."

Bir köşeyi döndüğümüzde, kale sadece birkaç adım ötedeydi, kapının yanında duran koyu tenli, bordo saçlı bir kadın fark ettim, kolları çaprazdı, sırtında bir kılıç vardı. Bizi görünce mavi gözleri büyüdü.

"Taira." Merrick başını eğdi.

"Merrick." Jeste karşılık verdi, bakışları benimkilere kaydı. "Silas zaten içeride." Kenara çekilip bizim için kapıyı açtı.

Merrick'in yedeğinde içeri girmeden önce ona küçük bir gülümseme verdim ve sonra bizi merdivenlerden yukarı çıkaran kadını takip ettik. Silas bir dizi kapının dışında tünemiş, içeri girmesine izin verilmesini beklerken sabırsızca ayağını yere vuruyordu. Gözleri önce benimkilere, sonra da Merrick'inkilere kaydı.

"Leroy sadece ikimizi istedi," dedi Silas.

"Merrick'le her şey yolunda gidecek. Bundan eminim," diye cevap verdim, tam Silas duvardan eğilip Taira büyük kapıları açarken. İçeri süzüldük.

Silas, Merrick ve ben Forsmont'un önde gelen konseyinin önünde durmuş, C şeklindeki büyük bir masanın önünde oturuyorduk. Odanın çevresindeki dev cam pencerelerden içeriye ışık süzülüyordu ve dışarıdaki geniş balkonu, üzerine tünemiş nöbet tutan askerleri görebiliyordum.

Leroy en soldaki koltukta oturuyor, gözleri Merrick'e kayarken kaşlarını çatıyordu. Yanında saçları ağarmış, topuz yapmış bir kadın ve onun yanında da Igon kadar yaşlı bir adam oturuyordu. Yanında benimki gibi bakır saçlı, burnunda çiller olan, aşı boyası gözleri bizi hoşnutsuz bir bakışla inceleyen bir adam vardı. Sonra iki kadın daha vardı, biri uzun, leylak

Biri Silas'inki kadar koyu renk saçlara ve ona uygun çekik, koyu renk gözlere sahipti.

Tüm Büyücüler. Onların yavru bakışları dolaşıyordu.

Forsmontian Kralı boğazını temizledi. "Silas La'Rune, Lena Daelyra ve Merrick Astair," dedi ve arkadaşlarına eliyle işaret etti. "Aspen, Keir, Evander, Odelia ve Harumi ile tanışın."

Silas başını eğdi, Merrick ve ben de onu takip ettik. "Bizimle buluştuğunuz için teşekkür ederiz," dedi.

Gümüş saçlı yaşlı adam Keir, Leroy'a, "Arkadaşlarını da getir," dedi. "Hepsinden haber almak istiyoruz."

"Ama Keir, ben-"

Bakır saçlı erkek Evander araya girdi. "Onunla birlikte seyahat eden tüm Büyücülerini dinlemek istiyoruz. Sadece onun parmağına dolanmış olanlardan değil." Ardından gelen küçümsemesi bana yönelikti.

Leroy bana endişeli bir bakış fırlattı. Başımı hafifçe salladım ve sadece arkadaşlarımızın yanında benim ve Silas'ın sırrını saklayacağını umabiliyordum.

"Pekâlâ," diye homurdandı Kral. "Taira, grubun geri kalanını getirecek misin?"

"Diğerleri gelene kadar dışarıda beklesinler," diye emretti siyah saçlı kadın Harumi, yüzünde hiç merhamet yoktu.

Bir kez daha odadan çıkarılıp koridorda beklemeye zorlandığımızda sinirli bir iniltiyi bastırdım. Silas'ın çenesi sıkılıydı, gözleri uzaklara bakıyordu, Merrick ise botlarını yere sürtüyordu.

"Peki, sen ne düşünüyorsun Silas?" Merrick bir süre sonra sordu. "Sence davamıza katılacaklar mı?"

Omuz silkerken çenesi titriyordu. "Hiçbir fikrim yok. Ancak, Ucube Gösterisi'nde olanlara tanık olduktan sonra, nasıl yapamayacaklarını anlamıyorum. Karşımızda iki düşman var... Güçlerimizi birleştirmemek aptallık olur."

Viola, Elowen, Edmund, Roland, Hendry ve Erabella'nın bizimle birlikte bu odaya girmesi için geçen on beş dakika boyunca orada sessizce durduk.

Dani bu sefer erkek kılığında onlarla birlikteydi. Bana zayıf bir gülümseme attı. "Size kefil olmak için burada olmamın iyi olacağını düşündüm."

Ona minnettar bir şekilde başımı salladım, sonra arkadaşlarımla birlikte büyük odaya tekrar girdim.

İçeri girdiğimiz anda konsey sessizleşti, gözler bizi onaylamıyor gibi görünen bir ifadeyle taradı. Dani kardeşinin yanına gitti.

Elowen önümüzde duran altı Büyücüyü incelerken gergin bir şekilde dudağını çiğniyordu.

"Kaç yüzyıllık düşmanlıktan sonra Büyücüler neden Büyücülerle ittifak yapmak istiyor?" Lila saçlı genç kadın Odelia sordu.

Keir Silas'a ters ters baktı. "Asıl önemli soru şu: Büyücüler neden Cadı Avcısı ile seyahat ediyor?"

Bakışlarımı Prens'e çevirdim. O da bakışlarıma karşılık verirken çenesini kaldırdı.

"Silas bizim tarafımızda," diye ifade ettim.

"İlginç," Evander. "Ona Majesteleri diye hitap etmiyorsunuz."

"O bizim Kralımız değil," diye karşılık verdi Viola ve Silas ellerini yumruk yaptı. Kahverengi gözlü Büyücü onun vücut dilini yakaladı.

"Hm..." Evander'ın gülümsemesi acımasızlaştı. "Saygısızlık seni rahatsız mı ediyor, Cadı Avcısı?"

Ben konuşacaktım ama önce Silas konuştu. "Gerçek saygısızlık değildir. Ben onların prensi ya da kralı değilim, olmak da istemem."

Harumi alay etti. "Baban kesinlikle öyle. Bizi önünde diz çöktürmek için savaş dışında her şeyi dener. Ticaret yollarımızı yok etmek özellikle baş belasıydı."

"Babam ve benim farklı beklentilerimiz var."

"Peki seninki ne?" Leroy'un yanındaki kadın Aspen bastırdı. "Hayatını soykırıma adanmış birinin farklı hedefleri olduğunu düşünemiyorum."

"Prens hayatını krallığımızı daha iyi hale getirmeye adanmış," dedi Era ses tonunda bir ısırlıkla. "O bir canavar değil."

Bunun üzerine Leroy dışında konseyin tüm üyeleri kahkahalara boğuldu. Hendry ve Edmund soğukkanlılıklarını korumak için ellerinden geleni yapıyorlardı ve Era tekrar konuşmaya başladığında, Silas'ın parmak uçları onunkilere değdi, bu sessiz bir mesajdı. Bakışları onunkilere kaydı, aralarındaki küçük yakınlık anı sinirlerini yatıştırdı.

Nefret ettim. Daha doğrusu, nefret ettiğimden nefret ettim.

"İddia ettiğiniz hiçbir şey bir La'Rune'a güvenmemizi sağlayamaz. Ya da karşı olduğunuz davaya katılmamızı sağlayamaz," diye cevap verdi Evander.

"Dün gece yaşanan trajediyi göz önüne alırsak, Tovagoth'ta bir büyücü olduğunu biliyorsunuzdur," diye yeniden yönlendirdim.

Keir bakışlarını bana çevirdi. "Biz aptal değiliz." Parmaklarını masanın üzerinde gezdirirken sesi ciddiye. "Artık tehdidin farkındayız."

"Görünüşe göre Hortlaklar şu anda kıtanın güneyine doğru ilerliyor. Büyücü kuzeyde bir yerde ikamet ediyor olmalı," diye ısrar ettim. "Ulric La'Rune'u yenmek bu ittifakın sadece küçük bir parçası. Karşı karşıya olduğumuz şey... eğer başarısız olursak... bu her şeye mal olur."

Keir'in çenesi büküldü. "Leroy'a göre, dün geceki gibi bir Hortlak görmemişsiniz, doğru mu?"

"Hayır," diye onayladı Silas acımasızca. "Her zaman düzensiz olanlar, gruplar halinde seyahat edenler olmuştur. Görünüşe göre büyücü onlardan biri aracılığıyla konuşuyordu. Evrim geçiriyor olmalı ya da gücü artıyor olmalı."

Daha sonra Merrick konuştu. "Ve şimdi hayvanları ölümden diriltebildiğine ve onlara aynı şekilde hükmedebildiğine göre, kim bilir ne kadar güçlüdür?"

Merrick'in gözleri son sözlerini söylediği anda açıldı. Yemin ettim.

"Onlar gördüğünüz hayvanlar değildi," diye homurdandı Leroy. "Son birkaç aydır türümüzden bir avuç dolusu insan kayboldu. Sadece büyümlü varlıklar Ölümsüz olabilir. Lanet olsun."

Bunu tahmin etmeliydim. Rozavar Dağı'na giderken saldıranlar Hortlak'a dönüşmüş hayvanlar değil, Büyücülerdi.

"Büyücülerin ve Büyücülerin kim olduklarını gizlemek zorunda kalmaları, bu tehdide karşı bir araya gelmelerini neredeyse imkânsız hale getiriyor. Ve bu canavar her kimse onu durdurabilecek tek şey de bu," diye ifade ettim.

Evander alay ederek kollarını kavuşturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Gözleri Silas'a kaydı. "Bu keşif hakkında neden babana gitmedin? Katlettiğin türden insanları işe alma fikrini?"

"Çünkü," diye cevap verdim onun yerine, "hiçbir Büyücü Ulric'le güçlerini birleştirmez. Öldürdüğü onca insandan sonra olmaz."

"Peki Prens halkımızı öldürmedi mi?" Harumi karşılık verdi.

Sertçe nefes aldım ve tam 'siktir ' demek üzereyken Silas konuştu.

"Yaptığım şeyden pişmanım."

Gözlerim onun altın rengi gözlerine kaydı, konseyin her bir üyesine bakarken bakışlarında acı parlıyordu.

"Ama bu asla bir seçim değildi. *Asla* bir seçeneğim olmadı." Önce Elowen'a, sonra da bana baktı ve gözleri orada kaldı. "Eğer onların iyiliği olmasaydı, Edmund ölmüş olurdu. Sırf bunun için bile borçluyum." Gözleri Harumi'ye kaydı, onun da kaşları çatıldı. "Ama onların insanlarını -ailelerini- öldürmemize rağmen gösterdikleri bu nezaket, hatalı olduğumu anlamamı sağladı.

"Yüce Kral olmak istemiyorum. Halkınızı yok etmek istemiyorum.
-Artık değil. Ben sadece krallığımı babamdan kurtarmak ve kıtamıza musallat olan büyücüden kurtulmak istiyorum."

Konsey uzun süre sessiz kaldı ve Prens'in tüm söylediklerini özömsedi. "Planınız nedir?" Aspen alçak sesle sordu.

"Güney krallıklarıyla, bağımsız kalmak isteyenlerle ittifak kurmak." Bakışları sanki benim planımdan bahsetmesi gerekip gerekmediğini sorgularcasına bana kaydı. Ben de onun yerine konuştum.

"Köyümüzde güçlü bir kahin vardı. Bana Oquerene'i bulmamı söyledi. Nerede olduğunu bilmiyorum ama kardeşi bana Nereida'dan bahsetti, orada daha fazla büyücünün yaşaması gerektiğini ve eğer Oquerene'i bulma umudumuz varsa oraya gitmemiz gerektiğini söyledi."

"Oquerene... büyürken kamp ateşleri arasında sadece bir fısıltı," diye mırıldandı Aspen. "Demek Prens'le güçlerini birleştirmek için halkını toplamak istiyorsun?"

"Evet."

"Peki senin öldürme emrin ne olacak?" Odelia bastırdı.

"Ben iktidara gelir gelmez bu yasak kalkacak," diye söz verdi Silas. "Ve büyücüler isterlerse topraklarımızda özgürce yaşayabilecekler. Sizin türünüz de öyle."

Odelia duyduklarına inanamamış gibi gözlerini kırıştırdı.

"Peki ya tahtı alır ve fikrini değiştirirsen?" Harumi sordu. "Seni sözünde tutan ne?"

"Bunun için her şeyi bir kenara attım. Bu yeterli bir kanıt değil mi?"

"Fikrinizi her zaman değiştirebilirsiniz. Tüm bunları bilgi edinmek için yaptığın rolünü oyna. Rol yap."

Bu, birçok kez düşündüğüm bir fikirdi.

Silas başını Merrick'e doğru eğdi. "Empat sana niyetimi söylesin."

Merrick'e baktım, bunca zamandır Silas'ı okuduğu için gözleri çoktan kararmıştı. "Doğruyu söylüyor."

Keir'in yavru bakışları benimkilerde sertleşti. "Bu doğru mu? Kahinin Ruh Bağı hakkında söyledikleri?"

Arkadaşlarımın her birinin kafası bana döndüğünde karnım yere düştü. "Bu yüzden mi-"

"Konuyla ilgisi yok," diye araya girdim sinirli bir şekilde.

Keir bir an düşündü ve tam konuşacakken dışarıdan korna sesleri duyuldu. Başım döndü ve neler olduğunu görmek için odadaki uzun pencerelerden birine koştum. Silas topuğumun ucundaydı ve başımın üzerinden bana bakıyordu.

Silas vücudunu konseye doğru eğerek küfretti. "Sen... Otacia'yı çağırmadın, değil mi?"

Leroy oturduğu yerden hızla kalkan Keir'e bakakaldı. "Keir... Otacianları sen mi çağırdın?"

Yaşlı Büyücü sandalyesinden kalktı ve gözleri büyüdü. "Neden geldikleri hakkında hiçbir fikrim yok," diye nefes aldı.

"Fethetmek için mi buradalar?" Hendry Silas'a sordu, başka bir pencereye koştu, uyumsuz gözleri önümüzdeki manzara karşısında genişledi. Kasabadaki insanlar telaş içindeydi, askerler ön kapılara doğru koşuşturuyordu.

"Kral'ın Forsmont'u ele geçirme planları vardı," dedi Silas sessizce, oda ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü. "Ama bunun bir yıl daha yürürlüğe girmemesi gerekiyordu..."

"Belki de ittifak arıyorlardır?" Edmund teklif etti.

Roland başını salladı, gözlerini kısarak dışarıyı taradı. "Otacia'nın sayısı Forsmont'unkinden çok daha fazla. Eğer bir müttefik istiyorlarsa Faltrun'a yönelmeleri gerekirdi."

Bakışlarımı tekrar girişe doğru koşuşturan askerlere çevirdim. "Kaç kişi?" Erabella panikledi.

"Çok fazla..." Viola başını yavaşça sallayarak cevap verdi. "En azından birkaç bin."

Merrick küfretti ve Elowen Edmund'a daha da yaklaştı. Elowen pencereden dışarı bakarken Silas'a sessizce, "Onları bırakamayız," dedi.

Kaşlarını çattı. "Ne-"

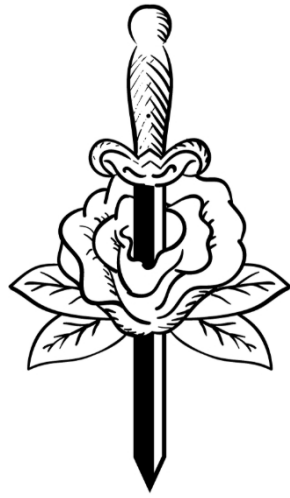
"Buradaki insanlar. Otacia'nın yönetimi ele geçirmesine izin veremeyiz." Turkuaz bakışları Silas'a sabitlenmişti. "O adamların sizin halkınız olduğunu biliyorum Majesteleri," diye devam etti, "ama eğer söyledikleriniz doğruysa, biz büyücü halk müttefikiniz olacaksak, o zaman biz de sizin halkınızız."

Silas gözlerini kırıştırdı; Elowen' kendisinden Majesteleri diye bahsetmesi, hatta teknik unvanı olan Ekselansları bile dememesi onu şaşırttığı tek işaretiydi.

Silas'ın gözleri, şimdi hepsi ayağa kalkmış olan ve söz konusu Prens'i inceleyen konsey üyelerinin üzerinde gezindi.

Hafifçe eğildi. "Forsmont'un yanında olacağım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

MERR CKI

A Bir avuç Forsmontian muhafızı yaylarını hazırlayarak kalenin balkonuna koştu ve Hendry de onlara katıldı. Roland ve Edmund, Silas, Lena ve Viola ile birlikte yer seviyesinde savaşmak için kalenin önüne koşmuştu. Elowen da aşağıda konuşlanmış, herkesi iyileştirmeye hazırdı.

ihtiyacı olan.

Era ayakta durdu, göğsü inip kalkarken ağzını kapattı ve büyük cam pencerelerden birine baktı. Silas ona içeride kalmasını emretmişti.

"Era," dedim usulca saçlarımı arkadan bağlarken. "Biraz daha pratik yapmaya hazır mısın?"

Dudağını çiğneyerek yaklaşmakta olan orduya baktı. "Onlar benim halkım," dedi sessizce. "Ne tür bir prenses kendi askerlerini öldürür?"

Omzunu nazikçe kavradım. "Bence bunun yerine kendine şunu sormalısın: Ne tür askerler kendi prenseslerine zarar verir?"

Belirsizlikle beni inceledi ve elim kolundan aşağı kayarak onunkini tutmadan önce onu okudum.

"Seni rahatsız olduğun bir şeyi yapmaya zorlamayacağım. Asla." Gözleri yaşlarla dolarken avucunu sıktım. "Eğer dövüşmek istemiyorsan, kalenin merkezinde güvenli bir yer bul ve bekle."

Leroy öne atıldı, merdivenlerden inmeye hazırdı. "Dövüşmeyeceksin ve bu bir emirdir!" diye bağırdı Emma'ya.

Yine de yoluna devam etti. "Krallığımı savunacağım! Gücümün yardımı dokunabilecekken arkama yaslanıp oturmayacağım."

Leroy merdivenlerde durdu, bakışları onu içine çekerken acı çekiyordu. "Çocukların sana ihtiyacı var, Emma."

Dudağı titredi ama çenesini yukarıda tuttu. "Eğer krallık düşerse, bunun bir önemi kalmayacak, bunu sen de biliyorsun," diye fısıldadı.

"Ben de savaşıyorum!" Quin onları takip etmeye başladığını duyurdu.

Her iki ebeveyn de arkasını döndü ve "Hayır!" dedi.

"Kardeşlerini güvende tutmalısın," diye araya girdim ve Quin bana genişleyen gözlerle baktı. "İş o noktaya gelirse onları savunabilecek en iyi kişi sensin."

Kendi kardeşimi düşündüm. Elowen kalenin dibinde güvende olacaktı.

Öyle olmalıydı.

Quin gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı ve ailesinin geride durma emrine uydu.

Era'ya döndüm. "Neden onlarla kalmıyorsun?" Tam bu sırada büyük bir patlama duyularımı doldurdu, binanın sarsılmasına ve hepimizin tökezlemesine neden oldu. Düşmeden önce Era'nın kollarını kavradım.

"Lanet olsun! Mancınık getirmişler," diye homurdandı bir muhafız. Gözyaşları Era'nın yanaklarından aşağı döküldü.

"Git," diye ısrar ettim. "Git saklan."

Dudağı titredi ve başını sallayarak güvenli bir yere kaçtı.

Koşarak balkona çıktım ve ön kapıya verdikleri hasardan dolayı Otacianların akınına tanık oldum.

Binlerce. *Binlerce*.

Burayı devirmeyi planladılar.

Yayımlı tuttum, nefesimi gevşettim ve buz büyümü büyümlü silaha odaklarken gözlerimi kapattım. Sadağımdan bir ok çıkardım, yayımı nişan aldım ve önce bir askere, sonra diğerine nişan alırken sakinleştirici bir nefes aldım. Ne mutlu ki bu kale oklarla doluydu. Yayım ile atıldıkları sürece, uçları buzla kaplanacak ve atış daha zarar verici olacaktı.

Birini vurdum, sonra bir , sonra bir başkasını. Ama yine de, öne doğru koşarak gelenlerin sayısında bir çentik bile yoktu.

Büyücülerin değişmeye başladığını ve büyük dağ aslanlarına dönüştüğünü gördüğümde nefesim kesildi. Yüzlerce. Büyük çeneleri gövdelerinin ve kafalarının etrafını saran askerlerin üzerine atıldılar. Bazılarına kılıçlar saplanmıştı bile, yere yığılmadan önce normal formlarına geri dönüyorlardı.

Bu savaşı kim kazanırsa kazansın, kan banyosu olacaktı.

Tam okumu atarken Taira yanıma koştu. "Hangi elemental büyüü edindin?" diye sordu hızla.

"Sadece buz."

Başını salladı. "Aynen." Mavi gözleri aşağıdaki katliama kayd. "Ben oraya gidiyorum. Sen de benimle gelmelisin. Hâlâ zorla girmeyi başaramamış çok sayıda asker var. Eğer deliği dondurursak, yeniden toparlanmak için kendimize zaman kazanabiliriz."

"Sadece ikimiz mi?" Endişeyle sordum. Lena'da da buz vardı ama aşağıya baktığımda arkadaşım ateşle sarılmıştı ve alevlerini ilerleyen askerlere fırlatıyordu.

Taira'nın göğsü kalktı. "Bu bizim tek şansımız."

Yayımı omzuma geri astım ve kabul ettim. Hendry tam yayını indirirken onu dürttüm, uyumsuz gözleri bana dikilmişti.

"Eğer Era dışarı çıkarsa, aşağıda olduğumu bilsin. Belki beni arıyordur."

Hendry başını salladı ve ben de Taira ile birlikte merdivenlerden aşağı indim. Zaten yaralı olan Forsmontian askerleri, kız kardeşim tarafından tedavi edilmek için sendeleyerek içeri giriyorlardı. Onları iyileştirmek için acele ederken Elowen'in alnından ter damlıyordu. Kız kardeşim ne kadar yetenekli olursa olsun, büyüsü her büyücününki gibi tükenebilirdi.

Şu an bunun için endişelenemem.

Edmund ve Roland'ın iki Otacianlı adamla dövüştüğü yere doğru fırladım ve kolumu ileri atarak Edmund'un önündekini tamamen dondurdum, tam o sırada Taira diğerinin gözüne bir buz oku fırlattı. Yüzü kıpkırmızı kesilirken acı içinde çığlık atarak geriye düştü.

"Vay anasını," diye soludu Roland.

Edmund'un başı bana doğru döndü. "Teşekkürler, dostum!"

Ona başımı salladım ve soğuk büyü'nün damarlarımda dolaşmasını dileyerek saldırıma devam ettim. Ne zaman buzumu kullansam, annemi düşünüyordum. Hayatının son yıllarını... ne kadar sefil olduğunu düşündüm. Ne kadar zayıfladığını, yemek yeme isteğinin kalmadığını düşündüm.

Cesedini boynuna ilmik halde asılı bulduğum anı düşündüm.

Bu acının içimde akmasına izin verdim, onu yakıt olarak kullandım. Vururken böğürdüm.

Bir. Üç. On. Yirmi dört. Otuz yedi.

Öldürdüm, öldürdüm, öldürdüm ve tıpkı Silas'ın daha önce söylediği gibi, bunu vicdan azabı duymadan yaptım. Korumak için yaptım. Korumak için yaptım. Tüm gücümü buzum için kullanırken, yeteneğimi etrafımdaki korkunç duyguların saldırısını hissetmekten alıkoymak kolay hale geldi.

Taira ve ben ağır nefes alıyorduk, bu kadar yüksek büyü kullanımı yüzünden zayıflamıştık. Ama Otacianların yarattığı ve askerlerinin akın etmeye devam ettiği açıklığa ulaşıyorduk.

Taira nefes nefese, "Mancınığı indirmemiz gerek," dedi.

Gözlerim askerlerle zarafetle ve öfkeyle savaşılan Lena'ya kaydı. Birbiri ardına alevler içinde kalıyor, yanan derilerinden çıkan çığlıklar adamlarının yarısının kaçmasına, yarısının da ona doğru hücum etmesine neden oluyordu.

Beni ve kontrol edemediğim yeteneğimi sikeyim. Gözlerim, duyguları benimkilere karışmaya başlayan Silas'a kaydı. Nefes nefese kalmıştı... Gözleri yanan askerlere dikilmişti.

Kusacakmışım gibi hissettim. Göğsümü tutarken panik ve dehşetin daha önce hiç olmadığı kadar içime aktığını hissettim.

Prens panik atak geçiriyordu ve duyguları bana da panik atak yaşıtıyordu.

Lena'nın gözleri onun tedirginliğini hissederek parladı. Ona doğru koştu ve onları ayıranlara elektrik verdi.

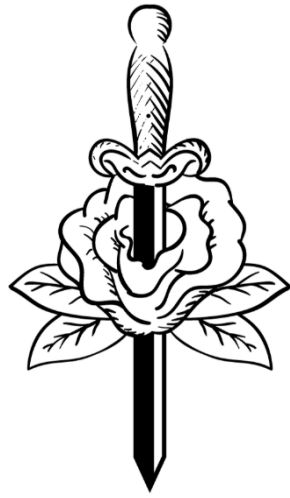
"Merrick!" Bir Otacian tam kafamı kesmek üzereyken Taira feryat etti. Önündekiyle çok meşguldü ve bana doğru yaklaşan darbeyi durduramadı.

Zaman yoktu. Güç alanı kullanmak için bile. Buraya kadarmış. Ölmüştüm.

Gözlerim kapalıydı ama bir ok sesi ve ardından gelen homurtu gözlerimi açmama neden oldu. Önümdeki adam bir gümbürtüyle yere düştü ve kalenin balkonuna doğru döndüğümde onu gördüm.

Erabella. Nefes nefese yayını indirdi. Otacian Prensesi her şeye rağmen savaşmaya gelmişti. Ve benim hayatımı kurtardı.

Ona gülümsemem için zaman yoktu. Başımı geriye doğru çevirdim ve yolumu öldürmeye devam ettim.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

S LASI

O Teker teker adamlarımı vurdum. Birlikte eğitim aldığım adamlar, eğittiğim adamlar. Saygı ve hayranlık dolu bakışlar artık Beni yere sermek isterken yüzlerinde hiçbir ifade yoktu. Görünüşe göre Kral beni esir almak istemiyordu.

Öldürdüm, her zaman yaptığım gibi. Mükemmel olduğum tek şey buydu. Ancak, bu katliam bana neşe getirmedi. Beni . Hayır... sadece babamın inançlarının halkımızı nasıl etkilediğini fark etmemi sağladı. Korkularının ne kadar köklü olduğunu.

Etrafımdaki büyücüler, aralarında yaşadıkları için önce şok geçiren ama sonra hızla eldeki savaşa odaklanan Forsmontian askerleriyle birlikte krallığıma karşı savaştı.

Özellikle Leroy ve Emma'nın birbirleriyle dövüştüğünü görmek çok sevimliydi. Altın rengi bir dağ aslanı olan Leroy ve kahverengi bir aslan olan Emma. Evlerini ve türlerini korumak için savaşan bir Kral ve Kraliçe ve onlarla birlikte savaşan insan askerleri.

Babamın ideolojileri Forsmont halkını bizimkiler gibi etkilemediği için minnettardım.

Sağımdaki Merrick ve Taira'nın yanı sıra Roland ve Edmund'un da belli belirsiz farkındaydım. Hem Otacian hem de Forsmontian kayıplar vermiş olsa da arkadaşlarımdan hâlâ hayatta olmasına şükrediyordum.

Her zaman yaptığım gibi yeterlilikle savaşıyordum, ki kokusunu alana kadar. Yanan et.

Parlak ışık dikkatimi çekti ve yer değiştirdiğimde, Lena'nın bir kez daha o parlayan aleviyle kaplandığına tanık oldum.

En azından bu noktada iyi olduğunu biliyordum. Henüz sihrini fazla kullanmamıştı.

Ama yananların çığlıklarının ve sesi, kavrulan derinin kokusu ve onu bu halde görmek... çok fazlaydı.

Bu çok fazlaydı.

Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Beni hayatımın en kötü anına geri götürürken olmazdı.

Sanki onun kulübesine, odasına geri dönmüş gibiydim. Sanki beş yıl önce olduğunu düşündüğüm gibi, onun alev alev yanışına tanık oluyordum.

Hasta olacaktım. Bayılacaktım.

Lena paniğimi hissetmiş gibi döndü, endişeli yeşil gözleri üzerime dikildi. bana doğru koştu, homurdanarak elini ileri doğru fırlattı, Bizi ayıran adamlara, bana zarar vermeye çalışan adamlara elektrik verdim.

Hareket edemedim. Neden hareket edemedim?

Lena bana ulaştığında, kollarını kaldırmadan önce alevlerinin dağılmasına izin verdi ve ikimizin etrafında bir buz duvarı oluşturarak bizi içine hapsetti.

"Sorun ne?!" diye panikledi, gözleri vücudumda geziniyordu. "Yaralandın mı?!"

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldım.

"Bir dakikamız bile yok." Eli yanağımı okşadı, avuç içi sıcaktı ama rahatsız edici değildi. "Silas, bunu yapabiliriz," diye ısrar etti, sesi titrerken bile. "Sen gördüğüm en iyi savaşçısın. Kendinden olanı öldürmenin zor olduğunu biliyorum ama-"

"Bu erkeklerle ilgili değil!" Hırladım ve Lena irkildi. Yutkundum, yüzüm düştü. "Ateşin etrafında olmakta zorlanıyorum... yanmış cesetlerin etrafında. Kokuyla mücadele ediyorum..."

Tanrım, acınacak haldeyim.

Lena'nın yüzü anında değişti, yüz hatlarına anlayış kazındı. "Tamam," dedi usulca. "O zaman ateşi kullanmayacağım. Söz veriyorum."

Başımı salladım. "Kazanmak için en iyi şansımız bu-"

"Umurumda değil. Başka büyülerim de var. Onu kullanacağım."

Cevap vermeme fırsat vermeden bariyerimizi eritti ve elinin en ufak bir hareketiyle etrafımızı saran Otacianlara elektrik püskürttü.

Mavi kıvılcımlar etrafımızda bir halka oluşturdu, etrafımızı saran askerler yere düştü ve büyüsü onlara dokunduğunda sarsıldılar.

Lena bana gülümsedi ve bu hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı.

"Hayattayız Silas," diye nefes aldı.

Ve sonra bizim tarafımızda savaşanları zarif bir şekilde koruyarak koştu.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama alev ve duman olmadığına daha iyi dövüşüyordum. Odaklanmıştım.

Lena, krallığının getirdiği üç mancınığı buzla kaplayarak başarılı bir şekilde etkisiz hale getirmişti. Taira ve Merrick zorunlu giriş yolunu dondurarak, biz içeridekilere odaklanırken duvarlarda konuşlanmış Forsmontluların dikkatlerini dışarıdakilere vermelerini sağladı. Savaşın şu ana kadar ne kadar sürdüğünden emin değildim -hayatınız için savaşırken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorsunuz.

Forsmont'un içinde hâlâ birkaç yüz Otacian olmalıydı. Biz insanlar çok sayıda öldürmüş olsak da, bu savaşta en büyük farkı yaratan birkaç Büyücü ve yüzlerce Büyücü idi.

Kazanıyorduk.

Kazanıyorduk.

Her şey çok çabuk oldu. Bir an Emma aslan kesilmiş, evini ve ailesini tehdit eden adamların kafalarını koparıyordu. Sonra, bir asker bir şişe çıkardı ve avucuna bir madde koyduktan sonra mor tozu Emma'ya üfledi. Bu madde her neyse, Emma'nın vücudunu anında küçülterek normal formuna geri döndürdü.

Leroy kükredi ama Otacian askeri kılıcını kaldırıp savurarak Emma'nın kafasını gövdesinden ayırırken yapabileceği hiçbir şey yoktu, *kimsenin* yapabileceği bir şey yoktu.

Hayır.

Leroy, Emma'nın kafası yere yuvarlanırken iç burkan bir feryat kopardı ve karısını öldüren adama saldırdı. Ama etrafındaki askerler hazırlıklıydı; bir avuç askerin yanlarında o şişeleri beklediğini görebiliyordum.

Ellerinde ne var?

Öfke beni ele geçirdi ve bana silahlarını savuran çeşitli Otacianları savuşturarak ileri atıldım.

Bu adamın beş çocuğu vardı ve şimdi eşi yoktu. Çocuklarının da babalarını kaybetmelerine izin veremezdim.

"LEROY!" diye bağırdım. Aslan kafası bana doğru döndü, kargaşa dolu, yavru gözleri benimkileri yakıyordu. adamı kazığa oturttum. "DUR!"

SIHRINI ALABİLİRLER!"

Gözleri etrafını saran askerlere kaydı, şimdi hepsinin ellerinde ne olduğunu fark ediyordu.

Bir kılıç kolumu kesti ve geriye düşerken nefesim kesildi.

Beni yaralayan kişiyle gözlerimi kilitlediğimde onu tanıdım. Emerson.

Finnan'ın babası.

"Krallığın için bir utanç kaynağısın!" diye tükürdü. "Cadıların tarafını tutmak için kendi türüne ihanet ediyorsun!"

Yüzümü buruşturup kılıcımı hazırlamadan önce bir süre fişkırان yaramı tuttum.

"Doğru olanı yapıyorum," diye homurdandım. "Sefil hayatımda bir kez olsun."

Gözleri yaşlarla doldu. "Finnan'ı öldürmek doğru muydu?!"

Dudağım titredi, sadece bir saniyeliğine. Silahlarımızı kaldırdık ama Lena'nın feryadı havayı doldurduğunda ikimiz de donup kaldık. Sese döndük ve onu görünce nefesim kesildi.

Elektrik her iki kolundan ve bacağından yukarı süzülüyor, saçlarını çevreliyordu; her yerdeydi. kıvılcımlar saçarken ışıklar mavilerden oluşuyordu.

Düşmanlarımıza dik dik bakarken, daha önce gördüğüm her şeyden daha güçlü, uhrevi görünüyordu.

Leroy'un etrafını saran adamlara baktı ama her birinin üzerine yıldırımını salmadan önce sadece bir anlığına.

Ellerini savurdu ve elektrik halkaları her birinin boğazına dolandı.

Çığlık attılar. Ağladılar. Yıldırımdan yapılmış tasmalarını çekiştirmeye başladılar ama faydası olmadı. Dokunurlarsa şoktan öleceklerdi. Hiçbir yere gitmiyorlardı.

Lena gözlerini Leroy'a dikmeden önce kıvrılmış bir dudakla adamlara baktı.

O zaman ne yaptığını anladım.

Bunlar onun öldürdükleriydi.

Leroy teker teker kafalarını kopardı, Leroy'un çenesi kafataslarına dolanmadan sadece birkaç saniye önce Lena elektrikli tasmaları serbest bıraktı.

Emerson önümde titredi. "Desteklediğiniz şey bu mu?!"

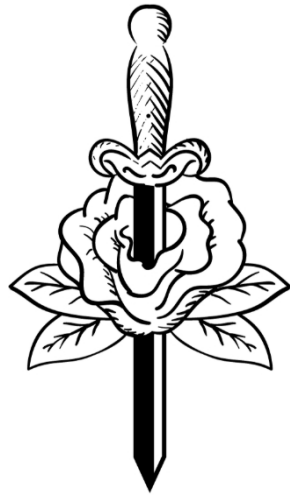
"Karısının kafasını kestin!" Tısladım. "Buraya geldin ve saldırdın!"

Emerson'ın panik içindeki bakışları son baştaki Büyücü'ye döndü. "Geri çekilin," diye hırladım. "Adamlarınızdan geriye kalanları alın ve gidin."

Bana nefret dolu bir bakış atmadan önce ağır ağır nefes alarak tereddüt etti. Sonunda, "GERİ DÜŞÜN!" diye bağırarak kabul etti.

Koşarak uzaklaşırken Emerson'a küçümseyerek baktım. Oğlunu öldürmüş olmaktan nefret ediyordum ama çocuğunu savaşa sokan ve onu benimle karşı karşıya getiren o ve babamdı. Ne bekliyorlardı ki? Dışarıda kalan askerler buz askerlerin kaçmasına yetecek kadar kırmayı başarmıştı. Leroy hâlâ kana susamıştı, hâlâ öfke doluydu, hepsi ölmeden önce koşup bulabildiği Otacianları öldürüyordu. krallıktan kaçtı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

LENA

Tir savaşın ardından yaşananlar asla alışamayacağım bir şeydi. Kan ve ölüm kokusu etrafımı sarmıştı ve sakın bir nefes aldım.

Elektriğimin kesilmesini istediğim gibi.

Leroy sonuncusunu da kovaladıktan sonra yavaşça döndü ve insan formuna geri döndü.

Krallığıyla yüzleştğinde, herkes donmuş bir şekilde ona bakarken, dudakları titreyerek "**Açıkla**" diye fısıldadı.

Cazibesi kayboldu, sivri kulakları ve süt mavisi gözleri tüm krallığın görmesi için sergilendi. Ancak tıpkı Ucube Gösterisi'nde olduğu gibi, halk üç parmağını kalplerine götürürken ne tiksinti ne de korku gösterdi.

Leroy halkına hitap etmedi, şatosunun içinde dolaşırken hiçbir şey söylemedi.

Gözlerim yavaşça Emma'nın kafasından geriye kalanlara kaydı ve arkalarındaki yakıcı acıyı hissettiğimde onları sıkarak kapattım.

Onunla hiç tanışmadım.

Onları açtığımda Elowen, Taira ve Viola'nın -şimdi tekrar büyücü formuna geçmişlerdi- yaralı askerlerin yanına koşup hızla yaralarıyla gördüm. İnsan şifacılar daha hafif yaraları olanlar üzerinde çalışmaya başladı.

Merrick aceleyle şatoya giriyordu.

Benim de insanları iyileştirmem gerekiyordu. Büyüm önemli ölçüde zayıflamıştı; bunu hissedebiliyordum ama yine de hizmetlerimi sunabilirdim.

Hemen Silas'ı gördüm, kolunu tutarken altındaki kan yere dökülüyordu.

Hemen yanına gittim. "Kanaman var." Kolunu kavradım ve yarayı inceledim. Yarayı incelerken rengârenk küfürler ettim, sonra gözlerinin içine baktım. "Bunu iyileştirmeliyiz."

Silas onun kolunu çalışırken kaslarını çattı. "Ben iyi olacağım," diye tersledi.
Demek bu oyunu oynuyoruz.

Başımla birkaç adım ötedeki bankı işaret ettim. "Oturun majesteleri."

İncinmişti, bunun inatçı olacağı anlamına geldiğini öğrenmişim. Bana zalim bir gülümseme verdi. "Yap beni."

"Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Gözlerini bana dikti ve ben de kolunu daha sıkı sıkarak tıslamasına neden oldum.

"Otur."

Tereddüt etti, sonra kendini yere bırakıp vambraklarını ve eldivenlerini çıkarırken ofladı.

"Gömleğini çıkarmamız gerek-"

"Hayır," dedi sertçe, zırhını çıkarırken. "Gömleğim üzerimde kalacak." Bir an ona bakakaldım ve o gözlerime bakmayı reddetti.

Kafam karışmıştı, bir açıklama bekliyordum ama tartışamayacak kadar yorgundum. "O zaman kolunu kesmemiz gerekiyor."

Başını salladı, ben hançerimi çıkarıp omzundaki kumaşı keserken yere bakıyordu.

Kanlı paçavraları çıkarıp şimdilik yere attım ve pazusundan ön kolunun yarısına kadar inen yırtığı incelediğimde yemin ettim. Eğer büyü burada olmasaydı, bir sürü dikişe ihtiyacı olacaktı. Tanrılara şükür, hiçbir atardamara isabet etmemiş.

Bankta yanına oturdum, sonra avucumu açık yarasının üzerine kapattım. Acıdan nefesini içine çekti.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Avucumdan iyileştirici altın bir parıltı yayılmaya başladı. Önce kopmuş olan kasları onarmam gerekiyordu. Sonra, yarayı tamamen iyileştirmek için elimi yaranın geri kalanı üzerinde gezdirebilirdim.

Silas sessizce oturmuş, yeri izliyordu. sesler korkunçtu... hıçkırıklar, inilti. Geldiğimiz neşeli krallığın sadece birkaç gün sonra bu hale geleceğini kim tahmin edebilirdi ki?

"Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum," dedim usulca.

Nefes alış veriş düzenisizdi. "Hepsini tanıyordum, bazılarını yakından." Kavrayışımı yukarı doğru hareket ettirdiğimde yüzünü buruşturdu. "Onlara sayısız kez liderlik ettim, yanlarında savaştım..."

'Hiçbiri bana katılmadı' sözü söylenmedi.

"Baban onlara çok fazla korku aşıladı, muhtemelen sen gittikten sonra daha da fazla. Eminim çoğu seni takip etmek istemiştir."

"Durum böyle olsaydı, en azından bazıları bize katılırdı," diye mırıldandı. "Hatta bir tanesi bile."

Yorgun düşmüştü, duygusal ve fiziksel olarak inanılmaz derecede yorgundu. Etrafımızdaki duvarı dondurmadan önce gözlerindeki paniği düşündüm... ateş kullanımımı durdurmadan önce.

O travma, o stres... Benim yüzümden oldu. Benim ölümümden. Bunu biliyordum. "Silas?"

Başını bana doğru eğdi, altın rengi gözleri cam gibiydi ve tamamen tükenmişti. "Eğer Ames'te halkımın yanında olmasaydın," dedim dikkatle, "hiçbirinin Edmund'u kurtarmamıza izin vereceğine inanmıyorum. Halkımın her birinin ölmüş olacağına inanıyorum."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu ve ben de boştaki elimi alıp nazikçe omzuna koydum. "Ve bunun takip edilmeye değer bir lider olmadığım için olacağını sanmıyorum. Bazen durum neyse . Ve eğer geçmişimiz olmasaydı..." Dudağımı çiğnedim, sonra başımı salladım. "İnsanların yola gelecektir. Bundan eminim."

Usulca iç çekti, sonra bakışlarını kaçırdı. Birkaç dakika daha sessizce onu iyileştirdim.

"Leroy'u kurtardın," dedim sessizce.

Başını yavaşça salladı. "Onu bu kayıptan kurtarmanın bir yolu yok."

Silas'ın yüzündeki tükenmiş ifadeyle kalbim sıkışarak kaskatı kesildim. Bu kaybı daha önce de yaşamıştı ve bunun gerektirdiği her şeyi biliyordu.

Bunu ona ben yaptım.

Tam ona yaşattıklarım için pişmanlığımı dile getirecektim ki başını bana çevirdi. "Çok fazla güce sahipsin," diye nefes aldı.

Bu yanıtı beklemiyordum. Gözlerimi kırptım. "Büyüm inanılmaz derecede gençken ortaya çıktı. Onu hep hissettim, bir barajın arkasındaki su gibi içimde saklıydı. Sanırım bunca yıldan sonra, bana zarar vermeden onu nasıl tutacağımı öğrendim." Yutkundum. "Ancak diğer taraftan, onu tamamen serbest bıraktığımda, geri sarmak zor olabiliyor."

"Herkes için böyle mi?"

Gözlerim yere kaydı. "Her şeyin bir bedeli vardır ve büyüünün de her zaman bir bedeli vardır. Benimkinin diğerlerinden daha vahşi olduğunu hissediyorum. Daha evcilleşmemiş."

Gözleriyle karşılaştığımda, bakışlarında herhangi bir yargılama olmadığını fark ettiğimde kaşlarım kalktı.

Hafifçe, çok hafifçe, ağzının köşesi kalktı. "Bu hiç şaşırtıcı değil. Sen her zaman bir ateş parçası oldun, Çiçek."

Göğsümdeki atışlar hızlandı, yanaklarım lakabıma tepki olarak ısındı.

"Üfledikleri o toz neydi?" Ben sordum.

Silas'ın çenesi klikledi, yüzü ısındı. "Bir çeşit zehir gibi görünüyor. Daha önce hiç görmediğim için yeni olmalı."

Gözlerim endişeyle artık neredeyse iyileşmiş olan yarasına gitti. "Bir türlü rahat , " diye mırıldandım.

Silas koluna bakarak geri çekildi. Ayağa kalkmadan önce, "Bu kadarı yeterli," diye ısrar etti. "Git daha çok ihtiyacı olanları iyileştir."

"Neredeyse bitirdim-"

Dinlemedi; sadece kaleye doğru yürümeye başladı.

Yere baktım, elimi kaplayan kanı inceliyordum. Onun kanını.

Bu dış yaranın içindekiyle kıyaslanamayacağını biliyordum. Onu da iyileştirebilmeyi diledim.

Yedi saat boyunca sürekli iyileştikten sonra, tamamen tükenmiştim. Vücudumdaki tüm kanı, kiri ve teri yıkadım, öldürdüğüm tüm insanların yüzlerini hatırladıkça duşta sessizce ağladım.

Beni katletmeye çalıştıklarını, masumları katlettiklerini biliyordum. Ama savaş alanının dışında kim olabileceklerini düşünmeden edemiyordum. Aileleri vardı. Arkadaşları. Hatta belki sevgilileri ya da çocukları. Ve ben onları bu dünyadan aldım.

Bu hakkı bize kim verdi?

Pişman değildim. Yapılması gerekiyordu. Ama artık hayatımın bu olmasından nefret ediyordum. Gerçekliğimizin bu olmasından nefret ettim.

Saçlarımı sıkıp kuruturken, üzerime bir bornoz geçirmiştim ki kapım çalındı. Kapıyı açtığımda yorgun, ela gözlerle karşılaştım.

Hiç konuşmadık. Roland kapıyı arkasından kapattı, dudaklarımı dudaklarıyla kavrarken gözlerini indirdi. Savaştan sonra onunla kısa bir süre konuşmuş, bacağındaki yarayı iyileştirmiştim.

İkimizin de bu ihtiyacı vardı... İkimizin de iyi hissetmeye ihtiyacı vardı.

Gömleğini yırtarak çıkardı, pantolonu ve iç çamaşırları yere düşerken sikini kavradım. Ağzımın içinde inledi, parmaklarıyla bornozumu çözdü. Kumaş yerde birikince beni kıcımdan tutup kaldırdı ve boynumu yalarken beni duvara çarptı.

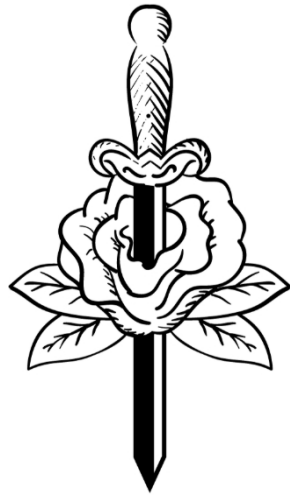
"Roland," diye fısıldadım ve kalın boynunu içime sokarken yumuşak bir çığlık attım.

"Bugün olanları unutmak istiyorum," diye mırıldandı, bana bakarken gözlerindeki yeşiller parlıyordu. "Sadece birkaç dakikalığına bile olsa."

Alnımı onunkine dayamadan önce başparmağımı yanağında gezdirdim. "O zaman unutalım," diye fısıldadım.

Ve Roland beni duvara yaslayıp sikerken tenin tene çarpma sesinden ve vahşi, nefes nefese inlemelerden başka bir şey yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

S LASI

Leroy, çalışma odasına girdiğimde şöminenin önünde oturmuş, elinde içkisi ve gözleri odaklanmamış bir şekilde kambur duruyordu.

Nasıl hissettiğini biliyordum. Tam olarak nasıl. Ellerimi birkaç kez iki yanımda açıp kapadım, onu teselli etmeye çalışıp çalışmayacağımdan bile emin değildim.

Leroy, onu tanıdığım kısa süre içinde arkadaş canlısıydı. Neşeliydi. Umutluydum. Artık o adamdan hiçbir iz göremiyordum.

Ve akraba oldum.

Yavaşça yanına doğru ilerledim ve yanındaki koltuğa oturdum. Önündeki alevler boş gözlerine yansdı.

Konuşana kadar yanında oturduğumu fark edip etmediğini bilmiyordum, sesi kırık bir fısıltı gibiydi, "Kayboldum," dedi.

Büyücünün benimle duyguları hakkında konuşmasına şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. Yine de, onu bulmaya bilerek nasıl olduğunu görmek için gelmişim. Gözlerimin arkasında bir yanma hissettim ve dikkatimi dağıtmak için hızla nefes alıp uyluklarımı okşadım. Ağlamadım. Artık ağlamıyordum.

Ama Leroy'da, onun acısında kendimi gördüm.

"Hayatımın aşkı beş yıl önce öldü," dedim ciddiyetle ve Leroy'un hüzünlü bakışları benimkileri buldu, kaşları birbirine yaklaştı. "En uzun süre kendimi suçladım. Ölümü kundaklama gibi görünüyordu ve annemin vefatından sadece birkaç gün sonra gerçekleşti."

Gözlerim önümdeki ateşe kaydı. "Hâlâ o duyguyu hatırlıyorum. Yanmış evinin kokusunu ve cansız bedeninin görüntüsünü hâlâ hatırlıyorum. Sadece saatler önce kollarımdaydı, kucağımdaydı. Nasıl bu kadar çok şeyin bu kadar çabuk değişebildiğini, hayatımın nasıl bu kadar hızlı dağılabildiğini anlayamıyordum."

Ona döndüm, gözyaşları yorgun yüzünden aşağı süzülüyordu. "Hem onun hem de annemin ölümünden büyücülerin sorumlu olduğuna inandık. Bu bilginin beni yok etmesine izin verdim. Acının beni tanımadığım birine dönüştürmesine izin verdim. Nefret ettiğim birine."

Titrek bir nefes aldım. Bu konuyu hiç kimseyle konuşmamıştım.

"Bugün olduğum adam haline gelerek ona kötülük ettim. Bunun senin başına gelmesine izin verme."

Ayağa kalktım, duygularımdan bahsettiğim için kalp atışlarım hızla çarpıyordu. Ama gitmek için hareket ettiğimde Leroy bileğimi kavradı.

"Şöhretiniz pek parlak değil," dedi. "Ama bugün bana gösterdiğin adam? Masumların yanında savaşmak için krallığınıza, evinize ve elbette bazı dostlarınıza karşı savaşmak? *İşte bu* takip edilmeye değer bir adam. Hayatının aşkının gurur duyacağından emin olduğum bir adam."

Yanma şimdi boğazıma yayılmıştı. Dudağımı ısırdım, yavaşça nefes aldım ve ona minnettar bir şekilde başımı salladım.

Bileğimi bıraktı, gözleri tekrar ateşe döndü. Keşke daha teselli edici olabilseydim. Keşke daha fazla yardım edebilseydim.

Onun yerine, çalışma odasından çıkarken kalan altınlarımızın büyük bir kısmını mutfak masasının üzerine bıraktım. Hâlâ ne kadar mütevazı yaşadığına, kalenin onun evi olan kısmının ne kadar mütevazı olduğuna hayranlık duyuyordum.

Quin yerde oturmuş, küçük kız kardeşleri için bir oyuncak bebek tutuyordu, gözleri tıpkı babasının gibi kaybolmuştu.

Ben dışarı çıkmaya hazırlanırken bana baktı. "Sen de anneni kaybettin, değil mi?" diye sordu sessizce.

Çok kırılmış görünüyordu... ve onda kendimi de gördüm. Sanki bu savaş benim şeytanlarımı alıp yüzüme vuruyordu.

Başımı salladım. "Ben yaptım."

Çenesi büküldü. Leroy'un ikinci en küçük çocuğu Phoebe kocaman gözlerle bana baktı. Bana dişlek bir sırıtış attı, az önce yaşadığı kayıptan tamamen habersizdi.

Kahretsin, göğsüme bir sancı daha saplandı. "Bunun ne kadar acı verici olduğunu biliyorum," dedim nazikçe. "Ne kadar adaletsiz olduğunu."

Kapı aralandı ve Dani, Leroy'un en küçük bebeğini göğsünde taşıyarak içeri girdi. Dani'nin ağlamaklı gözleri benimkilerle buluştu.

"Annem nerede?" diye sordu diğer küçük kızları Sera. "Neden ağlıyorsun Dani Teyze? Karnın mı ağrıyor?"

Quin'e döndüm ve omzunu sıktım. "Anneni geri getiremem. Keşke getirebilseydim," dedim sessizce. "Ama sana söz veriyorum, bu savaş sona erdiğinde, sen ve ailen bir daha asla kim olduğunuzu saklamak zorunda kalmayacaksınız. Korku nedir bilmeyeceksiniz. Güvende olacaksınız."

Quin'in yüzü buruştu ve ben daha fazla dayanamadım. Dani'nin yanından geçtim, gözlerine bakamadım ve evlerinden ayrıldım.

Ertesi sabah atları hazırlarken grubumuz sessizdi. Bu savaş teknik olarak bir zafer olsa da, ona eşlik eden tüm kayıpların ağırlığını hissetmemek mümkün değildi.

Bir an Faltrun'a gitmemiz ve onların desteğini almamız gerekiyordu. Era o akşam özellikle sessizdi ve o ve ben erkenden yattık, uykuya dalarken birbirimize sarıldık. Her geçen gün onunla yakınlaşmak daha da zorlaşıyordu. Stres ve Lena'nın varlığı arasında, kendimi karımın dokunuşundan kaçınırken buldum ve bunun yerine kendimi

Duş.

Bu konuda çok kötü hissettim.

Zırhımı giymiştim ve Sable su içerken yanında tek başıma duruyordum.

Dalların çıtırdadığını duydum ve döndüğümde Dani'nin kollarını kavuşturmuş, kaşlarını bir şekilde bana baktığını gördüm. İnsan gibi görünmek için büyülenmişti.

Gözleri daha fazla yaşla doldu. "Dün söylediklerinde ciddi miydin? Quin'e?"

Kaşlarım birbirine yaklaştı ve "Böyle bir konuda asla yalan söylemem" derken sesim yumuşaktı.

Dudağı titredi ve elleri iki yanına düşerek nefes verdi. "Ben de seninle geliyorum."

Geri çekildim. "Ne?"

"Leroy bana yalvardı ve Quin ile nasıl olduğunu gördükten sonra..." Başını salladı, sonra çenesini kaldırdı. "Sen takip edilmeye değer bir lidere sin."

Leroy'un bana söylediği şeyi Dani'ye de söylemiş olmalı. "Peki ya çocuklar?" diye sordum.

"Biz Warlocklar büyük bir topluluk duygusuna sahibiz. Ben dönene kadar kardeşime ve ailesine destek olmak için hep birlikte çalışacaklar." Gözleri arkamdaki grubu taradı, hepsi de atlarına binerken kaşlarını kaldırmış bize bakıyorlardı. Konuşmamızı duyamayacak kadar uzaktaydılar.

"Ben güçlüyüm ve yanınızda bir Büyücü olması size yardımcı olacaktır. Büyücülere öğretebileceğim çok şey var, aslında-türümün sakladığı sırlar

bin yıl." Sakinleştirici bir nefes aldı. "Benim... yardıma ihtiyacım var."

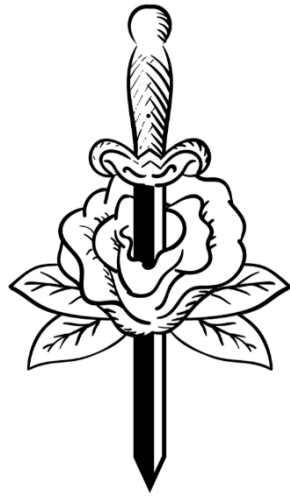
Gözlerimi kııptım, sonra başımı salladım. "O halde sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Tereddütlü bir gülümseme verdi. "Lena, Leroy ile konuşuyor. Birazdan çıkar."

Sırtındaki çantayı düzelttikten sonra çıkarıp bana doğru itti. "Biriniz için fazladan bir binek olacağım!" diye grubuma seslendi ve ben de onun açık mavi bir kısağa dönüşmesini hayretle izledim, tüyleri neredeyse yanardönerdi.

Ona orantısız bir sırıtış attım. "Her zaman gösterişçisin," diye takıldım ve o da burnuyla omzumu dürttü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

LENA

W u sabah ayrılmaya hazırlanırken Dani, Leroy'un çalışma odasında buluşmamız için ısrar etti. Kitap rafları, masalar ve önünde iki koltuk bulunan büyük bir şömineyle kaplı geniş odaya adımımı attığımda, Dani bana doğru yürüdü, yanında bir kitap vardı.

"Büyücülerin Büyücülerden neden nefret ettiğini biliyor musun?"

Kollarımı kavuşturdum, neden bu konuşmayı yaptığımızdan emin değildim. "Pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap verdim.

"Gücünüze imreniyorduk. Büyücüler her zaman üstün cadılardı - bu terim bağınazlıkla lekelenmeden önce." Elindeki kalın kitabı uzattı. Gözlerim karanlık ve gizemli kapağa kaydı. Başlık yoktu.

"Takip etmiyorum," dedim çatık kaşlarla, kitabı elime alarak. Sayfaları çevirdim. Bunların hepsi büyülerdi. Büyücü büyüleri, çoğu tanımadığım bir dildeydi.

Dani başını yana eğdi. "Birbirimizden nefret ediyorduk çünkü ikimiz de kendi halkımızın en güçlü olduğuna inanıyorduk. Birbirimize hükmetmek istedik." Gülümsemesi duraksadı. "Gerçek şu ki, şekil değiştirme yeteneklerimize rağmen, Büyücüler çok daha güçlü. Her zaman da öyleydi."

Kaşlarımı kaldırdım ve arkaik sayfalardan ona baktım. "Büyü kullanmadan sihir yapabilme yeteneğimiz yüzünden mi?"

Dani bana gururlu bir sırıtış attı. "Çünkü *ikisini* de kullanabiliyorsun."

Gözlerimi tekrar tekrar kırıştırdım ve sonunda alaycı bir ses çıkardım. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Kobalt gözleri parlıyordu. "Bu uzun zamandır saklanan bir sır. Halkımız arasında bir efsane. Büyücülerin Tanrılar tarafından yaratılan orijinal varlıklar olduğu - Oquerene'de yaratıldılar. Büyücüler, Deniz Perileri, hatta Melekler bile o kadar güçlü değildir." Manikürlü tırnaklarını inceledi, dudakları yana doğru çekildi. "Yarı ömürler güç açısından hepimizin altında zaten. Ama bu

her zaman en fazla güce sahip olan büyücüler olmuştur." Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Biz Büyücüler uzun zamandır Büyücülerin bizim gücümüzü kullanabildiğinden şüpheleniyoruz, tabii ki şekil değiştirme dışında."

Nefes alıp almadığımdan emin değildim. "Neden?"

"Büyücüler güçlerinin sadece doğuştan kendilerine ait olduğuna inansaydı, bu onları daha az güçlü tutardı. Oyun alanını eşit tuttu."

Bu saçma bilgiyi düşünürken uzun süre sessiz kaldım. "Bekle... yani bu efsane doğruysa, sözlü büyüleri ezbere okuyabileceğimizi mi söylüyorsun? Sizin gibi büyü yapabileceğimizi mi?"

"Evet."

"Test etmek için basit bir teori gibi görünüyor... Eğer bu doğru olsaydı, bu vahyi yıllar önce keşfetmiş olurduk."

Dani başını salladı. "Büyücüler büyülerimizi gizli tutmayı iyi başardılar. Sadece bu da değil, bunları doğru şekilde kullanmak ve istediğiniz sonuçları elde etmek için eğitim gereklidir. Büyü yapma yeteneğiniz gibi, yapmak istediğiniz bir iksir veya iksirin tarifini de biliyor olabilirsiniz..." Başının yan tarafına hafifçe vurdu. "Ama eğer bu bağlantıyı burada, bedeninde nasıl kuracağını bilmezsen, bu kelimeler anlamsızlıktan başka bir şey olmayacaktır." Durakladı. "Pentagram Warlock büyüsünde yoğun olarak kullanılır. Sanırım büyücü bir şekilde bizim gücümüzü nasıl kullanacağını öğrenmeyi başarmış."

Gözlerim büyü kitabına kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Eğer Büyücüler bu sırrı yüzyıllardır saklıyorlarsa, neden bize şimdi söylüyorlar?"

Büyü kitabını benden geri aldı ve omzunda duran çantasına yerleştirdi. "Büyücüler gezegendeki en güçlü büyülü varlıklardır. O karanlık büyücü... o büyücü... tüm dünyayı yok edebilecek güce sahip. Bence bu, halkımızın farklılıklarımızı bir kenara bırakıp onu durdurmak için birlikte çalışması için fazlasıyla yeterli bir sebep."

"Dün bunun kanıtıydı," diye ekledi Leroy çalışma odasına girerken, alçak sesle bizimle konuşurken kaşlarını indirdi.

Yutkundum. Dünkü savaştan beri Leroy'la konuşmamıştım... karısının ölümünden beri.

"Güç peşinde koşan iki düşmanımız var. Halkımızı sonsuza dek yok etmekten çekinmeyen iki düşman. Bu efsaneyi test etme zamanı geldi." Leroy gözlerini kız kardeşine çevirdi. "Dani yolculuğunuzda size katılacak."

Gözlerim büyüdü, sonra mavi saçlı Warlock'a dikildi. "Sen mi?"

"Öyleyim." Gülümsedi. "Sana öğretecek çok şeyim var ve zaman sıkıntımız olduğunu düşünürsek, en iyi yol bu." Omzumu sıktı ve bir iç çekti. "Ben Prens'le konuşmaya gidiyorum." Sonra Leroy'a döndü, bir an tereddüt ettikten sonra ileri atıldı, kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı.

"Yakında döneceğim kardeşim," diye fısıldadı.

Burnunu çekti ama gözlerindeki parıltı dışında ifadesini güçlü tuttu. Ona tekrar sarıldı. "Yapacağını biliyorum. Kendine dikkat et. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Dani uzaklaşırken gözlerini sildi ve odadan çıkmadan önce ikisi de üç parmaklarını göğüslerinin üzerine koydular.

Leroy'un bakışları benimkilere kaydı.

"Kaybınız için çok üzgünüm," dedim sessizce.

Leroy bana en iyi gülümseme denemesini yaparak başını salladı. Daha sonra dikkatini, parmaklarının çeşitli ciltleri takip ettiği kitaplığına odakladı. "Gitmeden önce sana bunu vermem gerekiyor."

Eski görünümlü bir kitap çıkardı, bana doğru ilerlerken parmaklarıyla kitabı gözden . "Ucube Gösterisi'nin olduğu gece bana bir anka kuşu sormuştun. Dün gece, sana bahsettiğim kitabı gözden geçiriyordum."

Ben bir adım öne çıktım, Leroy "İşte" diyene kadar sayfaları karıştırdı. Sayfayı işaret etti, ben de yere baktım.

Çeşitli hayvanlar listelenmiş ve her birinin yanında ayrıntılı çizimler yer alıyordu. Hepsinin anlamları listelenmişti ve bu kitabın sahip olduğu sayfa sayısıyla, şimdiye kadar yaşamış her hayvanın burada kaydedilmiş olduğunu hayal ettim.

Önemli olanları okudum. La'Rune aile arması olanları.

Baykuş: Ölüm

Pelikan: Kurban

Anka Kuşu: Rebirth

Raven: Kehanet

"Kahretsin," diye mırıldandım. "La'Rune ailesinin armasında bir pelikanın bir anka kuşunu ve bir kuzgunu bir baykuştan koruduğunu hatırlıyorum."

"Leroy, "Pelikanın fedakârlığı temsil ettiği düşünülürse bu mantıklı," diye devam etti.

Kafamın içindeki çarklar dönmeye başladı. "Demek pelikan kehaneti ve yeniden doğuşu korumak istiyordu..."

"Ölümünden." Leroy bir an için sayfaları çevirdi. "Yine de armanın gerçekten bunu tasvir edip etmediğini merak ediyorum." Birkaç sayfa ilerideki bir kuşu işaret etti. Beyaz bir kuzgunu. "Armanın kuzgunu bir taslak. Bunu hiç fark ettiniz mi? Acaba normal bir kuzgun yerine beyaz bir kuzgun olduğu için mi böyle?"

Beyaz Kuzgun: Arınma

Başımı kaşıdım. "Sanırım ikisi de olabilir, ama bu mantıklı olurdu." Kuşlar hakkında biraz daha düşündüm. "İgon'un pusulası... Arkasına bir pelikan kazınmış." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Vay anasını."

"Ne?"

"İgon öleceğini biliyordu... *kurban edileceğini*..."

Leroy çenesini ovuşturdu. "Ama bunun Otacian armasıyla nasıl bir bağlantısı var?"

Ellerimi yüzümde gezdirerek inledim. "Sanki öğrendikçe kafam daha da karışıyor."

Leroy burnunun ucuyla hafifçe güldü. "Hiçbir şey basit olamaz, değil mi?" Kitabı kapatıp uzattı. "Bunu yanına al. Belki daha fazla şey öğrenirsin ve bir şekilde yardımcı olabilir."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım Warlock metnini kabul ederek. "Gerçekten... her şey için teşekkür ederim. Siz ve halkınız harika ve kabul edici olmaktan başka bir şey yapmadınız."

"Ve siz ve sizinkiler bizimkileri desteklemekten başka bir şey yapmadınız." Bir an tereddüt etti. "Dani senin ve Silas'ın Ruh Bağı olduğunuzu bilmiyor. Bu bilgiyi sadece konsey ve ben biliyoruz." Ellerini ceplerine soktu. "O adam... o adam sana derinden aşık."

Gözlerim parladı ve bir nefes gevşettim. "Ne?"

Bana yarım bir gülümseme verdi, kırık kalbiyle toplayabildiği kadarıyla. "Dün gece savaştan sonra benimle konuşmaya geldi, Emma'yı kaybettikten sonra bana tavsiyelerde bulundu. Senden sanki ölmüşsün gibi bahsetti... Böyle bir adama dönüşerek sana kötülük ettiğini söyledi."

Sallanmasını önlemek için dudağımı ısırdım, gözlerim yaşlarla doldu.

Leroy'un gülümsemesi düştü. "Silas La'Rune'u tanıdığım süre boyunca ondan nefret ettim. Onu türümüzü yok etmekten başka bir şey istemeyen şeytani, cani bir canavar olarak gördüm. Ama şimdi onun sahip olduklarını tecrübe için, hayatınızın aşkının elinizden alınmasının nasıl bir şey olduğunu hissettiğim için, neden böyle bir adam olduğunu anlıyorum. Ve bunun için onu affediyorum."

Leroy'un ağlamaklı bakışları üzerimdeyken sessizce cevap verdim: "Ben de onu affediyorum."

Nazıkçe gülümsedi. "Ne olursa olsun onu affedeceksin... çünkü sen de ona aşıksın."

Yanağımdan bir damla süzüldü ve Leroy şöminenin önüne oturmak için döndüğünde ben de oradan ayrıldım.

Arkadaşlarım hazırlanmış, eşyalarımız toplanmış, Leroy tarafından hediye edilen yeni çadırlar araçlarımıza sabitlenmişti. Ama yine de yola çıkmadan önce yapmam gereken bir şey vardı.

Igon'a elveda deyin.

Grubuma geri döndüğümde Merrick, Viola ve Elowen'e benimle gelmek isteyip istemediklerini sordum. Hem büyücü hem de insan olan her birinin saygılarını sunmak istemesi beni şaşırttı.

Forsmont mezarlığında, Igon'un mezarının önünde duruyordum. Alan genişti, ancak dünkü ölümler nedeniyle birçok gözü yaşlı kişi çeşitli gömü alanlarının etrafını sarmıştı.

Ölümsüz kuklalara karşı verdiğim savaştan sonra kullandığım ateşin etkisinden kurtulmaya çalışarak uyuduğum saatlerde Merrick, Yüce'miz için bir mezar taşı yaptırdı.

**IGON NATARION BURADA
YATILYOR. DOST. AKIL HOCASI.
ÜSTÜN.**

Hızlı bir şekilde yapıldığı için tasarımda ayrıntılı bir çalışma yoktu, basitti. Sadece kelimeler.

Ağzımı kapattım ve yeni yığılmış toprağı içime çekerken hıçkırıklara boğuldum. Zihnimde istenmeyen görüntüler canlandı: ilkinde kollarımda ölmüştü, ikincisinde ise bıçağım göğsünü defalarca delmişti.

Bu adam benimle kan bağı olmayan biriydi ama yine de babama en yakın kişiydi. Beni sanki kendi çocuğuymuşum gibi kabul etti.

Beş yıl yeterli bir süre değildi.

Sadece birkaç ay önce nefes alıyordu. Gülümsüyordu. Okuyordu. Bana sihir öğretiyordu. Yemek yiyordu. Söylediğim bir şakaya gülüyordu.

Saldırıya uğramadan önce onunla geçirdiğim son an, onunla kavga ettiğim andı. Bu şekilde olmamalıydı. Hâlâ burada olmalıydı.

Ağlamaklı gözlerim Silas'a gitti... onu öldüren kişiye. Suçluluk duygusu bal rengi gözlerinde parlıyordu.

Ben Silas'ın bakışlarını tutarken arkadaşlarım liderimizle vedalaştı. Beni böyle görmenin onu incittiğini biliyordum, tam da bu yüzden gözlerini kaçırmadı.

Acının her zerresini hak ettiğine inanıyordu.

Prens grubumuza "Lena ile biraz konuşabilir miyim?" dediği sırada Elowen hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Viola kaşlarını çatı, Merrick'le birlikte uzaklaşırken başını salladı, Merrick'in eli Viola'nın sırtındaydı. Elowen aceleyle uzaklaşırken Prens'e bakamadı bile, Edmund da hemen arkasından onu takip ediyordu. Hendry, Roland ve Era ona soru sorarcasına baktılar ama Silas'ın istediği mahremiyeti sağlamak için ayrıldılar.

Birkaç dakika sonra sadece ikimiz vardık. Taşa baktım, kıpırdamadan, hareket etmeden.

"Çok üzgünüm Lena," diye fısıldadı, bir adım daha yaklaşarak. "Keşke geri alabilseydim."

Sonra bıraktım, ellerimin içine hıçkırarak ağladım.

Arkadaşlarımız görüş alanımızın dışındaydı, ancak yakınlarda hâlâ insanlar vardı. Ama Silas sırtımı nazıkçe ovarken kimin gördüğünü umursamıyor gibiydi.

"Çok özür dilerim" derken sesi titriyordu.

Ellerimi yüzümden çekip onun harap olmuş yüzüne baktım.

Sonra ona sarıldım, kollarımı beline doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Bana sıkıca sarılmadan önce sadece bir saniyeliğine sertleşti, başını yanaklarımız birbirine değecek şekilde eğdi. Daha çok ağladım.

"Üzgünüm, Lena," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye ağladım. "Seni affediyorum."

İtiraz edercesine başını salladı, yanağındaki kirli sakal tenime değiyordu ve ona daha sıkı sarıldım.

"Burada bulunarak... halkıma yardım ederek bunu telafi ettin." Burnumu çektim, sonra yavaşça arkama yaslandım, başımı kaldırıp onun güzel, mahzun yüzünü inceledim.

"Affedilmeyi hak etmiyorum," dedi sessizce, kolları benden uzaklaşırken. "Ama şimdi doğru olanı yapmak için elimden geleni yapacağım."

Ellerim sırtından yanlarına doğru kayarken sağ elim yukarı kalktı, yanağını ve yara izini okşadı.

Nefesini içine çekti, gözleri büyüdü. "Lena-" "Hak et ya da etme, bunu benden aldın Quill."

Elimi bıraktım ve yola çıkmadan önce Igon'un mezarına bir kez daha bakmak için geri döndüm. Bronz pusulayı çıkarıp parmağımı arkasına kazınmış pelikanın üzerinde gezdirdim.

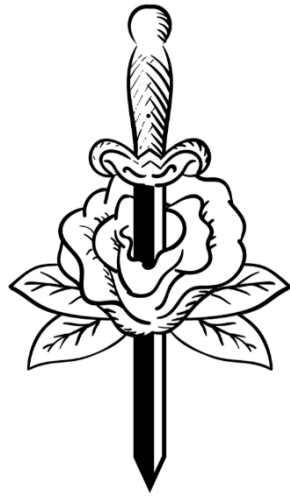
Bir hatıra.

Fedakarlık.

Anka kuşu ancak ateş sayesinde küllerinden yeniden doğabilir.

Tüm bunlar ne anlama geliyor, Igon?

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MERR CKİ

I Tekrar yola çıkacağım için heyecanlandığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Sıcak yatağa, sıcak duşlara ve tuvalete işeyebilmeye alışmıştım. Özel.

Hepimiz eski halimize dönmüştük ama bu sefer Viola ve ben Dani'ye biniyorduk ki bundan nefret ediyordum.

Dani'yi umursamıyordum. Sadece kız arkadaşımı arzulamasından nefret ediyordum... ya da o benim için her neyse. Üzerine bir etiket koymamıştık ve sadece iki kez seks yapmıştık; Forsmont'taki ilk gece ve son gece.

Aslında nefret ettiğim şey Viola'nın bu çekime karşılık vermesiydi. İnsanların birden fazla kişiden etkilenmesi normal olsa da, bunu bilmek umurumda değildi.

Gözlerim Erabella'ya kaydı, ona baktığımı görünce bana küçük bir gülümseme verdi. Ben de ona karşılık verdim.

Tanrılar. Tam bir ikiye bölündüm.

Otacia ve Forsmont arasındaki savaştan sonra, Era'yı bulmak için hemen kalenin içindeki merdivenlerden yukarı koştum.

"İyisin," diye nefes almıştı.

Tamamen içgüdüsel olarak hareket etmiş, ona doğru ilerlemiş ve onu kucaklamıştım.

Kaskatı kesilmişti ama sarılışım azalmadı çünkü jestim karşısında onun sıcaklığını hissettim. Bir an sonra sarılmama karşılık verdi.

Hiç dokunaklı bir adam olmamıştım. Asla. Ama onun korkusunun üstesinden gelmesine tanık olduktan sonra... sadece savaşmak için değil, aynı zamanda hayatımı kurtaran atışı yapmak gereken güce sahip olduğunu gördükten sonra... hayranlık içinde kaldım.

Yüzünü ellerimin arasına alarak geri çekildim. Tüm yüzü kızarmış, o muhteşem kahverengi gözleri kocaman açılmış bir şekilde benimkilere bakıyordu.

"Seninle gurur duyuyorum," diye övmüştüm, sırtışım Ames devrilmeden önce olduğundan daha genişti. "Hayatımı sana borçluyum, Prenses."

Dudağını ısırđı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Sanırım öğretmenim iyi bir iş çıkarmış," diye mırıldandı.

Onu incelerken gülümsemem azalmaya başladı. Pırıl pırıl gözlerine, sevimli burnuna ve kısa sarı saçlarına hayranlıkla bakarken göğsümde heyecan ve merak kabarıyordu. Solgun ellerim onun bronzlaşmış yüzüne değiyordu.

Yüzünü tutmuştum.

Bu samimi bir hareketti ve bir sınırı nasıl aştığımı fark ettiğimde boğazımı temizledim, ellerim yanlarıma düştü.

Onu umutsuzca okumak istedim. Ama okumadım... çünkü onun hissettiklerinden korkuyordum. Öyle ya da böyle.

"Çok korkmuştum," diye itiraf etti, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Çok kötü titriyordum. Iskalamaktan ve onun yerine sana çarpmaktan korktum."

Ona orantısız bir sırıtış attım. "şaşırdım," diye takıldım.

Kıkırdayarak omzumu dürttü. "Ben ciddiym, Merrick." Gülümsemesi kayboldu. "Eğer seni öldürseydim..."

Ellerimi ondan uzak tutamıyordum. Omuzlarını tuttum ve başımı eğerek ona baktım. "O durumda beni öldüremezdin Era," diye ısrar ettim. "Ya beni kurtarırdın ya da okun o adamın kılıcıyla aynı anda bana isabet ederdi. Belki de daha çabuk öldürdüm."

Dudağı titredi ve başını salladı. "Bununla yaşayamazdım."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu ve kendimi onun duygularını dinlemekten alıkoyamıyordum.

İçime dolan sıcaklık güneş ışığı gibiydi ve bana ne kadar değer verdiğini ortaya koyuyordu. Duyguları artmıştı... organize edemediğim bir renk ve ses karmaşası. Ama en güçlüsü sıcaklıktı.

Zorladığımı, cesur davrandığımı biliyordum. Ama neredeyse ölüyordum, bu yüzden kalbimin bana söylediğini yapmaya karar verdim.

Eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum. "İyi ki öğretmenin sana iyi öğretmiş," diye mırıldandım uzaklaşırken.

Açılan gözleri, kızaran yanakları ve hızlı nefes alıp vermesi birçok anlama gelebilirdi, ama ne olduğunu öğrenmeye çok korkuyordum.

Öpücüğümün ona nasıl hissettirdiğini bilmek istemediğim için gözlerimin maviye döndüğünü biliyordum. Uzaklaşmadan önce ona gülümsedim.

Gözlerim tekrar önümdeki yola kayarken kollarım Viola'nın etrafında sıkılaştı. Başını göğsüme yasladı.

Neyse ki Faltrun sadece beş günlük bir yolculuktu. Güneş gökyüzünde alçalmaya başladığında Dani durdu ve diğer arkadaşlarımız da atlarını durdurdu. Dani kişnedi ve Viola ile ben bunu Dani'nin üzerinden atlamak için bir işaret olarak kabul ettik.

Dani bir anda kıpırdandı, kollarını gererken yüzünü buruşturdu ve yüksek sesle esnedi. "Evet... Uykum geliyor." Artık insan gibi görünen gözleri önce bana ve Vi'ye, sonra da El ve Lena'ya kaydı. "Büyücülük antrenmanı sabah başlıyor."

Lena, Roland'la atları Donut'ın üzerindeki pozisyonundan kaşlarını çattı. Atlarına bu ismi verdiğine hâlâ inanamıyordum. "Ne... açıkta mı?"

Bugünkü yürüyüşümüz sırasında Lena bize Dani'nin hipotezinin özetini verdi. Teorisine inanıp inanmadığımı bilmiyordum ama karşılaştığımız tüm bu tehditler karşısında her şeyi denemeye hazırdım.

Dani'nin sırtışı büyüdü. "Evet. Kaybedecek vaktimiz yok." Sırtını yokladı, bir kese çıkardı ve içindekileri avucunun içinde kavradı. "***Averte sonum intra hunc circulum***" diye okudu, bir daire çizerek yürürken yere tuz gibi görünen bir şey serpti.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordum.

Edmund titreyerek, "Evet, ben de Mare Bear'a katılıyorum, beni ürkütüyorsun Dani," dedi.

Mare Bear?!

Lakabı üzerine ona kaşlarımı çattım.

"Averte sonum intra hunc circulum. Averte sonum intra hunc circulum."

Dani daha sonra dudaklarını oynatmaya başladı. Yüzünde bir gülümseme vardı ama ağzından hiçbir ses çıkmıyordu.

"Ah... Dani?" Roland'ın kaşları birbirine çatıldı. "Freak Show'da pandomimci olarak rol aldın ve bize söylemedin mi?"

Omuzları güler gibi aşağı yukarı hareket etti ve sonra tuz çemberinin dışına çıktı. "Ses geçirmezlik büyü. Birçok nedenden dolayı iyi." Roland'a kaşlarını oynattı. "Büyüleme büyümüz basit, sadece kelimeyi bir kez söyleyip elimizi eğiyoruz. Büyü ne kadar gelişmişse o kadar çok zikretmeniz gerekir." Gözleri yere serpilmiş olan tuza kaydı. "Tuz sihirli bir bağlayıcı görevi görür, enerjiyi emer ve dönüştürür." O rahatça geri adım atarak çemberin içine girdi, konuştu

Ayağıyla tuza sürünene ve sesi çıkana kadar ses çıkarmadı.

"Aversa Pars' büyüü kapatmanın başka bir yoludur, ancak bazen sadece tuzu sürmek en iyi sonucu verir."

Elowen'ın yuvarlak, su rengi gözleri Warlock'a geri dönmeden önce kısa bir süreliğine benimkilere kayd. "Yani her zaman yanında tuz mu taşıyorsun? Büyüleri nasıl ezberliyorsun?"

Dani çantasını okşadı. "Evet, ama sadece tuz değil. Sütyenimde her zaman tebeşir bulundururum. Ayrıca mumlar, kristaller ve şifalı bitkiler de taşıyım. Ve siz büyücülerin bazen yaptığı gibi, bir büyü kitabı." Çantasını karıştırdı ve isimsiz bir kitap çıkardı. "Büyü yapma yeteneğimiz sizin gibi doğuştan gelmiyor, sizin kadar etkili ya da güçlü de değil. Ancak güçlerinizi bunun gibi bir büyü kitabıyla birleştirirseniz..." Başını salladı, yüzünde yarım bir gülümseme vardı. "Şey, biraz belalı bir iş yapacağımızı söyleyebilirim. Tuz, benimkinde olduğu gibi büyüü bağlamalı ama efsaneye göre senin illüzyon büyüle tuzun bozulması bile bir etki yaratmamalı."

Lena kollarını kavuşturmuş, gözlerini kocaman açmıştı. "Denemek istiyorum."

Dani'nin sırtışı genişledi. "İlgini çekeceğini biliyordum, Yüce." Eliyle ileriye işaret etti.

Lena derin bir nefes aldı ve atından inerken turuncu örgüsünü omzunun üzerinden attı. Dani'den bir kese tuz aldı.

"Kelimeleri hatırlıyor musun?" Dani sordu. Lena homurdandı. "Hayır."

"Averte sonum intra hunc circulum."

Lena keskin bir nefes aldı. **"Averte sonum intra...honkfer..."**

Dani başını salladı. **"Hunc circulum,"** diye düzeltti.

"Averte sonum intra hunc circulum. Averte sonum intra hunc circulum."

Lena elindeki bir avuç tuzu kavradı ve büyüü yapmak için kendini hazırladı.

Dani, "Dediğim gibi, bu bir tür illüzyon büyüü," diye konuştu. "Bırak onu. Tuzu onunla aşılalım."

Lena tuzu bırakırken büyüü tekrar tekrar söylemeye devam etti. Parmak uçlarında dans eden mor, ışıltılı bir parıltı vardı.

"Averte sonum intra hunc circulum. Averte sonum intra hunc circulum. Averte sonum intra hunc circulum."

Çember tamamlandığında Lena durdu. Başını bize doğru çevirdi ve **"Beni duyabiliyor musunuz?"** diye mırıldandı.

Hiçbir şey duymadık.

"Tanrılar aşkına," diye nefes aldı Viola. "Buna inanamıyorum."

Dani, beyaz botlarını tuzun içinde sürükleyerek Lena'ya yaklaşıırken, "Şimdi gerçek sınav zamanı," dedi. "Tekrar konuş, Lena."

Hepimizin gözleri fal taşı gibi açılmış, beklenti içindeydik.

Lena konuşmaya başladı.

Bir kez daha ses çıkmadı.

"Lanet olsun..." Mırıldandım. Otacian'ın çenesi yere düşmüştü.

Dani kollarını havaya kaldırdı. "İşte bu, sürükler!" Heyecanlı gözleri hepimizin etrafında dans ediyordu. "Lena -ya da sanırım herhangi biriniz- daha yüksek seviyeli illüzyon büyülerini kaptığında, geceleri kampımızın etrafında bir illüzyon halkası oluşturabileceğiz, böylece biz uyurken kimse bizi duyamayacak ya da göremeyecek."

Edmund neredeyse dans etmeye başlayacaktı. "Tanrılara şükürler olsun! Yolda uyumak özellikle korkunç... Hortlaklar yüzünden." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bekle, nasıl yapılacağını bilmiyor musun?"

Dani başını salladı, kollarını kavuşturdu ve kalçasını dışarı doğru itti. "Büyüyü bilmediğimden değil. Sadece tek başıma yapabilecek kadar güçlü değilim. Büyüyü benimle birlikte yapacak en az yedi Büyücüye ihtiyacım var." Hâlâ ses geçirmez halkanın içinde olan Lena'ya baktı. "Bence siz Büyücüler bunu birlikte yaparsanız, işe yarama şansımız olabilir. Ama senin için ne kadar yorucu olacağından emin değilim. Bu büyü daha kolay taraftaydı. Daha gelişmiş bir şey denediğimizde bu kadar sorunsuz olmasını beklemiyorum."

Edmund yavaşça başını salladı ve Dani bizim Yüce'ye döndü. "Pekâlâ, Lena. Büyüyü iptal etmek için *Aversa Pars* demelisin. Sadece bir kez, büyüü tuza geri odakla."

Lena gözlerini kırıştırdı, sonra da parmak uçlarından mor bir parıltı süzülerek tam da bunu yaptı. Sözcükleri söylerken onu duyamadık ama büyü elinden kaybolurken başını bize doğru eğdi. "İşe yaradı mı?"

"Vay be..." Hendry fısıldadı. "Evet, işe yaradı."

Era başını sallayarak, "Yani, bekle," diye söze başladı. "Daha önce bu tür bir büyü yapamıyor muydun? Kafam karıştı."

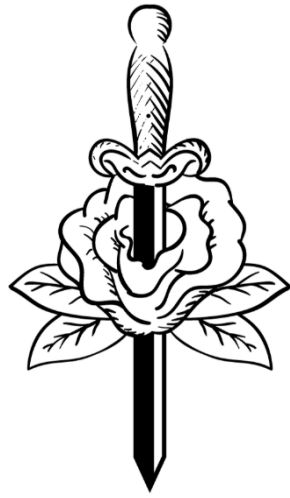
Lena adına ben cevap verdim. "Büyümüzle illüzyon iksirleri-iksirleri yaratabiliriz. Bunları yaparken çeşitli bitkilerdeki belirli özellikleri kullanıyoruz. Sanırım bu bizim sihirli bağlayıcımız."

"Annem sahte bedenler yaratabiliyordu. Bunu bağlayıcı olmadan yaptı." Suçlu gözleri bir anlığına Silas'a kaydı. "Biz de

Gerçi bu da önemli miktarda büyü gerektiriyor. Bu-" Tuz halkasını işaret etti. "Bu hiçbir şey gibi hissettirmedi."

"Anlamıyor musun?" Dani başladı. "Bu, yüzyıllardır büyücüler için kayıp parça olmuştur. Gücünüzün diğer yarısı." Gözleri önce kitaba, sonra da hepimize kayd. "Bu kitabın başlığı güçlü bir varlık tarafından gizlenmek için büyülenmiştir. **Potestas Verae Maleficis.** Gerçek Bir Cadının Gücü."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

LENA

"A gerçek cadı mı?" Dani'ye şüpheyle sordum. "Büyücülerin gerçek cadılar olduğunu mu söylüyorsun?"

Başını salladı. "Güçlerini nasıl birleştireceğini öğrendikten sonra Bu büyü kitabında, Titharan dilini öğrendikten sonra her zamankinden daha güçlü olacaksın." Gülümsemesi şakacı bir hal aldı. "Daha nasıl ışınlanacağını bile öğrenmedin."

"TELEPORT?!" Elowen çığlık atarak hepimizin sıçramasına neden oldu. Küçük elini ağzına götürdü. "Özür dilerim," diye dikizledi.

Dani kıkırdadı. "Evet. Tanrım, size bildiklerimi öğrettiğimde gerçekten çok eğleneceksiniz."

Hendry'nin gözleri kısıldı, mavi saçlı Büyücüyü incelerken kollarını kavuşturdu. "Eğer sen de tüm bunları yapabiliyorsan, Büyücüler 'gerçek cadılar' yapan nedir?"

"Size Büyücü büyümüzün Büyücülerin sadece bir kısmı olduğunu söyledim, ciddiym. Sadece avuçlarımızı uzatıp iyileştiremeyiz. Kollarımızı kaldırıp bir güç alanı yaratamayız ya da elementleri parmak uçlarımızdan istediğimiz gibi sürükleyemeyiz. Tanıdıklarımızı çağıramayız. Yapabildiğimiz tek özel şey şekil değiştirmek." Gözleri Viola'nınkilere kayd. "Ve görünüşe göre buradaki güzel olan da bunu yapabiliyor. Yani elimizdeki tek şey bu büyüler ve efsunlar."

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle ve Dani'nin bana bakmasına neden oldum. "Bize bunu öğretme isteğiniz için teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Bana teşekkür etme. Sadece Ulric'in ve bu büyücünün kıcını tekmele."

Üç gün geçti. Her iki akşam da Dani, Viola, Merrick, Elowen ve bana öğretebileceği her şeyi öğretmekte ısrar etti, en yorgun olan o olmasına rağmen, yolculuk boyunca Viola ve Merrick'i taşımak için yer değiştirdi.

"Burası da neresi?" Dani terk edilmiş bir sirke benzeyen bir yerin önünde durduğunda Edmund şüpheyle sordu.

Tekrar insan formuna -bu kez erkek- dönüşen Dani, "Burası orijinal Ucube Gösterisiydi," dedi. Ortaya çıkan karmaşayı incelerken iç geçirdi. Kumaşları hafifçe yırtılmış olan büyük çadırlar hâlâ havada duruyordu. Manzaranın ortasında, akşam rüzgârından gıcırdayan büyük bir ahşap atlıkarınca duruyordu. "Şu tanıştığınız insanlar mı? Hani şu tuhaflıkları olan ama Büyücü olmayanlar? Onların burada kendi gösterileri vardı." Atlıkarıncaya doğru bir adım attı. "Olağanüstü, değil mi? Bu şimdiye kadar gördüğüm en yetenekli ahşap işçisi tarafından yapılmış." Sol tarafındaki krankı işaret etti. "Güçlü bir adamdı, iri yarı, kaslı bir adam. Bunun onun gizli yeteneği olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Çocukların binmesi için mekaniği çevirebilecek kadar güçlü olan tek kişi oydu."

Elowen'in hüznünlü bakışları bu ıssız yerde belirdi. "Ne oldu?"

"Faltrun," diye cevapladı Silas onun yerine, altın rengi bakışları şifacıya kayarken. "Faltrun ödeme talep etti - grubun kendi bölgelerine bu kadar yakın bir yerde gösteri yapması için bir komisyon."

Dani başını salladı. "Burayı tasarlayan ve burada yaşayan insanlar mücadele ettiler. Parçası olmadıkları bir krallığın kölesi olmayacaklardı. Faltrun burayı bastı ve burayı yaratan yetenekli adam da dahil olmak üzere bir avuç masumu öldürdü..." Ellerini artık bakımsızlıktan zarar görmüş olan ahşap üzerinde gezdirdi. "Forsmont'a sığınmak isteyen sadece bir avuç hayatta kalanımız vardı. Leroy onları kollarını açarak karşıladı ve onların hikayeleri ve fikirleri sayesinde daha da iyi bir şey yarattık. Daha güvenli." Başını salladı ve yanağının içini çiğnedi. "Ta ki lanet Hortlaklar saldırana kadar."

"Faltrun kulağa neredeyse Otacia kadar kötü geliyor," diye mırıldandı Viola.

Hendry'nin uyumsuz gözleri kaydı ve sıkıntılı gözlerinde, karşılık vermek istediğini ama yapamadığını söyleyebilirdim çünkü kadın haklıydı.

"Oraya vardığımızda, Forsmont'ta gördüğünüz muameleyi beklemiyorum, orası kesin. Büyülü varlıklar için bir öldürme emri olmasa da, kimliğimizi gizli tutmalıyız. Onlara güvenmiyorum."

Gözlerini çeşitli çadırlara dikti. "Dışarıdan bok gibi görünüyor ama çadırların içi o kadar da kötü değil. Ne varsa aldık

kurtarılabılır ve çoktan Forsmont'a geri getirildi." Ellerini birbirine vurdu. "Biraz daha eğitim yaptıktan sonra içeride kamp kurabiliriz."

Roland otuz dakika sonra benim büyücü ışığı yaratmaya çalışmamı eğlenerek izledi. Dani grimoire'daki yazıyı işaret etmişti. **'Lumen'** de büyücü ışığı üretebiliyordu ve , kelimeleri kullanırsam daha uzun süreli bir parıltı üretebileceğim konusunda ısrar etti.

Normal büyücü ışığı, büyücülerin doğuştan sahip olduğu ortak bir yetenektir, ancak ışık üretmek için ateşim olduğu için kendime öğretmediğim bir yetenektir.

Beş yıl önce Ames'e yaptığım yolculuk, sihrimi içimde tutarak, daha önce hiç olmadığı kadar içimde tutarak geçti. Buzumu aldığım gece, yolda hissettiğim ıstırapla kıyaslanamazdı bile. Silas'tan ayrı geçen günlerim arttıkça, gerçekliğim de ortaya çıkmaya başladı.

O aylarda hava soğumaya başlamıştı ama henüz sonbahardı. Yine de parmak uçlarımda buz tuttuğunu, kol ve bacaklarımda kaskatı kesildiğini ve neşesiz bir şekilde dolaştığımı fark ederdim.

Yolda geçirdiğim zaman buz kontrol etmeye çalışmakla geçti. Bir çocuğum olduğunu öğrenmek çok yardımcı oldu ama yine de aklımın dolaştığı gecelerde kendimi üşürken buluyordum.

Hala ne zaman aklıma gelse suçluluk hissediyordum... belki de çocuğuma zarar veren şey benim mücadelemdi. Onun ölümü benim hatamdı.

Torin oğlumun ölümünden günler sonra, "Suçlu sen değilsin," diye ısrar etmişti. "Onu kurtarmak için her şeyi yapardın. Sen harika bir annesin."

Anıları hatırlarken dudağımı çiğnedim, küçük parlayan küreleri gözümde canlandırırken yıkılmamak için elimden geleni yaptım.

O trajediyi takip eden aylarda ateşim ve buzum hakimiyet için savaştı. Bazı günler o kadar öfkeliydim ki Ames'i küle çevirebileceğimi hissediyordum. Diğer günlerde ise o kadar üşüyordum ki vücudum hareket edemiyordu.

"Ben bir anne değilim," diye hıçkırımıştım. "Başarısız oldum."

Yüzümü tuttu, o sıcak, kahverengi gözler benimkileri yakıyor, beni olduğum gibi görüyordu. Her zaman olduğu gibi.

"Sen bir annesin. Ve başarısız olmadın." Beni kollarının arasına aldı, salladı ve büyüyle ısıttı. "Çocuğun seninle"

Ravaiana şimdi Elysium'da gökyüzünde dolaşıyor. Hiçbir çocuk acı çekmeyecek. Her çocuk özgürdür. Bu onun tapınağına kazınmıştır."

Bazen Tanrılara ve Tanrıçalara olan inancımın hala mücadele ediyordum. Özellikle de bebeğimi kaybettikten sonra.

Ama Torrin inandı ve sözleri beni rahatlatı.

"Bir gün yine onunla birlikte olacaksın... Bu son değil," diye fısıldamıştı zihnime.

Burnumu çektim ve Torrin'i düşününce yüzümden aşağı süzülen gözyaşlarımı hızla sildim.

Roland'ın gülümsemesi Merrick'in eğilip, "İyi misin?" diye fısıldamasıyla dağıldı.

Başımı salladım, bir kez daha kokladım ve titrek bir nefes aldım.

Değildim. Ama bu duyguları bastırmam gerekiyordu... tek başıma sessiz bir yer bulana kadar.

Torrin buzumu kontrol etmeme yardım etti... ateşimi evcilleştirmeme yardım etti. Hatta bana elektriğimi nasıl kullanacağımı, onunla nasıl savaşacağımı bile öğretti.

Ne zaman aldığını bana hiç söylemedi.

Her neyse, son birkaç yılda öğrenmem gereken çok şey vardı. Büyücü ışıkları listemin son sırasındaydı.

"Lumen," diye bağırdım, parmaklarımı dışarı doğru hareket ettirmeden önce birbirine kenetledim. Elimden kavun büyüklüğünde büyük bir küre fırladı ve bir baloncuk gibi havada süzüldü.

Zayıfça gülümsedim ama bu jest sadece bir an sürdü ve sonra göğsümü bir batma hissi doldurdu.

"Çok iyi, Lena!" Dani övdü, alkışlarken güçlü pazuları esnedi.

Burada olamazlar. Şimdi olmazlar.

"Şimdi size temel bir koğuş öğretmek istiyorum. Bu-"

Dani'nin sesi Elowen'in kulakları sağır eden çığlığıyla kesildi. Başının iki yanını tutup dizlerinin üzerine düşerken başlarımız ona doğru döndü.

"Elowen!" Edmund bağırdı, kollarını kavradı ve yüzüne baktı. Bir an sonra Silas feryat ediyor, kafasına doğru uzanıyordu.

Sertçe nefes aldım, alev kollarımdan ve bacaklarımdan yukarı süzülüyordu. Silas'ın aleve karşı hassasiyeti olduğunu artık biliyordum ama bu benim en güçlü büyü biçimimdi. Hortlaklar söz konusu olduğunda işimi şansa bırakmayacaktım.

Gözlerim etrafımızda, ormanda, çadırların arasında gezindi.

"Bizi buldular!" Erabella bağırdı ve ben de tek bir figürün durduğu yere doğru döndüm.

Vicsin Astair.

"Hayır," diye hıçkırdı Elowen dizlerinin üzerine çökerken, su rengi gözleri acıyla buruşmuştu. "Baba..."

Merrick dehşet içinde babasının bir adım öne çıkmasını izledi, gözleri simsiyahtı, aynı örümcek ve pentagram kombinasyonu alnındaki deriye kazınmıştı. Vicsin'in dudağı kalktı, başı eğildi ve El ile Silas daha sert haykırdılar. Burunlarından kan damlamaya başladı.

"Kesin şunu!" Roland kılıcını çekerek hırladı.

Vicsin'in dikkati ona kaydı. Güldü. "Aptal insan." Ses Vicsin'e aitti... ve *ona*.

"Bana karşı bir şansın olduğuna gerçekten inanıyor musun?" "Gölgelerin Efendisi, değil mi?" Bağırdım ve Vicsin'in siyah sırları kaydı. benimkine. "Bizden ne istiyorsun?"

Zalim gülümsemesi büyüdü. "Lena Daelyra... ne kadar güçlü bir büyücü." Alevlerim o soğuk, ruhsuz gözlere yansıdı. "Belli değil mi? Senin gücünü kendim için istiyorum."

Elini eğdi ve Elowen çığlık attı, Silas'ın çığlıkları daha da yükseldi.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu ama güçlü durdum. "Onlara zarar vermeyi bırakın, belki bir anlaşmaya varabiliriz."

"Ne?" Hendry tısladı. "Lena, hayır-" Dani başladı.

Onları görmezden geldim. Vicsin'in kalpsiz gülümsemesi devam etti ve eli yanına düştü. Elowen'ın nefesi kesildi ve Silas acı dolu bir inilti çıkardı. İkisinin de elleri yere düştü ve kendilerini sabitlediler. Arkadaşlarım kendi ellerini tutarken ben de bir nefes gevşettim.

"Zaten kendim için alamadığım neyi bana sunabileceğini sanıyorsun?"

Ona sunabileceğim herhangi bir şey için beynimi zorladım. "İttifak."

"Ne?!" Silas boğuk bir sesle konuştu ama ben ona bakmadım. Gözlerim sadece Vicsin'de, onun gözlerinden bana bakan büyücüde kaldı.

Vicsin güldü, gerçekten güldü. "Benimle müttefiklik falan yok. Ya boyun eğersiniz ya da yok olursunuz."

Sonraki sözlerimle büyük bir risk alıyordum... Sadece kararımın doğru olmasını umabilirdim. "Silah'ın nerede olduğunu bilen tek kişi benim."

Bunun üzerine Vicsin'in gülmesi kesildi, bakışları benimkinde sertleşti. Sessizce bana baktı ve tüylerimi ürperten görüntüsü karşısında ensemdeki tüyler diken diken oldu... renksiz teni, koyu renkli damarları.

"Nerede?" diye homurdandı.

Ona nefret dolu bir gülümseme vermek istedim ama onu kışkırtmak istemedim. "Onu sana getireceğim... ama sadece yolumdan çekilirsen."

"Lena, hayır!" Silas yalvardı. "Şeytanla bir anlaşma yapıyorsun!"

Vicsin'in sadist sırtışı geri döndü. "Neden onu bana veresin ki?"

Blöfümü görmemesi için dua ettim. "Çünkü onu bir La'Rune'un elinde görmektense bir Büyücünün elinde görmeyi tercih ederim."

Silas'ın yumruğu altındaki çimenleri kavrarken titriyor, bana küçümseyerek bakıyordu. "Sen..."

Vicsin'in gözlerinde bir şey parıldadı... ne olduğunu çıkaramadığım bir şey. Bir nefes verdi. "Pekâlâ, Bayan Daelyra. Siz bana Silahımı bulurken ben de seyahatinizi bölmeyeceğim." Elleri havaya kalktı ve bir kez daha Elowen ve Silas çığlık atarak başlarını tuttular. Öfkeli gözlerim tekrar ona döndü.

"Endişelenmeyin. Halüsinasyonlar sadece birkaç saat sürecek. Sadece bunun sahip olduğum gücün sadece bir parçası olduğunu bil." Acı acı gülümsedi. "Bunu bana ihanet edersen başına geleceklerin bir hatırlatıcısı olarak düşün."

Dönüp koşarak uzaklaştı ve ben arkadaşlarıma yanına koşarken küfür ettim.

"Lena," diye bağırdı Silas acı içinde, gözleri kapalı.

Dani endişeyle, "Onları iki çadıra da yerleştirelim," diye mırıldandı ve sonra bana bir kese tuz uzattı. "El bir tanesine, Silas diğerine - ses geçirmez olmalı, yoksa tüm Tovagoth'a nerede olduğumuzu bildiririz."

Edmund ve Merrick çırpınan Elowen'ı kaldırırken Roland ve Hendry de Silas'ı kaldırdı. Dani ve Viola Elowen'ın yanına giderken ben de Era ile birlikte diğer çadıra koştum.

Silas'ın çığlığı o kadar yürek parçalayıcıydı ki gözlerim yaşlarla doldu. "Dani, onlara yardım etmek için ne yapabiliriz?!" Aramızdaki mesafe arttıkça seslendim.

Acı dolu gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Hiçbir fikrim yok."

Biz kendi çadırımıza girmeden bir an önce onlar da kendi çadırlarına girdiler. Alan neredeyse boştu, birkaç kırık sandalyeden başka bir şey yoktu,

"Lümen," diye hızla üç kez tekrarladım ve alanı aydınlatmak için parlayan ışıkları havaya gönderdim. Gece bastırmıştı ve mekânı aydınlatmak için en hızlı seçenek buydu.

Roland ve Hendry Silas'ı nazıkçe yere yatırdı.

Prens'in gözleri fal taşı gibi açıldığında, bize bakan siyah bakışlar karşısında hepimiz irkildik. Hortlaklar gibi simsiyah değildi ama Silas'ın altın rengi gözbebekleri sanki tamamen patlamış gibiydi.

Hemen işe koyuldum, tuzu geniş bir çember oluşturacak şekilde serptim.

"Averte sonum intra hunc circulum. Averte sonum intra hunc circulum."

Yüzü buruştu. "Lena?" diye fısıldadı.

Tüm vücudum dondu ve ses tonuyla gözlerim büyüdü. Başımı hızla Era ve adamlarına doğru çevirdim. "Gidin buradan. Her şey daha da kötüye ."

"Averte sonum intra hunc circulum...averte sonum intra hunc circulum."

Erabella'nın endişeli gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. "Onun için burada olmalıyım-"

"LENA!" Silas feryat ederek beni kavramak için öne atıldı, bu hareket Era'nın geriye doğru sarsılmasına neden oldu.

Silas'ı kışının üstüne iterek bir güç alanı uzattım. Yere düşerken homurdandı. "Lütfen," diye yalvardım onlara. "Lütfen gidin."

"Emin misiniz?" Hendry umutsuzca sordu. "Ya yardım edebilirsek?"

"Evet-" Roland başladı, tam Silas yan tarafına dönüp .

"Sanırım hasta olacağım," diye homurdandı Silas, alnından aşağı ter damlarken nefes nefese kalmıştı.

"Averte sonum intra hunc circulum...averte sonum intra hunc circulum."

Çember artık tamamlanmıştı. Hendry'ye baktım. "Çalışıp çalışmadığını kontrol et." Dediğimi yaptı ve çemberin dışına çıktı.

"Beni duyabiliyor

musun?" Başını hayır

anlamında salladı.

Roland ve Era'ya doğru eğildim. "Sadece gidin. Bunu ben halledebilirim," diye onlara güvence verdim.

Birkaç dakika daha düşündükten sonra Silas yeniden feryat etmeye başlayınca Era başıyla onayladı ve Hendry ile Roland'ı da peşine takarak çadırdan dışarı fırladı.

"Şşş..." Aceleyle yanına gidip sırtını ovarken fısıldadım. Ama Silas'ın çığlıkları durmuyordu. "Ben buradayım, ben buradayım."

Bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Koyu renk gözleri midemi bulandırdı, onu gerçeğe geri çekemeyeceğimi biliyordum. Yaşadığı onca acıya rağmen yüzünde hiç gözyaşı yoktu.

Avucumu başına dayadım. Avuçlarımda hiçbir yanma hissetmedim, iyileşmeye ihtiyaç duyulduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Bu büyü... normal değildi. Neyin farklı olduğunu anlayamıyordum ama yanlışlığını hissedebiliyordum.

Yine de, rahatlatıcı dokunuşun acısını biraz dindirebileceğini umarak iyileştirici büyümü öne doğru yönlendirdim. Eğer Elowen da bu güçle sarhoş olmasaydı, bunu onun için acısız hale getirebilirdi, diye düşündüm.

Eminim Gölgelerin Efendisi bunu biliyordu.

"Yapamam." Silas'ın sesi bana bakarken kesildi. "Denedim ama yapamıyorum."

Büyümü şakaklarına odakladım. İşe yarayıp yaramadığını bilmiyordum.

"Ne yapamazsın?" Yumuşakça sordum.

"Yapamam!" diye feryat etti, gözlerini sıkarak kapattı. Kendine vurmaya başlamasını, kafasını yumruklamasını izlerken bir çığlığı bastırdım. "Duramıyorum. Kapatamıyorum!"

Ellerini kavradım. Fiziksel gücü benimkinden çok daha fazlaydı ama sertçe çekerek saldırısını durdurmaya zorladım. Siyah gözleri açıldı ve beni içine çekti.

"Biliyorum..." Ellerimden birini yavaşça onunkinden çektim. Nazıkçe yanağını okşadım ve o unutulmaz gözler dalgalanarak kapandı. "Sen farkına varmadan bitmiş olacak," diye söz verdim.

Nefesleri sığlaşmıştı. "Beni terk ettin," diye fısıldadı.

Midem bulandı, suçluluk duygusu beni ele geçirdi. "Biliyorum... Çok üzgünüm..." "Ben... eğer tekrar olursa..." Sesi . "Eğer öğrenirse... eğer görür..." Siyah gözleri fal taşı gibi açıldı. "YAPAMAM, LENA! YAPAMAM!"

Sırtını yerden kaldırdı ve sanki uğursuz bir şeymişim gibi tökezleyerek avuçlarının üzerinde geri çekildi.

"Silas!" diye bağırdım, ona doğru süründüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Korku dolu gözleri benimkilere kilitlenmişti, bedeni korkudan titriyordu.

"Gördüğünüz şey gerçek değil. Güvendesin!" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Benimle güvendesin, Quill."

Dudakları titredi, göğsü hızla inip kalktı. "Güvenli..." diye nefes aldı.

"Evet, benimle güvende, Quill," diye tekrarladım, dudaklarımı alnına bastırdım, daha fazla gözyaşı dökerken sıkıca kapandı. Onu böyle görmek beni mahvediyordu.

"Bunu kabul etmiyorum... Kabul etmiyorum." Başını ileri geri salladı, gözleri kapanıyordu.

Onu ikna edemeyeceğimi biliyordum. Saçma sapan konuşuyordu.

Büyücü halüsinasyon demişti. Silas tam olarak ne görüyordu? Bütün alnı ter içindeydi.

"Silas, hadi gömleğini ."

Gözleri parladı. "Hayır," diye hırladı.

"Ter içinde kalmışsın." Bileğimi kabaca kavramadan önce parmaklarım sadece gömleğinin düğmelerine değdi.

"HAYIR!" diye bağırdı.

İrkildim. Bana daha önce hiç böyle bağırmamıştı. "En azından düğmelerini açabilir miyim?" diye sorarken sesim kısıktı.

Nefes alış veriş sendeliyordu, gözleri pek çok duyguyla parlıyordu. "Sırtım." Sesi kırıldı. "Sırtım örtülü kalmalı."

Gözlerim yumuşadı. "Tamam. Sırtının kapalı kalacağına söz veriyorum."

Yavaşça her bir düğmeyi açtım altındaki altın gibi teni ortaya çıkardım.

Vücudu gençliğimize göre daha da belirginleşmişti ve ter damlacıkları göğsünden ve karın kaslarından aşağı süzülüyordu, derisi de tıpkı geri kalanı gibi mürekkeple kaplıydı. Bir yanım önceki çıplak tenini özlüyordu ama kendimi onun bedenini şimdi olduğu gibi severken buldum.

Sanırım onun herhangi bir versiyonuna bayılırdım. Yardım edebileceğimi sanmıyorum.

Kumaşı ayırdığımda, göğsünün ortasındaki dövmeyi gördüğümde dudaklarım aralandı.

Bir hançer. Sıradan bir hançer değil. Gençken kullandığım kabzanın aynısıydı... beni eğittiği zaman. Kendime aldığım ilk silah. Silas'ın beni gördüğü ilk gün bir kızın boynuna dayadığım silah.

Bıçak bir çiçeği delip geçiyordu-

"Çiçek," diye nefes aldı Silas.

Ağlamaklı gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı. "Bu dövme..." Parmaklarımı mürekkebin üzerinde gezdirdim ve Silas dokunuşumla ürperdi, vücudu gevşedi. "Anladın mı?"

benim için?"

"Bu... Bu senin hançerin, bir gülün içinden geçiyor. En sevdiğin... çiçek." Nefes alış veriş hızlandı. "Kalbimin üzerinde." Beni içine çekerken yüzü buruştu. "Keşke seni kurtarabilseydim," diye boğuldu. "Seni güvende tutmalıydım."

"Silas..." Dudaklarımı tekrar alnına götürdüm, terinin tadı dudaklarımda tuzluydu. "Ben hayattayım. Burada seninleyim."

"Canlı..." diye nefes aldı ve ben uzaklaşırken boynumun arkasını kavradı.

Silas beni öne doğru çekip dudaklarımı onunkilere değdirmeye zorlarken kaşlarını birbirine çarptı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ama ağzının benimkine değdiğini hissedince hemen kapandı. O mükemmel, yumuşak dudaklar.

Silas elini saçlarımda gezdirdi ve ağızlarımız aynı anda ayrılarak dillerimizin birbirlerinin üzerinde kaymasına izin verdi.

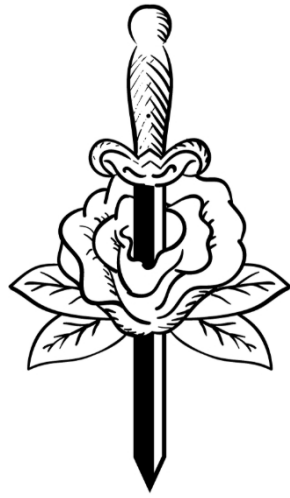
Onun tadı... onun lanet tadı.

Hevesle alt dudağımı ısırdı ve elimi göğsünde, o lezzetli karın kaslarında gezdirirken yumuşak bir inilti çıktı içimden.

"Aşkım," diye fısıldadı ve gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

Ama öpücük her ne kadar sarhoş edici olsa da Silas beni geri itti, sendeleyerek ayağa kalkarken kara gözleri irileşmişti. "Ben... Ben bilmiyordum," diye ısrar etti, sesi titriyordu. "I..." Başını ileri geri salladı.

Ne olduğunu, neyin gerçek olup olmadığını bilmiyordu. Yardım etmek istedim ama büyücünün sanrılarında daha da kaybolduğu için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

OTUZUNCU BÖLÜM

S LASI

Hissediyordum. Dudakları dudaklarıma değiyordu ve dünyada her şey yolundaymış gibi hissediyordum. Parmaklarım onun yumuşak, bakır saçlarını taradı. Açgözlü dilim hararetle onunkinin etrafında dönüyor, zihnim onun tadıyla sakinleşiyordu. Yastığını ısırdım-

Yumuşak dudağını okşadım ve değerli iniltisini duyunca kalbim hızla çarpmaya başladı. "Aşkım," diye dudaklarına doğru nefes aldım. Bu noktaya nasıl geldiğimi hatırlayamıyordum. Tek bildiğim doğru hissettirdiğiydi. Ama iyi şeyler benim için hiç uzun sürmedi, değil mi? O zaman anladım. Yanan etin kokusu.

İçgüdüsel olarak onu geri ayağa kalkarken gözlerim hızla vücudunda gezindi. Büyüleyici, mükemmel vücudu. Yanık yoktu... eriyen et yoktu. Teni yumuşak, porselen tonundaydı. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve temizlemek için başımı salladım.

"Beni terk ettin," diye seslendi , başka yöne kayarak.

"Ben... Ben bilmiyordum," diye ısrar ettim. "I..." Başımı sallamaya devam ettim, yatağında yatan cesedinin görüntüleri zihnimde yanıp sönüyordu. Bunun gerçek olmadığını nereden bilebilirdim ki? Annesinin sahte bedenler yarattığını?

Lena'nın başı yana eğildi, omzunun üzerinden merakla beni inceliyordu. Dudağının kenarı yukarı doğru döndü. "Söyle bana Silas, karını ne kadar seviyorsun?"

Gözleri vücudumda gezinirken kaskatı kesildim ve nefesim kesildi. Gülümsemesi şakacı olsa da benimkini yakan bakışları ona ait değildi.

Onun gerçekten Lena olmadığını biliyordum, gördüğüm şeyin gerçek olmadığını biliyordum.

"Becerdiğin kişi o olabilir," diye devam etti alçak, boğucu bir sesle, vücudunu bana doğru çevirerek, "ama onun üzerindeyken beni düşünüyorsun... değil mi?"

"Dur" diye fısıldadığımda nefesim kesildi ve bir adım geri çekildim.

Bu o değil. Bu sadece bir halüsinasyon.

Gözlerimi tekrar tekrar kırıştırdım, gerçekliğe geri dönmenin yolunu bulmak istiyordum. Ama gülümsemesi daha da arttı, bana doğru yürürken kollarını kavuşturdu. "Hiçbir fikri yok, değil mi?" diye kışkırttı, gözleri dudaklarımda geziniyordu. Çenesini kaldırdı ve bakışlarımı yarı kapalı bir ifadeyle karşıladı. "Benim hakkımda kurduğun fanteziler hakkında hiçbir fikri yok."

Dişlerimi sıkarak bir adım geri çekildim ama sırtım duvara yaslanmıştı. "Kafamın içinden çık," diye homurdandım.

Bu o değil. Bu o değil. Bu o değil.

Önümde durur durmaz kollarını açtı, narin elini göğsüme koydu ve gövdemden aşağıya doğru indirdi... daha aşağıya.

"Gerçekler seni korkutuyor mu Silas? Bunun için kendinden nefret ediyor musun?"

Ürperdim, bedenimin tepkisi gülümsemesinin büyümesine neden oldu. Her ne kadar onu uzaklaştırmak istesem de yapamadım. Yapamazdım çünkü onun gibi görünüyordu... onun gibi konuşuyordu ve onun dokunuşuna itiraf etmek istediğimden daha fazla açlık duyuyordum.

"Doğru, değil mi?" diye sordu deniz yeşili gözlerinde özlem dolu bir parıltıyla, kaşları birbirine çatılmıştı. "Beni sevmiyor musun?"

Yüz ifadem acıya dönüştü, sesim fısıltıyı aştı. "Dur... lütfen," diye yalvardım.

Lena'nın gözleri yumuşadı ve elini geri çekti. "Hissettiğin suçluluk mu? Başka birine bağlıken beni sevdiğin için utanç mı?" Başını aşağı doğru eğdi ve bir adım geri çekildi.

Gözlerim büyüdü ve derisinin yanmaya ve kabarmaya başladığına, yanan etin o mide bulandırıcı kokusunun havayı doldurduğuna tanık olduğumda haykırdım. Tüm vücudu kıpkırmızıydı, yüz ifadesi yürek parçalayıcı bir manzaraydı. Kaderini kabullenmiş, ihaneti kabullenmiş bir bakış.

"Lena-" Ona doğru koştum ama benden uzaklaştı, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

"Benden vazgeçtin!" diye bağırdı. "Beni terk ettin!"

Başımı salladım. "Hayır... *hayır*, hayatta olduğunu bilmiyordum!" Ona tekrar uzanmaya çalıştım ama o geri çekildi.

"Bak." Titreyen elini kaldırdı ve ben de derisinin eriyip gittiğini görünce nefes nefese kaldım.

Koku. O kokuyu biliyordum. Amatta'yı ateşe verdiğimde havaya sinen kokuyu.

Yapamam. Yapamam.

Lena.

Lena yanıyordu.

Tam bir panik içinde nefes nefese kalmıştım. "Sana yardım etmeme izin ver!" Yalvardım ama ona doğru koşarken elini kaldırdı, koruyucu bir güç alanı beni geri itti. Sırtım yere çarptı ve acıyla irkildim.

"Artık çok geç," dedi sesi kısık bir şekilde. "Sen hayatına devam ettin... ve ben... ben hala o evde sıkışıp kaldım."

"Hayır." Saçlarımda ter damlaları oluşuyordu, beynim onu şiddetle ileri geri sallamaktan ağrıyordu. "Sen o evde ölmedin... sen-"

"Hepsi bir rüyaydı Silas," diye ağladı ve ben çaresizlik içinde güzel saçlarının başlamasını izledim. "Beni buldun... hiçbiri gerçek değildi! Ben ÖLDÜM!"

Yüzüm buruştu. "Hayır, hayır, , ..." Sarmal olmuşum. "Lütfen-
lütfen, sana yardım etmeme izin ver!"

"Ben buradayım, Silas. Halüsinasyon görüyorsun. Ben buradayım. Güvendesin."

Gözlerimi hızla kıptım. "Lena..." Nefes

aldım. O ses... oydu. Gerçek oydu.

Bu gerçek değil. Unutamıyorum.

"Bedenime ne yaptın?" diye sordu benden önceki imge. "Annemin bedenine mi?"

Ona bakmaya dayanamıyordum. Kızarmış, kabarmış derisini is kaplamıştı. Saçları dökülmüştü. Kalan kıyafetleri yırtık pırtıktı. Sadece o yeşil gözler aynı kalmıştı.

"Onları bahçeye gömdürdüm," diye fısıldadım. "Bir zamanlar evinizin olduğu yere."

Derisi erirken kemikleri görünür hale gelmeye başladı. Koku... manzara... Kendime engel olamadım; eğildim ve bolca kustum.

"yok... Bırak ... Ben buradayım. Güvendesin. Bu gerçek değil."

Sanki bir el sırtımı okşuyormuş gibi hissettim. Tekrar ve tekrar kustum. Bitirdiğimde, tereddütle gözlerimi şimdi önümde duran kömürleşmiş cesedine diktim. Sağlam kalan tek parçası olan gözleri şimdi sıvılaşmış, yuvalarından dökülüyordu.

Tüm vücudum titredi. "Hayır... Hayır..." Nefes aldım, sesim kısık ve bozuktu.

"Bu gerçek değil, Silas."

"Beni hayal kırıklığına uğrattın." Cesedin sesi -Lena'nın sesi- gergin ve çarpıktı.
"Bunun başıma gelmesine izin verdin."

"Özür dilerim," diye ağladım. "Çok özür dilerim..."

Hayır.

Gözlerim panik içinde açıldı.

Ağlayamam. . .

"Bana zarar verecek," diye titredim. "Bunu tekrar yaşayamam. YAPAMAM!"

Onu görmeye başladım. *Onları*

görmeye. *Bundan kurtulamam.*

Bunu tekrar yaşayamam.

Bir daha asla.

Gözlerimi kapattım, geri çekilirken içime kapandım.

Kral, "Görünüşe göre sizi kırmak için daha sert önlemler alınması gerekiyor,"
diye kınadı.

Ördüğüm tüm duvarlar önümdeki manzara karşısında yıkılma tehlikesi
geçirmişti. Unutmaya çalıştığım anılar.

"Bana yardım et," diye fısıldadım, gözlerimi sıkarak. "Lütfen, bana yardım edin."

"Beni düşün, Quill. Paylaştığımız tüm güzel zamanları düşün."

"Lena," diye ağladım.

"Ametist Göleti'ne çıplak yüzmeye gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

Çam kokusu duyularımı bastırdı. Gözlerimi dikkatlice açtım ve mor suda yüzen
Lena'yı görünce nefesim kesildi.

Sırıttı. "Beni bekletme!" diye kıkırdadı ve üzerime su sıçrattı.

Onu güvende ve mutlu görünce bedenim gevşedi. Ama kıyafetlerime baktım.

"Gömleğimi çıkaramam," diye mırıldandım.

Başı yana düştü, gözleri endişeyle beni inceliyordu. "Neden olmasın?"

Kalbim yeniden çarpmaya başladı ama Lena beni geri çekmek için
oradaydı. *"Festivalde dans ettiğimizi hatırlıyor musun? Ne kadar
çakırkeyiftim?"*

Önümdeki sahne değişti, güneş sakinleştirici bir gece gökyüzüne doğru
batıyordu. Çay ışıkları asılmıştı ve Lena Dış Halka'da dans eden bedenlerin
arasındaydı. Ona hediye ettiğim lacivert elbiseyi giymiş, önümde dönüyordu.

"Benimle dans eder misin?" diye sordu utangaçça.

Ben de öyle yaptım. Kollarımı uzatarak onu kucağıma çektim ve yavaşça onunla birlikte sallandım.

Bana yaslandı.

"Ne kadar gergin olduğumu hatırlıyorum. O gece seninle sevişmek istediğimi biliyordum."

Ona sıkıca sarıldım. "Mükemmel bir ilk seferdi," dedim sessizce.

"Tamamen mükemmeldi."

Sonra onun odasındaaydık. Burada olduğum için nefes alışım hızlandı.

Ellerimi tuttu. Şimdi üzerinde bir kazak vardı, rahat bir tayt giymişti. "Yanımda uyu, Quill. Birbirimizle asla dinlenemeyiz."

Yatağa sürünerek girdi ve benim de ona katılmam için battaniyeyi kaldırdı. İtaat ettim, vücudunun sıcaklığının benimkini ısıtmaya başladığını hissettim. Birbirimize bakarak yüz yüze uzandık.

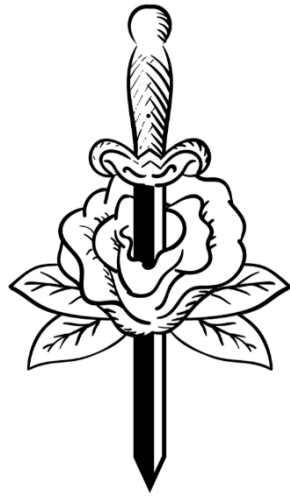
"Beni seviyor musun?" diye sordu sessizce, sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

Elimi kaldırıp başparmağımı yanağındaki çillerin üzerinde gezdirirken kaşlarım birbirine yaklaştı, gözlerim onunkiler arasında gidip geldi. "Seni her zaman seveceğim."

Sesi zayıftı... ama cevabını duydum. Gerçek cevabını.

"Seni her zaman seveceğim, Silas."

Lena gülümsedi, sonra beni göğsüne bastırdı. O kadar iyi, o kadar gerçek hissettim ki kabul ettim. Berrak halimin farkında değilmişim gibi davrandım ve yavaşça onun kucağında uykuya daldım.

BÖLÜM OTUZ BİR

MERR CKI

M Edmund ve ben bu yıpranmış çadırlardan birine doğru koşarken, yeteneğimi kullanmasam bile kız kardeşimin duyguları benimkilere karışıyordu. yer. Çılgılık attığında kendimi hazırladım, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Baba!" Elowen inledi, Edmund ve ben onu yere yatırırken şiddetle çırpınıyordu. Dani tuz serpmeye başladı ve sesi içeride tutmak için o büyüü zikretti. "DUR!"

"El," dedi Edmund yumuşak bir sesle ve onu sakinleştirmek için elini tuttu. "Elowen, bebeğim, ben buradayım." Yavaş yavaş paniklemeyi bıraktığında, nefes alıp vermesi yavaşladığında, bir elini tuttu ve yüzünü tuttu. Kızın gözleri hızla açılırken siyah irisler ona bakıyordu.

"Edmund," diye fısıldadı ve yüzü buruştu. "Annemle babam öldü," diye ağladı.

Kendi yüzü düştü, gözleri yaşlarla doldu. "Biliyorum... Biliyorum..."

Viola'nın avuç içleri El'in şakaklarında altın renginde parlıyor, konsantre olurken çenesi sıkılıyordu. "Bu hiçbir işe yaramıyor," diye homurdandı.

"Süreci hızlandırmaya yardımcı olabilir," dedi Dani, büyü kitabını karıştırıp yardımcı olabilecek bir şey ararken olumlu olmaya çalışarak.

"Gözleri neden siyah?" Başımı salladım, zihinsel bir bölme oluşturdum. Onun acısı... çok fazlaydı.

Gözlerim karardığında insanların bazen neden tedirgin olduklarını şimdi anlayabiliyordum. Kız kardeşimin gözlerini görmek bana kesinlikle bulanık duygular vermiyordu.

Elowen nefesini tutmaya çalışırken burnunu çekti. "Neden ölmek zorundaydılar?" diye ağladı. "Neden onları aldı?"

"Çok üzgünüm bebeğim," diye fısıldadı Edmund. "Keşke bunu durdurabilseydim."

Burnunun altında hâlâ kan lekeleri vardı ama ne mutlu ki daha fazla kıpkırmızı akmiyordu.

Dudakları titredi, dikkatini bana çevirirken kolları bacakları titriyordu. "M-Merrick..."

Yakınına eğildim, ellerini kavradım. "Evet? Ne ?"

Hıçkırıklara boğuldu. "Annen için üzgünüm. Benim hatam olduğunu biliyorum." Gözlerim parladı ve ellerini bırakıp tökezleyerek geri çekildim.

"Onu görüyorum ve beni suçluyor," diye hıçkırdı. "Haklı olduğunu biliyorum."

"Elowen," diye başını salladı Viola. "Ayana burada değil. Zihnine musallat olmuş."

"Onu ben öldürdüm!" Elowen feryat etti. "Onu ben öldürdüm!"

Göğsümü tuttum, milyonlarca parçaya ayrılmak üzereydim. Onu teselli etmek istedim ama yapamadım. Konu annem olunca olmazdı.

Elimi saçlarımda gezdirerek aceleyle çadırdan çıktım. Kız kardeşimi böyle acı çekerken görmek işkence gibiydi.

Vi'nin onun üzerinde çalışma sorumluluğunu üstlenmesine minnettardım ve ses geçirmezlik büyüğü için daha da minnettardım. Artık ne ben onun dayanılmaz çığlıklarını duyabiliyordum ne de potansiyel düşmanlar.

Canım bir içki, bir sigara istiyordu - bu gerginliği azaltacak bir şey. Forsmont'tan aldığım daggayı sarıp içmeyi düşündüm. Elowen bazen sigara içmemden nefret ediyordu, ben de buna karşı çıktım. Kız kardeşim acı çekerken benim herhangi bir mutluluk hissetmemin adil olmadığına karar verdim. Çadırın kumaşına yaslandım.

Edmund birkaç dakika sonra agresif bir şekilde alnını ovuşturarak dışarı çıktı. Orada olmak hepimiz için zordu. Değer verdiğiniz birine bu şekilde işkence edildiğini görmek ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamamak... korkunçtu.

Gökyüzü kararıyordu, güneşten geriye neredeyse hiç ışık kalmamıştı. Her an yıldızlar gökyüzünde parıltıyor olabilirdi.

Edmund yanımda durmuş, başını kalın kumaşa yaslamıştı. Ona gitmesini söyleyemeyecek kadar bitkin düşmüştüm.

"Elowen'e gerçekten değer verdiğimi bilmeni istiyorum," dedi sessizce. "Benden pek hoşlanmadığını biliyorum. Varlığımı küçümsediğini biliyorum. Ama... onu seviyorum."

Yaz havasını yavaşça çektim ve başımı yanımdaki adama çevirdim.

"Onu seviyorum," diye tekrarladı, zümrüt gözleri parlıyordu. "Ben çapkın değilim. Tüm hayatım boyunca romantik anlamda kendimi tuttum." Yanakları kızardı. "Yani, o benim ilk öpücüğümdü, Tanrı aşkına."

Açık sözlülüğü karşısında çenem düştü. "Oh..."

Kollarımı kavuşturarak başka tarafa baktım. Sanırım bu beni daha iyi hissettirdi. "Ben eski kafalı bir adamım. Ben bir kadına kur yapmak için yetiştirildim. Onu elde etmek

ailenin kutsaması. Evlenene kadar bekle."

Başım yavaşça tekrar ona döndü.

"Sonuncusu için gerçekten çok uğraşıyorum."

"Ugh!" Yüzümü buruşturdum. "Detay istemiyorum."

Burnunun içinden güldü ve karbonado rengi elini altın rengi saçlarında gezdirdi. "Sadece ona değer verdiğimi söylüyorum. Ona saygı duyuyorum. Ve bana olan kızgınlığının ona olan sevginden kaynaklandığını biliyorum. Bunun için memnunum. Onu önemsemediğin için mutluyum." Durakladı. "Yakın olmadığımızı biliyorum ama ben de seni önemsiyor ve sana saygı duyuyorum."

Gözlerim anında onunkilere kaydı, onu okurken gözlerim karardı.

Gerçek.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden çenemi sıktım. Edmund konuşmaya devam etti.

"Anneni öldürdüğünü söyleyerek ne demek istedi?"

Ellerimi sıktım, buzun damarlarımda dolaştığını hissettim.

Bu konuda konuşmak istemiyordum ama ona kısa bir cevap vermeyi tercih ettim. "Elowen, Vicsin ve annesi Heildee'nin aşk çocuğu. Onların gizli ilişkilerinin bir ürünü."

Edmund'un yüzü soldu, yapay kolu gerçek kolunun üzerinden geçti. "Baban anneni aldattı."

"Bu doğru." Başımı, içinde kız kardeşimin acı içinde inlediğine şüphe olmayan çadıra yasladım. "Sadece Heildee doğum yaptığında annemi terk etti. Ondan önce yalan söylemişti. Aylarca gizlice Heildee'yle görüştü, anneme iyi bir koca gibi davrandı, oysa annemden soğumuş, ona kapanmıştı."

Başımı sallayarak dudak halkamı çiğnedim. "Annem parlak bir ışıktı ve babamın ihaneti onu sadece karartmadı. Onu söndürdü. Birkaç yıl sonra da kendini öldürdü." Gözlerimi, yüzünde şefkat ve dehşet dolu bir ifade olan Edmund'a çevirdim. "Annemi Elowen öldürmedi. Bundan babam sorumlu."

Her şeye rağmen babamın oğlu olduğuma karar vererek yerimden kalktım. Bektan bir insan. Sonuçta dagga içmeye gittim.

Yirmi dakika sonra kendimi büyük atlıkarıncanın üzerine bıraktım, nefes aldım ve otun vücuduma sıcaklık yayma yeteneğinin tadını çıkardım. Esrarı parmaklarımın arasında tutarak gökyüzünde beliren aya baktım.

Elowen çocukken bunun peynirden yapıldığını düşünürdü. Bu akşam hilal şeklindeydi ama ona bakarken kendi kendime kıkırdadım. Gerçekten peynir olarak geçebilirdi.

Üçüncü bir nefes çektim, ucu turuncu renkte parlıyordu. Gözlerim Era'ya gittiğinde dumanı dudaklarımdan dışarı üflüyordum. Sırtını büyük bir ağaca dayamış yerde oturuyor, başını ellerinin arasına almış beni izliyordu.

Sessiz bir teklifle esrarı kaldırdım ve o da gözlerini kıstı, burnunu kırıstırdı.

Hafifçe güldüm ve kendimi ona doğru ilerlerken buldum.

Yanına oturup başımı büyük gövdeye yasladığımda ağlamaklı gözlerle bana baktı.

Yüzünü buruşturdu. "Kötü kokuyor. Bu şey senin için iyi değil, biliyorsun."

"Evet, evet." *O kadar* da kötü kokmuyordu, en azından keyif için içilebilecek diğer bitkilerle karşılaştırıldığında. Aroması biraz nane ile tütün gibiydi. "Sen nasılsın?" Onun yorumunu görmezden gelerek ve içten içe sızlanarak sordum.

Nasıl belli değil mi?

Burnunu çekti ve elinin tersiyle burnunu sildi. "Onların acı çektiğini görmekten nefret ediyorum."

Onlar.

Duygularına uyum sağladım, acısının üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Kafamın güzel olması daha az acı çekmeme yardımcı oluyordu.

Ona en iyi gülümseme çabamı gösterdim. "Sonsuza kadar sürmeyecek. Bunu atlatacaklar," diyerek onu nazikçe temin ettim, parmak uçlarımı havaya kaldırdım ve "**Lümen**," diyerek bir büyücü ışığı yarattım.

Beyaz ışık saçan küçük küreler etrafımızda süzölmeye başladı.

Era'nın gözleri parladı. "İnanılmaz," diye nefes aldı, gözleri küçük ışıkların üzerinde dans ediyordu. Bana utangaç bir gülümseme sundu. "Karanlıktan oldukça korkarım... Bu sihir için minnettarım."

Kahverengi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, büyücü ışıklarından yansıyan bir parıltı gözlerinde parlıyordu.

"O senin baban mıydı?" diye sordu nazikçe.

Başımı sallamadan önce gözlerim titreyerek yere düştü. "Evet." Bir nefes daha çektim.

"Çok özür dilerim."

Omuz silktim, dumanı burnumdan dışarı üfledim ve o da elini benimkinin üzerine koydu. Dokunuşu tenimi ısıttı.

Ona dönüp baktığımda gözleri tekrar çizgili çadırlara kaydı. "Dünyaya neler oluyor? Nasıl daha da güçleniyorlar?" Elimini sıktıktan sonra tekrar kucağına koydu. "Birkaç ay önce hayat normal görünüyordu. Güvende hissettiriyordu."

Gözleri yavaşça benimkilere kaydı, başı şimdi bana dönüktü ve eminim kaşlarımı çatmış olduğumu fark etmişti. "Gerçi sanırım senin için hiç böyle olmamıştı," dedi sessizce.

Çenemi esneterek yine gülümsemeye çalıştım. "Ames o kadar da kötü değildi. En azından her şey boka sarmadan önce."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Geri alacağız. Hepsini. Ve eskisinden daha iyi olacak. Bunu biliyorum."

Gözlerim parladı ve şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

Kahverengi gözleri parıldadı ve bir kez daha çadırlara baktı. "Bu dünyayı daha iyi hale getireceğiz. Herkes için."

Ve onun duygularını okurken, bunu kastettiğini biliyordum.

"Bir gün kesinlikle olağanüstü bir kraliçe olacaksın," dedim usulca.

Gözleri tekrar benimkileri buldu, yanağından aşağı tek bir damla yaş süzülüyordu. "Merrick..."

"Bir dene. Kendini daha iyi hissedeceksin," diye ısrar ettim ve kötü bir örnekmişim gibi ilaçları uzattım.

Alay etti, gözyaşlarını sildi. "Ben dinsiz değilim," dedi burnunu havaya kaldırarak, sarışın saçları hareketle birlikte savruluyordu...

Gözlerimi devirdim ve dudağım yarım bir gülümsemeye dönüştü. "O ağzın aksini söylüyor."

Başını bana doğru çevirdi, gözyaşları dikkatimi dağıttığım için çoktan kaybolmuştu. "Bir kez 'sık' dedim diye dinsiz mi oluyorum?"

Sırıttım. "Hayır... ama iki kez öyle. Ve sen bunu ikinci kez söyledin."

Dizlerini vücuduna yaklaştırdı, başını sallayıp başka tarafa bakarken gülümsemesini içine çekti.

Ellerimi yenilgiyle kaldırdım, esrar hâlâ elimdeydi. "Haklısın. Sen gerçekten de sinirli bir prensessin."

Badem bakışları benimkilere kaydı ve elimden daggayı alıp dudaklarına götürüp emerken dudakları kıvrıldı.

Ve berbattı.

Gözlerim büyüdü. "Era, bu çok fazla-"

Esrarı ağzından çekti ve şiddetli bir şekilde öksürmeye başladı, duman dudaklarından süzülüyordu.

Çabucak daggayı kaptım, ağacın gövdesine sapladım ve "Nefes alamıyorum" diye boğulurken sırtını sıvazlamaya başladım. Nefes alamıyorum!"

Benden kaçan kıkırdama için bir pisliktim. Öfkeli bakışları benimkilere kaydı ve o kadar sert öksürdü ki öğürdü.

Çenesini kavradım, başparmağım alt dudağını aşağı doğru çekti ve ağızım onunkinin üzerinde gezinerek yaklaştım.

Bu jest kalbimin çarpmasına neden oldu, özellikle de onun geniş gözlü bakışları benimkileri bulduğunda. Dudaklarım onu öpmeye sadece bir santim uzaklıktaydı.

Büyümü kullandım, ciğerlerindeki havayı -dumanı- kendi ciğerlerime çektim ve elim boynundan aşağıya inip göğsüne dayandığında havayı normale döndürdüm. Avucum yanmadı ama hafif bir karıncalanma oldu. Akciğerlerindeki küçük iltihabı iyileştirerek parıltının dışarı çıkmasına izin verdim.

Öksürüğü kesildi. "Daha iyi misin?" diye sordum.

"Sen bir pisliksin," diye nefes aldı ama beni itmedi.

Elim hâlâ göğsündeydi ve dudaklarımız birbirine çok yakın duruyordu. Dışarıdan bakan biri için birbirini yemek üzere olan aşıklar gibi görünebilirdik.

Kafam iyiydi ve hiç de sağlıklı düşünemiyordum. Roland ve Hendry'nin Edmund'u kontrol etmelerine ve bizi kimsenin görmemesine minnettardım.

"Benim bir pislik olduğumu sanıyordum?"

Alçak sesle sordum. Dudaklarını yaladı. "O da var."

Gülümsemem büyüdü ve kendimi ona bıraktım.

Evet. Artık kafası iyiydi. Genellikle ilk sefer işe yaramazdı ama Warlock'un versiyonu açıkça hile yaptı. Şu anda kesinlikle harika hissediyordum.

Hissettiği arzu içime aktı, erimiş lav gibi beni yıkadı.
Ama yanmaktan zevk aldım. Bunun için acı çektim.
İkimizin de göğsü hızla hareket ediyor, kalp atışlarımız birbiriyle yarışyordu.
Onun yanındayken neden böyle hissediyordum?
Düşüncelerim Viola ile dün akşam yaptığımız konuşmaya kaydı.
"Neyiz biz Vi?" Çadırımızda uzanırken sordum.
Başını yana eğdi ve omuz silkti. "Fark eder mi?" Elleri kollarımda gezindi. "İyi hissettiriyorsa?"
Zihinsel olarak onun duygularını bloke ettim, kendi duygularım dikkatimi talep etse de şu anda arzu hissetmek istemiyordum.
"Sen benim uzun yıllardır arkadaşısın," dedim nazikçe. "Ben sadece... senden bunu daha önce hiç hissetmemiştim."
"Daha önce kaçmıyorduk... hayatlarımız için savaşıyorduk."
Bu tahmin ettiğim şeyi cevapladı. Viola bana aşık değildi. Sadece serbest kalmak istiyordu.
Dudaklarımı yana çektim, başka tarafa baktım ve yavaşça başımı salladım. Viola yüzünü buruşturdu. "Yanlış söyledim. Merrick-"
"Hayır, Viola, anladım." Halka küpemi parmaklarımın arasında yuvarladım.
"Çıkarları olan arkadaşlar. Sorun değil."
"Normale döndüğümüzde, bu ne zaman olursa olsun, belki daha fazlası olabiliriz."
Era'ya karşı hissettiğim bu saplantı... bu şehvet... Hayatımda daha önce hiç bu kadar büyük hissetmemiştim, kendimi Viola'nın muhteşem, sıkı sıcaklığına sokarken bile. Dilini sikimin üzerinde döndürürken bile.
Era benim sikim ağzındayken nasıl görünürdü? Amında?
Bekle, şu anda ne düşünüyorum ben?
Uyuşturucuydu. Hepsi buydu. Uyuşturucu.
İlk geri çekilen o oldu, bunu yaparken titriyordu.
Birbirimize bakarken ikimizin de yüzünde gülümseme yoktu... çünkü az önce olanları inkâr etmek mümkün değildi. Şu anda hissettiği arzusun benim için olduğunu inkar edemezdi. Benim de ona karşı hissettiğim arzuyu inkar edemezdim. Uyuşturucu ya da değil.
Silas'ın çadırına bakarken suçluluk duygusu yüzünü buruşturdu.
"Era," dedim usulca ve ağlamaklı gözleri benimkilerle buluştu. "Sana böyle hissettiren dagga. Ben değil. Kendini kötü hissetme."

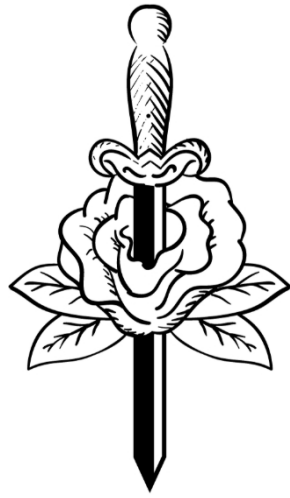
Yalan söylüyordum tabii ki. Elbette, bitki libidoyu yükseltiyordu. Ama *beni* arzulamasına neden olmazdı.

Ellerini yumruk yaptı, dudakları kıvrıldı. Cevap verecekti, ne söyleyecekti, bilmiyordum. O daha konuşmadan gözlerim bir hareket yakaladı.

Başımı eğip Lena'nın Silas'ın çadırından çıkışını izledim. Bir kez daha duyguları hislerimi bastırmıştı. Dagga'nın sıcaklığına rağmen içime dolan tatsızlığı yuttum. Era'nınkine rağmen.

"O nasıl?" Era benden uzaklaşarak biraz fazla yüksek sesle sordu. "Eski huysuz haline geri döndü," diye mırıldandı. "Biraz yemek istiyor. su."

Era başını sallarken kaşlarım çatıldı. Ayağa kalktı ve kocasıyla ilgilenmek üzere uzaklaştı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

LENA

Silas neyse ki uykuya dalmıştı. Çadıra yaptığım ses geçirmezlik büyüsü sayesinde dışarıdan kimse işimin bitip bitmediğini anlamadı.

Bir parçam bir süre daha bu şekilde devam etmesini istiyordu. Nefes alışının sakinleşmesini ve terli saçlarını yüzünden çekmesini izledim.

Dinlenirken ne kadar tatlı görüldüğünü sevdim. Yüzü ne kadar . O yara iziyle bile.

Başparmağımı kabarık, kusurlu etin üzerinde gezdirdim. Derin olduğu kesindi. Ama inceliği beni bir çeşit bıçağa ait olduğuna inandırdı.

Yanağını okşadığımda Silas uykusunda küçük bir iç çekti, başı elime yaslanmak için eğildi.

Seni her zaman seveceğim.

Bunu söylerken kiminle konuşuyordu? Bu sözler benim için miydi?

Sonlara doğru Silas'ın sesimi duyduğu açıktı, ancak tepkileri hala sanki başka biri onunla konuşuyormuş gibiydi.

Ben de onu her zaman seveceğimi söylemiştim.

Ve o öpücük... O öpücüğü aklımdan nasıl çıkaracaktım?
mı?

Silas'ın gözleri yavaşça açıldı ve elimi dikkatlice yanağından çektim. İrislerinin büyüleyici altın rengine geri döndüğünü gördüğümde içimi bir rahatlama dalgası kapladı.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Hey."

Cevap vermedi; sadece giderek daha korkulu bir hal alan kaşlarını çatarak bana baktı.

Gülümsemem bozuldu. "Bitti artık. Bir daha halüsinasyon görmeyeceksin."

Hâlâ yanıt yok, o altın gözler benimkiler arasında gidip geliyor. "Silas-"

"Git."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Gitmeni istiyorum," diye cevap verdi kısık sesle, yüzünde bir irkilme vardı.

"Gitmek...? Bu çadırı terk et ya da-"

"Çadır. Çadırı terk edin."

Duygularımı bastırmak için dudağımı ısırdım. "Pekâlâ," diye fısıldadım. Ayağa kalktım ve ona bakmak için başımı eğdiğimde, gözleri aşağıya bakıyordu. "Sana bir şey getireyim mi? Su?"

Çenesindeki kaslar tüylendi. "Başka biri getirsin."

Kalbim sıkıştı ve gözlerimdeki yanma gözyaşlarımın akmasına neden olmadan önce başımı başka yöne çevirdim.

Ne yaptım ben?

Elimde çadır beziyle durdum, çıkmak üzereydim. Omzumun üzerinden ona baktım. "Silas, aslında Silah'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Umarım bunu biliyordur. Sadece sana zarar vermeyi bırakması için söyledim."

Bana bakmadı. "Git buradan."

Dişlerimi dudağıma geçirdim ve hafif bir acıyla beni kendime getirecek kadar sertçe ısırdım.

Çıktım ve Era'ya doğru yürüdüm. Bunu dilediğinden emindim. Sözlerinin onun için olduğundan emindim.

Merrick'in yanında oturuyordu, ikisi de ciddi bir sohbetin ortasındaydı, öyle görünüyordu ki ikisinin de yüzünde çatık kaşlar vardı.

Önce Merrick baktı, sonra Era ondan uzaklaşırken kahverengi gözleri endişeyle benimkilere kaydı.

"O nasıl?" diye sordu.

"Eski huysuz haline geri döndü. Biraz su istiyor."

Era başını salladı, çadıra doğru yürürken kollarını kendine doladı.

O giderken ben de Merrick'in yanına oturup yüzümü kapatarak onun yerini aldım.

"O kadar kötü, ha?" diye sordu.

"Sonrasında yüzüme bile bakmadı," diye mırıldandım.

"Eminim alışmak için zamana ihtiyacı vardır. Çok fazla travma yaşadı ve bunları yeniden yaşamak zorunda kaldı. Kim bilir tam olarak ne gördü."

Ellerimi yüzümden indirdim ve başını ağacın gövdesine yaslamış, gümüş rengi saçlarını düşük bir topuzla bağlamış arkadaşımı inceledim. Çenesi sabitti, kesinlikle kız kardeşini düşünüyordu. "El nasıl?"

"Eğer Silas öyleyse, sanırım o da bu işin dışında. Gerçi onu henüz görmedim."

"Nasılsın?"

Homurdandı, kızarmış gözleri benimkileri buldu. Gülümsemesi düştü. "Bir uçurtma kadar yüksek.

Zavallı bir bok parçası gibi."

Onu kucaklamak için çektim ve o da bu jeste karşılık vererek bana sıkıca sarıldı. Merrick pek sarılmazdı ama bana her zaman sarılırdı. "Kapa çeneni. Sen bir bok parçası değilsin."

Uzun süre sessiz kaldı. "Öyleyim, Lena. Asıl acı çeken kız kardeşim ve ben içimden süzülenlerle bile başa çıkamıyorum. Onu uyuşturmak zorundaydım. Ben zayıfım."

Arkama yaslandım ve onun yanında yerde duran sarılmış otu inceledim. "Sen zayıfsan, ben de zayıfım," diye karşılık verdim, yerden sigarasını aldım ve işaret parmağımla yaktım.

Genelde madde kullanmayı sevmezdim. Kontrolü arzuluyordum, buna ihtiyacım vardı. Ama dürüst olmak gerekirse, Silas'la olan etkileşimimden sonra, biraz uyuşmak benim de işime yarayabilirdi. Bu yüzden dumanı içime çektim ve etkilerinin üzerime sinmesine izin verdim.

"Ne?" İki saat sonra sessizce tısladım. "Çadırımıza hiç tuz almayacağım."

"O zaman dışarıya koy," diye teklif etti Roland, dirseklerinin üzerine yaslanmış, gömleksiz, çekici fiziğiyle beni baştan çıkararak. Çadırımızdaki küçük büyücü ışıkları Roland'ın vücudundaki her kas dalgalanmasını vurguluyordu.

Beni becermek istediğini söyledi -sertçe- ve bunu yapabilmesi için çadırımızı ses geçirmez hale getirmemi istedi.

"Doğru. 'Rahatsız etmeyin' diye bir tabela da asabilirim. Lena ve Roland bu çadırda sevişiyorlar."

Seksi sırtışı büyüdü. "Eminim bunu zaten tahmin ediyorlardır," diye mırıldandı ve eğilip boynumu usulca öptü.

Gözlerim dalgalanarak kapandı ve o tenimi emerken başımı omzuna yasladım.

"Mmm...bu doğru..."

Roland'ın karanlık kıkırdaması tüylerimi diken diken etti. "Hadi, Ginger Snap," diye yalvardı. "Çaresiz durumdayım."

Neredeyse bir saat sonra Roland'ın terli göğsüne uzanmış, sözünü tuttuktan sonra nefesimi tutuyordum.

"Umarım büyü işe yaramıştır," diye alay etti Roland. "Sanırım bu sana attırdığım en sert çığlıktı."

Yan tarafını çimdikledim, o da kıcımlı tokatladı.

Sırıttım ve ona bakmak için eğildim. "Bana kendinden biraz daha bahset Roland."

Gözleri aşağıya, bana doğru dans etti. "Ne bilmek istiyorsun?"

Ağzımı iki yana açtım ve düşünürken dudaklarıma dokundum. "Ailen var mı?"

"Benim var. Annem, babam ve dört kız kardeşim." Parmakları sırtımda bir aşağı bir yukarı gezindi.

"Dört mü?!"

Güldü. "Biliyorum, . Evimiz her zaman drama doluydu." Anımsadıkça kendi kendine gülümsedi. "Ben ortanca çocuğum. İki büyük kız kardeş, iki küçük kız kardeş."

Gövdesini nazikçe okşadım. "Onları özleyiyor musun?"

Gülümsemesi kayboldu ve gözleri benimkilere döndü. "Korkunç bir şekilde. Ames'e vardığımızda onları görmeyeli birkaç ay olmuştu bile." İçini çekti, alt dudağını emdi. "Eminim şimdiye kadar ihanetinden haberdar olmuşlardır. Sadece anlayış göstereceklerini umabilirim." Boştaki eliyle gözlerini ovuşturdu. "Annem muhtemelen çok endişelenmiştir."

"Bu davaya kolayca katılmış gibiydiniz... Hiç şüphemiz var mıydı?"

"Hayır. Kral'ı hiç sevmedim ve Silas'a inanıyorum. Onun çok daha iyi bir lider olacağına inanıyorum."

Roland şimdi başını kaldırmış, benden uzağa bakıyordu, kaşları birbirine yapışmıştı. Çenesindeki kaslar titriyordu.

"Bana söylemediğin bir şey olduğunu hissediyorum Roland." Hafifçe gerildiğini hissettim, bu da sakladığı bir şey olduğunun yeterince kanıtıydı. Dirseğimin üzerine yaslandım. "İkinizin arasında ne oldu?"

Tekrar dudağını kemirdi, oturduğu yerden başını salladı ve ellerini kısa, siyah saçlarında gezdirdi. "Sadece bir geçmişimiz var. İhtiyacın olan tek şey bu."

bilmek istiyorum." Daha fazla üstelemek için ağzımı açtım ama Roland'ın ciddi bakışları benimkilere kaydı. "Bu konuda konuşmayacağım."

Aklımdan düşünceler geçiyordu ama mantıklı bir şey bulamıyordum. Roland, Silas'ı kızdıracak bir şey yapmış olmalıydı... ama ne?

Yavaşça başımı salladım, gözlerim sırtında ve yanlarında dövmesi olan kanatları inceliyordu. Melek kanatları. Onun hakkında bilmediğim o kadar çok şey vardı ki.

"Dövmenizin ilham kaynağı nedir?" Konuyu değiştirerek sordum. Omuzları gevşedi, belli ki başka bir şey hakkında konuşuyor olmaktan mutluydu.

"Melekleri her zaman büyüleyici bulmuşumdur - artık var olmasalar bile." Omuz silkti, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ayrıca, kötü göründüğünü düşündüm."

Burnumun ucuyla güldüm ve parmaklarımı mürekkepli teninde gezdirmek için doğruldum. "Çok fena," diye katıldım.

"Hiç dövme yaptırarak mısın?"

Kanatlarındaki tüylerin izini sürdürdüm, tüylerim diken diken oldu. "İsterdim. Sadece ne alacağımdan pek emin değilim."

"Eminim sen her şeyi kötü gösterirsin, Ginger Snap." Roland başımın tepesini öptü, sonra kendini yukarı doğru itti ve pantolonunu giyerken beni yalnız bıraktı.

"Nereye gidiyorsun?" Surat astım.

"Sadece kafamı boşaltmaya ihtiyacım var." Eğildi ve beni dudaklarımdan nazikçe öptü. "Tatlı rüyalar, Lena."

Çıkışını izlerken göğsüm ağrıyordu, ona Silas'ı sorduğum için kendimi suçlu hissediyordum. Ama yine de bu soru neden onu üzsün ki?

Ertesi sabah eşyalarımızı topladık ve giderek daha çok bağlandığım atım Donut'a binerken Dani, *Potestas Verae Maleficis*'i uzattı.

Atın yelesini okşarken, "Biraz okuma yapmanı istiyorum," dedi. "Mümkün olduğunca çabuk ıslanmayı öğrenmeni istiyorum. Sayfa iki yüz on dört. Büyülerin o bölümünün Titharan sembollerine nasıl dayandığını fark edeceksin."

Dil." Kollarını gererek yer deşiştirmeye hazırlandı. "Referans olarak bakabileceğın bir kitabın olacak ama bu dile aşına olmak sana yardımcı olacaktır."

"Bu Immeron'un dağdaki portalına benziyor mu?" Roland oturmak için ayağa kalkarken sordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde yanımda uyumak için geri geldiğı için minnettardım.

Dani sırtıarak at kuyruğunu çevirdi. "Evet ve hayır. Durağan bir geçit açmak çok daha kolay, özellikle de bunu doğuştan gelen bir yetenekle yapabiliyorsan. Hâlâ ileri düzeyde ama kendini buradan doğrudan dağın zirvesine çıkarabilmenin gücüyle kıyaslanamaz bile."

Bu kadar güce sahip olmayı hayal bile edemezdım.

"Bunu daha önce yaptın mı?" Roland'ın bedenine yaslanarak ona sordum. Yavaşça kalçamı okşadı.

Mavi gözleri yumuşadı. "Hayır. Bunu yapacak gücüm hiç olmadı. Sadece çok az sayıda Büyücü bunu başarabildi. Türümüzün en iyilerinin en iyilerinden bahsediyoruz." Kitabı elime tutuşturdu.

Dani göz alıcı bir aygıra dönüştüğünde kitaba bir göz attım ve hepimiz güneye doğru yolculuğumuza devam ettik.

Saatlerce eski metinleri gözden geçirdim. Notlar bizim dilimizde yazılmıştı, bu yüzden şükürler olsun ki çoğunu anlayabildim.

Gelişmiş büyülerin sembollerinin hepsi bir tür pentagram içeriyordu. Çizgileri boyunca, hepsi farklı anlamlar taşıyan çeşitli semboller kazınmıştı. Bu metnin en başında bir sözlük mevcuttu ve her sembol Titharan alfabesiyle birlikte amaçlarıyla birlikte listelenmişti.

Büyüleyiciydi. Heyecan vericiydi.

Okurken, Bilgelik Tanrıçası Tithara'dan bolca bahsedildiğini fark ettim. Görünüşe göre, Tanrıça bu sembolleri Tanrıların büyülu tasarımlarının yaratıcılarıyla iletişim kurması için bir yol olarak yaratmış - köklerini daha iyi anlamak için.

Nasıl, bilmiyordum. Sadece söylediğı buydu.

Okumaya devam ettikçe, Tanrılar ve Tanrıçalar hakkında daha fazla bilgi yayıldıkça, gözüme çarpan bir şey buldum. Donut'tan düşmek üzereydim.

İlk olarak, listede zaten bildiğim bilgiler vardı.

Ravaiana - Yaşam Tanrıçası Valor -

Ölüm Tanrısı

Tithara - Bilgelik Tanrıçası Azrae -

İntikam Tanrısı

Celluna - Aşk Tanrıçası

Sonra, hemen aşağıda, bir kehanette bulunuldu. Yüzyıllar önce.

ANCAK ÖLÜM GÜNAHINDAN SONRA DÖRT TANRI GÜÇ KAZANACAK

Aldatma Tanrısı

Kurban Tanrıçası Yeniden

Doğuş Tanrısı

Arınma Tanrıçası

AZRAE HEPİMİZE MERHAMET GÖSTERSİN.

"Vay canına... Bu da ne," diye soluklandım.

Fedakarlık. Yeniden doğuş. Arınma. Bunların hepsi Otacian armasındaki dört kuştan üçünün *tam* anlamlarıydı.

Aklım başımdan gitmişti.

Yani... Kurban Tanrıçası, Yeniden Doğuş Tanrısını ve Arınma Tanrıçasını Valor'dan mı koruyor?

"Roland, çantamdaki kitabı bana verir misin?" Endişeyle sordum.

Dün beri beni görmezden gelen Silas'ın gözleri nihayet bana kaydı. "Sorun ne?" diye sordu ve sesimdeki paniği hemen fark etti.

Roland Warlock metnini elime tutuşturdu ve ben de sayfaları aceleyle çevirerek açtım.

Armada sembolize edilmeyen tek Tanrı, Aldatma Tanrısı'ydı. Hangi yaratık onu temsil ediyordu?

Aldatma, aldatma... orada.

Örümcek: Aldatma

Örümcek.

"S.KTİR!" Donut'ı durmaya zorlamak için dizginleri çekerek ağzımdan

kaçırdım. "Ne?!" Silas talep etti.

Kitapları tutarak attan indim. "Dani!"

Merrick ve Vi, Büyücü'nün yanından hızla uzaklaşmadan önce hızlı ve gergin bir bakış attılar. Anında insan formuna geri döndü. "Bu da ne böyle-"

"Bu kehanet," dedim nefes nefese, metni göstererek. Gözleri

metne kaydı. "Öyle mi? Ne olmuş ona?"

"Aldatma Tanrısı. Aldatmayı sembolize eden hayvan örümcektir."

Kaşlarını çattı, bağlantıyı kurduğunda gözleri büyüdü. "Bunun mümkünatı yok," diye nefes aldı ve başını salladı.

"Biri bize neden bahsettiğinizi açıklayabilir mi?" Merrick sabırsızca konuştu.

"Eğer o bir Tanrı olsaydı, bu silaha ne için ihtiyacı olurdu?"

Dani'nin sorusu karşısında herkesin yüzü soldu.

"Onu durdurabilecek tek şey bu," diye fısıldadım. "Tüm sihri durduracak sihir."

Silas dişlerini gösterdi. "Biri açıklasın. Şimdi."

Ben de öyle yaptım. Ona Otacian armasındaki hayvan sembolizminden, Igon'un pusulasından ve büyücünün işaretinden bahsettim.

"Eğer bu gerçekse, neden bu yeni Tanrılar Otacian armasında tasvir edilsin? Amaç nedir?" Silas dürtükledi. "Neden bir örümcek tasarımının bir parçası değil?"

"Arma ne zaman yaratıldı?" Dani sordu.

Silas ona döndü. "Krallık kurulduğunda. Yüzyıllar önce." "Anka kuşu ancak ateş sayesinde küllerinden yeniden doğabilir..."

Merrick yavaşça konuşarak Igon'un sözlerini tekrarladı. "Sence... sence Igon bu Yeniden Doğuş Tanrısı'nı yetiştirmeni mi istiyor?"

Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve kuru bir kahkaha attım. "Biliyorsam ne olayım. Onu nerede bulabilirim ki? Peki ya diğer ikisi?"

Igon'u simgeleyen pelikan artık kapı dışarı edilmiş bir fikirdi. Ama yine de pelikanın pusulaya işlenmiş olması bir tesadüf olamazdı.

"Biri zaten Tanrı olup olmadığını bilemez mi?" Hendry bu fikre tamamen şüpheyile yaklaşarak sordu. "Sen bunu anlayamaz mıydın?"

"Tanrılardan herhangi birinin neye benzediğini kimse bilmiyor," cevap verdi Elowen, su rengi gözleri kısılmıştı. "Ayrıca, sahip oldukları güçle, kendilerini bizden biri gibi gösterebileceklerine eminim."

Dani tırnaklarını kemirdi, durmadan önce daireler çizerek volta attı, eli yanına düştü. "Belki Daranois Büyücüleri'nin bazı cevapları vardır."

Başımı ona doğru çevirdim. "Nerede daha fazla Büyücü olduğunu biliyor musun?" "Orada olduklarından emin değilim. Yüzyıllar önce orada bir cadılar meclisi vardı.

Mağaralarda." Gözleri Prens'e kaydı. "Otacia Daranois'in kontrolünü ele geçirdiğinden beri halkım uzak durdu. Ama Daranois'ten güçlü bir Büyücü *Potestas Verae Maleficis*'i yazdı. Daha fazla bilgiye sahip olan biri varsa, o da onlardır."

Daranois, Otacia'nın ilk fethedilen krallıklarından biriydi. Geriye kalanlara inanmak zor olurdu, ama yine de Büyücülerin hüküm sürdüğü gerçeği

Forsmont birkaç ay önce imkânsız görünüyordu.

Belki hâlâ orada oturuyorlardır.

"Faltrun'a ve Lena'nın götürüldüğü yere devam etmeliyiz," diye ısrar etti Silas. Beni inceledi. "Sence Igon Tanrılarının kimliklerini biliyor muydu?"

Başımı yavaşça salladım, sonra yenilgiyle omuz silktim. "Ben... Ben bilmiyorum. Kahinler geleceği değiştirme potansiyeli olmadan tüm bilgilerini veremezler." Gözlerimi gökyüzüne diktim ve Yüce'mizin bizi izlediğini hayal ettim. "Eğer bilseydi, söyleyemezdi."

Edmund rahatlatıcı bir eli Elowen'ın titreyen kolunda gezdirdi. "Ele geçirdiği kişilerin zihinlerine sızarak, büyücünün onların anılarına girme yeteneği var mı? Igon'un gördüklerini görebilir miydi?"

"Igon'un sahip olduğu her şeyi görmüş olsaydı, çoktan boku yemiştik. Igon'un bu silahın nerede olduğuna dair bir fikri olduğu açık." Sakinleştirici bir nefes aldım. "Bence Gölgerinin Efendisi sadece bir konakçı, bir parazit."

"Bildiğimiz kadarıyla," diye devam etti Hendry, "bu büyücü Aldatma Tanrısı'na hizmet ediyor olabilir. Bu onun o olduğu anlamına gelmez."

"Sadece umut edebiliriz." Dani'ye döndüm. "Valor hangi günahı işledi de dört yeni Tanrı ortaya çıktı?"

Omuz silkti. "Bu her zaman bir gizem olmuştur. Ve en büyük folklor. Yani, bu yüzlerce yıl önce kehanet edilmişti. Daha önce bu konu hakkında çok fazla düşünmemiştim."

Merrick tedirginliğimi hissederek elini omzuma koydu. "Yürürken fikirlerin üzerinden geçebiliriz ama Silas haklı. Hareket etmeye devam etmeliyiz. Eğer büyücü gerçekten bir Tanrıysa, şimdi bir orduya her zamankinden daha çok ihtiyacımız var."

Günün geri kalanında kafamdaki teorileri gözden geçirdim, ancak sadece Aldatma Tanrısı'nın değil, yaratıldığı varsayılan diğer üç Tanrı'nın kimliği hakkında herhangi bir fikir bulamadım.

Öğrendiklerim karşısında büyülenmiştim. Görünüşe göre, Valor'un günahı bir cezaya neden olup onları Azrae tarafından kendi diyarlarına geri dönmeye zorlamadan önce Tanrılar bir zamanlar gezegenimizde dolaşıyordu.

Belirsiz bir başka mesaj daha yazıldı.

ÖLÜM VE YAŞAM. HER ŞEY DENGEDDE OLMALI.

Ravaiana Elysium'a geri dönmeye zorlandı ve Valor bu metinde Elytial olarak bilinen Yeraltı Dünyası'na gitti. Celluna, Tithara ve Azrae'nin diyarları listelenmemiştir.

İntikam Tanrısı Azrae, görünüşe göre burayı hâlâ ziyaret edebilen tek kişiydi... Diyarımızın adı Sol'du.

BÜYÜK BİR BEDEL KARŞILIĞINDA YANLIŞI DÜZELTECEKTİR. CELLUNA BUNDAN EMIN OLACAK.

Bu belirsiz cevaplardan bıkmıştım. Igon'un bana her şeyi açıkça söylememesinin bir nedeni olmalıydı. Bana ya da halkıma sebepsiz yere acı çekirtmezdi.

Yoksa yapar mıydı?

Eğer Nereida türümüz için gerçekten güvenli bir sığınak olsaydı, neden bizi Ames'te tutsun ki? Neden teslim olmamızı istedi?

Faltrun'a ulaşmadan önceki son akşamımızdı. Bir kez daha çadırlarımızı kurduk ve umarız son gecemiz olan tatsız uykuya hazırдық. Bu sefer Merrick kampımızın etrafına ses geçirmezlik büyüsü yaptı. Bizi gizlemek için *occultare nos ab aspectu*, yani görünmezlik büyüsü yapmaya çalışmıştım ama büyü'nün zor olduğu ortaya çıktı. Başarılı bir şekilde gerçekleştiremedim.

"Kendinizi hırpalamayın. Tamamlamak için çok daha fazla enerji gerekiyor. Eninde sonunda başaracaksınız," diye teşvik etmişti Dani.

Akşam yemeği yiyorduk: Hendry'nin vurmayı başardığı ve Roland'ın pişirip baharatladığı bir geyik. Elowen yüzünü buruşturdu ama kendini yemeye zorladı. Köyümüzde asla et yemezdi; hayvanlar için her zaman çok kötü hissetmişti.

Erabella ile konuşmanın ortasında olan Silas'a doğru yürüdüm.

"Seninle biraz konuşabilir miyim?" Ona sordum, bakışları benimkini buldu ve beni sinmekle tehdit etti.

Era şaşırtıcı bir şekilde bana gülümsedi. Ben de ona dudak bükerek gülümsedim. Başını salladı ve beni takip etmeden önce Era'nın elini öptü.

Bunu sadece beni incitmek için mi yaptı?

Ormanın derinliklerine doğru yürüdük ve biraz yalnız kaldığımızda onunla yüzleştik.

"Sen de hissediyorsun, değil mi?" Sonunda ona bakarak sordum. "O karanlık hissi."

Silas omuz silkti, gözlerini uzaklara dikti. "Bilmiyorum," diye cevap verdi kayıtsızca.

"Seninle tanıştığım o ilk gün ormanda hissetmiştin," diye . "Hissettiğini biliyorum."

"Ne olmuş yani?" Gözleri benimkilere kaydı. "Ondan sonra birçok kez hissettim." Gözlerim çakmak çakmak oldu. "Hissettin mi?"

Acımasızca başını salladı. "Her anını hatırlamıyorum. Sadece zaman zaman hissettim." Burnundan nefes vererek ağaçlara doğru baktı. "Hissettim... Güya öldüğün gece hissettim. O kadar güçlüydü ki beni uykumdan uyandırdı."

Yutkundum, gözlerim ona bakıyordu. "Bu ne anlama gelebilir ki? Bunu sadece onun yarattıklarının yakınında hissettik." Gözlerim parladı. "Otacia'da olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Kalenin yakınında?"

Sonra yüzünü bana döndü, bana küçümseyerek baktı. ". Bilmiyorum."

Sanki buna gerçekten izin verecekmişim gibi hışım ile çekip gitti.

Kolunu sıkıca kavrayarak, "Bana bak," diye emrettim. Gözleri bana doğru kayarken dişlerini gösterdi. Çenemi yukarıda tuttum. "Bana karşı geri çekilme," diye emrettim. "Soğukluğuna geri dönme."

başladı ama ben onu daha sıkı tuttum.

"Seni ve arkadaşlarımı kurtarmak için her türlü saçmalığı yapardım. Bu konuda kızgın olduğunu biliyorum-"

"Bir bok bildiğin yok," diye karşılık verdi.

Yumruklarımı sıktım, sonra başımı yukarı doğru eğerek burnumun ucundan ona baktım. "Onun işine yarayacağıma inanıyor. Bu bize biraz koruma sağlıyor, en azından şimdilik."

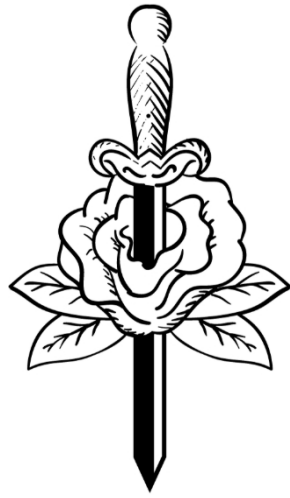
"Blöfünüzü görse de görmese de bizi takip ediyor olacak. Bizi izleyecek. Buna koruma demek zor."

"Zaten bizi takip ediyordu," diye karşı çıktım. "Ama bu sefer, umarım kendini tutuyordur." Silas cevap vermedi, ben de devam ettim: "Babandan nefret ediyorum Silas. Ama sırf Ulric'ten korktuğum için gerçek bir canavarın yanında yer almam... Silah'ı nasıl kullanacağından korkuyorum."

Silas'ın gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "İkisi de canavar," dedi sessizce.

Gözlerinin ardındaki işkenceyi görünce bakışlarım yumuşadı. Tuttuğum kolunu bıraktım. Sanki daha fazla şey söylemeyi düşünüyormuş gibi bir süre daha baktı ve sonunda uzaklaştı.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LENA

"L "Daha önce de söylediğim gibi," dedi Dani ertesi gün şafakta, "bu piçlere güvenmiyorum. Hem de zerre kadar." Gözleri Vi'ye kaydı. "Casusluk yapmalıyız. Bir şeyler ters giderse diye sineklere dönüşüp takip etmeliyiz."

"Sineğe dönüşmek mi?" Viola kollarını kavuşturarak endişeyle sordu. "Daha önce hiç bu kadar küçük bir şeye dönüşmemiştim. O kadar enerji toplayabilir miyim bilmiyorum."

Dudaklarını yana doğru çekti. "Peki, tamam. Bir kuşa ne dersin?"

Viola yavaşça başını salladı. "Bir kuş yapabilirim."

Warlock'un bakışları hepimizin üzerinde gezindi. "Ben de sizinle birlikte içeri sızabilirim. Vi dışarıdan izleyebilir. Sakin görünürlerse harika olur. Aksi takdirde, işler kötüye giderse sizi dışarı çıkarmanın bir yolunu biliyorum."

"Ne, sadece kafaları mı koparıyorsun?" Roland sorguladı. "Faltrun'un ordusu Forsmont'un üç katı ve bu sefer bize yardım edecek sizin türünüz yok." Endişeli bakışları Silas'a yöneldi. "Sizi teslim etmek isterlerse ne yapacağız? Bizi esir mi tutacaklar? Öldürürler mi?"

Silas burnunun kenarını sıkarak içini çekti.

Onun yerine Dani konuştu. "Büyü envanterimi getireceğim. Gerekirse bir görünmezlik büyüü yapabilirim. boyun kesebilirim." Çantasını kabaca okşadı. "Cephaneliğimde çok şey olacak."

"Bir sinek bu kadar büyük bir çantayı nasıl taşıyabilir?" Hendry su tulumundan bir yudum aldıktan sonra sordu. Sakin ve soğukkanlı olan Hendry'nin bile bu çaba konusunda endişeli olduğu açıktı.

"Kafanızı karıştırmadan açıklayabileceğim en iyi yol şu: Ben yer değiştirdiğimde, sanki diğer formlarım bir dolabın içindeymiş gibi oluyor. Onları istediğim gibi giydirebiliyorum ve yer değiştirdiğimde aynı kıyafetleri giymeye devam ediyorlar."

"Nereye gidiyorsun?" Elowen sordu. Bakışları Viola'ya kaydı. "Senin için de böyle mi Vi?"

Viola arkadaşımıza gülümsedi. "Bunu söylemenin iyi bir yolu. Başka birinin vücudunu hiç denemedim, bu yüzden onları giydirmeyi de hiç denemedim."

Dani konuşurken saçlarını atkuyruğu şeklinde yukarı kaldırdı. "Eğer olduğunuz kişinin farklı bir versiyonu değil de başka biri gibi görünmek istiyorsanız, taklit etmeye çalıştığınız kişi ne giyiyorsa siz de onu giyebilirsiniz. Biz Büyücüler için aynı şey geçerli değil."

Viola kaşlarını kaldırdı. "Çünkü sen sadece yer değiştirebilirsin... doğuştan illüzyon yaratamazsın."

"Bingo, bebeğim. Bu da Büyücülerin nasıl daha güçlü olduğunun mükemmel bir örneği. Yer değiştirme yeteneğini illüzyon büyünle birleştirebilirsin." Dani sırtıttı, sonra kendini işaret etti. "Haydi, şimdi. Bana dönüşmeye çalış."

"Ne?" Vi bir adım geri çekildi, mor örgüleri sırtına çarpıyordu. "Ben hiç-"

"Yapabilirsin," dedi Dani kendinden emin bir şekilde. "Ve düşün, eğer kendini muhafızlardan birine dönüştürebilersen, bu inanılmaz derecede faydalı olabilir. Ayrıca, büyük ya da ufacık bir yaratık olmak kadar enerji gerektirmez. Hadi."

Vi sakinleştirici bir nefes alarak görüşünü Büyücü'ye odakladı. Başta Silas olmak üzere tüm grubumuz onu inceledi, sanki bu gücün gerçekten doğru olup olmadığını görmek için bekliyorlardı.

Dani'yi birkaç dakika inceledikten sonra Viola nefes verdi ve vücudu bir diğerine dönüşmeden önce gözlerini kapattı. Göz açıp kapayınca kadar önümüzde iki Dani duruyordu.

Merrick başparmağını dudak halkasına sürterek, "Lanetleneceğim," diye mırıldandı.

Roland yakışıklı yüzünde geniş bir sırıtışla, "Sırada ben varım," diye yalvardı.

Viola kıkırdayarak ona döndü. Gülüşü bile Dani'nindi. Roland'a odaklandı ve sonra aynısını yaparak yanındaki seksi askere odaklandı.

"Bu çılgınlık," diye nefes aldı Edmund, gözleri Roland ile onun arasında gidip gelirken.

Viola'nın ela gözleri -Roland'ın gözleri- Silas'a kaydı, sadece bir anlığına odaklandı ve sonra ona döndü.

Gördüğü manzara karşısında ağzı açık kaldı ve doğrudan görsel ikizine baktı. "Bir şey söyle," diye hayretle talimat verdi.

"Bir şey," diye konuştu Viola ve dudaklarından Silas'ın sesini duyunca ürperdim.

"İnanılmaz," dedi Dani hayranlıkla. "Kendini çok fazla yıpratma."

"Neden bunu ona daha önce öğretmedin?" Silas daha fazla sorguladı. "Bu her şeyi değiştirebilir."

Dani başının arkasını kaşıdı. "Dürüst olmak gerekirse? Bunu yapabileceğini zaten biliyordur diye düşünmüştüm." Zarif bir yüz ifadesiyle poz verdi. "Bana sahip olduğunuz için minnettar değil misiniz?"

Gülümsedim. Beni şaşırtan bir şekilde Silas burnunun ucuyla güldü. "Bir Büyücü için minnettar olacağım günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Ya da bir Büyücü için." Dudaklarını emdi, sonra yutkundu. "Hepinize teşekkür ederim. Bunu yaparken bana katıldığınız için teşekkür ederim."

Prens'te bir parça kırılmalı görmek yüzümün düşmesine neden oldu. Alçakgönüllülüğünü... cazibesini görmek. Az önce konuşan Quill'di.

Dövmelere ve yara izlerine, öfke ve kızgınlığa rağmen, yıllar önce krallığına hitap ederken gördüğüm o tatlı prens hala oradaydı.

Arkadaşlarım da bu yorum karşısında şaşırmış görünüyorlardı. Era atlarının üzerinde onun önünde durduğu yerden kendi kendine gülümsedi.

Belki de ona bu yönünü göstermişti... Belki de Quill'i şu anda tanıyan tek kişi oydu.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı ve ellerimi ısıtmak için birbirine sürterek aşağıya baktım. Buzum serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Viola gözlerini ona dikti, sonra tekrar kendine döndü. "Halkımıza bir şans verdiğiniz için teşekkürler Prens. Biz de size minnettarız." Gülümsemesi büyüdü. "O günün geleceğini hiç düşünmemiştim."

Bir kahkaha daha attı ve Silas ona usulca gülümsedi. Bakışları bana kayınca mutlu ifadesi kayboldu.

Ona gülümsemek için elimden geleni yaptım ama kollarını Era'nın beline doladığını görmek beni hüzne boğdu.

Edmund elleri hafifçe titrese de, "Pekâlâ millet," diye cıvıladı. "Hadi yapalım şu işi."

Faltrun'a doğru ilerlerken, o öğleden sonra vardığımızda sinirlerim daha da gerildi. Forsmont'ta yaşadığımız gibi hoş bir deneyim yaşama ihtimali oldukça düşüktü.

Roland birkaç saat önce Silas'a, "Bize tüm bilgileri ver patron," demişti.

O da öyle yaptı. Faltrun'un lideri, önceki kralları Elvero Cortev'in oğlu Dimitri Cortev adında bir adamdı. Cortevler bağımsızlıklarını korumuş olsalar da Silas liderliklerinin Forsmont'unkine hiç benzemediğinde ısrar etti.

"Leroy ile geçmişte tanıştığımda bile onun adil bir lider olduğunu biliyordum. Ona saygı duyuyordum." Silas'ın yüzü sertleşti. "Ama Dimitri... onda beni her zaman rahatsız eden bir şeyler vardı."

Hendry, "O bir sarhoş, o kadarını biliyoruz," diye yorum yaptı, uyumsuz gözleri tiksintiyle kısılmıştı. "Belki de onun sarhoşluğunu kendi yararımıza kullanabiliriz."

Merrick, "Ya da söz dinleme olasılığı azalacak," diye araya girdi. "Sanırım bu her iki şekilde de olabilir."

"Dimitri güç için yanıp tutuşuyor. Sadece babam gibi bunu başaracak araçlara sahip değil."

"Bir mini Ulric ile ortaklık kurmak... harika bir fikir gibi görünüyor," diye mırıldandım.

Silas bakışlarını benimkilere kaydırды. "Birbirimizle olmaktansa bizimle olmak daha iyi, sence de öyle değil mi?"

Yutkundum, bakışlarının sıcaklığı benim için çok fazlaydı. Başımı salladım ve tekrar yola odaklandım.

Şimdi Faltrun'un kapılarına doğru ilerliyorduk. Silas onları tıpkı Forsmont'ta olduğu gibi karşıladı, buradaki muhafızlar da altın ve yeşil renkleriyle bizi dikkatle inceliyorlardı. İçeri girmemize izin verildi, kaleye götürülürken yakından izlendik ve takip edildik.

Bu muazzam krallığın sokaklarında dolaşan insanlara odaklandığımda, buradaki enerjinin ne kadar farklı olduğunu fark etmeden edemedim. Otacia gibi burası da sınıflara göre ayrılmıştı. Yol kenarındaki dilenciler ellerinde teneke bardaklar, biraz yedek bronz için yalvarıyorlardı. Sarhoşlar yollarda uyuyor ve çeşitli köşelerde ozanlar sahne alıyordu. Onların şiirsel sözlerini dinlemeye çalıştım ama sinirlerim o kadar gergindi ki sadece bozuk yollarda bizi ilerleten atımızın toynaklarının çıkardığı seslere odaklanabildim.

Dani etrafımızda uçuyordu - aralıksız vızıltılarını duyabiliyordum. Tam buraya uyuyordu; alt sınıftan gelen pislikler bu bölgeyi çok sayıda sinekle kuşatmıştı.

Buradaki Kral, halkının bu şekilde yaşamasına nasıl izin verebilir? Otacia'da yoksulluk vardı, evet. Dış 'de daha kötü durumda olan bölgeler vardı. Ama

hiç böyle olmamıştı.

Neyse ki korkunç alanlar sonsuza dek sürmedi. Kendimizi muazzam tuğla kaleye yaklaştıkça dilenciler alışveriş yapanlara dönüştü. Pislik yerini bakımlı yollara bıraktı. Yorgun yüzler geniş gülümsemelere dönüştü, ancak bu gülümsemeler Forsmont'takilerin taktığı gerçek kıvılcımdan yoksundu.

Burayı sevmedim.

Gözlerim dalgaların karaya attığı odunlardan yapılmış bir tabela buldu; tabelada **The Artist's Guild** adlı bir işletme yazıyordu.

Ryia La'Rune'un sözleri aklıma geldi, La'Rune Kalesi'ndeki tablonun görüntüleri zihnimi ele geçirdi.

Bir aşığın ateşiyle ölmek.

Kaşlarımı çattım.

Anka kuşu ancak ateş sayesinde küllerinden yeniden doğabilir.

Parçanın adını hatırlayana kadar bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm.

Yeniden doğuş.

Deli gibi görünmek ve daha önceki gibi yeni bir öfke patlaması yaşamak istemediğim için nefesimi içime çektim.

Yeniden doğuş... bu resim bir şekilde Yeniden Doğuş Tanrısı'nın uyanışını sembolize ediyor olabilir miydi? Ryia bunun burada yaptırılan bir resim olduğundan bahsetmişti. Ressamın adı neydi? Sanatçı bir şeyler biliyor muydu? Yoksa sadece eski mitlerden esinlenilmiş bir resim miydi?

Ve neden, bir kez daha, Otacia'da ikamet eden bir ipucu vardı?

Donut'tan inerken nefes nefese kalmıştım. Bana soru dolu gözlerle bakan Merrick'e baktığımda başımı salladım. Teoriler sonraya kalabilirdi. Bu karşılaşmadan sağ çıkmak odaklanmam gereken tek şeydi.

Gözlerim yukarıda beliren taş çirkin heykelin tepesine tünemiş karatavuğa kaydı. Viola.

Kalenin ön girişine doğru merdivenlerden çıktık, Viola etrafımızda vızıldayan sinek içeri girerken bizi yakından izliyordu.

Elowen yanımda yürürken kaskatı kesilmişti. Onu rahatlatmak için koluna dokundum ve o da bana endişeli bir gülümseme verdi. Edmund'un eldivenli eli onun kalçasındaydı ve botları büyümlü uzvunu etkili bir şekilde gizliyordu. Elbette hepimiz büyücüyduk.

Kalenin içi de dışıyla uyumluydu: çıplak, gri tuğlalar, krem rengi zeminler ve sıcak aplikler. Aşağıya doğru yönlendirildiğimiz koridorun duvarları Faltrun'un bayrağıyla kaplıydı, muhtemelen binlerce altına mal olan sanat eserleri

parçaları ve tehditkâr bir şekilde duran şövalye zırhları. Otacia'nın kalesi gibi modern bir havası yok.

Önümüzdeki ahşap kapılar, bize rehberlik eden muhafızlar onları açıp bizi bir ziyafet salonuna götürürken gıcırdadı.

Belki otuz kişinin oturabileceği büyüklükteki uzun masayı görünce çenem düştü. Üzerinde bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yiyecek vardı: çorbalar, ekmekler ve turtalar. Sebzeler, hamur işleri ve akla gelebilecek her türlü et. Tanrı aşkına, bir domuz kafası bile vardı.

Odanın arka tarafında yükseltilmiş bir taht vardı ve içinde bir adam özensiz bir şekilde oturuyordu. Ona yaklaşırken masanın yanından geçtik ve ağzım sulandı. Kral'ın iki yanındaki iki muhafız dışında odada kimse yoktu.

Bu ziyafet kimin için?

"Otacia Prensi," dedi Dimitri yaklaşırken, Silas'a bakarken elindeki gümüş kadehi çevirerek. "Varlığınızla bizi kutsamak için mazeretiniz nedir?"

Uzun, kıvrıkcık saçları simsiyahtı. Buz mavisi gözleri bronz teninde parlıyordu ve adamın biraz fazla alkol ya da belki de bir tür madde tükettiğini düşündüren yarı kapalıydılar.

Yaşlı görünmüyordu, belki otuzlarının sonundaydı ama cildinde yaşlanma belirtileri vardı, gözlerinin altındaki torbalar onun yaşındaki bir adam için beklenenden daha belirgindi.

Silas'ın duraksaması üzerine Dimitri'nin ürkütücü sırtışı büyüdü ve ziyafet masasını işaret etti. "Gel otur. Seyahatlerinizden dolayı açlıktan ölmüş olmalısınız. Biz de tam son zaferimizi kutlamak için bir ziyafet düzenliyorduk."

Silas'ın kaşları düştü. " mi? Neymiş o?"

Dimitri hafifçe sallanarak ayağa kalktı. "Bekleyen için her şey güzeldir," diye ısrar etti parmağını kaldırarak. Yavaşça masanın başına doğru ilerledi, muhafızlar ona eşlik ediyor ve yere yığılmasını önlemek için kollarından tutmaları gerekebilir diye yakından izliyorlardı.

Sağındaki muhafız sandalyesini çekti ama gözlerinin benden ayrılmadığını fark ettim. Yakışıklıydı, öyle ki onu bu Kral'ın arkasında görmek tuhaf geliyordu. Yaşlıydı, muhtemelen kırklı yaşlarındaydı ama cildi pürüzsüzdü, gözlerindeki kırıksıklıklar dışında yaşını ele veren hiçbir şey yoktu.

Dimitri Cortev kendini yere bıraktı ve hepimiz otururken içkisinin kalanını yudumladı.

"Faltrun'la ittifak kurmaya geldim," dedi Silas masadaki yerinden, uzun süren sessizlikte, gözlerini sarhoş Kral'a dikerek. Hiçbirimiz yemeğe dokunmaya cesaret edemedik.

Dimitri'nin iğrenç gülümsemesi sarhoş kahkahasına dönüşene kadar yavaş yavaş büyüdü. "Sen ve hangi ordu?" Gözleri büyüdü, parlak mavi gözleri alaycı bir tonda devam delip geçti. "Artık bir cadı sempatzanısın, öyle mi?" Bakışları hepimizin üzerinde dans etti. "Artık herhangi biriyle seyahat ediyor musun?"

Silas'ın kaşları daha da çatıldı. "Hayır," diye yalan söyledi.

Sağındaki muhafız bana bakmaktan vazgeçmiyordu, yeşil gözleri neredeyse kocaman olmuştu. Neredeyse. İfadesini kontrol etmek için elinden geleni yapıyordu ama ben bunu görebiliyordum.

Dimitri sırtarak kadehini havada salladı. "Biraz daha," diye emretti bana bakmaya niyetli kahverengi saçlı adama. "Polly'yi içeri gönder, olur mu? O benim favorim."

Adam dinledi, sonunda bakışlarımızı kırdı ve aceleyle bir kapıdan çıktı. Elinde şarap şişesi olan bir kadın onu odaya kadar takip edene kadar kısa bir süreliğine gitmişti.

Kumral saçlı kadın içeri girdi, yanakları çukur, gözleri uzaktı. Ama korkutucu olan sadece kadının sivri kıkırdaklarının görünmesi değil, bileklerini bağlayan kötü metaldi.

Manşetler. Otacian manşetleri.

Elowen sandalyesinde sendeleyerek geri çekildi, bacakları gıcırdayordu ve bu Dimitri'nin Silas'ın blöfünü görmesi için yeterliydi. "Cadı yok, ha?"

Silas'ın gözleri büyüdü. "Sen zaten Otacia ile ortaksın."

O uğursuz sırtış büyüdü. "Bir yıldan fazla oldu prensim. Baban bize bu kelepçeleri bir yıl önce verdi. Bizi etkilemek için bir çaba. Kesinlikle işe yaradı." Polly bardağını doldururken, adam ağzıyla onun kollarını okşadı. Kadın dudaklarını sertçe ısırıp hafifçe titredi. "Etrafta o iğrenç Hortlaklar dolaşırken, Kral'la ortak olmak mantıklı geldi," diye mırıldandı, gözleri Polly'nin vücudunda gezinirken.

Hasta olacaktım. Silas'ın bundan nasıl haberi olmaz?

"Bir yıl önce bir Hortlak mı gördün?" Silas sessizce sordu. Ona göre, büyücünün yarattıklarıyla uğraşmalarının üzerinden altı aydan biraz fazla zaman geçmişti.

Dimitri sahte bir sempati ifadesi takındı. "Sevgili babacığın sana bunu hiç söylemedi mi? Ne kadar hainleştğini düşünürsek iyi olmuş."

Gözlerim umutsuzca Dani'yi aramak için odanın içinde dalgalandı.

"Şimdi, teslim olacak mısınız? Yoksa küçük bir kan banyosu mu yapalım?" Aç gözleri büyücü tutsağın üzerinde gezindi. "Zavallı Polly bütün kanı temizlemek zorunda kalacak. Yine de onu eğilmiş görmek hoşuma gidiyor."

Gözleri yaşlarla doldu, ancak ifadesi boş kaldı.

Onu öldüreceğim. Onu öldüreceğim.

Kelepçeleri taşıyan askerler ilerledi ve düşünmek için saniyelerim oldu. Sihrimizi kaybedersek boku yerdik. Öte yandan, Dani ve Vi saklanıyorlardı, Warlock ise Faltrunian'lardan habersiz bu odanın etrafında vızıldıyordu.

Kaçabilir ve üstünlüğü ele geçirebilirdik. Vi bir muhafıza dönüşürse, belki parmak izleri bizi kurtarabilir.

Dimitri'nin boğazını kesebilirdim... onu uykusunda canlı canlı yakabilirdim. Bunun geldiğini asla göremezdi.

Cinayet düşüncelerimden sıyrılarak, "Savaşmanın bir anlamı yok," dedim. Bütün arkadaşlarıma baktım. "Yenildik."

Silas yavaşça bana döndü ve aralarında sessiz bir konuşma geçti
Biz.

"Ne yaptığını bildiğine emin misin?" Bir planım var. Güven bana.

Yutkundu, sonra hafifçe başını salladı.

"Vay canına, bu mı?" Dimitri homurdandı. "Otacia Prensi ne zaman bu kadar korkak mı oldun?"

Silas'ın dudağı kıvrıldı ama gözlerini benimkilerden ayırmadı.

Güven bana.

Kahverengi saçlı muhafız sadece beni izledi ve kelepçeler bileklerimi sabitleyip gerçek görünüşüm ortaya çıkınca gözleri parladı. Sırada Merrick ve El vardı. Minnettar olabileceğim tek şey tarafsız kaldıkları gerçeğiydi.

Dimitri dilini şaklattı. Büyülerimiz kaybolurken gözleri hepimizin üzerinde geziniyordu. Dudaklarını yaladı, dudakları titreyen Polly'nin kıcını kavradı. Gözleri benimkilerle buluştu. "Senin işine yarayabilirim," dedi bana, dudağı kıvrılmıştı.

Kalbim hızlandı, ter saçlarımı boncuk boncuk yaptı.

Hayır. Bir daha tecavüze uğramayacağım. Bir daha asla.

"Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım," diye tükürdüm.

Silas'ın bakışları benimkileri yaktı, gözlerimiz birbirini hiç bırakmadı. Gözleri benimle konuşuyordu.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Otacılar herhangi bir sınırlamaya tabi tutulmadı. Silahları ellerinden alındı, tıpkı bizimkiler gibi.

"Peki, planın nedir?" Silas homurdanarak konuştu, bir muhafız tarafından sandalyesinden çekilirken gözleri sonunda Dimitri'ye kaydı. "Bizi babama mı teslim edeceksin?"

Dimitri kıkırdadı, sesi kemiklerimi sızlattı. O kadar sert güldü ki, bir ciğerini sökmeye başladı.

Kendini toparladıktan sonra sırtışı büyüdü. "Neler olacağı hakkında hiçbir fikrin yok prensim."

Yerlerimizden sürüklendik, kabaca öne doğru itildik. Nereye götürüldüğümüz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kulağında bir uğultu duyunca sinirlerim yatıştı. Sadece birazcık.

Yeşil gözlü muhafız sadece beni izledi. Tanrım... Dimitri'nin önerdiği gibi beni kullanmak mı istiyordu? Bu insanlar ne kadar boktan insanlardı?

Bir süre çeşitli taş koridorlarda yürüdük. Hepsini ezberlemeye çalıştım... zamanı geldiğinde buraya geri dönüş yolunu nasıl bulabileceğimi hatırlamaya çalıştım.

Getirildiğimiz son kapı metalden ve bir anahtarla açılmıştı. Merdivenlerden indik, gördüğüm manzara karşısında kalbim sıkıştı.

Benim türümden yüzlercesi kalenin altındaki devasa hücrede tutuluyordu, demir parmaklıklar ve bileklerinde aynı tanıdık kelepçeler vardı. Gergin bakışlı yüzler bizi çok az duyguyla inceledi. Erkekler, kadınlar, çocuklar

-Hepsi zayıf ve kırık.

Hepsinin kafası tıraşlı.

Ve koku... Burada mahsur kalanlara bakılırsa, banyo yapmak nadir bir lükstü. Ve ihtiyaçlarını yakınlarda bir yerde görüyor olmalılar.

Faltrun olması gerektiği gibi büyücüleri Otacia'ya teslim etmiyordu. Faltrun onları köleleştiriyordu.

İçeri itildik ve gözlerim bu insanların -benim insanlarımdan- üzerinde kayarken, demir parmaklıklara tutunarak döndüm.

"Sizi lanet olası piçler!" Parmaklıkları kapı kilitlenirken bağurdum. "Bunun bedelini ödeyeceksiniz!"

Anahtarı olan pislik beni görmezden geldi ve taş merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı, diğer muhafızlar da onu takip etti ve odanın uzak ucunda sadece izleyen bir kişi kaldı.

Demir parmaklıkları sıkıca kavradım ve gözyaşı dökme isteğimle savaştım.

Boku yemiştik. Çok, çok sikilmiştik.

Öte yandan, Dani ya da Vi bizi, hepimizi kurtarmayı başarabilirse, elimizde lanet bir ordu olurdu. Zayıf, aç bir ordu ama yine de bir ordu.

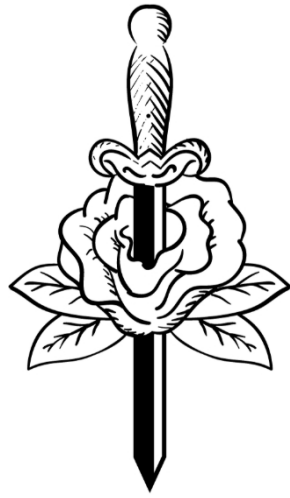
Düşüncelerimden bir ses tarafından çekildim, titrek bir ses. Uzun zamandır duymadığım bir ses.

"Lena?"

Döndüğümde, kısa beyaz saçları ve kırık kahverengi gözleri görünce dizlerimin bağı çözüldü.

Torrin Brighthell'i görünce. Bu hücrede tutsak.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LENA - GEÇEN YIL

"T Haberler Despia'nın vebasından daha hızlı yayıldı," diye mırıldandı Viola, tam da ben arkadaşlarımın yaktığı kamp ateşine doğru yürürken. Yaz mevsimi yaklaşıyordu ve gecenin hoş esintisinin tadını

Onlar, şarap içmek ve hikâyeler anlatmak günümün en önemli anlarıydı.

Torrin'in gergin gözleri yerdeki yerinden benimkilerle buluştu. Kaşlarımı çatıttım.
Ne oldu?

"Kimin umurunda ki?" Merrick içtiği ottan bir nefes çekerek cevap verdi. Elowen koku yüzünden ona kaşlarını çatmıştı. Torrin hiçbir şey söylemedi. "O piçle birlikte kalan kadın için üzülüyorum."

"Ne piçi?" Torrin'in yanına otururken üzerime yumuşak bir battaniye sararak sordum. Kaskatı kesilmişti, gözlerini ateşe dikmişti.

"Silas La'Rune," diye cevap verdi
Elowen. Dondum kaldım, midem
bulandı.

"Söylentilere göre Prens'in bir karısı varmış," diye cevap verdi Viola, kafam onun sözlerini kavramaya çalışırken sesi boğuklaştı. "Bir gün Kral olmasının ilk adımı."

Göz kırptım. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

"Tanrım, o günü iple çekmiyorum," diye mırıldandı Elowen dizlerine sarılarak.
"Sence babasından daha mı kötü olacak?"

*Silas evli. Silas'ın
bir karısı var.*

"Affedersiniz," dedim sessizce, bardağımı yere bıraktım, battaniyemi attım ve yürüdüm. Arkadaşlarım hiçbir şey düşünmedi, ben hızla uzaklaşırken sohbetlerine devam ettiler.

Daha
hızlı.

"Lena!"

Torrin'in bana seslendiğini zar zor duyabiliyordum, içimdeki ve etrafımdaki sıcaklık tüm dikkatimi, tüm enerjimi alıyordu.

Kahretsin, yanıyordum. Sürekli olarak Torrin'in bana söylediği sözleri düşündüm, bunca yıldır bana yardımcı olan sözleri.

Alevleri

sakinleştirin.

Alevleri

sakinleştirin.

Alevleri

sakinleştirin.

Ateşimi ilk aldığım zamandan beri bu düzeyde bir öfke, yıkım ve *kırılmışlık* hissetmemiştim.

Silas'ın taşınmasının bir gün gerçekleşeceğini biliyordum. Aslında daha önce olmamasına şaşırılmışım. Ama yine de canım yanıyordu.

Çocuğumuzu zaten kaybetmişim ve şimdi başka biriyle evli olduğu için... Onu kaybetmişim. Sonsuza kadar.

Torrin kollarımı tuttu ve küfür ederek ellerini geri çekti. "Lena, seni göle götürmemiz gerek," dedi panik içinde.

"Hayır! buradan, Torrin!"

Göl. Sadece birkaç adım ötedeki suya bakarken, ay ışığı dalgalardan yansırken kulağa gerçekten de hoş geliyordu.

Eğer yanacaksam onu yanımda istemedim ve kesinlikle öyle hissettim.

Elini çoktan yaralamışım. Onu bir daha incitmek istemedim.

"Gidiyoruz!" diye homurdandı, hayır cevabını kabul etmedi. Kolumu kavrayıp beni su kütlesine doğru çekerken tısladı.

"BIRAK! Seni tekrar incitmek istemiyorum!" Geri çekildim ve çaresizlik içinde avuçlarımdan Torrin'e doğru ateş fışkırdı. Alev patlamasının Torrin'in yüzüne yönelmesini izlerken gözlerim dehşetle açıldı.

Hayır! Hayır!

Torrin avuçlarını uzattı ve alevimi arkamızdaki göle doğru tutmadan önce döndürdü, ok suya çarptığında başarılı bir şekilde söndürdü.

Ben özür dilemeye fırsat bulamadan Torrin belimden tutup beni suya fırlattı. Bir sıçramayla yere indim; bu hareket beni gafil avladığı için burnumdan su fışkırdı. Yandı ama vücudum kadar kötü değildi.

Gözlerimdeki suyu fırçalayarak nefes nefese dışarı çıktım. Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım ve beni hem korku hem de endişeyle inceleyen Torrin'e baktım. Üzerine vuran ay ışığı beyaz-sarı saçlarını sanki parlıyormuş gibi gösteriyordu. Kahverengi gözleri karanlık ve endişeliydi.

"Torrin, ben çok-"

Göle doğru ilerledi ve birkaç saniye içinde önümde durdu. Hiç irkilmediğini fark ettim. Aslında, su sadece benim burada olmamdan dolayı ısınmıştı.

Şimdiden on kat daha iyi hissettim.

Torrin tereddütle elini kaldırdı ve parmaklarını usulca yanağımda . Gözlerim dalgalanarak kapandı ve yumuşak bir iç çektim.

"Bu daha iyi," diye mırıldandı.

Bana o kadar yakındı ki. Hissettiğim tüm korkunç duygular azalıyordu, hala mevcuttu, ama vücudu... yüzümdeki eli beni toprakladı.

"Alevleri sakinleştir bebeğim," diye

fısıldadı. Bu kelimeler... onun sesi... bu

adam.

Onunla tanıştığım andan beri benimle ilgilenen bu adam.

Beni kendimden kurtardığı için elinde yaralar olan bu adam. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Öne doğru eğildim, ağzımı onunkine bastırdım ve dudaklarının benimkiler üzerindeki hissinin tadını çıkardım.

Vücudum bu hisle uğuldadı, şimdi içime bambaşka bir sıcaklık yayılıyordu.

Torrin gözleri fal taşı gibi açılmış ve şok olmuş bir halde hızla çekilmeden önce öpücüğü sadece bir an tuttu. Az önce yaptığım şeyden utanç duyarak yanaklarım kızardı, bir süredir etrafında dans ettiğimiz o çizgiyi aşmıştım.

Her şeyi mahvettim mi?

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, hızlı hızlı nefes alıyordu ve bir an sonra beni kendine çekti ve öptü. Dudaklarım onunkiler gibi ayrıldı ve dillerimiz yavaş, işkenceli daireler çizerek birbirinin etrafında dönmeye başladı. Tadı çok güzeldi.

Torrin'in güçlü kolları gövdeyi sarmış, beni kendine yakın tutuyordu ve ellerim sivri kulaklarının yanından geçip platin rengi saçlarının arasında geziniyordu.

Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor.

Silas'ı son öptüğümünden beri kimseyle öpüşmemiştim. Köydeki bazı erkekler ilgi göstermiş olsa da hiçbir zaman karşılık bulmamıştı. Merrick bile bir noktada duygularını itiraf etmişti ve onu ne kadar sevsem de bunu yapamazdım.

Ama Torrin... Tanrım, bir süredir ona karşı bir şeyler hissediyorum. Her zaman yakışıklı olduğunu düşünsem de, geçen yıla onu arzulamaya başlamamıştım... ya da en azından kendime itiraf etmemiştim. Yine de, duygularıyla

Silas ve geçmişimiz için duyduğum suçluluk beni kimseyle bir şey denemekten alıkoydu.

Ama Silas artık evliydi. Her şey bitmişti. Onun benim görünürdeki "Ruh Bağı" olması önemli değildi.

Devam etmek
zorundaydım. Ben
istedim.

İhtiyacım vardı.

Kendime dikkatimi dağıtmak istediğimi söyleyebilirdim. Ama gerçek şuydu ki, Torrin'i istiyordum. *Ona* ihtiyacım vardı.

Torrin beni açlıkla, çaresizlikle öptü ve ben de aynısını yaptım, suyun altında vücuduna yapıştım ve kollarımı beline doladım. Beni tuttu, elleri kıcıma doğru kayıyordu.

Torrin'in son dört yıl içinde başka kızlarla da görüştüğünü biliyordum ama onlardan herhangi biriyle ne kadar ileri gittiğini bilmiyordum... bilmek de istemiyordum.

Torrin öpüşmeyi kesti. "Lena, yapmamalıyız-"

Onu dinlemedim. Ağzımı tekrar onunkine bastırdım, sonra elimi aramızda gezdirdim ve suyun altında sertleşmiş boyunu kavradım.

İnledi ve geri çekildi, ben onu pantolonunun üzerinden ovalarken dudakları şimdi boynumu öpüyor ve emiyordu.

Yumuşakça inledim.

"Tüm Ames sana ne yaptığımı görmeden önce odamda olmanı istiyorum."

Torrin zihnimin içine fısıldadı.

Nefes nefese bir kıkırdama çıkardım.

Görsünler, umurumda değil.

Hırladı, elleri elbisemin altından geçti ve parmak uçları merkezimin üzerinde gezindi.

Sertçe nefes aldım, ağzı hâlâ boynumu yalayıp yutuyordu, parmakları benimle alay ediyordu.

Onu daha sıkı kavradım ve o da beni kollarına aldı. Beni hızla sudan çıkardı ve ağaçların arasına götürdü, yapraklar bize mahremiyet sağlıyordu. Beni çimlerin üzerine yatırıp elbisemi çıkarmama yardım edene kadar dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmadı. Üzerimde sutyenim ve iç çamaşırdan başka bir şey yoktu.

Ardından gömleği çıktı ve güçlü fiziğini görünce ağzım açık kaldı. Yıllar boyunca onu gömleksiz görmüştüm, onu görmenin bana verdiği hisle gözlerim her zaman hızla uzaklaşırdı. Ama şimdi bakabilir, çekiciliğinin tadını çıkarabilirdim.

Ellerini endişeyle pantolonunun düğmelerine götürdü ve durdu, yanaklarına renk gelmişti.

Gergindi ve Tanrılar, eğer bu beni tahrik etmediyse. Bu adamla ilgili bir şey... benden yedi yaş büyük olan bu uzun boylu, güzel adamın yaklaşma fikriyle telaşlanması beni daha da tahrik etti.

Benim için çok şey ifade ediyorsun. Seni görmek istiyorum.

Bana yumuşak bir gülümseme verdi. *"Sen benim için her şeysin, Lena."*

Titremesini önlemek için dudağımı ısırđım ve ellerimi sırtıma götürerek sütyenimin kancasını açtım. Torrin'in gözlerinin kararmasını izledim, ağır göğüslerim sınırlarından kurtulurken dudaklarından küçük bir nefes çıktı, su damlacıkları sertleşmiş tepelerden aşağı damlıyordu.

"," dedi, alçak sesi huşu ile doluydu.

Ona mahcup bir gülümseme verdim, o da karşılık verdi, pantolonunun düğmelerini açtı ve sonunda nemli kumaşı yere bıraktı.

Devasa boyu iç çamaşırının altında kaya gibi sertti, ıslak kumaş vücuduna sıkıca yapıştığı için daha da belirgindi. Onları yavaşça kaslı kalçalarından aşağı kaydırđı, boyu serbest kaldı.

Göz kapaklarım ağırlaşırken, o dışarı çıkarken ben de onun mükemmel vücuduna bakakalmıştım.

Bacaklarımın arasına diz çöktü, parmakları iç çamaşırlarıma takıldı ve onları bacaklarımdan aşağı kaydırarak yana attı. Güçlü elleri uyluklarımın iç kısımlarında gezinerek onları ayırdı ve başparmakları dudaklarımdan yukarı kayarken küçük bir inilti benden kaçtı.

"Torrin," diye nefes aldım, dirseklerimin üzerine yaslanarak.

"Dilimde senin tadına ihtiyacım var," diye fısıldadı kendini alçaltırken, ağzı şimdi amımın üzerinde geziniyordu. Sıcak nefesi beni kızdırdı.

Torrin'in dili yarığımdan geçtiğı anda tüm düşüncelerim durdu. Sırtım eğildi ve ağırlığımlı bir dirseğıme verdim, böylece diğeri elimi Torrin'in beyaz saçlarında .

Dili düzleşti, hızlı vuruşlarla klitorisimde titreşti ve bana verdiği zevk patlamalarıyla haykırdım.

İki parmağı içime girip çıkarken o da rahat durmadı. Torrin hevesle klitorisimi emmeye başladı ve sonunda bırakıp sırt üstü yatarak haykırdım.

Bu şekilde sadece birkaç saniye dayanabildim çünkü bacaklarımın arasında o güzel adamın yüzünü izlemek istiyordum.

"Bunu yapmayı ne kadar uzun zamandır hayal ettiğimi bilemezsin," diye mırıldandı, kahverengi gözleri benimkilerle buluştu, yüzünde bir sırıtış vardı.

"Ben de..." İnledim.

"Rüyada amını yaladığımı mı gördün?" diye sordu dilini yavaşça yukarı kaydırarak.

"Mhm..." Kalçalarımı kaldırdım, kendimi yüzüne sürttüm. "Kahretsin, evet, yaptım," diye nefes aldım.

Bir mırıltı çıkardı, dilinin o işkenceli yavaş vuruşlarına devam etmeden önce beni tekrar hararetle yaladı. "Ne kadar sürecek, Lena?"

Cevap vermek istemeyerek başımı salladım.

Parmaklarını geri çekti ve gerginliğimi kaybettiğim için neredeyse inleyecektim.

O üzerimde gezinirken ağırlaşmış gözlerim yukarı baktı, gözbebekleri çok geniş olduğu için siyah görünüyordu.

"Cevap ver bana," diyerek kalçalarını öne yuvarladı, siki sıırılsıklam merkezimde kayıyordu.

"Yapma... beni zorlama," diye yalvardım, horozunun başı tekrar tekrar klitorisime sürtünürken gözlerim geri döndü.

"Cevap ver."

Gözlerim onun acı çeken gözleriyle buluştu. Göğsüm kabardı.

"Utaniyorum," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Suçlu hissediyorum."

Gerçek şu ki onu uzun zamandır arzuluyordum. Onu en başından beri çekici buluyordum. Ames'te kendimi tatmin ederken düşüncelerimin ona kaymasına izin vermem için birkaç ay geçmesi gerekti.

Yıllardır. Yıllardır onu arzuluyordum.

Dudakları aralandı ve düşüncelerimi okuduğunu tahmin edebiliyordum. Öne doğru eğildi, tam kendini içeri sokarken alnıma bir öpücük kondurdu.

Kalın boyu içimde kayarken inledim; gerilmenin acısı zevkle karıştı ve umutsuzca arzuladığım bir duyguyu ortaya çıkardı. Ama Torrin'in inlemeleri, içinden çıkan o lanet sesler beni tek başına bile boşaltabilirdi.

Bana tekrar tekrar çarptı ve boynumu kavramadan önce elini göğüslerimin arasında gezdirdi.

Torrin, bu tatlı, nazık, sessiz adam... onu çözülürken görmek, sikini tekrar tekrar içime sokarken onu neredeyse ilkel görmek-

"Siktir!" Parmakları boğazımı sıkarken sesim kısıldı ve haykırdım. "Evet, Torrin..."

Dudakları dudaklarımı yakaladı, kalçaları yuvarlandı ve sonra onu yana ittim. Torrin nefes nefese sırtüstü yuvarlandı ve ben de onun üzerine çıktım, sikini giriş yerimle hizaladım ve geri battım.

Boğazı düğümlendi ve iki avucuyla kıcımlı kavrarken gözleri geri döndü.

Gözlerini kaçırarak bakışları sadece birkaç dakika sürdü. Kalçalarımı onun üzerinde ileri geri sallamaya başladığımda Torrin'in gözleri açıldı, çıplak bedenimi ağır ağır süzüyordu. Gözleri her itişte zıplayan dolgun göğüslerime takıldı.

Bir elini yukarı kaydırarak, başparmağını sertleşmiş meme ucunda gezdirmekten önce bir tanesini sıktı. Bu his karşısında ürperdim ve gözleri daha da karardı. Kollarını sırtıma doladı, beni kendine çekerek kontrolü ele aldı, göğsümü ağzına alırken kendini içime soktu.

Her ikisini de tuttu, dili bir meme ucundan diğerine giderken onları sıktı.

"Bunlar mükemmel," diye fısıldadı, emerken gözleri benimkileri buldu. Başım geriye düştü ve kendimi onun kalçalarına yaslarırken inledim, amım onun uzunluğunun etrafında sıkıştı. "Çok güzel, Lena," diye inledi nefes nefese.

Tekrar kontrolü ele alan Torrin beni sırtüstü yatırdı ve bacaklarım sırtına dolandıktan sonra hızla içime girdi. Ellerimi sert karın kaslarında gezdirdim, esneme ve sıkışma biçimlerinden büyülenmişim. Vücutlarımızın sürtünmesi arzu ettiğim her şeydi.

Elim yukarı çıktı ve çenesini kavradım. "Öp beni," diye yalvardım.

O da öyle yaptı. Dilimi onunkinin etrafında döndürdüm ve o ağzımın içinde inlerken, orgazmım içime çöktü. Tırnaklarımı sırtına geçirdim, iç duvarlarım onu sıkıca kavradı.

Kükreyerek döllerini boşalttı. Onun siki ve benim amım birbiri ardına, tekrar tekrar titreşti, orgazmlarımız kelebek kanatları gibi birbirine çarptı. Gözlerim usulca kapandı, bedenlerimizin birlikte salgıladığı mükemmel mutluluğun içinde kayboldum.

Bir süre öyle kaldık, birbirimize sarıldık ve ormanın zemininde cırılçıplak ağır ağır nefes aldık. Torrin'in yarı sert boyu hâlâ içimdeydi.

Beni bırakmasını istemedim ama o çekildi, sırt üstü uzandı ve beni göğsüne yaslamak için çekti.

Kalp atışlarının göğsünde gümbürdediğini duyduğumda, "Seni seviyorum Torrin," diye fısıldadım.

Vücudu hareketsizleşti ve yan dönmeye başladığında göğsünden eğilip kendi göğsüme döndüm.

Kahverengi gözleri yeşil gözlerimin arasında gezindi. "Seni seviyorum, Lena."

Yaktığım elini kullanarak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken dudağının köşesi hafifçe yukarı kalktı. "Sanırım bunu zaten biliyorsun."

Alt dudağımı çiğnedim ve elimi kaldırarak yanağını okşadım. "Hayatıma devam etmem gerekiyor. Bunu biliyorum."

Torrin'in gülümsemesi yavaşça soldu. "Her zaman o olacak, Lena."

Donakaldım, sonra elimi boynunun yan tarafına götürdüm, nefesi kesildi. "Dört yıl oldu Torrin. O evlendi."

"Peki ya olmasaydı?" diye sordu. "Ames'e gelip seninle tekrar birlikte olmak istese, dürüstçe beni seçeceğini söyleyebilir misin?"

Tereddüt ettim.

Tereddüt ettiğim için bana lanet olsun.

Torrin'in yüzü düştü ve sırt üstü yatmak için döndüğünde elini yüzünde gezdirdi.

"Sadece biraz zamana ihtiyacım var ve-"

"Bu saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz," diye tersledi.

Dudağım titredi ve kahverengi bakışları bana kaydı. Bakışlarının ardındaki acıyı görmek beni öldürüyordu.

"Nasıl hissettiğine engel olamadığını biliyorum. Sana kızgın değilim," dedi nazikçe. "Ama bu ne kadar acı verdiğini değiştirmiyor."

Dirseğimin üzerinde doğruldum, Torrin'in çıplak göğsümü görmesi konusunda kendimi tamamen rahat hissediyordum. "Seni sevdiğimi söylerken yalan söylemiyordum Torrin," diye ısrar ettim. "Senden başka birine bakamadım bile. Ben... Ben hep sana baktım."

Bir zamanlar ona duyduğum çekimden dolayı kendimi suçlu hissetmişim. Ama beni Otacia'da tutuklayıp kollarımdan tuttuğu o ilk anda bile onun yakışıklı olduğuna inanmışım.

Tanrım, çok yakışıklıydı... ve çok nazikti.

Gözleri parladı, göğsü inip kalktı. Eli uzanıp saçımın bir tutamını parmağının etrafına doladı, bakışları bakır dalgalarımın geri kalanında gezindi. "Ben de hep sana baktım."

"Eğer gücüm olsaydı, seni Ruh-Bağım yapardım. Yapardım," derken sesim çatallaştı ve Torrin'in şaşkın gözleri benimkileri buldu. "Her zaman kendimi çok

Seninle rahat. Her şeyde yanımda oldun. Beni her engelden kurtardın, beni kendimden kurtardın." Tekrar yüzünü tuttum. "Sensiz bir hayat düşünemiyorum Torrin."

Dudağı titredi ve beni kendine çekerek tatlı tatlı öptü.

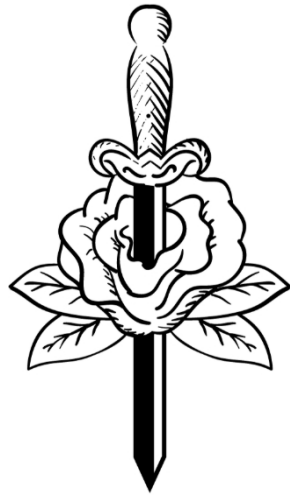
"Ben de sensiz bir hayat düşünemiyorum," diye fısıldadı dudaklarıma. "Keşke ben de senin ruh bağı olsaydım."

Yavaş yavaş öpüştüğümüz bir gecenin ardından, sonunda ıslak kıyafetlerimizi giydik, sadece yatak odasına gizlice girip onları çıkardık ve tekrar seviştik. Ve tekrar.

Göğsünde yatarken kalp atışlarının beni uyuttuğunu hatırladım. Kokusunu hatırladım. Sedir ve yağmur.

Ve uyandığımda kendimi onun yatağında yalnız bulduğumu hatırladım. Uyandığımda Ames'i tek kelime etmeden terk ettiğini gördüm.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

LENA- ŞİMDİ

I Ona doğru koşarken hıçkırıklara boğuldum. Kollarımız birbirimize o kadar çabuk sarılmıştı ki dizlerimiz beton zemine batıyordu.

Birbirimize sıkıca sarıldık, sanki tutuşumuzu biraz gevşetirsek birimiz kayıp gidecekmiş gibi.

"Torrin," diye bağırdım göğsüne doğru, onu sıkıca kavradım.

"Lena," diye nefes aldı, sesi boğuktu. Bana sarılırken parmakları saçlarımın arasından geçti. "Lena... nasıl...?" Yavaşça çekildi, parmak uçları yanaklarımda geziniyor, sanki gerçek değilmişim, sanki bir rüyaymışım gibi beni analiz ediyordu.

Yüzü, kırılmış dudağı dışında hâlâ her zamanki gibi yakışıklıydı ama gözlerinin altındaki halkalar ne kadar yorgun olduğunu gösteriyordu. Gözlerim onun üzerinde gezindi. Hâlâ kaslıydı ama muazzam bir şekilde zayıflamıştı. Ve saçları artık çok daha kısaydı, tıpkı buradaki herkes gibi, ama tıraş olalı birkaç ay olmuş gibi görünüyordu.

Her iki bileğinde de o parlayan, kırmızı taşlı metal bantlar vardı. Üzerinde buradaki herkesin giydiği, Otacia'dakilere benzeyen hapisane kıyafetleri vardı: kahverengi bir tişört ve ona uygun bir pantolon.

Sormak zorunda olduğum sorunun cevabından korkarak titredim. "Ne kadar sürecek?"

Gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. "Bir yıl" diye cevap verirken sesi çatallaştı.

Yüzüm buruştu ve onu tekrar kucağıma çektiğimde bir hıçkırık daha koptu. Ona sarılırken parmaklarım kısa platin saçlarında gezindi ve o da elini yatıştırıcı bir hareketle sırtımda gezdirerek ikimiz de ağlarken beni rahatlattı. Bunca zaman köleleştirilen *kendisi halde* benim için endişelenmesi tam Torrin'e göreydi.

Neredeyse gittiği tüm zaman boyunca *burada mıydı*? Onu Faltrun'a Igon mu gönderdi? Bunun onun kaderi olacağını biliyor muydu?

Merrick ve Elowen'in arkamdan yürüdüğünü hissedebiliyordum ve Torrin'in nasırlı ellerini elimde tutarak tekrar uzaklaşırken burnumu çektim.

"Torrin." Elowen'in sesi, "Bu gerçekten sen misin?" diye fısıldadığında kesildi.

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi, gözyaşları hâlâ yüzünden akıyordu. Gözleri, ona ağzı açık bakan Merrick'e kaydı.

"Bunca zamandır burada mıydın?" Merrick'in sesi sertti ve ağlamamak için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirdim.

Torrin'in dudakları titreyerek başını salladı ve sonra gözleri kuzeninin arkasında duran kişiye kaydı.

Silas, Torrin'in bakışlarını tuttu. İfadesinde hiç sıcaklık yoktu, sadece şok ve öfke vardı. Çok fazla öfke. Elleri iki yanında yumruk halindeydi.

Torrin beş yıl önce bizimle birlikte gecenin karanlığına karıştığında Otacia'nın düşmanı ilan edilmişti. Kraliçe'nin cinayetinin bir parçası olduğuna dair bir komplo kuruldu. Benim bir parçam.

"Kutsal Tanrılar... Ben... Ben anlamıyorum," diye fısıldadı Edmund ve Otacianlı adamların kendilerini eğiten adamı ilk kez büyü olmadan, sivri kulaklarıyla gördüklerini biliyordum.

"Sen bir Büyücü müsün?" Hendry'nin uyumsuz gözleri kocaman açılmıştı. "Sen..."

Roland'ın yüzünde de hiç böyle bir şok görmemiştim. Adamlar devam edemeden ben konuştum. "Torrin ve ben ayrılmadan bir yıldan biraz fazla bir süre önce Otacia'da tanıştık." Gözlerim Silas'a kaydı, altın rengi bakışları içimi yakıyordu. "Annemle benim Ames'e güvenli geçişimizi sağlayan kişi oydu."

"Torrin benim kuzenim," dedi Merrick onlara. "Elowen'in de öyle." Ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Kan bağı yok ama yine de aynı."

Silas'ın yumrukları artık titriyordu ama konuşan Roland'dı. "Kraliçe'nin suikastının bir parçası olduğunuz söylentisi yayıldı."

Normalde şakacı olan bu adamdan hiç bu kadar sert bir ton duymamıştım. "Bu saçmalık," diye tükürdü Torrin. "Kraliçe bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı.

Ona zarar gelmesini asla istemezdim." Gözleri Silas'a kaydı. "Konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum, Majesteleri," dedi ses tonundaki nezaketle. "Ama babanızın ve krallığınızın halkıma yaptığı muameleye rağmen Otacia'yı sevmeye başladım. Ancak öldürme emri yürürlüğe girdiğinde ayrıldım."

Silas'ın sesi alçaktı, "Annemi öldüren *büyücünün* kimliğini biliyor muydun?" dedi.

Torrin başını salladı. "Bildiğim kadarıyla Amatta insandı. Onunla neredeyse hiç konuşmadım." Sesi keskinleşti ve şöyle dedi: "Ve alenen yakılarak öldürüldüğünde bile ortada hiçbir kanıt yoktu. Ne sivri kulaklar ne de sergilenen bir büyü gördüm."

"Onun bir Büyücü olmadığını mı söylüyorsun?" "Hiçbir şey bilmediğimi söylüyorum."

"Onu şu anda sorguya çekmemize gerek yok," diye araya girdim ve Torrin'in avuçlarını sessiz bir teselli için sıktım. Kahve rengi gözleri benimkilere kaydı. Bana nazik bir gülümseme verdi.

Silas daha ısrar edemeden Merrick'in nefesi dikkatimizi çekti. "Aman Tanrım," diye nefes aldı Merrick.

Torrin'e çarpıcı bir şekilde benzeyen bir adam öne doğru yürüdü ve yanında altın sarısı saçları ve kahverengi gözleri olan bir kadın vardı. Saçlarının tıraş edilmemiş olduğunu fark ettim, tıpkı Polly'ninki gibi.

"Merrick, Elowen, çok büyümüşsünüz," diye fısıldadı adam, yüzü çökmüştü.

Merrick ona doğru koştu ve sonunda adama sıkıca sarılarak ağlamasını dindirdi. Elowen onları inceledi, kim olduklarından tam olarak emin değildi.

Torrin'in gözlerinden daha fazla yaş döküldü ve bana tekrar baktığında sıırıttı. "Ailemi buldum."

Gözlerim büyüdü, elleri hâlâ benim ellerimdeydi ve çifte dönüp baktım. Tobias ve Josie Brighthell, Torrin on altı yaşındayken kaybolmuştu, yani onları en son gördüklerinde Merrick dokuz, Elowen ise dört yaşındaydı.

"Bunca zamandır burada mıydın?" Elowen öne doğru yürüyerek usulca ağladı. Merrick daha sonra Josie'ye sarıldı.

Merrick'in dayısı Tobias başını salladı ve Elowen'e sarılmak için hareket ederek onu sıkıca kavradı. "Seni gördüğüme çok sevindiğimi söyledim ama bu yalan olur." Elowen'in omuzlarını kavrayarak geri çekildi, gözleri Elowen ve kardeşi arasında gidip geliyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Torrin ve ben tam ayağa kalkmıştık ki Merrick, "Bu uzun bir hikâye. Nasıl oldu da siz ikiniz buraya mı geldiniz?"

Josie'nin gözleri düştü. "Bir sabah Ames'ten ayrılmak gibi bir hata yaptık. Kalıcı olarak ayrılmak değil... ama Tobias ve ben kendimize ait bir sabah istedik. -Yollarda dolaşmak ve küçük kasabamızdan başka manzaralar görmek istedim." Başını iki yana salladı. "Akşam yemeğinden önce evde olmayı planlıyorduk ama yolda zehirlendik. Faltrun o zamanlar bile köle arıyordu."

Tobias karısının sırtını nazikçe okşadı. "Kullandıkları zehir sihrimizi zayıflattı ve büyülerimizin bozulmasına neden oldu." Sulu gözleri Merrick'inkilere kayd. "Büyülü kimliğimizi keşfettiklerinde bizi öldürmediler. Hayır, bizi tutmaya karar verdiler, bizi her gün zehirlediler - sadece karşı koymamızı engelleyecek kadar."

"Yüce Tanrılar," diye mırıldandı Elowen.

Josie ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ancak kelepçeler çıkarıldıktan sonra zehirlenme sona erdi."

İkisinin de zayıf olduğu belliydi. Koyu halkalar, ince bedenler ve yara izleriyle dolu bir cilt. Onca yıllık kötü muamelenin onları öldürmemiş olması bir mucizeydi.

"Ne tür bir zehir?" Nazikçe sordum.

Tobias omuz silkti. "Tam olarak ne olduğundan emin değiliz. İlk kullandıklarında yüzümüze üfledikleri bir tozdu. Sonrasında yemeklerimizi de bununla lekelediler."

Başım Silas'a gitti. "Otacia o zehri buradan almış olmalı... belki de dağıtıyorlardır."

Josie, "Bunu daha önce gördün mü?" diye sorduğunda bile Silas'ın kaşları çatıktı.

Ciddiyetle başımı salladım. "Evet. Otacianlar birkaç gün önce Forsmont'ta biraz toz kullandılar."

Tobias'ın gözleri Prens'i incelerken sessizdi. "Silas La'Rune sizinle birlikte seyahat ediyor," diye belirtti. "Bu çok şaşırtıcı."

Orada açık bir düşmanlık vardı. Görünüşe göre Silas'ın ünü burada köleleştirilmiş olanlara bile yayılmıştı. Elowen tekrar konuşana kadar aramızda bir an sessizlik oldu.

Edmund'un kolunu tuttu. "Edmund da öyle." Bu hareket karşısında yanakları kızaran askeri öne çıkardı. "Erkek arkadaşım."

Torrin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Estielot* senin erkek arkadaşın mı?"

Edmund Elowen'i yanına yaklaştırdı ve Elowen başını Edmund'un göğsüne yaslayarak "Ruh Bağı" dedi.

Torrin ikisinin arasına baktı, sonra sırtı. "O iyi bir adam."

Buna karşılık Edmund'un dudağı titredi, bir zamanlar amirinin nazik sözlerinden onur duymuştu.

"Yine de ona yalan söyleyip törenin düğün gününüz için daha erken bir saatte başlayacağını söylediğinizden emin olun." Torrin sırtı. "*Estielot* hiçbir şeye zamanında yetişemez."

Edmund gözlerini kırptırdı ve sonra her şeye rağmen başını geriye eğip güldü. "Beni yakaladın, Brighthell."

Hendry ve Roland gülümsüyordu; hatta Merrick de gülümsüyordu ama Silas hâlâ kaşlarını çatmış, gözlerini kısmıştı.

Torrin'in bakışları onun üzerinde yoğunlaştı. "Üçümüz özel olarak konuşmalıyız," dedi Silas'la benim aramda bir bakış atarken. Önce anne babasına, sonra da kuzenlerine baktı. "Hepinizin konuşacak çok şeyi var."

Torrin tekrar elimi tuttu ve üçümüzü herkesten uzak bir köşeye yönlendirdi. Bazıları yorgun gözlerle bize bakan, bazıları ise yere bakmaktan bitap düşmüş bedenlerin arasından geçtik.

Sonunda durduğumuzda Silas ve Torrin birbirlerine hançer gibi bakıyorlardı. Ben gergin bir şekilde Torrin'in yanında durdum.

"Buraya nasıl geldiniz?" Torrin başladı. "Birlikte, yani?"

Ben Torrin'e her şeyi anlatırken Silas fırtına öncesi sessizlik gibi dik dik bakıyordu. Ames'teki saldırı, Igon'un ölümü, bana Yüce adını vermesi. Ona Forth Laith'i anlattım, saldırımı atlayarak Immeron ve dağdan bahsettim. Özellikle büyücüden ve Forsmont'taki olaylardan bahsettiğimde yüzü soldu.

"Aman Tanrım." Torrin başını iki yana salladı. "Ben... Igon'un öldüğüne inanamıyorum. Ve sen Yüce oluyorsun?"

"Delice, değil mi?" Yumuşakça güldüm. Tanrım, onun sesini duymak çok güzeldi.

Torrin kalbimin birkaç kez çarpmasına neden olan sıcak bir gülümseme sundu. "Ben de uygun diyecektim."

Silas, "Açıkla," dediği anda yanaklarım ısınmaya başladı.

Torrin dikkatini Prens'e çevirdi. Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ne biliyorsun?" diye sordu.

"Lena'nın öldürüldüğü iddia edilen akşam Otacia'dan ayrıldığınızı." Başını iki yana salladı. "Bunca zamandır bunu yapanın sen olduğunu sanıyordum. Krallığımıza ihanet eden sendin, annemin ölümünde rol oynayan sendin." Gözleri önce bana, sonra Torrin'e döndü. "Gerçi Lena hayatta ve siz ikiniz birbirinize oldukça düşkün görünüyorsunuz." Yumruklarını sıktı. "Öyleyse açıkla."

"Torrin'in Ryia'ya olanlarla hiçbir ilgisi yoktu ama Laith Kalesi'ndeyken sana henüz güvenmiyordum. Krallığın onu aradığını bildiğim için Torrin'den bahsedersem bunun yarardan çok zarar getireceğinden korktum."

Bakışlarını aramızda dolaştırdı, dudağı kıvrıldı.

"İkinizin benim balomda arkadaş olduğunuzu hatırlıyorum. Sen... sen..."

Torrin ve ben aynı anda "Hayır," dedik.

"Tutuklandığım gün bana eve kadar eşlik eden Torrin'di. O gün bana bir Büyücü olduğunu söyledi ve daha sonra büyüsünü kaldırarak bunu kanıtladı."

Silas'ın gözleri ikimiz arasında gidip gelmeye devam etti, Torrin'e odaklanırken kaşları düşük kaldı. "Sen casus muydun?"

Torrin yutkundu ama ifadesi nötr kaldı. "Halkımın iyiliği için olaylara göz kulak olacaktım, evet."

Torrin Silas'a zihin okuma yeteneğinden, Igon'un emirlerinden ve bunca zamandır Otacia'da olmasının nasıl bir anlam ifade ettiğinden bahsetti.

"Yani ilişkimizin büyük bölümünde bunu sır olarak mı sakladın?" Silas bana sordu. "Torrin'le bir bağlantın mı vardı?"

"Silas, senden *hiçbir şey* saklamak istemedim-" Silas komik bir şey bulmasa da homurdandı.

Torrin'e döndüm, ona önemli bir ayrıntıyı anlatmam gerekiyordu. "Kayın benimle konuştu, Torrin."

Gözleri irileşti. "Ne?" diye nefes aldı. "Ne zaman?"

"Ben Rozavar Dağı'ndayken. Bana Otacia'da olduğunu söyledi. O... iyi görünmüyordu." Alt dudağımı çiğnedim, sonra yüzümü buruşturdum. "Elini uzatmaya çalışsa bile onu duyamayacağını varsayıyorum."

Başını sallarken gözleri yorgun bakıyordu. "Hayır... Hiçbir şey duymadım. Bunca zamandır kafamın içinde sessizlik vardı."

Dudağım titredi ve Silas "Kayın kim?" diye sordu.

"Bir kahin," diye cevap verdim. "Torrin ve ben onunla hiç yüz yüze görüşmedik ama onunla telepatik olarak iletişim kurabildik. O..." Elimi yüzümde gezdirdim. "Annenin ölümünden önceki gece Ames'e gitmemiz için bize korkunç bir değişimin yaklaştığını söyleyen oydu."

Silas'ın gözleri parladı ve tam bağıracakken elimi kaldırdım. "Ama onun sorumlu olmadığını biliyorum. O sadece bunun olacağını gördü. İnanın bana, Igon'la birlikte çalışıyordu ve Igon Ryia'ya çok saygı duyuyordu."

"Bunların hiçbirine inanamıyorum." Kuru bir kahkaha attı. "Kendini duyuyor musun?!"

"Silas-"

"Seni hiç tanımadım, değil mi?" Beni bir aşağı bir yukarı süzerken dudağı kıvrıldı. "Sen benim için bir yabancısın."

Hışımınla uzaklaşmaya çalıştı ama ben kolunu tuttum. Beni itti ve yine de hareket etmeye devam etti.

Torrin'i bırakıp ona doğru hızla ilerledim. "Silas!" Etrafımızdaki tüm yorgun gözlere, arkadaşlarımdan kalkık kaşlarına bakarak tısladım. "Açıklamama izin ver,

Kahretsin!"

Bana doğru dönerken yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Yeterince konuştun!" diye tısladı ve devam etmeden önce sesini alçaltarak etrafına bakındı. "Başka bir adamla gizli bir ilişkin vardı. Gece onunla ayrıldın. *Onu* seçtin."

"Hiç de öyle değildi," diye ısrar ettim sessizce, Torrin'le yıllar sonra birbirimize yakınlaşmış olsak da.

Başını salladı ve bir anlığına -sadece bir anlığına- gözlerinde üzüntü belirdi. "Geçmişe bakabileceğim çok fazla yalan var, Lena. Ben... tüm bunlardan sonra sana nasıl güvenebilirim bilmiyorum."

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Tanrılara yemin ederim ki senden bir daha asla sır saklamayacağım. Bana bir şey sor, sana söyleyeyim."

Silas cevap vermek için ağzını açtığı anda bir muhafız yukarıdaki kapıyı açarak bizi konuşmamızdan alıkoydu.

İniş hızlı oldu. Az önceki kadın, Polly, kafesimize geri itildi. Yanakları , gözleri cam gibi olmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. İleriye doğru yürüdü.

Yüzü sadece... kasvetliydi, gözleri sanki ayrışıyormuş gibi uzaktı.

"Josie, Dimitri seni çağırıyor," diye bağırdı muhafız.

Torrin'in annesi yutkunduydu, başı öne düştü. Tobias onun çenesini kavrayarak yüzünü ona dönmeye zorladı. Kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra alnından nazikçe

öptü. Kadın muhafızın kolları arasında uzaklaşırken gözyaşları döküldü. "Neler oluyor?" Torrin Silas'a doğru yürürken sessizce sordum.

Ben.

Polly'nin yere büzülüşünü, dizlerini birbirine yaklaştırışını ve Başını eğerek. Ona baktığımda kendimi gördüm. Kendi kırılmışlığımı gördüm... Bana bakan bir insan kabuğu gördüm.

Ona baktığımda Torrin'in çenesi tüylendi. "O Dimitri'nin *oyuncaklarından* biri. Buradaki kadınlar arasında dönüşümlü olarak dolaşıyor ve onları istediği gibi davranmaya zorluyor. Zevk aldığı kadınların kafalarını tıraş etmez." Gözleri annesinin kaybolan bedenini takip ederken Torrin'in elleri iki yanında şiddetle titriyordu. "Onu yıllardır kullanıyor." derken sesi titriyordu.

Midem düğümlendi, zihnim Dimitri'nin sözlerine sürüklendi.

"*Senin işine yarayabilirim.*"

Göğsüm kabarmaya, gözlerim sulanmaya başladı.

Bunu tekrar yaşayamam. Yaşayamam.

Torrin'in kaşları bana bakarken birbirine yaklaştı.

Ben yaşıyorum.

Gittiler.

Burada değiller.

Ben... Ben burada güvende değilim. Hiç güvende değilim.

Gözlerimi sıkıca kapatarak titrek bir nefes verdim.

"Lena?" Torrin sordu. Benim paniğim içinde sesi kilometrelerce öteden geliyordu. "Sen iyi misin?"

Batıyordum ama Silas'ın sırtındaki eli beni kıyıya geri getirdi.

Hâlâ öfkeli olduğunu bilsem de beni incelerken gözleri yumuşadı, irislerinde anlayış parlıyordu.

"Sana dokunmayacak," diye söz verdi sessizce. "Sana yaklaşmayacak."

Ağlamaklı gözlerim onunkilere kaydı ve gözlerinin ardındaki öfkenin, en azından şimdilik, kaybolduğunu gördüğüm için minnettar oldum. Haklı olduğunu umarak başımı yavaşça salladım.

Kaç dakika geçtiğinden emin değildim, belki kırk dakika. Korkunç kokuya alışmışım ve Torrin beni burada tanıştığı birkaç farklı kişiyle tanıştırdı. Dani ve Viola hiçbir yerde yoktu ve etrafta bir sürü sinek vızıldasa da Dani'nin onlardan biri olduğuna inanmıyordum. Tek umudum Vi ile bir plan yapıyor olmalarıydı.

Buradaki tüm Büyücüler... Görünüşe göre savaştıkları iradeleri yoktu.

Tanıştırıldığım herkes bana bakmakta bile zorlanıyordu.

Torrin bana buradaki büyücülerin hizmet etmek, yemek pişirmek ya da ağır işlerde çalıştırılmak üzere nasıl tutulduklarını anlattı. Ya da, bir avuç uzun saçlı kadının durumunda, bedenlerini Kral'a teslim etmek. Tayınlar çok azdı. Eğer iş yoksa, burada hayvanlar gibi kafeste kalıyorlardı.

İğrençti. Aşağılık. Dimitri'den Ulric'ten daha çok nefret ediyordum. çok.

Polly'ye bakarken ellerim iki yanımda kenetlendi ve serbest kaldı. O hareket etmedi ve kimse onunla konuşmak ya da iyi olup olmadığını kontrol etmek için yanına gelmedi. Ortak deneyimimizde, kendimi onun oturduğu yere doğru dolaşırken buldum, başı dizlerine gömülmüştü.

Yanına oturdum ve o yerinden bile . "Merhaba," dedim
usulca.

Cevap vermedi.

Ne söyleyeceğimden tam olarak emin değildim ama kırıldığımda bana her zaman yardımcı olan bir şey olduğunu biliyordum... işler umutsuz görüldüğünde.

"Bu son değil, Polly."

Bu onun dikkatini çekti. Kasıldı, sonra yavaş yavaş başını yana eğdi, gri gözleri beni incelerken sulanmıştı.

"Buradan kurtulacağız," diye söz verdim. "Ve bunu yaptığımızda, intikamını alacaksın. Adalet yerini bulacak. Senin hikayen bu kafeste bitmeyecek."

Yüzünde duygudan yoksun bir ifade ile bana baktı. Cevap verirken sesi kısıktı. "Sadece bir saattir buradasın. Üç yıl boyunca onun isteklerine maruz kaldıktan sonra böyle hissetmeyeceksin. Üç gün bile seni değiştirecektir."

Tithara, bana yol göster... üç yıldır burada mı hapsedilmişti?

Elimi omzuna koymayı düşündüm ama yersiz bir dokunuş onu tetikleyebilirdi. Ellerimi sıkıca kucağıma koydum. "Sen farkına varmadan buradan çıkmış olacağız," diye fısıldadım. "Bir planımız var."

Gözleri kaydı, orada duygular kabardı, ama kafasını çevirdiği anda kafesimize kimin geri itildiğine şahit olarak gözleri buğulandı.

Tobias karısının sendeleyerek içeri girdiğini görünce boğuk bir çığlık attı. Gözleri yumruk yemiş gibi şişmişti ve uzun, altın rengi saçları artık yoktu... kafası artık tıraş edilmişti.

"Dimitri'nin hoşuna gitmek için biraz fazla yaşlı artık," diye kıkırdadı adam ve onu yere yığılana kadar itti.

Dizleri betona çarptığında Torrin tüm soğukkanlılığını kaybetti. Dişlerini gösterip kükreyerek ileri atıldı ve kafesin kapısını kapatamadan gardiyanı yakalayıp yere fırlattı. Hızla üzerine çıktı ve yumruğunu adamın suratına indirmeye başladı. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

"Torrin, dur!" Josie yerde yattığı yerden yalvardı. Oğlunun kendini öfkesine kaptırışına tanıklık ederken yüzü buruşmuştu.

Torrin'in saldırısı sadece birkaç saniye sürmüştü ki iki muhafız daha içeri daldı, biri 'i yoldaşının üzerinden fırlattı, diğeri ise yaraları incelemek için çömeldi.

Torrin'i fırlatan kişi daha sonra Torrin'in pamuklu gömleğinin yakasını kavradı ve platin saçlı arkadaşım adamın kollarını sıkarak onun elinden kurtulmaya çalıştı. Torrin güçlüydü ama neredeyse bir yıldır gördüğü kötü muamele onu zayıflatmıştı.

"ONA DOKUNMAYIN!" Ayağa onlara doğru koşarken .

Muhafız, Torrin'in suratına bir yumruk indirmeden önce sadece zalimce bir kakhaha attı. Kafası geriye doğru kırıldı, kan beton zemine sıçradı.

Elowen haykırdı ve ben yardıma giderken Silas kabaca kolumu yakaladı.

Başım ona doğru döndü. "Bırak beni, Silas!"  fkeyle bağırdım.

Kolumu daha sıkı sıkı ve ben acıdan tısladım. "Onları durduramazsın," diye ısırdı.

Tartışmak üzereydim ki beni kabaca kenara itti ve adamın üzerine yürüdü. Muhafızın omuzlarını kavradı ve onu yere fırlattı.

Askerin omzu beton zemine çarptı ve Silas'a bakakaldı. Prens'in onun üzerine çıkıp suratını darmadağın etmesinden önce sadece bir dakikası vardı.

Silas'ın daha önce de d v şt ğ ne tanık olmuştum ama bu öfke ondan daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Ham. Filtrelenmemiş.

Sinirini bu adamdan çıkardığı çok açıktı. Tüm  fkesini. Tüm kızgınlığını. şikayet ettiğimden değil.

Daha önce bir yüzün bu kadar kanlandığını, Silas'ın yumruğunu adamın yüzüne defalarca indirirken göz bebeklerinin bu kadar karardığını hiç görmemiştim.

K leleştirilmiş Büyücüler tezahürat yapmaya başladılar, bu şimdiye kadar herhangi birinin gösterdiği ilk yaşam belirtisiydi ve Silas'ın altındaki adam yanında tuttuğu hançeri kavramaya çalışırken, Silas onun kolunu yakaladı ve gürültülü bir çatırtı çıkarana kadar geri çekti.

Torrin tarafından yaralanan muhafızla ilgilenen adam destek için bağırırken muhafız acı içinde feryat etti. Başka bir asker aceleyle içeri girdiğinde tezahüratlar kesildi. Silas'ın hâlâ d vmekte olduğu adama doğru hızla ilerledi ve Prens'i yere yıktı.

Koştum ve üstündeki askerin boynunu kavradım. Bir boynu kırmak için gereken gücün farkında olmadan çektim, o da karnıma dirsek atarak geri düşmeme neden oldu.

"Lena-" diye başladı Silas.

Asker bana geri çekilmemi söylemeyi bitiremeden ellerini Silas'ın boğazına doladı.

Silas dişlerini sıktı ve boğulmamak için adamın elini sıkıca kavradı. Asker yerinden kıılmıdamadı.

"BIRAKIN ONU!" diye bağırdım. Önemsiz bir hareketti ama umurumda bile değildi. Kafasındaki saçı kavradım ve kökünden kopardım.

Çılgılık attı ve Silas'ı bırakıp bana doğru uzanırken ben de dirseğimle boynuna kilitlenip onu kendimle birlikte yere çektim.

Kalan adam yaralı askerden uzaklaşmadan önce küfretti. Torrin ilerledi ve ikisi yumruk yumruğa dövüşmeye başladı.

Elimdeki adam kolayca kurtuldu, çünkü büyüsz gücüm onun cüssesindeki bir adama kıyasla yetersizdi. Döndü, beni yere bastırdı ve ellerini boynumda sıktı. Diğer arkadaşlarımız da kavgaya katılmak üzereyken büyük bir gürültü hepimizi sarstı.

"Yeter!" Bir adam havladı, bir avuç asker de onunla birlikte merdivenlerden aşağı koştu.

Gözlerim sese kaydı, az önceki adama. Kahverengi saçlı ve canlı yeşil gözlü olana.

"Ayrılın," diye çiğnedi, gözleri boğazımı tutan adama kilitlenmiş, aceleyle merdivenlerden iniyordu. Muhafız tereddütle itaat edip beni sıkı kavrayışından kurtarıırken öksürük krizine girdim.

Silas'ı göstererek, "Fen'in kolu onun yüzünden kırıldı," diye tükürdü.

Prens kendini beğenmiş bir sırıtışla, "Sadece kolu olduğu için şanslı," dedi ve ayağa kalktı.

Asker dişlerini gösterdi ama asıl yaralı olan, "Sarışın başlattı," diye homurdandı.

Torrin alay etti ve yeşil gözlü adam dilini şaklattı. "Yine sorun mu çıkarıyorsun, Torrin?"

"Yanlış bir şey yapmadı," diye çıkıştım. "Senin boktan muhafızların onu kışkırttı."

Zümrüt bakışları sadece bir anlığına benimkilere kilitlendi. Başını Torrin'e doğru eğdi. "Al onu,"

"HAYIR!" Muhafızlar hızla içeri girip Torrin'in kollarını tutarken itiraz ettim.

"Sorun yok, Lena," dedi Torrin yumuşak bir sesle ve askerlere ters ters baktı. onu ileri çekti.

"Ona zarar vermeyin," diye yalvardım, sesimin bu kadar çaresiz çıkmasından nefret ediyordum. Ama bana bakan kahverengi saçlı gardiyan hariç herkes beni görmezden geldi.

anlam veremediğim bir bakışla.

Odadaki diğer tüm muhafızlar dışarı süzülürken ben yeşil gözlerine baktım.

"Onu nereye götürüyorsunuz?" Ayağa kalkarken homurdandım.

Silas yanımdaydı, parmakları boynumu sıyrıyor, hasar olup olmadığını kontrol ediyordu. Dokunuşunun bana verdiği zevke odaklanamıyordum. Karşımdaki piçin üzerine salmak istediğim ateşten başka bir şeye odaklanamıyordum.

"Cezalandırılıyor. Merak etmeyin. O öldürülemeyecek kadar değerli bir varlık."

Silas yanımdan içten bir gülümsemeyle baktı ve eli boynumdan kaydı. "Ne kadar rahatlatıcı."

"Nasıl cezalandırıldın?" Kısık bir sesle sordum, vücudumda ısı yükseliyordu. Bu adamı da, bu kelepçeleri de sikeyim.

"Bir kırbaç. Bunu daha önce de yaşadı," dedi yumuşak bir sesle. "İyi olacak."

Silas'ın yanımda gerildiğini hissettim ve gözlerinin hafifçe parlamasını izledim. Torrin tarafından ihanete uğramış gibi hissetse de ikisinin birbirini önemseydiğini biliyordum. Bu şekilde acı çektiğini bilmek onu endişelendiriyor olmalıydı.

"Böyle bir muameleyi hak edecek hiçbir şey yapmadı," diye tükürdüm. "Hepiniz acınacak haldesiniz."

Sözlerimi duymazdan geldi. Adam konuyu değiştirerek, "Tam adınız nedir?" diye devam etti.

Gözlerimi kırdım ve sakın görünmek için elimden geleni yaparak tırnaklarımı inceledim. "Sana ne bundan?"

Hücrenin demir parmaklıklarını kavradı, kaşları daha da çatıldı. "Tam adınız," dedi sertçe.

Alay ettim, gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı ve ona zalim bir gülümseme verdim. "Lena Daelyra, Ames'in yücesi." Alaycı bir selam verdim ve ona ters ters bakarken gülümsemem kayboldu, sesim alçaldı. "Ama hatırlamana gerek yok. Buradan kurtulduğumda, ki *kurtulacağım*, halkımı köleleştiren her birinizi yakıp kavuracağıma söz veriyorum. İşim bittiğinde ne sizden ne de bu yerden geriye hiçbir şey kalmayacak."

Adamın kaşları kalktı ve sonra beni incelerken şaşkınlığını üzerinden attı. Birkaç dakika geçti.

"Yanıt yok mu?" Tatlı tatlı sordum.

Yüzü acı dolu bir hal aldı. "Sen... ona çok benziyorsun."

Josie yanıma gelip omzuma rahatlatıcı bir el koyduğunda kaşlarım birbirine çarparak göz kırdım. Onun şişmiş yüzüyle tanışmak için döndüm.

Gözler.

"Tamamen masum olduğundan değil ama Waylon bize bir Faltrun askerinin yapabileceği kadar yardım etti. Fazladan yiyecek, sıcak battaniyeler, bunun gibi şeyler. Askerlerin geri kalanıyla ya da Dimitri'nin kötü yöntemleriyle aynı fikirde değil... bu yüzden elinden geldiğince bize yardım ediyor."

Kullandığı isim karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hızla başımı parmaklıkların diğer tarafındaki askere çevirdim.

Kahverengi saçlı ve yeşil gözlü yakışıklı adam. Yeşil gözleri benimkilerle aynı renkteydi.

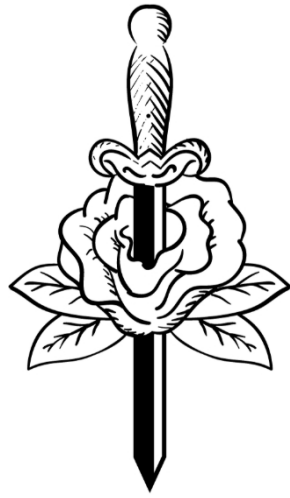
Annemin işine adını adam. Waylon.

Waylon.

Vücudum kilitlendi ve sesimi bulmakta zorlandım. "Kime benziyorum?" Nefes aldım.

Adamın doldu, "Minerva gibi" derken sesi titriyordu.

OceanofPDF.com

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

LENA

W Aylon. Benim babam.

Tıpkı annemin tarif ettiği gibiydi: yeşil gözleri benimkilere benziyordu, dalgalı kahverengi saçları yanlardan yakın, tepeden daha uzun kesilmişti. Teni benimkinden birkaç ton daha bronzdu ama yine de bir Otacian doğumludan daha açıktı. Ve yüzü... sinekkaydı tıraşlıydı ve kırıksıklıkların oluşmaya başladığını görebiliyordum - korkutucu bir yüzün ardında yatan yorgunluk.

Donup kalmıştım, bu vahiy karşısında tamamen sersemlemiştim, tanışacağıma asla inanmadığım bir adamın karşısında durmanın şaşkınlığı .

"Waylon..."

"Waylon Daelyra."

Göz ucuyla Silas'ın başını bana doğru çevirdiğini gördüm. Josie uzaklaşmış, Tobias'ın kucığına geri dönmüştü.

Babamın gözlerinin içine bakarken dudağım titredi. "Seni çok seviyordu," diye fısıldadım.

Gözleri parladı. "O-"

"O yaşıyor," dedim usulca. "Bana senin hakkında çok şey anlattı." Faltrunian zırhını inceleyerek kaşlarımı çattım. "Sen neden buradasın? Annem ailenin her zaman Renrell'de ikamet ettiğini söyledi."

Çenesi tıkırdadı. "Onsuz orada olmaya daha fazla dayanamadım." Gözleri yere düştü. "Her şey korkunç bir hatırlatıcısıydı. Olması gerekeni." Başını kaldırdı. "Ve sen... sen benim... biz..."

Yavaşça başımı salladım, sonra sivri kulaklarımı işaret ettim. "Senin gibi mi yoksa onun gibi mi olacağımı bilmiyordu." Elimi tekrar yanıma indirdim. "O zamanlar bile insanlar Büyücülere pek iyi gözle bakmazdı ve senin evini ve aileni ne kadar sevdiğini biliyordu. Tüm bunların neler getirebileceğinden, sana neler yaşatacağından korktuğu için... gitti."

İnançsızlıkla başını salladı. Annesi Waylon'ın onun bir Büyücü olmasını nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Tovagoth'ta yaşayan insanların çoğu bizden nefret ederdi.

Kendimi en kötüsüne hazırlarken buldum. İğrenmesi için. Öfkesine.

Ancak Waylon, "Hiçbir şey beni ondan uzak tutamazdı. Ne olursa olsun onu severdim." Sesi titriyordu. "Ve seni de, ne olursa olsun."

Dudaklarım titredi ve sözleri karşısında görüşüm bulanıklaştı. Sahip olduğum babaya en yakın şey Igon'du ama onunla tanıştığımda zaten bir yetişkindim. Bir babaya sahip olmak, ulaşabileceğimi hiç düşünmediğim bir hayaldi. Benden nefret edeceğini hayal etmek, etmeme ihtimalini düşünmekten daha kolaydı.

"Onu her yerde takip ederdim," diye nefes aldı. "Renrell asla benim evim olmadı. *Minerva* benim evimdi."

Yanağıma düşen bir damla yaşı fırçayla sildim.

Waylon'ın parmak uçları yanında gergin bir şekilde dans etti. "O... o yeniden aşkı buldu mu?"

Waylon'ın omuzlarının çöktüğünü fark ederek başımı salladım. "Sen yaptın mı?"

Dudağı titredi. "Denedim," dedi sessizce. "Ama hiç kimse onunla kıyaslanamazdı. Onunla aramızdaki şeyle değil. O zamandan beri yalnızım."

Silas'ın gözlerini üzerimde hissettim ama bakışlarına karşılık veremedim, nazıkçe, "İçimden bir ses onun da aynı şeyleri hissettiğini söylüyor." dedim.

Hüzünle gülümsedi ve sonra bakışları birkaç dakika boyunca hücrenin içinde gezindi. "Sizi buradan çıkaracağım," diye fısıldadı. "Hepinizi."

Gözlerimi babama diktim ve titrek bir nefes aldım. "Yüzlerce köleyi serbest bırakmak mı istiyorsun?" Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Neden?"

"Sen benim kızımsın," sesi kırıldı. "Ve bunlar da senin halkın. Annenin insanları." Kendi kendine başını sallamadan önce yavaşça nefes aldı, gözleri bir kez daha hapishane hücreni taradı. Sesi ciddiydi: "Buradakilere yardım etmek için elimden geleni yaptım ama çabalarım acınacak. Tepkilerden çok korktum. Ben... Ben çok uzun süre adaletsizliğin yanında durdum." Gözleri arkamıza, Torrin'in annesine kaydı ve sonra bakışlarını Silas'ta sabitledi. "Sanırım siz de aynı şeyi hissettiniz, Prens? Onların davasına katılmak için."

Silas babamı inceledi. Bu fikri reddetmesini, daha önce bana söylediği gibi *kendi gündemi* olduğunu söylemesini bekliyordum.

Ama bunun yerine, "Ben sadece adaletsizliğin yanında durmadım," dedi. Pişmanlık dolu gözleri benimkilerle buluştu ama yüz ifadesini tarafsızlığa çevirmeden önce

Waylon'ın bakışlarıyla tekrar buluştu. "Ben de bunun önemli bir parçasıydım. Avlanmak, öldürmek... *katletmek*-" Silas burnundan sertçe nefes verdi. "Babamın uygulamaya koyduğu şeyi durdurma umudumuz varsa çoğumuz ayaklanmalıyız. Eğer daha iyi bir dünya umudu varsa." Silas bir adım daha yaklaştı, sesi fısıltının biraz üzerindeydi. "Eğer söylediklerinde ciddiysen, tek başına hareket et. Birinin sana sırtını dönmesi riskini alma."

Waylon güçlü kollarını kavuşturdu. "Ben de bunu planlamıştım. Kraliyet muhafızları arasında pek güvenilir insan yok." Gözleri bileklerimdeki gümüş kelepçelere kaydı; her bir bantta parlak kırmızı mücevherler parlıyordu. "Herkesin bağlantısını kesmek çok zaman alacaktır. Ve ben genellikle burada yalnız değilim."

Sanki Valor'un kendisi dinliyormuş gibi yukarıdaki kapı gıcırdayarak açıldı. Waylon başını eğdi ve başka bir askerin hapishaneye inmeye başladığını fark etti. Diğer askerlerin yaralı olduğunu düşünürsek, bir sonraki vardiyayı o devralıyor olmalıydı.

Waylon sakince, "Yarın sabah olmalı," diye konuştu. "Güneş doğmadan önce."

"Ne?" Tısladım, gözlerim yürümeye devam eden askere kaydı, hâlâ herhangi bir konuşmaya kulak misafiri olamayacak kadar uzaktaydı.

"Bir sonraki vardiyam yarın sabah. Akşama kadar kafalarınız tıraş edilecek ve Prens bilgi almak için işkence görecektir... hatta muhtemelen daha önce." Silas bu sözler karşısında irkildi, Waylon devam ederken yumruklarını sıktı: "Sen de Lena... ya da daha kötüsü. Buna izin vermeyeceğim." Hızla merdivenlerden inen askere baktı, sonra gözlerini bana dikti. "Torrin bu akşam dönecek. Sabah geldiğimde önce senin grubunun kilidini açacağım. İyileşmeye ihtiyacı olacak."

Torrin'in şu anda zarar görebileceği düşüncesiyle midem bulandı ama başımı salladım. Waylon'un gözleri bir an daha benimkilerde oyalandıktan sonra uzaklaştı ve yerine geçen askere başıyla selam verdi.

Şekli kaybolurken onu inceledim. Babamı.

Gözlerimden yaşlar süzüldü, onun nezaketi karşısında şaşırmıştım. Evet, onun kanından olabilirdim ama beni tanı mıyordu. Tek bildiği benim bir Büyücü olduğum ve başarmaya çalıştığım şeyin politik doğasıydı.

Bir cadı olduğumu... ve bu terimi düşündüğümde, kelimenin beni eskisi kadar rahatsız etmediğini fark ettim.

Silas geri çekilirken çekti ama arkadaşlarımızın yanına gitmek yerine tek başına bir duvarın dibine oturdu. Era kollarını kavuşturarak onu izledi.

endişeliydi. Onun ya da herhangi birinin bakışlarıyla karşılaşmadı.

Roland'ın çatık kaşlarıyla karşılaştım ama ona işaret parmağımı uzatıp Prens'e doğru yürürken '*bir dakika*' dedim. Merrick ve El'in sözde bir düşmanla yaptığım konuşmayı merak ettiklerine eminim ama onları daha sonra bilgilendirecektim.

Silas'ın gergin yüz ifadesine baktım. Ona yaklaşıırken alçak bir sesle, "Konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum," dedim.

Silas alay etti, gözleri yere kilitlenmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. "Gerçekten de öyle."

Soğuk zeminde onun yanına kaydım ve kendi başımı duvara yasladım.

Tırnaklarının etrafındaki deriyi kopardı. "Baban... öldüğünü söylemiştin."

"Sırrımı ifşa etmeden bu şekilde açıklamak daha kolaydı." İçimi çektim, başımı eğip ona baktım ve kanlı eklemelerini fark ettim. Keşke onları iyileştirebilseydim. "Çok fazla yalan söyledim ve bunun için özür dilerim. Çok özür dilerim."

Silas bir an sessiz kaldı. "Görünüşe göre seni önemsiyor... bu iyi bir şey." Nefes aldı, sonra nefes verdi. "Faltrun'un her zaman bağımsız kalması gerektiğine inanmışımdır," diye devam etti konuyu değiştirerek. "Ama liderlerinin bunu yaptığını... bu kadar çok kişiyi köleleştirdiğini bilmiyordum." Başını salladı ve içini çekerek başını taş duvara yasladı. "Tovagoth'un bölgelerini yöneten boktan adamları hiç de az değil, sanırım ben de daha iyi değilim," mırıldandı, sonra elini saçlarında gezdirdi. "Sikerler beni."

"Çok daha iyisiniz. Yardımlarınız için hepimiz çok minnettarız. Umarım bunu biliyordursunuz." Yakışıklı profilini inceledim ve yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. "Burada mahremiyet yok ama madem nazikçe sordunuz..."

Başını hızla bana doğru eğdi, kaşlarını kaldırdı, ağzı açık kaldı. "Ne dedin sen?"

Kahkahalarımı tutmaya çalıştım ama başaramadım. Homurdandım. "Özür dilerim, sadece takılıyordum." Kahretsin, Roland gerçekten de beni etkilemiş olmalıydı. Yine de zor durumları hafifletmeye çalışmak benim için pek de alışılmadık bir şey değildi. Sabahın ne kadar tehlikeli olacağına odaklanmanın beni tam bir panik atağa sürüklemesinden korkuyordum.

Ağzının kenarları kalkana kadar gözlerini tekrar tekrar kırıştırdı. "Çok cesursun, Çiçek."

Çiçek.

Gülümsemem kayboldu, gözlerim büyüdü. Silas'ın sırtışı daha da büyüdü. "Ah, ama yine de seni sinirlendirebiliyorum ve üstünlüğü ele geçirebiliyorum," diye fısıldadı, gözleri dudaklarına kaydı.

Altın rengi gözleri benimkilere kaydı. Bu ışıpta, bronz teninde parlıyor gibiydiler.

Silas kafamı karıştırıyordu. Bir an, bal rengi bakışlarındaki sıcaklıkla bana bakıyor, çekingen gülümsemeler sunuyor ve kendi kafamın içindeyken beni sakinleştiriyordu. Sonra, bir bakıyordum, soğuk davranıyor. Duygusuz. Mesafeli. Ruh halindeki sürekli değişimler bende kamçı etkisi yaratıyordu... Gerçi ben de aynı şekilde olabilirdim. Gençlik günlerimde kesinlikle öyleydim.

Bana baktığı zamanlar oldu ve nefret gördüğüme yemin edebilirim. Kızgınlık. Ve takma adımı kullanırken, gerçekten anlamını çözemiordum.

"Bu ismi kötü niyetle mi kullanıyorsun?" Sessizce sordum.

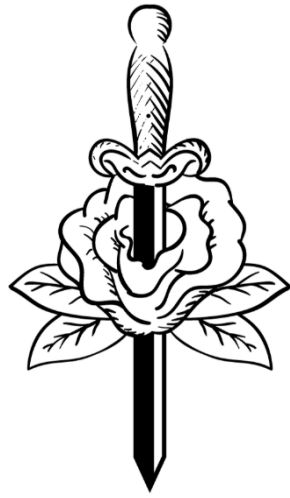
Gülümsemesi kayboldu, kaşları çatıldı.

"Beni cezalandırmak için mi kullanıyorsun?" diye bastırırken sesim fısıltının biraz üzerinde titriyordu.

Bana bakarken kaşları daha da çatıldı, göğsü inip kalkıyor, ne diyeceğini bilemiyordu.

Ayağa gözlerim başka yerlere kaydı, sonunda onu yalnız başına oturmaya bırakarak uzaklaştım.

Belki o da bilmiyordu.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

S LASI

"D Beni cezalandırmak için mi kullanıyorsun?"
Bununla ne demek istedi?

Neredeyse bir saat sonra hala tek başıma oturuyordum, kendi içimde kaybolmuştum. Düşüncelerim ve kimseyle iletişim kurma isteğim yoktu. Era bana endişeli bir bakış atıp duruyordu ama ben ona sadece başımı sallıyordum. Bazen yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğumu biliyordu. Bu yönünü takdir ediyordum.

Lena tekrar Roland'ın yanındaydı ve buna hakkım olmadığını bilmeme rağmen bu manzara beni çileden çıkardı.

Benimle flört ettiğini sanmıştım. Senaryoyu yanlış okumuş olmalıyım ya da belki de kendi becerilerim eksikti. Onu kaybettikten sonra yumuşaklığımı kaybetmiştim.

Kadınlar beni her zaman çok az çabayla arzulamışlardır. Görünüşüm ve unvanım sayesinde hiçbiriyle flört etmem ya da kur yapmam gerekmiyordu. Onları yatağında çıplak görmek için tek gereken yarım bir gülümseme ve seksi bakışlardı.

Era farklıydı. İlişkımız karşılıklı çıkarlar doğrultusunda başladı. Yirmi iki yaşındayken babam evlenmemi istedi. Elimden geldiğince ertelemiş, bu fikre karşı dişimi tırnağıma takarak mücadele etmiştim.

Evlenmeyi hayal ettiğim tek kadın Lena'ydı.

Erabella Dreason'ın geçen yıl baloda olmaması gerekiyordu. Ailesi ondan nefret ediyor ve ona halının altındaki bir pislikten başka bir şeymiş gibi davranmıyordu. Bana hediye etmek istedikleri kişi küçük kız kardeşi olduğu için ailesinin arabasına gizlice binmişti.

Onunla saklandığı koridorda karşılaştığımızda, ikimizin de ailelerimize olan kızgınlıklarımızdan bahsederken, o akşam şatodaki en samimi ve gösterişsiz kişi olduğunu biliyordum. O sırada şatoya gelen prenseslerin çoğuyla zaten cinsel ilişkiye girmiştim, onları altı ayda bir düzenlenen partide görmüştüm.

Hiçbiri dikkatimi çekmedi. Hızlı ve anlamsız bir sikişten başka bir şey değillerdi.

Ama Era'da durum farklıydı.

Karım olduğunda bile, ona kur yapmam gerektiğini hiç hissetmedim. Evlendikten birkaç ay sonrasına kadar seks bile yapmadık... Onu istemediği bir şeye zorlamak istemedim.

Böyle bir şeyi asla zorlamam.

Hatta ona, eğer başkalarıyla görüşmek isterse, sadece unvan için karım olabileceğini ve benim için sorun olmadığını bile söylemiştim. Ama her nedense, benden hoşlanmaya başlamıştı.

Ben de ondan hoşlanmaya başlamıştım.

Yine de bir zamanlar sahip olduğum aşkla asla kıyaslanamaz. Nasıl karşılaştırabilirdi ki? O zamanlar olduğum kişi de onunla birlikte ölmüştü. O sıcak, yeşil gözler beş yıldan uzun bir süredir ilk kez benimkilerle buluşana kadar yaşayan bir hayalet gibiydim. Saldırıya geçmeden dakikalar önce dudaklarından fısıldanan adımı duyana kadar.

Ellerimi yüzümde gezdirdim.

Ve şimdi Roland'la birlikteydiler. Tek kelimeyle mükemmel.

O piç kurusu esprili şakalarda ustaydı. Eskiden bu konuda iyi olduğumu düşünürdüm. o.

"Beni daha da memnun etti."

Yumruklarımı öyle sert sıktım ki. Eğer uzun tırnaklarım olsaydı, avuçlarım Kanıyor. Bunu *beni* cezalandırmak için mi söyledi? Yoksa gerçekten ondan daha mı memnundu?

Onları bu iğrenç hücrenin karşısından izledim, Roland onun kulağına bir şeyler fısıldıyordu, kız utangaç bir gülümsemeyle Roland'a bakarken yanakları kızarıyordu.

Siktir et onu. Siktir et onu. Hepsinin canı cehenneme.

Umutsuzca yumruklarımı bir şeye, herhangi bir şeye vurmak istiyordum. Parmak eklemlerim gardiyanın suratına vurduğum için zaten kanıyordu ama bu acı yeterince dikkat dağıtıcı değildi.

Şiddetli düşüncelerim kapının açılması ve Torrin'in hücremize geri itilmesiyle kesildi.

Lena anında oradaydı ve onu değerlendirirken Torrin yüzünü buruşturdu, derisi kırbaçlanmaktan acımıştı.

Saç çizgimde boncuk boncuk ter oluşmaya başladı ve nefes alışım sıkıştı. Burası çok nemliydi... Alan çok küçük geldi.

Tenine bakamadım.

Nefes alamıyordum.

Kahverengi gözleri bana düşene kadar etrafı taradı. Lena'ya bir şeyler söyledi, Lena başını sallayıp Roland'a dönmeden önce bakışları kısa bir süre bana kaydı.

Topallayarak yanıma gelen Torrin'e kaşlarımı çattım ama yine de bana yarım bir gülümseme verdi.

Beton zeminde yanıma otururken tısladı. "Bu bakışlar her zamanki gibi acımasız," diye yorum yaptı.

Torrin benim ilham kaynağımdı. Akıl hocam. Arkadaşımdı.

Ama o da Lena gibi beni . Beni kandırdılar.

Birlikte.

Torrin düşüncelerimi sezmiş gibi nazikçe, "Seninle arkadaşlığımız her zaman gerçektir," dedi.

Alay ettim. "Lena'nınki de öyleydi," dedim kayıtsızca.

"Öyleydi." Gözlerini kucağına indirdi. "Ona karşı kin beslemen haksızlık."

Yumruklarım titriyordu. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu- "Seni çok seviyor," dedi sessizce.

Kaslarım gevşedi ve yumruklarımı gevşettim. Bunun dışında hiçbir şey söylemedim ve boş gözlerle önüme baktım.

Öyle olsaydı beni terk etmezdi.

"Bunu biliyorsun, değil mi?" Torrin bastırdı. "Seni her zaman sevdi."

Boğazımdaki nahoş yumruyu yuttum. "Bugünlerde Roland'ı yatağında hayal ediyor," dedim acı acı.

Gözleri büyüdü ve bakışları bu iğrenç hücrenin karşı tarafında yan yana oturdukları yere kaydı.

Yanakları hafifçe kızardı. "Zihin okuma yeteneğim olmadığı için bazı şeyleri o kadar kolay fark edemiyorum," diye itiraf etti. Boğazını temizleyerek başını tekrar bana çevirdi. "Ve sen evlisin."

"Yok artık."

"Peki Roland'la birlikte olması neden önemli?"

Ona kötü bir bakış attım, sonra Roland'ın kolunu kıza dolamasını dikkatle inceledim. "Eğer aradaki farkı anlamıyorsan, çok kalın kafalısın demektir."

İçini çekti ve bir elini kısa beyaz saçlarında gezdirdi. "Başkasıyla birlikte olması seni istemediği anlamına gelmez diyorum."

Başımı eğdim ve gözlerimi ona diktim.

Yüz ifadesindeki yorgunluğun beni rahatsız etmesinden nefret ediyordum. Onu zerre kadar umursamamalıyım.

Koyu kahverengi bakışları benimkileri tuttu. "Ona nasıl baktığını görüyorum. Sen de onu hâlâ seviyorsun, değil mi?"

Başımı başka yöne çevirdim, keskin bir nefes aldım ve başımı dramatik bir şekilde duvara yasladım. Gözlerim tekrar Lena'yı buldu, bakışları benimkilerle kısa bir süre buluştuktan sonra hızla başka tarafa baktı.

Gençken onu severdim. Onu ciğerlerimi dolduran havadan daha çok sevdim. Onu hayatın kendisinden daha çok sevdim.

O benim en iyi arkadaşımdı, beni gören, gerçekten gören tek kişiydi. Bir prens ya da kendini beğenmiş bir İç Halka çocuğu görmedi. En azından uzun süre görmedi. Quill'i gördü... ve Quill gerçek bendim, ismim öyle olmasa bile.

Ona her şeyimi vermiştim... kendimi çırılçıplak soymuş ve kalbimi, ruhumu ona dökmüştüm. Ona bu dünyanın sunduğu her şeyi vermek istiyordum. Hayatımın geri kalanının her gününü yanımda onunla geçirmekten başka bir şey istemiyordum.

Ama şimdi? Şimdi ona baktım ve cehennemde geçirdiğim beş yılı hatırladım. Şimdi, kulaklarına baktım ve ona tüm benliğimi verdiğim halde, bana hala her şeyini verecek kadar güvenmediği düşüncesi beni rahatsız etti. Şimdi ona bakıp is dolu evini görüyor ve kendimi altı ay boyunca yatak odamın zemininde onun kömürleşmiş cesedinin hatırasına ağlarken hayal ediyordum.

Şimdi ona bakıyor ve Roland'ın siktiği Aubeze tarafından yatağa atılırken zevkle sırttan gözlerini hayal ediyordum. Bir noktada sadece bana ait olan bir gülümseme.

Şimdi ona baktım ve çok *öfkeliydim*.

Bu benim birincil duygumken onu nasıl sevebilirdim? Onun mutluluğu bana mutluluk getirmezken onu nasıl sevebilirdim? Sadece benim olduğunda tatmin oluyorken?

"Artık ona karşı ne hissettiğimi bilmiyorum," diye mırıldandım bir süre sonra.

Hiçbir şey *hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum*.

Torin de başını taş duvara yaslamış, güzel kızıl saçlıya bakarken gözlerini kısmıştı. "Polly'yi görünce neden bu kadar panikledi?" diye sordu bir süre sonra.

"Onu hiç bu kadar içine kapanık görmemiştim."

Dudağımı o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım. "Tecavüze uğradı," diye cevap verdim sessizce.

Torrin başını bana doğru çevirirken sert bir nefes aldı. Kaşlarını indirdi, dudakları kıvrıldı. "Kim?" diye sordu dudaklarından hiç duymadığım kadar derin bir ses tonuyla.

Gözlerim onunkilere kayd. "Rurik. Daerin, Geoff ve Jones da neredeyse ona ulaşıyordu ama onlar ona dokunmadan önce onları buldum."

Torrin'in elleri dizlerinin üzerinde titriyordu. Onları kucağına indirdi. "Onlarla ilgilendiğini varsayabilir miyim?"

"Tabii ki yaptım."

"Güzel." Kendi kendine başını salladı. "Güzel."

Torrin birkaç dakika sessizce yanımda oturdu. Sessizce, "Seninle gurur duyuyorum," derken sesi kırıldı.

Göğsümde belirgin bir rahatsızlık hissettim. "Yapma," diye alçak sesle uyardım.

Lena da bana aynı şeyleri söylemişti. Yaptığım şeyler hakkında bir fikirleri var mıydı? O kadar aptal olamazlar, değil mi?

Ama Torrin yine de devam etti. "Her zaman iyi bir kalbin oldu Silas. Geçmişte yoldan sapmış olsan da, zamanı geldiğinde doğru olanı yapacağını her zaman biliyordum."

Ben itiraz edemeden Torrin ayağa kalktı ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu. Kahverengi gözleri bana doğru kayd. "Belki de o gün çok uzakta değildir. Otacia'ya dönebileceğimiz gün... sonunda olman gereken Kral olacağın gün."

Bağışlayıcı sözleri karşısında kaşlarım havaya kalktı ve ağzımı açarak bir iç geçirdim. Torrin kuzenleri Elowen ve Merrick'e doğru topallayarak uzaklaşmadan önce bana küçük bir gülümseme sundu.

Yaptığım onca şeyden sonra neden benim hakkımda bu kadar iyi düşünüyorlardı? Onların nesi vardı?

Onların türünden kadın erkek yüzlerce kişiye işkence etmiştim.

En azından ben hiç çocuk öldürmemiştim. Ama onları eve getirirdim, babam onları reşit olana kadar hapseder, sonra da aileleri gibi asardı. O mahzenleri sadece birkaç kez ziyaret ettim ve şaşırtıcı bir şekilde çocuklar iyi besleniyor ve temiz tutuluyor, okumaları için kitaplar veriliyor ve keşfetmeleri için hobiler sunuluyordu.

Yine de bir anlamı yoktu. Zaten yetişkin olarak öleceklerdi.

Şimdiye kadar sadece bir kez böyle bir durumla karşılaştık, zira tutuklu çocukların geri kalanı henüz reşit değildi. Dört yıl önce bir çocuk yakalamıştık. O zaman on yedi yaşındaydı. Babam yirmi bir yaşın onları öldürmek için iyi bir yaş olduğunu söyledi.

Ben Ames'e gitmeden hemen önce asılmıştı.

Lena gittikten altı ay sonra başıma gelenlerden sonra tüm duygularımı kapattım... terlemeden ve paniğe kapılmadan düşünemediğim bir şeydi bu. Zarar verdiğim kişiler, kendi hayatları için değilse bile, gözlerinin önünde öldürdüğüm sevdikleri için yalvarıp yakarırken, gözümü kırpmadan öldürebilir ve işkence edebilirdim.

Bunu yapardım, sonra eve gider, içer, sigara içer ve sevişirdim, böyle bir gaddarlık yaptığımı zerre kadar umursamazdım.

Ama şimdi sanki her şey üzerime yükleniyordu - insanlığım kaybolmuştu ve bir şekilde geri dönüş yolunu buluyordu.

Nefret ettim. Hiçbir şey hissetmediğim günlere geri dönmek istedim.

"Affedersiniz?" diye sordu küçük bir ses ve beni düşüncelerimden kopardı.

Bakışlarımı kaydırduğımda yanımda duran bir çocuk gördüm. Kız mı erkek mi olduğunu bilmiyordum, çünkü tüm kölelerin kafaları tıraş edilmişti. Sık sarı bukleler uzuyordu.

Kaşlarım kalktı ve ailelerinin yakınlarda olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım. Ama kimse yoktu. Kimse çocuğa bakmıyordu bile.

"Um... size nasıl yardımcı olabilirim?"

Çocuğun iri mavi gözleri beni inceliyordu, elinde yavru bir bez bebek tutuyordu. Küçük bileklerinde babamın cihazı vardı. Midemi bulandırdı.

"Ben Saoirse. Dört yaşımdayım."

Bu çocuğun böyle bir pisliğin içinde köleleştirildiğini görünce göğsüm sıkışacak gibi oldu.

Oğlum bu yaşta olacaktı. Benim oğlum.

"Merhaba Saoirse. Ben Silas. Yirmi üç yaşımdayım," diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

Gülümsedi ve hemen oturdu. Gözlerim endişeyle etrafta geziniyordu ama yine de kimse küçük kıza bakmıyordu. Üzerimizde sadece meraklı bakışlarla bizi izleyen

Lena'nın gözleri vardı. "Herkes senin bir prens olduğunu söylüyor," dedi kesin bir ifadeyle.

küçük bir ses.

Dudaklarımı yana çekip yavaşça başımı salladım. "Öyleyim."

"Bizi kurtarmaya mı geldin?" diye fısıldadı bebeğine daha sıkı sarılarak. "Burada olmaktan hoşlanmıyorum. Bunlar acıtıyor." Kelepçeleri işaret etti. "Ve eve gitmek istiyorum."

Bileğini uzatırken cihazı inceledim. Cihaz başka birinin parmak izine göre ayarlanmıştı. Yerinden oynatamadım.

Kendimi aptal gibi hissediyordum, babama bunları nereden aldığını sormadan körü körüne bu cihazı ordumuza kabul etmişim. Nasıl çalıştıklarını bile.

O zamanlar umurumda değildi.

"Seni askerle dövüşürken gördüm. Güçlüsün."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. "Bebeğinin adı ne?" Elindeki küçük yavru kediye işaret ederek nazikçe sordum. Onu almasına izin vermelerine şaşırdım. Muhtemelen Waylon'un işidir.

"Botlar." Peluş ayaklarından birini aldı ve bana doğru salladı. "Gördün mü? Patileri beyaz. Annem çizme giymiş gibi görüldüğünü söyledi."

Yüzümde küçük bir gülümseme belirdi ama hemen kayboldu. "Ailen nerede?"

"Elysium'a gittiler," dedi üzüntüyle. "Beni korumak için gittiler."

Yanağımın içini çiğnedim, anne babası olmayan bu küçük kıza bakarken üzerimde bir ağırlık hissettim.

Buradan nasıl çıkacağımızı bilmiyordum. Dimitri babama haber gönderebilirdi ama Ulric'e ihanetlerini anlatma riskim vardı. Hayır, beni Otacia'ya teslim etmezlerdi. Beni öldüreceklerdi, en güvenli seçenekleri buydu. Ama Dimitri'nin kibirli eğilimlerini bildiğimden, hayatıma son vermeden önce bir süre bana eziyet etmekten zevk aldığını rahatlıkla görebilirdim.

"Benim yeni babam olur musun?" Saoirse sordu.

Gözlerim kocaman oldu. Bir sonraki yorumunun bu olacağını kesinlikle tahmin etmiyordum. "O-oh."

Bu küçük kız benim gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikre sahip olmamalı. Babam yüzünden dünyanın bu geldiğini bilmiyor olmalı. Ve ondan için... dürüst olmak gerekirse, boktan bir baba olurdum.

Boğazımı temizledim. "Bence benden daha iyi bir babayı hak ediyorsun." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Ben sürekli savaştayım."

Küçük kızın yüzünün düştüğünü görünce göğsümde bir sızı hissettim. "Sorun değil," diye ısrar etti. "Ben çok yalnız kalıyorum. İyi bir kız evlat olurum."

Belki de bir kalbim vardı çünkü boğazımda bir sızı hissettim, kalbimin o masum kelimelerle paramparça olduğunu hissettim. "Buraya ne zaman geldin Saoirse?" Konuyu dikkatlice değiştirmeye çalışarak sordum.

"Bilmiyorum." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Beni aldıklarında... soğuktu."

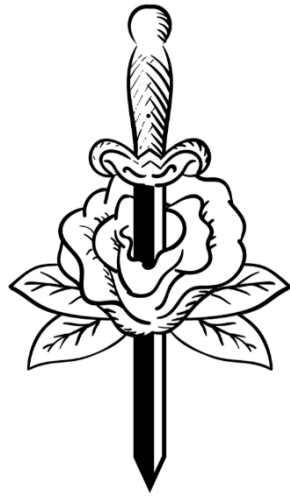
Saoirse yanıma sokuldu ve küçük başını uyluğuma yasladı. Ne yapacağımı bilemeyerek gerildim.

Büyük, mavi gözler bana baktı. "Benim masal kitaplarımda prensler hep günü kurtarmaya gelir. Sen de bizi kurtaracaksın, değil mi?"

Boğazımdaki yanma göğsüme doğru yayıldı ve ona gülümsemek için elimden geleni yaptım. "Elimden gelen her şeyi yapacağım," diye söz verdim.

Saoirse bana gülümseyip daha da sokulup kucağımda uykuya daldığında hareketsiz kaldım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MERR CKI

I durdu, şaşkınlıkla duvara yaslandı, Silas'ın oturuşunu izledi ve genç büyücü kızın onun bacağına yaslanmasına izin verdi. İçindeki nezaket Onunla konuşurken yüz hatlarında, kendisinden bir ifade vardı.

Kendisi de uykuya dalmıştı, hareket edip genç kızı uyandırmak istemiyordu.

Yeni bir nöbetçi geliyordu ve mevcut nöbetçinin görevini devralmaya hazırды. Hepimiz sabırsızlıkla Dani ya da Vi'yi bekliyorduk. Bu kirli kafeste birkaç saat geçmişti ve ikisinden de bir iz görememiştik. Geçen her saniye sinirlerim daha da geriliyordu.

Waylon güneş doğmadan döneceğini söylemişti. Bu hala birkaç saat uzakta olmalıydı.

"Biraz dinlenmelisin," diye mırıldandım yanımda yerde oturan Era'ya. Torrin yıllardır birlikte çalıştığı Otacianlı adamlara yetismeye çalışıyordu ve El ile Lena da onların konuşmalarını dinliyordu.

Era cevap vermedi; sadece uyuyan Prens'e bakmaya devam etti.

Sessizliği karşısında içimi çektim. Kafamız iyiyken yaşadığımız o tuhaf andan beri bana karşı takındığı soğuk tavır bozuyordu. Bunun beni neden rahatsız ettiğinden tam olarak emin değildim ama bir arkadaşlığın başlangıcı olarak gördüğüm bu durumdan keyif almaya başlamıştım. Şakalaşmalarımız hoşuma gidiyordu.

Hücre kapımızda duran yeni gardiyan Prens'e ve küçük kıza bakarak, "Çok tatlı," dedi. "Yine de şaşırmadım... Biz ayrılmadan önce Leroy'un çocuklarına nazik davrandı." diye devam etmeden önce hepimiz adama hançer gibi baktık.

Era ayağını sürüyerek yerdeki yerinden kalktı. "Dani."

Adam sırtı. Demek Dani Faltrunian muhafızlarından birine dönüşmüştü.

"Başka insanlara dönüşemediğini sanıyordum?" Gözlerimi yeni formunda gezdirerek kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Yapabilirim. Sadece başlangıçta kıyafetim yok." Adamın kafasını işaret etti. "Bu zavallı adam doğduğu günkü gibi çıplak, bir dolapta domuz bağı ile bağlı."

Roland homurdandı.

"Peki, plan nedir?" Lena kafesin kapısına doğru ilerleyerek bastırdı. Silas'ın gözleri yeni yeni açılmaya başlamıştı. "Vi'yle konuştun mu?"

Dani başını salladı. "Şu anda Dimitri rolünü oynuyor ve kalenin dışına farklı yönlerle asker gönderiyor. Onun işi bittiğinde, ben de dışarı çıkıp elimden geldiğince çok askerin icabına bakacağım."

Hendry, Kral'dan bahsederken, "Onu ortadan kaldırmamız gerek," diye ısrar etti. "Onu ölü ele geçirmeliyiz."

"Katılıyorum." Dani'nin başı gıcırdayan kapıya doğru döndü ve birinin aşağıya doğru yürüdüğünü haber verdi. "Bu kale çok büyük. Vi tüm çıkışların nerede olduğunu ezberlemeye çalışıyor." Durakladı. "Yine de yakında burada olur. Fazla uzun sürmez."

"Dani," diye ısrar etti Lena. "Waylon'a zarar veremezsin."

Dani gülümsedi. "Biliyorum. Duydum. çoktan konuştum ve planımızı kabul etti."

"Hey, burada ne yapıyorsun Eric?" diye bağırdı asker. "Senin gözetleme kulesi görevinde olman gerekmiyor mu?"

Eric-Dani-adama hızlıca bir göz attı. "Bir iletişimsizlik olmuş olmalı." Başparmağını bize doğru çekti. "Bana bunların gözetimini devraldığım söylendi."

Siyah saçlı askerin kaşları çatıldı. "Bana söylenen bu değildi."

Dani içini çekerek çıkışa doğru adım attı. "Pekâlâ. Ben geri döneceğim. Endişelenecek bir şey yok."

Adam ellerini uzatarak başını salladı. "Aslında sen yardımcı olabilirsin. Cain de bana yardım etmek için aşağı iniyordu ama sen bana yardım ederken o da nöbet tutabilir." Bakışları Silas'a kaydı. "Kral Cortev Otacian Prensi'nin kendisine getirilmesini istiyor."

Dani adımlarını yavaşlattı. "Ne için?"

Asker kafesin kilidini açmaya başlarken kaşlarını çatı. "Fark eder mi? Emir emirdir. Onu yukarı taşımama yardım et."

Gözlerim endişeyle Dani'ye kaydı. Çenesi klikledi, gözleri artık uyanmış olan Prens'e kaydı.

"Ona zarar vermeyin," diye yalvardı Era, sanki bu bir işe yarayacakmış gibi. Silas ayağa kalkarak genç kızı nazıkçe uyandırdı. Uykulu gözlerle önce ona, sonra Dani'ye ve diğer muhafıza baktığında ağlamaya başladı.

"Onu almayın!" Gözleri endişeyle Silas'a dikildi. "Lütfen, beni bırakma!" diye bağırarak onun bacağına tutundu.

Prens'in gözlerinde gerçek bir şefkat parlıyordu ve bu cihaz beni uyuştururken bile onun çektiği acıyı hissettiğime yemin edebilirim.

"Geri döneceğim," diye söz verdi Silas, başının üstünü karıştırarak. "Söz veriyorum." Gözleri Lena'ya kaydı. "Şuradaki arkadaşım ben dönene kadar sana göz kulak olacak, tamam mı?"

Lena'nın ağlamaklı bakışları genişledi ve Saoirse'ye hemen bir gülümseme vererek yanında durmasını işaret etti.

Silas kabaca hücreden çıkarılırken genç kızın yanaklarından gözyaşları süzüldü, Dani onu uzaklaştırmaya yardım ederken bize bakarak yüzünü buruşturdu. Diğer adam -Cain- hızla onun yerini aldı ve bir kez daha arkadaşlarımızdan ayrıldık.

"O iyi olacak. Dani ve Vi bundan emin olacaklar," diye ısrar etti Elowen, adamlar görüş alanımızdan çıkarken Saoirse'ye, ancak endişeli bakışları belirsizliğini ele veriyordu.

Era kollarını kendine doladı ve herkesten uzaklaştı. Ben de onu takip ettim.

Otacıan Prensesi arkasında olduğumu hissedince omzunun üzerinden bana ters ters baktı. "Beni rahat bırak."

Hayatımda bir kez olsun yeteneğimin işe yaramasını diledim. Keşke onun ne hissettiğini bilseydim.

"Senin ne?" Kolunu tutarak tısladım. Sigara içtiğimiz andan beri soğuk davranıyordu.

Başını yavaşça geriye çevirdi, bakışları benimkini bulmadan önce arkama, muhtemelen arkadaşlarımıza baktı. "Dokunma. Dokunma. Dokunma bana."

Gözlerimi kırptım, sonra kolunu bıraktım. "Bana sorununun ne olduğunu söyle." "Benim bir sorunum yok."

"Bu lanet bir yalan."

"Nereden biliyorsun?" diye meydan okudu. "Senin yeteneğin yok."

"Çünkü yalan söylediğinizde burnunuz kıvrır ve yüzünüzü duygusuz tutmaya çalıştığınızda nefes alış verişiniz ."

Gözleri hafifçe büyüdü ve ben daha da yaklaştım. "Sizi anlamak o kadar da zor değil Prenses," diye fısıldadım, kimsenin istemediğim için.

konuşmamızı duy. "Ama anlayamadığım Şey, bana neden kızgın olduğun."

Sessizliėini sŭrdŭrmesi ūzerine diřlerimi dudak halkamda gezdirdim ve bařparmaėımı bacaėıma dayadım.

"Gerçekten sana dagga ile baskı yaptığım için mi?" Sessizce sordum. "ŭnkŭ çok ileri gitmiş olsaydım yŭzŭme bir tokat atabilirdin." Dudağımdaki metal halkayı kemirmeye devam ettim. "Sadece kendini daha iyi hissetmene yardımcı olmaya çalışıyordum."

Kahverengi gŭzleri parladı, dudakları aşağıya doğru dŭndŭ. "Hayır... ūzŭlmemin nedeni bu değil, ūzgŭnŭm. Yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum."

Sanki hayatı için koşmaya yeni ara vermiş gibi gŭėsŭ hızla inip kalkıyordu. Gŭzlerimi kıpır kıpır formunda gezdirdim, sonra o baştan çıkarıcı gŭzlerine takıldım, şu anda benimle gŭz teması kurdukça daha doe gibi gŭrŭnŭyordu.

Yutkundum. "O zaman neden, Era? Ben ne ?"

Dudaklarını emdi, başını salladı ve sonra arkasını dŭndŭ.

Eğer yalnızsak, kollarını kavrar ve bana cevap verene kadar onu duvara yapıştırırdım. Bana karşı gerçek olamaması beni çıldırtıyordu, özellikle de muhtemelen bana bazı ipuçları sağlayacak olan duygularını hissedemediğimde.

Bunun yerine dişlerimi sıktım ve ona biraz zaman tanımak için arkamı dŭndŭm.

Birkaç saat geçti ve plan resmen yŭrŭrlŭėe girdi. Prens'in hŭcremize dŭnmesini endişeyle bekleyen Lena hariç hepimiz uyuyabildiğimiz kadar uyumaya çalışmıştık. Hiç dŭnmedi.

Waylon ya da Viola'nın her an gelmesini bekliyorduk. Lena'nın babasının Dimitri için çalışıyor olması beni hâla hayrete dŭřŭrŭyordu. Bunu dŭřŭndŭke, kaderin gerçekten bizim tarafımızda olduğuna daha çok inanıyordum.

Umarım dŭřŭncelerim bizim için uğursuzluk getirmemiştir.

Hepimiz kafese yayılmış, her bir yorgun Bŭyŭcŭye kaçış ve misilleme planımızı anlatıyorduk. Çoğu ikna olmamış gŭrŭnŭyordu, '*gŭrdŭėŭmde inanırım*' bakışıyla. Ama bazıları da, özellikle de Silas, Lena ve kuzenimin saatler öncesindeki mŭcadelesine tanık olduktan sonra, ilham almış gibiydi.

Bizi çevreleyen yedi yüz kırk altı büyücüye planı anlatmayı bitirdikten sonra Torrin bana iyimser bir sırıtış attı.

"Bunca zamandır burada mahsur kaldığına hâlâ inanamıyorum," dedim ona, suçluluk duygusu beni ele geçirmekle tehdit ediyordu. "Seni daha çok aramalıydık. Bir şeyler yapmalıydık."

"Merrick," diye araya girdi Torrin, omzumu tutarak. "Gitmeyi ben seçtim. Kendimi bu duruma sokan bendim ve hapsedilmemde bu krallığı yöneten pislikten başka kimsenin suçu yok." Gülümsemesi kararlı bir hal aldı. "Artık buradasın. Bunca zamandır hayal ettiğim tek şey buydu. Sizin de burada kapana kısılmanızı değil, ailemle yeniden bir araya gelmeyi." Yüzü buruşma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Seni ve Elowen'ı çok özledim. Lena, Vi... hepinizi çok özledim."

"Seni özledik," dedim ve kuzenimi hızlıca kucakladım. "Bundan hiç bahsetmedik," diye mırıldandım. "Ama sanırım aylar geçtikçe hepimiz senin öldüğünden korktuk. Lena bir arama ekibi toplamaya çalıştı ama diğerlerinin hiçbirisi senin tehlikede olduğuna inanmadı."

Geri çekildim ve o da düşen gözyaşını hızla sildi. "Hepinizi endişelendirdiğim için özür dilerim."

Başımı salladım. "Neden gittin?"

Yüzünde görmekten nefret ettiğim o kırık gülümsemeyi sundu. "Buradan çıktığımızda sana her şeyi anlatacağım."

İsteksizce başımı salladım ve bir sonraki vardiyaya başlayan yeni gardiyanın o tanıdık gıcırtısını duyduğumda, tanımadığım biri olduğunu görünce midem bulandı.

Waylon hangi cehennemde?

Yeni muhafız eskisine, "Kral Cortev görevi devralmamı söyledi," diye ısrar etti. Adam ters ters baktı. "Önümüzdeki birkaç saat için görevdeyim," diye cevap verdi.

Yeni muhafız iç çekti. "Dinleyin, Kral bu sabah her zamankinden daha fazla içti. İtaatsizlik edecek havada değil ve açıkçası ben de değilim." Kollarını kavuşturdu. "Eğer gidip ona aksini söylersem, acı çekecek olan ben değil sen olursun."

Yaşlı muhafızın beti benzi attı, sonra hızla başını salladı. "Çok iyi."

Yeni gardiyan ona nereye gideceğine dair emirler verdikten sonra hücre kapımızda durdu ve adam giderken hepimize göz kulak oldu.

Hiçbirimiz tek kelime etmeye cesaret edemedik.

Kapı kapandıktan sonra asker gülümsedi. "Bunu daha önce hiç denemediğime inanamıyorum." Güldü. Kuzenimi görünce gözleri büyüdü. "Torrin? Bu gerçekten sen misin?"

Torrin gözlerini kırptırdı ve ben de hemen "Viola?" diye sordum.

Gardiyanın gözleri bana kaydı. "Duh." Göz kırptı. "Ne yani, beni tanıyamadın mı?"

"Dani nerede?" Edmund demir parmaklıklara doğru koşarak araya girdi. "Plan nedir?"

"Şu anda dışarıdaki askerleri etkisiz hale getiriyor. Mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde. Ben içeridekilerle ilgileneceğim."

"Silas'ı aldılar," diye araya girdi Lena, Saoirse bacağını tutuyordu. "Ona yardım etmelisin. Waylon gün doğmadan önce burada olacağını ve bizi serbest bırakmaya başlayacağını söyledi."

"Parmak izin çalışıyor mu, Vi?" Bastım.

Rastgele bir askerın eli olan eline baktı ve kolunu eğerek kol düğmemin üzerine yerleştirdi. Kıpırdamadı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, sonra gözleri parladı. "Bekle!" Gözlerini kapattı ve biz de onun Waylon'a dönüşmesini izledik. Bir elini parmaklıkların arasından geçirerek başparmağını manşetindeki okuyucuya yerleştirdi. Okuyucu açıldı ve mücevher ışığını kaybetti.

"Dâhice," diye övdüm diğerini serbest bırakırken.

Waylon-Viola gülümsedi. "Silahlarınız çıkışın solundaki odada saklanıyor. Alan boş; bundan emin oldum." Kız kardeşime döndü. "El," diye işaret etti, "buraya gel. Yaralıların mümkün olduğunca çoğunu iyileştirmen gerekiyor. Elinden geldiğince herkesin gücünü artır. Hepinizin."

Elowen başını salladı, kollarını demir parmaklıkların arasından uzattı ve Viola'nın onu serbest bırakmasına izin verdi. Hızla döndü ve önce Torrin'i iyileştirdi. Torrin onu başından savmaya çalıştı ama o yine de ısrar etti.

Viola'nın bakışları hepimizin üzerinde gezindi. "Bu kale çok büyük. Dimitri'nin nerede olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Silas'ın yanında olmalı," diye bastırdı Lena, cihaz çıkarılırken bileklerini ovuşturarak. "Lütfen Vi, onun iyi olduğundan emin olmalısın."

Saoirse başını kaldırıp Lena'ya baktı. "Geri geleceğini söyledi. Söz vermişti."

Lena'nın hüzünlü bakışları çocuğun üzerine düştü.

"Onu arayacağım. Aradığım süre boyunca onu hiçbir yerde görmedim ama buralarda bir yerde olmalı. Muhtemelen Dimitri neredeyse oradadır."

Lena'nın ve Era'nın yüzündeki alarmı görmek için yeteneğime ihtiyacım yoktu.

"İyileşmeye başlayın," diye ısrar etti Viola. "Waylon yirmi dakika içinde aşağıda olacak."

Waylon Büyücüleri teker teker serbest bırakmaya başladığında kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Güçlüydüm. O kadarını biliyordum. Özellikle de Lena. Ama buradaki diğer büyücüler zayıftı, bazıları açlıktan ölüyordu. Hepimiz birçok yaralıyı iyileştiresek bile, buradakilerin ne kadar savaşçı olduğunu bilmiyordum. Ama grubuma baktıklarında gözlerinde kararlılık parlıyordu, Lena'ya bakıyorlardı.

"Önce Dimitri'yi, sonra konseyi ortadan kaldırın ve Faltrun'u siz yönetin," diye mırıldandı Waylon, büyücüler sıraya girip bileklerinden cihazı çıkarırken.

Polly, uzun saçlı her kadınla birlikte geride kaldı. Lena hepsine kaşlarını kaldırarak baktı.

Polly çenesini dik tuttu. "Öfke kontrol edilemez olacak. Yıllardır damarlarımda ateş hissediyorum. Şimdi zamanı değil."

Kadınlara başını sallayan Lena'nın yüz hatlarında anlayış parlıyordu. Ben de anlıyordum. Büyüleri bu kadar zaman sonra serbest bırakılırsa onları yok etmekle tehdit edebilirdi.

"Savaş bittiğinde sana ateşini nasıl kontrol edeceğini öğreteceğim," diye söz verdi Lena ve sonra eğilip ellerini Saoirse'nin kollarına koydu. Küçük kızın iri mavi gözleri yaşardı.

"Büyü yapabiliyor musun Saoirse?"

Başını iki yana salladı. "Ben... Ben öyle düşünmüyorum."

Waylon küçük kızın bağlarını çözerken Lena elini Saoirse'nin yanağını tutmak için yukarı kaydırды. "Bu savaş büyükler için olacak, tamam mı? Senin ve diğer çocukların işimiz bitene kadar burada kalmanız gerekecek."

"Geri dönecek misin? Yeni babam geri gelecek mi?"

Era küçük kızın sözleri üzerine bir nefes gevşedi ve Lena hemen çocuğun gözlerini sildi. "Evet, tatlım. Hemen geri döneceğiz. Sen burada bekle."

Saoirse usulca ağladı, sonra kendini Lena'nın kucağına gömdü. "Benim yeni annem olur musun?" diye sordu ve Lena küçük kıza sarılırken yüzü buruştu.

Kafesin kapısından gizlice Era'nın gözleri büyüdü, en son çıkan Lena oldu. Ayağa kalkarken kızın yüzünü tuttu. "Evet, bakacağım. Seninle ilgileneceğim." Grubumuza tekrar baktı. "Hepimiz ilgileneceğiz. Sadece burada kal ve bizi bekle."

Viola'nın söylediği gibi üst katta, sol taraftaki odada duran silahlarımızı kuşanarak hızla merdivenleri çıktık. Büyücüler hücrede gergin bir şekilde bekliyorlardı ve konuşmamızdan sonra onlara talimat verecek olan Waylon'u bekliyorlardı.

Era'ya doğru kaydım ve yayını ona uzattım.

Ürkek bir gülümsemeyle sadağını omzuna attı. Lena kılıcını sırtında tuttu ve Hendry yayını hazırladı, Edmund ve Roland da kendi kılıçlarını kuşandılar. Elowen Immeron'un hançerini yanına sıkıştırdı ve hepimiz hazır olduğumuzda ahşap bir masanın etrafında durduk.

Waylon boğazını , silahlarımızın durduğu masanın üzerine bir harita koyarken alnında ter vardı. "Bu kalenin üç ana katı var ve askerlerin çoğu stratejik olarak dışarıya yerleştirildi. Okçular, doğu tarafındaki en üst kattaki balkon en iyi açıyı sağlayacaktır, ancak güney tarafı da faydalı olacaktır." Haritaları ikinci kata kaydırды. "Konsey ikinci katta ikamet ediyor. Çoğu uyuyor olacak." Farklı odaları daire içine aldı. "Onları burada, odalarında bulacaksınız." Koşarak bir dolabın yanına gitti ve iki şişe aldı. "Bunları Viola yaptı, ikinizi görünmez yapabileceklerini söyledi."

Gözlerim büyüdü ve mantarlı cam şişelere baktım. "Roland, Edmund, bunları siz ikiniz almalısınız," dedi Lena, gözleri

Onun yanında duran Roland'dan kız kardeşimin erkek arkadaşına. "Hem senin için en güvenlisi bu olacak, hem de bu konuda daha tecrübeli olduğumu varsayıyorum."

Roland'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Evet. Suikastlar konusunda biraz daha tecrübeliyim."

Yeşil bakışlarını kaydırды. "Ölmelerini istemiyorum. Henüz istemiyorum. Yakalanmalarını istiyorum. Bağlayın onları."

Roland'ın ela gözleri parıldadı. "Nasıl isterseniz, Yüce Efendimiz." Gözlerini devirdi ve dudağının kenarını kaldırdı.

"Büyücüler yerde savaşmalı. Ben bodrumdakileri ana alana yönlendireceğim." Başını yavaşça salladı, gözleri kızıninkileri buldu. "Bu savaş hoş olmayacak... pek çok hayat kaybedilecek. Onlara liderlik edecek birine ihtiyaçları olacak."

Lena yutkundu ve babasına başıyla onay verdi. Birkaç yorum daha yaptıktan sonra, bu plandaki rolünü yerine getirmek üzere hızla odadan çıktı.

"Era ve ben doğu balkonunu alacağız," dedim. Hendry'nin uyumsuz gözleri benimkilerle buluştu. "Güney tarafı senin için uygun mu?"

Başını salladı, bakışları Era'ya kaydı. "O taraf için en iyisinin o olduğuna emin misin?"

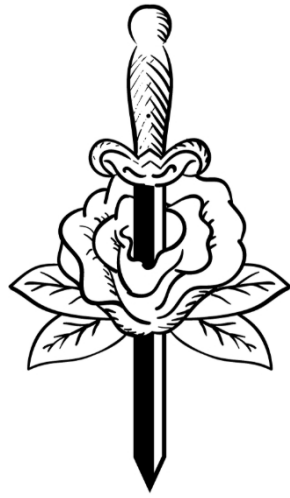
Era'nın yüzü beceriksizliğinden bahsedilince kızardı. Ama Forsmont'ta hayatımı kurtardığı zamanki net atışını hatırladım.

"Era düşündüğünden daha yetenekli." Sadağımı kuşandım, Era ve ben fazladan ok torbalarını kavrarken yayımı sırtıma astım.

Lena iksir şişelerini inceledi. "Bunların ne kadar dayanacağından emin değilim," dedi ve birini Roland'a, diğerini Edmund'a uzattı. "Ama o odalara gitmek için acele edin. Etkilerinin geçmesi ihtimaline karşı dikkatli yürüyün."

Adamlar başlarıyla onayladılar ve içkilerini yudumlayarak onun emirlerini yerine getirdiler. Görünmez elleri parşömenle hışırdadı ve ikinci kattaki harita içlerinden birinin eline geçince ortadan kayboldu.

Lena son olarak Torrin'e döndü. "İnsanları oraya götürmeni istiyorum," dedi sakince, Torrin'in kaşları çatılmıştı. "Silas'ı bulmam gerekiyor."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

S LASI

I Kendimi pencereden bakarken bulduğum manzaraya bakılırsa, bu kalenin en yüksek birinde yere itilmiştim. Ben

Saat hakkında bir fikrim yok; sadece hala karanlık olduğunu fark ettim.

Kollarım ve bacaklarım zincirlerle sabitlenmiş, kollarım yukarı kaldırılmış ve ayaklarım yere bağlanarak diz çökme pozisyonuna getirilmişti.

Zincirlerim takıldığı anda Dani'nin gitmesi emredildi. Özür dileyen bir ifadeyle kaşlarını çatı ve ben de daha acil meseleler olduğunu anlayarak başımı salladım.

En azından Dimitri'nin dikkatini dağıtabilirim.

Burada bir yatak vardı. İki komodin. Bir masa ve sandalye. Bunun dışında bu oda oldukça sadeydi.

Neden buradayım?

Sorum nispeten hızlı bir şekilde cevaplandı. Birkaç gardiyan sırayla yumruklarını karnıma, yanlarıma ve yüzüme indirdi. Gözlerim şiştikten ve kırık burnumdan kan akmaya başladıktan sonra saatlerce yalnız kaldım, zincirlerimi çekiştirdim, onlardan kurtulmaya çalıştım ama nafile. Bu pozisyonun bana hatırlattığı şey karşısında nefesimi düzenlemeye çalışarak gözlerimi sıkıca yumdum.

Kapı sonunda gıcırdayarak açıldı ve Dimitri içeri girdi. Uzun, siyah saçlı ve koyu kahverengi gözlü bir büyücü kadın arkasından içeri çekiliyordu. Muhafızlar onu yere fırlattı ve kadın ahşap zemine çarpmadan önce birkaç adım tökezledi.

Dimitri gözlerini devirdi. "Kalk, Deana."

İtaat etti, yavaşça yerden kalktı, boş ifadesi neredeyse büyücü tarafından ele geçirilenler kadar unutulmazdı.

"Benden ne istiyorsun?" Ağzımda biriken kanı önümdeki zemine tükürdüm ve yerdeki pozisyonumdan ona ters ters baktım.

Dimitri sendeleyerek öne çıkarken paniğimin arttığını hissettim, yüzünde mide bulandırıcı bir sırıtışla bir bıçağı kavrayıp üzerimdeki gömleği parçaladı ve üzerimden sıyırdı. Beni bu pozisyonda sabitlemeden önce zırhım çoktan çıkarılmıştı.

Ter yüzümden aşağı akarken kanla karıştı, gözleri sırtıma kayarken nefesim kesildi. Beş yılı aşkın süredir kimse beni üstsüz görmemişti.

Ne kıpırdayabildim ne de o manzarayı seyrederken gözlerine bakabildim.

"Vay canına," dedi Dimitri parmağını sırtımdaki ette gezdirerek. İrkildim ve o da kıkırdadı. "Burada beklediğim şey bu değildi."

"Ne istiyorsun?" Şiddetle titreyerek feryat ettim.

Dimitri sırtımı pek umursamadı. Gözleri dans ediyor, sinsi gülümsemesi büyüyordu. "Deana, buraya gel, tatlım."

Deana ayağa kalkıp ona doğru ilerlerken boş bakışları onunkilerle buluştu. "Soyun."

Kadın soyunmaya başladığında gözlerim parladı ve uzaklaştı.

Dimitri bıçağını boynuma bastırdı ve kötü niyetli bakışlarım onun sefil yüzünü bulduğunda homurdandım.

"Ah, ah, ah," diye alay etti işaret parmağını sallayarak. "Bedava gösterinin tadını çıkar, prensçik."

Burun deliklerim alevlendi ve bıçağı şahdamarıma doğru daha sert bastırdığında, gözlerimi bir heykel gibi hareketsiz duran çıplak kadına çevirdim.

Kadının güzelliği vardı ama vücudu yetersiz beslenmişti. Çürümüştü.

Kılıcını çekti ve sırtı bana dönük bir şekilde ona dönerken kemerini kurcalamaya başladı. "Dizlerinin üzerine çök."

"Yapma!" diye bağırdım, işin nereye varacağını sezmiştim. "Ona dokunma!"

Omuzlarını kabaca aşağı itti, dizleri gümbürtüyle tahtaya çarptı. Dudakları titredi, kurumuş gözleri benimkilere dikildi.

"SAKIN ONA DOKUNMA!" Kükreyerek zincirlerime vurmaya başladım. Koluma bağlı sağ zincirin gevşediğini hissettiğimde duyularım daha da arttı.

Dimitri sadece kıs kıs güldü. "O buna alışkın, prensim." Kemerini çıkarırken onun çenesini okşadı.

Gözleri yaşlarla doldu. Yine de bakışlarını benimkilerden ayırmadı.

Tüm gücümle çektim ve çektim. Dimitri sikini bıraktığında, kolumu o kadar sert çektim ki omzum yerinden çıktı ve zincir sonunda

serbest kaldı. Acıya rağmen sırtına doğru savurdum, metal kafatasına çarparak onu yere düşürdü.

Deana çığlık atarak geri çekildi. Diğer bağlardan kurtulmak için çok uğraştım ama kolum ve iki bacağım hâlâ sıkışmıştı.

"Parmak izi," diye nefes nefese Deana'ya söyledim. "Kendini serbest bırak ve buradan defol git!"

Titriyordu. "Yapamam... ateş beni tüketecek-" "O zaman kaç," diye yalvardım.

"Peki ya sen?!" diye bağırdı. Dimitri kıpırdanmaya başladı.

"Git! Ben bir yolunu bulacağım."

Kadın tereddüt etti ve Dimitri kendini kaldırmaya başladığında kadın kapıdan dışarı fırladı.

"Sen," diye mırıldandı, kafatasındaki yaradan kan sızıyordu. "Seni lanet olası piç kurusu."

Ayağa kalktı, neyse ki iğrenç erkekliğini bir kenara bıraktı ve sarhoş bir yumrukla morarmış yüzüme vurarak döndü.

Yıldızlar görüş alanıma yayıldı. "Siktir git." Yüzüne tükürdüm, sonra öfkeli yüzünü görünce histerik bir kahkaha attım. Yapabileceği hiçbir şey bana zaten yapılmış olandan daha kötü olamazdı. Asla ağlayıp sızlamama ya da merhamet dilenmeme izin vermezdi.

Burun delikleri alevlendi, yüzüme doğru tekrar savrulurken dudağı seğirdi.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Boğuldum, ağzımdan kan fışkırdı, kulaklarım sert darbeler yüzünden çınladı.

Kolumu kavradı ve doğal olmayan bir açıyla bükte. "Adamlarımdan birinin kolunu kırdın," diye hırladı, iğrenç nefesi yüzüme değiyordu. "Ben de sana aynısını yapmalıyım."

Koptuğunu duydum ve acı vücuduma yayılırken haykırdım. Bir kolum çıkmış, diğeri kırılmıştı.

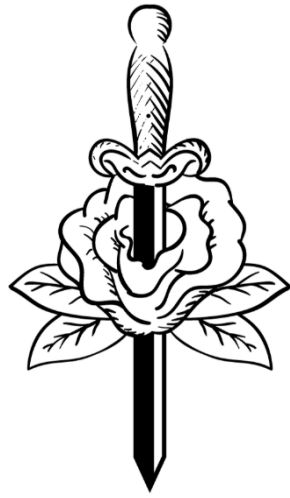
Boku yemiştım.

"Gerçek şu ki prensim, sizden istediğim bir bilgi yok." Kılıcını yerden alırken tökezleyerek kıkırdadı. "Sadece ölmeni istiyorum."

Hızla ileri atıldı ve göğsüme defalarca bıçak saplamaya başladığında hazırlanmak için zamanım yoktu.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

LENA

T Orrin planımı gönülsüzce kabul etmişti ve şimdi dışarıdaydı, Elowen ile birlikte mahkûmları savaşa götürüyordu. Böylesi daha iyiydi, en azından başlangıç için. Torrin içerideki herkesi tanıyordu ve kafesteki küçük etkileşimlerden ona saygı duyduklarını anlayabiliyordum. Kim saygı duymazdı ki?

İkinci katın girişine gizlice tırmanırken dışarıdaki çığlıkları duyabiliyordum. Tek umudum Roland ve Edmund'un konsey üyelerini yakalamak için ellerini çabuk tutmalarıydı.

Silas'ın nerede olduğunu bilmiyordum, Waylon da bilmiyordu. Şatoda yüzlerce oda vardı. Herhangi birinde olabilirdi.

Dışarıdaki kaos nedeniyle odaların kapıları açılmaya başladı ve soylular altlarındaki savaş karşısında paniğe kapıldı. Bazıları ben yanlarından geçerken korkudan eğilerek oldukları yerde durdular. Bazıları beni yakalamaya çalıştı ve ben de vücutlarını duvarlara yapıştırdım.

Bildiğim kadarıyla Silas şimdiye kadar ölmüş olabilirdi.

"Prens nerede?!" Yanımdan geçenlere bağırdım.

Hiçbiri bilmiyordu... Hiçbiri cevap vermedi.

"Kral nerede?!"

Her birini alevle tehdit ettim ve bilmediklerini iddia eden çığlıkları üzerine yukarı doğru fırladım.

İşkence çığlıkları uyuyanlar için hoş olmazdı. Bodrum zaten bulunduğumuz yerdeydi, yani geriye en üst kat kalıyordu.

Güneydeki merdivenlerden yukarı doğru koşarken hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı hareket ettim. Hâlâ kalan birkaç asker beni bıçaklamaya çalıştı ve silahlarını savurduklarında eğildim, vücutlarına elektrik attılar, sonunda yere yığılmadan önce uzuvları cızırdadı.

Hayatta bıraktığım kişi sinmişti ve parmak uçlarım şimşekle dans ederek onu yere serdim.

"Nerede. Silas nerede? Silas nerede?"

"Kral onu aldı... Hangi oda olduğunu bilmiyorum."

Ellerimi şakaklarına yaklaştırdım. "Bana onun nerede olduğunu söylemezsen beynini kızartıp lapa haline getireceğim."

Başını salladı, gözyaşları dökülüyordu. "Belki tavan arasındadır. Tavan arasında kadınlarını götürdüğü bir oda var."

Midem bulandı ve askeri orada donmuş halde bırakarak hızla uzaklaştım.

Dimitri hasta herifin tekiydi. Onu bu kadar çabuk öldüreceğini düşünmemiştim.

Zaman olacaktı. Zaman

olmak zorundaydı.

Ağlamaya başladığım için kendimden nefret ettim. Bu yerde çok fazla basamak, çok fazla koridor vardı. Gözlerimi sürekli haritaya dikeyor, tavan arasına giden yolu takip ediyordum.

Orada olmalıydı. İyi olmak zorundaydı.

Bir köşeden hızla dönerken birine çarptım. Bir kadına.

Çıplak bedenine bakarken gözlerimi kırptım. Büyücü kadın destek için kollarıma yapışmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

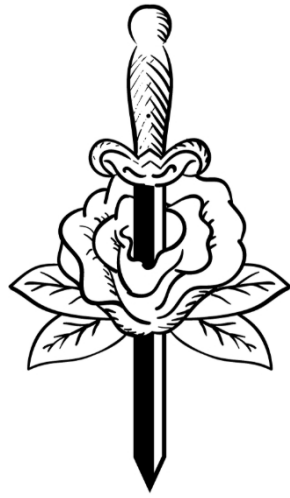
"O beni kurtardı," diye bağırdı.

"Seni kim kurtardı?" Gözlerim ağlayan yüzünde gezindi. "Silas nerede?!" diye sordum. "Nerede o?!"

"Dimitri onu göğsünden defalarca bıçakladı... Kapı aralığından izledim-"

Vücudunu duvara çarptım, rüzgâr onu dışarı attı. Yüzüne doğru "NEREDE O?!" diye bağırdığımda gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kadın titredi. "Onunla işini bitirışini izledim... başı öne eğilmişti." Hıçkırıklara boğulan kadın, "Silas öldü," diye cevap verdi.

BÖLÜM KIRK BİR

MERR CKİ

A Yayımı gererek bir ok fırlattım, ucu buzla kaplandı ve bir adamın göğsünü parçaladı.

"Keşke benimki de böyle yapsaydı!" Erabella bir diğerini başarıyla kazığa oturtarak bağırdı. Tam olarak Waylon'ın bize söylediği yere tünemiştik ve o haklıydı;

bu nokta mükemmeldi.

Alttaki savaş tam bir kargaşa içindeydi ama büyücülerin savaşma azmi beni çok etkiledi. Büyüsüz geçirdikleri onca zaman boyunca güçleri açığa çıkmak için yalvarıyordu. Yine de Faltrun'daki ordu oldukça büyüktü... özgürlükleri için savaşan Büyücülerin sayısının üç .

Düşen cesetlere odaklanmamaya çalıştım.

Era yayını hassas bir şekilde fırlattı, biz yan yana dövüşürken sinirleri eriyordu.

Onunla gurur duyuyordum ama bunu ona daha sonra söyleyecektim. İşler iyi gidiyordu... ta ki iyi gitmeyene kadar.

Era'nın çığlık sesiyle gözlerim yana kaydı. Kaledeki bir asker ona sinsice yaklaşmıştı. Adamın kafatasına bir buz patlaması fırlatacaktım ama Era kalçasında duran hançeri kavradı ve boynunun yan tarafına saplamak için döndü.

Nihayetinde yere düşmeden önce elleri yarasına doğru uçarken homurdandı.

Sahip olduğu tüm güç buydu. Dizlerinin üzerine çöktü.

"Lanet olsun, Era!" Hızla yanına koşarken yayımı sırtıma dayadım, yan tarafı aşırı derecede kanıyordu. Şerefsiz onu bıçaklamıştı.

"Ben iyiyim," diye acele etti ama korkusunu, paniğini hissedebiliyordum.

"İyi değilsin," diye homurdandıktan sonra onu kollarıma aldım. Faltrunian askerleri bana doğru koşmaya başladığında, zihnimle bir güç alanını dışarı ittim ve bunu yaparken neredeyse tüm gücümü kullandım. Ellerimi kullanmak her zaman daha kolaydı, bu ise tüm konsantrasyonumu gerektiriyordu.

Era kollarımda ağlıyordu, katliam çığlıkları ve nefret sloganları etrafımızda çalan hastalıklı bir şarkıydı.

Yarasının boyutunu, ne kadar derin olduğunu bilmiyordum. Sadece bir ton kan olduğunu ve korktuğumu biliyordum.

Çok korkmuştum.

Eğer ateş elde edebilseydim, belki yarayı dağlayabilirdim. Yine de onu yakacak gücü kendimde bulabileceğimi sanmıyordum.

Ağlaması kesilmeye başladı ve ben endişeyle ona baktığımda, saklanacak bir yer bulmak için koşarken, gözleri titreyerek kapanmaya başladı.

"Era. Era! Sakın gözlerini kapatayım deme!"

Cevap vermedi.

Siktir!

Boş bir odaya girdiğimde bir çığlığı bastırdım, onu yatağa yatırdım ve kapının önüne bir şifonyer ittim. Ölüm ulumaları ve kılıçların çarpışma sesleri uzaktan duyuluyordu. Kalkanımı kaybederek Era'nın yanına döndüğümde keskin bir nefes verdim.

Yeteneğimi kullanmam gerekiyordu. Birinin sinsice yaklaştığını hissetme ihtimaline karşı etrafımdakilerin duygularını hissedebilmeliydim. Ama Era'yı iyileştirmeye daha çok ihtiyacım vardı. Onu onarmak için kullanabileceğim kadar güce ihtiyacım vardı.

Panikle elimi göğüs kafesine koydum ve avuç ilerim ateş gibi oldu. Çok kötü yandılar.

"Hadi Prenses... dövüş," diye nefes aldım, elimden bir parıltı yayılıyordu. Elowen burada olsaydı çok daha etkili bir iş çıkarabilirdi. Ama kardeşimin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayatta olup olmadığı hakkında bile hiçbir fikrim yoktu.

Era'nın cildinde mavimsi bir renk vardı. Sığ nefes alıyordu ama yaşıyordu... Hâlâ burada benimleydi.

Boştaki elimle yanağını okşayarak başını kaldırmaya zorladım. "Uyan, Era," diye fısıldadım. Çenesini usulca salladım ve kahverengi gözleri yavaşça açılmaya başladı. Gözleri odaklanıp benimkilerle buluştuğunda, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı, yüzü buruştu.

"Acıyor," diye bağırdı, sesi yaradan dolayı boğuk çıkıyordu. Adamın akciğerini deldiğini şimdi anlayabiliyordum.

"Biliyorum." Düşen gözyaşlarını başparmağımla sildim, kendi dudağım titriyordu. "Biliyorum."

"lecek miyim?" ksrd ve ardından acıyla haykırdı.

"Hayır Prenses, yaşayacaksınız." Dişlerimi sıktım, sahip olduğum tüm gücü avuçlarımda toplamaya çalıştım.

"Söz mü?" dediğinde sesi sessiz ve çaresizdi.

Böyle bir şey vaat etmeye hakkım olmadığını biliyordum. Ama onun paniklemiş yüzüne, acı dolu gözlerine bakarken göğsümdeki gerginliğe dayanamıyordum.

Boştaki elimle yüzünün yan tarafını tuttum. "Söz veriyorum, Era."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, dudakları titriyordu ve başını salladı.

Endişeyle pencereden dışarı baktım, savaşı yukarıdan izliyordum. Dani aşağıda Büyücülerle birlikte savaşıyor, önce bir sineğe, sonra da normal formuna dönüşüyor, geri dönmeden önce kılıcıyla asker üstüne asker kesiyordu.

Olağanüstü bir şeydi ama bunu daha ne kadar bilmiyordum. Viola'nın nerede olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Avuç içimdeki acı azalmaya başladı. Hâlâ mevcuttu ama daha az şiddetliydi, bu kesindi.

Bize orada, yukarıdan savaşırken ihtiyaçları vardı. Bunu biliyordum.

Yeterince zaman yoktu.

"Merrick."

Era'nın elini yanağımda hissedince midem bulandı ve beni ona doğru çevirdi.

"Sen... gitmelisin."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Sen neden ?" "Bu çok tehlikeli ve sana orada ihtiyaçları var."

"Bana ihtiyacın var."

Şimdi yüzümü okşayan onun başparmağıydı ve bu yüzden vücuduma yayılan ürpertiye görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Evet ama ben sadece bir kişiyim. Onların sana ihtiyacı var. Senin gücüne."

Gerçek bir prenses gibi konuştun. Onun değeri her zaman güzel görünmek, bir prensi memnun etmek ve kraliyet ailesine varisler doğurmak olmuştu. Hiçbir değeri olmadığına inanıyordu. Bunu hissedebiliyordum.

Onu okurken gözlerimin karardığını, dudaklarımı kulağına götürdüğümde gözlerinin yarı kapalı hale geldiğini biliyordum.

"Bana ihtiyacın var," diye tekrarladım alçak bir sesle. "Ve bundan sonra kendine ne kadar az değer verdiğin üzerinde çalışacağız."

Geri çekildim ve onun acı dolu yüz ifadesine baktım, sonra hızla yatağın yanındaki pencereden savaşı taramaya devam ettim. Avucumun acısı gittikçe azalıyordu ama bu yarayı kız kardeşim kadar hızlı dikemezdim. Bu hızla giderse onu tamamen iyileştirmek saatler alırdı.

"Merrick, git," dedi o boğucu sesini daha da ısırarak. "Böyle bir şey yapmayacağım," diye homurdandım, gözlerim gözlerinden Pencere.

Kaşları . "Ya Elowen'e bir şey olursa? Viola'ya?" Alay etti. "Benim yüzümden ölürlerse çok değerli olduğumu mu düşüneceksin? Daha az yardım aldıkları için ölürlerse?"

İkisinden birini kaybetme düşüncesi beni bir an için paniğe sürükledi. Gözlerim tekrar dışarıya, yerde yatan ve sayıları giderek artan cesetlere kaydı.

Era kolumu sıkıca kavradı, bakışları benimkileri yakıyordu. "Git. Lütfen."

Benim göğüs oldu yükselen ve düşüyor, benim eller titriyor ile Bu mide bulandırıcı korku. Gitmeliyim; ikisinin de güvende olduğundan emin olmalıyım. Oradaki tüm o masum insanları korumak için savaşmalıyım. Era'nın yarasının hâlâ iyileşmesi gerekiyordu ama artık sadece kendi yaraları yüzünden ölmeyecekti. Ama hareket edemiyordum. Sanki vücudum ikinci kez kurşunla dolmuştu.

Onu burada yalnız bırakmayı düşündüm.

"Yapamam," diye ısırdım dişlerimi göstererek. "Merrick-"

"Seni bırakamam, Erabella. Seni fiziksel olarak terk edemem... Ben..." Başımı salladım ve sonra kararmış gözlerim onunkileri buldu. "Daha önce bana Forsmont'ta beni öldürseydin yaşayamayacağını söylemiştin."

Eli hâlâ yüzümü tutuyor, başparmağı elmacık kemiğimde geziniyordu. "Bu farklı," diye fısıldadı.

"Haklısın," diye kabul ettim. "Eğer ölmüş olsaydım, bu beni kurtarmaya çalışmana rağmen olurdu." Yüzünü tekrar tutmak için elimi kaldırdım, ellerimiz birbirimizin yanağında. "Gidersem, başkalarını kurtarmaya çalıştığım için ölürsün." Başparmağım alt dudağını sıyırdı. "Seni her zaman kurtaracağım."

Dudaklarından bir çığlık döküldü ve beni neyin ele geçirdiğini bilmiyordum... belki onun ölüm korkusu, belki de benim korkum. Ya da belki de onu ilk gördüğüm andan beri bastırmaya çalıştığım duygulardı. Eğildim, tatlı dudaklarını kendi dudaklarımla yakaladım.

Kıpırdamadı, hâlâ yüzümü tutan narin eli titriyordu.

Alt dudağını ağzımın içine çekerken onu okudum, vücudundan taşan ve benimkini yükselten ezici arzuda güven buldum.

Hafifçe geri çekildi. "Merrick," diye dudaklarımla arasından mırıldandı. "Ben... biz -"

Dudaklarını tekrar yakaladım. "Sadece seni öpmeme izin ver," diye fısıldadım. "Sadece birkaç tane daha."

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Elim boynunun yan tarafını tutmak için aşağı kayarken nabzını hissedebiliyordum. Bana aceleyle başını salladı.

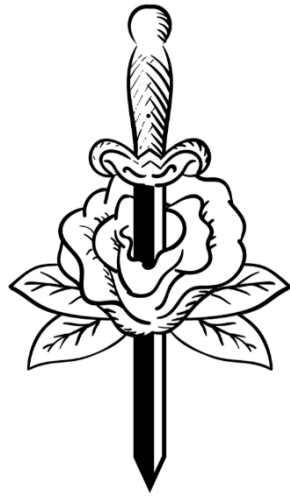
Onu yavaşça öpmeye devam ettim, diğer elimle onu iyileştirdim. Dillerimiz birbirine hiç değmedi; ikimiz de öpüşmemizi derinleştiremeyecek kadar çekingendik. Ama dudağımı nazikçe emdiğinde, dili dudak halkamın üzerinde kayarken, kontrolümü kaybettiğimi hissettim. Hayatımda daha önce hiç olmadığı kadar istek, ihtiyaç ve arzu hissettim.

Ama daha ileri gidemedi. Era inledi, yarasından daha fazla kan fışkırdı ve elimi kapladı.

"Kahretsin," diye panikledim ve ondan uzaklaştım. Onu okumayı bıraktım, tüm gücümü bu yarayı iyileştirmeye odakladım.

Gözlerim tereddütle onun genişlemiş gözleriyle buluşmak için kalktı ve yanaklarının belirgin bir şekilde kızardığını fark ettim. Hızla gözlerini kırıştırdı, sonra bana bakmak istemeyerek bakışlarını kaçırdı.

Az önce evli bir kadını öptüğümü ve onun da beni öptüğünü kabul ettiğimde berraklık üzerime çöktü.

BÖLÜM KIRK İKİ

S LASI

B Göğsümdeki bıçak yaralarından kan akıyordu, bir tanesinde bıçak hala saplıydı ve Dimitri odaya geri döndüğünde gözlerimi zorlukla açabiliyordum. Kapıyı hızla kapattı, gözlerini açtığı anda beni gördü.

Hâlâ nefes aldığımı şaşırmıştım doğrusu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, dizlerinin üzerine çöktü ve yaralarımı inceledi.

"Ne, her şeye rağmen bana canlı mı ihtiyacın var?" Boğuldum.

Bana bakarken Dimitri'nin görünüşünün mor saçlı yoldaşıma dönüşmesini izledim.

Acınası dudağım titredi. "Viola?" Neredeyse ağlayacaktım.

Hemen avucunu ilk kanayan yaranın üzerine koyarak onu iyileştirmeye başladı.

"Biz... buradan çıkmalıyız," diye nefes nefese kaldım. "Dimitri nerede?"

"Kaçıyor. Onu bulacağız." Kırık kolumu değerlendirdi ve diğer taraftaki omuzun yerinde olmadığını fark etti. "En azından kanamayı durdurmalıyım," diye mırıldandı. "Kırık kolunu o kadar hızlı iyileştiremeyeceğim ama işim bittiğinde diğerini yerine yerleştireceğim."

Göğsümü delen bıçağı hızla geri çekerken haykırdım, parlayan avucu fişkırان yaranın üzerine vuruyordu.

"Üzgünüm," diye yüzünü buruşturdu.

Başım döndüğü için ağzımda safra birikiyordu. "Neden buradasın?" Birkaç dakika sonra homurdandım. "Neler oluyor?"

"Savaş tüm şiddetiyle devam ediyor," diye itiraf etti, avucu bir sonraki bıçak yarasının üzerinde gezinirken. "Ve ben seni bulmaya geldim."

"Buraya *beni* aramaya mı geldin?"

"Elbette," diye yanıtladı sorum saçmaymış gibi. "Arkadaşlar böyle yapar."

Yaralarımı tekrar bir araya getirirken nefesim düzene girmeye başladı. Ağırlaşan gözlerim altımdaki kanlı zemine kaydı. "Arkadaşlar..."

Tatlı bir gülümseme sundu. "Büyüm şu anda pek iyi durumda değil. Bu kadar çok yer değiştirmenin bedeli ağır oldu." Derin bir nefes aldı. "Ama seni bırakamazdım. Ayrıca, Lena seni bulmam için ısrar etti ve o benim Yüce'm."

Tereddütle ona baktım. "Lena nerede?" "Savaşta olduğunu tahmin ediyorum."

Ancak yaralarımındaki kanama durduğunda ellerini çekti ve zincirlerimi çözmeye başladı. Ama Viola nihayet sırtımı fark edene kadar nefesi kesildi, geriye yuvarlandı ve eli ağzına gitti.

Kırılan dudağımı ısırarak yüzümü buruşturdum. "Lütfen," diye yalvardım ona, sesimdeki çaresizlikten iğrenerek. "Lütfen, kimse sırtımı bilmemeli."

"Kim..." diye başladı ama gözlerimdeki acıyı görünce sormaktan kaçındı. Açılan gözleri yaşlarla doldu ve başını salladı. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum, Silas."

Zincirler parke zeminde şingirdadıktan sonra ellerini omzuma götürdü. Başımı sallayarak kendimi destekledim ve kolumu yerine yerleştirirken renkli bir şekilde küfrettim. Kırık kolumu Viola'nın şifonyerde bulduğu uzun kollu, düğmeli, koyu renk bir gömleğin kol deliğinden geçirirken bir çığlık attım. Viola hiç itiraz etmeden sakladığım yeri kapatmama yardım etti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve hızla üstümü ilikledi.

"Olma." Şişmiş gözlerimin arasından onu görmek hâlâ zordu. "Sana borçluyum."

Bana gülümseyerek karşılık verdi ve ayağa kalkmama yardım edip odadan topallayarak çıkmama yardım ederken inledim.

Daha ilk merdiveni inmiştik ki öksürmeye başladım. Duman havayı dolduruyor, burnuma ateş kokusu geliyordu. Önümdeki koridorun halini gördüğümde nefesimi gevşettim.

Koridorlar yakılmış ve tüm askerler küle dönmüştü.

-Yerleri kaplayan kömürleşmiş kalıntılardan bunu anlayabiliyordum. Gözlerim hafifçe aşağı kaydı ve sonra onu gördüm.

Vücudunu saran alev her zamankinden daha parlaktı. Bu kez mavi ve menekşe tonları, kollarını ve bacaklarını saran elektrik kıvılcımlarıyla iki elemental gücünü birleştirdi. Lena'nın gözleri benimkileri bulduğunda dondu kaldı, intikam dolu bakışları kayboldu.

"Silas," diye bağırdı ve bana doğru koşarken sihrini serbest bıraktı.

"Lena..."

Önümde durduğunda parmaklarını kaldırarak hasarlı yüzümü inceledi. Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. "Öldüğünü söylediler."

Ona en iyi gülümseme çabamı gösterdim. "Benden bu kadar kolay kurtulamazsın." Gözlerim hâlâ yürümeme yardım eden Viola'ya kaydı. "Viola hayatımı kurtardı."

Lena ona minnettar bir şekilde başını salladı, sonra da kolunu bana doladı. Kırık koluma dokunduğunda tısladım. "Seni iyileştirmemiz gerek."

"Zaman yok-"

"Seni iyileştiriyorum." Bakışlarını Vi'ye çevirdi. "Git. Biz de birazdan katılacağız."

Viola başını salladı, sonra da koşarak gitti.

Lena beni bir odaya götürdü, kapıyı arkamızdan kapattı ve hızla sütyenini karıştırıp tebeşir çıkardı. Oda koridorun dışındaydı ve Lena'nın çıkardığı kargaşa nedeniyle tamamen boştu. Eğildi ve ahşap zemine bir şeyler çizmeye başladı.

Üzerinde çözemediğim semboller olan bir pentagramdı.

"Lena, zamanımız yok," diye itiraz ettim.

Beni görmezden geldi.

Bir dakika çizimi tamamladıktan sonra "dur," diye emretti. Kolum zonkluyordu, ben de dinledim.

"Sana omnia vulnera eius," diye mırıldandı Lena, altın bir parıltı pentagrama doğru ilerliyordu. **"Sana omnia vulnera eius."**

O kelimeleri tekrarladıkça çember parlamaya başladı ve Lena'nın gözleri nihayet açıldığında göz bebekleri kaybolmuştu.

"Lanet olsun," diye nefes aldım ve gözlerim aşağı baktı. Acım kayboldu ve kırık kolum rahatça hareket edebildi.

Lena gözlerini kırıştırdı, parıltısı azaldı, göz bebekleri geri döndü. "İşe yaradı. Gerçekten işe yaradı," diye nefes verdi, kendini dengelemek için dizlerini kavrarken yüzünde yarım bir sırıtış vardı.

"Çok fazla şey yaptın," diye mırıldandım, ona doğru koştum ve omuzlarını tuttum. "O büyüyü nereden biliyordun?"

"Yolda ezberledim. İşe yarayacağından emin değildim ama..." Yorgun gözlerini benimkilere dikti ve sonra beni kollarına çekti.

Onu sırtımda tuttum, vücudunun benimkine bastırılmış hissi en tatmin edici rahatlığı sağlıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Yumuşak sözleri karşısında çenem gevşedi, tüm vücudum buz büyüyle beni gerçekten dondurmuş gibi kesildi. "Lena..."

"Cevap vermek zorunda değilsin. Sadece sana söylemek zorundaydım. Sadece bilmene ihtiyacım vardı." Gözlerinde biriken serbest bırakılmamış yaşlarla bana bakarak geri çekildi. "Şimdi zırhını giy. Faltrun'u kendimize alalım."

Savaş tam bir kaos içindeydi. Faltrunyalı generaller bağıarak emirler yağıdırıyordu; bu emirler savaşın kakofonisi tarafından çabucak bastırılıyordu. Sadece krallıktaki tüm askerler değil, vatandaşlar da savaşmak için dışarı çıkmıştı. Buradaki insanların büyücü kökenlilere bakışından, nefretlerinin kendi krallığındaki kadar derin olduğu anlaşılıyordu.

Bu basit bir fetih olmayacaktı ama buradaki Büyücüler özgürlüklerini yeniden kazanmak için çaresizce savaşırken, büyüleri insanları alt etti. Koşarak dışarı çıktım ve bulabildiğim ilk atılmış kılıcı kavradım. Yerde yatan bir ceset beni durdurdu.

Bir çocuğun bedeni. Genç bir büyücü çocuk.

Cesedi gören Lena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onlara içeride kalmalarını söyledim... çocukların içeride kalması gerekiyordu!"

Boğazımdaki safra yükseldi ve gözlerim etrafta gezindi.

Saoirse nerede?

O küçük kızın bu savaşta yalnız ve korkmuş olduğu düşüncesi içimde paniğe yol açtı.

"Saoirse'yi bulmalıyız!" Panikledim.

Lena kabul etti ve ikimiz ileri atıldık, yolumuza çıkan her askere karşı savaşttık.

Hareket ederken ruhani bir havası vardı, daha önce onda hiç görmediğim kendinden emin bir aura yayıyordu... bir gün ona dönüşeceğini ummuştum. Rüzgâr gibi hareket ediyor, ona karşı çıkanları, türünü tehdit edenleri alaşağı ederken yakıp kavuruyordu.

O güzel bir kasırgaydı. Dikkate alınması gereken bir güç. Hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydı. Bir tükürük ateşi, bir siren.

Lena'nın büyüleyici güzelliği karşısında dikkatim dağılmışken bir bıçak başımı kesmeyi kıl payı kaçırınca tısladım. Bir zamanlar pürüzsüz olan yanağımdaki kesikten sızan kan yüzümden aşağı akıyordu.

Harika. Şimdi iki taraf da boku yemişti.

Çatışmaya girerken dişlerimi gösterdim, asker üstüne asker indirdim.

Bir evin arkasına saklanırken gözlerim birbirine sokulmuş, titreyen ve sivri kulaklarını kapatan birkaç çocuğa takıldı.

Aceleyle yanlarına gittim, her bir yüzü taradım.

O burada değil.

"Saoirse nerede?" Onlara hızlı ama nazikçe sordum.

Muhtemelen on yaşında olan küçük bir çocuk burnunu çekti. "Dövüşmeye gitti! Dinlemedi!"

Kalbim durdu ve hızla dönerek kalabalığı gözden geçirdim. Onu gördüğümde her şey durdu.

Saoirse'nin gözlerinin kocaman açıldığını, küçük göğsüne bir ok saplandığını dehşet içinde izledim. Küçük elinde bir hançer, diğer elinde Boots tutuyordu.

Savaşmaya çalışıyordu.

Yayını ona doğru tutarken titreyen adam, az önce ne yaptığını anlayınca korkuyla silahını indirdi.

"Ne yaptın sen?!" Ona doğru koştum ve onu kollarımın arasına aldım. Hançeri elinden kaydı. Başımı kaldırıp önümde donmuş gibi duran canavara baktım. "NE YAPTIN SEN?!"

Ona sarıldım, gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. "Yardım edin," diye ağladı.

Gözlerim ona doğru kaydı. "Acıdığını biliyorum." Hasarı hızlıca değerlendirdim.

Kahretsin... Kan fişkırıyordu.

"ELOWEN!" Feryat ettim. Ama şifacı savaşta kaybolmuştu. Çığlığımı duyduğundan bile şüpheliydim.

Saoirse kanlar içindeki yavru kedisine sarıldı, dudağı titriyor, vücudu adrenalinle sarsılıyordu. Çok fazla kan kaybediyordu.

Bir lütuf eseri, pembe saçlı şifacıyı bana doğru koşarken yakaladım.

Yanımızda yere diz çökerken, "Ona yardım edin," diye yalvardım.

Elowen elini yaranın üzerinde sallarken iri mavi gözleri yaşlarla doluydu.

"L-Lena bir büyü yaptı. Kırık kolumu iyileştirdi-"

"Ana atardamarını delmiş. Böyle bir büyü yapmak için zaman yok." Parlak gözlerini kaldırdı ve "*Yapabileceğim hiçbir şey yok*" diye mırıldandı.

Hayır.

Immeron'un yaptığı hançeri çekişini azap içinde izledim. Bir canı acısızca alabilecek olan hançeri.

Saoirse kollarımda şiddetle titriyordu, Elowen onun arkasındaydı ve silahı büyüyle şarj ediyordu.

"Ben... korkuyorum," diye ağladı, sesi o kadar kısıktı ki.

"Olma." Gülümsemek için elimden geleni yaptım. "Arkadaşım seni iyileştirecek, tamam mı?"

Elowen, Saoirse'nin başının üst kısmını ovuşturup hançeri boynuna götürürken yüzü buruştu.

"İyi olacaksın," diye fısıldadım yanağını okşayarak.

Saoirse minicik elini kaldırıp diğer elindeki çizmeyi yüzüme yerleştirirken defalarca gözlerimi kıptım. Taze keşiğimin üzerine yerleştirdi.

Yanağımdaki keşiği iyileştirmek için sihrini kullanırken küçük avucundan altın bir parıltı yayıldı.

Acıya rağmen Saoirse gülümsedi, gözleri kapanmak üzereydi. "Ben... Bizi kurtaracağını biliyordum."

Bu sözleri söylediği anda, Elowen hançerini Saoirse'nin boynuna saplamadan hemen önceki anda yüzüm buruştu.

Saoirse boğazı kesilirken çığlık atmadı. Ağlamadı. Büyülü silahın onun canını hızla alırken tüm acısını yok ettiğini biliyordum.

Sulu gözlerinin ardındaki canlılık, boş gözleri bana bakana kadar soldu, eli yanağımdan kayarken o hafif gülümsemesi düz bir çizgiye dönüştü.

Elowen kanlı bıçağını çekerken hıçkırıklara boğuldu. Bütün vücudum titriyordu.

O zaman görmüştüm: Roland ve Edmund, birkaç Büyücü'nün yardımıyla konsey üyelerini yere yatırmış, bağlamış ve onların merhametine bırakmışlardı.

Arkalarından gerçek haliyle Viola yürüyordu, Dimitri zapt edilmişti ve onun ellerindeydi.

Biz kazandık.

Faltrunian askerleri yakalanan liderlerine bakakaldılar, silahlarını bıraktılar ve teslim olarak dizlerinin üzerine çöktüler.

Gözlerim tekrar kollarımdaki kıza kayarken kazandığımız için hiçbir memnuniyet hissetmedim.

Ölümcul bir yaradan dolayı kan kaybeden bu masum çocuk, son anlarını yüzümdeki bir kesiğı iyileştirmek için kullandı.

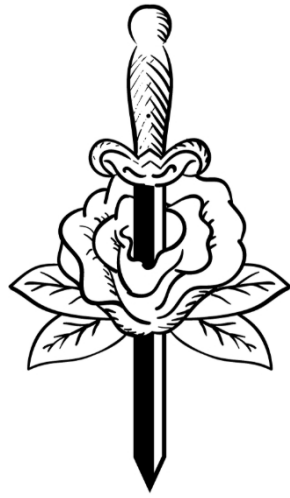
Tek istediğı ona bakacak bir anne ve babaydı... özgürlük için.

Elimi göz kapaklarının üzerinde gezdirdim, onları sonsuza dek kapattım, cansız bedenini tutarken yıllar sonra ilk kez gözlerimden yaşlar aktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM TWO: GHRYSALIS

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LENA

T Büyücüler kazanmıştı. Dimitri ele geçirilmiş, kale emniyete alınmış ve kölelerin hepsi serbest bırakılmıştı. Ama ne pahasına?

Genel olarak bu savaş başarılıydı ama Silas'ın o genç kızın ölü bedenine sarılışını izlerken, hem insanların hem de sevdiklerini kaybeden Büyücülerin hıçkırıklarına şahit olurken, savaşta gerçekten kazanan olmadığını, sadece biraz daha az acı çekenlerin olduğunu fark ettim.

Roland ve Edmund konseyi başarılı bir şekilde alıkoymuşlardı ama Edmund'un gözü yediği yumruklardan dolayı morarmıştı. Birkaç büyücünün yardımıyla onları aşağı indiriyorlardı ki gözlerim Ruh Bağı'na kaydı.

Silas'ın gözleri kıza odaklanmıştı, tüm vücudu kaskatı kesilmişti ama titriyordu. Ağlıyordu. Yüzü bomboştu ama gözyaşları sel olup akıyordu. Gözleri Saoirse'yi öldüren adamla buluşmak için yükseldiğinde, bir duygunun hepsine baskın geldiğini söyleyebilirdim.

Öfke.

Onu yere yatırmaya giderken gözlerinde görebiliyordum. Bakışları Saoirse'nin canını alan diz çökmüş adamla kilitlendiğinde gördüm.

Silas ayağa kalkıp kılıcını kaldırarak adama doğru ilerkimse müdahale etmedi.

"Lütfen-lütfen-"

Adamın sözleri Silas'ın kılıcının göğsüne saplanmasıyla kesildi.

Boğuldu, panik içindeki gözleri ölümcül yarasına doğru fırladı.

Silas'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kılıcını geri çekti ve adamın kendi kanıyla büyüyen bir su birikintisi içinde yere yığılmasını izledi.

Bir yanım adama işkence etmediğine şaşmıştı ama diğer yanım bunu anlıyordu. Bir an daha yaşamayı hak etmiyordu, bu anlar tatsız olsa bile.

Silas'ın gözleri kelepçelenerek kaleden çıkarılan insan konsey üyelerine kaydı. Gözleri önce Roland'a, sonra Hendry'ye kaydı. "Siz ikiniz, benimle gelin."

İki adam başlarıyla onayladıktan sonra Prens'e doğru ilerlediler.

Silas ileri atıldı ama Dimitri'yi tutan büyücü elini uzattı. "Onların ölümleri bize ait."

Silas durdu. "Onları öldürmek istemiyorum. Bilgi almak istiyorum."

Roland, Kral'a doğru karanlık bir gülümsemeyle, "Bu bizim uzmanlık alanımız," dedi.

Büyücü kabul etmeden önce arkadaşlarına bakarak tartıştı. Hepsi kalenin içine doğru yöneldi.

Gözlerim hâlâ kelepçeli olan uzun saçlı büyücü kadınlardan birine kaydı. "Çocuklar neden buradaydı?"

Hıçkırıklara boğuldu. "Dimitri... eğer geri kalanımız kaleden hemen çıkmazsak Polly'yi öldürmekle tehdit etti," diye ağladı. "Kalmamız için bize yalvardı, ölmeye razı olduğunu söyledi... Gözümüzün önünde boğazını kesti."

"Hayır..." Başımı salladım, elimle ağzımı kapattım. "Ona özgür olacağına dair söz verdim."

"Dimitri'nin zaten hepimizi öldüreceği belliydi, bu yüzden hızlı kaçtık. Ben... Ben bütün çocukları takip edemedim."

Gözlerim Saoirse'ye geri döndü, diğerlerinin yanı sıra onun cesedi de yere saçılmıştı. Birçok kişi ölümlerini kaldırıp kalenin arkasındaki mezarlığa götürmeye başladı.

Ama Saoirse'nin kimsesi yoktu. Bu küçük kızın nasıl kimsesi olmaz?

Peki ya annemi kaybetseydim, bana ne olurdu?

Saniyeler içinde onun önündeydim. Diz çöktüm ve elimi sarı buklelerinde gezdirdim. İnsanlar nasıl olur da onun masum yüzüne bakıp kafasını tıraş edebilirlerdi? Küçük bileklerine nasıl kelepçe takabildiler?

Göğsüne nasıl ok atabildiler?

Dudağım titredi ve onu kaldırmak için hamle yaptım ama omzuma dokunan bir el tarafından durduruldum.

Arkama baktığımda Torrin'in üzgün yüzü benimkini yansıtıyordu. "Yardım edeyim," diye teklif etti.

Torrin'in onu kaldırabilmesi için kollarımı Saoirse'den çekerek başımı salladım. Hâlâ o kedi yavrusu bebeği tutuyordu.

Mezarlığa doğru sessizce yürüdük. Mahalle sakinleri evlerinden dikkatle, bazıları korkuyla izliyordu, çünkü artık tüm Büyücüleri fark etmişlerdi.

bu bölgeyi yönetti.

Onlara aldırış etmedim. Bu tatlı kızı dinlenmeye yatırmaktan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Deja vu gibi hissettirdi. Tıpkı Forsmont'ta olduğu gibi, insanlar ve büyülü varlıklar bir başka şiddetli savaşın ardından ölülerinin yasını tutuyordu.

Şiddete başvurmadan işleri düzeltmenin bir yolu olmasını isterdim ama yolsuzluğun geliştiği yerde ölümcül güç kullanılmalıdır. Bunun başka bir yolu yoktu.

Torin Saoirse'yi dikkatlice yere yatırdı, sonra bir kürek aldı ve boş bir yeri kazmaya başladı.

"İzin ver," diye ısrar ettim. "Yeterince uzun süre çalıştırıldın."

Torin kazmaya devam etti. "Bu da demek oluyor ki ben etkiliyim." Gözleri tekrar bana kaydı. "El'in ihtiyacı olanları iyileştirmesine yardım et. Bu iş yaklaşık dört saatimi alacak. Sonra gelip beni bul."

"Emin misin?"

Küreğini toprağa sapladı, sonra bana doğru ilerledi ve başımın üstünü öptü. "Eminim," diye mırıldandı. "Bu kafamı toplamama yardımcı olacak. Ayrıca, halkımızın senin rehberliğine ihtiyacı var."

"Bugün onları zafere götüren sendin," diye verdim.

Saçlarımı yüzümden çekerek usulca gülümsedi. "Sen olmasaydın bunların hiçbiri mümkün olmazdı."

Bir an yüzümü tuttu, burnuma bir fiske vurdu ve elindeki geri döndü.

Bakışlarım yerde yatan ölü çocuğa kaydı, rüzgâr cansız bedeninin üzerinde geziniyor, kısa bukleleri hareketle birlikte savruluyordu.

Siz olmasaydınız bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Hem büyücülerini hem de Faltrunian askerlerini iyileştirmek birkaç saatimi almıştı. Gönülsüzce yaralarını sildim, çoğu bana tiksintiyle bakıyordu.

Burayı daha iyi bir yer haline getirmek için çok şey gerektiği açıktı. Görünüşe göre Merrick, Erabella'yı kalenin içinde bir yerden alıp getirmişti, akciğerine saplanmıştı. Merrick diğerlerine yardım etmeye giderken Elowen onun üzerinde etkin bir şekilde çalıştı.

Torrin'e geri dönmenin yolunu bulmuştum, krallığın saat kulesi öğleden sonra on ikiyi çalıyordu. Nefes nefese kalmış ve terlemişti; mezarını kazmayı bitirdiğinde terden bir tabaka tenini kaplamıştı.

Ona bakarken hıçkırıklara boğuldum. Bebeği küçük ellerinden dikkatlice aldım.

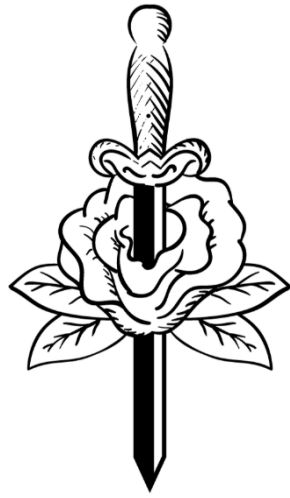
"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, onu kucağıma çekerek. "Teşekkür ederim, Torrin."

Yorgunluktan kolları bacakları titriyordu ama beni kendine daha sıkı bastırdı.

Torrin onun bedenini yerdeki çukura indirirken ağladım. Bir elimi sırtına koydum. "Seni sonra bulacağım," diye söz verdim ondan uzaklaşırken.

Torrin'in yavru kediyi neden sakladığımı sormasına gerek yoktu. Yüzünü kaplamaya başlayan kiri göremeden oradan uzaklaştım.

Saatler gibi gelen ama daha çok otuz dakika gibi gelen bir süre boyunca bebeği ovdum, çıkarabildiğim kadar kırmızıyı çıkardım. Genel olarak temiz görünüyordu ama yakından bakarsanız küçük kızın kanından kalan lekeleri hâlâ fark edebiliyordunuz.

BÖLÜM KIRK DÖRT

S LASI

Roland, Hendry ve Edmund tam istediğim gibi yaptılar ve Dimitri'yi tutulduğumuz bok ve sidik dolu kafesin içine attılar.

"Bonnevau, Aubeze, Dimitri'yi askıya asın."

Bunu hızlıca yaptılar ve göğsüm heyecanla inledi.

Sarışın arkadaşşıma baktım. Edmund yüzündeki her türlü duyguyu saklamak için eğitilmişti ama işkenceyi kaldıramayacağını biliyordum.

"Git, Elowen'ı kontrol et," dedim ona nazikçe. Sonra kulağına bir şey fısıldadım.

Gözlerini kırptırdı ve eğildi. "Teşekkür , Ekselansları. Ve evet, elbette."

Edmund geri çekilirken gözlerim Roland'a kaydı, ela gözleri emir almak için bana bakıyordu. "Aubeze, bir parmağını kes. Herhangi bir parmağı."

Başını salladı ve yaklaşımadan önce Dimitri'ye kendini beğenmiş bir sırıtış attı.

"Hayır! Hayır, hayır, hayır-" Roland hançerini Kral'ın orta parmağını kesmek için kullanırken Dimitri mide bulandırıcı bir çığlık attı.

Roland onu hıçkırarak ağlayan Dimitri'nin önünde sallandırdı. "Böyle bir ödleğ gibi ağlayacağını kim tahmin edebilirdi ki?" diye güldü Roland.

Bir adım öne çıktım ve elinden akan kanı şaşkınlıkla izledim. "Bana zarar verebileceğini ve bundan paçayı sıyrabileceğini mi sanıyorsun?"

Ellerim titredi. Ona kendim işkence etmek istiyordum ama Hendry'nin de aynı şeyi arzuladığını biliyordum.

Arkadaşım sessizdi ama tıpkı benim gibi onun da içinde şeytanlar kilitliydi.

Her zaman içine kapanık biri olmuştu, kendinden bahsetmek istemezdi. Ama gözlerindeki o parıltıyı görebiliyordum. Onu rahatsız eden bir şey olduğunu görebiliyordum.

Ergenlik çağındayken, kendi içine kapanmasına neden olmamak için ondan nazikçe bilgi almaya çalışırdım. Hiçbir zaman cevap alamadım. Ancak yaptığım şeye katlandığımda, kendimi değıştirdiğimde

Görünüşte sakın bir cephenin ardında yatan canavarları fark ettim. Onun gözlerindeki gölgeleri tanıdım çünkü aynaya her baktığımda kendi gözlerimdeki gölgeleri görüyordum.

Kimsenin beni gözetlemesini istemedim, bu yüzden Hendry'ye aynısını yapmayı bıraktım.

Öldürmekten zevk alıyordu; bu çok açıktı. Ağzı o düz çizgide kalsa bile heyecanını görebiliyordum.

Bazen şeytanlarınız üzerinizde o kadar büyük bir güce sahiptir ki, onları ara sıra serbest bırakmanız . Tamamen ele geçirmelerini engellemek için.

Gözlerim arkadaşımın uyumsuz gözlerine kayd, göz bebekleri beklentiyle büyümüştü. Dimitri'ye doğru işaret ettim. "Hâlâ dokuz parmağı daha var. Başparmaklarından biri sende kalsın. Onu canlı istiyorum."

Hendry'nin ince dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve Hendry'nin uzun bacakları ona doğru ilerlerken nefes alış verişi giderek zorlaşan Dimitri'ye doğru bir adım attı.

Gözleri gömleksiz vücudunu inceliyor, oynayabileceği en iyi yeri analiz ediyordu.

Hendry kararını verdi ve Roland'la birlikte Dimitri'nin meme uçlarını kesmesini izledik.

Dimitri çığlık atarken Roland irkildi. "Kahretsin Hendry, bu çok soğuk."

Hendry bıçağının üzerinde bir tane dengeledi. Gözleri Dimitri'ye kayarken sesi duygusuzdu: "Bunu sana zorla yedirirdim ama kusmuğunla uğraşmak istemem."

Homurdandım. "Evet, ben de yapmamayı tercih ederim." Gözlerim Büyücülerin içine dışkılamaya zorlandıkları çeşitli kovalara kayd. Hendry'nin ve benim gözlerim aynı anda buluştu.

Roland yüzünü buruşturdu. "Siz çocuklar *beni* ." "Bunu hak ettiniz, değil mi?" Hendry sordu.

Dimitri'nin panik içindeki bakışları üçümüz arasında gidip geliyordu.

Roland Hendry'ye yarım bir sırıtış attı. "Bunu fazlasıyla hak ettin dostum. Ne yani, boktan top atma yarışması mı?" Gözleri alet arabasına takıldı. En üstte üç çift eldiven duruyordu.

Hendry kıs kıs güldü. "Sen hastasın, Aubeze."

Sadistçe, çarpık ve tamamen iğrenç bir şekilde Dimitri'ye bok atıyordu ama söylemeliyim ki hayatımda hiç bu kadar gülmemiştim. Faltrun Kralı vücuduna aldığı her darbeye öfkeyle böğürdü. Hendry bir tane fırlattı

Dimitri'nin yüzüne sıçradı ve Hendry öyle bir öğürdü ki Roland gülerek dizlerinin üzerine düştü, ben de onunla birlikte. Yıllardır bu şekilde kullanmadığım kaslarımı esnetmekten karnım ağrıyordu.

"Bu çok boktan," diye nefes aldı Roland, kıkırdamaktan nefesi kesilmişti.

Bu onun için sakladığımız şeyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Ancak yüzlerce masumu kendi pislikleri içinde yaşamaya zorladığı düşünülduğünde, ona bok atmak haklıymış gibi geliyordu.

Kirlenmiş eldivenleri dikkatlice çıkardım, yüzümü buruşturdum ve öğürmemeye çalıştım. Bu gece yıkanmak için sabırsızlanıyordum.

Bir bıçağı kavradım.

"Bazı cevaplar almanın zamanı geldi." Bakışlarım yukarı kaydı. "Bir yıl önce, babam seninle gizlice anlaşma yaptığında, sen çoktan bir Hortlak görmüştün, öyle mi?"

Dimitri'nin burun delikleri alevlendi. Boyun eğmekten ne kadar nefret etse de, bunu yapmanın en az acıyı vereceğini biliyordu.

Ya da o öyle sanıyordu.

"Daha önce hiç görmemiştik," diye cevap verdi sesi çakıllı bir şekilde, "ta ki Ulric kendisi bize bir tane getirene kadar. Kudurmuştu, vahşiydi ve sadece kelepçeler yüzünden alıkonulmuştu."

Bunun üzerine gözlerim fal taşı gibi açılarak Hendry ve Roland'ın aynı derecede şaşkın bakışlarıyla karşılaştım.

Ölümsüzler'i ilk kez yarım yıl önce, büyü yok edici kelepçelerin piyasaya çıkmaya başladığı sıralarda öğrendik. Yine de Dimitri'ye göre, babam bu mekanizmaya önceden sahip olmakla kalmamış, aynı zamanda Ölümsüzlerin de farkındaymış. Birini gözaltına aldırarak kadar kendine güveniyormuş.

Bunu sadece yakın çevresi biliyor olmalıydı. Ama neden?

"Kelepçelerden önce kullanacağın zehir - nedir o?" Devam ettim. "Onu nereden alıyorsun?"

Cevap vermekten kaçındı ve ben işkence arabasına doğru ilerlediğimde, "Tamam, tamam!" diye bağırdı.

Yavaşça ona döndüm, kaşlarımı kaldırarak bir cevap bekledim.

Dudağı kıvrıldı. "Cortinarius violaceus. Mor mantarlar... Onları burada yetiştiriyoruz."

Roland kollarını kavuşturarak, "Bu çok basit görünüyor," diye cevap verdi.

"Çünkü maddeyi Daranois sağlıyor. Biz sadece mantarları sağlıyoruz."

Gözlerim kısıldı.

"Daranois?" Hendry bir adım öne çıktı. "Bu mantarlar için neden size geliyorlar?"

Dimitri'nin yüzü acıyla buruşmuştu, meme uçları ya da meme uçlarının yokluğu kesinlikle acıyordu. "Toprağımız yetiştirmek için iyidir. Daranoiler... mantarlara şey yapıyorlar. Onları bir çeşit toza dönüştürüyorlar. Biz buna... siaxcide diyoruz."

Arkadaşlarımla bakiştık. Hepimiz Daranois'in kendi başına çok şey yetiştirdiğini biliyorduk... Partilerinin günlerce sürmesinin bir nedeni vardı. Uyuşturucu merkeziydiler.

Bu mantarı gerçekten topraktan dolayı mı tedarik ediyorlardı?

"Yani, size siaxcide sağlayan kişi Daranois. Yine de bir şekilde bu maddeyi neredeyse yirmi yıl önce kullandınız. Böyle bir şey olsaydı Otacia'nın haberi olurdu. Faltrun ve Daranois arasında bir anlaşma."

Dimitri boğuk bir kahkaha attı ve başını askıya yasladı. "Otacia'nın cadı avı, gölgelerdeki anlaşmaları görmelerini engelledi."

"Orduları artık barut kullanıyor," dedim sakince. "Bu da demek oluyor ki senin bu işe karıştığını biliyor olmalılar."

Dimitri'nin gözleri yavaşça kapanıyordu. "Krankla, Hendry."

"HAYIR!" Dimitri çığlık attı. "Bekle, bekle!" Hendry'nin eli kolun üzerinde dururken gözlerini hızla kırıştırdı. "Otacianların siaxcide'den haberdar olduklarını bilmiyordum. Daha yeni bir anlaşma olmalı."

O tozun Forsmont'ta neler yaptığını gördükten sonra, üretimini ortadan kaldırmamız gerektiğini biliyordum. "Onları nerede yetiştiriyorsun?"

Yutkundü. "Beni serbest bırak, sana söyleyeyim."

Yüksek sesle kıkırdadım. "Ben babamın oğluyum, Dimitri. Buradan canlı çıkma şansın olmadığını biliyorsun." Başımı öne eğdim. "Hızlı bir ölüm ya da uzun, işkenceli bir ölüm kararı senin."

Acımasızca parladı. "İşkenceyi getirin," diye tükürdü. "Faltrun'un ekonomisi mantar olmadan çökecek."

Dudaklarımı ve arabadan bir çift makas alırken yavaşça başımı salladım. "Çok asilce, Cortev. Neredeyse burayı umursuyormuşsun gibi geliyor." Gözlerindeki korkuyu görmekten zevk alıyordum ve parmaklarından geriye kalanların arasındaki ağları keserken attığı çığlıklar hoşuma gidiyordu. "Söyle bana Cortev," diye devam ettim, hiçkırın bedeninin etrafında volta atarak. "Seni Ulric kalenizde bir büyücü zulası sakladığınızı biliyor muydu?"

Boklu yüzünden aşağı sümük damlıyor, dudağı titriyordu. Siktiğimin zavallısı.

"Hayır, anlaşılmaya göre cadıları ona teslim edecektim."

Başımı yana eğdim ve dilimi şaklattım. "Ama sen onları kendine saklamaya karar verdin."

Dudağı kıvrıldı. "Bu mudur yani? Krallığınıza ihanet ettiğim için üzgün müsünüz?" Ayaklarıma tükürdü. "Otacia'nın en büyük ihanetçisi sensin."

Yüzüme bir sırtma yayıldı ve ben yaklaştıkça Dimitri soldu. Bıçağımı göz çukuruna sapladığımda çığlık attı.

Hendry'ye "Krankla," diye emrettim.

Rafin kolunu çevirdi ve Dimitri uzuvları gerilmeye başladığında feryat etti. "Lütfen! Lütfen lütfen yapma-AHH!"

Makine durduğunda bıçağı çıkardım, göz küresi de onunla birlikte çıktı ve optik sinirini yırttı.

Bıçağı eğerek sızan küreyi inceledim. "Bu bebek mavileri için çok yazık. Eminim hanımlar onları severdi." Bakışlarım onun sümüklü bedenine kaydı, kan yüzünden aşağı akıyordu. "Krallığa ihanet etmen umurumda değil. Çocukları köleleştirmen umurumda. Tecavüzcü olman umurumda."

İçinde bulunduğu duruma rağmen Dimitri güldü. "Seni lanet olası ikiyüzlü. Otacia'nın yaptığı da tam olarak bu değil mi?! Cadı çocukları hapsediyorsunuz ve eminim askerlerinizden birçoğu bedava amcığın tadını çıkarmıştır."

Sertleştim, sonra göz küresini yere fırlattım ve bıçağı kalçasına sapladım. Ağladı.

"Onları pislik içinde tutmuyoruz," diye tükürdüm. "Kafalarını tıraş etmiyoruz, kovalara işetmiyoruz ya da zorla ." Bıçağı geri çektim, kırmızı fişkırıyordu. "Ve tecavüze müsamaha göstermem, seni lanet domuz."

"Oh, sen bir kahraman değil misin?" Alçak sesle, nefessiz bir kahkaha attı. "Sanırım gerçekte ne olduğunu kabul etmekte zorlanıyorsun Silas La'Rune. Bir canavar."

Başımı öne eğdim. "İşte burada yanılıyorsun Cortev." Sadist bir gülümseme takındım. "Ne tür bir canavar olduğumu çok iyi biliyorum."

Kolu çevirmek istedim. Uzuvlarının vücudundan ayrılışını izlemek istedim. Ama benim başka planlarım vardı.

Sanki bir işaretmiş gibi, hepsi de uzun, dalgalı saçlı yirmi yedi kadın içeri girdi. Torrin'in annesi hariç hepsi yumrukları titreyerek ayağa kalkmış adama bakıyordu.

Tecavüz ettiği kadınlar.

Edmund'a her birine intikam teklifiyle gitmesini söyledim. Her biri geldi.

Hâlâ güçsüz olduklarını tahmin ediyordum ama hepsi öne çıktı. Lena'nın arkalarından geldiğini gördüğümde gülümsemem kayboldu.

Açılan gözleri önündeki manzarayı gördü: Dimitri askıya bağlanmış, bok ve kanla kaplanmıştı. Kayıp parmaklar. Kayıp meme uçları. Kayıp bir göz. Ve kirli pantolon.

Rurik'e ve diğerlerine ne yaptığımı gösterdiğini sanıyordum.

Yüzündeki yargıyı bekledim. Bana tiksintiyle bakmasını bekledim. Öyle bir şey yapmadı.

Kadınların hepsi hâlâ kelepçelerini takıyordu.

Deana bana bakarken ağladı, buna rağmen hala hayatta olmama şaşırı.

Hepsi.

"Daha önce hiç hissetmediğiniz bir ateş sizi saracak," diyor Lena dedi sakince, kadınlara hitaben. "Sizi de çevrenizdekiler kadar kolay tüketebilir. Odaklanın. Bileyin. Ve çok fazla olduğunu hissettiğinizde, kendinize *alevleri sakinleştirmenizi* söyleyin. Yeni keşfettiğiniz özgürlüğünüzü hayal edin. Sizin için gelecek olan tüm güzellikleri hayal edin."

Her kadın teker teker öne çıktı ve bileklerini adamın kalan başparmağına doğru tuttu.

Deana cihazdan çıkarılan ilk kadın oldu. Metal yere çarptıkça titremeye başladı, cildi kırmızıya döndü.

"Sen , Deana. Alevleri sakinleştir."

Göz kapaklarını sıkarak nefes alıp verdi. Dudaklarını büzdü, nefes alış verişini titriyordu, teni kızarmıştı. Gözleri nihayet açıldığında, tacizcisinin yüzüne bakarken, ateşlendi.

Alev sardı, güzel ve yıkıcı bir .

Dimitri ürperdi ve Deana çenesini kaldırarak parmaklarını eğdi ve boğazının etrafına bir ateş halkası gönderdi. Derisi cızırdamaya başladığında haykırdı.

"Eğer seni parçalamayı hak eden başkaları da olmasaydı, bu yüzüğü öyle bir sıkardım ki boğazın yarılırdı." Parmaklarını sıktı ve yüzük derisini eritirken Kral çığlık attı.

Huşu içinde izlerken, artık ateşten korkmadığımı fark ettim. Ona saygı duyuyordum.

Deana parmaklarını uzattı ve adamın etrafındaki halka yok oldu, derisi çığ ve kanlıydı. Kenara çekildi ve sıranın diğer kadına gelmesine izin verdi.

Deana'nın karanlık bakışları benimkileri buldu ve bana doğru yürüdü.

"Sana borçluyum Silas La'Rune," diye övdü önümde diz çökerek.

Durakladım, sonra hafifçe omzuna dokundum. Kahverengi gözleri yukarı doğru kaydı.

"diz çökme," diye ısrar ettim, ellerini tutup ayağa kalkmasına yardım ettim. "Bir daha asla kimsenin önünde diz çökme."

Deana'nın dudakları titredi ve dik durarak bana gülümsedi.

"Hakkınızda çok kötü şeyler duydum, Otacia Prensi," diye fısıldadı. "Ama bir gün size hizmet etmek benim için bir onur olur." Gülümsedi. "Belki bir gün krallığınız benim evim olabilir."

Onun yorumu içimi ısıttı. "Eğer dileğiniz buysa, yerine getirilecektir."

Yanakları kızardı, gülümsemesi büyüdü ve arkasını dönüp bir sonraki kadının gücüne kavuşmasını izledi.

Buna hayret ettim - öfkelerini bu şekilde boşaltma yeteneklerine imrendim. Torrin'in annesi son öldürücü vuruşu yapmadan önce, Dimitri'nin başı nihayet yere düşmeden önce, ateş ışığının her bir kadının gözlerinde dans edişini izledim.

Şimdi sıra konseyin ne bildiğini öğrenmeye gelmişti.

Birkaç saat sonra bir çift eldiveni daha attıktan sonra hayatımın en sıcak ve en uzun düşunu almaya hazır bir şekilde zindandan çıktım. Roland ve Hendry bunu yapmak için çoktan ayrılmışlardı ve kadınlar, diğer Büyücülerle birlikte bu kaledeki odalarını seçiyorlardı.

Üyelerin sahip olduğu ve ne yazık ki çok fazla olmayan bilgilere işkence ettikten sonra, dönmeden önce Saoirse'nin mezarına uğramam gerektiğini biliyordum.

Toprak yığınının önünde durduğumda mezarlık sessizdi, onu bir metre aşağıda hayal ederken gözyaşlarım yüzümden akıyordu. **SAOIRSE** yazan ahşap bir tabelanın altına taze bir buket gül yerleştirilmişti.

bile bilmiyorduk.

Yıllar önce başıma gelenlerden sonra ağlamama izin vereceğimi hiç düşünmemiştim ama hiçbir şey bundan daha trajik olamazdı.

Hayatım çok fazla ölüm ve kayıpla doluydu. Dokunduğum her şey sanki lanetlenmişim gibi mahvoldu.

Bir figürün yürüyüp yanımda durduğunu, bakır dalgaların akşam rüzgârıyla savrulduğunu fark ettim. Güneş daha yeni alçalmaya başlamıştı.

gökyüzünde.

Lena bana elini uzattı ve başımı ona çevirdiğimde Boots'u tuttuğunu gördüm.

Yüzüm öfkeyle buruştu. "Neden onun bebeğini aldın?!" Saoirse'nin onu rahatlatan tek şey olmadan toprakta tek başına olduğu düşüncesi beni titretti.

"Çünkü asla unutamayız," diye usulca ağladı, hâlâ bebeği bana uzatıyordu. "Çünkü o hatırlanmalı. Şimdi ve her zaman."

Dudaklarım titredi, bebeği seyrederken gözlerim yavaşça kırıştı. Sonunda elimi kaldırdım ve bebeği ondan aldım.

Bir parçam pervasızca bir şey yapmak istiyordu. Öfkeyle yırtıp atmak, sanki umurunda değilmiş gibi fırlatmak.

Ama sonunda başımı salladım, mezarını gördüğümde gözlerim yaşlarla doldu.

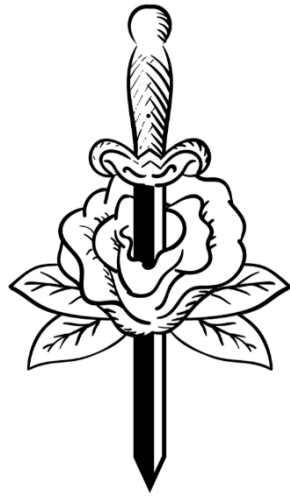
Eğer herhangi bir duygu gösterirseniz, tekrar olacaktır.

Lena sanki zihnimi okuyormuş, beni hâlâ rahatsız eden kelimeleri duyuyormuş gibi, "Duygularını göstermek bir zayıflık değildir, Silas," diye fısıldadı.

Gözlerim kapandı ve başım öne düşerken sınırlı bir iç geçirdim. Yalnız kalmak istediğim için ayaklarımı hareket ettirmeden önce sadece birkaç dakika sessizlik içinde durduk.

Beni bu hale getiren şeyin ne olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikri yoktu.

Asla da yapmazdı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

MERR CKI

T Yerel meyhanedeki enerji, insanların arasında dalgalanan duyguları hissetmek için gücümü kullanmasam bile yeterince açıktı.

Birçok Faltrunyalı çeşitli masalarda ve büyük kare bar boyunca oturmuş, başlarını öne eğmiş, içkilerini yudumluyor ve etrafındakilere bir şeyler mırıldanıyordu. Birçoğunun kaşları çatıktı ve bu kaşların birçoğu beni büyüsüz bir şekilde mekânda dolaşırken izlediklerinde daha da derinleşti.

Görünüşe bakılırsa, bu yerde başka hiçbir Büyücü yoktu, ama umutsuzca bir içkiye ihtiyacım vardı ve gerçekten umurumda değildi.

Bugün çok acımasızdı. Hem büyücüler hem de Faltrunianlar idealist bir bakış açısıyla asla olmaması gereken bir savaşa katledildiler.

Kraliyet mahzenlerine, yani sınırsız içkiye erişimimiz olsa da, Era'nın buraya geldiğini fark ettim. Onu bulmaya niyetliydim.

Bakışları ve ara sıra bana dişlerini gösterenleri görmezden gelerek bara doğru ilerledim. Barda tek başına oturan tanıdık kadın figürünü fark ettim, üzerinde uzun ve dar kırmızı bir elbise vardı, iki ince askı kumaşı yukarı kaldırıyordu.

Ben ona yaklaşırken Era sağ elinde bir martini bardağı tutmuş boşluğa bakıyordu. Elimi deri taburesinin arkasına koydum ve ona küçük bir sırıtış attım.

"Hey, sen."

Era başını tekrar bana doğru çevirdi. "Hey..." Sesi yumuşak ve sessizdi, kahverengi gözleri kısılmıştı. Endişeyle tekrar içkisine odaklandı.

Ona karşı hissettiğim çekimi görmezden gelmeye çalışarak yutkundum.

Onu öptüğüme hâlâ inanamıyordum. Ayrıldıktan sonra onu sessizce iyileştirmiş, savaş bitene kadar o odada kalmıştım.

Aramızda olanlara nasıl değineceğimi bile bilmiyordum.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Yeni gibi iyiyim."

"Sevindim," dedim usulca. "Silas nerede?" Siyah saçlı prensin bulunabilecek bir yerde olup olmadığını görmek için tavernanın etrafına bakındım. Bencilce buralarda olmamasını umuyordum.

Era içkisini yudumladı. "Erken yattı. Bugün..." İç çekti. "Bugün ona çok yüklendi."

Öyleydi. Onu küçük bir Büyücü kız için bu kadar üzülürken görmek Cadı Avcısı'nın gerçekten de bir kalbi olduğunu hepimize gösterdi.

Onun güzel formunu inceledim.

Üzerinde bir ağırlık vardı. Gerçi, yaşanan onca şey göz önüne alındığında, bu beklenen bir şeydi.

Birkaç dakika sonra başını tekrar bana doğru çevirdi ve kaşlarını çattı. "Bana o karanlık gözlerle baktığında çok ürkütücü oluyorsun, biliyorsun."

Gözlerimi kırptım ve dudagımın kenarı yukarı kalktı.

Yalancı.

"Ürkütücü mü?" diye sordum.

Gülümsemesi yerini aldı ve yanındaki koltuğu işaret etti. İtiraf etmeliyim ki bana yine soğuk davranmamasına şaşırıştım.

İçeri girdim ve barmen hemen siparişimi alıp aceleyle yerine getirdi. Bir şeyler içmek için yalvaran onca stresli Faltrunluyu düşününce üç çalışan da canla başla çalışıyordu. Ama barmenin benimle hiçbir şey yapmak istemediğini de biliyordum. En azından siparişimi aldı.

Odayı incelerken kaşlarımı çattım. Bir avuç dikkatli göz ikimizin de üzerindeydi, çoğunlukla benim üzerimdeydi ama yine de. Era gerçekten de burada yalnız olmamalıydı.

"Gimlet mi?" diye sordu şaşkın bir gülümsemeyle ve beni düşüncelerimden kopardı.

Tembel bir sırıtma önerdim. "Ne? Bu iyi bir içki."

Omuz silkti ve bardağındaki berrak sıvıyı yudumladı.

Dibinde duran zeytine baktım. "Bir martini. Hiç şaşırtıcı değil," diye yorum yaptım.

Boş bardağını barın diğer tarafına doğru kaydırırken tezgahın üzerinde şingirdadı. Yanağını yumruğunun üzerine koydu. "Nasıl yani?"

Barmen yanıma gelip içkimi önüme koyarken başımla teşekkür ettim. Ahşap barın üstüne birkaç bronz parça yerleştirdim.

"İkimizin de cini tercih etmesine şaşırmadım" demeden önce ferahlatıcı kokteylden bir yudum alarak içkimi kendime doğru kaydardım.

Gözlerini kırptırdı, sonra homurdandı. "Bizi benzer ruhlar mı sanıyorsun, Merrick?"

Sürdüğü kırmızı ruju ve çene çizgisi boyunca yumuşak bir şekilde uzanan kısa sarı saçlarını inceledim. Kahverengi gözleri, ışığın nasıl parladığına bağlı olarak zaman zaman neredeyse kehribar rengini alıyordu. Düşük ışık, irislerinde alevler dans ediyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

"Merrick?" diye sordu, gülümsemesi azalmıştı.

Kahretsin, bakıyordum.

Gerçekten ürkütücü. Yutkundum, başımı salladım ve tekrar içkimi yudumladım.

"Bir tane daha, bayan?" diye sordu tombul işçi Era'ya gülümseyerek.

bana yaptığından daha iyi davrandı. Acaba hizmet ettiği kişinin Otacia Prensesi olduğunu biliyor muydu?

"Lütfen," diye bir avuç bronz uzattı ve kadın uzaklaşmadan önce minnetle başını salladı.

"Nasılsın?" Ben sordum.

Daralmış gözlerle beni inceledi. "Neden beni okuma ihtiyacı hissediyorsun?" diye soğuk bir şekilde karşılık verdi. "Yalan söylememi falan mı bekliyorsun?"

Büyü gücümü azalttım ve gözlerim normal buz mavisine döndü. "Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Sadece nasıl hissettiğini bilmek istiyorum.

-Başkaları nasıl hissediyor?" diye hızla ekledim, içkime dönerek. "Bu doğru olsa da, çoğu insan ne demek istediğini söylemez. Hissettiklerini hissettiğimde insanları daha iyi yönlendirebiliyorum."

Bir an geçti ve elini benimkinin üzerine koyduğunda gerildim, bronz teni benim solgun tenimle keskin bir tezat oluşturuyordu. Bakışlarım ona kaydığında küçük bir gülümseme takındı. Barmen içkisini Era'ya uzattı ve aceleyle uzaklaştı. Era gözlerini benimkilerden ayırmadı ve "Sorun değil," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım ve onu tekrar okuyarak test etmeye karar verdim.

Ciddiydi. Ve bana baktığında hissediyor ki.

Hafifçe kızardığımı hissettim. Ona sıkı bir gülümseme verdim ve içkimi yudumladım.

Onun da beni ne kadar çok istediğini hissederken ona karşı nasıl dostça davranabilirim?

Elini yavaşça çekti ve martini bardağını tutarak odayı gözden geçirirken o lezzetli alt dudaklarını emdi.

"Sence diğerleri nerededir?" diye sordu altın sarısı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken.

"Asıl soru şu: Buraya neden yalnız geldin?"

İçini çekti ve elindeki zeytini içkisine atmak yerine kürdanından çıkarıp ağzına atmaya karar verdi. Çiğnemesini izlerken yanağımın içini ısırdım.

Bir süre sonra yutkundü. "Henüz uyumak istemedim." "Nasıl dayanıyorsun... gerçekten?" Tekrar sordum.

Bana gülümsedi. "Bunu bana soran ilk kişi sensin, biliyorsun," diye itiraf etti usulca. Bir yudum aldı. "Dürüstçe mi? Gözlerimi her kapattığımda o adamın üzerimde gezindiğini görüyorum. O kılıç-" Dudaklarını yana büktü ve uzaklara baktı, sol elinin parmak uçları boynunu okşuyordu. "Ölüme hiç bu kadar yakın olmamıştım. Bu..." Burnundan yavaşça bir nefes aldı, sonra tekrar bana döndü. "Orada olduğun için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin. Yanımda kaldığın için."

Sırıttım. "Birçok itirazına rağmen." Sessizce güldü. "Evet..."

Elimi onun elinin üzerine koyma sırası bendeydi. "Ne zaman istersen Prenses," diye usulca tak.

"Ciddiyim," diye ısrar etti, küçümseyici kabullenmemiştir. "Sen benim hayatımı kurtardın Merrick."

Gülümsemem kayboldu ve elini nazikçe sıktım. "Hissettiğin her şeyi hissediyorum, Era. Ciddi olduğunu biliyorum."

Gözleri dudaklarıma düşmeden önce benimkiler arasında gidip geldi. Bakışlarını kaçırmadan önce bir anlığına orada durdular. Elini benimkinin altında tuttu.

Konfor.

Elimi onun elinin üstünde tutmanın verdiği hisle kendi kendime usulca gülümsedim ve başparmağımı parmaklarının üst kısımlarında gezdirmeye cesaret ettim. Teni çok pürüzsüzdü.

Gözleri yavaşça kapandı.

Çatışma.

Era elini yavaşça çekerek ikinci kadehini bitirdi. Ben de hızlıca ilk bardağımı bitirdim.

"kalmak istemene şaşırdım," diye mırıldandı, gözleri boş bardağına dikilmişti, parmak uçları bardağın kenarlarında yavaşça geziniyordu.

"Bunu neden söyledin?"

Bana bilmiş bir ifade verdi, ama kaşlarım birbirine yapışmıştı. İçini çekti. "Seninle tanıştığımız andan beri benden hoşlanmıyorsun.

tanıştım. Benim halkım..." dedi sessizce. "Bizden neden hoşlanmadığınızı anlıyorum. Sadece neden burada olduğunuzu anlamıyorum."

Bu tavernada *onunla* konuşulmamıştı.

"Gerçekten sevmediğim tek kişi Edmund'du, o da kız kardeşime çakmaya çalıştığı içindi."

Era kıkırdadı.

"Senden hiç hoşlanmadım," dedim usulca.

"Saçmalık."

"Gerçek."

Bana boş boş baktı. "Ben senin en büyük düşmanın olan bir krallığın prensesiyim. Ve sen benden *hiç* hoşlanmadığını mı söylüyorsun?"

"Nefret etmek daha iyi bir kelime," diye sııttım. Sııttı ve kalçamı çimdikledi, ben de kıkırdadım. "Seninle ilgili varsayımlarım vardı. Eminim sen de benim hakkımda öyle düşünüyordun. Benimkilerin yanlış olduğu ortaya çıktı." Omuz silktim ve sonra "Seninki de öyle mi?" diye sorarken gülümsemem düştü.

Onun da gülümsemesi soldu. "Benimki doğrudu," dedi sessizce.

Bu sözler üzerine kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Başka tarafa bakmaya başladığımda dizimi sıktı. "Seninle ilgili varsayımlarım kötü değildi Merrick," dedi yumuşak bir sesle.

Dizimdeki elinin bana verdiği hissi görmezden gelmek için kendimi zorladım ve ben patlamadan önce elini tekrar kucağına kaydırıldı. "Viola nerede?" diye sorarken sesi biraz yükselmişti.

Onu okurken gözlerimi kıstım ve kalanını yudumladım.

Kıskançlık.

İçkim boğazımda düğümlendi ve sihrimi bastırdım. Era kaşlarını kaldırdı ve ben de gergin bir şekilde parmaklarımı onun dokunuşunu özleyen dizime vurdum. "Uyuyor. O kadar yer değiştirmek onu çok yordu. Sanırım öğleden sonraya kadar uyuyacak."

Era gözlerime bakmadı. "'Yapamam' derken ne demek istedin?"

Kaşlarımı çattım, barın üstündeki boş bakışlarını incelerken dudaklarım yana çekildi.

"Bilmiyorum."

Başını bana doğru çevirdi, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu. "Yalan söyleme."

"Ne, sen bir Empat mısın? Söyleyebilir misin?"

"Cevap ver bana."

"Viola'dan bahsederken neden kıskandın?"

Gözleri büyüdü. İnanılmaz bir kahkaha attı. "Ben öyle bir şey yapmadım!"

Gözlerimin tekrar kararmasına izin verdim, yüzümü bir sırıtma kapladı.

"Hissettiniz, Prenses. Bunu hissettim."

Gözleri kısıldı ve dudaklarını büzdü, gözleri şimdi boş bardağındaydı, işaret parmağı bardağın kenarında geziniyordu.

"Beni neden öptün?" diye sordu, sesi fısıltının biraz üzerindeydi.

Kalbim göğsümde gümbürdedi, sınırlarım beni ele geçirdi, sonunda odadaki fili ele aldım. "Sen de beni aynı sebepten dolayı öptün."

Yutkundü ve gözleri önce ağzıma, sonra tekrar gözlerime kaydı. "Ben evliyim."

"Farkındayım."

"O zaman beni neden öptün?" diye sordu, kaşlarını indirerek.

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, onu mahveden öfkeyi, suçluluğu ve kafa karışıklığını hissediyordum.

Dilimi dudak halkamın üzerinde gezdirdim. "Arzu beni ele geçirdi," diye itiraf ettim. "Başka seçeneğim yokmuş gibi hissettim."

Heyecan demlendi içinde onu Göğüs, hızlı bir şekilde söndürüldü dışarı tarafından Hissettiği ezici suçluluk duygusu. "Her zaman bir seçenek vardır," diye fısıldadı, geri çekildi ve taburesinden kalktı. "Muhtemelen yatağa gitmeliyim." Ani geri çekilişine göz kırptım. "Seninle yürüyeyim." Hemen teklif ettim,

Ayağa kalktığımda taburem gıcırdayordu.

"Hayır, Merrick." Başını iki yana salladı. "Benim... Benim boşluğa ihtiyacım var."

Koluna dokunmaya gittiğimde kabaca geri itildim. "Cadı pisliği! Hanımefendi hayır dedi!" Beni iten sarhoş insan bağırdı. "Hepiniz bir gün yeniden köleleştirileceksiniz, pislik herifler."

Etrafındaki sesler aynı fikirde olduklarını dile getirdiler. "Bahse girerim onu alt edebiliriz," diye mırıldandı sarhoş bir ses.

Beni iten adam yine aynı şeyi yaptı. "Bu çirkin piçi suratındaki kancalardan asacağım."

Era anında ileri atıldı ve bana dokunan adamı itti. "Sen o lanet çeneni kapat!"

Öfkesi beni şaşkına çevirdi. Çabucak kızgın sarhoşun yanından geçtim ve elimi sırtının küçük kısmına koydum. "Buna değmezler," diye ısrar ettim,

onu çıkışa doğru itti. "Gel, gidelim."

"Görünüşe göre insan fahişeyi kızdırmışsın," diye kıkırdadı bir diğeri. "Bazıları o sivri kulaklı hıyarlardan hoşlanıyor. Boktan bir sapkınlık ya da öyle bir şey."

Dişlerimi sıktım, içim buz kesti ve o piçlerin üzerine salınmak için yalvardım. Era'nın gözleri yaşlarla parladı ve elimi tutup barın ön kapısını iterek açtı, beni de yanına çekti.

Bizi hoş bir gece havası ve yıldızlı gökyüzü karşıladı. Artık çoğu yer kapalıydı ve insanlar derin uykudaydı. Era yürümeye devam etti ve ben de onun hissettiği her şeyi hissederek gücümü ayarladım.

Öfke. Aşağılanma. Üzüntü... çok fazla üzüntü.

"Era," dedim usulca. Elim daha sıkı sıkı, tutuşu neredeyse acı vericiydi ve beni kaleye doğru çekmeye devam etti. "Era!"

Durdu. Hızla etrafından dolaşıp onunla yüzleştim. Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. "Hey," dedim nazikçe, onları sildim ve sonra ellerini tuttum. "Senin hakkında söylediklerinin canını yakmasına izin verme. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorlar."

"*Hakkımda* ne dedikleri umurumda değil," diye tersledi, kahverengi gözleri ıslak kirpiklerinin arasından bana bakıyordu.

Gözlerimi kırptım. "*Benim hakkımda* söylediklerine kızgın mısın?"

Dudakları titredi ve yüzü buruşarak "İnsanların sana böyle davranmasından nefret ediyorum" dedi. Ellerimi sıkarken sesi kırıldı. "Çok nazik ve tatlısın Merrick. Ve sen çirkin *değilsin*. Sen çok *güzelsin*.

."

Gözleri büyüdü ve elini ağzına götürdü.

Ona bakakaldım ve birkaç dakika sessizce öylece durduk. "Sen gelmeden önce birkaç martini içtim," diye itiraf etti, yanakları iyice kızarmıştı.

Utandım. Acı verici bir şekilde utandım.

Onu hemen kendime doğru çektim ve sıkıca sarıldım. Bir süre kaskatı kesildi, sonra yüzünü göğsüme gömerek kucaklamaya karşılık verdi. Çilek ve krema gibi kokuyordu. Cennet gibi kokuyordu.

Altın sarısı saçlarını okşayarak, "Önemsediğin için teşekkürler Era," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim."

Kaç dakika geçti bilmiyorum ama utancı yavaş yavaş kaybolana, hıçkırıkları kesilene kadar ona sarıldım. Sonra yavaşça çekildi, gözlerini sildi. Kollarımız hala birbirimize sarılıydı.

Sırıtmamak için dudağımı ısırdım. "Yani... sence ben güzel miyim?"

İnledi ve beni itti, ben de gülmekten kendimi alamadım.

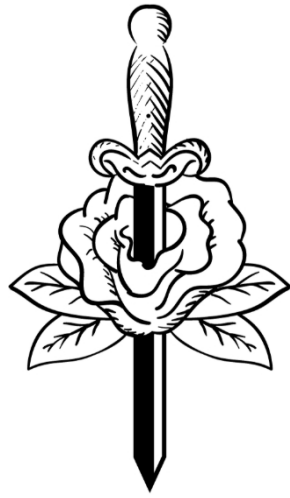
Kaleye girdikten sonra merdivenleri çıktık ve Era'yla odalarımızın bulunduğu koridora gelmeden önce orada görevli büyücülere başımla selam verdim. "Hey, Era?" dediğimde eli odasının kapı kolundaydı.

Başını bana doğru çevirdi, yüzünde söyleyeceğimi tahmin ettiği şeyden duyduğu rahatsızlık okunuyordu.

"Aramızdaki şeylerin garip olduğunu biliyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyorum." Yaklaştım, eğilip fısıldadığımda gözleri büyüdü, "Ama bence sen de güzelsin."

Onun çırpınan göz kapaklarını görünce topuklarımın üzerinde döndüm ve odama yöneldim.

OceanofPDF.com

KIRK ALTINCI BÖLÜM

LENA

A Savaşın kaosundan sonra Büyücüler devasa kaleyi ele geçirdiler. Uyumak için bir oda seçtikten sonra, arkadaşlarımla yakın çevresinde Odalarda duş aldım ve vücudumdaki kan, ter ve küllü .

Daha kaç gün böyle geçecek? Daha kaç kişiyi öldürmek zorunda kalacağım?

Bu, yaptığım şey için gerçekten pişmanlık duymadığım ilk savaştı. Silas'ın öldüğüne inandığımda hiçbir şeyin önemi yoktu. Adaleti sağlamak ve ona zarar verenlerden intikam almaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Silas'ı bu savaştan sonra hiç bu kadar iyi anlamamıştım. Buranın bütün bir kanadını yaktım ve bir sonraki emre kadar yaşanmaz hale getirdim. alevler içinde kaldı, saniyeler içinde kemik yığınlarına dönüştü. Tüm bunları *hiçbir şey* olmamış gibi yaptım. Hepsi onu kaybettiğimi düşündüğüm içindi.

Bunların ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum. Ona söylediğim sözleri düşünmek istemedim.

Seni seviyorum.

Saçlarımla odaya asılmış olan bluzlardan birini ve dar bir pantolonu giydikten sonra, Torrin'in oturduğunu bildiğim ve onu görmek istediğim odaya doğru ilerledim. Roland, Hendry ve Edmund'la takılıyordu ama onu bu gece daha sonra bulabileceğimi düşündüm. Kapıyı iki kez çaldım ve bir sonra yakışıklı, platin rengi saçlı adam kapıyı açtı.

Şimdi çok daha iyi görünüyordu, tertemizdi ve üzerinde yırtık pırtık hapishane paçavraları olmayan giysiler vardı.

Ona usulca ve o da bana karşılık verdi. "Hey," diye mırıldandı.

"Hey." Sırtışım büyüdü. "Beni içeri alacak mısınız?"

Burnunun ucuyla gülerken gülümsemesi nazlı bir hal aldı ve odaya girmeme izin vermek için kenara çekildi. Komodininin üzerinde bir şişe viski vardı ve

Yanında kehribar rengi sıvıyla dolu, neredeyse boş bir bardak vardı.

Kapıyı arkasından kapattı ve bir anda odadaki enerji değişti.

Bir an birbirimize baktık ve dudağım titredi, sonra hızla kollarımı ona doladım ve onu kendime yakın tuttum. Tıpkı hatırladığım gibi kokuyordu... sedir ağacı ve yağmurlu bir sabah gibi.

Home.

"Seni çok özledim," diye nefes aldım, sonra gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. "Tanrım, tek kelime etmeden gittiğin için seni bıçaklamak istiyorum."

Bana sarıldı ve yumuşak bir kahkaha attı. "Seni çok özledim. Hem de çok."

"Nasıl , Torrin? Olan onca şeyden sonra.
ne demiştik..."

Torrin'in çenesi tıkırdadı ve gözlerimin arasında ileri geri bakarak geri çekildi. Söylemek istemedi.

"Buluşmamız o kadar da kötü değildi, mi?" Utana sıkıla sordum.

Bunun üzerine Torrin'in gözleri büyüdü, yüzü kızardı. "*Hiç de* kötü değildi." Elleri kollarımdan aşağı kaydı. "İgon beni cesaretlendirmemiş olsa bile bu yüzden ayrılmak zorundaydım," diye sessizce itiraf etti.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Yutkundum, yumru geri çekilirken gözlerim onun adem elmasına kaydı. "Sana olan hislerim çok güçlendi, Lena," Kolları yana düştü. "Sen ve Silas'ın kaderinde birbiriniz varsınız. Sen ve ben değil. Ve ben bunu kaldıramadım. Asla ben olamayacağımı kabullenemedim."

"Torrin..." Başımı salladım ve burnumun kenarını sıktım.

Bir an için gözlerini kaçırdı, sonra yarım bir gülümsemeyle gözlerime baktı. "Sen ve Roland, ha?" dedi konuyu değiştirerek. "Bu büyük bir sürpriz."

Gözlerim büyüdü, yüzüm ısındı. "Nasıl...?"

Torrin şakağına vurdu. "Onun iffetsiz düşüncelerini duydum." Eli tekrar yanına düştü. "Silas da bana söyledi."

Silas'ın adını duyunca midem bulandı. Yüzümü buruşturdum ve alt dudağımı emdim. "Kızgın mısın?"

Kaşlarının arasında bir kırıkkılık oluştu. "Hayır, senin mutlu olmanı istiyorum. Tek istediğim bu."

Başımı salladım. "Mutlu olmak için *kendini* istemelisin. Her şeyi başkaları için yapıyorsun Torrin." Elimi göğsüme götürdüm. "*I*

Ames'i terk eden sen olmalıydın. Orası senin evindi."

Ellerimi tuttu. "Orası *bizim* evimizdi." Öne doğru eğilip alnımdan öptü ve midemde kelekler uçuşmaya başladı. "Ayrıca," gülümseyerek geri çekildi, "Igon senin olman gerekseydi gitmeni söylerdi."

Yüzünü, güzel gözlerini ve yumuşak dudaklarını, dalgalı saçlarını ve pürüzsüz tenini inceledim. Bu adam... beni her zaman korumuş olan bu adam. Her zaman dünyanın iyiliği için en iyi olanı yapmış ve asla kendisi için değil.

Sözlerim fısıltının biraz üzerindeydi. "Sence biliyor muydu?"

Söylenmemiş kelimeleri açıklığa kavuşturmak zorunda değildim. *Igon köleleştirileceğini biliyor muydu?*

Torin'in gözleri düşünürken yere kaydı ve sonra tekrar benimkilerle buluşmak için kalktı. "Muhtemelen" derken kaşlarının arasında bir kırıışıklık vardı.

"Lanet olası piç kurusu," diye nefes aldım, başımı salladım ve kollarımı kendime doladım.

Torin ellerini omuzlarıma koydu, yaklaşırken kokusu bana evimi hatırlattı. "Kesinlikle gerekli olmasa böyle bir şey yapmazdı."

"Bu dünyanın kaderi saçmalığından bıktım," diye tersledim. "Ailemi buldum, Lena."

Torin'in kırık gülümsemesiyle öfkem anında söndü. "En azından bu var. Boşuna değildi."

Dudağım titredi ve daha da yaklaşarak kollarımı beline doladım, ellerimi ondan uzak tutamadım. O da beni sıkıca tuttu.

"Dinlenmen gerek," diye fısıldadım. "*Senin* dinlenmeye ihtiyacın var," diye karşılık verdi.

Başımı arkaya yatırdım ve dudağının kenarının kalktığını görmek için yukarı kaldırdım.

Ve hiç düşünmeden dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Kucağımdan ayrılarak hızla uzaklaştı. "Lena-hayır." Başını salladı ama gözleri ağızma kaydı.

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. "Ben sadece... Seni son gördüğüm zamanı düşünmeden edemiyorum."

Yavaşça gözlerini kırıştırdı, elini kaldırıp başparmağını yanağımda gezdirdi.

Seni tekrar hissetmek istiyorum.

Düşüncelerimi duyduktan sonra usulca küfrederek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ağızlarımız açıldı ve dillerimiz birbirini izlemeye başladı. Tadı nane gibiydi ve

viski. Torrin bir elini saçlarımda gezdirdi, diğer eliyle de kışımı kavradı. Ellerimi göğsünde gezdirdim ve yüzünü avuçladım.

Bir kelime söyleyebilecek kadar uzaklaştı. "Lena," diye nefes nefese kaldı.

Sonra kapı açıldı. Roland'ın ağzı açık bize baktığını görmek için döndüm. Saçımı hızla düzelttim ve Torrin boğazını temizleyip elini kışımdan çekti.

Roland'ın yüzünde bir sırıtma belirdi. "Bensiz mi oynaşıyorsun, Ginger Snap?" kapı aralığına yaslandı.

"Özür dilerim-" diye başladı Torrin. Bilmediği şey, Roland ve benim birbirimize ne kadar değer versek de aramızdaki şeyin sadece eğlence için olduğuydu.

Roland elinde bir şişe şarap tutuyordu. "Kim sarhoş olmak ister?"

Üçümüz dördüncü şişe şarabımızı içiyorduk. Roland galibiyetimizi kutlamak istiyordu ve kraliyet mahzenlerine erişimimiz olduğunu düşünürsek tehlikeli bir alkol kaynağımız vardı. Bu gerçekten de kutlamaya değer bir şeydi. Yine de zihnim bu kadar çok cansız yüzün görüntüsünden kaçamıyordu.

Sadece içmek ve bu gece her şeyi unutmak istedim.

Savaştan sonra Silas anlaşılır bir şekilde erken yatmak istedi. Ona Saoirse'nin bebeğini verdikten sonra konuşmadık. Muhtemelen diğer çiftler de teslim oldu. Roland onların ayrılmasından sonra Hendry'nin nereye gittiğinden emin değildi ama onu tanıyorsam muhtemelen güzel bir kadına kur yapmaya gitmiştir. Daha olgun yaşlarda biriyle.

Yüzüm kızarmıştı ve bunun alkolden mi yoksa üçümüz yatağın önündeki halının üzerinde kâğıt oynarken Roland ve Torrin'i izlerken hissettiğim dayanılmaz arzudan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Bu adamların ikisiyle de yatmışım. Ve burada oturmuş, ikisini de uzanmış, sarhoş ve gülerken izlerken, kendimi ikisini de aynı anda almayı hayal ederken buldum.

Yerdeki yerimde kıpırdandım.

Tanrım... Ben bir fahişe miyim?

Torrin'in sarhoş gözleri benimkilere kaydı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"İkimizi de istediğini mi söylüyorsun, Lena?"

Gözlerim yuvalarından fırlamak üzereydi. Elimdeki kâğıtları yere bıraktım ve içimi yudumladım.

Roland bana yan yan sırttı, dirseği kalkık tek dizine dayanmış, yanağı yumruğunun üzerinde duruyordu. Bakışları Torrin'e kaydı. "Az önce ne oldu?"

"Lena ikimizi de aynı anda yatağa atmak istiyor."

İçimi yudumlarken boğuldum ve başımı kaldırdım. "Torrin!" Elimdeki kâğıt destesini kaptığım gibi ona fırlattım ve iki adam da güldü. "İstemiyorum. Ben sadece-"

"Hayal mi kuruyorsun, Ginger Snap?" Gözleri Torrin'e kaydı, sonra tekrar bana döndü. "İkiniz de öyleyseniz ben varım."

Gözlerim irileşti ve kendi yüzü de kızaran Torrin'e dikildi. Roland'a bakmadan önce gözleri vücudumda gezindi.

Üçümüz de sarhoştuk ve kesinlikle böyle bir karar vermek için doğru kafa yapısında değildik.

Torrin gözleri tekrar benimkilere dönerken gülümsemesini tutmaya çalıştı.

Siktir, bana mı kalmış?

Gözlerim Roland'ın pazularında, altın teninde, sonra Torrin'in kaslı kalçalarında ve kararmış gözlerinde gezindi.

"Ne istiyorsun, Lena?" Torrin yumuşak bir sesle sordu.

Gözlerimi kıptım, görüşüm hafifçe dönüyordu. Çok sarhoştum ama yine de çok tahrik olmuşum. Roland beni arkadan alırken kendimi Torrin'in sikini emerken hayal ettim. Sonra tam tersi, ben dilimi Roland'ın uzunluğu boyunca döndürürken Torrin'in amımın içine kaydığını hayal ettim.

Torrin'in gözleri kısa süreliğine açıldı, sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Dudakları ayrıldı ve dillerimiz yavaş, seksi daireler çizmeye başladı. Dilindeki böğürtlen şarabının tadı çok hoştu.

Dişleri alt dudağında gezinen, gözleri arzuyla dolu Roland'a bakacak kadar uzaklaştım. Ona yumuşak bir gülümseme verdim ve dudağı dişlerinden kurtuldu, yüzünde muzip bir sırıtış oluştu.

Torrin bana doğru sürünürken Roland'ın içeri girmesine izin verecek kadar geri çekildi. Roland ensemini tuttu ve ağzımı kendine doğru çekti. Dudaklarını boynumda gezdirmeden önce birkaç yavaş öpücük paylaştık.

Usluca inledim, gözlerim bir an için kapandı ve Torrin'e bakmak için açtım.

Bir an için kıskançlık görmeyi bekledim ama gözlerinde şehvetten başka bir şey yoktu. Bakışları Roland'ın tişörtünün altından göğsümü avuçladığı yere doğru kaydı.

Roland boynumu öpüp dudaklarımı dudaklarıyla kavrarken Torrin öne doğru eğildi. Roland parmaklarıyla göğüs ucumu okşarken ve boynumun derisini emerken ağzının içinde inledim.

Öpüşmemizi derinleştirirken parmaklarımı Torrin'in saçlarında gezdirdim, diğer kolum Roland'ın gövdesine dolanarak onu yakınımda tuttu.

Kahretsin... Bu iki adamın dudaklarının üzerimde olması beni çılgına çeviriyordu. Roland'ın dudakları boynumdan çekildi, yüzünde yaramaz bir sırıtış vardı.

"Bunu yatağa götürelim, olur mu?"

Torrin aynı derecede şeytani bir sırıtışla dudaklarını benimkilerden ayırdı. Beni kaldırdığında çığlık attım ve üçümüz birden yatağa koştuk. Roland tişörtünü çıkarıp o nefis, bronzlaşmış karın kaslarını ortaya çıkarırken Torrin beni yatağın önünde durdurdu, iki adam da şimdi önümde duruyordu. Gömleğini çıkarırken gülümsedi ve onu görünce vücudumda bir sıcaklık oluştu. Geçen yıl birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırladım.

Gözlerim Roland'a, o büyüleyici ela gözlere kaydı. O güzel gülümsemeye. "Sıra sende, Ginger Snap."

Gülümsememi bastırdım, sonra bluzumun düğmelerini açmaya başladım. Gömleği çıkardım ve kırmızı dantelli sütyenim ortaya çıktı.

"Siktir," diye nefes aldı Torrin ve Roland'ın gözlerinin karardığını, dudaklarının ağır göğüslerime bakarken aralandığını izledim.

İkisine de bakmak için başımı yukarı kaldırdığımda sıırttım ve sonra pantolonumun düğmelerini açarak kalçalarımın aşağı kaydırarak iç çamaşırını ortaya çıkardım. Odamda bulduğumu düşünürsek Roland bu takımı daha önce hiç görmemişti.

Roland hiç vakit kaybetmeden düğmelerini açtı ve güçlü bacaklarından aşağı kaydırarak ereksiyonunu serbest bıraktı.

Bir süre sonra Torrin'inki de indi ve çok geçmeden iki adam da çıplak karşımda duruyordu. Roland'ın gözleri bir an Torrin'in üzerinde gezindi ve birlikte samimi oldukları düşüncesiyle yanaklarım kızardı.

Torrin kızardı.

"Bunun için yeterince sarhoş muyum bilmiyorum."

Yanaklarım daha da kızarak usulca güldüm ve Torrin'in düşüncelerini Roland'a sessizce aktarmasını izledim. Ela gözleri açılmadan önce

eğlenerek benimkine kaydı.

"Yaramaz kız." Dudaklarını yalayarak sırttı. "Dizlerinin üzerine çök."

İtaat ettim. Her iki adama da bakarken dudağımı ısırdım, kalın yarakları üzerimde belirliyordu. Gözlerim Torrin'inkilerle buluştu ve tüm yaşadıklarından sonra ilk önce onun bir şeyi hak ettiğine karar verdim... çünkü onu özlemiştim.

Dilimi şaftı boyunca kaydırduğımda Torrin keskin bir şekilde nefes aldı, sonra uzunluğunu ağzıma çekti. Dikkatimi şişmiş kafasına odaklayarak dilimi onun üzerinde döndürmeye başladığımda eli nazikçe saçlarımın arasından süzüldü.

Yumuşak bir inilti çıkardı ve ben de ona baktım. Beni izlerken gözleri ağırlaştı, ağzı aralandı.

Gözlerim Roland'a kaydı, kendini okşarken yüzünde benzer bir ifade vardı. Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kalktı. "Bu konuda mükemmel, değil mi?"

Torrin soluk soluğa bir kahkaha attı. "."

Sözleri bacaklarımın arasına sıcaklık gönderdi. Sonunda onu ağzımdan çıkarıp elimle okşamadan önce Torrin'i emmeye devam ettim, prekumunun tuzluluğunu tattım. Gözleri geri döndü ve ben de dikkatimi Roland'a yöneltip gülümseyerek parmağımla onu işaret ettim.

Torrin'in eli tekrar yanına giderken dudaklarını içeri doğru yuvarlayarak öne doğru adım attı. Roland'ın sikini ağzıma aldım ve diğer elimle Torrin'i okşarken onu şapırdatarak yalamaya başladım.

Ben onların zevkini ortaya çıkarırken her iki adamın da nefes alışları zorlaşıyordu. Roland saçlarımı kuvvetle kavradı ve kalçalarını daha da derine sokarak her hamlesinde boğazımın arkasına vurdu. Aleti serbest kaldığında inledi ve ben nefesimi tutmak için bir an durdum, tükürük yüzümden aşağı damlıyordu.

Torrin elimi tutarak vuruşlarımı durdurdu, sonra beni kollarına aldı. Torrin beni şiltenin üzerine oturturken Roland yatağın üzerinde zıpladı ve diz çökmüş pozisyonda kaldı.

"Seni görmem gerek," diye nefes alırken arkama uzanıp sütyenimi çözdü. Göğüslerim serbest kaldı ve Torrin beni sırt üstü yatırırken küfretti.

Roland sikini aşağı indirdi ve Torrin göğüslerimin kenarlarını öperken ben de onu emmeye devam ettim. Meme uçlarımdan birini ağzına alıp dilini kabarık tepenin üzerinde gezdirdiğinde sırtım kamburlaştı.

"Torrin," diye mırıldandım Roland'ın sikinin üzerinden.

Torrin taraf değiştirdi, öpücüklerini aşağıya doğru takip etmeden önce her iki göğse de eşit şefkat gösterdi. Daha da aşağıya.

"Onun senin amını yalamasını izlemek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı Roland.

Yarı kapalı gözlerim onun şakacı gülümsemesini görmek için yukarı fırladı. Dilim ucunda daireler çizirken başparmağı yanağımı okşadı.

Roland'la seks yapmak çok eğlenceliydi. Hiç yargılamıyordu. Eğlenceliydi. Bana *aşık* olmadığını biliyordum ama beni sevdiğini de biliyordum. Tıpkı benim onu sevdiğim gibi.

Tıpkı Torrin'i sevdiğim gibi.

Torrin iç çamaşırımı indirdi ve bacaklarımı aralayıp ılık, ıslak dilini merkezime doğru kaydırđı anda tüm düşünceler yok oldu.

Elim içgüdüsel olarak platin saçlarını kavrarken haykırdım ve Torrin'in dili klitorisimi okşarken Roland'ı daha hızlı emdim.

"Kahretsin... ne manzara ama," diye inledi Roland, Torrin'in dilini amımın üzerinde gezdirip her dudağını ağzına almasını izlerken gözleri büyüyordu.

Torrin uyarılmışlığını yalayarak ustaca vuruşlarına devam etti. Kahverengi gözleri benimkilerle her buluştuğunda, Roland'ı emmemi izlerken, kalçalarım başının etrafında daha sıkı kenetlendi.

Parmağını içime sokmaya başladığında, çözölmeye başladım.

"Boşalacağım," diye nefes aldım, Roland'ın siki ağzımdan fırlamıştı. Roland'ı elimle okşadım ve izlemek için eğildim. "Evet, aynen böyle," diye bağırdım.

Torrin dilini hızla döndürerek sinir yığınımına saldırdı ve ben başımı arkaya atarak orgazmın içimde dalgalanmasıyla coşku içinde feryat ettim, iç duvarlarım parmağının etrafında kenetlendi.

Nefesimi toplarken dilimi tekrar Roland'ın boyunda gezdirdim.

Daha fazlasını. Daha fazlasını istedim. Bu anın bitmesini hiç istemedim.

"Kıçını anladım, Brighthell," diye espri yaptı Roland. "Ama ondan önce onun ıslak amını hissediyorum."

Tanrım, adam çok kabaydı. Buna bayıldım.

Torrin kalçama hafif bir öpücük kondurdu. "Arkanı dön bebeğim," dedi Torrin ve cinsel organım zonklamaya başladı.

Bana böyle seslenmene bayılıyorum.

Torrin'in yüzü kızarmıştı ve seksi gülümsemesi karşısında onu bacaklarımın arasına çekmek istedim.

Ama Roland girişime doğru hizalanırken ben dört ayak üzerinde Torrin'e doğru döndüm. Amım çoktan sırlsıklam olmuştu ve Roland kolaylıkla içeri kaydı, bedenim onun büyüklüğünü karşılamak için esnedi.

Torrin'in siki ağzıma girdiğinde haykırdım. Her iki erkeğin de beni sahiplenme hissi içimde hızla bir orgazm daha yarattı. Roland beni mkemmek bir hızda beceriyordu; teninin benimkine çarpma sesi sadece uyarılmamı artırdı. Torrin'e baktım, onunla uğraşırken gülümsüyordum.

"Ne kadar güzel olduğuna bir bak," diye fısıldadı yanağımı sevgiyle okşayarak. "İkimizi de çok iyi karşılıyorsun."

Roland'ın kalçalarındaki tutuşu sıkılaştığında gözlerim geri yuvarlandı, sıkı sıcaklığım onu içine çekerken boğazından inilteler yükseldi.

"Onu hissetmem gerek," diye Torrin.

Roland siki içimden çıkmadan önce bana birkaç sert ve derin hamle yaptı. Torrin'in siki ağzımdan kurtuldu ve ben ona binerken o da yatağa uzandı. Onu giriş yerimle hizaladım ve otururken yüksek sesle inledim, tüm uzunluğu içimde kayıyordu.

Tanrım, çok iyi hissediyorsun.

Güçlü elleri kıçımı kavramadan önce kalçalarımın dolaştı ve beni Roland için gerdi. Roland'ın eğilip dar ıkışımı yalamaya başlamasını beklemiyordum.

"Roland!" Haykırdım ve uzaklaşmak için hamle yaptım ama Torrin beni sıkıca tuttu.

"Buna ihtiyacın olacak," dedi Torrin usulca ve sonra daha sert bir şekilde içime girdi. Torrin'in içimi doldurması ve Roland'ın dilinin yasak yerlerde dolaşması beni şehvet dolu bir çılgınlığa sürüklüyordu.

"Bu kıı doldurmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı Roland, sonra diliyle deliğimi sikmeden önce popoma sert bir tokat attı.

"Ah, Tanrım," diye inledim, sonra Torrin'in boğazını yalamaya başladım. Cevap veren iniltisi göğsünde gmbrdedi ve Roland yüzünü kıımın arasına gömerken onun kalınlığının beni içine almasının tadını çıkararak aşağı yukarı zıpladım.

Dili aşağı yukarı hareket ederken, Torrin'in sikine ne kadar yakın olduğuna odaklandım.

"Beni yalamasını görmek ister misin, Lena?"

"Siktir," diye inledim boynuna karşı. "Evet...evet..."

Torrin'in Roland'la telepatik olarak iletişim kuruyor olması gerektiğini biliyordum, çünkü Roland tam Torrin dönmeme söylediğinde durdu.

Her iki erkeğin de uçları kızarmış ve sızıntı halinde olan ağrıyan sikini kaldırdım ve kendimi döndürerek amımın Torrin'in yüzünün üzerinde durmasını sağladım. Roland sırtıarak eğilip Torrin'in sikini ağzına aldığıında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Roland emmeye başladığında Torrin inledi, amımı bir kez daha yalamadan önce başı bir anlığına geriye düştü.

Vay anasını. Roland, Torrin'e kafa atıyordu.

Roland dilini Torrin'in şaftı boyunca kaydırarak ucundaki topladı ve bana muzip bir gülümseme verdi. "Onu benimle paylaş."

Allah kahretsin.

Torrin iki parmağını içime sokarken dudağımı ısırarak bir çığlığı bastırdım. Roland da aynısını yaparken ben başımı eğip onun şaftını yaladım.

Torrin'i birlikte tatmin ederken dillerimiz kesişiyor, Roland yavaş, höpürdeterek emmeler arasında beni uzun, tutkulu öpücöklere boğuyordu.

Bu güzel adamı ağzında bir horozla görmek çok erotik bir manzaraydı.

Roland Torrin'in sikini kavradı ve bana doğru yaklaştırdı. Ağzımı kaydırarak hepsini ağzıma aldım ve Roland'ın ağzını indirip Torrin'in taşaklarını ağzına aldığıını görünce ikinci orgazmım içimde dalgalandı.

Torrin yüksek sesle inledi ve beni parmaklarıyla becerirken boşaldım, horozunun etrafında mutluluk içinde çığlık attım.

"Siktir," diye nefes aldı Torrin.

Sikini ağzımdan çıkardığıında Roland dilini bir kez daha yukarı çekti, Roland'ın dili son bir kez ucunu okşadığında Torrin'in siki seğıirdi.

"Geri , Lena," diye emretti Roland.

Torrin'in kızarmış yüzüyle karşılaştım. Nefesim kesilmişti, hayatımın en müstehcen seksiyile kafam iyiydi.

Utangaçlığını hissedebiliyordum ama parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve eğilerek onu tutkuyla öptüm.

Bu çok ateşliydi.

Roland'ın tükürdüğünü duyduğumda, ılık tükürüğünün kıcımdan aşağı döküldüğünü hissettiğimde dudaklarında, dilinde kendimi tattım. Daha sonra kendini

Torrin amıma yeniden girerek Roland için parmaklarıyla beni tekrar araladı.

"Evet, öyleydi."

Roland kıcıımı itmeye başladı ve ben acıdan irkildim. "Bunu daha önce yaptın mı?" Roland nazikçe sordu.

Silas'la birkaç kez birlikte olmuşum. Ama aradan yarım on yıldan fazla zaman geçmişti. "Çok uzun zamandır değil," diye itiraf ettim nefes nefese.

"Yavaş gideceğim," diye söz verdi. "Ama çok fazla gelirse dururum. Sadece söylemen yeterli."

Ona baktım, usulca gülümsedim ve o da eğilip sırtımı öptü. Daha fazla itti ve ben yumuşak bir inilti çıkardım. Torrin kalçalarını sallamaya başladı, zevk acıyı bulanıklaştırmaya yardımcı oluyordu.

Buna devam ettik, Roland derinlere indikçe Torrin beni memnun ediyordu. Kendimi çok dolu hissediyordum, her ikisinin de kalın boyları beni yayıyordu.

Tekrar eğildim ve Torrin'i yavaşça öptüm. Umutsuzca.

Seni özledim.

"Ben de seni özledim bebeğim."

Roland neredeyse kabzasına kadar gömülürken inlemelerim daha yüksek, daha muhtaç bir hal aldı. Önceden hatırladığım tek şey, Silas kıcıımı becerdiğinde orgazmlarımın ne kadar yoğun olduğuydu, bunu yaparken parmaklarını klitorisimin üzerinde döndürüyordu. Her iki deliğim de doluyken bu hissin ne kadar olağanüstü olacağını ancak hayal edebilirdim.

"Lanet olsun," diye Roland. "Çok sıkısın, Lena."

Roland'ın bana taktığı lakabı sevmeye başlamıştım ama bana Lena demesinde beni daha da tahrik eden, daha samimi bir şey vardı.

Her iki adam da inliyor, nefes nefese kalıyor, çok ağır nefes alıyordu. Avuçlarım Torrin'in yüzünün iki yanına gelecek şekilde eğildim ve Roland kalçalarımı kavrayıp içime daha hızlı girerken o da göğüslerimi ellerinin arasına alıp ikisini de ağzına götürdü.

Torrin göğüslerimi birbirine bastırdı, dilini bir meme ucundan diğerine sürükledi, Roland benimkini tutarken kalçalarını yukarı itti.

Daha fazla dayanamadım. Zevk doruğa ulaşana kadar yükseldikçe yükseldi. Kukum sıkıştı ve Torrin kollarını bana doladığında öne doğru düşerek çığlık attığımda ciğerlerimden çıkan seslerin farkında değildim.

Adamlar dalgalı hale gelene kadar itişlerini artırdılar, ikisi de içime boşalırken yüksek sesle inlediler.

İkisinin de içimde zonkladığını hissettim. Roland nefesini tutarken alnı sırtıma yaslanmıştı, Torrin'in kolları ise iki yanında gevşek duruyordu.

"Lanet olsun..." Roland iç çekerek yavaşça içimden çıktı. Rahatsızlık hissiyle irkildim ve sonra Torrin de kendini dışarı çekti.

Birkaç dakika daha nefes alış verişini düzenledikten sonra Roland banyoya doğru yürüdü. Beni temizlemek için bir bezi ıslatırken lavabonun açıldığını duydum.

Eğildim, bakışlarım Torrin'e doğru kaydı. Utanç içimde yükselmeye başladı, onun da öyle olduğunu tahmin ediyorum, ama o sadece gülümsedi ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Roland tekrar odaya girdi, önce sırtımı usulca öptü, sonra seksimi, sonra da kıçımı sildi. Sonra yumuşak, kuru bir havluyla beni kuruladı.

Roland yatağa yığılırken ben de Torrin'in üzerinden kalktım. Ben de gibi hissediyordum; hepimiz iyice bitkin düşmüştük.

Torrin kıkırdadı ve dirseklerinin üzerine yaslandı. "Burada uyumayacaksın, Aubeze."

Roland başını çevirerek gözlerini ona dikti. "Harika bir kafa verdiğim için aldığım teşekkür bu mu?" diye alay etti.

Torrin'in yanakları kızardı, zihninde onunla nazikçe konuşurken gergin gözleri bana yöneldi.

Bunu daha önce yaptın mı?

"Asla." Sırıttı. "Beni yoldan çıkardığı için alkolü ve senin yaramaz düşüncelerini suçluyorum."

"Bugün hepimiz neredeyse ölüyorduk. Bence biraz yaşamamız iyi olur." Roland esnedi, pantolonunu almadan önce yatakta doğrulup biraz tökezledi.

Kıkırdadım. "Bok suratlısın," diye not ettim.

Pantolonunu giyerken omzunun üzerinden bana orantısız bir sırtıma fırlattı. "Ve sen değilsin? Hm?"

Dudağımı ısırdım, o da usulca gülerken başını salladı.

"Ben yatmaya gidiyorum. Elowen akşamdan kalma ilaçları yapıyor mu? Sanırım sabah onlara ihtiyacımız olacak."

Torrin elini kısa saçlarının arasından geçirdi. "Umarım öyledir. İçimde haklı olduğuna dair bir his var. Başım dönüyor."

Roland kıkırdadı. "İkinize de iyi geceler." Bana bir göz kırptı, sonra kapıdan çıkıp gitti ve Torrin'le beni baş başa bıraktı.

Birden sinirlerim gerilmeye başladı. Neyse ki Torrin'e baktığımda omzuma bir öpücük kondurdu. Sonra da yanağıma.

Ama sonra durakladı ve duruşunun sertleştiğini söyleyebilirim. Titrek bir nefes aldı.

"Bu bir daha olamaz. seks."

Kaşlarım birbirine yaklaştı, kollarım içgüdüsel olarak göğsümü kapattı. "Anlamıyorum... Neden? Beğenmedin mi?"

"Hoşuma gitti. Ama sorun şu ki çok fazla hoşlandım. *Senden* çok hoşlanıyorum. Ve ne kadar çılgınca eğer de sevdiğin kişinin Silas olduğunu biliyorum."

İtiraz edecek oldum ama burnunun ucuyla güldü.

"Senin de beni sevdiğini biliyorum. Ama her zaman o olacak."

Ağzımı açıp birkaç kez kapattım, nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. "İkinizi daha yeni becerdim ve sen Silas'tan mı bahsediyorsun?"

Torrin'in hüzünlü gözleri beni ezdi. "Roland gibi olamam, hiçbir bağ olmadan takılamam. Hiçbir şey hissetmeden. Sana çok fazla değer veriyorum." Yataktan kalktı, şifonyerden şortunu alıp dar kalçalarına kadar sıyırdı.

"Bir daha gitmeyeceksin, değil mi?" Sessizce sordum, korku beni ele geçirmişti. "Seni tekrar kaybedemem."

Önümde durdu ve elini dağınık saçlarımda gezdirdi. "Hayır, Lena. Ben kalacağım. Söz veriyorum."

Gözlerim düştü ve başımı salladım. Sonra ayağa kalktım, önce iç çamaşırimi, sonra sütyenimi, sonra da kıyafetimi giydim. Pantolonumun düğmelerini ilikleme zor oldu ve gerçekten ne kadar çakırkeyif olduğumu fark ettim.

Yan yana uyumak istememesi beni incitti ama aynı zamanda anlayışla karşıladım.

Odadan çıkmadan önce ona sıkıca sarıldım ve yanağımı çıplak göğsüne yasladım. "İyi olduğun için çok mutluyum. Burada olduğun için çok minnettarım."

"Hâlâ özgür olduğuma inanamıyorum." Uzaklaştı, gözleri serbest bırakılmamış yaşlarla parlıyordu. "Bunun için sana her zaman borçlu olacağım."

Elim onunkine doğru kaydı ve yanık izleri olan elini tuttu. Başparmağımı kusurlu deride gezdirdim. "Sana borçlu olan benim."

Onu öpmek istedim ama kendimi tuttum ve odasından çıkmadan önce kolumu bıraktım.

Odama doğru yürürken, koridor dönüyor, sarhoş düşüncelerim beni rahatsız ediyordu.

Roland ve Torrin ile seks yaptım. Aynı anda. Birlikte. Roland, Torrin'in aletini emdi. Ben de onunla emdim.

Köprücük kemiklerimi ovuşturdum. Eğlenceliydi. Gerçekten eğlenceliydi. Ama şu anda hissettiğim boşluğu fark etmekten kendimi alamadım.

İki kişiyle sevişip sonrasında nasıl bu kadar yalnız hissedebilirsin?

Roland sadece eğlence istiyordu ve beni yanlış anlamayın, o eğlenceliydi. Ve Torrin, her şeye rağmen, Ruhu başkasına bağlı olan biriyle birlikte olmayı asla kabul etmezdi.

Bir zamanlar sahip olduklarıma asla sahip olamadım... ve bu beni öldürdü.

Tam odama varmak üzereyken sağ tarafımdaki kapı açıldı ve Silas dışarı çıktı.

Silas.

Suçluluk duygusu üzerime çöktü. Utanç.

Az önce yaptığım şeyi bilseydi ne düşünürdü? Hayal kırıklığına uğrar mıydı? İğrenir miydi?

Titremesini önlemek için dudağımı ısırdım ve ilerlemeye devam ederken bakışlarımı hızla kaçırdım.

Artık birlikte olmadığımızı biliyordum, o halde neden ona ihanet etmişim gibi hissediyordum?

"Lena?"

Donakaldım ama arkamı dönmedim. "Evet?" Fısıldadım.

Silas'ın eli hafifçe kolumu kavradı ve ona doğru döndüm. Kaşlarını çatı, altın rengi gözleri kızarmış yüzümü inceliyordu.

Saat gece 1'i geçiyordu. Neden ayaktaydı? "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye mırıldandım. Tanrım, ayıkmış gibi bile davranamıyordum. Dağınık saçlarımı ya da muhtemelen bulaşmış makyajımı düşünmek istemiyordum. Tanrılar adına ne yaptığımı anlamamasını umuyordum.

Ona bakarken gözlerim yaşlarla doldu. Her şeyden çok sevdiğim adama.

Torrin haklıydı.

Haklı olduğu için ona lanet olsun.

Seks bir oyalanmaydı, keyifli bir oyalanma ama her zamanki gibi Silas'ı gördüğüm anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Birlikte geçirdiğimiz zamanların anıları beynime hücum etti.

Silas'la seks farklıydı. Onunla birlikteyken kendimi tamamlanmış hissederdim. El üstünde tutulduğumu. Anlaşılmış. Aynı anda hem sakın hem de vahşi hissediyordum, hem tapılıyor hem de arzulanıyordum.

Sevildiğimi hissettim.

Bana her zaman sevildiğimi hissettirmişti.

Ruh Bağım.

Onsuz asla mutlu olamazdım. Bunu artık kesin olarak biliyordum.

Torin'i sevdim. Roland'ı sevdim. Ama bu aşk Silas'a olan aşkım gibi değildi. Ne kadar çok istesem de kıyaslanamazdı.

Beni incelemeye devam etti, yüz hatlarını endişe kaplamıştı. "Yalan söylediğini anlayabiliyorum." Sözleri birkaç damla gözyaşını serbest bıraktı ve gözleri öfkeyle doldu. "Biri seni incitti mi?" diye sordu.

"Hayır." Ellerinden kurtuldum. "Beni rahat bırak," diye mırıldandım. Ona kötü davranmak istemiyordum ama devam ederse bu koridorda yıkılacaktım.

Beceriksizce döndüm ve odama doğru ilerledim. O da arkamdan geldi.

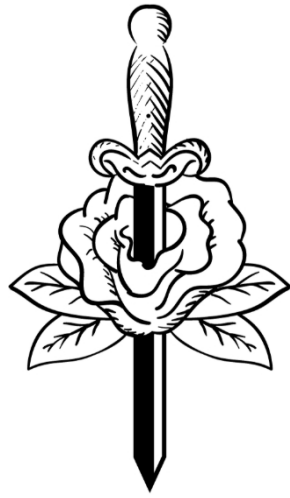
"Bırak beni, Silas. Lütfen." Odamın kapı kolunu kavrarken sesim kesildi.

"Sarhoşsun," dedi elini benimkinin üzerine koyarak. Gözlerim onunkilere kaydı. "Lena, konuş benimle."

Dudağım titredi ve kapımı açtım. "İstemiyorum. Lütfen, git."

Yüzündeki ifade kalbimi paramparça etti ve sonra sadece başını salladı. "İyi geceler, Lena..."

Sonra da gitti. Ayakkabılarımı bile çıkaramayacak kadar bitkin bir halde yatağıma yığıldım ve usulca ağlayarak uyudum.

BÖLÜM KIRK YEDİ

LENA

I Hayal edilebilecek en korkunç migrene uyandım, bu bir şok olmamalı. Ağzım bir çöl kadar kuruydu ve kusma ihtiyacı beni tehdit ediyordu. beni tuvalete koşturmaya yetecek kadar.

Bağırsaklarımı yukarı fırlattıktan sonra, sanki bu gecenin günahlarını temizleyecekmiş gibi dişlerimi iki kez fırçaladım. Duş aldım, vücudumu iyice keseledim ve saçlarımı bal ve yulaf sabunuyla yıkadıktan sonra duştan çıktım ve lavabodan biraz su içtim.

Beyaz bluzum ve siyah pantolonumla botlarımı giydikten sonra Elowen'ın odasına doğru ilerlerken Torrin'in çoktan kapıda durduğunu ve kollarını çerçeveye dayadığını gördüm.

Tam ona bir şişe uzatırken yanına gittim ve hemen içti.

Gözleri üzerimde gezindi. "Sen de mi Lena?" diye sordu, başını sallayarak ve gülerek. "Bu kadar çok içmemeniz gerekiyor."

Torrin bana yarım bir gülümseme verdi, gözleri çerçevemde gezinirken döndü ve alandan çıktı. Elowen'ın odasına girdim, Edmund köşede bir bıçağı bileliyordu.

"Günaydın Lena," diye sıcak bir şekilde selamladı, yüzü düştü. "Tanrım! Görünüyorsun-" Elowen ona ölümcül bir bakış fırlattı ve o da ensesini ovuşturdu. "L-

"Zor bir gece geçirmiş gibisin."

Hiçbir fikrin yok.

"Dün çok acımasızdı, Edmund. Lena'nın bitkin görünmesine şaşmamalı." Gözlerini bana çevirdi. "Ayrıca bazı doğum kontrol iksirleri de hazırladım. Bir tane daha yapmanın zamanı geldi."

Elowen odalarındaki mini mutfakta çalışmaya başladı. Bilerek daha lüks bir odaya yerleştirilmişlerdi; El en iyi şifacımızdı ve bugün savaştan sonra insanların toniğe ihtiyacı olacaktı.

"?" Yatağında otururken ona nazikçe sordum.

Gözlerini elindeki işe dikmiş, bir tencereye su doldurup kaynatıyordu. "Ben... Ben bu konuda konuşmak istemiyorum."

Gözlerim Edmund'a kaydı, o da bana hüzünlü bir gülümseme verdi. Saoirse'ye acısız bir ölüm sağlamak için ne kadar güçlü olmalıydı... Hayal bile edemezdim.

Elowen ufacak tefecik bir şeydi, bir metre boyunda ve grubumuzun en küçüğüydü. Ama içinde çok ama çok büyük bir direnç vardı.

Kardeşi tarafından nefret edilen bir çocukluk geçirmişti. Ayana Astair'in başına gelenler yüzünden kendini suçladığı koca bir çocukluk -ve bazen yetişkinlik- geçirmişti.

Henüz on dört yaşındayken düşük yaptığımda bana yardım etmişti. Anne ve babasının öldüğünü gördü, sonra da Hortlak olduklarına şahit oldu.

Tecavüze uğradıktan sonra kırılan bedenimi iyileştirmişti. Ve şimdi, çaresiz bir çocuğun boynuna bir hançer saplayarak ona huzur verdi.

Onun gücü bana ilham verdi.

"Roland bir tane istedi mi?"

Edmund . "Roland'ın muhtemelen hâlâ uyuduğunu zaten biliyorsun."

Buna gülümsedim. Evet, muhtemelen uyuyordu.

"Onun için de bir tane yapabilir misin?"

Elowen başını salladı, seyahatlerimizden topladığı otları ezerek kaynayan kazanın içine attı.

Onu incelerken farklı bir şey hissettim. Ne olduğundan emin değildim.

"Hey, Edmund?" Başımı ona doğru eğerek sordum. "El ve ben biraz yalnız kalabilir miyiz?"

Elowen, "Sana bu konuda konuşmak istemediğimi söylemiştim," dediği sırada bıçağını bilemeye ara verdi.

Ondan hiç bu kadar sert bir ses tonu duymamıştım. Edmund'un bakışları hüzünlendi ve ayağa kalkarak ona doğru yürüdü. Elleri artık tezgahı kavırıyordu.

"Ellie... onunla konuşmalısın," diye mırıldanarak sırtını sıvazladı.

Sert bir şekilde yerinde dururken omuzları titredi ve sonunda başını sallayarak kabul etti.

Edmund onun başının üstünü öperken yataktan kalktım, sonra da bizi yalnız bırakarak oradan ayrıldım. Başım beni öldürüyordu ama yine de arkadaşım için duyduğum endişe her şeyin önüne geçmişti.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Elowen ilaçları hazırlamayı bitirdi ve sihrini karışımlara kattı.

Omzunun üzerinden bana baktı ve elini kaldırıp tencerenin altındaki ateşi söndürürken gözlerim aşağıya kaydı.

Nefesim kesildi, gözlerim tekrar onunkilere dikildi. "El, sen-"

Parmak uçlarını uzattı ve ateş elinden koluna doğru süzülürken nefesim kesildi.

Elowen ateşi ele

geçirmişti. "Ne zaman?"

Nefes aldım.

"Dün gece," diye cevap verdi sessizce, alevin dağılmasına izin vererek. Ben ona doğru ilerlerken o da iki şişe içki doldurmaya başladı.

"Beni çağırmalıydın."

"Edmund bana yardım etti," diye ısrar etti, bana ilaçları ve ardından doğum kontrol iksirini uzatırken dudağı titriyordu. "O benim ışığım. Benim dayanağım." Alt dudağını çiğnedi, kaşlarını indirdi. "Çok kızgıyım, Lena. Hiç bu kadar acı hissetmemiştim. Hiçbir şeyin moralimi bozmasına izin vermedim. Ama bu..." Su rengi gözleri pencereye doğru kayarak dışarıdaki krallığı seyretti. "Bu dünyada çok fazla çirkinlik var. Artık umut hissetmekte zorlanıyorum."

Şişeleri taktığım çapraz çantaya yerleştirdim ve arkadaşşıma sarıldım.

"İnan bana Elowen, bu duyguyla her gün mücadele ediyorum." Kollarını tutarak geri çekildim. "Ama sen çirkinliğin karşısında güzelliği gördün. Edmund'da gördüğün şey her şeyin gidişatını değiştirdi. O, umudun var olduğunun kanıtı."

Açık renk gözleri benimkiler arasında gidip geldi.

"Silas gibi mi?" Yutkundum, kollarımı indirdim.

"Onu önce sen kurtardın. Her şeyin seyrini değiştiren eylem bu oldu." Başını iki yana salladı. "Onda hiçbir zaman iyilik görmedim... hiçbirinde. Sadece Edmund'da gördüm çünkü o benim Ruh Bağım."

Kıpırdamadan durdum, kelimeler bulmakta zorlanıyordum.

"İkinize dikkat ediyordum... Birbirinden her şeyden çok nefret etmesi gereken iki kişi, diğerinin hayatta kalmasını sağlamak için şiddetle savaşıyor. O senin Ruh Bağın, değil mi?"

Hızla göz kırpmam, ağzımın açılıp kapanması Elowen'a bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

"Bunu bana gerçekten kanıtlayan neydi biliyor musun?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. "O götürülürken ve Saoirse onun için ağlarken, ona Erabella'nın değil *senin* yanına gitmesini söyledi." Öne doğru bir adım attı ve kalbim hızlandı, her şeyi anlayacağı düşüncesiyle sinirlerim tepeme çıktı. "Bu yüzden sana her zaman ilgi gösterdi."

"Elowen..." Başımı salladım. "Ne zaman öğrendin?" diye sordu.

Ona her şeyi anlatmak, kardeşinin ve kuzeninin bildiği her şeyi anlatmak istiyordum. Ama şimdi zamanı değildi.

"Bir süredir hissediyorum," diye cevap verdim. Yalan değil. "Ama Elowen, Ruh Bağı bağlantısı yeterli değil. Kişinin karakteri onun hakkında ne hissettiğimi belirler." İçimi çektim ve elimi buklelerimin arasında gezdirdim. Sonra çantamdan bir şişe çıkardım ve içindekileri boğazımdan aşağı döktüm. İksiri yuttuktan ve akşamdan kalma halimi tedavi ettikten sonra devam ettim, "Edmund'un senin için ne olduğunu anlamadan önce, *hareketlerinden* onun iyi bir adam olduğunu gördün."

"Silas size onun da iyi bir adam olduğunu gösteren ne yaptı? Forsmont'ta olanlardan sonra size karşı tutumu yüzünden mi?"

Gözlerim doldu, sesim kısıldı ve "Laith Kalesi'nde tecavüze uğradıktan sonra bana yaptığı muameleydi" dedim.

Elowen'in gözleri parladı, küçük eli titreyerek ağzını kapattı. "Lena... Ben... Hiçbir fikrim yoktu." Başımı salladı, gözlerinde yaşlar birikiyordu. "Dövüldüğünü biliyordum ama asla tahmin edemezdim."

"Sorun yok." Burnumu çektim, gözlerimi sildim ve ona acınası bir gülümseme verdim. "O olaydan sonra nasıl bir adam olduğunu çok iyi anladım. Hasarlı bir geçmişin acısını çekiyor. Kendini ayakta tutmak için sırlar sakladığını hissediyorum, herkesin önünde boğulmaktan korkuyor... kimsenin onu kıyıya çıkarmak istemeyeceğinden korkuyor." Ona boş şişeyi geri uzattım, kendimi fiziksel olarak yeni gibi hissediyordum. "Ama ne kadar soğuk ve duygusuz görünürse görünsün, kalbi saftır. Babasının onu taş a çevirmeye çalışmasına rağmen kalbi altından yapılmış."

Elowen gözlerini kırıştıtararak görüşünü netleştirdi ve bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Edmund onu seviyor. Nedenini uzun süre anlayamadım." Koluma nazik bir el koydu. "Haklısın. Çirkinliklerin arasında kamufle edilmiş bir güzellik var. Sadece onu aramalıyız." Kollarını bir kez daha bana doladı. "Teşekkür ederim, Lena."

"Eğer bana ihtiyacın olursa, El, lütfen bana gel. Ateş bazen öngörülemez olabiliyor, özellikle de değer verdiğimiz kişiler tehlikedeyken."

Elowen'ın odasından çıktıktan sonra Roland'ın kapısını çaldım kapıyı açtığımda onu her zamanki ağzı açık uyuma pozisyonunda buldum.

Kendi kendime kıkırdadım ve şişeyi yatağının yanındaki komodinin üzerine koymak için sessizce yürüdüm.

Yine de girişimi duydu ve ağzı kapandı, gözleri yavaşça kırpışarak açıldı.

"Günaydın," dedim nazikçe.

"Ah, başım," diye inledi, eliyle gözlerini kapattı. "İşte." Şişeyi aldım. "İyice aç."

Parmaklarının arasından bana baktı, sonra ağzını açmadan önce sırtıttı. Mantarı çıkardım, iksiri içine döktüm ve o da yuttu.

"Elowen için Tanrılara şükürler olsun," diye şükretti, sonra yatakta doğrulup dağınık kahverengi saçlarını karıştırdı.

"Dürüst olmak gerekirse," diye kabul ettim kapıya doğru ilerlerken. Roland kolumu tuttu. "Nasıl hissediyorsun?"

Omzumun üzerinden ona baktım. "O iksirden sonra normale döndün."

Bana donuk bir bakış attı. "Kastettiğim bu değildi."

İçimi çektim ve yatağın üzerinde onun yanına oturdum. "Ben..."

Bilmiyorum." Yumuşak gözlerle beni inceledi.

"Hiç aşık oldun mu Roland?" Forsmont'ta bana aşık olmadığını söylediğini hatırlamama rağmen bir süre sonra sordum.

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ve ensesini ovuşturdu. "Ben- şey... sana değer vermediğimden değil-"

Homurdandım ve göğsüne vurdum. "Bana aşık olmadığını biliyorum. Bu yüzden sormadım." İçimi çektim, gözlerim yere kaydı. "Sordum çünkü... bildiğin gibi. Bana aşık bir adama aşık oldum." Yüzümü ona döndüm. "Sıradan seks eğlencelidir, gerçekten eğlencelidir ama kıyaslanamaz. Aynı şey değil."

Dudağım titredi ve Roland elimi tuttu.

"Onu özlüyorum," dedim, sesim kırık bir fısıltıya dönüşmüştü. "Quill?" diye sordu, hikâyemi hatırlayarak.

Başımı salladım. "Bir yanım onunla hiç tanışmamış olmayı diliyor... neler kaçırdığımı bilmemeyi. Keşke karşılaştıracak bir şeyim olmasaydı."

"*Sevip de , hiç sevmemekten iyidir' diye bir söz olduğunu sanıyordum.*"

"Kaybetmek çok fena acıtıyor... bunca zaman sonra bile." Gözlerim kucağıma düştü, Roland'ın eli hâlâ benimkine dolanmıştı.

"Seni seviyorum, biliyorsun," dedi sessizce.

Yutkundum ve elini sıktım. "Ben de seni seviyorum," diye itiraf ettim.

"Bu savaş bittiğinde ve neredeyse her gün ölmediğimizde... belki size daha fazlasını sunabilirim."

Onu kucakladım. "Arkadaşlığın bana zaten çok şey kattı. Bunun değişmesini asla istemiyorum." Onu sıktım. "Ve dün için minnettar olmadığımı düşünme. O savaştan sonra sanırım hepimizin rahatlamaya ihtiyacı vardı."

O da beni sıktı, sonra geri çekti. "Yani... bu kadar mı? Çabalarımızın sonucu mu?"

Bacağını çimdikledim. "Seni haberdar edeceğim. Ama şimdilik sadece kendime odaklanmam gerekiyor. Bu lanet savaşı kazanmaya odaklanmalıyım."

Bana rahat bir gülümseme verdi. "Bana ihtiyacın olursa her zaman buradayım." Yanağına bir öpücük kondurdum. "Ben de senin için her zaman buradayım."

Bazı Büyücüler Faltrun'da kalmak ve onu baştan aşağı değiştirmek istiyordu. Bu krallık ahlaktan yoksundu ve burada yaşayan bazılarının kalbi olduğunu bilsem de, türçülük bir gecede değiştirilebilecek bir şey değildi. Burada kalmaya ve burayı daha iyi hale getirmeye istekli olanlara hayranlık duydum.

Torin'in ailesi gibi diğerleri de Ames halkına dönmek istiyordu. Evlerine. Güvenliğe. Buradan mümkün olduğunca uzakta olmak isteyen hiç kimseyi yargılamadım.

O öğleden sonra güneş pırıl pırıl parlıyordu ve hepimiz kalenin taht odasında duruyorduk. Uzun değerlendirmelerden sonra Deana Faltrun'un Yüce'si seçildi. Silas gülümserken gözlerinde bir parıltı oluşmasını izledim, odadakiler Deana'nın önünde eğiliyordu.

Gözlerim, arkasında sadece bir avuç Faltrunian muhafızla kenarda duran babama kaydı. Hayatta kalan askerlere üç seçenek sunulmuştu: davaya sadakat yemini edip muhafız birliğinin bir üyesi olarak kalmak, unvanlarını teslim edip krallıkta kalmak ya da tamamen ayrılmak. Çoğu teslim oldu, bazıları ayrıldı ve çok azı orduda kalmayı tercih etti.

Deana'nın kısa taç giyme töreninden sonra Dani'yi kaptığım gibi yanıma çektim. "Rozavar Dağı'na ısınmak istiyorum."

"Lanet olsun," diye mırıldandı, yavru mavi gözleri bana odaklanmıştı. "Hemen atlamak istiyorsun, ha?"

Kollarımı kavuşturdum, dudaklarımın kenarları yukarı doğru döndü.

"Yaptım

Sana omnia vulnera eius biraz zorlukla."

Dani'nin ağzı açık kalınca ona büyüü yolculuk sırasında nasıl ezberlediğimi ve Silas'ın yaralarını iyileştirmek için nasıl başarıyla uyguladığımı anlattım.

Bana tembel bir sırıtışla baktı. "Kesinlikle çok güçlüsün, Yüce." Gülümsemesi duraksadı. "Ama bu büyü kalbi zayıf olanlar için değil. Sonrasında tamamen tükeneceksin."

"Bunu düşündüm ve bizimle gelmek isteyen bir avuç Büyücüden bir şekilde enerji çekip çekemeyeceğimi merak ettim. Elowen'in iyileştirmesine rağmen, birçoğu hala yorgun. Mümkünse onları güvenli bir yere ulaştırmak istiyorum."

Dani dudaklarını yana çekti. "Onların enerjisini kesinlikle çekebilirsin. Biz Büyücüler geçmişte bu büyüü böyle yaptık. Asıl soru, tüm o insanları geride bıraktıktan sonra bizi geri ışınlamayı başarıp başaramayacağınız." "Dışarıda dururken bana enerjilerini gönderemezler mi? daire?"

Bu konu hakkında düşündü. "Yani, potansiyel olarak. Doğuştan gelen yeteneklerimiz olmadan bunu asla bu şekilde yapamazdık. Ama kulağa... dahice geliyor, gerçekten."

Büyücülerin kendi büyüleriyle ışınlanabildiklerini okumuştum. İyileştirme ya da büyü gibi, bu da her büyücünün öğrenebileceği bir büyü türüydü. Sorun şuydu ki, bunun öğretilmesi gerekiyordu ve nasıl yapılacağını bilen biriyle hiç karşılaşmamıştım. Bu ve gerektirdiği güç, tanıdığım herhangi bir Büyücünün beceri setinin çok ötesindeydi.

"Bunu Warlock yöntemiyle yapmak çok daha fazla enerji gerektiriyor," diye devam etti. "Ama korkunç bir durumda, buna değer." Gözleri benimkilerle kilitlendi. "Gücünün çok fazlasını harcamanın neye benzediğini gördün. Hiç hoş değil. Bu yüzden, bunu tamamladıktan sonra, halkının yardımıyla bile olsa, büyüü bırakman gerekecek - sadece kısa bir süreliğine."

Başımı yavaşça salladım, zihnim detaylı sayfalara geri döndü. "Öğrendiğimiz diğer türler... O özel büyüün içinde bulunduğu yere ulaşmam gerekti. Ama bu ışınlanma büyüünün nereden geldiğini bilmezsem ne yaparım?"

Dani mırıldandı. "Işınlanma tüm vücudunuzdan gelir. Her şeyiniz. Her ne kadar büyücülük konusunda uzman olmasam da, ışınlanmanın bizim için en zor kısmının güç miktarıyla başa çıkmak olduğunu biliyorum. I

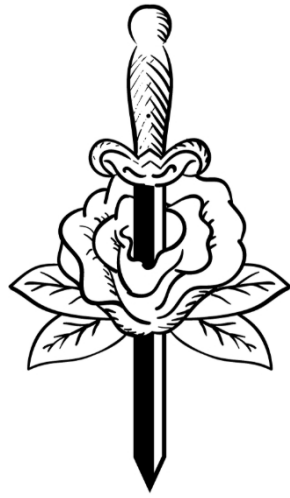
Bir Büyücü için hayal edin, büyü bir bağ olmadan -bizim durumumuzda pentagram- o seviyeye gerçekten ulaşabilmek gerçek zorluğun bulunduğu yerdir."

Bana sıcak bir gülümseme sunan babama dönüp baktım.

Eğer bunu başarırsam annem hayatının aşkını tekrar görebilecek.

Başarısız olmazdım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK YAŞ

LENA

A Dani ile konuşmamın ardından, bana yaklaşmadan önce adamlarına veda sözleri söyleyen babama doğru yürüdüm.

"Başardık," dedi nefes nefese. "Bu krallık o kadar uzun yıllardır yozlaşmış ki... Nasıl büyüyeceğini hayal bile edemiyorum." Durakladı. "Sen nasılsın?"

Ona gülümsedim. "Dayanıyorum." Kulağımdaki halka küpeleri sinirli bir şekilde çektim, onun varlığında hâlâ garip hissediyordum. Elim yanıma doğru kaydı. "Bir büyü yapmaya çalışacağım... halkımdan bazılarını diğerlerinin yaşadığı bir yere getirecek bir büyü." Durakladım. "Annem orada."

Kokusu düştü, nefes verirken ağzı yarıldı.

"Sen... sen de gelmek ister misin?"

Gözlerini hızla kırıştırdı, gülümseyerek başını sallarken gözleri yaşlarla doldu. "Evet, bunu çok isterim."

Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. "Peki o zaman, eşyalarını topla. Bu gece gidiyoruz."

Geldiğimden beri kafamı kurcalayan bir soruya cevap bulmak için krallıkta tek başıma dolaşıyordum. Başımı meşe bir kapının üzerinde beliren tabelaya doğru çevirdim.

Sanatçı Loncası.

İçeri girdim ve görünüşüm karşısında hızla kaybolan bir gülümsemeyle karşılaştım.

Umurumda değildi. Burada kulaklarımı saklamayacaktım. Kadının şaşkın bakışlarına rağmen ilerledim ve sergilenen çeşitli tabloları, heykelleri ve çizimleri taradım.

İşçi -ya da sanırım sahibi- üşümüş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu endişeyle, yeşil saçlarını yuvarlak kulağının arkasına sıkıştırarak.

Geniş odada dolaşırken gözlerimi tablolardan ayırmadım. "Bir arkadaşım burada bir eser sipariş etmişti. Adı 'Yeniden Doğuş' idi." Ona döndüm ve irkildiğini fark ettim.

Gözlerimi devirmekten kaçındım.

"Sanatçının adını biliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım, gözlerim bir kez daha şaheserlerin üzerinde gezindi. "Ne yazık ki hayır. Sadece tanımını hatırlıyorum: *Bir aşığın ateşiyle ölüm.*"

Bunun üzerine karamel rengi gözleri daha da büyüdü. "Oh...oh Tanrım."

Masasının arkasından hızla çıkarken kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Bahsettiğiniz parça... onu kardeşim yaptı."

"Kardeşin mi?" Neden paniklemiş gibi davrandığından emin olamayarak sordum. Başıyla arka taraftaki bir odayı işaret etti.

"Beni takip edin."

Tereddüt ettim ama itaat etmeye karar verdim. Bana zarar vermek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Denemesi aptallık olurdu.

Kadın durana kadar mesafeyi koruyarak onu takip ettim. Narin eliyle önündeki, diğerlerinden daha yüksekte asılı bir tabloyu işaret etti.

Altındaki gravüre baktım. **ASAEL NEFELİ** sanatçı olarak listelenmişti.

Resim kaledekinin neredeyse aynısıydı, ancak koyu dumanı çevreleyen turuncu ve kırmızı tonlar yerine alev beyazdı. Kaosun içinden yıldız ışığı gibi parlayan gümüş kıvılcımlar fışkırıyor gibiydi.

Beyaz alev ve gümüş kıvılcımlar.

Gözlerim resmin ismine kaydı ve açıklamayı gördüğümde kalbim duracak gibi oldu.

Arınma: Anka kuşunun yükselişi.

"Ne oluyor lan?" diye nefes aldım, sonra gözlerimi kısarak genç kadına doğru kaydım. "Kardeşin resmine neden bu ismi verdi? Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum," dedi sakince. "On beş yıl önce iş yerimize siyah saçlı bir adam geldi. Ben o zamanlar küçük bir kızdım, kardeşim

sadece on dört yaşındaydı. O bir dahiydi, yaşıtlarından çok daha yetenekliydi." Yorgun bakışları sanat eserine kaydı. "Bu onun ilk büyük siparişiydi. Adam bunun kızı için olduğunu söyledi: Otacia Kraliçesi."

Ryia'nın yıllar önce söylediği sözleri hatırlayarak aklım karıştı.

"Bu parça bana babam tarafından hediye edildi. Faltrun'da yetenekli bir ressam tarafından yaptırıldı. Esere Yeniden Doğuş adını verdi."

Parçanın adını o koydu.

"Parçalara isim veren kimdi?" Ben sordum.

"Kraliçe'nin babası Ramiel onlara isim verdi. Asael'e sadece ne boyayacağı söylendi."

Kaşlarım çatıldı ve kız kardeş resmine geri döndüm. "Neden birlikte değiller?"

Omuz silkti. "Birinin burada kalması için ısrar etti, bunun için epeyce altın ödedi. Asla satılmayacağını söyledi."

Resmi inceledim, bir işaret, herhangi bir şey aradım.

"Kardeşin şimdi nerede?" Bastırdım.

"Halsted'de yaşıyor... Geçen yıl güçlerine katılmak için ressamlığı bıraktı."

Bu dikkatimi çekti. "Bütün bunlardan başka bir krallığın askeri olmak için mi vazgeçti?" Şüpheyle sordum.

Viski rengi gözleri benimkilerde kaldı. "Hiç mantıklı değil, değil mi?" Gözleri tekrar *Arınma*'ya kaydı. "Kardeşim resim yapmayı çok severdi. Bu onun tutkusuydu ama Ramiel geçen yıl Asael'le özel olarak konuşmak için geri döndüğünde, ağabeyim solgun yüzlü ve titreyerek geri döndü. Söylediği bir şey onu o akşam Halsted'e gitmek üzere toparlanmasına yetecek kadar sarsmış."

Ramiel... Bu adam bir şeyler biliyor gibi görünüyor.

Ryia'nın hangi krallıktan geldiğini hatırlamaya çalışırken başım döndü. Halsted miydi? Hayır... belki Kalrael?

Silas bu bilgiyi biliyor olmalı. Benimle büyükbabası hakkında hiç konuşmadı, ancak bu noktada herhangi bir bilgi faydalı olacaktır.

"Senin adın ne?" Ses tonumu yumuşatarak sordum.

Tereddüt etti. "Dagne. Dagne Nefeli."

Başımı salladım, gözlerim son bir kez tabloya kaydı.

Bir aşığın ateşiyle ölüm... Anka kuşunun yükselişi...

Bir süre düşündükten sonra Dagne'ye "Adım Lena Daelyra," dedim.

"Biliyorum."

Kaşlarım birbirine çatıldı ve ona dönüp baktım.

"Kraliçe'nin babası -Ramiel- Asael'e senin adını söyledi."

"Nasıl? Kraliçe'nin babasıyla daha önce hiç konuşmadım."

Ama belki de Ryia ona benden bahsetmiştir.

"Benim hakkımda ne dedi?" Ona doğru bir adım atarak ısrar ettim.

"Resimlerden haberin olduğunu söyledi." Elleri elbisesinin sıktı. "Ve Asael'e seni kurtarmasını söyledi."

Dondum kaldım, yüzüm düştü. "Beni kurtarmak mı?

Neyden?" Yutkundu. "Bilmiyorum."

Dani, "Bunu yapabilirsin Lena," diye güvence verdi.

Titrek bir nefes aldım ve o akşam pentagramı çizmeye başladım. Titharan dilinde *Accipe corpus meum alibi* kelimelerini tebeşirle yere kazıdım ve hedefimiz olan Rozavar Dağı'nı da aynı dilde dairenin altına yazdım.

The Artist's Guild'deki tuhaf deneyimden sonra Silas'ı aramaya başladım ama kısa süre sonra vazgeçtim.

Hâlâ onunla yüzleşmeye hazır değildim. İsrar edeceğini, ona dün gece neyin yanlış olduğunu anlatmamı isteyeceğini biliyordum ve henüz bu konuşmaya hazır değildim. Daha önce hiç kullanmadığım bir büyü türünü denerken duygusal olarak olabildiğince dengeli olmak istiyordum.

Ona seni kurtarmasını söyledi.

Bana Ramiel bir kahin tarafından konuşuluyormuş gibi geldi. Belki de Kayın? Yine de onunla konuşmuş ya da beni bir tehlikeye karşı uyarılmış olsaydı bana söylerdi... değil mi?

Igon'un Torrin'i nasıl tehlikeye attığını düşününce midem bulandı. Onu bir yıl boyunca köleleştirildiği bir yere gönderdi. Belki de acı çekmem gerekiyordu... Belki de Kayın bunu biliyordu.

Kahrolası kahinler.

"Yani bazı semboller çiziyor, birkaç kelime söylüyor ve bum, oradayız öyle mi?" Waylon beni düşüncelerimden çekip çıkararak şüpheyi sordu. Torrin, ailesi ve birkaç büyücü ben çizerken beni izliyordu.

Dani homurdandı. Bu akşam erkek formundaydı. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Ama evet, senin anlayacağın şekilde... bunun gibi bir şey."

Hâlâ tasarım üzerinde çalışırken, "Büyünüzden yararlanmanız gerekiyor," diye tarif ettim. "Işınlanma... daha önce hiç yapmadığım bir tür."

"Ve bunu sana bir Büyücü mü öğretti?" Dani kollarını kavuşturmuş, yavru gözleriyle ona sırtırken yüzü soldu.

Buradaki Büyücüler, bir Büyücü ile bir Büyücünün birlikte çalıştığını hiç görmedikleri için merakla baktılar. Kesinlikle, bir Büyücünün her zaman Büyücü büyüğü olduğuna inanılan şeyi kullandığını hiç görmemişlerdi.

Tasarım tamamlandığında oflayıp pufladım, elimin tersiyle alnımı sildim ve tebeşiri sütyenime geri koydum. "Bunu denerken rahat olduğuna emin misin?"

Hemen cevap verdi. "Onu görmem gerek."

Başımı eğdim, sonra çizdiğim sembol çemberinin içine yerleştirdim ve ellerimi pantolonuma sürdüm.

"Birlikte seyahat etmek isteyen kişinin büyü yapan kişiyle fiziksel temas halinde olması gerekir." Dani elimi kavradı, çemberin içine girdi ve sonra kaşlarını kaldırarak babama baktı.

Bunu fark eden Waylon diğer elimi kavradı. Tuhaftı... onun dokunuşu. Rahatlatıcı ama yabancı. Tanıdık ama değil.

Torin bir elini omzuma koydu, ailesi de diğer elini omzuma koydu ve bir avuç insan tebeşirle çizilmiş sembolün içine girerek ellerini kollarıma ve bacaklarıma koydu.

Dani, "Büyünüzü ve enerjinizi Lena'ya odaklayın," diye talimat verdi. "Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu birisi.

Ama hissettim, dokunuşlarından enerji transferini hissettim, altımdaki semboller şimdi mor renkte parlıyordu.

Biz hazırдық.

Derin bir nefes aldım, Dani ve Waylon'ın ellerini sıktım, sonra kendi içimin derinliklerine uzandım.

"*Accipe corpus meum alibi*" diye bağırırken elimden geleni yaptım.

Işınlanma hissi başka hiçbir şeye benzemiyordu. Gücümün arttığını, enerjinin ezici bir hızla içime dolduğunu hissettim. Ama saniyeler içinde Rozavar Dağı'ndaki çimenlik alanlar ayaklarımdan altındaydı, ılık rüzgâr etrafımda ve benimle birlikte seyahat edenlerin etrafında dönüyordu. Güneş batıyordu, gökyüzü parlak bir turuncuydu.

Nefesim kesildi ve soluk soluğa dizlerimin üzerine düştüm. Torrin anında babamla birlikte yanımdaydı ve iyi olduğumdan emin olmak istiyorlardı.

"Seyahat ederken büyünüzü önemli ölçüde tüketir. Sadece bir saniyeye ihtiyacı var," dedi Dani basitçe, kollarını gererek.

Torrin sırtımı ovdu ve ben nefes nefese kalırken hafifçe sıvazladı. "İyi misin?" diye sordu endişeyle.

"Süper," diye mırıldandım, sonra nihayet kendime geldiğimde .

Torrin kıkırdadı, sonra ayağa kalkmama yardım etti. Ames'in Büyücüleri bizi şaşkın gözlerle ve sessizce inceledikten sonra içlerinden biri "Yüce'miz geri döndü!" diye tezahürat yaptı.

Dağdaki kalabalık sevinç çığlıkları atıyordu ve ben hepsinin iyi ve mutlu göründüğünü görünce sııttım. Geçtiğimiz beş yıl boyunca değer verdiğim insanlar koşarak bana, Torrin'e sarıldılar ve on beş yıl sonra Tobias ve Josie Brighthell'i görünce nefes nefese kaldılar.

Neyse ki, genel olarak bu dağın tepesine ulaşmak için bir portal gerektiğinden, kimse ortaya çıkmamıza şaşırmış görünmüyordu, ancak insanlar bir Warlock'un huzurlarında olduğunu fark ettiklerinde şüpheli bakışlar ortaya çıkmaya başladı.

"Lena? Torrin?!"

Sol tarafıma döndüğümde annemin gözleri yaşlı ve sırtarak kalabalığı yarmaya çalıştığını gördüm. Yaklaşan kavuşmamızı hisseden kalabalık dağıldı ve birbirimize doğru koştuk, sarılırken neredeyse birbirimize çarpıyorduk.

"Kızım," diye ağladı. "Senin için çok endişelendim!" Uzaklaştı, yüzümü tuttu ve yanlış bir şey olup olmadığını kontrol etti. Tatmin olduğunda, şimdi yanımda olan Torrin'e baktı.

"Merhaba, Minerva."

Geniş geniş sııttı. "Çok fazla sorum var." Soluk soluğa bir kahkaha attı.

Dudağımı ısırdım. "Sanırım çok daha fazlasına sahip olmak üzeresin."

Yorumum üzerine kaşları çatıldı ve birkaç adım arkamda kimin durduğunu görebilmesi için geri çekildim.

Annemin çenesi açıldı ve bir an sonra bir inilti duyuldu, elini ağzına götürürken yüzü buruştu.

Babamın yüzü de onunkini yansıtıyordu.

"Minerva." Hıçkırıklara boğuldu. "Waylon."

Ona doğru koştı ve onu kucağına çekti. Kadın bir an şaşkınlık içinde donup kaldı, sonra kollarını adama sıkıca sarıp göğsüne doğru ağlamaya başladı.

"Nasıl?" diye bağırdı ve bir süre sonra geri çekildi. Yüzünü bana doğru çevirdi. "Nasıl?"

"O benim hayatımı kurtardı," dedim usulca. "Faltrun'da. Bu uzun bir hikâye."

Ağlamaklı gözleri tekrar babama döndü ve başını eğerek ona baktı.

"Son yirmi dört yılımı seni özleyerek geçirdim," diye fısıldadı, saçlarını sivri kulağının arkasına sıkıştırırken. Parmağı sivri kıkırdakta gezinirken gözyaşları yüzünden aşağı aktı. "Bu beni asla korkutup kaçırmazdı," diye fısıldadı.

Elini adamın yanağına değdirirken yüzü tekrar buruştu. "Seni özledim, Waylon. Çok özür dilerim..." Tekrar ağlamaya başladı.

"Sizi biraz yalnız bırakalım," dedim usulca ve Waylon minnettar bir baş hareketiyle bizi selamladı, biz uzaklaşırken ikisi de ters yönde ilerliyordu.

Göz ucuyla Immeron'un bizi karşılamaya geldiğini gördüm. "Lena!

Dönmüşsün. Tahmin ettiğimden daha erken. Yine de mükemmel! Ben Merrick için küçük bir şey." Durakladı, kaşları birbirine yaklaştı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

İşıldadım. "Tanrım, sana anlatacak çok şeyim var."

Yemek masasında otururken Immeron'a son birkaç ay içinde olanları anlatırken yüzünün ve buruşmasını izlemek komikti. Ona Half-Life Pass'teki Vampir karşılaşmasını anlattım ve onu Dani ile tanıştırdım, Forsmont'taki Büyücüler ve Büyücülerin onların sihirlerini kendi sihirlerimiz gibi nasıl kullanabilecekleri hakkında her şeyi anlattım. Ona Hortlakların belirgin evriminden ve Gölgelelerin Efendisi ile karşılaşmasından, Silahı elde etme arzusu da dahil olmak üzere bahsettim. Ona *Potestas Verae Maleficis*'teki kehaneti ve Otacian arması ile Asael'in resminin buna nasıl işaret ettiğini anlatarak bitirdim. Bitirdiğimde ay gökyüzünde yükselmişti.

Immeron çenesi yere düşmüş bir şekilde bana baktı.

Kulağımdaki piercingleri parmaklarımin arasında yuvarladım. "Çılgınca, değil mi?"

"Lanet olası bir panik atak geçireceğim," diye mırıldandı ve ben de kıkırdadım. "Bu kehanetle ilgili bir şey dikkatimi çekti, özellikle de resim."

"Oh?"

Sakalını sıvazladı, gözleri düşüncede kaybolmuştu. "Beyaz alev demiştin. Bu Azrae'nin gücü."

Kaşlarını birbirine çatıldı. "Azrae? İntikam Tanrısı mı?"

"Gerçekten de. Tüm Tanrı ve Tanrıçaların kendilerine özgü özel büyü türü vardı. Azrae'ninki beyaz alevdi. Valor'unki gölge manipülasyonuydu. Celluna ruhları birbirine bağlayabiliyordu, dolayısıyla Ruh-Bağı bağı. Tithara kronokinezi gücüne sahipti - zamanı değiştirme yeteneği. Ancak Ravaiana'ninki her zaman bir sırdı. Daha doğrusu, kimse bunu belgeleyecek kadar tanık olmamıştı." Koltuğunda ayaklarını sürüyerek oturdu. "Her Tanrı'nın zıttı vardır. Bu bir denge. Ravaiana yaşamdır, Valor ise ölüm. Celluna Sevgi, Tithara ise Bilgeliktir."

"Akla karşı kalp," diye mırıldandım.

Immeron başını salladı.

"Peki Azrae'nin zıttı kim?"

"Azrae bence en büyüleyici Tanrı. Ravaiana'nın gücünün bilinmemesi dışında, Azrae hakkında diğerlerinden daha fazla şey bilinmiyor. Bazıları ona İntikam Tanrısı diyor. Bazıları ise Adalet Tanrısı." Nefes aldı. "Bazıları Denge Tanrısı diyor. Bir muadili olmadığı düşünülürse bu mantıklı."

"Evet, ama dengenin karşıtı kaostur. Bunun hala bir zıttı var."

Immeron omuz silkti. "Gerçeğin sadece küçük bir kısmını biliyoruz sanırım."

Potestas Verae Maleficis'i çapraz çantamdan çıkararak Warlock kehanetini içeren sayfaları çevirdim. İşaret ederek, daha yakından bakması için Immeron'a uzattım.

"Arınma... Yeniden doğuş... Birbirleri arasında ne kadar sık sembolize edildiklerini göz önünde bulundurduğumda, bunların birbirlerinin muadili olması gerektiğini hissediyorum," diye mırıldandı, burnunun köprüsünü ovarken kaşları sıkıca çekildi. "Tüm bunlarda çok tanıdık gelen bir şeyler var ama nedenini bulamıyorum."

"İgon bana pusulasını verdi," diye ekledim çantamdan pusulayı çıkarırken. "Üzerinde bir pelikan işlenmiş ve bu kitaba göre-" Leroy'un bana verdiği diğer kitabı bıraktım. "-pelican fedakarlığı sembolize eder. Ve

örümcek... büyücünün kurbanının alnına kazımaya başladığı sembol... aldatmayı temsil ediyor."

Düşüncelerim o lanet resimlere geri dönerek dolaştı. Bir aşkın ateşiyle ölmek.

Anka kuşunun yükselişi.

Anka kuşu ancak ateş sayesinde küllerinden yeniden doğabilir.

Bunun sıradan bir ateş olmadığı, Azrae'nin ateşi olduğu açık. Sevgilisi kim? Arınma Tanrıçası mı?

Peki silah nerede?

Yüzümü ovaladım ve Immeron kıkırdadı. "Onca yıl kahin bir kardeşle yaşamamanın benim için bir şey olduğunu bir düşünsene. Ne demek istediğini asla tam olarak söyleyememek."

Hafifçe güldüm, ama Immeron'un gözlerine yansıyan hüznün gülümsememin düşmesine neden oldu.

Igon ölmüştü ve buna Silas sebep olmuştu. Bunun olacağını bilse bile, bu yine de bir trajediydi.

Yutkundum, ona söyleyecek son bir şeyim vardı. "Ramiel-Ryia'nın babası-görünüşe göre Asael'e beni kurtarmasını söylemiş. Bir kahinin mesajına benziyor, değil mi?"

"Kesinlikle," diye cevap verdi, gözleri Warlock metnini tararken.

"Bildiğim kadarıyla Igon Otacia'ya gitmedi... ama Kayin ." "Kayin?"

Kayin..." Kaşları birbirine sıkıca kenetlendi.

"Onu tanıyor musun?"

Gözlerini kırıştırdı, sonra başını salladı. "İsim tanıdık geliyor ama korkarım değil."

"Igon, Torrin ve bana onun da bir kahin olduğunu söyledi."

Ona hemen Kayin'le olan ilişkimin özetini anlattım ve onunla en son bu dağın zirvesinde konuştuğumu söyledim.

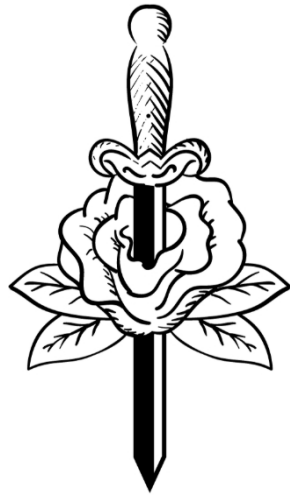
Immeron dirseklerini masaya dayadı. "Yani Kayin ve Ramiel'in işbirliği içinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tabii benim bilmediğim başka bir kahin yoksa, ki sanırım bu mümkün. Ama Kayin'in şu anda Otacia'da olduğunu düşünersek, belki de birlikte çalışıyorlar."

Çenesini ovuşturdu. "Nihai hedefleri ne?"

Omuz silktim ve sandalyeme yaslandım. "Hiçbir fikrim yok. Bu noktada, hepimiz çok karmaşık bir oyunun piyonlarıymışız gibi hissediyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK DOKUZ

S LASI

Lena dün gece Torrin, babası ve diğer birkaç büyücüyle birlikte kendini Rozavar Dağı'na ıınlamııtı. Görünüşe göre, bunun Bunu yaptığını bana söylememesi akıllıca.

Dün bütün gün beni görmezden gelmeyi baıardıktan sonra gitti. Ya geri dönmekte zorlanıyorsa?

Kulağıma gelenlere göre Lena orada üç gün kalmayı planlıyormuş. Bu da bana bir krallığın nasıl yönetileceğine dair ipuçları vermem konusunda ısrar eden Deana ile konuşmak için zaman kazandırdı. Ona sadece bir prens olduğumu ve görevlerim olsa da daha önce hiç krallık yönetmediğimi anlatmaya çalıştım. O aldırmadı.

Viola gün boyunca büyücülerin organize edilmesine yardım etmiş, onları krallığın farklı yerlerine yerleştirmiş, onlara roller vermiş ve kalenin para rezervlerini bu insanlara avantaj sağlamak amacıyla paylaştırmıştı. Lena'nın Viola'nın doğuştan lider olduğunu söylerken ne demek istediği şimdi her zamankinden daha açıktı.

Kapının pervazına yaslanmış, gümüş dağıtma bitirmesini bekliyordum. Gözleri benimkilere takıldığında, bana doğru adım atmadan önce birlikte çalıştđı Büyücü'ye "Bir dakika," diye mırıldandığını duydum.

"Bu bakışlar ne için?" diye sordu kollarını kavuıturarak.

Başımı eğdim ve omuz silktim. "Sadece izliyorum."

Gözlerini kıstı ve ben de iç çektim.

"Sana teşekkür etmek istedim. Beni kurtardığın için." Elimi arka cebime attım ve ona siyah kadife bir çanta uzattım.

Hediyemi kabul ederken şüpheyle baktı. "İçinde ne var..." Kutunun kapağını kaldırdığında ağzı açık kaldı.

Viola'yı çok iyi tanıımıyordum ama bunları beğenebileceğini düşündüm. "Onlar saç halkaları," diye mırıldandım. "Ne taktığını düşünmekte zorlanıyordum.

Hoşuna gidebilir ve sana olan borcumu karşılamaya başlamasa da, bunun bir başlangıç olduğunu düşündüm."

Viola düzinelerce gümüş saç halkasına bakmaya devam etti. Saç örgüsünde güzel duracaklarını düşünmüştüm. Sessizliğin devam etmesi üzerine yanaklarımın ısındığını hissettim ve bunun aptalca bir hediye olup olmadığını merak ettim.

"Silas... bunlar harika." Parlak gözleri benimkilere kaydı. "Şok oldum. Bu gerçekten çok düşünceli bir davranış."

Homurdandım. "Bunu sanki benim düşünceli bir adam olmam gülünç bir fikirmiş gibi söylüyorsun."

Kutuyu kapattı, sonra kollarını bana doladı. Sertleştim ama sevinçle sarılmaya karşılık verdim.

"Sana sarılacağımı kim tahmin edebilirdi ki... hiç."

Kıkırdadım. "Bu jest karşısında ben de şaşırdım."

Bana şakacı bakışlar atarak geri çekildi. "Sanki benim şefkatli olmam gülünç bir fikirmiş gibi söylüyorsun."

Sırıttım. "Touché."

Hediyesini çantasına yerleştirdi.

"Hey, Merrick'in nerede olduğunu biliyor musun?" Elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde sordum.

"Onu tanıyor musun? Muhtemelen bir çatıda sigara içiyordur."

Faltrun'da yirmi dakika dolaştıktan sonra Merrick'i tam da Viola'nın tahmin ettiği yerde bulduğumda kahkahalarımı bastırdım.

Bir tavernanın çatısına tüneyen Merrick, dudaklarına bir esrar tutuşturmuş, bir duman bulutunu içine çekip üflüyordu. Hâlâ sabah olduğunu düşünürsek, mekân kapalıydı, yoksa izinsiz girdiği için kızacaklarını hissediyordum.

"Oraya nasıl çıktın?" Bağırdım.

Merrick başını kaldırdı, sonra elini kaldırarak benim için buzdan bir merdiven yarattı.

Zekice.

Merdivenleri dikkatlice çıktım ve odanın tepesinde ona katıldığımda, yaratılışının erimesine izin verdi.

"Beyaz Atlı Prens," diye mırıldandı, başını arduvaz kiremitlere yaslayarak. "Ne var ne yok?"

Direkt konuya girdim. "Birkaç gece önce Lena'nın bir sorunu vardı," diye bilgi verdim yanına uzanırken. "Koridorda gözlerinde yaşlarla yürüyordu. Belli ki yüksek miktarda alkol tüketmişti."

Merrick kıkırdadı. "O gece hepimiz öyle yapmadık mı?"

İçimi çektim, başımı geriye yasladım. "Neredeyse... bir şeyden dolayı suçlu görünüyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum."

Sessiz bir teklifte bulunarak sigarasını bana doğru kaldırdı. Reddettim ama yüzünü incelemeye devam ettim, elinin gergin bir şekilde çatıda davul çaldığını fark ettim.

Gözlerimi kırpıttım. "Bir şey biliyorsun." . "Anlat bana."

Çatıdaki otu söndürürken buz mavisi gözleri benimkilere dikildi. "Sana onun geçmişinden bir şeyler anlatmak bana düşmez. Bunu o yapmalı."

Kaşlarını birbirine çatıldı. "Sen neden ?"

Merrick beni tekrar kovmak istedi, ben de gömleğinin önünü kabaca kavrayarak onu çatıya doğru ittim.

"Bırakın beni!" diye bağırdı.

Gözlerim onun gözlerinde yandı. "Eğer Lena yaralandıysa, bunu bilmem gerek." Empat'ın gözleri beni incelerken karardı.

"Benim hissettiklerimi hissediyor musun?" Tısladım. "O zaman onun iyi olduğunu bilmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmelisin. Beni tamamen dışladı ve bunun nedenini bilmem gerekiyor."

Merrick'in çenesi titredi ve yenilgiyle iç çekti. Gömleğini serbest bıraktım ve kelimeleri bulmasını sabırla bekledim.

Ayağa kalktı, dirseklerini dizlerine dayamadan önce bir elini uzun, gümüş rengi saçlarında gezdirdi. "Ben... Ben ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Lena sadece bu konuda konuşmak istemediğini söyledi. Ama sanırım Torrin'le bir ilgisi var."

"Torrin'in ona zarar verdiğini mi düşünüyorsun?"

Merrick başını salladı. "Giderken onu incitti mi? Evet, kesinlikle. Ama ikisi... onlar..."

Omuzlarını çöktü ve kanımın derimin altında kaynadığını hissettim. "Birlikte mi yatmışlar?"

Merrick bir kez daha iç çekti. "Lena aralarında bir şey olup olmadığını bana hiç söylemedi ama kuzenimin bana ne kadar

onu seviyordu. Ve onu terk ettiğini öğrendiğimiz gün Lena yıkılmıştı, her ne kadar bunu herkese belli etmese de."

Onu öldürecektim. Onu götürdüğü, ona dokunduğu için o piçi bıçaklayacaktım.

Cinayet duygularımı sezen Merrick sertçe, "Torrin asla Lena'yı kasten incitmez, Silas," dedi.

"Onu benden aldı!" diye bağırdım, sonra beni duyan olup olmadığını görmek için çılgınca etrafıma bakındım. Aşağıda yürüyen vatandaşlar bana kaşlarını çatı ve ben de yüzümü buruşturdum.

Kendimi sakinleştirerek sessizce tekrarladım, "Onu benden aldı ve şimdi de onu yatağına getirdiğini mi söylüyorsun?"

"O noktaya geldi mi bilmiyorum. Ama her zaman onun yanında oldu. Ona büyüsünü kontrol etmeyi öğretti. Ona sarıldı, büyüyü aldığı gece ateşini yatıştırırken kendini yaktı."

Kırmızı görüyordum. Elindeki yanıkları fark etmiştim. "Çocuğumuzu kaybederken orada onu teselli ediyor, ona yardım ediyordu..." Dudağımı büktüm. "Ne kadar büyük bir adam."

"Lena'nın Otacia'dan kaçmasına neden olan kişi babandır, Torrin değil." İhtiyacım olan her şeyi duymuştum.

"Bana yeni adımlar atın lütfen. İhtiyacım var... Düşünmeye gitmeliyim." Merrick beni inceledi, sonra elini tekrar kaldırarak gitmeme izin verdi.

İki akşam sonra Lena, Dani ve Torrin döndüğünde, Torrin'le özel olarak konuşana kadar sakin kalmak için elimden geleni yaptım. Lena'nın gözlerindeki o ışıltı geri gelmişti, Merrick'e bir arbalet uzatırken daha iyi görünüyordu. Görünüşe göre Immeron yeni bir tasarım üzerinde çalışıyordu ve bunu Empat'a hediye etmeye karar vermişti.

Torrin bitkin görünüyordu ve hepsini geri getirecek büyüyü yapanın o olduğu anlaşıldı.

O akşam onu odasına kadar takip ederken zevkli bir mesafeyi korudum. İçeri girdiğinde, o kapıyı kapatmaya fırsat bulamadan kapıyı iterek açtım. Torrin geri çekildi, ben kapıyı arkamdan çarparak kapatırken kaşlarını indirdi, oda şiddetten sarsıldı.

Kılıcımı kaldırıp ona doğrulttum, gözleri . "Yani hayatımın aşkını benden çalmak yetmedi, bir de onu yatağına mı getirdin?"

Boğazının titrediğini görünce ona doğru hamle yaptım. Torrin avuçlarını kaldırıp uzattı ve yansıttığı güç alanı beni bir şifonyere çarptı.

Dişlerini göstererek kendimi ileri attım. "Silahla dövüş, seni korkak!" Kılıcımı tekrar kaldırarak bağırdım. "Beni eğiten sensin. Beni alt edebileceğine gerçekten inanmıyor musun?"

Kafasını vücudundan ayırmak istedim. Onu duvara kadar delmek, içini dışına çıkarmak istedim.

"Seninle dövüşmeyeceğim!" diye bağırdı, ellerini uzatarak. "Özür de dilemeyeceğim. O savaşta neredeyse ölüyorduk ve üçümüz de buna rıza gösterdik."

Gözlerim büyüdü ve silahımı hafifçe indirdim. "The mü?"

Torrin'in gözleri yavaşça açıldı. "Buraya ne için geliyorsun?"

Kılıcımın kabzasını sıkıca kavradım. "Onunla köyünde yattığın gerçeğı." Kılıcımı ona doğrulttum. "Ama şimdi... şimdi bana tam olarak '*üçümüzün rızasıyla*' ne demek olduğunu söyleyeceksin."

Torrin sessizdi, yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

"Bu dört gece önce mi oldu? Lena'nın sabahın birinde gözyaşları içinde odasına gitmesinin nedeni bu muydu?"

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Ağlıyor muydu?"

"CEVAP VER BANA!" Kılıcımı ona doğru savurarak böğürdüm. Hamlemden zar zor kurtuldu.

Nefes nefese cevap verdi, "Roland ve ben Lena ile seks yaptık. Birlikte."

Tüm bedenimin en şiddetli öfkeyle yankılandığını hissettim. Titrek bir nefes vererek yaklaştım, sesim ürkütücü derecede sakindi. "İkinizi de öldüreceğim."

Torrin dudakları kıvrılmış, sırtı duvara dönük bir halde, "Hayır, yapmayacaksın," diye karşılık verdi.

Kılıcımı belinin hemen yanındaki duvara saplayarak hırladım. Dudaklarım uğursuz bir sırıtışa dönüştü. "Neler yapabileceğimi tam olarak bildiğini sanmıyorum, Brighthell."

Burnunun ucuyla bana baktı. "Ölmemizi istesen bile, ki istemiyorsun, böyle bir şey yaparsan Lena seni asla affetmez."

Dilimi üst dişlerimin arasında kaydardım, dudaklarım kapalıydı. "Bu seni hırpalamayacağım anlamına gelmiyor."

İç çekerken gözleri hüznüydü. "Yapman gerekeni yap," fısıldadı. "Ama pişman değilim."

"Onu ağlattığın için pişman değil misin? Onun acısından faydalandığın için pişman değil misin?"

"Don't sen DARE suçlamak Ben. alarak avantaj .
onu!" diye tehdit etti. "Bu kadar kötü yaralandığını bilmiyordum."

"Yani, onun yaralı olduğunu bildiğini kabul ediyorsun?"

Çenesi tüylendi. "Evet," diye sessizce cevap verdi. "Çünkü ona bir daha onunla yatamayacağımı söyledim."

Alay ettim. "Bunu onu becerdikten hemen sonra mı söyledin? Onu hiç mi umursamıyorsun?!"

"ONU SEVİYORUM!" diye bağırdı.

İtirafı üzerine birkaç adım geri çekildim.

Duyguları gözlerinden okunuyordu. "Onu seviyorum," diye tekrarladı ve sonra dudaklarını emerek başını salladı. "Ama onun istediği sensin, kaderinde sen varsın. Onunla yakınlaşmak, bunun asla sürmeyeceğini bilmek beni çok yaralıyor." "Onun ikinci tercihi olduğumu bilmek." diye fısıldarken sesi kırıldı, bir damla gözyaşı serbest kaldı.

Öfkem kanadı, kılıcımı duvardan çekerken yüz ifadem düştü.

Torin bana ters ters baktı. "Bu seni daha iyi hissettirdi mi?" diye sordu acı acı.

Gözlerim yere düştü. "Hayır, öyle değil." Derin ve sakın bir nefes aldıktan sonra ona, "Kaderinde benim için var demekle neyi kastediyorsun?" diye sordum.

Bir an sessiz kaldı. "Sen onun ruh bağısın."

İşte yine o terim, Merrick'in kullandığı. Bakışlarımı kaldırdım. "Bunu kesin olarak bilmenin nasıl bir yolu var?"

"İgon söyledi."

Yine alay ettim. "Kader uğruna seni yanlış yönlendiren kahin mi?"

Torin'in kaşları çatıldı.

"Yalan olmadığını nereden biliyorsun?" Karşı çıktım. "Yanlış yönlendirilmediğini nereden biliyorsun? Böyle bir bağın var olduğuna dair gerçekten bir kanıt var mı?"

Torinin gözleri sanki böyle bir şeyi hiç düşünmemiş gibi parladı.

"İşte seninle benim aramdaki fark bu, Torin." Kılıcımı kınına soktum ve kapıya doğru geri çekildim. "Onun benim Ruh-Kravatım olup olmaması umurumda bile değil. Bu saçmalıkların hiçbiri beni uzak tutamaz."

Döndüm, düğmeyi kavradım ve çevirdim.

"Karin bile mi?"

Donup kaldım, sesim kısıldı. "Ne dedin sen?"

Sessizliğı üzerine arkamı döndüm ve alaycılığıyla karşılaştım.

"Onunla evli olmamın tek nedeni Lena'yı benden almış olmanız. Çünkü hepiniz beni onun öldüğüne inandırdınız," diye tükürdüm. Torrin'e duyduğum tüm sempati artık pencereden dışarı çıkmıştı. "Kendimizi içinde bulduğumuz bu karmaşa için beni yargılamaya cüret etme sakın."

Ve bu son sözlerle kapıyı arkamdan çarparak çıktım.

Lena'nın odasına doğru ilerlerken öfkeden kan kaybediyordum. Geç olmuştu ama Torrin'in sözlerini aklımdan çıkarmak için ne kadar çabalasam da durmuyorlardı.

Çok kızmıştım. Torrin ona sınır koyduğu için ağlıyordu.

Ağlıyordu çünkü *onu* istiyordu.

Roland'ın onu benden daha iyi tatmin ettiğini söylemişti ve eğer Torrin için bu kadar endişeleniyorsa...

Kapısında dururken nefesimi bıraktım.

Sakin ol. Sadece konuş onunla.

Kapıyı çaldım ve birkaç saniye sonra beni dağınık bir topuz ve parlak yeşil gözler karşıladı.

"Silas, burada ne işin var?" "Beni içeri al," diye talep ettim.

Gözlerini kırıştırdı ama kenara çekilerek odasına girmeme izin verdi. Kapıyı yavaşça arkamıdan kapattım ve kilitledim.

Gözleri kapı koluna gitti. "Oluyor? Her şey yolunda mı?" diye sordu, beni endişeyle inceleyerek.

Titrek bir nefes aldım ve ne kadar güzel görüldüğünü takdir ettim. Birlikte antrenman yaparken saçlarını savurmasını hep sevmişimdir. Ve giydiği ipek bornozla şehvetli kıvrımlarını vurgulamasını...

Boğazımı temizledim, öfkem yükseliyordu. Üzerimde sahip olduğu güçten nefret ediyordum. "Roland'ı biliyorum," dedim ölümcül bir sakinlikle.

"Torrin'i de.

Her şeyi."

Sustu, gözleri büyüdü ve kaşları çatıldı. Bir an sessizlik içinde öylece durduk.

Çok öfkeliydim. Hâlâ geri dönüp Torrin'in suratını dağıtmamak için tüm gücümü harcıyordum. Roland'ı öldürmemek için.

"Ve?" diye sordu, dudakları sözleriyle birlikte kıvrıldı. "Beni yargılamak için mi buradasın?"

"Bu bilgi verildiğinde ne düşünmeliyim?"

İnanılmaz bir şekilde alay etti, sonra kollarını kavuşturarak arkasını döndü.

Yüzümün acıdığını hissedebiliyordum. "İkisi de mi, Lena?" Zar zor .

Sırtını bana dönmüştü. "Bu seni nasıl hissettiriyor?" diye sordu kesin bir ifadeyle.

"Ne düşünüyorsun lan?! Bu beni kızdırıyor! Öfkeden kuduruyorum!"

"Neden?"

Durakladım. "Ne demek neden?"

"Bu seni neden kızdırıyor?" diye sordu.

Şaşırp kalmıştım. Bunu ciddi ciddi soruyor olamazdı.

Sessizliğim üzerine, "Üçlü yapar mısınız?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Şu anda onu incitmek istediğim için piçin, pisliğin tekiydim. "Daha önce yaptım," dedim basitçe. "Birçok kez."

Bu, onun bana doğru dönmesine neden oldu ve öfkeme rağmen, cam gibi gözlerini görünce boğazımda acı düğümlendi.

"Era ile asla. Ama onunla tanışmadan önce çok fazla deney yaptım... Yatağымda sayısız kadın oldu."

Bu doğrudu. Kaç kadınla yattığımın sayısını unutmuştum. Lena'nın öldüğünü düşündüğümde, artık hiçbir şey benim için önemli değildi. Seks, insanları öldürmek ya da vücudumu maddelerle tahrip etmek dışında kalan tek oyalanma aracımdı.

Bana küçümseyerek bakarken ellerini iki yanında yumruk yaptı.

Bir zamanlar sadece birbirimize aittik. Başka hiç kimse bedenlerimize dokunmamış, başka hiçbir dudak bizimkine değmemişti.

Bunu istemediğimi anlamadı mı? Bunların hiçbirini istemediğimi?

Gözleri kan çanağına dönmüştü ama sağlam durmak için elinden geleni yaptı. "Beni başka bir adamla paylaşır mıydın Silas?"

Gerildim. Ağzından böyle bir şey çıkmasını beklemiyordum. Yattığım için iğrenmiyordu, gerçi bu düşüncenin hoş bir düşünce olmadığına eminim. Hayır, onu seven -gerçekten seven- bir adamın paylaşmaya istekli olup olmayacağını merak ediyordu.

Her ilişki farklıydı. İnsanların sınırları değişkendi. Birinin rahatça paylaşımında bulunması sizi sevmediği anlamına gelmezdi.

Ama nasıl bir adam olduğumu biliyordum. Sahipleniciydim. Benim olan benimdir, başkasının değil.

"Asla," dedim usulca. "Asla yapamam."

Yüzü düştü ve omuzlarım çöktü, yüzündeki acıyı gördüğüm anda tüm öfkem kayboldu. Dönerek uzaklaştı.

"Lena-"

Ona doğru uzanmaya çalıştım ama beni silkti ve yüzünde öfkeden başka bir şey olmadan bana doğru döndü.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı ve gözyaşları güzel yüzünden aşağı akmaya devam ederken geri çekildim. "Senden nefret ediyorum" derken sesi titriyordu. Seni bu kadar çok arzulamamdan nefret ediyorum. Her sevgilimi seninle kıyaslamaktan ve elim boş dönmekten nefret ediyorum. Her birinden. Tek. Zaman."

İtirafı karşısında şaşırılmış bir halde hızla gözlerimi kırptım. "Roland'la daha iyi olacağını düşünmüştüm-"

"Yalan söyledim!" diye bağırdı ellerini havaya kaldırarak. "Yalan söyledim ve sen buna ne kadar kolay inandın? Buna nasıl *inanabildiniz*?" Gözyaşları kızarmış yanaklarından aşağı döküldü. "Seni o kadar çok istiyorum ki doğru dürüst düşünemiyorum," dedi kırık bir fısıltıyla. "Artık biliyorum ki asla mutlu olamayacağım... asla başka biriyle tatmin olamayacağım. Ve senin de öyle olduğunu, aradığın kişiyi bulduğunu biliyorum," diye hıçkırdı, yüzü öfkeye dönüşmüştü. "Ve bunun için senden *nefret ediyorum*."

Ona yaklaştıkça yüz hatlarımı buz gibi bir soğukluk kapladı. "Mutlu olduğumu mu sanıyorsun?" Kükredim. "*Tatmin* olduğuma mı inanıyorsun?!" Çenesini sıkıca kavradım ve yüzünü kendime doğru çektim, bu hareketle gözleri büyüdü. "Sen hayatımdan çıktığından beri mutluluğu tatmadım, Lena. Yatağımda olduğun o son geceden beri tatmini tatmadım. Seni ne kadar çaresizce arzuladığımı nasıl anlayamazsın? Bunca yıldan sonra nasıl hâlâ sana aşığım?!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzümü yaklaştırdığımda kaskatı kesildi, sesim sakın ama daha az öfkeli değildi. "Seni ne kadar sık hayal ettiğimi biliyor musun? Seni ne kadar sık kollarıma almak istediğimi?"

Bana bakıyordu, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Gözlerim ağzına doğru kaydı ve başparmağımı alt dudağında gezdirdim.

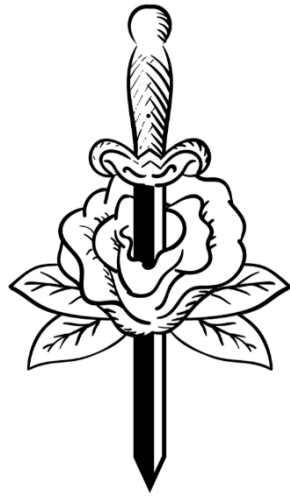
"Sana yakın bir yerde olmak, sahip olduğum küçük onuru korumak için ne kadar güç harcıyorum... tek arzum dudaklarının olmasıyken? Tek istediğim

senin bu bedenine tapmak mı?"

Ağız açık kaldı ve anında dudaklarım dudaklarının üzerindeydi, dillerimiz birbirine değerken elim ensesini kavramak için kayıyordu.

Tamamen çözüldüğüm gibi.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

S LASI

Irüya görüyormuşum gibi hissettim. Uzun zamandır tek istediğim buydu. Ona dokunamadığım, öpemediğim, *tadına* bakamadığım o korkunç aylar.

O öpücükte ne kadar süre kaybolduğumuzu bilmiyordum. Ellerinin saçlarımda dolaştığını, dilinin benimkine sürtündüğünü hissettiğimde her şey . Belini kavradım ve onu kendime doğru çektim.

Dilim ağzını keşfederken bile onu yeterince yaklaştıramıyordum, öpücüklerimi çene çizgisi boyunca, boynu boyunca takip ederken bile.

Teninin tadı, bunca yıldır gerçekten açlık çektiğimi hatırlatıyordu. Nefes nefese inlemeleri, pantolonuma karşı uzunluğumu zorladı.

Tenini emdim ve nefesi kesildi, saçlarımı kavrayışı sıkılaştı. Bir kez daha ağzına giden yolu buldum.

Sonunda ayrıldığımda göz bebekleri büyümüş, yanakları kızarmış ve meme uçları mavi ipek sabahlığının altında tepe noktasına kadar sertleşmişti.

Onu tekrar öptüm, bu sefer yumuşak bir şekilde. "Seni ne kadar çok arzuladığımı biliyor musun?" Dudaklarını törpüledim. "Dokunuşuna, bağışlayıcı sözlerine katlanmak ne kadar zordu... ve şimdi bu yastık yumuşaklığındaki dudakların tadına bakmak...." Geri çekildim ve göz kapaklarım öpüşmemizden dolayı ıslanmış ve şişmiş dudakları görünce ağırlaştı. Nefesimi verirken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı: "Senin yanında olmak ve sana sahip olamamak işkenceden başka bir şey değildi."

Hızlı hızlı nefes alıyordu. "Silas," diye başladı, başparmağı elmacık kemiğim boyunca kayıyordu. Yara izim boyunca.

Dudaklarını bir kez daha yakaladım ve lanet olsun bana, ama elim onun ağır göğüslerini kavradı. Tanrım, her biri üç avuç kadardı.

Durmalıydım... durmam gerekiyordu. Ama yapamadım. Henüz yapamadım.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki Lena duysa şaşırırmazdım. "Bornozunu çıkar" dediğimde sesim neredeyse gırtlaktan geliyordu.

Lena hızla itaat etti, soluk mavi kumaşın bağını çözüp ipeği omuzlarından kaydırarak yere dökerken ağızlarımız birbirine sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

Gözlerim parladı ve bakışlarım onun pürüzsüz, açık teninde gezinirken kalbim kesinlikle birkaç kez çarptı. Hızlı nefes alış verişiyle göğüsleri inip kalkıyor, parmak uçlarımı yan taraflarında gezdirdiğimde teni çakıllı bir hal alıyor, gözleri dalgalanarak kapanıyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadım ve dudağın ısırdı, yarı kapalı gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. Sol elim diğer elime katıldı ve kalçalarını kavramak için yanlarından aşağı kayd ı. Bakışlarım bacaklarının arasında gezindi, ağızım bu manzara karşısında sulandı.

Lanet olsun. Bunu yapmamalıydım.

"Seni görmek istiyorum," diye fısıldadı.

Tahrik olmuş sesi her türlü mantıklı düşünceyi ortadan kaldırdı. Ellerimi yukarı kaldırdım ve siyah gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. Kolları dirseğimin ortasına kadar kırpılmıştı ve ön kollarımı kaplayan dövmleri zaten gösteriyordu ama ellerimi bıraktığımda ve gömleğim gövde mi ortaya çıkaracak şekilde ayrıldığında nefesi kesildi. Gençliğimize kıyasla çok daha yapılı olduğumu biliyordum - daha belirgin. Ve tıpkı geri kalan her yerim gibi göğsüm ve karnım da mürekkepleydi.

"Beni dinlemen i istiyorum," dedim, bileklerini kabaca kavrarken nefes alışım hızlandı. "Gömleğimi çıkarmaya çalışmayacaksın. Sırtıma ten tene dokunmayacaksın. Anladın mı?"

Kaşları bu istek karşısında çatıldı, dudakları kısa bir süreliğine ve sonra kapatıp başını salladı. "Göğsüne dokunmama izin var mı?" diye sordu usulca.

Bakır rengi saçlarından bir tutam ı sivri kulağının arkasına sıkıştırdım.
"Evet."

Öne doğru bir adım attı ve elini dikkatlice uzatarak parmak uçlarını göğüs uçlarımda, onun için yaptırdığım dövmenin üzerinde gezdirdi.

Onu incelediğimi görünce başını kaldırdı ve sağ elini tekrar yüzüme götürerek beni kucakladı, diğer eli ise gülü delen hançerin üzerinde duruyordu.

Seni çok özledim, Lena.

Söylemek istedim ama kelimeler ağızımdan çıkmadı. Dudaklarımı bir kez daha onun dudaklarına bastırdım, kollarım onu sardı ve göğüsleri göğsümde ezilene kadar onu çektim. Boyum ondan neredeyse bir karış daha uzun olduğ u için boynu tamamen yukarı doğru eğikti.

Kendimi geri çektim ve onun etrafında dönmeye başlarken yüzümü kendini beğenmiş bir gülümseme kapladı.

Nefes alış veriş hızlandı.

Arkasında durdum, ellerim bir kez daha kalçalarını buldu. ve kulağına değen nefesim titremesine neden olurken, "Amin hâlâ benim için ağlıyor mu, Lena?" diye sordum.

Elim aşağı inip külotunun kumaşının altına dalınca usulca nefes aldı. Parmaklarım onun kayganlığı içinde kolaylıkla kaydı.

Hafifçe küfrettim, sonra parmaklarımı klitorisinin üzerinde ustaca dolaştırmaya başladım. Lena'nın gözleri kapandı ve başı göğsüme yaslanmak üzere geriye düştü, içinden hafif bir inilti daha çıktı.

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Öyle." Tempomu hızlandırdım ve o da bana karşı direndi.

"Siktir," diye fısıldadı.

Kulağına doğru gülümsedim, gözlerimi kapattım ve kokusunu içime çektim.

Okalıptüs ve nane. Her zaman çok güzel kokardı.

Dudaklarım boynuna kadar indi, orada hızla tenini emdim ve ısırdım.

"Silas!" diye ciyakladı ve dilim küçük acıya doğru hareket etti, acı ve zevkin birleşimi onun titremesine neden oldu.

İnledi, eli pantolonumun içindeki sertleşmiş boyu hissetmek için geriye uzandı. Boynundaki tene karşı homurdandım ve o da elini aşağı yukarı kaydırды.

Tekrar küfrederek onu kendimden uzaklaştırdım ve yüzüme bakması için döndürdüm. Saçlarını saç bağından çözdüm, turuncu bukleleri sırtından aşağı dökölüyordu.

Elim boynuna dolandığında sersemlemişti. Çenem sıkılmıştı, göz kapaklarım ağırlaşmıştı, bizi ileri doğru hareket ettirdim ve onu kabaca yatağa doğru iterek boynunu kavrayışından kurtardım. Yumuşak şilteye çarptığında nefes nefese kaldı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, hiç itiraz etmeden kalçalarını ayırdım ve kollarımı dizlerinin altından . Onu kendime doğru çektim ve kalçalarının yanlarını öpmeye başladım. Yavaşça. Metodik olarak. Seksine ulaştığımda, iç çamaşırının tam üstüne hafif bir öpücük kondurdum. Nefesimin ona karşı sıcak olduğunu biliyordum ve dantelli kumaşın üzerinden öpmeye devam etmeden önce ona acımasız, alaycı bir sırıtma teklif ettim.

"Silas," diye nefes aldı dirseklerinin üzerinde doğrulurken, parlak bakır saçları göğüslerine kadar dökölüyordu. "Beni yalvartacak mısın?"

"Hoşuma giderdi," diye itiraf ettim, dudaklarım amının hemen üzerinde geziniyordu. "Ama hayır, Çiçeğim. Bunun için asla yalvarmana gerek yok." İç çamaşırlarını yere atmadan önce yavaşça kaydırarak çıkardım. Bir an için üzerine dikildim, sıcak nefesimi hassas mahrem yerlerine üfledim ve tam itiraz etmeye başlamadan önce dilim dışarı fırladı ve klitorisini yalamaya başladı. Elini ağzına götürerek çığlığını bastırdı.

Onun amının tadına bakmayalı yarım on yıldan fazla olmuştu. Daha önce ona kendini iyi hissettirdiğimi biliyordum ama cinsel becerilerimin geliştiğinin de farkındaydım. O zamandan beri kaç kadınla yattığımı düşünürsek, öyle olmasını umuyordum.

"Benim için çığlık at, Lena. Boşaldığını duymak istiyorum," diye mırıldandım klitorisinin üzerinde ve elini indirdiğinde saldırıma devam ettim. Başı geriye düştü ve çaresiz iniltiler ondan kaçtı.

Dilim aşağı yukarı yalamaya devam etti ve hareketlerimi kendi hareketleriyle karşılayarak beni amıyla boğdu.

Evet.

Elini saçlarımda gezdirip kavradı ve ben de ona karşı homurdandım. Saçımı çekmesi her zaman hoşuma gitmiştir.

"Evet, işte bu," diye uyandım. "Yüzüme vur."

Dilimi onun etrafında dolaştırdım, dilimi girişine daldırdım, sonra tekrar yukarı kaydurdım ve her bir dudağını ağzıma aldım. Lena kalçalarını döndürdü, yasak tatlılığı dudaklarımdan burnuma doğru süzülüyordu. Derin derin içime çektim, onun cennet gibi kokusuyla sarhoş olmuşum.

"Siktir. Silas, lütfen durma," diye yalvardı, beni izlerken yüzü kızarmıştı.

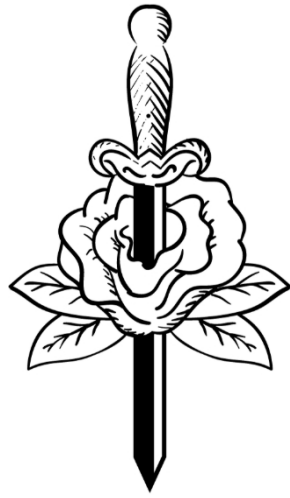
Bunun üzerine dudaklarımı klitorisinin etrafına yerleştirdim ve emdim, bu da onun küfür etmesine ve adımı haykırmasına neden oldu.

Dudaklarında benim adım... Bu benim felaketim olacak.

Ağrıyan sikimi tutma dürtüsüne direndim. "Tadın hatırladığımdan daha da güzel, Çiçek." İnledim ve sol eli diğerine katılarak kuzguni saçlarımı kavradı. Yüzümdeki kılların sertliği ona doğru kayarken bundan zevk aldığını söyleyebilirdim. "Çok tatlısın. Amın benim dilim için yaratılmış."

Ağzımı tekrar klitorisinin etrafına kapattım, onu emdim ve iki parmağım içeri girmeden önce dilimi hızla ona doğru ittim. Dolgunluktan dolayı yüksek sesle küfretti ve ben de ona karşı gülümsedim.

OceanofPDF.com

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

LENA

Silas parmaklarını artan bir hızla içeri ve dışarı hareket ettirmeye başladı. Zevk kör ediciydi ve yardım edemedim ama kalçalarımı sıktım. kafasını. Boşta kalan eliyle bacaklarımı geriye iterek daha da genişlememi sağladı, amımı şapırdatırken hiç acımıyordu. Tırnaklarım kafa derisine sürtünüyordu ve parmaklarını hızla içimde gezdirmeye başladığında adını tekrar haykırdım.

Yaptığımız şey yanlıştı, çok yanlıştı. Ama Tanrım, o kadar doğru geliyordu ki.

zirvesine ulaşıyordum, hayatım boyunca hissettiklerimi aşan bir zevk. İlişkimizin yasak yönü uyarılmamı artırdı, bu ve yüzü bacaklarımın arasına gömülü olanın *o* olduğu gerçeği.

Parmaklarının içimde kıvrılma şekliyle mesanemin kontrolünü kaybedecekmişim gibi hissettim, ancak odaklanabildiğim tek şey ezici boşalma ihtiyacıydı.

"Evet, lanet olsun, evet," diye nefes nefese seslendim.

"Hiçbir şeyini esirgeme," diye mırıldandı, sonra ağzını bir kez daha amımın üzerine kapattı, parmaklarını oynattı ve beni onlarla becerirken yıldızları görmeye başlamama neden olan bir noktaya vurdu.

Sadece birkaç saniye daha geçti ve inlemelerim daha yüksek sesle çıkmaya başladı, coşku beni ele geçirdi. Ve sonra patladım, vücudum ona karşı titrerken onun adını haykırdım. Zonkladıkça içimden akan sıvının farkındaydım ama tek zevk aldığım şey mide bulandırıcı zevkti.

Parmaklarıyla beni sikmeye devam ederken, "*Siktir*, Lena," diye homurdandı. Nefesim düzene girmeye ve yıldızlar solmaya başladığında aşıya baktım.

Silas'ın dudakları şişmiş ve ıslanmıştı... serbest bırakılmamla *damlamıyordu*. Bana sırttı, altın rengi gözleri arzuyla yanarken parmaklarını çekti, ağzına götürdü ve üzerimde kalanları emdi.

Ona sadece şaşkınlıkla bakabildim. Şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adamdı ve onu görmek, şehvet dolu ve benim

tekrar gelmek istememi sağladı.

Dizlerinden kalktı ve yatakta üzerime doğru süründü. "Şimdi sikim içindeyken bu kadar yoğun boşalmanı istiyorum. Etrafımda çırpındığını hissetmek istiyorum."

Yarı kapalı gözlerle ona baktım ve hâlâ nefes nefese olduğum için aceleyle başımı sallamakla yetindim. Elimi boynuna doladım ve beni öpmesi için onu aşağı çektim. Dili yavaşça benimkinin etrafında dans , onun tadı benim tadıma karıştı. Bunca yıl ayrı kaldığımız için aç bir şekilde öpüştük. Silas pantolonunun fermuarını açarak geri çekildi. Devasa boyu serbest kaldı ve ben bu manzara karşısında keskin bir nefes aldım. Kaybedecek zamanı olmadığı için kendini aşağı doğru eğdi ve küt başını girişime doğru itti. Sırılsıklam olduğumu düşünerek zahmetsizce kaymaya başladı.

Daha fazla içeri iterken inledi ve gözlerim bu hisle, dolgunlukla geri yuvarlandı. Yavaşça, işkence edercesine girip çıkmaya başladı. Gözleriyle karşılaştığımda, birleştiğimiz yere bakıyordu, dudakları ayrılmış ve gözleri kararmıştı. Bakışları yükseldikçe nefesi kesildi ve kendini alçaltarak tam üstümde durdu, kollarım ve bacaklarım gövdesini sarıyordu.

Onu özledim. Tanrım, onu özledim.

Beni usulca öptü ve sonra kendini içime soktu. Bağırdım ve kaybedecek zamanım olmadığı için Silas kalçalarını döndürmeye başladı, hızla içime girip çıkıyordu.

Başım geriye düştü ve ona sıkıca tutundum. "Evet... evet!" Feryat ettim.

"Tanrım, Lena, seni çok özledim," diye nefes aldı, sonra hızlandı

Hız. Tenin tene çarpma sesi çılgınca inlemelerimizle uyum içindeydi. Hafifçe geri çekildi ve meme ucumu ağzına almadan önce göğüslerimden birini kavradı.

O zaman elektriği hissettim. Tüm vücudum ona tepki olarak vızıldıyordu.

Sağ elimi yanağına götürdüm, sol elim hâlâ ensesindeydi.

Onu böyle görmek hoşuma gidiyordu, şehvet ve arzu içinde kaybolmuştu, ilkel içgüdüler onu tekrar tekrar içime kaymaya zorluyordu.

Yavaşladı, yüzümü avuçladı ve gözlerimin içine baktı. "Nefes kesicisin," diye hayret etti, tatlılığı içimi ısıtıyordu. "Enfes birisin."

Kulağımı ısırdı, sivri kıkırdağımı öptü ve gözlerimde yaşlar oluşmaya başladı.

"Kusursuz," diye fısıldadı, arkasına yaslandı, parmak uçları her zaman saklı tuttuğum yanımı okşadı. "Mükemmel. Sen mükemmelsin."

Görüşüm bulanıklaştı ve ben gözyaşlarımı serbest bırakamadan Silas beni kollarına aldı ve yoğun temposuna devam etti.

"Silas!" Tırnaklarımı boynuna geçirdim ve o da inleyerek elini boynuma doladı.

" bu, benim için şarkı söyle, Lena." Boğazımı sıkıca kavradı. "Dudaklarından dökülen isimden daha tatlı bir ses yok."

Çene çizgim boyunca öpücükler bıraktı, parmakları bakır dalgalarımın arasından geçti, içimdeki hızı tekrar yavaşladı.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inledi.

"Sen de öyle," diye nefes nefese kaldım. "Seni çok özledim Silas."

Nefes alış veriş hızlandı ve boynumun derisini emmek için elini geri çekti. Kalçalarımı geriye doğru eğerek onu daha da derine çektim. Söz konusu o olduğunda hiçbir yakınlık yeterli gelmeyecekti. Karşılık olarak homurdandı, sırlıklam olmuş aletini içime sokup çıkarıyordu.

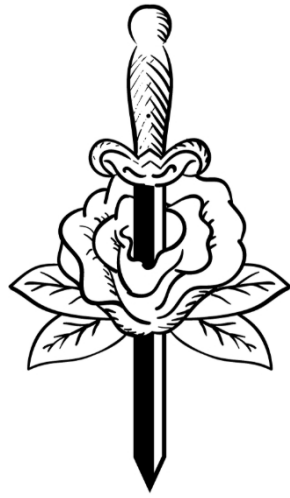
"Ben de gittiğimden beri mutluluğu tatmadım," diye fısıltıyla itiraf ettim.

Gözlerimdeki sızıyı görmezden geldim ve Silas başını kaldırarak beni incelemeye başladı.

Bacaklarımı ona daha sıkı sarmıştım.

Çenesi titredi ve kolunu arkama dolayarak beni kendine çekti. Sırtına tutundum, tırnaklarımı gömleğinin kumaşı yerine tenine sürtmeyi çok istiyordum.

Dudaklarımı boynuna götürdüm ve dövmele etini öptüm, beni acımasızca becerirken boğazımdan ığlıklar koptu.

BÖLÜM ELLİ İKİ

S LASI

H Boynumdaki dil onun içine kolayca dökülmem için yeterliydi ama bunun tadını kadar çıkarmak istiyordum. Biliyordum ki bu an bittiğinde, gerçeklik beni daha önce hiç olmadığı gibi vuracaktı.

Karımı aldatıyordum.

Kendimi tekrar tekrar onun içine gömerken Lena'yı yakınımnda tuttum. Kukusu kenetlenmişti, çok sıkı, sıcak ve ıslaktı. Durmak istemiyordum. Gerçekliğimin böyle olmasını istemiyordum. O... her zaman *onun* olması gerekiyordu.

Öfkemin büyümesine engel olamıyordum. Buna hakkım olmadığını biliyordum. Onun hatası olmadığını biliyordum. Ama beni terk etti, bana yalan söyledi ve ben bu yüzden bu berbat durumdaydım.

Tekrar geri çekildim, o büyük, yeşil gözlere bakarken ağır ağır nefes alıyordum.

Senden nefret ediyorum, demişti bana.

Gerçekten mi? Hayatıma devam etmeme nefret derecesinde içerlemiş miydi? Ondan nefret mi ettim?

Boynumun arkasını kavradı ve dudaklarımı zorla kendi dudaklarına çekti ve zor düşüncelerin canı cehenneme karar verdim; onu becermekten zevk alacaktım, sonuçlara lanet olsun.

Lena'nın çaresiz inlemeleri her zaman en güzel sestti. Ve bana bakışı... incinmişliğimize, kırgınlığımıza rağmen, orada bir özlem vardı. Birbirimizin vücudunu hissetmek bizim yaşam çizgimizdi. Her dokunuş bir şımartmaydı. Parmaklarının bir dokunuşunun bile verdiği coşku, herhangi bir uyuşturucu ya da içkinin bana sunabileceğinden çok daha güçlüydü. Onun dışında, her nüksedişin keyfi ilki kadar tatmin ediciydi.

Ona doyamıyordum. Aşağı inmeye hazır değildim...geri çekilmeye.

Sanki korkumu hissetmiş gibi, Lena'nın eli yanağıma kaydı, ağır ağır nefes alırken dudakları aralandı.

Ben iyi bir adam değildim. Onun rahatını hak etmiyordum. Zihnim aynı mantrayı tekrarlayıp duruyordu.

Onu incit. Senden nefret etmesini sağla.

Onun vücudundan bu şekilde zevk alarak bencillik ediyordum. Gerçi sanırım

onu incitiyor, ikimizin de sahip olamayacağı bir şeyi tattırıyordu.

Onu yüzüstü çevirdim, sonra kalçalarını kavradım, kışını pelvisime doğru çektim ve sikimi onun sıkı sıcaklığına soktum. Boynunu kavradım ve onu yukarı doğru zorladım, sırtı göğsüme yaslandı, başı omzuma yaslandı.

"Benden nefret ettiğin için mutluyum Çiçek," diye mırıldandım kulağına. "Ben de senin için bütün erkekleri mahvettiğim için çok mutluyum. Artık son beş yıldır her gün hissettiklerimin tadına varabilirsin."

Göğsünü arkadan avuçlamadan önce başparmağımı ağzımın içine kaydırđım. Titremesini izlerken sırttım, ıslak parmağım pembe meme ucunun etrafında dönüyordu. İkinci bir orgazm onu dalgalandırdı, ciğerlerinden gırtlaktan gelen bir inilti koptu.

Onu tekrar sırt üstü yatırdım, bitirdiğimde güzel yüzünü görmek istiyordum.

Onu tekrar, yavaşça, niyetle öptüm, bu iş bittiğinde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. "Bir kez daha boşalmanı istiyorum, Çiçek."

Nefes nefese başını salladı ve beni tekrar öptü.

Bitirdiğimizde, o güzel çayır gözlerine baktığımda, onu her zamankinden daha sert boşalmasını sağlayacak noktaya vurmak için kendimi açtığımda konuşulan hiçbir kelime yoktu.

Onun vücudu benim için yaratılmıştı. Ayrı geçirdiğimiz zamana rağmen, bunu herkesten daha iyi biliyordum. Roland'dan daha iyi. Torrin'den daha iyi.

Lena çığlık atarken gözleri geri yuvarlandı, iç duvarları uzunluğumun etrafında kasıldı ve beni sıkıca sıktı. İçine boşalmak istedim, ama bunun yerine çekildim, ikinci kez fişkırırken, ecstasy içinde feryat ederken, şişmiş klitorisine karşı horozumu tokatladım. Onu, dünyanın en güzel kadını, altımda kıvranırken görmek, kendi kurtuluşumu bulmak için ihtiyacım olan tek şeydi. Aletim zonkladı ve inledim, hayatımın en yoğun orgazmını yaşarken, kendimi onun karnına ve göğüslerine dökerken sınırdan sızlandım.

Birkaç titrek nefes aldım, sonunda berraklık üzerime çöktü ve bakışlarımı Lena'nın kılere dıktım.

Göğsü inip kalkıyor, panik içindeki gözleri benimkileri arıyordu. Ellerim titredi ve göğsümde korkunç bir çukur hissettim.

Böyle bir şeyi nasıl yapabildim?

Dudağımın titrediğini hissettim.

"Silas-" diye başladı Lena, ama ben kendimi onun üzerinden iterek iç çamaşırlarımı ve pantolonumu aldım. Ayağa kalktı, utanç dolu bakışlarla beni izliyordu.

Pantolonumu giydikten sonra tuvalete koştum ve onu temizlemek için bir bez getirdim.

Onun gözlerine bakamadım. Yaptığım şeyi kabullenemedim.

Kusursuz vücudunu temizlerken kıpırdamadan durdu, göğsündeki uyarılmışlığımı silerken vücudum gerildi.

Ben korkunç, berbat bir insanım.

Ama bunu zaten , değil mi? Yaptığım onca gaddarlık arasında bunu da berbat etmem şaşırtıcı değildi.

Elimi ve bezi geri çekip banyoya geri koyarken ellerim titredi.

Hiç sadakatsizlik etmemiştim... Bu gurur duyduğum bir şeydi.

Lanet olsun.

düğmelerini ilikleyerek yeniden ortaya çıktığımda, nihayet en iyi arkadaşım la göz göze geldim.

Vücudunu örten çarşafı tutarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Son düğmeyi iliklediğimde ellerim yavaşça yanlarıma düştü. Onu böyle görmekten nefret ediyordum... benim yüzümden kırılmıştı.

Ama ben de

kırılmıştım. Ben de

kırılmıştım.

Onu incit. Senden nefret etmesini sağla.

"Benden hâlâ nefret ediyor musun?" Kısık bir sesle sordum ve sonra ağzımdan çıkan kelimeler için kendimden nefret ettim. "Çünkü senin nefretin benim sana karşı duyduğum nefretin yanında sönük kalıyor." Lena'nın yüzü buruştu ve kaşlarım çatılırken yatağa doğru bir adım daha yaklaştım. "Sen benim her şeyimi tüketiyorsun, Lena. Sen benim uyanırken düşündüğüm ve uyumadan önce gördüğüm son resimsin. Sen rüyalarıma dadanan bir sirensin. Seninle tanıştığım andan beri bu böyle." Yenilgiyle iç çektim. "Aklımda olmadığın tek bir saniye bile yok."

"Silas," diye bağırdı usulca.

"Arzuladığım her şeyi temsil ediyorsun... ve asla sahip olamayacağım her şeyi." "Beni yok ettin... ve bunun için sana kızgınım" diye fısıldarken sesim çatallaştı.

Ve cevabı boğuk bir hıçkırık olduğunda kendimden nefret ettim... başka bir kelime etmeden ayrıldığım için kendimden nefret ettim.

Yerel bir tavernadan satın aldığım daggadan bir nefes çektim, sıcaklığı göğsümü dolduruyordu. Etrafımı saran Büyücülerin meraklı gözlerle beni izlediklerini fark ettim. Görünüşe göre, birkaç gece önce burada bir tartışma yaşanmış ve Büyücüler bu işletmenin kendilerine ait olduğuna karar vermiş, Deana da devralmayı desteklemişti.

"Uzun bir gün mü?"

Gözlerim barda yanımda oturan Dani'yi görmek için yana kaydı, parlak mavi gözleri göz bebekleri olmadan bana bakıyordu. Herkesin artık gerçek benliğini göstermekte rahat hissetmesinden mutluydum, en azından burada.

Dumanı dışarı üfledim. "Uzun ömür," diye mırıldandım.

Kaşlarının arasında bir kırıkkılık oluştu, ama işçiye elini kaldırdı, o da başını salladı ve ona bir sigara sardı. Orada sessizce oturduk, Dani sonunda kendi sigarasını içti.

"Ne oldu?" diye sordu.

Yanağımın içini çiğnedim, sonra elimi yüzümde gezdirdim. Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Herhangi bir sıfatla konuşabileceğim bir şey değildi, bu yüzden onun yerine bir tane daha çektim.

Dani başını yana eğdi, yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bunun Lena'ya aşık olmanla bir ilgisi var mı?"

Dumandan boğuldum, sonra başımı ona doğru çevirdim. Bir kıkırdama çıkardı ve sarılmış otları dudaklarına götürdü. "Bazen benim dışımda herkesin kör olduğuna ikna oluyorum."

Dudaklarımı sıktım ve kaşlarımı çattım. "Nasıl anladın?"

Elini uzun, kobalt rengi saçlarının uçlarında gezdirdi. "İkinizin sürekli gözlerinizle birbirinizi becermeniz en büyük ipucu."

Yüzümü buruşturdum ve devam etti: "Forsmont'ta senin için kendi hayatını feda etmeye ne kadar da çabuk razı oldu ve birkaç gün önceki savaşta da tam tersi oldu."

Kalp atışlarım hızlandı. "Söylemedin... söylemedin-"

"Hayır." Elindeki cigarayı önümüzde duran cam kâseye koydu. "İnsan, Büyücü, Warlock, her neyseniz- duygularımız karmaşıktır. Zor. Belli bir şekilde hissettiğiniz için sizi yargılamıyorum. Böyle duygular... kontrol edebileceğimiz bir şey değil." Damarlarımda hafif bir coşkunun dolaştığı son bir fırt çekerken parmak eklemlerine yaslandı ve daggamı cam kaseye yerleştirmemi izledi. "Viola Merrick'le birlikte olsa bile onunla birlikte olmak istiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Söylemiyorsun," dedim alaycı bir şekilde ve o da şakacı bir şekilde koluma tokat attı.

"Evet, senden bile daha açık olduğumu biliyorum." Gülümsemesi soldu. "Peki, ne oldu?"

Suçluluk duygusu beni sarstı. Omuzlarım çöktü ve sadece başımı salladım. "Ben sadece... Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Era ile neden evlendin?"

Kaşlarımı çattım. "Evlenmem gerekiyordu. O gün onunla bir bağ kurdum ve evlendim."

"O gün mü?!" Dani inanamayarak sordu. "Onunla *o gün* mü tanıştın ve evlendin?"

"Aynı gün evlenme teklif etti," diye düzelttim. "Ertesi gün evlendik."

"Kahretsin," diye kıkırdadı, uyuşturucudan gözleri kızarmış ve cam gibiydi. "Siz insanlar çok tuhafsiniz."

"Kraliyet tuhaftır. Normal insanlar bunu böyle yapmaz... genellikle, her neyse."

"Ondan önce hiç ilişki yaşadın mı?" Bütün vücudum gerildi. "Fark eder mi?"

"Eğer hiç deneyiminiz olmadıysa, belki de şehvet tarafından yönlendiriliyorsunuzdur."

Ona tembel bir gülümseme verdim. "Oldukça deneyimliyim."

Ellerini kaldırdı, yüzünde bir sırıtış vardı. "Sadece kontrol ediyordum." Hafifçe güldü, sonra barmenin kendisine ücretsiz olarak verdiği içkiyi yudumlarken adam ona çapkın bir göz kırptı. Kadın da karşılık verdi ve adam uzaklaştığında gözlerini devirdi.

"Yani... Vi, ha?"

"O şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın." Omuz silkti, içkisini yudumladı ve içkinin belirginliği karşısında hoş bir şaşkınlık ifadesi takındı

lezzetlilik. "O güçlü. Akıllı." İç çekti. "Merrick harika biri ama birbirlerinden pek hoşlandıklarını sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı kavuşturarak sordum. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım karınızdan hoşlanıyor."

Eğlenceli sırtışı kayboldu. "Ne?"

"Bir şey söylemeye kalkma. Sadece içimde bir his var. Yine de karınızın böyle zarif bir güzelliği var. Muhtemelen ona hayranlık duyuyordur."

Kıkırdadım. "Öyle misin?"

"Çok çekici. Benim tipim değil." Göz kırptı, sonra mırıldandı, "Merak etme, onu çalmayacağım."

Güldüm ama vücudumda dolaşan uyuşturucuya rağmen duygularım sel gibi geri geldi. Neden onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi beni bu kadar rahatsız etmiyor? Yine de Lena'nın Roland'la, Torrin'le, hem Roland hem de Torrin'le birlikte olduğu düşüncesi...

Başımı arkaya yasladım ve nefesimi gevşettim. Ona çok kötü şeyler söyledim, istemediğim şeyler. Ve yüzündeki ifade.

Onu vahşi bir hayvan gibi becermek istiyordum. Ve öyle de yaptım, ama hissettiğim çaresizlik basit bir cinsel arzu değildi. Onun her şeyini istiyordum. Onu sevmek, iyi hissetmesini sağlamak istiyordum.

Ve tek yaptığım onu becerip gitmek oldu. Onu gözyaşları içinde bıraktım.

"Size bir tavsiyede bulunabilir miyim?" Dani yumuşak bir sesle sordu. Başımı ona doğru eğdim ve başımı salladım.

"Dürüst olmak her zaman en iyisi olacaktır, başkalarını incitse bile. Size zarar verse bile." Bakışları hiç duraksamadı. "Ve her şey olup biterken, hayatlarımız sayısız kez sona ermeye bu kadar yaklaşmışken..." İçini çekti. "Bence gerçekten nasıl hissettiğini söylemediğin için daha çok pişmanlık duyarsın. Kalbinin sana söylediğini yapmadığın için."

Gözlerim kucağıma düştü. "O kadar basit değil," diye fısıldadım.

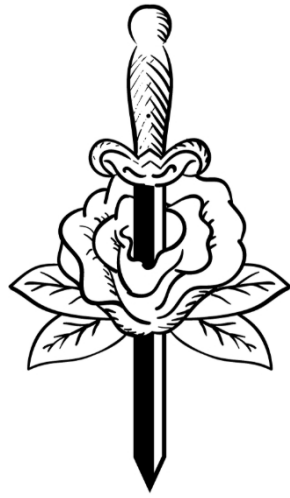
"Aşk asla değildir. Ama eğer mutsuzsan, Era özgür olmayı hak ediyor." Koluma nazık bir el koydu ve gözlerim onun şefkatli bakışlarıyla buluşmak için kaydı. "Ve sen de öyle olmayı hak ediyorsun."

İçkisinin kalanını geri atıp gitmeden önce birkaç dakika gözlerini tuttum.

Birkaç dakika orada oturdum, şimdi daha sakin hissediyordum, vücudumu ısıtan ilaca rağmen kafam bir şekilde daha berraktı.

Yukarı çıkmak zorunda kaldım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

LENA

I Silas odadan çıktıktan sonra ellerime sarılarak hıçkıra hıçkıra ağladım, hayatımda hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.

Kendimi iğrenç hissettim. Çok ama çok utandım.

Era arkadaşım olmuştu. Bana nazik davranmaktan başka bir şey yapmadı ve ben onun kocasıyla yattım.

Diğer iki arkadaşımızla üçlü yaptıktan sadece birkaç gün sonra kocasıyla yattım.

Daha çok ağladım. Benim neyim vardı böyle? Her iki cinsel deneyim de... mutluluk vericiydi. Dürüst olmak gerekirse, harikaydı. Ama de kendimi boş ve yalnız hissettim.

"Senin nefretin şu anda sana karşı duyduğum nefretin yanında sönük kalıyor."

Benden nefret ediyor, haklı olarak. Ona hislerimi söylememeliydim. Bornozumu hevesle çıkarıp benden istediği her şeyi yapmamalıydim.

Onu sevdiğim için nefret ediyordum. Ona sahip olamadığım için ondan nefret ediyordum. O da aynı sebepten benden nefret ediyordu.

Yarın onunla nasıl yüzleşeceğim? Era ile mi? Merrick, Torrin ya da Roland'la mı?

Ben bir fahişeydim.

Ağlayarak uyumak istiyordum ama kendimi daha az iğrenç hissetmeyeceğimi bilsem de yıkanmam gerekiyordu.

Bir saat sonra yanan sıcak derenin içinde durmuş, sessizce ağlıyordum. Ne kadar denesem de uyuyamıyor, duygusal yorgunluğuma rağmen kafamın içindeki sesleri susturamıyordum. Suyun verdiği acı küçük bir teselliydi ve beni zihnimde süren savaştan uzaklaştırıyordu. Kendimden geçmeye hazır olduğumda dışarı çıktım. Saçlarımı sıktım ve vücudumu kuruladım,

Büyük pamuklu bir tişört giydim. Bir çift iç çamaşırı giydim ve yatağımın önünde durdum.

Çarşafı bakarken bile iğrenç hissediyordum.

Belki de aşağı inip üzüntülerimi içerek gidermeliyim.

Bu düşünce ilgi çekiciydi ama kimseyle yüzleşmek istemiyordum. Kimseyle konuşmak. Bu yüzden tereddütle yatağa tırmandım ve kendimi kalın yorgana sardım.

Bir süre tavana baktım, gözlerimden yaşlar akıyordu.

Ben Ames'in Yüce'siydim. Halkımı kurtarmak gibi bir görevim vardı. Kalbim sahip olamadığım bir adam için acıyordu ve bu sıkıntı dikkatimi dağıtıyordu.

Gözlerim yatak odasında gezindi ve tam işi bırakıp uyumak üzereyken çapraz askılı çantam gözüme çarptı. Özellikle de içine sıkıştırılmış büyü kitabı.

Ağır kitabı kaldırıp sayfalarını karıştırdım.

Durmak üzereydim, zihnimi dinlendirmeye hazırdım ki son sayfadaki büyü bana seslendi.

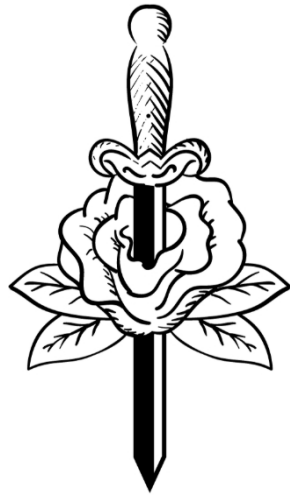
Oblivisci.

Çabucak şifonyerime koştum, gömleğimin altına bir sutyen geçirdim ve pantolonumu giydim. Bu büyü için yardım gerekiyordu ve kimden yardım isteyeceğimi çok iyi biliyordum.

Odasına koşup kapıyı tıklattım ve gümüş saçlı arkadaşım gözlerini ovuşturarak koşarak geldi. Viola, bornozunu sıkıca tutarak onun arkasından koşarak geldi.

"Lena?" diye fısıldadı.

"Yardıma ihtiyacım var, Merrick."

BÖLÜM ELLİ DÖRT

MERR CKI

T üç saat önce

Erabella'nın yatak odasının kapısını çalmadan önce düzenli bir nefes aldım, artık eski olan yayım omzumda duruyordu. Umarım Silas'la ilişkiye girmiyorlardır, ama kapının arkasından gelen herhangi bir duygu hissetmediğimi göz önünde bulundurarak, temiz olduğumu düşündüm.

Kilit tıkladı ve Era'nın gözleri beni görünce açıldı. Bakışlarım onun vücudunda gezindi, giydiği büyük boy gömleği fark ettim, pantolonu yoktu.

Sütyen yok.

Yüce Tanrım, bayılacaktım.

"Hey," diye nefes aldı, gözleri elimdeki yaya kayd. Kaşlarını kaldırdı.

Boğazımı temizledim. "Silas orada mı?"

"Hayır, daha önce Torrin'le konuşmaya gitti. Şu anda nerede olduğundan emin değilim." Dudaklarım yarım bir sırıtışla kıvrıldı. "İçeri girebilir miyim?"

Yanaklarına renk gelmişti. "Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim-"

Yine de ilerledim ve o da gözlerini devirerek kenara çekildi. "Zaten istediğini yapacaksan sormanın ne anlamı var?"

"Kibarlık olsun diye," diye cevap verdim, yayı odanın köşesine, duvara dayadım.

"Bunu neden getirdin?" Bir adım öne çıktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Onu sana veriyorum."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Ne? Neden?"

"Lena bana bir arbalet getirmişti, hatırladın mı? Yeni silahımı kullanacağım için yayımdan faydalanabileceğini düşündüm."

Dilini şaklattı. "Bana eski modeli vereceğini tahmin etmiştim."

"Şimdi, şimdi," diye sırıttım. "Nankörlük etme."

Yumuşak bir şekilde güldü ve bakışlarını yeni yayına odakladı. "Hâlâ buz okları atabiliyor mu?"

"Evet. Şarj sürece sorun yok."

Gülümsemesi yavaşça soldu. "Teşekkür ederim Merrick... çok nazıksın."

Bu odadaki gerilim, kilitlenmiş bakışlarımız... tenimi alevlendirdi. O kadar güzeldi ki.

"Senin için her şeyi yaparım," diye mırıldandım.

Yanakları daha da kızardı, gözleri dudaklarıma daldı, çenem boyunca, vücudum boyunca ilerledi.

"Eğer gerçekten ciddi olsaydın," diye fısıldadı, dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı, "bana yeni yayını verirdiniz."

Kıkırdadım, gözlerim açgözlülükle onu içine çekti, o uzun, bronzlaşmış bacaklara sabitlendi. "Ne kadar da kıymet bilmezsin."

Gülümsemesi şakacı bir hal aldı. "Modası geçmiş model için çok minnettarım."

"Ukala," diye mırıldandım, gözlerim şakacı bir şekilde onunkilerle buluşmak için yukarı kayıyordu.

Yutkundum, ürkekçe saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Gözleri kapıya kaydı, sinirleri benimkilerle kanıyordu.

Ben hâlâ odasındayken Silas'ın dönmesinden endişeleniyordu.

Ona yaklaştım ve o da bir adım geri çekilerek nefesini bıraktı. Durdum.

"Özür dilerim..." diye başladı, sonra başını salladı.

Tekrar öne çıktım ve o geri çekildi, gözleri yalvarıyordu.

"Yapamam, Merrick," diye fısıldadı.

Bir adım daha ileri. "Neyi yapamazsın?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

Tekrar geri çekildi ve sırtını kapıya dayadı. Yüzünü yukarı doğru çevirdi, bana bakarken nefes nefese kalmıştı.

Onun arzusu içime doldu ve benimkini de ağır nefes aldığım noktaya kadar yükseltti.

"Sen... sen gitmelisin," diye fısıldadı.

Başımı yana eğdim ve ona doğru yaklaştım. "Kapıyı kapatan sensin" diye mırıldanırken dudaklarım kulağının kabuğuna değdi.

Gözleri kapandı, bronz teninde tüyleri diken diken oldu.

Koyu renk gömleğinin altında sertleşmiş meme uçları dikkatimi çekmek için yalvarıyordu.

Elimi kaldırdım, yanağını okşarken hareketlerim durgunlaştı, başparmağımı dolgun alt dudağında gezdirdim.

Gözlerini açtığında ağırlaşmıştı ve arzu ona hükmediyordu. Dudaklarını dudaklarıma bastırarak ilerledi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve elim yanağından kayarak belini kavradı. Bu kez ağızlarımız ayrıldı ve dilim onunkine doğru kayarken, ağzımın içinde yumuşak bir şekilde inledi.

Tadı cennet gibiydi, çilek ve krema gibi. O an bağımlısı olduğumu anladım, geri dönüşü yoktu. Onu her gün tatmak istiyordum... başka yerlerini tatmak.

Erabella'nın elleri saçlarıma dolanırken ben de ona doğru bastırdım ve öpüşmemizi derinleştirdim. Benimkini aşağıya doğru takip ettim, elim göğsünü kavradı ve geri çekildi, dudakları benimkini boşalttı.

"Merrick-hayır... Yapamam," diye nefes nefese kaldı. Elleri hâlâ saçlarıma dolanmıştı.

Göğsünü bıraktım, elim beline doğru kayarak diğer elime katıldı. Nefesim kesildi, dudaklarımız hâlâ birbirinin üzerinde geziniyordu.

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. "Ellerimi senden uzak tutmakta zorlanıyorum."

Gözleri dudaklarıma kaydı, sonra geri döndü. Tekrar ve tekrar, zihni doğru ve yanlış arasında savaştı. İstek ve ihtiyaç. Sadakat ve sadakatsizlik.

"Daha önce hiç kimseye karşı bu kadar güçlü duygular hissetmemiştim, hiç böyle bir *istek* duymamıştım," diye itiraf ettim nefes nefese. Onu tekrar öpmek istedim ama bu kararı ona bıraktım.

Sağ eli saçlarımdan kaydı ve bana bakarken yanağımı hafifçe kavradı. "Beni okurken ne hissediyorsun?"

Bunca zamandır onu okuyordum. "Arzu. Korku. Suçluluk."

Dudaklarını ıslattı, başparmağı şimdi dudak halkamın üzerinde geziniyordu. "Hepsi bu kadar mı?"

Sorduğu diğer duygunun ne olduğunu biliyordum ama bunu kabul etmek istemedim.

"Benim için hissediyor musun?" diye sorarken sesi kısıktı.

Evet, tabii ki istiyorum!

Bunu haykırmak, tanıdığım herkese haykırmak istedim. Ama bu duygu... "Beni korkutuyor," diye dürüstçe cevap verdim.

Gözleri yaşlarla doldu ve yavaşça başını salladı. "Ben de," dedi sessizce. "Çoğunlukla çünkü... çünkü..."

Suçluluk duygusu onu o kadar etkiledi ki kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. Göğsüme kapandı, diğer duygular öncelik kazandıkça arzu azalıyordu.

"Ağlama," diye fısıldadım, onun duyguları benimkileri bastırdığı için kendi dudağım titriyordu. "Özür dilerim... Seni incitmek istemezdim."

Daha çok ağladı, bornozumun kumaşını ellerinin arasına aldı. "Ben... Kafam çok karışık," diye yüksek sesle hıçkırdı.

"Hey." Buruşuk yüzünü ellerimin arasında tutarak geri çekildim. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu; kendi duygularımdan değil, onun duygularından kaynaklanan gözyaşları. "Kendini suçlama. Bu benim hatam. Buraya ben geldim. Ben başlattım."

Başını sallayıp başka tarafa bakmaya çalıştı ama ben onun dikkatini tekrar kendime çektim.

"Era-"

"hissetmemeliyim," diye fısıldadı. "Ben evliyim. Yapmamalıyım... Yapamam..."

Kocası bir başkasını arzuladığında bu suçluluğu hissettiğini bilmek beni öfkeliendirdi, bu arzu onun benim için hissettiklerini aşan bir arzuydu.

"Yapmaman gerektiğini kim söyledi?" Meydan okudum. "Onu tanımadan evlendin. İşlerin yolunda gitmemesi sürpriz mi?"

Yutkundum ve alınganlığı beni şaşırttı. Kollarını kavuşturarak ellerini çekti. "Çık dışarı."

İçimi çektim, geri çekildim ve alnımı ovuşturdum. "Era-"

"Çık dışarı dedim!" diye bağırarak kapıdan hızla uzaklaştı. "Bunu istemiyorum. *Seni* istemiyorum."

Yutkundum, ona döndüğümde kalbim paramparça oldu. Gözlerim onunkiler arasında geziniyor, fikrini değiştirmesini bekliyordum ama değiştirmede.

Burnumdan şakayla karışık güldüm ve son sözlerin yalan olduğunu bilmeme rağmen hışımla dışarı çıktım.

Tam Viola duştan çıkarken odama geri döndüm, saç örgüleri topuz yapılmış ve gövdesine bir havlu sarılmıştı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, öfkeli tavrımı fark etmişti.

İçimi çektim, bornozumu çıkardım, altımda sadece pantolonum ve botlarım vardı.

Tanrım, çok sinirlenmiştim.

Viola neden Era'nın benim için hissettiği gibi hissedemiyordu? Neden gözlerimin içine baktığında o karşı konulmaz şehveti duymuyordu?

Viola muhteşemdi, her açıdan mükemmeldi. Yıllardır arkadaşlık. Onun için ölürdüm. Ama duygusal olarak ona Era'ya bağlandığım gibi bağlanmamıştım.

Belki de sevişme arkadaşı olduğumuzu ve başka bir şey olmadığımızı açıkça belirtmeseydi olabilirdim.

"Ben iyiyim. Sadece yorgunum," diye yalan söyledim, yatağa oturdum ve botlarımı çıkardım. "Bunu hissediyorum." Kendini yanıma, yatağın üzerine bıraktı.

"Dinlenseniz iyi olur. Tekrar yola çıkmadan önceki son akşamımız."

Botumu yere fırlattım, diğerinin bağcıklarını çözdüm. "İyi fikir," diye homurdandım.

O gece cinsel bir şey başlatmadı ve bunun için minnettardım.

Daha kapıma varmadan onu hissettim. Kalbim göğsümden sökülüyormuş gibi hissederek yatakta sarsıldım.

"oldu?" Vi ayağa fırlarken gözlerini ovuşturarak halsizce sordu.

Göğsümü sıktım ve duygularımı bastırmaya çalışırken gözlerimi kapattım.

Bu daha fazla olmaya başlamıştı. Ben yeteneğimi fark etmeden başkalarının duyguları benimkilere karışıyor... ama neden?

Viola omzumu tuttu, menekşe rengi gözleri endişeyle üzerimde gezinirken kapımızın çalınması dikkatinin başka yöne kaymasına neden oldu.

Kim olduğunu biliyordum. Hissedebiliyordum. Çarşafın arasından sıyrıldım, bronz kapı kolunu kavradım ve Lena'yı görmek için açtım.

İri, yeşil gözleri kan çanağına dönmüştü, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. ***Potestas Verae Maleficis***'i kavrarken dudakları titriyordu.

"Lena," diye fısıldadım ve kendi gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. "Yardıma ihtiyacım var Merrick," diye bağırdı usulca.

Ne demek istediğini anlamamıştım. Viola yanıma ulaştığında kaşlarım birbirine çarptı, arkadaşımızın kırık halini görünce gözleri büyüdü.

"Ne oldu?" Vi bastırdı. "Sen iyi misin?"

Ama Lena'nın gözleri benimkilerde kaldı ve o sessizlik anlarında anladım. Bunun Silas'la bir ilgisi olduğunu biliyordum ve bir şey söyleyemeyeceğimi de biliyordum.

"İçeri gel," dedim nazikçe, kenara çekilerek.

Teşekkür edercesine başını salladı ve odamıza girerken gözleri kollarındaki büyü kitabına kaydı. Sayfaları karıştırarak **Oblivisci** adlı büyüyu açtı.

"İşte," diye burnunu çekti.

Bu büyüünün ne için yapıldığını anladığımda başımı sayfadan kaldırdım. "Anılarını silmek mi istiyorsun?"

Başını salladı ve ben de itiraz edercesine başımı salladım. "Bu çok saçma, Lena. Hatırlaman gerek-"

Gözlerim bir Viola'ya bir Lena'ya kaydı. Bakışlarımızda söylenmemiş sözler, arkadaşımızın yanında söyleyemediğim sözler dolaşıyordu.

"Hepsini unutmayacağım," dedi sessizce. "Sadece acıtan şey. Eğer aklımdan çıkmazsa en iyi lider olamam..."

Viola'nın kaşları daha da çatıldı ve cevaplar için bana baktı. Ben cevap veremedim.

"Vi, Lena ve beni biraz bırakabilir misin? Sadece birkaç dakikalığına?"

Viola yavaşça başını salladı ve ben sayfalara bakarken o hızla giyinip çıktı, Lena ağzından kaçırmadan önce, "Aslında, bana Dani'yi getirebilir misin?"

Barlar hâlâ gürliyordu ve gürültüyü buradan bile duyabiliyordum. Eğer Era şimdi tek başına dışarı çıksaydı, gergin olurum. Ama Viola birinin kafasını koparabilirdi. Yırtıcı hayvanların arasında kendi başının çaresine bakabilirdi.

Viola, "Elbette," diye cevap verdi.

Kapı kapandıktan sonra Lena yere diz çöktü. "Önce yere bu sembolü çizmemiz gerekiyor," derken sesi titriyordu, sütyeninin içine sıkıştırdığı tebeşiri getiriyordu. Kitabı uzatmamı işaret etti, ben de mecburen uzattım.

"Bittiğinde içinde duracağım. Birlikte **Oblivisci**'yi söyleyeceğiz ve illüzyon büyümüzü sembollere odaklayacağız."

"Vi'ye Dani'yi aldıracaksan bana neden ihtiyacın var ki?"

Lena'nın ince parmağı sayfayı taradı ve belirli bir metni işaret etti. "Büyü yapan kişi unutulacak anıyı da bilmelidir. Bunu düşünün."

İşte o zaman bana her şeyi anlattı. Silas'la gençken yaşadıkları aşka dair anılarını anlattı. Çadırdaki karşılaşmalarını anlattı. Bu geceki karşılaşmalarını anlattı.

"Benim hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum... korkunç bir insan olduğumu."

Babama olan kızgınlığımın söylenmeden kaldığını biliyordum. Vicsin anneme sadakatsizlik etti ve bu onu mahvetti.

Onu inceledim, hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyordum. Kendi öfkemi hissettim, duruma karşı öfke, Era'ya karşı öfke. Onu öpmüş olmama rağmen, tüm bu olanlarda o gerçekten masumdu.

Ama bu hediyeye lanet olsun, çünkü Lena'nın yaptığı her şeyi ben de hissettim. Onun utancını hissettim. Kalp kırıklığını hissettim. Silas'a olan aşkını hissettim, tıpkı Silas'ın ona olan aşkını hissettiğim gibi.

Bu durum basit değildi. Siyah ve beyaz değildi. Yine de unutmamasına yardımcı olabilirsem, belki de günaha girmesini engellemek iyileşmesine yardımcı olabilirdi. Odaklanmasına yardımcı olur.

Vi birkaç dakika sonra Dani'yle birlikte döndü. Warlock'un mavi bakışları Lena'nınkileri buldu ve kaşları birbirine çarptı.

"Sadece Merrick'in bu büyüü düzgün yaptığından emin olmak istiyorum." Lena burnunu çekerek Dani'ye *Potestas Verae Maleficis*'i uzattı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bakışları Lena'ya kaydı. "Lena ile yalnız konuşabilir miyim?"

"Benim yanımda her şeyi söyleyebileceğinden eminim," diye yorumladım piercingimle oynarken.

Lena başıyla onayladı. "Merrick kalıyor."

Viola kollarını havaya kaldırarak inledi. "Gerçekten mi? *Yine* gitmek zorunda mıyım?" Dani tembel bir gülümsemeyle, "Hemen gelip seni alacağım bebeğim," diye cevap verdi.

Vi kendi lakabını takıp bir kez daha odadan çıkarken ben de onun küçük lakabına gözlerimi kısıtım.

"Yani..." Dani kapı kapandıktan sonra kaşlarını kaldırarak Lena'ya baktı. "Merrick'in önünde *her şeyi* söyleyebilir miyim?"

"Benim hakkımda her şeyi biliyor," diye ısrar etti Lena. "O her zaman güvende."

Onun yorumuyla göğsümde bir sıcaklık hissettim ve Dani tekrar Lena'ya odaklanmadan önce tereddütle gözlerini benimkilere dikti. "Neden anılarını silmek istiyorsun? *Hangi* anılarımı?"

"geride tutan... dikkatimi dağıtan anılar." Dani'nin gözleri kısıldı. "Bu Prens'le mi ilgili?"

Mine ve Lena'nın gözleri parladı, birbirlerine ateş ettiler. Lena alay ederek durumu geçiştirmeye çalıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dani gözlerini devirdi. "Sen ve Silas ikiniz de berbat birer yalancısınız." Kitabı yatağın yanındaki komodinin üzerine bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Diyelim ki mükemmel bir titreşim okuyucusuyum ve kim olduğunu söyleyebilirim.

gerçekten arzuluyorsunuz." Gözleri benimkilere kaydı ve bana bilmiş, kısa bir bakış attı.

Bununla ne demek istiyor?

Ben daha fazla düşünmeden dikkatini Lena'ya yöneltti. "Bak, belli ki bu gece olanlar hem seni hem de Prens'i sarsmış. Bu yola girmenin sağlıklı olduğunu sanmıyorum."

Lena'nın dudakları kıvrıldı. "Senden tavsiye istemiyorum," diye neredeyse hırlıyordu.

Dani'nin gözlerinin kenarları gerildi ve ben de nazıkçe ekledim: "Bilmediğin çok şey var."

Dani bir elini kalçasına dayadı. "Anlat bakalım."

"Bu büyü sonsuza dek sürmez," diye homurdandı Lena. "Geri alınabilir. Bunu neden bu kadar zorlaştırıyorsun?"

"Bunu yaparsan onun nasıl hissedeceğini düşünüyorsun?" Dani meydan okudu.

"Beni becerirken nasıl hissettirdiğini umursamadı ve benden nasıl nefret ettiğini anlatmaya devam etti. Onu nasıl mahvettiğimi."

Dani'nin yanaklarına renk geldi, çenesi açıldı.

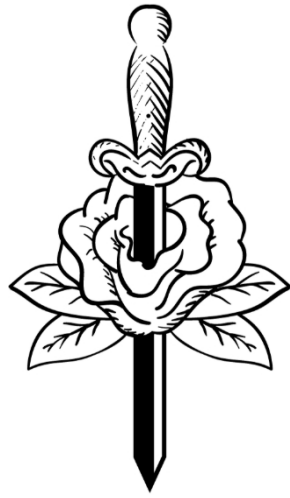
"Bunu yapmamalıydım," diye fısıldadı Lena kırık bir öfkeyle. "Bu bir hataydı. Bunu biliyorum. Ben sadece... halkımı kurtarmaya odaklanmalıyım. Buna değil. Ona değil."

Dani ağzı kapanmadan önce defalarca gözlerini kırıştırdı ve ciddiyetle başını salladı. ***Potestas Verae Maleficis***'i açarak gerekli büyüünün bulunduğu sayfayı çevirdi.

"Bu büyüünün bakıma ihtiyacı var, yani büyücünün sık sık tekrarlaması gerekecek. Bu yüzden büyüü yapan kişi aynı zamanda sürgün edilmek istenen anıları da bilmelidir - onları uzak tutmak için."

"Büyülü bir bağ yeterli değil," diye mırıldandı Lena.

Dani'nin gözleri sayfayı taramaya devam etti. "Bu doğru. Merrick bunu seninle her ay tekrarlamak zorunda kalacak."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

LENA

I çizdiğim pentagramın içinde durdum, kalbim hızla çarpıyordu, midemde bir çukur vardı.

Merrick önümde, çemberin hemen dışında duruyordu ve Dani yan taraftaydı, hâlâ bana bir hataymış gibi bakıyordu.

Merrick'in koyu renk gözleri bana odaklanmıştı ve ikna kabiliyetinin olmayışından tam olarak benim hissettiklerimi hissettiğini ve neden unutmak istediğimi anladığını söyleyebilirdim. Kısa bir süre için bile olsa.

Titharan dilinde yazarak Silas'ın adını heceledim-her romantik etkileşimi nasıl unutmak istediğimi heceledim.

Kalbim nasıl bir şey olacağını tahmin ederek göğsümde çarpıyordu. Onu ilk gördüğüm günden beri bronz tenli, altın gözlü adama takılmışım. Esprili sözleri, tembel gülümsemesi, ilgisi. Varlığımın bir amacı yokmuş gibi hissettiğim mutsuzluktan, o hayatıma girdiğinde sabahları uyanmayı dört gözle bekler hale gelmişim.

En iyi arkadaşımı, eğitimimi düşündüm ve en azından bu anıların kalacağı için minnettardım.

Geçmişimizin, olabileceklerin peşimi bırakmadığı bir versiyonumu hayal etmek imkânsız geliyordu. Tehlikeli hissediyordum. Ama artık onun dışında bir amacım vardı.

Ve benim odaklanmama ihtiyacı vardı.

"Kelimeyi söyle ve anılarını düşün. Ellerini pentagrama doğru tut Merrick ve aynı anıları düşünerek illüzyon büyünü serbest bırak," diye talimat verdi Dani.

"her birini düşünmezsem?" Merrick endişeyle sordu.

Dani, "Sen daha çok onun bağlayıcısı olarak buradasın," diye açıkladı. "Ve anıları yeniden ortaya çıkmaya başladığında bilgi sahibi olan kişi olmak için. Bunu tekrar yapman gerektiğinde gerekli . Şimdi yap."

İtaat ettik.

Oblivisci.

Oblivisci.

Oblivisci.

Gözlerimi sıkarak kapattım, dudaklarım titriyor, gözlerim doluyordu. Esprili sözlerini düşündüm, şakalaşmamız göğsümün titremesine neden oldu.

Dilini dudaklarımda gezdirdiği, bana aldığı tarçınlı rulonun kremasını yaladığı anı hayal ettim.

Ametist Göleti'ndeki halimizi, kollarının bana dolandığı anı, dudaklarının dudaklarıma ilk kez dokunduğu anı hayal ettim.

Öpüşmemizi, ellerimizin gergin bir şekilde birbirimizin vücudunu keşfetmesini hayal ettim. Daha çok ağladım.

Oblivisci.

Oblivisci.

Oblivisci.

İlk sevişmemizi, bana karşı ne kadar tatlı ve nazık olduğunu ve sonraki tüm zamanları hayal ettim: evimde, ormanda, kalede. Birçok kez kendimizi birbirimize dolanmış, kalplerimiz göğüslerimizde gümbür gümbür atarken bulduk.

Bana beni sevdiğini söylediğini, yüzümü defalarca öptüğünü, varlığıma ne kadar değer verdiğini gösterdiğini hayal ettim.

Sesini, cilveli sözlerini, bana Çiçek diye seslenişini duydum. Her şey bir rüya gibiydi, bulanık ve soluk.

Sanki derin bir uykuya dalmak üzereymişim gibi kaymaya başladığımı hissettim.

Oblivisci.

Oblivisci.

Oblivisci.

Pentagram ışıltısını kaybetmeye başladı ve büyü tamamlandığında, tüm o anılar, tüm o acılar...

Hepsi gitmişti.

Uyandığımda kendimi biraz dinlenmiş hissediyordum ama eşyalarımı toplarken odamın penceresinden dışarı baktığımda göğsümü bir ağırlık kapladı.

Çok fazla hayat kaybedildi.

Esaret altındaki Büyücüler serbest bırakılmıştı ama yine de çok fazla belirsizlik vardı. Gerçekten de, bir noktada bir ayaklanma olacaktır. İnsan

Bu krallığın vatandaşları nefretlerini ya da önyargılarını birkaç gün içinde silemezlerdi.

Neyse ki Torrin'in burada liderliği üstlenen Büyücü Deana ile yakın bir ilişkisi vardı. Onun kararlarına güveniyordum; ateşi ele geçirdiğinde ne kadar iyi idare ettiğini görünce ona da güvendim.

Son bölgemiz olan Wrendier'e doğru yola çıkmaya hazırlanıyorduk. Dimitri'nin eşyalarımızı yok etmemiş olmasına şükreliyordum ve atlarımızın zarar görmemiş olmasına daha da şükreliyordum.

Giysilerimi katlarken gözlerim doldu. Dün gece tamamen bulanıktı. Odama geldiğimi ve yatağa girdiğimi bile hatırlamıyordum. Belki de tüm bu şiddet hafızamı örtüyordu.

Büyülü bıçağımı sırtıma sabitledikten sonra çantamı omzuma atarak odamdan çıktım ve tekrar gerçek bir yatakta dinlenebilmem için birkaç gün daha geçmesi gerektiğini kabul ederek iç geçirdim.

Elowen ve Edmund aynı anda odalarından çıkıyorlardı ve şifacı bana nazik bir gülümseme verdi. Birkaç gün öncesine kıyasla bugün daha neşeli görünüyordu.

Yeni yeteneğinden başka kimin haberdar olduğunu merak ettim.

Silas ve Erabella giyinmiş ve bir sonraki yolculuğumuz için hazır bir şekilde odalarından çıktıklarında ben de gülümsemelerine karşılık verdim. Gözlerinin bana doğru açıldığını fark ettim.

Bakışlarımı bir an için kaçırdım ve ileriye doğru yürümeye başladım.

Yüzümde bir şey mi var? Daha önce aynada bir şey fark etmemiştim.

Arkamda telaşlı adımlar duydum ve hepimiz kalenin ön kapılarından çıkarken bir el omzumu kavradı.

Başımı çevirdim ve elini yerinde tutan Silas'ın endişeli bakışlarını fark ettim.

Era, Elowen ve Edmund ilerlemeye devam etti, grubumuzun geri kalanı sadece birkaç adım ötede atlarını hazırlıyordu. Merrick ve Dani bize bakıyordu, ilkinin gözleri gece kadar karanlıktı, ikincisi ise endişeyle dudaklarını çiğniyordu.

Neden bugün herkes bu kadar garip davranıyor?

Dikkatimi tekrar Prens'e çevirdiğimde kaşlarım daha da çatıldı. "Um... ne oldu?"

Eğildi, dudakları kulağımın yanındaydı ve sesi fısıltının üzerindeydi. "Dün gece odana döndüm. Nereye gittin?"

Kaşları birbirine çarptı, hızla göz kırptım. Ne demek odama geri geldi?
Rozavar Dağı'ndan döndükten sonra pek bir şey hatırlayamadım. Büyü kullanımı beni bayıltmış olmalı.

"Uh, muhtemelen uyuyordum?"

Altın rengi bakışları benimkilerde sertleşti. "Uyumuyordun," diye homurdandı. "Kapını açtım. Odanda değildin."

Göz ucuyla Dani'nin burnunun kenarını sıkıldığını ve başını salladığını görebiliyordum.

"Şey, yatağında uyandım, yani başka nerede olabilirdim bilmiyorum."

"Gidiyor, gitmiyor patron?" Roland bağırdı.

Silas ona aldırmadı, sertleşen bakışları yumuşadı. "Üzgün olduğumu söylemeye geldim," diye fısıldadı.

Tamam, şimdi gerçekten kafam karışmıştı. Özür dileyeceği herhangi bir şey için beynimi zorladım. Elim boş dönüyordum.

"Ne için?"

Geri çekildi. "Ne için olduğunu biliyorsun, Lena," diye .

"Tamam," diye araya girdi Dani, kolunu omuzlarıma doladı ve beni uzaklaştırdı. "Yola çıkma zamanı, Prens ve Yüce."

Şaşkın ifadem Dani'ye kaydı ve beni götürmeye devam etti.

"Eskiyle yeniyi değiştirmeniz gerektiğini söylemeyi unuttum. Aksi takdirde hafızanızda boşluklar oluşacak." Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, gelecek ay yeniden yapılandırabiliriz."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Tısladım.

"Hiçbir şey." Dani kollarını geri çekti. Krallık rezervinden yeni bir at almıştık, yani artık Hendry ve Dani bir atı paylaşıyor, Torrin tek başına biniyordu. Kendi atında ona katılmayı düşündüm ama benden uzak durmaya ihtiyacı vardı.

Gecemizi düşünerek kızardım, sonra Donut'a atlayıp Roland'ın önüne oturdum.

Deana, onu koruyan bir avuç büyücü muhafızla birlikte dışarı çıktı. Cildi yıllar süren kötü muameleden sonra rengini geri kazanmaya başlamıştı.

"iyi geçmesini dilerim," dedi ve muhafızlar öne çıkarak bize keseler uzattı. "İçinde fazladan şifalı otlar ve merhemlerle birlikte gümüş de var. İhtiyacınız olursa diye."

Silas ona gülümsedi. "Teşekkür ederim Deana. Burayı yeniden inşa ederken sana başarılar diliyoruz. Harika bir iş çıkaracağınızı biliyorum."

Başını eğdi, yanakları pembeye boyanmıştı. "Eğer geri gelmeniz gerekirse, başımızın üstünde yeriniz var." Gözleri grubumuzu taradı. "Hepinizi."

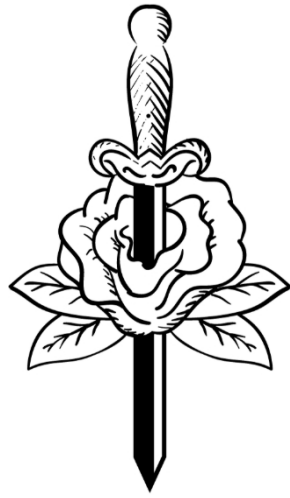
"O mantarları bulursanız bize haber verin," diye ekledi Silas. Silas, Hendry ve Roland'ın, Forsmont'ta kullanıldığını gördüğümüz zehrin kaynağı olan Dimitri'den işkenceyle bilgi almayı başardıklarını üzüm asması aracılığıyla duymuştum. Siaxcide. En azından ana bileşenlerinden biri.

"Bu benim ana önceliklerimden biri. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye söz verdi.

Son vedalarımızla ve yeni atanan Yüce'nin hediyelerini kabul ederek Faltrun'dan ayrıldık.

İki krallık güvende. Biri kaldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ ALTI

S LASI

LEna garip davranıyordu. Belki de bir şeyleri çabasıydı.

Era'ya her baktığımda ya da onu her karşımda tuttuğumda suçluluk duygusu beni tüketiyordu. Ona sadakatsizlik etmek yanıştı. Kendime söyleyip durduğum tek şey, *'Geçmişte Lena'yla bir kez daha sevişmişsin gibi davran'* oldu, ama bunun aynı şey olmadığını biliyordum.

Ve onu lanet aklımdan çıkaramıyordum.

Era'yı seviyordum ve onun da beni sevdiğini biliyordum. Ama ilişkimiz karşılıklı bir fayda olarak başlamıştı. Evlenmem gerekiyordu. Bu kadar uzun süre ertelemek yeterince zordu ve Era'nın boktan ailesinden bir kaçışa ihtiyacı vardı.

Onu sevmeye başlamıştım ama bu asla Lena ile yaşadığım gibi değildi. Onun hayatta olduğunu bilseydim, başka bir kadına asla dokunmazdım.

Dani'yle birlikte tüm Büyücüler yeniden büyülenmişti; yuvarlak kulaklar ve Dani'nin durumunda olduğu gibi, gözbebekleri olan gözler. Lena'nın uzun saçları bir örgü halinde göğsünün üzerinde duruyordu.

Ona yandan bakmaktan ve yüzündeki rahatlığı fark etmekten kendimi alamadım. Yaptığımız şey onu nasıl canlı canlı yemiyordu? Sadece suçluluk duygusu değil, daha fazlası için duyduğu ezici arzu da mı?

Bu sabah duş alırken elimi kendimden uzak tutamadım, onun çıplak bedenini ve kendimi onun içine sokarken yaptığı yüz ifadelerini düşünerek kendimi okşarken inlememi engellemek için dudağımı ısırdım.

Ben sefil bir adamım.

Wrendier'e doğru yola çıkarken kollarım karımın boynundaydı ve atımızın dizginlerini tutuyordum. Saoirse'nin mezarı başında son anlarımı geçirdikten sonra oradan ayrıldık. Torrin antik tapınaklardan birinin yolumuzun üzerinde olduğundan bahsetmişti.

-Temple Celluna- ve mola vermek için iyi bir yer olacağını söyledi.

Oraya varana kadar geçen her gece beni çıldırtıyordu. Lena beni görmezden gelmeye devam etti, gözlerini bana doğru bile çevirmedi. O gece

İçimi rahatlatan tek şey Roland ya da Torrin'le aynı çadırı paylaşmayıp kendi çadırında kalmasıydı.

Ben Era'ya karşı bir şey başlatmadım ve şaşırtıcı bir şekilde o da bana karşı bir şey başlatmadı. Sadece her gece uyumadan önce birkaç yumuşak öpücük.

Celluna Tapınağı daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Beyaz, beton bina muazzamdı, en tepesi bir kubbe şeklindeydi. Karmaşık tasarımında, binlerce çiçek ve yaprak malzemeye kazınmıştı. Mucizeviydi. Tamamlanması yıllar sürmüş olmalıydı.

Faltrun'dan ayrılalı beş gün olmuştu ve bir mucize eseri kolay, tehlikesiz bir yürüyüş olmuştu.

"Tapınakların her birinde dokuz nokta var... dokuz çıkış," diye başladı Elowen. Lena bir nefes gevşetti. "Dokuz nokta... dokuz Tanrı için."

Dani konuşurken Elowen başını eğmiş, mimariyi inceliyordu. "Her tapınağın neden bu şekilde tasarlandığını hiç bilmiyordum. Şimdi mantıklı geliyor."

"Bu tapınakları kim yönetiyor?" Hendry önünde oturan Dani'ye sordu.

"İnsan din adamları," diye cevap verdi. "Eminim hepinizin bildiği gibi, insanlar bizimle aynı Tanrılara taparlar... aynı isimler ve hepsi bu. Sadece Tanrıların biz yaratmakta parmağı olmadığına inanıyorlar... bizim iğrenç yaratıklar olduğumuza.

Anomaliler."

Merrick sahte bir gülümsemeyle, "Ziyaret etmek için harika bir yere benziyor," dedi. Era onun esprisine gülümseyerek başını çevirdi.

"O halde neden bu şekilde inşa edilmişler?" Erabella sordu. "Dokuz sütun..."

"Bu tapınaklar yüzlerce, hatta binlerce yıl önce inşa edildi," diye yanıtladı Viola, "türlerimiz bir arada yaşarken. İnsanlar sadece son yüzyıllarda inançlarını değiştirdiler."

"Burada hoş karşılanacak mıyız?" Yaklaştıkça Hendry gözlerini kısıyordu. "Ya yozlaşmışlarsa?"

Dani omuz silkti. "O zaman kışlarına tekme basarız. Bilmiyorum."

Roland kıkırdadı. "Hayal edebiliyor musun? Din adamlarıyla savaşmak mı? Kulağa yanlış geliyor."

Yaz güneşinin üzerimize binaya yaklaşırken kimse dışarı çıkmadı ya da yaklaşmamızı engellemeye çalışmadı.

"Sessiz," diye belirtti Lena, o büyüleyici gözleri araştırıyordu.

Atlarımızı dokuz girişten birinin önünde durdurduk. Birkaç dakika durakladıktan sonra hâlâ bir yaşam belirtisi göremeyince tereddütle atlarımızdan indik.

"Şimdi bizim için uslu bir at ol, Donut ve burada bekle," diye mırıldandı Roland atının yelesini okşarken.

Hepimiz tapınağa çıkan birçok basamağı tırmandık ve girişe ulaştığımızda Lena içeri adım atmaya başladı. Hemen kolundan çekti. "Hey, herhangi bir tuzak olup olmadığını bilmiyoruz."

"Burası... doğru hissettiriyor," dedi yavaşça bana bakarak. "Hiçbir şey hissetmiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım, onu elimden bıraktım ve fısıldadım, "Hayır, ama bu burada sıradan düşmanların bulunmadığı anlamına gelmez."

Gülümsedi ve bu manzara kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. "Sanırım başka bir düşmanı alt edebiliriz."

Yutkundum ve o içeri ilk adımını atmadan ben . Ve omuzlarım bu manzara karşısında çöktü.

Ruhbanlar parçalanmış ve ölmüş halde yatıyordu, kanları mermer iç mekanlara sıçramıştı. Etlerinde siyah girdaplar oluşmuştu ve bundan Gölge'nin Efendisi'nin sorumlu olduğunu hemen anladım.

Arkadaşlarımın geri kalanı nefes nefese burunlarını kapatarak içeri süzüldü. Bu savaş çok acımasızdı ve cesetlerin durumuna bakılırsa birkaç hafta önce gerçekleşmiş olmalıydı. Koku insanın gözlerini yaşartacak kadar iğrençti.

"Lanet olsun," diye soludu Dani. "Ne karmaşa ama."

Elowen öğürdü ve Edmund omuzlarından tutarak onu dışarı çıkardı.

Lena elini burnunun altına götürürken yüzünü buruşturarak, "Alanı incelemeliyiz," dedi. "Büyücü burada Silah'ı arıyor olmalı... ya da bir tür cevap arıyor."

"Ya da o sadece hasta bir pislik ve başkalarına zarar vermekten hoşlanıyor," diye cevap verdi Merrick. "Lena'ya katılıyorum," diye araya girdi Torrin, gözleri yukarı doğru kayarak. "Lena'ya katılıyorum.

Sığınak bu binanın tepesinde. Sanırım yukarıya doğru çıkan merdivenler oraya çıkıyor." Gözleri etrafı taradıktan sonra bir çift kapı fark etti. "Tahminimce bu kapı aşağıya, sunak odasına açılıyor."

Lena, "Ben arayacağım," diye teklif etti.

Torrin teklif etmeden önce, "Ben de seninle geleceğim," dedim.

Lena başını salladı ve ben de Torrin'in çenesinde bir tüylenme fark ettim. "Tamam." Gözleri kuzenine kayd. "Merrick, sen benimle gel. Sunak odasını kontrol edeceğiz."

"Peki ya geri kalanımız?" Dani sordu.

Lena Büyücü'ye döndü. "Sen ve Vi'nin Wrendier'i keşfe çıkacağınızı düşünüyordum. Sadece bir gün uzaklıkta olduğunu düşünürsek, ikinizin uçabileceğini düşündüm... krallığın Faltrun'a benzeyip benzemediğine bakın." Yutkundu, parmakları köprücük kemiklerini okşuyordu. Gergin olduğu her an bunu yaptığını fark etmiştim. "Bildiğimiz kadarıyla Ulric de onlarla güçlerini birleştirmiş olabilir. Yaşadıklarımızı tekrar yaşamak istemiyorum. Üstünlük sağlamalıyız."

Dani başıyla onayladı. "Kartal formunda krallığa muhtemelen beş saatte ulaşabilir ve ondan sonra bir beş saat daha geri dönebiliriz." Büyücü Viola'ya baktı. "Buna hazır mısınız?"

Viola'nın dolgun dudakları sahte bir düşüncenin içine çekildi. "Bir düşüneyim, bu ürkütücü tapınakta mı kalayım, yoksa gökyüzüne mi yükseleyim..." Sırıttı. "Tabii ki, ben hazırım."

Ona gülümsedim. Onun için satın aldığım gümüş saç yüzüklerini takıyordu. Saç örgülerinin etrafına sarılmış halde aynı anda hem havalı hem de güzel görünüyorlardı.

"Hendry ve Roland, siz ikiniz Elowen ve Edmund'un yanında nöbet tutun." Karıma ve sırtına sabitlenmiş yay ve sadağa baktım. "Sen de öyle. Hendry'ye yakın durun."

Başını salladı ve adamlar itaat etti. Torrin ve Merrick sunak odasına yönelirken, Viola ve Dani yer değiştirip gökyüzüne yükselirken, ben de Lena'yı mermer basamaklardan yukarı kadar takip ettim.

Sessizdi, gözleri basamakları dolduran her bir ceset arasında gidip geliyordu. Ne mutlu ki, biz yukarı çıktıkça koku giderek daha az keskinleşti.

"Sana bir sorum var," diye sordu ve nabzım hızlandı. Merdivenleri çıkmaya devam ederken başını bana doğru eğdi. "Annenin babası Ramiel hakkında ne biliyorsun?"

Kaşlarım düştü. Tartışma konusunun bu olmasını beklemiyordum. "Pek değil. Onunla hiç tanışmadım."

İç çekti. "Lanet olsun."

"Neden sordunuz? Ve onun adını nereden biliyorsun?"

"En sevdiğin tabloyu hatırlıyor musun? Şatonuzdaki sanat galerisinde olanı?"

Yavaşça başımı salladım, bu konuşmanın nereye gittiğinden emin değildim. "En sevdiğim resmi nereden biliyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Ben... annen söyledi." Zihninde çarklar dönüyor gibiydi ama başını salladı. "Her neyse, resmin adını hatırladım." Yeşil bakışları bana kaydı. "Yeniden Doğuş."

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Yeniden Doğuş Tanrısı gibi mi?"

"Sanırım öyle." Önümüzdeki basamaklara odaklandı; tepeye ulaşmamıza daha çok vardı. "Annen bana babasının bu tabloyu Faltrun'da yaptırdığını söylemişti. Kasabadaki sanat mağazasını araştırırken, Arınma adlı bir kardeş tablosu olduğunu gördüm."

Yemin ettim.

"Biliyorum," diye kabul etti. "Çılgınca olan kısmı mı? Annenin babası resimlere isim vermiş ve açıklamaları bulmuş." Birkaç adım önümdeyken durdu ve yüzünü bana döndü. "Bu hiç mantıklı değil. Ramiel neden yeni Tanrılardan ikisine gönderme yapan resimler yaptırdı? Neden bu yeni Tanrılar Otacian armasında sembolize ediliyor?"

Gözlerim onunkiler arasında gidip geldi. "Keşke bilseydim."

Dudağını çiğnedi, gözleri düştü. "Asael Nefeli ressamın adı. Görünüşe göre Ramiel geçen yıl Faltrun'a geri dönmüş ve Asael'in Halsted'e kaçmasına ve ordularının bir parçası olmasına neden olan bir şey söylemiş." Gözleri tekrar bana kaydı. "Ve görünüşe göre, ona... beni kurtarmasını söylemiş."

Tüylerim diken diken oldu. "Seni kurtarmak mı? Neyden?"

"Biliyorsam ne olayım." Döndü, basamakları çıkmaya devam etti, botları her birine dokundukça tıkırdıyordu. "Ramiel'in beni nereden bildiğini bilmiyorum... Annen ona benden bahsetmediyse, adımı söylemediyse tabii."

"Ama neden senin tehlikede olduğunu düşünsün ki? O anki bariz durum dışında."

Lena yine durdu. Omzunun üzerinden baktı. "Ne demek apaçık ortada? Benim bir Büyücü olduğumu bilmiyordu."

"Biliyorum. Ama kabul edilmeyecek bir ilişkimiz olduğunu biliyordu."

Kaşları birbirine yaklaştı, yürümeye devam etmeden önce gözlerini yere dikti.

"Ne olursa olsun, babasına bundan bahsetmesi mantıklı değil, özellikle de adam hayatında gerçekten yer almadıysa. Nereden geliyor bu arada?"

"Eretesia. Büyükbabamın hâlâ orada yaşadığını varsayıyorum."

Aramızda bir dakika sessizlik oldu. "Annen iyi bir kadındı. Belki babası da benim türüme yapılan muameleye karşı çıkıyordu. Belki o da bir cadı sempatizanıydı."

"Nasıl öldürüldüğünü düşünürsek, bir tane kaldığından şüpheliyim," diye acı acı mırıldandım, ne kadar formda olduğuma rağmen o kadar çok basamak çıktıktan sonra biraz nefes nefese kalmış hissediyordum. Sonunda pronaos'a ulaştığımızda, neyse ki cesetlerden arınmıştık, elini tuttum.

Sakinleşti, gergin gözleri benimkilere kaydı.

"Dün gece hakkında konuşmamız gerek."

Yutkunarak elini çekti. "Nerede olduğumdan daha acil meseleler var Silas. Neden umursuyorsun ki?"

Sinirli bir elimi saçlarımda gezdirdim, sonra kuru bir kahkaha attım. "Bunu bana gerçekten soruyor musun?" Elimi bıraktım, yaklaştım ve onu koridorun duvarına doğru ittim. Avuç içlerimi başının iki yanındaki betona yerleştirerek yaklaştım.

"Sonrasında o şekilde tepki vermemeliydim." Nazikçe onayladım. "Seni gözyaşları içinde bırakmamalıydım. Senden nefret etmiyorum, hem de hiç, Lena. İçinde bulunduğumuz durumdan iğreniyorum. Hissettiklerimden nefret ediyorum çünkü sana karşı hiçbir şey hissetmemek çok daha kolay olurdu."

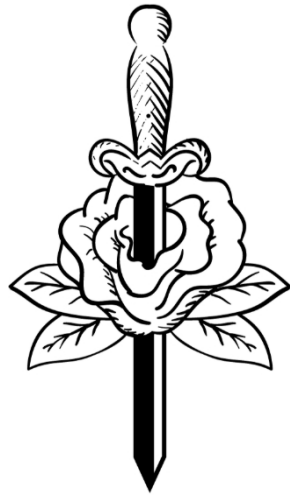
Gözleri fincan tabağına döndü. "S-Silas... Nesin sen-"

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye nefes aldım, yüzüm düşüyordu. "Sana sahip olamamak beni *öldürüyor*. Seninle son kez seviştiğimi ve sonrasında seni böyle bıraktığımı düşünmek beni öldürüyor."

Lena'nın yüzünde hiç bu kadar genişlemiş gözler görmemiştim. Başını yavaşça ileri geri salladı. "Ben... ne... ne zaman-"

"Bir şey söylemek zorunda değilsin." Duvarı itip geri çekildim. "Ben sadece... Özür dilerim, Lena."

Burnumdan iç çektim, başım öne düştü ve Sığınak'a doğru yürüdüm.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

MERR CKI

I Torrin ve ben bu tapınağın altına inmeye başladığımızda, Torrin'in ateşi avucunun üzerinde gezinirken, serbest bırakılmamış bir sinir topuydu. ılık kaynağı. Her adımda sıcaklık düşüyordu ve burada ne keşfedeceğimizden korkuyordum.

Burası Aşk Tanrıçası Celluna'nın tapınağıydı ama sunak odalarında ne kurbanlar verildiğini kim bilebilirdi?

Kuşkusuz, Tanrılar hakkında pek bir şey bilmiyordum, sadece çoğu insanın bildiği temel şeyleri biliyordum. Elowen her zaman daha çok ilgimi çekmiştir.

Prens'in ne yaptığımızı öğreneceğini ve muhtemelen bu yüzden beni öldürmeye çalışacağını düşününce, Silas ve Lena'yı yalnız bırakma fikri de sinirlerimi bozuyordu.

Torrin aniden durdu ve bana doğru döndü.

Kahretsin!

Avucumu alınma vurdum. Zihin okuyan kuzenimin hemen yanımda olduğunu unutmuştum.

"Ne halt ettin sen?" diye sordu. "Ne oldu?"

Yüzümü ovalayarak irkildim. "Faltrun'daki son gecemde Lena odama geldi... histerikti."

"Ne oldu?"

"Bunu söylemenin benim işim olduğunu sanmıyorum-"

Torrin bornozumu kavradı ve beni beton duvara çarptı. "Ne oldu, Merrick?!"

"Lanet olsun!" Bağırđım. "Sen ve Silas bir iki yarısı gibisiniz, sinirlendiğinizde insanları duvarlara fırlatıyorsunuz!"

Kavrayışı azaldı ama beni hâlâ tutuyordu. "Söyle bana Merrick," diye yalvardı. "Silas'la olan geçmişini biliyorsun."

Anlamayarak başını salladı.

Omuzlarım çöktü. "Onlar... onlar seks yaptılar."

Nefesi kesildiği anda gözleri fal taşı gibi açıldı. Bornozumun kumaşını bıraktı, geriye doğru sendeledi ve titreyen yumruklarını sıktı.

Öfkesi -kıskançlığı- beni ele geçirdi.

"Torrin... Ona karşı bu kadar güçlü hisler beslediğini bilmiyordum," diye fısıldadım.

"Fark etmez," diye mırıldandı ve merdivenlerden inmek için arkasını döndü. Sendeleyerek ilerledim. "Bana anılarını sildirdi."

Durdu.

"Ne yaptın?" diye sordu sessizce.

"Bana yalvardı. Kalıcı değil ama onunla hiçbir romantik etkileşim hatırlamıyor."

Bana doğru döndü; öfkesi hiç bu kadar belirgin olmamıştı. "Bunu nasıl yaparsın, Merrick? Aklından ne geçiyordu?!"

Yerimde durdum. "Sen onun zihnini okuyabiliyor olabilirsin," dedim kısık bir sesle, "ama her şeyi hisseden bendim. Onun *tüm* acılarını hissettim. Onun için ne kadar dayanılmaz olduğunu biliyordum. Yardım etmek istedim."

"Anıları silmek yardımcı olmuyor! Ondan kaçmayı değil, onunla başa çıkmayı öğrenmesi gerekiyor."

"Bunun istemediğin bir şey olmasına şaşırdım," diye yorum yaptım ve içinden bir öfke dalgası geçti. "Onunla bağı olmadan, sen ve o-"

"Bu benim isteklerimle ilgili değil."

"Asla öyle değil!" Ağladım. "Bencilce davrandığın tek bir örnek bile düşünemiyorum. Neden denemiyorsun?"

"Ne yani, senin gibi bencilce bir dürtüyle mi hareket etmeliyim?"

Donakaldım, gözlerim kısıldı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Alay etti. "Düşüncelerini duydum Merrick. İçindeki savaşı duydum. Prens'in karısını arzuluyorsun."

Dişlerimi sıktım ve başımı salladım. "Hayır, bilmiyorum," diye yalan söyledim. Bir alay daha. "Onu öptün ve onu istemediğini mi söylüyorsun?"

"Zihnimi yağmalamana izin vermedim!" Bağırdım. "Bu ne cüret!"

Torrin omuz silkti. "Senin benim duygularımı okumandan bir farkı var mı?"

"Bu tamamen farklı! Düşünceleri okumak çok daha fazla mahremiyet ihlalidir."

Torrin'in çenesi kıpırdadı ve sonra yumuşak bir sesle, "Bunu yapmana şaşırdım," dedi. "Neyi yaptığımı?"

"Anılarını aldı. Eğer Silas'la tekrar bir araya , Prenses'i sana bırakırlar."

"İster inan ister inanma Torrin, özverili davranan tek Brighthell sen değilsin," dedim sessizce.

"O zaman benim hareketlerimi anlıyorsun," dedi basitçe, daha fazla basamak inerken. "Lena'nın ne olursa olsun beni seçmesini isterdim, sadece başka bir adama olan aşkını hatırlayamadığı zaman değil. Ama yapmazdı... çünkü istediği kişi Silas. Şimdi ve her zaman." Yutkundu. "En azından Erabella bu duyguya karşılık veriyor."

Neredeyse merdivenlerden yuvarlanıyordum. "Ne dedin sen?"

"Senden etkilendiği kesin. Olmak istemiyor ama kendine engel olamıyor. O öpücüğü senden daha çok düşünüyor ve bu çok şey ifade ediyor." Torrin son kez döndü. "Dağınık aşk hayatlarımızı tartışmaktan daha acil meselelerimiz var."

"Bir yıllık kuzen bağına kaçırıldık."

Bana kaşlarını kaldırdı. "Ve kuzen kavgası."

Yüzümü bir sırtıma kapladı. "Evet... ve ben ikisini de özledim."

Merdivenlerin dibine ulaşana kadar on dakika daha geçti. Önümüzde tek bir siyah kapı duruyordu.

"Önce ben gireceğim. Sen beni koru," diye emretti Torrin.

"Bu ürkütücü şeyden nefret ediyorum," diye mırıldandım. Yeni silahıma hâlâ alışmaya çalıştığım için yayımı geri çektim ve Torrin kapıyı yavaşça iterek açarken onu takip ettim. Gıcırdayan ses ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Ateşini tutarak ürkütücü alana girdik.

İlk fark ettiğim şey ağır metalik kokuydu. İkincisi ise odanın iki yanına yığılmış, derilerini mürekkep girdaplarının kapladığı ceset yığınlarıydı.

Torrin dirseğiyle burnunu kapatarak, "Kahretsin," diye yüzünü buruşturdu.

Birkaç adım ilerlediğimizde Torrin'in ateşi sunağın önünde diz çökmüş birini aydınlattı.

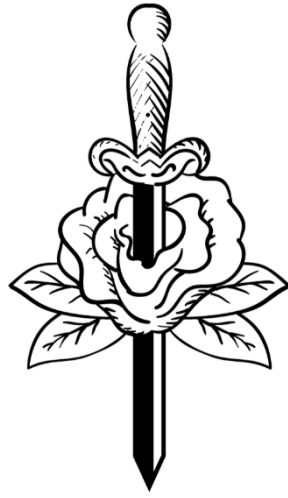
Ölü bedenler duvarlara yaslanmış, toprağın ortasında yatıyordu, ancak biri diz çökmüş haldeydi.

"Hanımefendi?" Torrin yavaşça ilerleyerek sordu. "İyi misiniz?"

Kadının başı yavaşça bize doğru döndü.

Torrin'in alevi onun simsiyah gözlerinden yansıdı ve gülümsedi.

OceanofPDF.com

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

LENA

M Silas'ın Sığınak'a doğru ilerleyişini izlerken kollarım ve bacaklarım titriyordu, yüzünde tam bir yenilgi ifadesi vardı.

Hayatımda hiç bu kadar şaşkın olmamıştım.

Seni çok seviyorum.

Neden bahsediyordu? Küçük etkileşimlerimiz beni arzulamasına mı neden olmuştu?

Birkaç dakika önceki yakınlığımı düşününce kalbim hızlandı. Yakışıklı bir adamdı; buna hiç şüphe yoktu. O kadar ki, gençken ondan etkilenmediğime şaşırmıştım.

"Lena, bunu görmelisin."

Dumanlı sesi beni rahatsız etti. Sesinin ne kadar hoş olduğunu neden fark etmemiştim?

Mabede girdiğimde, önce güzelliği ve açık pencerelerden esen hoş esinti karşısında nefesimi tuttum. Gün ortası güneşi içeri süzülüyordu ve bir kaideye çıkan yürüyüş yolunun iki yanına sıra sıra banklar yerleştirilmişti. Ancak söz konusu kaidenin arkasındaki devasa pencereyi çevreleyen büyük duvarlara baktığımda Silas'ın görmemi istediği şeyin ne olduğunu anladım.

İleriye doğru koşarak ellerimi betonda gezdirdim ve duvara kazınmış sembollerini inceledim.

Herhangi bir sembol değil. Titharan diliydi.

Tercüme etmeyi umarak ***Potestas Verae Maleficis***'i çıkardım. Dizlerimin üzerine çökerek tebeşirle yere bir şeyler ***karalamaya*** başladım.

İlk cümleyi tamamladıktan sonra Silas yüksek sesle, "Yeniden Doğuş ve Arınma birleşecek ve böylece ilk Âlem *Gezginleri* yaratılacak," diye okudu. "Oquerene'in farklı bir diyar olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Doğru, ama..." Gözlerim çılgınca ***Potestas Verae Maleficis***'ten duvara, oradan da titreyen elime gidip geliyordu. Birkaç dakika sürdü ama kelimeleri yazmayı bitirdim.

Bir Azraeian portalı artık tek yol olmayacak. İki Tanrı değil, iki Gezgin. Deceit'in kontrol altına alınmasını sağlayacaklar.

O karanlık his üzerime hücum ederken bir ses gürledi: "Bir yarık var."

Sarsıldım, tebeşir elimden uçtu. Silas ve ben döndük, onun kılıcı çekilmişti ve benim ateşim alevlenmişti ki Vicsin'in bizi incelerken başını öne eğdiğini gördük.

"Gördüğüm kadarıyla kehanet hakkında daha fazla şey öğreniyorsun," dedi karışık sesi.

Çenemi kaldırdım. "Sanırım Gölgelelerin Efendisi?" Tatlı tatlı sordum. "Aşağıda epey dağınıklık bırakmışsın."

Sırıtsı büyüdü, kaba görünüşü karşısında nabzım hızlandı. O kara gözlere, cansız teninin etrafında dönen mürekkep gibi damarlara ya da alnına kazınmış o sembole asla alışamayacaktım. "Oh, hiçbir fikrin yok."

Ayağa kalktım, ateşim hâlâ kol ve bacaklarıma yayılıyordu. "Ne demek 'yarık'?"

Başını daha da eğdi ve eliyle boynunu kırdı. "Ölüm'ün günahı yeni Tanrıların yaratılmasını başlatmaktan daha fazlasını yaptı," diye cevap verdi, sesi Vicsin'inkiyle karışarak. "Ama Yeniden Doğuş ve Arınma'nın potansiyel birleşimiyle, Gezginler'in yaratılması riskiyle karşı karşıyayız. Azrae'nin enerjisini Tanrıları uzak tutmaya odaklamasıyla boyutumuzun yarığında zaten bir bozulma oldu. Yarığı kapalı tutmak için daha az enerji harcanması dünyamızın lekelenmesine neden oldu - sadece bizim boyutumuzdaki diyarların değil, diğerlerinin de."

"Sen neden bahsediyorsun?" Silas alçak sesle sordu. "Seni böyle şeylere inandıran nedir?"

Vicsin hırıltılı bir kahkaha attı. "Çok açık değil mi? Toplumumuzun ilerlemiş olduğu pek çok yol var, ama geride kaldığımız pek çok yol da var." Etrafımızda dolanırken ellerini arkasına götürerek ilerledi, gravürlere doğru ilerledi ve yerdeki çevirime kıkırdadı. "İçeceklerimiz, yiyeceklerimiz, aktivitelerimiz, hatta kıyafetlerimiz ve müziğimiz bile yarıktan sızmış durumda."

Alaycı bir şekilde cevap vererek homurdandım. "Ne yani, dantelli külotlar diğer taraftan mı atılıyor?"

Ölüm büyücüsü esprimi takdir etmedi. "Daha çok kafamıza yerleştirilen fikirler gibi - standart evrim düzeninin yerini alan fikirler. Ama bazen, evet. Başka bir boyuttan bir şey buraya geliyor." Ceketinin cebinden bir şey çıkardı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bunu düşürürsen arkadaşlarından birini öldürürüm."

Bana bir şey fırlattığında midem bulandı. Onu göğsümde yakalayarak elimdeki dikdörtgene baktım.

Onu kaldırdığımda, ön tarafı bir nefes verdim.

Bu bir tür resimdi -zaman içinde çekilmiş bir şey. Altın sarısı saçları ve unutulmaz ela gözleri olan bir kadın oturuyordu ve kollarında genç bir oğlan ve bir kız vardı - görünüşe göre çocukları. Hepsinin yuvarlak kulakları vardı.

Giysileri bizim giydiklerimizden farklıydı. Blander.

Ben garip cihaza bakarken beyaz bir baloncuk belirdi.

Dün gece eve gelebildin mi? Dalmış olduğum için çok üzgünüm... Kendimi çok kötü hissediyorum. Ama bayım toparlanıyordu. 10/10. Lütfen beni affet.

Dela: Umarım sen de biraz almışsındır(; Bunu hak ediyorsun Daisy.

Aç şu telefonu, sürtük!! En iyi arkadaşınla konuşmaktan daha önemli ne yapıyorsun?

"Bu da ne böyle?" Silas omzumun üzerinden cihazı inceleyerek nefes aldı.

Cam üst kısmına dokundum ve mesajların yerini *Şifre Gir* kelimeleri ve bir dizi düğme aldı.

Vicsin yaklaştı ve elini cihaza uzattı. Tereddütle geri verdim.

"Sanırım *Dünya*'dan bir şey," diye cevap verdi, simsiyah gözleri dikdörtgene odaklanmıştı. Başını yukarı kaldırdı. "Ama görmüyor musun? Dilleri bizimkiyle aynı. Bize benziyorlar... ama benzemiyorlar."

"Neden umursuyorsun ki?" Silas ısırdı. "Amacınız dünya hegemonyası ya da onun gibi bir şey değil mi?"

"Ben meraklı bir adamım. Ne diyebilirim ki?" Cihazı -sanırım adı telefon- ceketinin cebine geri soktu. "Bu diğer dünyaların nasıl bir güce ve bilgiye sahip olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Bizim dünyamızdan onlarınkine ne karışmış?"

Kaşlarım düştü. "Bu gücü iyi bir şey için istediğine inanmakta zorlanıyorum," dedim basitçe.

Vicsin'in dudağının köşesi yukarı doğru döndü. "İyi kayıtsızdır. Doğru ve yanlış sınırlayıcıdır."

Bu adam delinin tekiydi. Onu hemen indirebilir ve Vicsin'in bedenine huzur verebilirdim ama büyücü saldırmıyordu. Onu kışkırtmak istemedim.

"Bu cihazı nereden buldun?"

"Silah nerede?" diye karşı çıktı.

Bana herhangi bir cevap vermeyi planlamadığını bildiğim için iç çektim. Farklı bir yol denemeye karar verdim. "Valor'un günahından bahsettiniz. Tüm bunlara neden olmak için ne yaptığını biliyor musun?"

Vicsin başını arkaya eğdi. "Ölümlü bir kadına aşık oldu. Onunla çiftleşti ve böylece Aldatma Tanrısı ortaya çıktı." Gülümsemesi şekil değiştirdi, uğursuzlaştı. "Böylece ben ortaya çıktım."

Onu korkumdan haberdar etmek istemediğim için sinirlerimi yuttum. "Seni Aldatma Tanrısı mı yarattı?"

Alay etti. "musun, sevgilim?" Bir avucunu göğsüne koydu. "I Ben Aldatma Tanrısıyım."

"Valor senin baban mı?" diye fısıldadığımda Silas keskin bir nefes aldı.

"Kan bağıyla, evet. Gerçi beni yetiştiren o değildi." Başını duvarlara kazınmış eski yazılara doğru eğdi, eli oymalarda geziniyordu. "Azrae babamın günahını öğrendiğinde onu bu diyardan sürgün etti ve annemi kocasının merhametine bıraktı." Dilini dişlerinin arasında kaydırды. "Ne babama ne de anneme uymayan özelliklerle doğduğumda, onu öldürdü."

Ona karşı bir acıma hissettim. Sadece bir sızı. "Tanrım..."

Sert gözleri bana kaydı. "Acımasız bir adamdı. Hayatına son vermekten zevk aldım."

"Bu Aldatma Tanrısı olduğunu nereden biliyordun?" Nefes aldım. "Kimsin sen?"

Aşağıdan gelen çığlık sesleriyle irkildim.

"Zamanı gelince her şeyi öğreneceksiniz, Yüce Efendimiz." Dikkatini Silas'ın üzerinde yoğunlaştırdı. "Karına sadık değilsin, ha?" Dilini şaklattı, sırtışı genişledi. "Daha önceki sözlerini duydum. Tıpkı annen gibisin."

Arkadaşlarımızın feryatları yükseldikçe hiçbir şeyi algılayamıyordum bile.

"Bize zarar vermeyeceğine söz vermiştin," diye ısırđım.

"Ve sen de bana Silah'ı vereceğine söz vermiştin." Avucunu yere doğru uzattı. "Kes, kes, Yüce. Bana ihtiyacım olanı getir. ***Accipe corpus meum alibi.***"

Ölüm büyücüsünün ışınlandığı gerçeğini kavramam sadece bir anımı aldı. Bir büyü ile, evet, ama bir pentagram kullanmadan.

Silas ve ben hemen pronaos'a doğru koşmaya başladık ve Erabella'nın çığlığıyla sarmal merdivenlerden olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı indik.

"Bırak onu, lanet olası!" Merrick böğürdü.

Sesin geldiği yere, balkonlardan birinin hemen dışına ulaştığımızda, Heildee'nin Erabella'yı tuttuğunu ve kolunu Prenses'in boynuna doladığını görünce durdum.

Era hıçkırarak ağlıyordu, Merrick'in kolu titriyordu, yayını üvey annesine doğru kaldırmıştı. Hendry'nin dikkati ölümcül bir şekilde onların üzerindeydi.

Elowen elleriyle pembe saçlarını çekiftirerek, "Anne, lütfen," diye bağırdı. "Orada olmalısın. Bu sen değilsin!"

Heildee, sivri tırnağını Era'nın boynunun kenarında gezdirip biraz kan çekerken sadece sırttı. Isırınca Heildee'nin dudağından siyah kan damladı ve kanlı ağzını indirerek Era'yı küçük keşiğin üzerinden öptü.

Merrick, Heildee'nin kafatasına doğru fırlayan, buzla sarılmış bir ok fırlattı.

"Siktir!" Era haykırdı ve Heildee'nin bedeni yere düşerken geri çekildi.

"Hayır..." Elowen fısıldadı, geniş su rengi gözleri annesinin ölü bedenine yapışmıştı.

Merrick yayını indirirken Silas da Era'nın yanına koştu. "İyi misin?!" diye sordu Prens, onun yerden kalkmasına yardım ederek. Gözleri keşiğin üzerinde gezindi.

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "Sanırım öyle."

"Allah kahretsin," diye homurdandı Hendry. "Özür dilerim Silas. Sanki bir anda buradaymış gibi ydi."

"Çünkü öyle ydi," diye cevap verdi Merrick sessizce, cıvatasını Heildee'nin kafatasından kabaca geri alırken. "Lena'nın ışınlanmak için yaptığı büyüünün aynısını yaptı. Sunak odasında ydı... bekliyordu."

"Onu hissetmeli ydim," diye fısıldadım.

Merrick sırtımı hafifçe sıvazlayarak, "Sanmıyorum," dedi. "Diz çökmüş, kıpırdamadan duruyordu. Belki de büyü uykuda ydı. Bu neden hiçbir şey hissetmediğini açıklayabilir."

"Önemli olan herkesin hayatta olması." Roland bana döndü, gözleri Silas'a kaydı. "Yukarıda bir şey görüyor musunuz?"

İçimi çektim, sonra onlara her şeyi anlattım.

Yukarıda hiç ceset olmadığını ve gece esintisinin biraz olsun rahatlama sağladığını düşünerek sığınakta kamp kurmaya karar verdik. Hâlâ Vi ve Dani'nin dönmesini bekliyorduk, umarım iyi haberlerle dönerlerdi. Buna kesinlikle ihtiyacımız vardı.

Silas ve ben hikâyemizi anlattıktan sonra herkes bir süre sessizce oturdu ve büyücünün bize diğer diyarlar, Gezginler ve en kötüsü hakkında anlattığı her tuhaf şeyden bahsetti. O Aldatma Tanrısıydı.

"Diğer Tanrıların kim olabileceğine dair hiçbir şey söylemedi. Nerede ikamet ediyor olabilirler?" Elowen Edmund'un kucağına sokularak sordu. Edmund onun kollarını okşadı, yeşil gözleri endişeliydi ve cevaplar için bana bakıyordu.

"Belki Valor hariç, tüm Tanrıların onun düşmanı olduğunu varsayabilirim."

"Babası," diye fısıldadı Torrin. "Tanrıların ölümlülerle üreyebildiğini bilmiyordum."

"Biz de bilmiyorduk," diye itiraf etti Silas. "Ama görünüşe göre Azrae tüm bunların anahtarı. Hâlâ burada olan tek Tanrı o, değil mi? Neden hiçbir şey yapmıyor?"

"Peki bu Azraeian geçidi de neyin nesi?" Roland inleyerek yüzünü ovuşturdu. "Bütün bunlar başımı ağrıtıyor."

Era şakaklarını ovuşturdu. "Sence başın ağrıyor mu? Başım çatlayacak gibi ağrıyor," diye yakındı.

"Hâlâ gideceğimiz bir yer var," dedim sessizce. "Yolda düşünelim ve oraya vardığımızda daha fazla soru soralım derim."

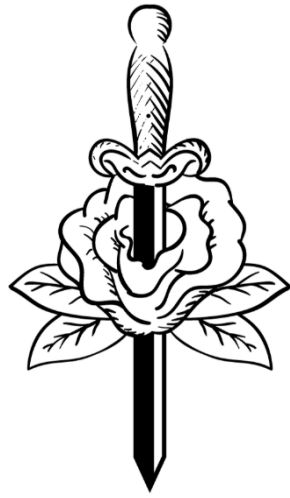
"Sence bizi oraya kadar takip eder mi?" Edmund sessizce sordu.

Bu olasılığı düşünmek istemedim. Tam bir yanıt bulmaya çalışırken uzaktan kanat çırpma sesleri duyuldu. İki kartal süzülerek geldi, nefes nefese ve dizlerini kavrayarak önümüzde duran arkadaşlarımıza geri döndüler.

"Bundan hoşlanmayacaksın," diye Viola.

"Şimdi ne olacak?" Merrick inledi.

Dani yutkundu, yavru gözleri dehşetle irileşmişti. "Hortlaklar Wrendier'i ele geçirdi."

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

S LASI

"F olsun," diye mırıldandı Merrick, saçlarını çekiştirerek kuru bir kahkaha attı. "Gerçekten de bir türlü rahat edemiyoruz."

"İşin iyi tarafı, onların krallığından geçmek zorunda değiliz. kıyıya ulaşmak için. Onlardan kaçınacağız ve Lena'nın hedefine doğru ilerleyeceğiz," diye cevap verdi Hendry, çantasından çıkardığı haritaya gözlerini kısarak bakarak. "Yine de dış kenarlara yakın olacağız. Fark edilebiliriz."

"O koca su kütesini nasıl aşacağız?" Roland kollarını kavuşturarak sordu.

"Ben," dedi Dani, çemberimizde otururken mavi saçlarını omzunun üzerinden savurarak. "Bir deniz ejderhasına dönüşebilirim - hepinizin yolculuğa katılabileceği kadar büyük bir ejderhaya."

"Bir deniz ejderhası mı?!" Edmund'un yeşil gözleri büyüdü. "Böyle bir şey var mı?"

Dani ona sırtıttı. "Kadim Warlock ilminde, deniz ejderhalarına dair resimler var - bir noktada var olduklarına dair bir tarih. Şu anda soyları tükenmiş olabilir ama o pasaj benim bir ejderhaya dönüşebilmem için yeterli."

"Bu senin için çok fazla olmaz mı?" Viola şefkatle sordu, yerde onun yanına .

Warlock'un kobalt gözleri onunkilere kaydı ve ona küçük bir gülümseme verdi. "Öyle olacak. Sonrasında çok dinlenmem gerekecek." Gülümsemesi tembelleşti. "Vardıktan sonra beni taşıman gerekebilir."

Viola burnunun ucuyla güldü ve utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırdı.

"Hepiniz güç alanlarınızı Dani'nin sırtında kullanabilirsiniz, yeterince hızlı yüzdüğümüz sürece bir çizik bile almadan kurtulabiliriz," dedim Hendry'nin haritayı alarak. "Immeron biz insanların kabul edileceğinden emin olmadığını söyledi." Başımı yukarı kaldırdım, kirpiklerimin arasından Lena'yı incelerken bir kaşımı kaldırdım. "Bu gerçekleşirse planımız ne olacak?"

Bakışlarımı tuttu, sanki bir yabancıymışım gibi bana bakıyordu.

Bir şeyler farklıydı. Kapalı.

"Eğer içeri girmenize izin verilmezse ikimiz geride kalabiliriz," diye önerdi. "Viola, kaçmaları gerekirse diye sen de onlardan biri olmalısın."

Merrick, "Ben de geride kalabilirim," diye teklif etti.

"Halkını görmek istemiyor musun?" Era sarı saçlarını geriye atarak ona sordu. "Gitmek istemiyor musun?"

Dudağının kenarı yukarı kalktı. "İstiyorum," dedi usulca. "Ama alabileceğiniz her türlü korumaya ihtiyacınız olacak."

"Gördün mü, Merrick'in önemseydiğini biliyordum," diye mırıldandı Edmund, kolunu Empat'a dolayıp sıkıca sararak.

Arkadaşımın yakınlığı karşısında yanaklarında hafif bir kızarma oldu. Merrick ona kötü bir kaş çatarak omuz silkti.

Elowen kıkırdadı. "Sizin anlaştığınızı görmek hoşuma gidiyor." "Bu senin için iyi geçinmek mi?"

Merrick mırıldandı.

"Merrick, seninle konuşabilir miyim?" dediğimde Elowen dilini ona doğru uzattı. Özel olarak?"

Empat kaşlarını çattı ama bana hızlıca "Elbette" dedi.

Ayağa kalktı ve ikimiz özel olarak konuşmaya başladık. Merrick hiç soru sormadı, bu yüzden sadece neyin yanlış olduğunun farkında olduğunu varsayabilirdim.

Alt katlardan birinde bir oda buldum -çeşitli dini eserlerin bulunduğu bir depo- kapıyı arkamızdan kapatmaya çalıştım ama bir ayak bunu yapmamı engelledi.

Gözlerim Torrin'inkilerle buluşmak için yukarı kayd. "Sanırım beni burada isteyeceksin," dedi Torrin ve Merrick içini çekti.

Bu ne anlama geliyor?

Ona ters ters bakarak içeri girmesine izin verdim ve kapıyı kapattıktan sonra konuşmaya başladım. "Lena'ya neler oluyor?"

Torrin'in gözleri Merrick'inkilere kayd, kollarını kavuşturdu. "Söyle ona Mare."

Yan yana durduklarında ikisi arasındaki benzerliği görebiliyordum, özellikle de Merrick'in gözleri kömür rengine döndüğünde, Torrin'in koyu kahverengisinden sadece bir ton daha koyu.

"Lena ve ben bir büyü yaptık," diye yavaşça başladı. "Anıları, sana olan hisleri dayanılamayacak kadar ağır gelmeye başladı." Yüzünü buruşturdu. "O... o unutmak istedi."

Hayır.

Göz kırpım.

Hayatta olmaz.

"Ona beni unutturdun mu?" Tehlikeli derecede alçak bir sesle sordum.

"Seni unutmak değil. Ama tüm romantik etkileşimleri." Merrick dudaklarını büzdü ve duygularını yatıştırmak için titrek bir nefes verdi. "Sonsuza kadar sürmez. Geri alınabilir. Dani öyle söyledi."

Ona doğru sürünerek yaklaştım, "Dani buna yardım etti mi?" diye bağırdığımda Merrick irkildi.

Mavi saçlı Büyücü, sanki üçümüzün ne konuşacağını biliyormuş gibi kapıyı iterek açtı.

"Evet, öyle yaptım." İçeri girdi ve kalçasıyla kapıyı kapattı. Öfkeli gözlerim onunkileri buldu. "Geri al," diye hırladım.

Kollarını kavuşturdu, bakışları daraldı. "Ona ne söylediğini bana anlattı."

"Konuşmamızdan sonra hemen yanına gittim ve gitmişti!" Acı bir kahkaha attım. "Sanırım 'dürüst ol' tavsiyesinde bulunurken yalan söyledin."

Onun sessizliği üzerine, yanımdaki raflarda duran Tanrıça heykellerinden birini kavradım ve arkasındaki duvara doğru fırlattım, seramik çarpmanın etkisiyle paramparça oldu.

"Çözümün bu olduğunu mu sanıyorsun Dani?!" diye bağırdığımda Dani dişlerini gösterdi. Gözlerim önce Merrick'e, sonra Torrin'e kaydı. "Her şeyi biliyor mu?"

Merrick başını salladı, çenesi tıkırdıyordu. "Hayır. Her şeyi değil." "Neyi bilmiyorum?" diye sordu alçak sesle.

Dudaklarım kıvrılırken bakışlarını hain bir saygıyla karşıladım. "Fikrimi değiştirmemin tek nedeni halkımın saldırdığı gün Lena'yı Ames'te görmüş olmam."

Anlamadığı için kaşları daha da çatıldı.

Kararsız bir nefes aldım. "Lena'yla on altı yaşımdayken tanıştım... annemin kaleden çıkmama izin verdiği ilk gün. Annem her hafta gizlice dışarı çıkmama izin verirdi ve ben de her hafta onunla buluşurdum."

Dani'nin yavru gözleri büyüdü. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor muydunuz?"

"Birbirimizi sadece tanımiyorduk. O benim en iyi arkadaşımdı." Sesim kesildi. "O benim hayatımın aşkıydı."

"Lena Otacia'dan kaçtığında ölü numarası yaptı. Silas, Ames'te yolları kesişene kadar onun hayatta kaldığını öğrenemedi," dedi Merrick sessizce.

Dani'nin eli yavaşça ağzını kapattı. "Aman Tanrım... çok şey mantıklı geliyor."

Torrin, "Onların tarihi bu noktaya kadar halkımızı kurtardı," dedi. "O olmadan, korkarım bunun sonuçları olacaktır."

Merrick, "Geçmişleri tamamen silinmedi," diye karşı çıktı. "Dostlukları hala devam ediyor."

"Arkadaşlığımız her zaman flörtöz şakalaşmalarla doluydu. Başından beri birbirimize karşı bir şeyler hissediyorduk," diye cevap verdim ciddiyetle. "Neredeyse hiçbir şey hatırlamadığımı garanti ederim."

"Ben... Ben bilmiyordum," diye nefes aldı Dani. "Umurumda değil.

Geri al," diye tekrarladım.

"Yapamam." Merrick'i işaret etti ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu. "Büyüyü tersine çevirecek kişi büyücü olmalı."

Merrick omuzlarını kaldırdı ve bakışlarımı karşılamak için burnunu kaldırdı. "Bunu yapmayacağım."

Vücudumu yavaşça ona doğru eğdim. "Dişlerini senin," diye bağırdım.

"Senden korkmuyorum," diye cevap verirken Merrick'in parmak uçlarını buz sarmıştı.

Torrin onun omzunu kavradı. "Hepimiz sakinleşelim." Koyu kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi. "Kimsenin dişi kırılmayacak."

Yumruklarım iki yanımda titriyordu. "Ne yani, hayatının geri kalanında onunla ne yaşadığımızı hatırlamayacak mı?"

Merrick'in gözleri beni süzerken karanlıktı. "Eğer bu onu mutlu edecekse, neden buna bu kadar karşısın?"

"Çünkü bu hiç adil değil! Çektiğim onca acıdan, katlandığım onca şeyden sonra, onun her şeyi unutulması hiç adil değil!"

Oda bir an için sessizliğe gömüldü. Torrin sessizce, "Sen de unutabilirsin," dedi.

İnanılmaz bir şekilde güldüm. "Eminim bu çok hoşuna giderdi, değil mi Torrin? Onu kaçırdığını ve sikmeye başladığını düşünürsek."

Merrick'in gözleri büyüdü ve kuzenine doğru kaydı. "Ne?" Torrin çenesini sıktı. "Öyle bir şey değildi," diye ısırdı.

"Doğruyu mu söylüyor, Merrick?" Gözlerim Torrin'in gözlerinden ayrılmadan sordum. Merrick'in sessizliği yeterli bir cevaptı.

"Onun güvenliğini dilediğini söyleyebilirsin. Seni onu götürmeye zorlayanın bilinmeyen bir kahin olduğunu söyleyebilirsin. Ama onu istiyordun, değil mi? O zamanlar bile." Bu lanet konuşma konunun çok dışına çıkıyordu ama kızgınlığımı dizginleyemiyordum.

"Onun senin olduğunu her zaman biliyordum," dedi sessizce. "Bu yüzden Merrick'in ona anılarını geri vermesi gerektiğine *katılıyorum*. Ama eğer reddederse, belki bu yük senden de alınabilir. Belki de hepimiz geçmişe sünger çekmeliyiz."

"Hayır," diye başını salladı Dani. "Leroy *Potestas Verae Maleficis*'i bu yüzden *vermedi*. Duygularınızdan, gerçeklikten saklanmak bir çözüm değildir."

Ona sert bir bakış fırlattım. "Bu inançların birkaç gece önce neredeydi?"

Yanağının içini çiğnedi, sonra yenilgiyle omuz silkti. "Her şeyi berbat ettim, tamam mı? Sadece yardım etmek istedim."

Alay ettim, odağım Empat'a kaydı. "Büyüyü öyle ya da böyle bozacaksın Merrick," derken ses tonumda hiç nezaket yoktu.

Buz ellerinden yukarı tırmandı. "Eğer onu gerçekten seviyorsanız Prens, ona biraz huzur verin. Kısa bir süreliğine bile olsa."

Merrick'in aptalca tavsiyesini duyduktan hemen sonra hışımla dışarı çıkmıştım.

Ona biraz huzur ver.

Bu isteğin ne kadar saçma olduğunu düşünürken kendi kendime güldüm. Onun yanarak öldüğüne inandığımda bana huzur verildi mi? Benim... benim...

Başımı hızla salladım ve gözlerimi kapattım.

Bunu düşünme.

Uyuyamadım, bu yüzden o akşam Era'nın yanından sıvıştım. Şimdi, kendimi bu tapınağın sahip olduğu birçok balkondan birine tünemiş buldum, bu balkon birkaç kat aşağıdaydı.

Saoirse'nin yavru kedi bebeğini tuttum, parmak ucumu kedinin gözlerini oluşturan gevşemiş boncuklardan birinin üzerinde gezdirdim. Ölümü rol değildi. Bundan beş yıl sonra onunla karşılaşp bir şekilde hayatta kaldığını keşfetme şansım yoktu.

Yüzünü görmeden duramıyordum... o büyük, mavi gözlerin ardında yatan umudu. Onu kurtardığıma gerçekten inanmıştı.

Kalede tutulan, kilit altında tutulan ve katledilmek üzere yetiştirilen tüm Büyücü çocukları düşündüm.

Onları serbest bıraktırdım. Hepsini serbest bıraktırdım.

Böylesine iğrenç bir davranışı kabul ettiğime inanmakta güçlük çekiyordum... böylesine acımasız eylemlerde bulunduğuma.

Kendimi kedere kaptırmıştım. Acıya. *Ona*. Şimdi, işte buradaydım, tüm kırık parçaları yeniden birleştirmeye çalışıyordum. Hayır, beni düzeltmek ya da tekrar bir araya getirmek mümkün değildi. Sadece sebep olduğum hasarı mümkün olduğunca gidermeye çalışabilirdim, hiçbir doğru davranış günahlarımı silemeyecek olsa bile.

Sırtımda bir dürtme hissettiğimde düşüncelerimden sıyrıldım. Omzumun üzerinden baktığımda Lena bana bakıyordu.

Kaşlarım havaya kalktı, bana yaklaştığı fikri karşısında şok olmuştum. Daha önce tüm duygularımı kusmuş olmam kafasını çok karıştırmış olmalıydı.

Lena yanıma geldiğinde bir elimle korkulukları, diğer elimle de botları kavrayarak sakın bir nefes aldım. "Aklında ne var?" diye sordu nazikçe.

Elimi bebeğin kumaşında gezdirdim. "Bu hayat ne kadar adaletsiz," diye fısıldadım. Başımı çevirip ona baktım. "Aklında ne var?"

Gece gökyüzüne bakarken çenesi tıkırdadı. Ay üzerimizde beliriyor, yıldızlar parılıyordu. "Korkuyorum," diye fısıldadı bir süre sonra. "Korkuyorum... sadece Wrendier'dekilerle karşılaşmaktan değil, Nereida'nın bir efsaneden başka bir şey olmamasından da korkuyorum. Bir hiç uğruna bu kadar çok şeyi riske attığımızdan."

Bebeği dikkatlice çantama geri koydum ve sonra elimi omzuna koydum, o çarpıcı gözler tereddütle benimkilerle buluştu.

"Boşuna değildi," diye ısrar ettim, gözlerim yüzünü ararken yumuşuyordu. "Artık hem Forsmont'ta hem de Faltrun'da müttefiklerim var. Her ikisinde de büyüye sahip olanlar hüküm sürüyor. Büyük ilerleme kaydettiğimizi söyleyebilirim."

Ona artık çok fazla ortaya çıkmayan içten bir gülümseme sundum ve beni kucaklayıp başını göğsüme yasladığında şaşkına döndüm.

"Teşekkür ederim Silas," diye fısıldadı. "Her şey için. Tüm bunları senin yardımın olmadan yapabileceğimi hayal bile edemezdim."

Bir an sonra kollarım onu sardı ve vücuduma doğru sıkıştırdı. Kokusunu içime çektim, burnum saçlarına doğru sürüklendi. "Bunu sensiz yapmayı ben de hayal edemezdim," diye fısıldadım.

Yavaşça geri çekildi, kolları yanlarına dönerken bana gülümsedi.

Onun yüzünü ararken yüzüm acı dolu bir hal aldı. "Birkaç gece öncesini hatırlıyor musun?"

İstemediğini biliyordum. Ama yine de, belki ona ulaşabilirdim. Belki bu bir şeyleri tetikleyebilirdi.

"Otacia'da geçirdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Ben zorladım. "Biz gençken?"

Kaşlarını çattı, gözleri yerde geziniyordu. "Hatırlıyorum..." Burnundan güldü ve bakışlarını kaldırdı. "Yani, hatırlayacak çok fazla şey yok. Eğitim dışında. Bunu hala takdir ediyorum, biliyorsun." Başını yana doğru eğdi. "Neden?"

Yumruklarımı sıktım. "Ametist Göleti'ni hatırlıyor musun?" "Orayı biliyor musun?"

"Serpent's Cove'daki o serserileri hatırlamıyor musun - sen sudayken onları nasıl öldürdüğümü?"

konu hakkında düşündü. "Hayır..." diye yavaşça cevap verdi. "Silas, iyi misin?"

Belki kötü bir rüya görmüşsündür?" Yeşil gözleri beni endişeyle inceledi.

Titrek bir nefes verdim. "O lanet büyüü nasıl yapabildin?" Yüzüm buruşarak homurdandım.

Gergin bir adım geri çekildi. "Ne büyüü?"

Elimi saçlarımda gezdirdim ve birkaç saniye sonra ona doğru atıldım.

Gergin bir şekilde geri . "Ne yapıyorsun?!"

Boynundan tuttum, kabaca değil ama onu binanın duvarına doğru iterken yerinde tutmaya yetecek kadar. "Senin anıların silinirken benimkilerle yaşamak zorunda kalmam nasıl adil olabilir?" Tısladım. "Merrick'ten benimkileri de almasını isteyeyim mi? İstedğin bu mu?!"

Gözleri irileşti. "Merrick... anılarımı mı aldı?"

Boynunu serbest bıraktım. "Ona yalvardın!" diye bağırdım. Yüzünü avuçladığımda yeşil gözleri irileşti. "Gerçekten aramızdaki hiçbir şeyi hatırlamıyor musun?" Sesim kesildi. "Yaz Gündönümü Festivali? Bizim... bizim ilk seferimiz?"

Nefes nefese kaldı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Silas... Ben... Kafam çok karışık." Dudağını çiğnedi. "Sen... sen bir şey içtin mi?"

Bir soru daha sorduğumda bile ellerim yenilgiyle kayıp gitti. "Sana taktığım lakabı hatırlıyor musun?"

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşti. "Bir isim mi? Hayır..."

Sessizlik sağır ediciydi, ağaçlarda cırcır böceklerinin ötüşünden başka bir şey duyulmuyordu.

Parmaklarımın arasından ona ters ters baktım. "Hiç komik değil," diye mırıldandım.

Dudaklarını yana doğru büktü.

Bana bakarken o güzel yeşil gözlerinde bir şey değişti, daha önce birçok kez gördüğüm bir şey.

Gözlerini hızla kırptırdı. "Benimle taşak geçmeyi bırak Silas," diye nefes aldı. "Bu da nereden çıktı?"

"Dedin ki... seviştik mi dedin?" diye sordu sessizce.

"Biz..." Dudaklarını yaladı, sonra yutkundu. "Era'yı benimle mi aldattın? Neden aldattın?"

Daha yakına eğildim, kulağına konuştum. "Ve sen bunu idrak edemiyorsun, anlayamıyorsun, çünkü sen de bana aşık olduğunu unuttun."

Yüzündeki küçümseme ifadesi karşısında utancımı bastırarak onu serbest bıraktım.

Onu içime çekerken kendi dudağım titredi. Bu kadını her şeyden çok seviyordum. "Şanslısın sanırım. Seninle tanıştığım anda içimdeki huzur yok oldu. Bunca zaman sonra bile ruhumu damgalayıp senin olarak işaretledin." Yutkundum, kelimelerim içimden dökülürken Lena'nın küçümsemesi yerini hüzne bıraktı. "Belki de Tanrıça Celluna aramızdaki bağı gerçekten kurmuştur. Bunu şimdi her zamankinden daha fazla hissettiğime eminim."

Parmaklarımı kaldırdım, burnu ve yanakları boyunca dans eden çillerin üzerinde hafifçe gezindim. Gözleri kapandı ve nazik dokunuşumu kabul etti.

"Yine de," diye mırıldandım, "seni sevmenin getirdiği tüm acılara rağmen, paylaştığımız anların güzelliğini asla unutmayı tercih etmem. Çünkü benim için seninle geçirdiğim o anlar sahip olduğum tek güzel anılar."

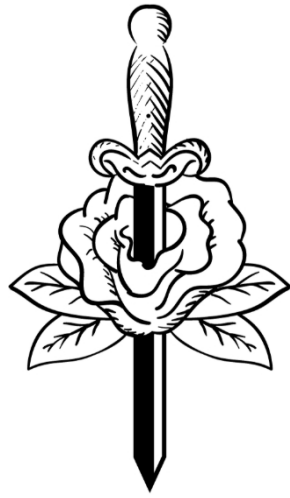
Parmaklarımın düşmesine izin verdim, elim tekrar yanıma doğru sürüklendi. Önümde duruyordu, dudakları ayrılmıştı, gözleri açıldığında parlıyordu.

Hafızası olmadan nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Titrek bir iç geçirdim, bakışlarım düştü. "Hadi yukarı çıkalım," diye fısıldadım, gideceğimiz yere doğru başımı sallayarak.

Bakışlarını kaçırarak alt dudağını çiğnedi. Merdivenleri çıkarken onu takip ederken aramızdaki mesafeden rahatsız olmuştum.

Ne söylediğimin bir önemi yoktu. Ona göre ben bir yabancıydım.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

LENA

O akşam uyumaya çalışırken Silas'ın sözleri bana işkence ediyordu.

Seninle geçirdiğim o anlar, sahip olduğum tek güzel anılar.

Birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair bir şeyler -herhangi bir şey-hatırlamaya çalışsam da boştu.

Perili altın gözlerinin ardındaki acı beni mahvetti. Arkadaşım olduğunu ve beni eğittiğini biliyordum, ama hepsi bir ateş rüyası gibi geliyordu. Ve anlayamasam bile benim için neler hissettiğini duymak, geçmişimizi zihnimden sildiğim için kendimi çok bencil hissetmeme neden oldu.

Ama bu sadece bizim geçmişimiz değildi... Hayatımın büyük bir kısmı, hatta son birkaç yıl bile bulanıktı. Yolda geçirdiğimiz zamanları neredeyse hiç hatırlamıyordum ve Ames'teki ilk birkaç ayımla ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum.

Panik içimde yükselmeye başladı. Ya o anıları geri alamazsam? Gerçekten başa çıkamayacağım kadar acı verici miydi?

Ertesi sabah, Nereida'ya giderken Wrendier'i tamamen atlamayı umarak güney sahilinin doğu tarafına doğru yola çıktık. Birkaç gün sonra kıyı şeridine ulaştığımızda, atlarımızı getiremeyeceğimizi anladım. Donut'la yollarımızı ayırdığımız için bir hüznün dalgası hissettim ama Roland kadar olmasa da onun da gözleri yaşarmıştı.

Büyü yapan arkadaşlarım güçlerini toprağa çizdiğim pentagrama odaklayarak beni, Torrin'i ve atlarımızı Faltrun'a gönderdiler. Yeni ele geçirilen kasabada her şeyin yolunda gittiğine dair liderlikle yapılan kısa bir görüşmeden sonra Torrin bizi geri ışınladı.

Döndüğümüzde Torrin eğilip başını tutarak yüzünü buruşturdu. Bizi oraya ışınladığım zamankinden bir avuç daha fazla büyücüden yardım almıştık ama Torrin benden çok daha fazla bitkin düşmüştü.

"İyi misin?" Yere diz çökerken endişeyle sordum. "Evet... evet, sadece biraz zamana ihtiyacım var," diye nefes aldı.

Kaşlarımı çattım, sonra ellerimi omuzlarına koydum. Kahverengi gözleri benimkilere kaydı.

Avuçlarım yanmıyordu ama sanki ciğerlerim yanıyormuş gibi hissediyordum. Gözlerimi kapatarak, sahip olduğum az miktardaki enerjimi ona aktarmaya başladım.

Ne yaptığımı anlayan Torrin ellerimi kavradı. "Hayır." "Açıkçası senden daha iyi hissediyorum. Bırak beni-"

Ayağa kalkarken tökezledi ve ellerimi attı. "Ben iyiyim."

Torrin kıyı şeridine doğru ilerlerken arkadaşlarımız beceriksizce gözlerini kaçırarak yaktıkları küçük kamp ateşine geri döndüler.

Elowen yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "**Celare**'i gerçekleştirdim," dedi. "Bu bir gizleme büyü. Ateşimiz diğerlerinin gözlerinden gizleniyor."

"Bu harika, El," diye övdüm, ateşte yanan otların kokusuna dikkat ederek. Endişeli bakışlarımın kuzenine yöneldiğini fark edince bana hüzünlü bir gülümseme verdi.

Silas'ın gözleriyle bir anlığına karşılaştım. Arkalarında yatan acı neredeyse çadırıma koşmama neden olacaktı, gecenin bitmesine hazırdım. Ama bunun yerine kendimi Torrin'i uzaktan takip ederken buldum.

Kampımızdan birkaç metre uzağa gitti, kimsenin onu göremeyeceği kadar uzağa. Gelgitten birkaç santim uzakta oturuyordu, su kumdan yukarı süzülüyordu. Dirseklerini dizlerine dayamıştı ve gözleri yaklaşan dalgalara dikilmişti.

Yanına oturduğumda çenesi tüylendi, ay ışığı parlak saçlarını aydınlatıyordu. Bana bakmadı.

"Herkesin bana kızgın olması berbat bir şey," diye fısıldadım, gözlerim sudaki dalgalanmaları izlemek için döndü. Okyanusun çıkardığı sesler rahatlatıcıydı, böyle bir büyü kullanımından sonra beni uyutmakla tehdit ediyordu.

"Sana kızgın değilim," diye mırıldandı.

Ona umursamaz bir bakış attım. "Evet,."

Göğsü inip kalktı, yorgun bir iç çekiş onu terk etti. Bir dakika sonra sessizce, "Sadece hayal kırıklığına uğradım," diye cevap verdi.

Onu inceledim. "Benimle neden yakınlaşmak istemediğini hatırlayamıyorum," diye fısıldadım. "Yani, sadece varsayabilirim..." Torrin'in ne bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ederek sözümü yarıda kestim.

Burnundan nefes verdi. "Evet, Silas yüzünden." Sonunda başını bana doğru eğdi ve göz teması kurdu.

Yutkundum. "Ona aşık olduğumu hatırlamadığımı söyledi, ki bu doğru. Ben... Ben sadece seni sevdiğimi hatırlıyorum."

Başını sallayarak dudaklarını emdi. "Onu daha çok seviyordun," diye mırıldandı, gözlerini kaçırarak.

"Bunu ben mi söyledim?"

"Yapmak zorunda değildin."

Burnumdan iç çektim, bir avuç kumu avuçladım, pürüzsüz, tanecikli malzeme parmaklarımın arasındaki çatlaklardan kayıyordu. "Gerçekten adil bir şans verdiğimizizi düşünüyor musun?" Sessizce sordum. "Bu girişimden memnun musun?"

Burnunun ucuyla şakayla karışık güldü. "Neden buradasın, Lena?" "Seni kontrol etmek için."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Gerçek sebep."

ve kıyıya doğru baktım. "I..." İçimi çektim. "Kendimi suçlu hissediyorum."

"Olmamalısın," diye yanıtladı ciddiyetle. "Ona aşık olmana engel olamazsın."

"Silas bu kadar derin acı çekerken istediğim kişi sen olduğun için kendimi suçlu hissediyorum."

Gözleri benimkilere kaydı. "Lena," diye mırıldandı Torrin, başını tekrar sallayarak. "Beni istiyorsun çünkü onu hatırlayamıyorsun."

"Onu unutmayı seçtim, değil mi? Bu onu sevmenin verdiği acının değmediği anlamına gelmez mi?"

Torrin elini kaldırıp yüzümü tutarken dişleri alt dudağında geziniyordu. "Onu sevmenin acısı değildi. Ona sahip olamamanın acısıydı."

İtiraz etmek üzereydim ki Torrin dudaklarını nazikçe üzerine koydu.

Bu his karşısında eridim, gözlerim kapandı. Torrin'in dudakları uzaklaştığında fısıldadı: "Sanırım bu acıyı anlıyorum. Bunu neden yaptığını anlıyorum."

"Bana sahip olabilirsin," diye fısıldadım dudaklarının arasından.

Bir mırıltı çıkardı ve beni tekrar usulca öptü. "Hayır, yapamam." Bir öpücük daha. "Çünkü onu tekrar hatırlamanla gelecek acıya dayanabileceğimi sanmıyorum."

Alt dudağını emdim ve o da yumuşak bir iç çekti. "Anıları uzak tutabilirim," diye teklif ettim sessizce.

Torrin beni kuma doğru ittiğinde hafif bir nefes aldım, vücudu benimkinin üzerindeydi ve kollarımı yere doğru tutuyordu.

"Torrin," diye nefes aldım.

Eğildi, dudaklarını dudaklarıma bastırdı, dili içeri girmek istiyordu. Dudaklarımı ayırdım, dilim onunkinin etrafında dönüyordu. Ağzı takip etti

Çene çizgime öpücükler bırakarak.

Dudaklarımdan bir inilti döküldüğünde Torrin kollarımı bıraktı ve sinirli bir iniltiyle yanıma düştü. Kuma uzanırken elleri yüzünü taradı.

Nefes nefese, "Onu gerçekten bu kadar çok mu sevdim?"

diye sordum. Torrin'in sessizliği yeterli bir cevaptı.

Yine bir akşam daha zihnimi dinlendirmeye çalışarak geçti. Dani'nin büyüde yapılan bir hata nedeniyle hafızamda boşluklar olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Belki de tüm bunların bu kadar korkunç hissettirmesinin nedeni budur. Yine de, güneşin kıyıda doğuşuna, Viola'nın kuş formunda sabahın erken saatlerinde yaptığı keşiften geri dönüşüne tanık olduğumda, başka herhangi bir şeyle ilgili tüm düşünceler yok oldu.

Arkadaşım kendine geldi ve gözleri büyüdü. "Ben... Ben onu gördüm." "Nereida?" Neredeyse ağlayacaktım. "Onu gördün mü?"

Dün gece, Wrendier'den geçerken hayatımızı boş yere riske atmak yerine, adanın gerçekten görünüp görünmediğini kontrol etmesinin akıllıca olacağına karar verdik.

Nefes nefese başını salladı. "Evet, ama tamamen çıplak bir ada gibi görünüyor," dedi ve tüm grubumuz sessizleşti. "Ama yaklaştıkça bir tür bariyer hissettim, bir koğuş gibi." Kollarını kavuşturdu, endişeli bir şekilde trisepslerini ovuşturdu. "Sanki büyüm neredeyse tükeniyormuş gibi hissettim. Yaklaşmak istemedim. Tek başıma değil."

"Büyüsü mü tükenmiş?" Elowen sırtındaki çantayı ayarlarken fısıldadı. Atlarımız olmadan, hepimiz kendimizi daha fazla taşımak zorundaydık. "Buranın iyi bir yer olduğundan emin miyiz?"

"Kayın gitmemizi söyledi," diye araya girdi Torrin. "Ona güveniyorum."

Silas'ın daralan bakışları Torrin'den benimkine kaydı. "Ne düşünüyorsun, Lena? Kayın seni tehlikeli bir yere gönderir miydi?"

Henüz yüz yüze tanışmadığım gizemli kahini düşündüm; görünüşe göre Otacia'daydı ve eğer oradan ayrılmayı başaramadıysa hastaydı. Sonra hayatımda olan diğer kahini, Torrin'i bir yıl boyunca köleleştirildiği bir krallığa gönderen kahini düşündüm.

Gözlerim Torrin'e kaydı, ve gözlerinin ardındaki yumuşaklığa bakarken kalbim büyük bir sevgiyle doldu. Kısa saçları yüzünü gösteriyordu.

Yakışıklılığı uzun saçlarından bile daha iyiydi.

Torrin'in yanakları kızardı, ben ona hayran hayran bakarken aklımdan geçenleri okuyor gibiydi.

Ya başka bir tuzaksa?

"İgon beni bir tuzğa göndermedi. Beni ailemi bulabileceğim bir yere gönderdi," diye yumuşak bir sesle zihnimde cevap verdi. "Beni şimdi özgürleştirdiğimiz bir yere gönderdi." Bana, içimi daha da ısıtan bir gülümseme sundu. "Tüm bunların olması gerektiğine inanıyorum."

"Sessiz konuşmaları izlemek çok garip," diye mırıldandı Roland Hendry'ye.

"Söyleyeceğim."

"Tamam." Dengeleyici bir nefes aldım. "Bunu yapacağız ve en iyisini umacağız." Dikkatim tekrar çapraz çantama yöneldi. ***Potestas Verae Maleficis***'in güvende olduğundan emin olmak istiyorum, Allah korusun kendimizi suyun içinde buluruz."

"Endişelenmeyin, Yüce Efendimiz," diye başladı Dani. "O büyü kitabı kendini koruyor. Onu yazan cadılar korunmasını sağladılar." Uzuvarını gerdi. "Yine de bu denizde kaybolmayacağı anlamına gelmiyor. Çantanızı kendinize sabitleyin." Vücudunu okyanusa doğru kaydırды. "Böylesine büyük bir canavara dönüşmek büyük bir enerji gerektirecek ama Viola'nın geri dönmesinin ne kadar sürdüğünü düşünürsek, oraya varmamızın en hızlı yolu bu olacak."

Viola saç örgülerini atkuyruğu şeklinde bağlarken, "Kalkana ihtiyacımız olacak," diye ekledi.

İçlerindeki gümüş halkalar yükselen güneş ışığında parlıyordu.

Bunları nereden bulduğunu merak ediyorum.

"Wrendier'in gözetleme kulelerinde konuşlanmış o özel Hortlakları -o kuklaları- görebiliyordum. Bir kuş olarak bana aldırış etmediler ama bir deniz ejderhası kesinlikle farklı bir hikâye olacaktır."

Hepimiz görünmezlik iksirleri alma fikrini tartışmıştık ama böyle bir canavarın tepesindeyken birbirimizi görememe tehlikesi kötü bir fikir gibi görünüyordu, özellikle de birimiz düşerse.

Dani rahat bir nefes alıp kıyıya doğru adım atarken biz geride durduk. Botlarının uçları suya batmıştı. Sonra dizleri. Sonra beli.

Yavaşça bize döndü. "Pekala. Hadi yapalım şu işi."

Dani'nin hem çok korkunç hem de çok güzel bir yaratığa dönüşmesini izlemek inanılmaz bir manzaraydı. Yanardöner mavi pullar yeni bedenini boydan boya kaplıyordu. Keskin, mavi dikenler omurgası boyunca yayılmıştı.

Aynı yavru mavi gözler bize bakıyordu, ejderhanın ağzı açılıp bir kükreme çıkarırken keskin, beyaz dişler mevcuttu.

"Dani acele edin ve binin diyor," dedi Torrin nefes nefese, aceleyle Onu.

"Bulursak net bir görüntü elde etmek için çok engebeli bir yolculuk olacak. Merrick, hepimiz aceleyle ilerlerken Era'ya "Kendimize saldırılıyor," diye talimat verdi. "Kalkanımın arkasına saklan, tamam mı?"

Biz beş büyücü ve beş insan vardı, bu yüzden her birimiz korumak için birini seçtik. Kalkanlarımız genişçe açılabilirdi ama yine de. İnsanlar önümüzde oturur, Dani'nin sivri uçlarına tutunur, biz de bir kolumuzu gövdelerine sarar, diğer elimiz kalkan oluştururken kendimizi dengelerdik.

İkisi de buradaki en uzun boylu erkekler olduğu için Hendry, Torrin'in önünde oturuyordu. Roland Viola'nın önündeydi ve tabii ki Elowen Edmund'a tutunuyordu.

Gözlerim endişeyle altın gözlü Prens'e kaydı. "Sen dur," dedim usulca.

Başını salladı ve biz ata binmeden önce karısıyla konuşmak için yanına gitti. Başını ovuşturarak yüzünü buruşturuyordu.

Ellerim Dani'nin pullarını sıyırdı. Beklediğimden daha yumuşaktı ama yine de dayanıklıydı. Dikkatli bir şekilde hepimiz ata bindik ve sırtına yerleştik.

Arkaya doğru otururken, Silas ve ben Dani'nin omurgasındaki çivilerden birinin arasına yerleştik. Silas tutunurken kollarım beline dolandı ve onu sıkıca tuttu. Diğer arkadaşlarımız da aynısını yaptı: Torrin Hendry'nin, Viola Roland'ın, Elowen Edmund'un ve Merrick de Erabella'nın kollarına sarıldı.

Aramızdaki sessizlik göz önüne alındığında, sinirlerimizin açıldı. Hepsi.

"Hazır mıyız?" Torrin sordu. Hepimiz cevap verince Dani hareket etmeye başladı. Hızımız arttıkça yutkunarak kollarımı Silas'a doladım.

Silas başını geriye doğru eğdi. "Sakın beni bırakma." "Bunu planlamamıştım," diye mırıldandım.

Dani daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı giderken su damlacıkları yüzüme serpilmeye başladı. Dalgalardeki dalgalanmalar bizi hafifçe zıplattı ve onu sıkıca kavradığımı fark ettim.

"Wrendier'i kısa bir süre sonra geçeceğiz," diye konuştu Torrin, muhtemelen zihnimizdeki hepimize.

Tovagoth toprakları yuvarlanmaya başladığında onu gördüm, uzaktaki adayı.

"Tanrım, görüyor musun Silas?" Dalgaların üzerinden bağırdım. Başını iki yana salladı. "Hayır. Hiçbir şey görmüyorum!"

Dani bizi adaya götürürken su püskürterek hızla ilerliyorduk. O zaman hissetmeye başladım... büyücünün gücü yaklaştığında hep hissettiğim o karanlığı.

Başımı sağa çevirerek sağ kolumu dışarı fırlattım ve bir güç alanı oluşturdum. Büyücü arkadaşlarım da aynısını yaptı.

Wrendier çok uzaktaydı ama karanlık bir küre bize doğru hızla fark edildiğimizi anladım.

Önce kalkanım vuruldu. Vurulduğunda homurdandım, karanlık geldiği yöne doğru geri dalgalandı.

"Sıkı tutun!" Silas çiviye sıkıca kavrayarak emretti.

Dani'nin yüzme hızına bakılırsa ada sadece birkaç dakika uzakta olmalıydı. Yine de küre üstüne küre bize doğru geliyordu. Arkadaşlarım ve ben güç alanlarımızı ateşleyerek büyülerini geri püskürttük ama onlar peşimizi bırakmadılar.

"Onlardan çok fazla var!" Elowen, başka bir küre güç alanına çarptığında yüzünü buruşturarak bağırdı.

"Büyüm... zayıflıyor! Bunu hissedebiliyorum!" Viola, kalkanı defalarca darbe alırken kükreyerek bağırdı.

"Sadece birkaç saniye daha. !" Torrin bağırdı.

Ama sözleri ağzından çıkar çıkmaz kendimi soğuk denizin içinde buldum.

Su burnuma hücum ederek sinüslerimi yaktı. Umutsuzca kollarımı ileri doğru savurarak yukarı çıkmanın yolunu bulmaya çalıştım.

Su gibiydi, dalgalar acımasızdı. Geri dönüş yolunu bulamadım.

Nefes alamıyordum.

Havasız her saniye başım patlıyormuş gibi hissediyordum ve daha fazla dayanamadığımda bedenim benim yerime nefes aldı.

Ciğerlerime su doldu, göğsümde bir yanma hissi yayıldı.

İşte buydu.

Bu şekilde ölecektim.

Bir kolun belime dolandığını hissettiğimde gözlerim kapanmaya başladı. Kızıya doğru çekildiğimi hissettim, yüzüm sudan çıkarken sert bir hava vardı.

"Benimle kal, L-Lena, lütfen... lütfen..."

Silas.

Soğuk dayanılmazdı. Tüm vücudum şiddetle titriyormuş gibi hissediyordum. Ama hareketsizdim. Hareketsizdim. Hareket edemiyordum, gözlerimi açamıyordum. Ellerim ve ayak parmaklarım uyuşmuştu.

Birden göğsümde bir baskı hissettim. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

"Siktir!" diye kükredi. "Seni kaybedemem, Lena! Lütfen bir daha olmasın... lütfen."

Suyun yükseldiğini hissettim ve boğuldum. Eğilerek öksürdüm ve hepsini yanımdaki yere döktüm.

"Oh...oh, Tanrılara şükürler olsun," diye selam verdi Silas.

Nefes üstüne nefes çekerken çevremize dikkat ettim ve parmaklarımın altında ne olduğunu fark ettiğimde yumuşak bir çığlık attım.

Kar. Bütün ada karla kaplıydı.

"Ne..." Nefes aldım, çılgınca etrafı araştırdım. "Herkes nerede?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı, kendi vücudu da titriyordu. Kıyafetlerimiz

Tovagoth'ta yaz için uygundu... bu kış için değil. Bu ve sırsıklam olmuş

bedenlerimiz, bir sığınak bulmamız gerektiği anlamına geliyordu. Hemen.

Çantamı hızla kontrol ettim, büyü kitabının güvende olduğuna şükrettim. " bir

yere ihtiyacımız var." Suyun üzerimde donduğunu hissedebiliyordum;

saçlarım, kirpiklerim, vücudum.

Yüzü. Silas da aynı şekilde, buz onu kaplamıştı.

"Gördüğüm bir kulübe var." Silas hiç uyardıktan beni kollarına aldı.

"Silas, hayır, kendine zarar vereceksin!"

Ellerimi zar zor hareket ettirebiliyordum; sanki vücudum tamamen donmuş

Beni görmezden gelerek, santimetrelerce karın içinden geçerek yukarıda duran ahşap bir kulübeye doğru ilerledi.

İlerlerken ağır çekim gibi saatler gibi geliyordu. Bu çıplak adada başka hiçbir şey yoktu.

Neredeyiz biz?

Ön kapıyı tekmeleyerek açan Silas'ın gözleri umutsuzca karanlık evin içinde gezindi ve bir yatak odasına girene kadar hızla ilerledi.

"Lena, burada bir şömine var..." Sadece birkaç adım önce beni ayağa kaldırdı.

"Yapamam." Boğuldum,
titriyordum. "Eğer yapmazsan,
öleceğiz."

İçimdeki her şeyi aldım ama eğildim ve parmak uçlarımdan en küçük miktarda ateşi irade ettim, Silas'ın öleceği düşüncesi beni yeterince besledi.

"Hadi, hadi," diye bağırdım.

Ateş ufak ufak yanmaya başladı, çıtırtı sesi içime bir ferahlık yaydı.

"Kıyafetlerimizi çıkarmamız gerekiyor," diye emretti.

İtaat ettim, donmuş giysilerimi çırılçıplak kalana kadar soyup kenara fırlattım ve sonra ateşe olabildiğince yaklaştım, dizlerim önündeki yumuşak halının üzerine düştü. O kadar çok titriyordum ki.

Silas hareket etti ve birkaç dakika sonra, biraz hıştırdan sonra kalın bir çarşafı yanıma döndü. Vücudu çıplaktı ama ne kadar üşüdüğümden başka bir şeye odaklanamıyordum.

Yanıma uzandı, ben içeri girerken battaniyeyi açtı, kolları beni sardı ve kendine çekti. Ona sokuldum, sırtım sıcak alevlere dönüktü.

Bedenlerimiz birbirine karşı titredi. "S-
Silas," diye nefes aldım.

"Buradayım, Çiçek." Elini başımın üstüne koydu ve beni göğsüne yasladı.
"Ben buradayım."

Çiçek.

Bu lakap... Bu adamın teninin benimkine karşı verdiği his.

Çam ve narenciye kokusu.

"Quill?"

Vücudu kaskatı kesildi ve bana bakacak kadar uzaklaştı, gözleri büyüdü.

"Lena... sen... hatırlıyor musun?"

"Evet... Parçalar halinde ama..." Gözlerimi tekrar tekrar kırdım. "Gölet, ilk kez o gölette öpüştük."

Sırıttı. "Evet. Evet, yaptık."

Görünüşe göre bu koğuş, büyüü değiştiren bariyer her neyse, bana yapılan büyüü ortadan kaldırmıştı. Ama neden hala büyüm vardı?

"Çok üzgünüm Silas," diye fısıldadım, anılarım gözümün önüne gelirken gözlerimden yaşlar süzüldü. "Acı çok güçlüydü." Titreyen ellerimi kaldırdım, mor parmak uçlarım yanağına değdi. "Ama daha kötüsü... çok daha kötüsü, hatırlamamak."

Dudakları titredi ve beni kendine çekerek dudaklarını alnıma bastırdı.

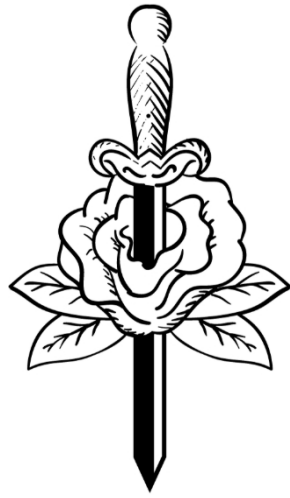
Onun kucağında, her zaman çok rahatlatıcı olan kokusunda nefesim sakinleşti. Titremelerimizin dinmesinin ne kadar sürdüğünü, nihayet birbirimizi ısıtmaya başlayıp uykuya dalmamızın ne kadar sürdüğünü bilmiyordum.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ
BÖLÜM:

UYANØ

OceanofPDF.com

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

LENA

I Ateş ışığına bakarak uyandı, hâlâ Silas'ın kucağındaydı, oda hâlâ karanlıktı. Olan biten her şey yavaş yavaş aklıma gelmeye başladı. Gerçeklik nihayet yüzüme çarptığında hızla döndüm ve hayatta olup olmadığını kontrol ettim. Onun yerine, ben

onu uyandırmayı başardı.

"Sen iyi misin?" Yakışıklı yüzünü incelerken endişeyle sordum.

"Mhm..." Sadece uykulu bir şekilde gülümsedi ve başparmağını dudaklarımda gezdirdi. "Beni hâlâ hatırlıyor musun?" diye sordu sessizce.

Başımı salladım, çıplak bedenlerimizin ne kadar yakın olduğunu görünce kalbim küt küt atıyordu. "İstiyorum."

Gülümsemesi azalmaya başladı. "O gece söylediklerim için çok özür dilerim, Lena. Öyle demek istememiştim."

Başımı salladım. "Üzülme Silas. Anlıyorum." Şimdi balkondaki sözlerini hatırlıyordum ve ona karşı hiçbir kötü his beslemiyordum. Konuyu değiştirerek, "Değişmeliyiz," diye fısıldadım. Elimi göğsünde gezdirdim. "Sen ateşin yanında olmalısın."

"Beni çok iyi ısıttın," diye mırıldandı, parmakları yanağımı okşarken.

Çekingen bir şekilde gülümsedim, gözlerim göğsüne kaydı. Karşımda tamamen gömleksiz olduğunu fark etmem bir anımı aldı.

"Gömleğimi çıkarmaya çalışmayacaksın. Sırtıma ten tene dokunmayacaksın."

Düşüncelerimi hissedenden Silas dikkatle doğruldu. Ben de onu takip ettim, iki elini tuttum ve çarşafın kucağıma düşerek çıplak göğüslerimi ortaya çıkarmasını umursamadım.

Çenesini sıktı ve nefes alış verişi sendelemeye başladı. Başını salladı ve sırtına bakmak için sessiz bir izin alarak aşağı baktı. Sakladığı yere.

Yavaşça geçtim.

Tüm bu zaman boyunca, hangi dövmelemin yapılacağını, hangi dövmelemin gizli tutacak kadar anlam taşıdığını merak ettim.

Ama sırtını gördüğümde hıçkırıklara boğuldum.

Hiç dövme yoktu. Tek bir tane bile.

Hayır... sırtı *paramparça* olmuştu. Birkaç kabarık yara mevcuttu ve çok az deride leke kalmıştı. Elim hafifçe derisinin üzerinde gezdirdim, bu hareket onun irkilmesine neden oldu. Yaralar çok derindi ve iyileşme şekline bakılırsa, daha önceki yaralar iyileşmeden sürekli dayak yediği anlaşılıyordu.

İşkence görmüştü. Kırbaçlanmış. Yakılmıştı. Derisi yüzülmüş.

"Tanrılarım, Silas," diye nefes aldım, dudagım titriyordu. "Bunu sana kim yaptı?"

"Babam" diye sessizce cevap vermeden önce birkaç dakika sessiz kaldı.

"Ulric?" İnanamayarak sordum. "Anlamıyorum."

Silas yüzünü bana döndü, kaşları birbirine çarpılmıştı. "Annem öldüğünde babam eğitimimi arttırdı. Güçlü, acımasız ve duygusuz olmam gerektiğini söyledi. Beni kendi deyimiyle 'avlara' götürmeye başladı. Potansiyel tehditler hakkında istihbarat geliyordu ve biz de pusuya yatıp herkesi öldürüyorduk...

"Öldüğünü öğrendiğimde yıkılmışım, Lena. O birkaç hafta içinde tüm dünyam paramparça olmuştu." İç çekti. "Babam cesedini gördükten sonra beni odamda hıçkıra hıçkıra ağlarken bulduğunda, ölenin 'önemli' biri olmadığına sevinmemi söylediği için ona yumruk attıktan sonra bir hançer çıkardı. Babam bana zarar vermek için ilk kez yumruklarından başka bir şey kullanmıştı." Sol yanağındaki yara izini işaret etti. "Bu bana verdiği ilk yara iziydi."

Başımı salladım, içimde öfke kabarıyordu. Bunu kendi oğluna nasıl yapabilirdi?

"Ulric onun gibi olmamı diledi, soğuk ve acımasız. Ama dışarı çıkıp insanların hayatlarına son vermek, gözlerindeki korkuyu görmek, merhamet için yalvarırken çığlıklarını duymak..." Ürperdi. "Tereddüt ettim. Babam ya da daha gelişmiş askerler gibi acımasız değildim. Aileleri, onları seven insanlar olduğunu hayal ettim. Onları bir hiçmiş gibi katletmek yanlış geliyordu."

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "İşte o zaman dayak başladı." Gözleri kucağına düştü. "Babam bunu kendisi yapardı. Ne zaman sempati göstersem, ne zaman merhametin zerresini göstersem, kırbaçlanıyordum."

Elim yumuşak bir şekilde sırtında gezinmeye devam ederken nefes alış verişim dengesizdi. Yavaşça dokunuşuma alıştı.

"Bu yaklaşık altı ay sürdü. Sonunda, kırbaçlama kesmeye dönüştü. Kesme yakmaya. Sonra tekrar kırbaçlamaya." Başını iki yana salladı. "Antrenmanlara çok ağırlı gidiyordum ama kimseye söyleyemiyordum. Çok utanırdım. Bazen birbirime çok yaklaşırdım ve hala iyileşmekte olan izlerin üzerinden kırbaçlanır, onları bir kez daha açardım. Ya da taze yanıkların üzerine yakılırdım. Sırtım sürekli ağrır ya da kaşınırdı. Hiç enfeksiyon kapmadığıma şaşırdım."

Acı dolu gözleri tekrar benimkileri buldu. "Bunun, her şeyden çok sevdiğim insanları kaybetmenin yanında, yaşayabileceğim en kötü acı olduğunu düşünmüştüm. Ama..." Titrek bir nefes verdi, sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti. "Yanılmışım."

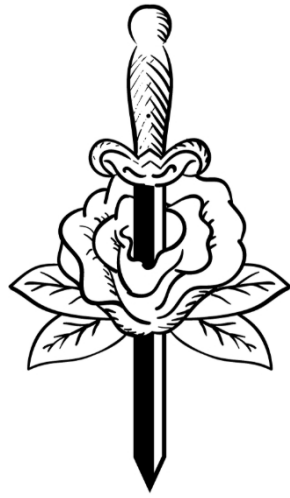
Sustu ve vücudu titremeye başladı. Gözleri sımsıkı kapalıydı, kaşlarını çatması ve çenesini sıkması ağlamamak için kendini zor tuttuğunu gösteriyordu. Yanağına dokundum ve gözlerimle buluşması için onu çektim.

Dudağını ısırırken birkaç damla gözyaşı serbest kaldı ve tekrar konuştuğunda sesi titredi. "Sana Roland'dan neden nefret ettiğimi söyleyeceğim, Lena," diye fısıldadı, gözlerinde lanetli bir parıltıyla. "Ama bana bir daha aynı gözle bakmayacaksın."

Onun sözleriyle midem bulandı.

"Annemin ve onlardan habersiz senin ölümünden sonra değiştiğim arkadaşlarım tarafından fark edilmişti. Cezalarım başladıktan sonra daha da değiştim. Edmund ve Hendry bana iyi olup olmadığımı sorarlardı, yalan söylerdim ve hepsi bu kadar olurdu.

"Ama bir sabah, özellikle korkunç bir dayaktan sonra Roland yanıma geldi. Geçmişte yaşıtları ona eziyet ettiğinde onu savunmuştum ve bunu takdir ettiğini bilsem de ben hâlâ Prens'tim. Benim yanımda asla kendinde değildi." Burnundan iç çekti. "Ta ki o sabaha kadar."

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

SI LAS - FI VE YILLAR ÖNCE

TDün geceki dayak özellikle korkunçtu - kırbaç kısmen iyileşmiş yaralarımı açtı.

Küçük bir kampa, cadıların kampına sızmıştık ve ben kılıcımı küçük bir çocuğa sarılmış bir kadına doğru kaldırmış donup kalmıştım. Yaşlı askerlerden biri öne doğru süzülüp kılıcını kadının göğsüne saplarken ve çocuğu kadının cesedinin kollarından koparıırken orada öylece duruyordum.

"Duygularınızı belli etmeyin, merhamet göstermeyin, yoksa yine dayak yersiniz."

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Nasıl onun gibi olabilirdim ki? Cadılardan nefret ederdim, kötü olduklarına inanırdım ama o kadının gözlerindeki çaresizlik... çocuğunun gözlerindeki...

"Onlar canavar. Bu sadece bir numaraydı ve sen de bir aptal gibi buna kandın."

Eğitim sırasında acı içinde ağlamadan hareketleri yapmak neredeyse imkansızdı. Ama dayak yediğimi kimse bilmemeliydi.

Kimse bilemez.

Ellerimi döndürdüm ve son birkaç ayda ne kadar pürüzlü hale geldiklerine baktım. Üzerlerindeki deri hâlâ öncelikle pürüzsüzdü ama bunun uzun sürmeyeceğini hayal ettim.

Belki dayaklar bitince mürekkep yaptırabilirdim. Belki bir gün tüm yaralarımı sanatla gizleyebilirdim. Yine de birilerinin sırtımı göreceği düşüncesi beni küçük düşürüyordu.

Dışarıda kale duvarına yaslandım, Edmund ve Hendry bana endişeli bakışlar fırlattı. Onlara salladım ve onlar da omuz silkerek uzaklaştılar.

Elimde kalan tek arkadaşlarımdan uzak olmaktan nefret ediyordum. Ama ne hakkında konuşacaktım ki? Bir şeylerin ters gittiğini fark edeceklerdi ve ben bu konuda konuşmak istemiyordum.

Hafif bir yağmur çiselemeye başladı ve ben iç geçirerek başımı yukarı kaldırıp damlacıkların yüzüme vurmasına izin verdim.

Bu hayattan nefret ediyordum. Beni ayakta tutan tek şey, en önemli iki insanı benden alan kötülükten dünyayı kurtarmaktı. Ve bu işte berbat olduğum ortaya çıktı.

Gözlerimi açtığımda, bana bakan Roland Aubeze dışında neredeyse tüm askerlerimiz talimden dağılmıştı.

Gözlerimi ona diktim, yağmur saçlarını daha yeni ıslatmaya başlamıştı. Yanıma doğru yürümeye başladığında bakışlarımı daha da derinleştirdim ama yüz ifadesi değişmediği için kararlı görünüyordu.

Önümde durdu, bakışlarımı karşılamak için gözlerini aşağıya dikti. Ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı.

"Ne istiyorsun?" Mırıldandım.

Çenesi kapandı ama sadece bir saniyeliğine. Kolları iki yanında gevşedi. "Bak, çok kötü şeyler yaşadığını biliyorum," diye söze başladı ve ben yumruklarımı sıktım. "Canının yandığını biliyorum. Ama bu acıyı kullan ve anlamlı bir şeye dönüştür." Bana yüzünü buruştururken burnunu kırıştırdı. "Böyle somurtarak bir bok yapamazsın."

Ağzım açık kaldı. Roland'ı tanıdığım onca yıl boyunca bana tek kelime bile etmemişti, unvanım gözünü korkutmuştu. Edmund ve Hendry'yle yakındı ama bana hiçbir zaman gerçek ya da şakacı yönünü göstermemişti.

Ne de *bu* taraf her neyse.

"Somurtmuyorum," diye tersledim.

Kollarını kavuşturdu, dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Surat asmanın tanımı budur, Silas."

Somurtuyor.

Saygısızlığına kızmak istiyordum ama perde arkasında nasıl bir işkenceye maruz kaldığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Annem ve Lena öleli sadece üç ay olmuştu... ve neredeyse üç aydır sürekli kırbaçlanıyordum. Şu anda sırtım çok fena yanıyordu.

Bu acıyı kullanın ve anlamlı bir şeye dönüştürün.

Uzaklarda gök gürlüyor, yağmur hızlanıyordu. Kahverengi saçlarını ıslattı ama o olduğu yerde sabit kaldı.

"Yapmamı önerdiğin anlamlı şey nedir?" Başımı duvara yaslayarak ona sordum.

Ela gözleri üzerimde gezindi ve omuz silkti. "Bilmem ki. Hobilerin var mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Hobiler mi?"

"Evet, Prens'in arada sırada eğlenmeye de vakti vardır herhalde?"

Bunu düşündüm. En son ne zaman eğlendiğimi bile hatırlamıyordum. Sadece Lena'yla birlikteyken eğleniyordum.

Tek bir hobi bile saymakta zorlandığımı fark edince Roland'ın gülümsemesi düştü. "Müzik sever misin?"

Alay ettim. "Herkes müziği sever."

Roland kıkırdadı. "Hidden Rhythm'de piyano çalıyorum. Sen de gelmelisin. Bu gece."

Kaşlarımı çattım. O salon İç Halka'da bulunuyordu. Artık özgür olduğuma göre gidebilirdim.

"Orada görüşür müyüz?" diye dürtükledi.

Gözlerimi kırptım. "Bunu düşüneceğim," diye mırıldandım.

Gülümsemesi büyüdü ve sırlıslık olmuş yüzünü eğerek kalenin içine doğru ilerledi.

Roland o gece Hidden Rhythm'de piyanonun başına oturdu. Neredeyse gelmeyecektim ama sözleri beni zorladı. Daha rahat kıyafetler giydim, tanınmamak umuduyla başıma bir şapka geçirdim. Kalenin ön kapısından çıksaydım, muhafızlar beni takip ederdi. Ama bugün, daha önce defalarca Lena'yı görmek için kullandığım yolu kullanmaya karar verdim.

Buraya gelirken onu düşünmekten midem bulandı.

Roland'ın bronzlaşmış elleri tuşların üzerinde gezinirken salonun dört bir yanındaki insanlar mırıldanmalarını susturmaya başladı. Parmakları beyaz ve siyah üzerinde dans etmeye başlamadan önce sadece bir an hareketsiz kaldı.

Şarkı çok güzeldi, o kadar ki melodi başladığında tüylerim diken diken oldu. Roland çalarken hafif bir gülümseme takındı, gözleri ara sıra notalarına bakıyordu.

Aslında oldukça iyiydi.

çok karmaşıktı ama tek bir notayı bile kaçırmadı.

Çaldığı şarkı nedense melankolikti.

Bir sonraki hareketli şarkıda elleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki melodiye tamamladığında kalabalık kükredi. Şarkı üstüne şarkı çaldı ve bir şekilde yarım saat uçup gitti.

Bir kadın sahnede durmuş, Roland inerken bir sonraki sanatçıyı anons etmeye hazırlanıyordu. "Sırada, Novalie Briar 'Loveless' şarkısını söyleyecek."

Roland'ın gözleri beni bulduğunda kalabalık heyecanla tezahürat yaptı.

"Gelmişsin!" diye haykırdı yanıma doğru yürürken, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Peki, ne düşünüyorsun?"

"İnanılmazdı," diye itiraf ettim. "Bu kadar yetenekli olduğumu bilmiyordum."

Yanaklarının hafifçe kızardığını fark etmedim. "Sağ ol dostum." Gözlerini odanın içinde gezdirdi. "Kimsenin seni tanımamasına şaşırdım."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Kılık değiştirmede ustayımdır."

Kıkırdadı, bakışları tekrar bana kaydı. "Görünüşe göre öyle."

"Sana kim öğretti?"

"Annem," dedi gururla, içinde notalarının olduğu çantayı omzunda düzeltirken. "Kız kardeşlerimin ve benim en az bir yeteneğimiz olması konusunda ısrar etti. Ben her zaman müziğe ilgi duydum."

Kollarımı kavuşturarak başımı salladım, gözlerim etrafta geziniyordu. "Belki bana öğretebilirsin."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sırıtışı büyüdü. "Bu hoşuma giderdi. Tabii tonlarca altın karşılığında," diye alay etti.

Homurdandım. "Elbette."

Dışarı çıkarken tekrar konuştum. "Hey."

Roland kaşlarını çatarak bana döndü.

"Teşekkür . Bana tahmin ettiğinden çok daha fazla yardım ettin."

Çekingen bir gülümseme verdi ve arkasını dönmek üzereyken kolunu tuttum.

"Her zaman olmak gerçek ile Ben, Tamam mı?" I
ısrar etti. "BEN... BEN ihtiyaç hayatımda biraz
özgünlük."

Dudaklarının kenarları kalktı. "Her zaman."

Bir hafta sonra.

"Vay be." Roland odamdaki piyanoyu çalmaya çalışmamı dinlerken yüzünü buruşturdu. Ertesi gün onu sahnede izledikten sonra bir tane satın almıştım. "Prens'in her şeyde iyi *olmadığı* ortaya çıktı."

Ona kaşlarımı çattım. "Hiçbir zaman her şeyde iyi olduğumu söylemedim." Notaları tekrar çalmayı denedim ve berbat ettiğimde inledim. "Sanatsal açıdan yetenekli olduğumu sanmıyorum," diye mırıldandım.

"Pratik yapmak gerekiyor. Daha önce bir kez bu kadar kötüydüm. Dört yaşındayken."

Şakacı bir şekilde omzunu ittim, o da kıs kıs güldü.

"Hangi notanın hangisi olduğunu hatırlamak zaman alır," dedi bankta yanımdaki koltuğundan. "Ama günlük pratikle eninde sonunda kavrayacağından eminim."

Roland'ın deyimiyle "kolay" şarkıya başladım ve ilk bölümü doğru bir şekilde tamamladıktan sonra iç geçirdim, ancak ikincisini berbat ettim.

Elini omzuma koydu ve irkilmeme neden oldu. Çabucak kaldırdı.

Bir gece önce aldığım yeni yaralar yüzünden yüzümün buruştuğunu bilmiyordu.

"Pes etme," diye cesaretlendirdi başının arkasını ovuşturarak. "Alışacaksın."

İki buçuk ay sonra.

Aylar geçti ve her dayak beni bir canavara dönüştürmekle tehdit ederken, Roland'ın şapşal kişiliği ve müzik derslerimiz bir süreliğine de olsa *kendimi* yeniden *hissetmemi* sağladı. Onunla Edmund ve Hendry'yle olduğumdan daha da yakınlaşmışım.

"Vay canına, her şeyde iyi olmadığın konusunda söylediklerimi geri alıyorum," diye övdü bir şarkıyı çalmayı bitirdikten sonra. "Sadece birkaç ay içinde kendini çok geliştirmişsin."

"Dürüst olmak gerekirse, boş zamanlarımda yaptığım tek şey bu." Dudağımı çiğnedim. "Babamın yanında olmaktan nefret ediyorum ve eğitim ve kraliyet görevleri dışında pratik yapıyorum."

"Babandan nefret mi ediyorsun?"

Evet.

İçimi çektim, piyano sehпасından kalktım ve yatağıma doğru yürüdüm. "O sadece... Annem gibi değil." Dirseklerimi dizlerime dayayarak yatağıma oturdum.

"Şaka yapmıyorum," dedi Roland, ayağa kalkıp yanıma oturmak için adım attı. Kollarını kavuşturdu. "Onu antrenmanlarda pek görmüyordum ama şimdi sahada bize nasıl talimat verdiğini görünce ne kadar acımasız olduğunu anladım." Durakladı. "Özellikle de seninle nasıl konuştuğunu görünce," diye ekledi usulca.

"O hep . Ben çocukken daha az sertti."

Ben önüme bakarken Roland'ın gözlerinin bana kaydığını hissedebiliyordum. "Canını yakıyor mu?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve başımı ona doğru çevirdim.

Bir şekilde sırtımı mı gördü?!

"Bunu sana sorduran nedir?" Sorusundan etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak sordum.

Çenesi tıkırdadı. "Öyle bir tipe benziyor."

Burnumun içinden güldüm, gözlerim tekrar yere düştü. "Benim için endişelenme."

"Şey... Ben biliyorum. Umarım burada seni savunan biri vardır," dedi sessizce.

Ona gözlerime ulaşmadığını bildiğim yumuşak bir gülümseme verdim. Gerçek şu ki, kimse beni savunmuyordu. Artık değil.

"Sana karşı gerçek olmamı istiyorsun, değil mi?" diye devam ederken kalçasının benimkine bastırıldığının farkındaydım.

Kaşlarım birbirine çarparak başımı salladım. "Her zaman."

Parmakları gergin bir şekilde kalçalarında geziniyordu. Gözleri dudaklarıma kayınca tepki verecek zamanım olmadı ve öne doğru eğilip beni öptü.

Anlık tepkim onu uzaklaştırmaktı, ben de öyle yaptım.

Roland'ınki gibi benim de gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, yanakları pembeye boyanmıştı. Ona ağzım açık bakmaya devam ettim.

Daha önce hiç erkeklerden etkilenmemiştim. Bu düşünce hiç aklımdan geçmemişti.

Ama insani bağ... dokunuş. Bunu özledim.

Ve yalnızdım, o kadar yalnızdım ki geçmişe takılıp kalmadığımı, *onu* düşünmediğim bir an için her şeyimi verirdim.

Ben de kendimi onun çenesini kavrarırken ve dudaklarını kendime çekerken buldum.

Onu yatağıma doğru itmeden önce öpüşmelerimiz sadece bir an için yavaştı. Üzerine eğildim, onu açlıkla öptüm, elleri saçlarımda gezinirken dilim onunkiyle alay etti.

Ben kimim? Ne yapıyorum ben?

O anda, umurumda değildi. Artık *ben* olmak istemiyordum. Prens olmak istemiyordum. Bir oğul olmak istemedim.

Silas olmak istemedim.

Sevgi dolu bir şekilde dokunulmak istedim. Yumuşak bir şekilde. Zevki tekrar hissetmek istedim. Tekrar *hissetmek* istedim.

Tadı nane ve tatlı çay gibiydi, tıpkı Hidden Rhythm'e gittiğimizde her zaman sipariş ettiğı içecek gibi.

Eli ereksiyonuma doğru inerken ağzına karşı homurdandım. püşmemizi kestim, gözlerimiz genişledi, birbirimizi içimize çekerken göğüslerimiz yükselip alçaldı.

Bana dokunuyordu. Lena'dan başka kimse bana dokunmamıştı.

Sadece birkaç ay önce ölmüştü ama ben burada başka biriyle yakınlaşıyordum.

Ama bir önemi yoktu, mi? O gitmişti.

Zihnimde bir savaş yaşanıyordu ve bunu sürdürüp sürdüremeyeceğimden emin değildim. Roland eğilip dudaklarımı hafifçe öperken odamın kapısı açıldı.

Bu duruma düşmeyi hiç beklemediğim için kilitleme zahmetine girmemiştim.

Başım o yöne doğru döndü, Roland'ın üzerinden yuvarlanırken midem bulandı.

Babamın gözleri parladı, yumrukları sertçe sıkıldı. Yüz ifadesini yatakta korkuyla doğrulanan Roland'a çevirirken titriyorlardı.

"Demek bu yüzden geçen yıl onu savunmakta ısrar ettiniz."

Hiç de öyle değildi. Evet, varsayılan cinselliği yüzünden saldırıya uğruyordu. Ama bunu ona karşı hislerimden değil, gördüğü muamele doğru olmadığı için yaptım.

Babam Roland'a doğru hamle yaptı ama ben yataktan fırlayarak onun yolunu kapattım.

"Bu onun hatası değil," diye ısrar ettim. "Ben başlattım. Ona başka seçenek bırakmadım." "Silas-" diye başladı Roland.

"Ne kadar sürecektir?" diye sordu Kral.

"Bu ilk seferdi." Titredim. "Annemin mezarı üzerine yemin ederim."

Ulric'in bakışları hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi. Dikkatini tekrar titreyen Roland'a çevirdi.

"Yüzünü bir daha görmek istemiyorum. ık dışarı."

Roland'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama babamla göz teması kurmaya devam ettim. "Dışarı!" diye bağırdı Kral ve Roland hızla odadan kaçtı.

O gittiğinde, babamın kötü bakışları benimkileri buldu. "Erkeklerden hoşlanıyorsun, ha?"

"Hayır." Başımı salladım, gözyaşlarımın yerinde kalmasını diledim. "İstemiyorum." "Eli sikinin üzerindeydi," diye tükürdü Ulric.

Sertçe nefes aldım. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. "Ben... Sadece kafam karıştı," diye fısıldadım.

"Beni iğrendiriyorsun. Yaptığın her şeyde başarısız olmaktan başka bir şey yapmadın. Şimdi de bana ibne olduğunu gösteriyorsun."

Kolumdan tutup beni odadan dışarı çekti.

Dün gece dayak yedim. Bu çok acı verici olacaktı. Dudaklarımı emdim, nefesim düzensizdi, boğazım yanıyordu.

Beni şatodaki ekstra yatak odalarından birine götüren babam, beni oraya kilitledi ve tek kelime etmeden gitti. Onun dönüşünden korkarak yavaşça yatağa oturdum.

Ağlama. Ağlama.

Roland'ın en azından paçayı kurtarması gerekiyordu. Sadece Kral'ın söylediklerime inanmasını umabilirdim.

Birkaç dakika sonra babam elinde zincirlerle odaya tekrar girdi.

"Gömleğini çıkar ve yatağa uzan."

Yutkundum, sonra yavaşça üstümün düğmelerini açmaya başladım.

Yine dayak yiyordum. Bunu artık biliyordum. Normalde cezam için yerde diz çöküyor olurdum, sırtüstü yatıyor değil.

Midem bulandı. Belki de dayaklar şimdi göğsümde olacak.

Tereddütle dediğini yaptım, yatağa uzandım, kabuk bağlamış tenim yorgana yaslandı.

Ulric uzuvlarımı zincirlerle yatak direklerine bağladı. İş bittiğinde, odadan çıkmaya gitti.

"Nereye gidiyorsun?" Endişeyle sordum.

Babamın gözlerinde hiçbir duygu yoktu. "Cezanı çekmek için."

Ve sonra beni ürkütücü sessizlikte yatağa bağlı bırakarak gitti. Tavana bakarken gözlerim acıdı. Evet, şimdi de ön tarafımı kırbaçlıyor olmalıydı.

Neden benden bu kadar nefret ediyordu? Neden bana zarar vermek istiyordu?

Birkaç dakika sonra kapı kilidinden gelen tıkırtı sesiyle başımı çevirdim.

Daha önce hiç görmediğim üç adam içeri girdi. Biri sırık gibiydi, uzun bıyıkları ve seyrelmiş saçları vardı. Diğeri iri yarı, iri yarı ve keldi, gözleri o kadar karanlıktı ki derinliksiz çukurlara benziyordu.

Sonuncusu daha normal görünüyordu sanırım. Kahverengi saçlar, kahverengi gözler ve ortalama bir boy.

Ama hepsinin ortak bir noktası vardı. Beni avlarıymışım gibi inceliyorlardı.

Gözlerim etrafı taradı, ellerinde işkence silahı olmadığını fark ettim.

"Beni kırbaçlayacak mısınız?" Sessizce sordum.

Bana cezalarını veren hep babam olmuştu. Kimdi bu adamlar?

Cılız olan başını eğdi ve "Sadece sen sorarsan" diye cevap verirken gıcık bir kahkaha attı.

Onlar öne çıktıkça kalp atışlarım hızlandı ve beni yatağa bağlayan zincirleri endişeyle çekiştirdim.

Neler oluyor?

"Şimdiden duygularını göstermeye başladı," dedi iri olan, yüzüne sinsî bir gülümseme yayılırken. "Bu da onunla bir raunt daha yapacağımız anlamına geliyor."

"Bana ne yapacaksın?" Fısıldadım.

Sıradan biri parmak uçlarını çıplak gövdemde gezdirdiğinde iğrenerek ürperdim.

Hayır.

Yapmazdı.

O bana bunu yaptırmazdı.

Adam kulağıma fısıldamak için eğildi. "yaramazlık söylüyor, Ekselansları, bu yüzden size istediğimizi yapabileceğiz."

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır!

Cılız olan beni pantolonumun içinden kavradı ve kaçmak için çaresizce çırpındım.

Faydası yoktu. Kapana kısılmıştım.

"Lütfen!" Ağladım, gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü. "Lütfen bunu yapmayın!

Baba!"

Kel olan pantolonunun kemerini çözdü ve okşamaya başlarken kendini teşhir etti. Orta boylu olan geride durdu ve sıska olanın pantolonunu indirmesini izledi.

Tekrar çırpındım, bana yapacaklarından kaçınmak için tüm gücümle çabalarken feryat ettim.

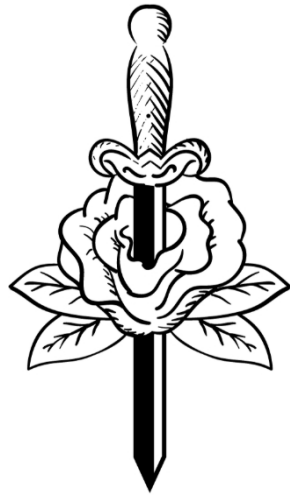
"Çok yumuşak," diye yakındı büyük olan. "Kral bu işin içinde olduğunu söyledi." "Oraya varacak."

"Onu ağzına al."

"BENDEN UZAK DUR!" Çığlık attım. "BABA!"

Ama adamlar çığlıklarına, yalvarışlarına sadece güldüler. Ve yine de devam edip bana tecavüz ettiler.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ALTMIŞ ÜÇ

LENA - ŞİMDİ

"M "Babam... Onlarda vardı..." diye fısıldadı, tüm vücudu titriyordu.
"Onlarda vardı..."

Gözlerim dehşet içinde kocaman açılmıştı ve içimde bir ateş dalgası hissettim.

Gözlerimden yaşlar boşanırken damarlarım çatladı. "Tecavüze mi uğradın?" derken sesim kısıldı.

Başı öne eğildi, ağlamaklı gözleri yere düştü. "Ne olacağımı anladığımda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çırpındım ve kendimi o lanet zincirlerden kurtarmaya çalıştım ama kapana kısılmıştım," sesi çatladı. "Babam için çığlık attım, bana yardım etmesi için yalvardım. Hiçbir şey yapmadı.

"Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Bana yaptıkları şeyler, bana yaptırdıkları şeyler..." Yüzü buruştu. "Üstüne üstlük vücudum bana ihanet etti." Bana bakarken sulu gözlerinde utanç parlıyordu. "Bundan zevk almadım, Lena, *yemin ederim*, hiç-"

İki elimle yüzünü kavradım, gözlerim gözlerinin içinde yanıyordu. "Bunu biliyorum... Tanrılar," diye bağırdım usulca. "Kendini savunmana gerek yok, Silas."

Tuttuğu gözyaşları sel olup akmaya başladı. "Hasta herifler erkeklere tecavüz etmekten zevk alıyordu. Beni korku içinde, durmam için yalvarırken görmeye bayılıyorlardı." Burnunu çekti. "Her şey bittiğinde çok kötü titriyordum. Beni zincirlerden kurtardılar ve ben de yere kusarak kaçtım. Babam geri dönüp kustuğuma şahit olunca, zavallı olduğumu söyledi ve beni bir kez daha kırbaçladı."

Elimi indirip parçalanmış etini okşarken ben de onunla birlikte ağladım.

"Roland'ın suçu değildi," diye usulca ağladı. "Bana gerçekten yardım ediyordu. O... sanırım gerçekten önemsiyordu." Başını salladı, gözlerini sıkarak kapattı. "Ama başıma gelenlerden sonra, *onları* görmeden... olanları hatırlamadan ona bakamıyordum bile. Bu yüzden onu kendimden uzaklaştırdım. Ona bok gibi davrandım.

"Ama yine de aramızdaki sırrı hep sakladı. Yine de benim yanımdan ayrılmadı." Silas bir nefes verdi ve bana bir kez daha bakma cesaretini gösterdiğinde yüzü buruştu. "Benden öğreniyor olmalısın."

"Hiç de değil," diye ısrar ettim, sırtını okşayarak. "Birazcık bile değil, Silas. Böyle bir şey sana bakışımı değiştiremez. Tek yapabileceğim gücüne hayran olmak."

Başını iki yana salladı. "Güçlü değildim. O zamanlar kabuk gibi bir insandım. Kendi kendime bir daha asla cezalandırılacak bir şey yapmayacağımı düşündüm, ama sanki onu çağırmak için bir şey yapmışım gibi değildi, artık değil." Gözleri bizi ısıtan alevlere kaydı. "Her hafta bunu tekrar tekrar yaşıyordum. Ve bana bunun ancak hiçbir duygu, hiçbir ifade olmadan katlandığımda sona ereceği sözü verildi."

"Ve Tanrılar denedim, ama bu imkansızdı. Bunu atlatmak için bana mutluluk veren tek şeye odaklanmaya çalıştım." Gözleri benimkileri buldu. "Sen. Ama seni düşündüğümde aklıma gelen tek şey kulübendeki yanmış cesedin ve..." Sesi çatladı ve yüzünü kapattı.

"Silas," diye bağırdım, kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım.

Boynumu çekip gözlerini silmeden önce birkaç dakika boynuma sarılıp ağladı.

"Neredeyse üç ay boyunca her hafta tecavüze uğradım ve dayak yedim," dedi sessizce. "O son haftadan hemen önce kendime bir kez daha başarısız olursam, *bir* kez daha kırılırsam hayatıma son vereceğimi söyledim. Buna daha fazla katlanamazdım."

"Orada son kez yatarken, yapacakları şeye hazırlanırken, seni son gördüğümde bana söylediğin şeyi hatırladım. '*Pes etmeyeceksin. Yıkılmayacaksın*'. Bana bunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Evet," diye nefes aldım. ""

"Bana bunu söyleyen sesini duydum. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Tepki vermemek için kendimi zorladım. Başka bir yere gitmek için. Bana ne yaparlarsa yapsınlar ya da bana ne yaptırırlarsa yaptırınsınlar. Bunu yüzlerce, binlerce kez tekrarlamış olmalıyım."

"Benimle işleri bittiğinde, babam döndüğünde, yatakta ifadesiz bir şekilde yatıyordum. Tek söylediği '*Aferin*' oldu ve gitti." Silas kırık bir kahkaha attı, yüzünden daha fazla gözyaşı döküldü. "Yıkılacağımı, sonunda başardığım için sevinç gözyaşları dökeceğimi sanmıştım. Ama *hiçbir şey* hissetmedim." Suçluluk dolu gözleri üzerimde gezindi. "Yapmış olmama rağmen fark ettim ki

İstediği şeyi yaptım ve sözlerin bana yol gösterdi, gerçekten de kırıldım." Yüzü buruştu. "Bu süreçte lanet olası ruhumu kaybettim."

Sessizce hıçkırıyordum, şimdi ellerini ellerimde tutuyordum.

"Bu yüzden benim otoritem altında ihlal edildiğinizde..." İçinden boğuk bir hıçkırık koptu ve başını iki yana salladı. "*Senin* bunu yaşadığını düşünmek... Tanrım, hayatım boyunca hiç bu kadar öfkeli hissetmemiştim."

"Beni kurtardın," diye hatırlattım ona nazikçe.

Yüzü acı içindeydi. "O olman benim hatamdı." İtiraz edecek oldum ama Silas hikâyesine devam etti.

"Duygularım başarılı bir şekilde kapatıldıktan sonra, o adamların her birini buldum. Onları öldürmekten zevk aldım. Acele etmedim ve sonunda onları sonsuza dek öldürmeden önce hayatlarını saatlerce dizdim." O anıları hatırlarken çenesi tüylendi. "Ondan sonra, annemin ve senin ölümünden sorumlu olduğunu düşündüğüm insanları ortadan kaldırmaya niyetlenerek zahmetsizce öldürmeye başladım. Öldürmek benim için... zevkli hale geldi."

"Tüm bunlar olduktan sonra aylarca seks yapmadım, ama bir kez yaptığımda..." Nefes verdi, gözlerini kapattı ve burnunun kenarını sıktı. "Çok fazla kadın becerdim, Lena. Aynı anda birden fazla. O kadar çok ki sana bir sayı bile veremem. Seks harika bir dikkat dağıtıcıydı. Ama sonrasında kendimi hep boş hissediyordum. Öldürmek de öyle. Ama son beş yıldır bildiğim tek şey bu, lanet olası boşluk."

Gözlerini benimkilere dikti. "Bir erkeğe karşı arzu duyduğum tek an Roland'la olduğum zamandı ve sanırım bunun nedeni yalnızlığımı. Hiçbir zaman bir erkeğe bakıp tahrik olmadım, özellikle de başıma gelenlerden sonra."

Boştaki elini alıp yüzümü kavradı. "Ama işte bu yüzden yaptığın küçük bir şey için seni iğrenç ya da kirli hissettirmeye hakkım yoktu. Az olmasaydı bile, benim yaptığım kadar çok olsaydı bile, bunun için seni *asla* daha az düşünmezdim." Acı dolu gözleri benimkileri tuttu. "Bunların ciddi değildim. Sadece seni incitmek, senden uzaklaştırmak istedim."

"Tüm bunlardan sonra kendimi gerçekten hasarlı mal gibi hissettim, ama söylediklerinden dolayı değil. Sadece genel olarak hissettim," diye yumuşak bir şekilde cevap verdim. "Lütfen söylediklerin için kendini kötü hissetme."

"Hasarlı mallar mı?" Kaşlarını çatı, eliyle yanağını okşadı. "Sen bir nesne değilsin. Başkalarında zevk bulduğun için daha az değerli değilsin. Değerin azalmıyor." Altın rengi gözleri aşağıya doğru kayd. "Eğer durum böyle olsaydı, o zaman ben değersiz olurdu," dedi sessizce.

"Sen her şeye değersin," diye fısıldadım içtenlikle, tuttuğum elini dudaklarıma götürüp bir öpücük verdim.

Gözleri benimkilerle buluştu ve eli geriye kayarak parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi. "*Sen* her şeye değersin. Tovagoth'taki tüm altınlardan, kraliyet odalarındaki tüm mücevherlerden, tapınaklardaki tüm tablolardan ve eserlerden daha değerlisin." Dudaklarını alnıma bastırdı. "Paha biçilemezsin, Lena," diye fısıldadı. "Sen paha biçilemezsin. Bu asla değişmeyecek."

Dudaklarını çekerek tekrar burnunu çekti. "Saoirse'nin cesedi başında ağlamak... yıllardır ilk kez ağladım. Tanrım, ağlamak istediğim anlar oldu. Ama vücudum buna izin vermedi."

"Ben... Ben çok üzgünüm, Silas. Orada olmalıydım... Orada olmalıydım..."

Kırık gülümsemesi beni öldürdü. "Hayatta olduğunu ilk gördüğümde çok ama çok kızmıştım. Bu kadar acı çektiğim için öfkeliydim ve bana söylemeden gitmenin senin seçimin olmasına daha da öfkeliydim. Nedenini anlamama rağmen." Gözyaşlarını sildi. "Bu asla senin hatan değildi, ama aslında gittiğin için çok minnettarım. Çünkü babam seni öğrenseydi, ki öğrenecekti, sana işkence edip öldürecekti... ve bana da izletecekti. Ve ben bundan *asla* kurtulamazdım. Asla."

Öne doğru eğildim ve yanaklarındaki gözyaşlarını öptüm. Gözleri kapandı, dudaklarından yumuşak bir iç çekiş çıktı.

"Sana kızdığım için çok özür dilerim. Buna hakkım yoktu," diye özür diledim. "Bir daha asla benden özür dileme," diye ısrar etti, sonra bakışlarını

Yere doğru. "Sen hayatımdayken çok daha iyi bir adamdım," dedi sessizce. "Ama işte bu yüzden sırtımı saklıyorum. Era'ya bunu sormamasını söyledim ve o da beni dinledi. Kimsenin sormasını ya da bana acımasını istemedim. Bunun hatırlatılmasını. Tüm bunlardan çok utanıyorum."

"Utanacak hiçbir şeyin yok Silas. *Hayatta* kalmak için yapman gerekeni yaptın. Asıl utanması gereken kişi babandır."

Sadece başını salladı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım, Lena. Krallığımy hayal kırıklığına uğrattım. Kendimi... annemi..." Dudağı titredi. "Annemin beni böyle gördüğünde dehşete düşeceğini söylediğinde haklıydın."

"Silas," diye bağırdım yüzünü tutarken. "Başarısız *olmadın*. Nerede olduğumuza ve doğru olanı yapmak için neleri feda ettiğine bir bak."

Yüzü buruştu. "Seni çok hayal kırıklığına uğratmış olmalıyım," diye ağladı usulca. "Dönüştüğüm kişiden çok utaniyorum."

"Quill," diye fısıldadım kucağına otururken, bacaklarım iki yanında duruyordu. "Seni tanıdığım ilk günden beri seviyorum," dedim şefkatle, gözleri daha fazla yaşla doldu. "Ve seni sonsuza dek seveceğim. Ne olursa olsun, bunu anlamıyor musun?"

Kollarını belime doladı. "Hayır, sevmiyorum. Tüm bunlardan sonra biri beni nasıl sevebilir anlamıyorum."

Yanağını okşadım ve öptüm, tekrar gözlerinin içine bakmak için geri çekildim.

"Ben senin eskiden sevdiğin adam değilim, Lena." Devam etmeden önce çenesindeki kas tüylendi, "Ağza alınmayacak şeyler yaptım. Yüzlerce insana işkence ettim ve öldürdüm. Öylece... öylece tüm bunlardan önce olduğun kişiye geri dönemezsin. Sadece başıma gelenler değil, yaptığım her şey sonsuza dek peşimi bırakmayacak."

Konuşurken yüzünü tuttum. "Seni affediyorum," diye ifade ettim. "Sana olan sevgim sınırsız Silas. Ne yapmış olursan ol, değişmez. Halkımı hiç kurtarmamış olsaydın ve hepimiz asılıyor olsaydık bile. Kalbim kırılmış ve kızgın olurdu... ama ölürken gözlerinin içine bakardım ve yine de seni severdim."

Başını reddederek yana kaydırды, gözleri biriken yaşlardan parlıyordu. "Ben senin sevgini hak etmiyorum, Lena."

"Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun. Eskiden sevdiğim adam olmaman benim için önemli değil... çünkü ben seni şu an olduğun gibi seviyorum." Onu göğsüme çektim ve sonunda yürek parçalayan bir hıçkırıkla ağlamaya başladığında ona sarıldım.

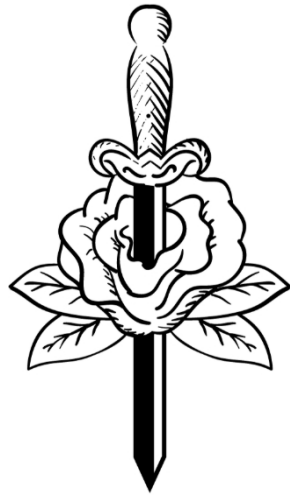
"Senin her halini seveceğim, Ruh Kravatım," diye fısıldadım.

"Seni çok seviyorum," diye ağladı. "Çok üzgünüm..."

Onu susturdum, sıkıca sarıldım, kendi gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Saçlarını okşadım ve tıpkı yıllar önce olduğu gibi onu sevdiğimi söyledim.

"Artık sana zarar veremez," diye fısıldadım. "Benim yanımdayken duygularını asla geri çekme. Senin için her zaman güvenli bir insan olacağım, tamam mı?"

Beni daha sıkı sıktı, göğsüm onun çığlıklarını bastırdı.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LENA

Silas göğsümde ağlıyordu ve elimi sırtında gezdirdiğimde bu hareket sonunda onu sakinleştirerek uyuttu. Kısa süre sonra ben de uykuya daldım.

Ne kadar süre dinlendiğimi bilmiyordum, burada zaman garip geliyordu. Ama uyandığımda gözlerim hemen onu buldu.

Silas şöminenin önünde oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, narin çarşafı kalçalarının arasına sıkıştırmış, Saoirse'nin bebeğine odaklanmış, onu avucunun içinde tutuyordu. Önündeki alevler bal rengi irislerini tamamlıyordu ve ben de gözlerinin yansımada dans eden irisleri izlerken ona huşu içinde bakıyordum.

Tüm kalbimle sevdiğim bu adam çok ama çok şey yaşamıştı. Bir zamanlar lekesiz ve pürüzsüz olan teni yara bere içinde kalmış, yanmış, nasırlaşmış ve dövmelemlerle kaplanmıştı. Birbirimizi yeniden bulduğumuzdan beri, neden bu kadar tükenmiş göründüğünü, bir zamanlar güler yüzlü olan ve benimle durmadan dalga geçen nasıl olup da soğuk ve içine kapanık olduğunu anlayamıyordum.

Nadiren gördüğüm gülümsemeler hiçbir zaman tam olarak gözlerine ulaşmamıştı ama uyandığımı fark ederek başını bana çevirdiğinde gözleri benimkilerle buluştu. Yüzünde yumuşak bir gülümseme oluştu ve gözleri parladı.

Yüzündeki ifadeye karşılık verdim ve oturduğum yerden kalkarken elimi bacağının kenarına .

Daha sonra bebeği şöminenin yanına yere bırakırken gülümsemesi soldu, ancak gözleri parlak kaldı.

"Sana umutsuzca aşığım, Lena." Kolunu hareket ettirdi ve elini benimkinin üzerinde kaydırđı -şimdi onun kalçasında duran elimi. Parmaklarımız birbirine kenetlendi. "Her zaman sadece sen oldun. Ne yaptığımın ya da kiminle birlikte olduğumun önemi yok. Kalbimi sadece sen tuttun," diye beni temin etti.

Kalbim çırpındı ve ona yaklaşarak kalçalarının arasına oturdum. Boştaki elimi yanağında gezdirdim.

"Ve sadece sen benimkini tutacaksın," diye söz verdim, yakınına eğildim ve dudaklarını usulca öptüm. Alnımı onunkine yasladım. "Her zaman sadece sen oldun, Silas. Hayatıma devam etmeye çalıştığım da bile, seninle hissettiklerimle asla kıyaslanamazdı."

Elimi kavrayışından kurtardı ve ellerini yüzümün her iki yanına kaydırды, altın gözlerinin benimkiler arasında gidip gelebilmesi için yeterince uzaklaştırdı.

"Kendimi bir daha dudaklarından, bedeninden, dokunuşundan mahrum etmek istemiyorum," diye mırıldandı ve bakışları önce göğüslerime, sonra dudaklarıma kaydı, elleri dizlerine düştü. "Tanrım, her şeyin farklı olmasını ne kadar isterdim."

Aramızdaki gerilim kalp atışlarımı hızlandırdı ve Faltrun'da yaşadığımız inanılmaz seksin anısıyla bacaklarımın arasında basınç oluştu. Gözlerim dudaklarına, mürekkepli boynuna, oradan da kaslı karnının yanından geçerek sertleşmiş boyunun dış hatlarının görüldüğü çarşafa kaydı. Onunla göz göze geldiğimde titrek bir nefes verdim, göz bebekleri o kadar büyümüştü ki sadece küçük bir altın kenar kalmıştı.

"Beni inkar etme. Artık değil," diye fısıldadım.

Bir süre bana baktıktan sonra nefesinin altından küfrederek yüzümü kendine doğru çekti. İkimiz de ayrılmadan önce dudakları benimkilerle çarpıştı, dillerimiz yavaş, tutkulu hareketlerle birbirlerine doğru kayıyor ve dans ediyordu. Kollarını aşağı doğru kaydırды ve ben kucağına otururken, bacaklarımı vücudunun her iki yanına yaslayarak beni sardı. Aleti hassas etime doğru bastırıyordu; bizi ayıran tek şey çarşafın ince kumaşıydı.

Ona yaslandığımda derin bir inilti çıkardı, bir eli kıçımı kavramak için aşağı kayarken, diğeri saçımı sabitleyen kravattan kurtarmak için yukarı sürüklendi.

Bir süre öyle kaldık, şehvet içinde kaybolduk, vücutlarımızı birbirimize sürterken özensizce öpüştük - çaresiz, ihtiyaç duyan, arayan. Silas çarşafı kavrayıp çekerken inledi, sertleşmiş sikini serbest bıraktı, kalınlığı hareketten dolayı sallanıyordu.

Beni altımdan yakaladı ve ayağa kalkarken beni kaldırıp yatağa fırlattı. yürüdü, şehvet dolu gözleri göğüslerimde gezindi ve eliyle bir tanesini kavradı. Alt ısırdı ve aşağı daldı, sertçe emerken ağzı kalkık tepeyi yakaladı. Tısladım ve kemerlerimi

Dilini yavaşça meme ucumun etrafında döndürürken Prens'ten bir sırtıma kazandı.

Bir kez daha emdi, sonra geri çekilip tekrar bana baktı.

"Büyüleyicisin Lena," diye mırıldandı iki güçlü eliyle göğüslerimi sıkarken. Tükürüğünün ağzından düşmesine izin vererek göğsüme hafifçe tükürdü. Başparmaklarıyla her iki tepemi de döndürürken gözlerim geri yuvarlandı, altında kıvranışımı izlerken kendi gözleri karardı.

Nefes nefese bir inilti çıkardım, kalçalarımı kaldırdım, bana daha fazla dokunması için çaresizdim. Ama asıl istediğim ona kendini iyi hissettirmekti.

"Seni emmek istiyorum, Silas," diye nefes aldım, yukarı ittim ve bizi ters çevirdim, böylece ona biniyordum.

Vücudumu aşağı doğru kaydırırken ağır gözlerle beni izledi. Tam sikini kavrayıp ağzıma soktuğum sırada yatak başlığına yaslandı.

"Lena, *siktir*..."

Onu ağzıma alırken tüm vücudum heyecanla uğulduyor, boğazımdan aşağı kayarken sıcak kalınlığını, damarlarını hissetmekten zevk alıyordum. Onu memnun etmek için çalıştım, başımı aşağı yukarı zıplattım, karın kaslarının esnemesinin, gözlerinin yarı kapalı olmasının ve onu emerken ağzının açık kalmasının tadını çıkardım.

Tadının, çarşafın kumaşını yumruklarken çıkardığı nefes nefese iniltilerin tadını çıkardım.

Beni izlerken "Çok güzel," diye mırıldandı.

Onu ağzımdan bıraktım, horozunu okşamaya başlarken ona nazlı bir gülümseme verdim, avucumu kızarmış uç boyunca döndürdüm.

Nefes alışları hızlandı, inlemeleri daha da yükseldi.

Sihrimin biriktiğini hissettim, tüm vücudumdaki o aralıksız uğultu, yalvarıyor, dışarı çıkarmam için bana yalvarıyordu.

Taşaklarını ağzıma almadan ve onu ovmaya devam etmeden önce zonklayan uzunluğunu aşağı yukarı yaladım. "Seni seviyorum Silas," diye fısıldadım devam etmeden önce.

Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi. "*Seni* seviyorum, Lena."

Onu memnun etmeye, emmeye, şapırdatmaya ve okşamaya devam ettim. Silas'ın gözleri her seferinde sadece bir saniyeliğine kapanıyor, sikinin ağzımda olduğu her saniyeyi izlemek istiyordu.

"Kucağıma otur, Çiçek."

Boyunu ağzımdan çıkararak itaat ettim. Silas yatakta daha da aşağı indi, ben de onun üzerine oturmak için yukarı çıktım. Ellerimi omuzlarına koydum, diğer eliyle belimi tutarak girişimi hizaladı.

Yavaşça oturmaya başladım, hoş bir esneme hissiyle ağlıyordum.

Tamamen oturduğumda Silas'tan gırtlaktan bir inilti çıktı ve beni kendine doğru çekti, beni acımasızca becermeye başlarken kollarını sıkıca etrafıma sardı.

Çılgılık attım, inledim, ağladım. Beni kavradı, beni başka bir şekilde almak için bizi ters çevirdi. Yavaşça geri kaydı, bacaklarımı yukarıda tuttu, vücudumun onunkini yuttuğu yere baktı. Başparmağını ağzına götürdü ve klitorisime masaj yapmak için indirdi.

Başparmağıyla hızlıca daireler çizerken inleyerek göğüslerimden birini kavradım.

Büyümün yükseldiğini ve yükseldiğini hissettim ve kendini indirdiğinde, altın gözleri benimkilerle buluştuğunda, yüzünü sevgi dolu bir gülümseme kapladığında, sonunda serbest bıraktım.

Kollarım ve bacaklarım onu sımsıkı sararken elektriğimi serbest bıraktığımda başım geriye düştü. Tüm vücudunda kıvılcımlar saçıyor, mavi tonlar altın sarısı tenini aydınlatıyordu.

Gözleri sıkıca kapanmadan önce geriye yuvarlandı. "Siktir... siktir," diye nefes nefese kaldı. Kalçalarımı sıkıyor, vahşi bir mutluluk içinde kalçalarını içime sokuyordu. "Çok cennet gibi hissediyorsun..."

"Seni seviyorum," diye inlemelerim arasında bağırdım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken gülümsedim.

Silas eğilip gözyaşlarımı öperken kendi gözyaşları da yüzünden aşağı süzüldü. "Seni seviyorum, Çiçek." Sırtarak dudaklarımı, çenemi, sonra da burnumun ucunu öptü. "Seni her zaman seveceğim."

Büyüm alevlendikçe seks daha vahşi, daha çılgın bir hal aldı. Bana yaşattığı her orgazmla birlikte mutluluk patlamaları tüm vücuduma yayılıyordu. Kalın uzunluğunun içime girip çıkması bir saatten fazla sürmüş olmalıydı... elleri açgözlülükle vücudumun her santimini keşfediyordu ve benimkiler de sanki her kası, her kıvrımı ezberlemeye çalışıyormuş gibi onunkilere aynısını yapıyordu.

Şimdi beni arkadan alıyordu ve seksin coşkuyla gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan süzülüyordu. Silas ellerini saçlarıma doladı, arkadan sıkıca kavradı ve beni yukarı doğru çekti, sırtım kızardı

göğsüne yasladı. Dilini yüzümün kenarında gezdirerek gözyaşlarımı yaladı.

"Asla durmak istemiyorum," diye mırıldandı kulağıma. "Buna sonsuza kadar ihtiyacım var. Sana sonsuza kadar ihtiyacım var."

"Bana sonsuza dek sahipsin," diye nefes aldım, etrafımızı saran şimşek zevkimizi artırıyordu. "Kalbim sana ait."

"Gerçek kulaklarınla daha da güzelsin" diye mırıldanırken kalçalarını hafifçe döndürdü ve sivri kıkırdağını öptü. Daha fazla gözyaşı döktüğümde onları yalamak için yanımdaydı. "Senin her parçana değer veriyorum. Hiçbir şeyini değiştirmezdin."

Sonra boynumu emdi, bir eliyle göğsümü kavradı ve diğer eliyle kalçamı sıktı. Çekilip sikini sırt üstü uzandı. "Bitirdiğimizde o muhteşem yüzünü görmek istiyorum."

Bir kez daha sikinin üzerine oturmadan önce yanağından öptüm. Bu sefer dik durdum, ellerim göğüs kaslarının üzerinde, kendimi yukarı ve aşağı kaldırırken, horozunu sıkı sıcaklığımla boğdum.

"Seni güzel siren." İki eliyle kıcımlı kavradı, altın rengi gözleri etrafımızda çakan şimşeklerle aydınlandı. Gittikçe şiddetleniyordu. Daha parlak.

"Benim için gel, Çiçek."

Elleri yukarı doğru kayarak kalçalarımı kavradı ve acımasızca sikini içime sokmaya başladı. Nefes alamıyordum, bu coşkulu duyguyu düşünemiyordum. Bu anın mükemmelliğini, bedenlerimizin birleştiği hissini düşünemiyordum. Başım geriye doğru eğildi ve Silas boşalırken boğazından kopan gırtlak iniltisi hayatımın en erotik görüntüsü ve sesiydi.

Elektriğim yükseldi, sonra nihayet zirveye ulaştı ve parlarken odanın tamamını aydınlattı. Çığlık attım, orgazmım vücudumda her zamankinden daha güçlü ve vahşi bir şekilde ilerlerken tırnaklarım göğsüne saplandı. Uyarılmışlığım benden fişkırdı, onu ve altımızdaki çarşafları ıslattı. Üzerine yığıldığımda hâlâ titriyordum, nefes nefeseydim ve ter içinde kalmıştım.

"Tanrım..." diye homurdandı. "Bu... Hiç böyle bir his hissetmemiştim."

"Ben de öyle. Yürüyebilir miyim bilmiyorum," diye şaka yaptım, içimi çektim, uzuvlarım titriyordu

Kıkırdadı, sesi hafif ve tatlıydı. O zaman bunun en güzel ses olduğuna karar verdim. Bu hayatta onu görmekten başka bir şey istemiyordum.

mutlu, kaygısız ve memnun. Omuzlarındaki her yükü silmeyi ve kendini küçümseyen her düşünceyi boğmayı diledim.

Ona ne kadar sevildiğini gösterecektim, böylece bunu hak ettiğinden bir daha asla şüphe etmeyecekti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kollarıyla beni sararken. "Seni o kadar çok seviyorum ki." Başımın üstünü öptü ve başparmağını yanağında gezdirdi. "Seninle sevişmeyi özledim. Ama arkadaşlığımızı da özledim. Hepsini özledim."

Boğazım yandı ama gülümseyerek yanağından öptüm. "Seni her şeyden çok seviyorum. Ben de her şeyi özledim. Bu yıllar boyunca beni ayakta tutan tek şey seni tekrar bulma umuduydu... bir şekilde, bir yerde."

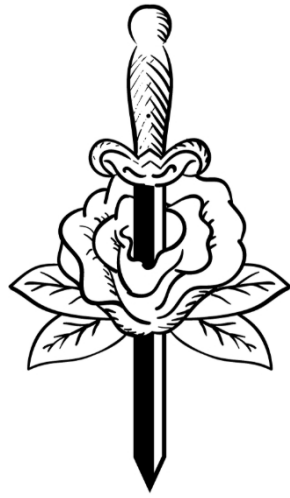
Parmaklarını omurgamda gezdirdi. "Bu anı asla terk etmek istemiyorum." İç çekti, gözleri kapandı, dudaklarının kenarları kalktı. "Eğer şu anda burada, kollarında ölürsem, bu en huzurlu ölüm olur."

Kaşlarını birbirine çatıldı. "Kimse ölmüyor. Sakın böyle bir şey söyleme."

Sırtımı okşamaya devam ederek bir mırıltı çıkardı. "Rüya görüyormuşum gibi hissediyorum. Sanki kafam güzelmiş gibi."

Ben de öyle yaptım, elektrikli sevişmemizin kalıntıları hala vücudumda uğulduyordu. "Seks sırasında elektriği serbest bırakmak istiyordum... nasıl bir his olduğunu merak ediyordum." Başını bana doğru çevirip o güzel gözlerini açtığında yüzünü inceledim. "Ama bunu sadece seninle deneyimlemek istedim. Ne de olsa bu sihri senin sayende edindim. Sana ait. Her şeyim sana ait."

Gülümsemesi yavaşça soldu ve beni kendine doğru çekerek sıkıca kavradı. "Sihrim olmayabilir ama benim de her şeyim sana ait."

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

LENA

W Bir süre öylece uzandık, kollarımız bacaklarımız birbirine dolandı, birbirimize bakarken Silas saçlarımla oynadı. Endişelenmemize gerek yoktu.

yakalanmak, acele etmek ya da sessiz kalmak.

Silas şöminenin sağ tarafındaki kapıya baktı. "orada bir banyo var."

Ayağa kalktı ve odanın içinde dolaşırken ben de onun sert poposuna baktım. Bana dönüp sırttı.

"Ne?" Başımı yumruğumla destekleyerek eğlenerek sordum.

İçeri girdi ve birkaç saniye sonra bir musluk sesi duydum.

Bir küvet.

Suyun akıyor olmasına şaşırmıştım ama yine de bu yerle ilgili bir şeyler tuhaf görünüyordu. Gerçek dışı.

"Sıcak mı?" Seslendim.

"Sıcak."

Doğrudum ve odanın çevresini inceledim. Şöminedeki alevler hâlâ çıtırdıyor, sıcak ışıltısıyla odayı aydınlatıyordu. Üzerinde gece gökyüzünü gösteren bir tablo asılıydı. Bedenimi döndürdüm ve ayağa kalkarak sol tarafımdaki pencereye doğru yürüdüm. Koyu mavi perdeleri aralayınca karın pencereyi tamamen kapladığını ve pencereden soğuk hava sızdığını gördüm. En az bir metre kar yığılmış olmalıydı.

Arkadaşlarım için endişelendim, nerede olduklarını ve bir sığınak bulup bulamadıklarını merak ettim.

Silas'ın suyu kapattığını duydum ve o yanıma gelirken pencereye bakmaya devam ettim.

"Bundan nasıl kurtulacağız?" Fısıldadım.

Omzumu öptü. "Her seferinde bir gün, Çiçek."

Ona döndüm. "Ya arkadaşlarımız? Sence hayatta kaldılar mı?"

Çenesi büküldü. "Umarım öyledir. Havanın nasıl bu kadar değiştiğini hâlâ anlamış değilim."

Düşüncelerim Immeron'un bu yolculuğa çıkmadan önce Rozavar Dağı'nda söylediği sözlerle kaydı.

"...Uyanış Vadisi'nde bekleyen duruşma. Çok fazla bilgim yok ama normal topraklarla Nereida'nın toprakları arasında bir sınır var. Oradan geçenlere kendileriyle ilgili gerçekleri gösterdiği söylenir."

Bakışlarım ellerime kaydı, donmanın geçtiğine hâlâ inanamıyordum. Silas çenemi tuttu ve bakışlarımı onunkilere doğru kaldırdı.

"Benimle banyo yapar mısın?" diye sordu.

Gülümsedim, sonra beni kollarına alıp banyoya götürdüğünde çığlık attım. Işık olmadığı için beni sıcak suyun içine soktuğunda zar zor görebiliyordum. Kendimi daha da içine bırakırken yumuşak bir inilti çıkardım. Porselen küvet derindi ve portakal ve vanilya kokusuyla eşleşen köpükler beni rahatlattı.

"Bir ricam var," dedi Silas bana bir mum uzatırken. Parmak uçlarımı fitile götürüp mumu yakarken ve Silas'ın güzel yüzünü ortaya çıkarırken yumuşak bir kahkaha attım. Birkaç tane daha aldı ve ben hepsini yaktıktan sonra onları banyonun farklı yerlerine yerleştirdi.

Kendini içeri bırakırken bana gülümsedi ve ben de ondan uzak duramadım. Öne çıktım ve sabunlu ellerimi yüzüne götürerek dudaklarını kendime çektim. Ağzıma karşı güldü ve ellerini kalçalarımaya koyarak beni kucağının üstüne çekti.

Boynunu öpmeye başladım ve usulca inledi. Altımda sertleştiğini hissedebiliyordum ama her ne kadar tekrar sevişmek istesem de onu öpmeyi bıraktım ve ona sıkıca sarıldım, başımı omzuna yasladım ve bir iç çektim.

Ellerini hafifçe sırtımda aşağı yukarı gezdirdi ve yanağını başımın üstüne koydu.

"Şatodaki odamda birlikte banyo yapma fırsatımız hiç olmadı," diye mırıldandı. "Ama bunu birçok kez hayal etmişim."

"Ne yani, soğuk duşum senin için yeterince iyi değil miydi?"

Güldü, kulağıma fısıldamak için eğildi. "Seni orada becermek hoşuma gitti... kışımız donmuş olsa bile."

Başımı arkaya yasladım ve kaşlarımı kaldırdım. "Annemin döndüğünü duyduğumuzda ve duşta sadece ben varmışım gibi davranmak zorunda kaldığımızda bile mi?"

"Oh, özellikle o zaman." Gülümsemesi büyüdü. "Sikim içindeyken kapıdan onunla konuşmaya çalışmanı izlemek hoşuma gitti. Ben içine girip çıkarken sözlerin ne kadar da dengesizdi."

Başımı salladım, sonra ağzını öptüm ve ellerimi siyah saçlarında gezdirdim. "Seni sapık."

"Bayılmıştın."

"Yaptım," diye itiraf ettim, suyun altında ona sarıldığımda uzunluğunun seksimi fırçaladığını hissettim.

"Bundan sonra nasıl devam edebilirim?" Sessizce sordum, ellerim sırtında geziniyor, o kadar kötü muamele görmüş tenini okşuyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı.

"Aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya nasıl geri dönebilirim?" Kendimi geri çektim. "Sen onunla birlikteyken nasıl mutlu olabilirim? Sevgimi açıkça gösteremezken? Sevgimi hiç göstermemem gerekirken?" Gözlerimi indirdim. "Sen başkasıyla birlikteyken bunu yapmaya devam etmek doğru değil... bunu çok istememe rağmen."

"Biliyorum... Biliyorum," diye fısıldadı. "Era'yla olan ilişkiyi nasıl bitireceğimi bulmam gerekiyor. Bunu biliyorum."

"Onu gerçekten bırakacak mısın?" Sessizce sordum.

Başını salladı ve şakağını öptü. "Kesinlikle eskisi gibi olamaz. Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Kimin nasıl karşılayacağını bilmiyorum."

"Hazır değilsen sana baskı yapmak istemem," diye ısrar ettim. "Ben fazlasıyla hazırım."

"Öyle diyorsun," dedim sessizce. "Ama Era'ya değer verdiğini biliyorum Silas. Onu sevdiğini biliyorum... tıpkı benim Torrin'i sevdiğim gibi."

Kaşlarını indirdi, derin bir iç çekti.

Başımı salladım, gözlerim düştü. "Benimle tekrar denemesini sağlamaya çalıştım... Dün gece kumda öpüştük."

"Onunla birlikte olmak mı istiyordun?" Silas usulca sordu.

Başımı salladım, suçlu gözlerim onunkilerle buluşmak için kalktı. "Hatırlayabildiğim kadarıyla bekaretimi kaybettiğim kişi oydu. Onunla aramızda bir geçmiş var..." Başımı salladım, gözlerim yaşlarla doldu. "Onu incitmek beni öldürüyor."

"Hazır olmayan sensin," diye fark etti.

Başımı göğsüne yasladım ve ona sıkıca sarıldım. "Ben hazırım. Hayatımda bir daha asla başka biriyle yakınlaşmak istemiyorum. Seni ve sadece seni istiyorum. Sadece... diğerlerine söylemek beni tedirgin ediyor."

Silas bana daha sıkı sarıldı. "O zaman buna gerek yok. Bilinmeyene doğru yol alırken birbirimize özel olarak bağlanabiliriz." Durakladı. "İtiraf etmeliyim ki... Erabella'yla ilişkiyi bitirmek konusunda biraz gerginim. Bana yardım etmek için her şeyden vazgeçti. İhanet etti... ve onu unvansız bırakmak..."

"O zaman bekleriz," diye fısıldadım, başımı kaldırdım ve onu yavaşça öptüm. "Onunla bir daha yatmayacağım. Yemin ederim."

"Biliyorum. Ben de bir daha başka biriyle yatmayacağım."

Gözlerim yavaşça açıldı, Silas'ın kolları beni göğsüne yakın tutuyordu. Küvetten çıktıktan sonra birkaç kez daha sevişmiştik ve ne zaman uykuya daldığımı ya da ne kadar süredir dinlendiğimizi bilmiyorum. Ona baktım, huzur içinde uyuyordu, gençliği yüz hatlarının yumuşaklığıyla daha da belirginleşmişti. Siyah saçları dağınıktı ve dudakları öpüşmelerimizden dolayı hâlâ şişti. Onu görünce ve kulağıma çarpan kalbinin sesini duyunca kalbim ısındı.

Tüm ilişkimiz boyunca ilk kez yatakta yan yana uyuyabildiğimizi fark ettim. İlk kez seviştiğimizde kollarında uyuyakalmıştım ama uyandığımda gitmişti.

Ama o . Düşüncelerim arkadaşlarımın nerede kaydı. İyi olmalarını umuyordum ama kendimi çok fazla endişelenmezken buldum çünkü burada onunla yatmaktan çok mutluydum. Eğer tüm bunlar gerçekten bir sınavsa... eminim arkadaşlarım da başarmıştı.

Silas altımda kıpırdandı ve uykusunda gözleri yavaşça açılmadan önce bana daha da sokuldu.

Gözleri olan bal havuzlarına baktım ve bana uykulu bir gülümseme verdi.

"Günaydın Çiçek," diye mırıldandı ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"İyi uyudun mu?" Uykulu bir şekilde

sordum. "Her zamankinden daha iyi."

Sırıttım. "Ben de." Parmağımı boynundaki dövmelemin üzerinde gezdirdim ve sanat eserlerine odaklandım. "Bunlar anka kuşu mu?"

Tasarımı hiç tam olarak incelememiştim ama şimdi incelediğimde tüyleri, gagaları ve alevi fark ettim.

" yleler," diye mırıldandı. "Annem onları çok severdi. Tabii şimdi tüm bu kehanet saçmalığı yüzünden keşke başka bir dövme seçseydim diyorum."

Tenini okşamaya devam ettim. "Hoşuma gitti... bayıldım aslında."

Bir mırıltı çıkardı. "Umalım da Yeniden Doğuş Tanrısı bir pislik olmasın."

Kıkırdadım ve Silas dudaklarımı usulca öptü. O uzaklaşırken gülümsemem soldu.

Bu ses.

"Silas... kuşlar," diye nefes aldım, ayağa fırladığımda güneş ışığıyla dolu odaya dikkat kesildim. Dışarıdan kuş sesleri geliyordu ve yatağın yanındaki pencereyi örten perdeleri çektiğimde nefesim kesildi.

Uzakta yemyeşil tarlalardan başka bir şey yoktu. Hiçbir yerde kar izi yoktu.

Silas arkamdan , "Tanrılarım," diye fısıldadı.

Hızla giyindik, çantalarımızı aldık ve kulübeden dışarı fırladık. Ilık bir meltem esiyor, çimenlerin yaprakları dans ediyor ve güneş ışınları vücudumu ısıtıyordu.

"Bir yaz günü gibi," diye fısıldadım. "Nasıl-?"

Uzaktan gelen bir ses konuşmamı kesti ve başımı çevirdiğimde arkadaş grubumuzun bize doğru koştuğunu gördüm.

"Lena!" Elowen bana doğru koşarak bağırdı.

Bana ulaştığında ve beni kucakladığında, jسته karşılık vermeden önce donakaldım. Era Silas'a doğru koştu, ona usulca sarılmadan önce tereddüt etti.

Silas'la göz göze geldik, yüzü suçluluk duygusuyla kaplanmıştı ve ben hızla bakışlarımı kaçırdım.

Onunla bir daha yatmayacağım. Yemin ederim.

"Hepiniz iyisiniz," diye fısıldadım. Yüzünde acı dolu bir ifade olan Merrick'le göz göze geldiğimde kaşlarımı soru sorarcasına  atmıştım. G z temasımızı neredeyse anında kesti.

Edmund bir elini açık sarı saçlarında gezdirerek, "Suya daldığımızda hepimiz ayrıldık," dedi. "Yani, bazılarımız. Merrick ve Era da ortadan kayboldu."

"Sihrime bir şey oldu. Beni standart formuma geri dönmeye zorladı, bu yüzden hepiniz denize daldınız," dedi Dani. "Neyse ki sadece bir saattir ayrıyız."

Kaşlarımı  attım. "Bir saat mi? Bu imkânsız."

Roland ve Hendry değiştirildi Kafam karıştı İfadeler
Viola kollarını kavuştururken.

"Peki, ne kadar sũredir yoktunuz?" Hendry ihtiyatla sordu. "En az bir buçuk gũn, belki iki." Silas'la gũz gũze geldim.

başını salladı.

"Evet, kesinlikle bir saatten çok daha uzundu. Bu kar fırtınası yüzũnden neredeyse ölüyorduk ve işte o zaman bulduk-" Döndũ ve yüzũ soldu.

Arkamıza baktım ve gördüğũm şey karşısında nefesim kesildi. Ya da daha doğrusu, *görmediğim* şey

gör. "Kulũbe nereye... nereye gitti?!" diye haykırdım. "Uh... ne kulũbesi?" Roland sordu.

Gözlerimi ona diktim. "Az önce çıktıığımız kulũbe. Ne demek istiyorsun?"

"Lena..." Torrin'in kaşları birbirine yaklaştı. "Az önce seni ve Silas'ı burada dikilirken gördük. Bir kez bile bir kulũbe görmedik ve bunca zamandır bu tarlalardan başka hiçbir yerde yürümedik."

Merrick'e baktım. "Siz ikiniz ne zamandır yoktunuz?"

Çenesini sıktı, Era'ya bakarken gözleri karanlıkta dönüyordu. Onun bakışlarını hızla kaçırdı ve bana odaklandı. "Sadece bir saat kadar," dedi kollarını kavuşturarak.

"şey, biz kamaradaydık. Yoksa bunları nereden bulacaktık-" Kıyafetlerime bakarken tekrar nefes nefese kaldım. Üzerimdeki yeni kıyafetler kaybolmuş, yeniden Immeron ve Ayla'nın bana hediye ettiği kıyafetlere bũrũnmüřtũm.

Silas eski kıyafetlerinin de üzerinde olduğunu fark edince içinden küfretti.

"Ne, başka kıyafetler mi giyyordunuz?" Viola başını kaldırarak sordu Kaş.

"Evet, siz tam olarak peşindeydiniz?" Roland sırtarak sordu.

Ona ters ters baktım, kafasına bir ateş topu fırlatmak üzereydim. "Silas'ın da dediği gibi kar fırtınası vardı. Kulũbeye vardıığımızda kuru giysilerimizi giydik," dedim sakince, çıplak bedenlerimizle birbirimizi ısıttığımız gerçeğini kesinlikle atlayarak. Ve ardından gelen vahşi seksten de kesinlikle bahsetmeyecektim.

Torrin'in gözleri parladı. "Anılarını geri almışsın," diye fısıldadı.

Yutkundum. "Evet... büyümüzün bozulmasına neden olan şey büyüyũ iptal etmiş olmalı."

Torrin ciddiyle başını salladı ve başını eğdi.

Zihinsel bir duvar örmeye odaklandım. Onu incitmekten nefret ediyordum. Roland bana hiç bağlanmamıştı, bu yüzden başka biriyle birlikte olmam fikri onu etkilemiyordu. Bir zamanlar Silas'a karşı bir şeyler hissetmiş olsa bile.

Silas'a bir kez daha dönüp baktığımda midem bulandı, Era göğsüne gömülmüş, kollarını ona dolamıştı.

O anda birbirimizle birlikte olamayabilirdik ama bir arkadaş olarak her zaman onun yanında olacaktım. En karanlık sırları konusunda bana güveniyordu. Ve benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı.

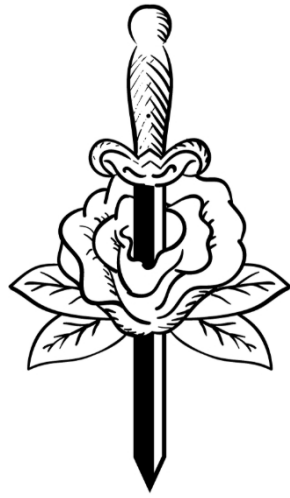
Roland ya da bir başkası duruma müdahale edemedi arkamızdan bir ses duyuldu. Hafif bir çınlama. Kulaklarımızı kapatıp sesin geldiği yere döndük.

Sırada mavi ve beyaz cübbeler giymiş insanlar duruyordu.

"Lena Daelyra," diye seslendi merkezdeki bir kadın. "Biz de sizi bekliyorduk."

Arkalarındaki arka plan değişti; uzun, düz vadi, uzakta devasa, muhteşem bir şehre dönüştü. Yükselen kumtaşı binalar ve soluk mavi çatılar adımızı söylüyor, bizi eve çağırıyordu.

Kadının gülümsemesi büyüdü. "Nereida'ya hoş geldiniz."

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

LENA

TÖnümde uzanan bölgeyi soluk soluğa izlerken tuzlu su ve deniz yosunu kokusu duyularımı doldurdu.

Nereida. .

Cüppeli Büyücüleri takip ederek yaklaşırken, yüzlerce kumtaşı binanın mimarisine hayran kaldım. Kadınların çoğu kabuklu üstler ve dökümlü etekler giyerken, erkekler üstsüzdü ve üzerlerinde bir çift şorttan başka bir şey yoktu. Grubumuzun evlerine doğru götürülüşünü izlerken parlak gülümsemeleri kaygısızlıktan temkinliliğe dönüştü.

En son ne zaman ziyaretçileri oldu merak ediyorum.

Binaların çoğunun tepesi sedefli mavi bir renkteydi. Burası büyüleyici bir yerdi - anakaradaki herhangi bir yerden daha güzel ve daha parlak. Daha dün hayatımın en korkunç kar fırtınasını yaşadığıma inanmak zordu ve şimdi sıcaktan terliyordum.

Şimdi sokaklarda yürüyen Büyücüler, grubumuzdaki insanları görünce aval aval bakıyorlardı, belki de her zamanki haliyle bizimle birlikte memnuniyetle kasıla kasıla yürüyen Büyücü kadar, yavru gözleri manzarayı tarıyordu.

Yürürken Roland bana doğru eğildi. "Sence gördükleri ilk insanlar biz miyiz?"

"Büyük olasılıkla."

Köyün içinden geçerken buradaki büyücülerin sayısını anlayamıyordum. Binlerce, belki daha fazla.

Bizler denizin ötesinde hayatta kalma mücadelesi verirken onlar buradaydı, yaşıyordu -hayır, geliyordu-.

Yemyeşil bahçelerden ve şırıl şırıl akan çeşmelerden geçtik. Karışık çiçekler açmıştı ve okyanus esintisiyle karışan koku sarhoş ediciydi. Etrafımızda palmiye ağaçları beliriyordu, hindistan cevizleri asılı, hasat edilmeye hazırdı.

Daha önce hiç hindistan cevizi yememiştim.

Devasa bir sarayın ön girişine ulaştık. Zarif kumtaşı bina güney denizine bakıyordu, üzerindeki soluk mavi kubbeler güneş ışığında parlıyordu. Büyüklüğü La-Rune Kalesi'ne rakip olsa da tasarımı Otacia'daki gotik mimariden çok daha parlaktı.

Girişte, büyük salonda parlak beyaz duvarlar ve yüksek tavanlar, yukarıda asılı parıldayan kristal avizeler ile karşılaştık.

İlerlerken onları hayranlıkla inceledim. Bir dizi merdivenden yukarı çıkarken, denizin yakınında bir hareket yakaladığımda aniden durdum.

Hemen pencereye koştum. "Hayır... Mümkün değil," diye nefes nefese kaldım.

Okyanusta tünemiş büyük bir kayanın üzerinde üç Deniz Perisi oturuyordu. Kuyruklarının renkleri farklıydı; biri turkuaz, biri yeşiller karışımı, diğeri ise parlak beyazdı.

"Aman Tanrım!" Elowen haykırdı. Başını bize önderlik eden insanlara çevirdi. "Deniz Perilerinin soyunun tükendiğini sanıyordum!"

Bana hitap eden kadın gülümsedi. "Anakaradakilerin bilmediği çok şey var."

Gözlerim, üst yarıları bizimkine benzeyen muhteşem yaratıklara kaydı. Tuhaf kuyrukları dışındaki temel fark, sivri ama aynı zamanda perdeli olan kulaklarıydı. Yanakları ve şakakları boyunca, derileri kuyruklarına uyacak şekilde renklendirilmişti.

Yaklaşmak ve onları görmek, onlarla tanışmak istiyordum. Ama ilerlemeye devam ettikçe, bu toprakların hükümdarıyla tanışmanın önce geleceğini biliyordum.

Bir tahtta oturan güzel bir Büyücü kadın bize gülümsüyordu. Bir tutam beyaz saçı yüzünü çevreliyordu ama bunun dışında kalan bukleleri siyahtı. Ama en çarpıcı özelliği bu değildi - hayır, ne kahverengi ne de beyaz olan ama her ikisinin karışımı, neredeyse ebruli bir teni vardı. Daha önce hiç böyle bir tene sahip birini görmemiştim.

Sağında bronz tenli ve açık deniz yeşili saçları benimkilere rakip olan başka bir kadın vardı. Saçlarını iki uzun balık sırtı örgüyle bağlamıştı ve uçları belinde duruyordu. Kahverengi gözleri hafif bir şaşkınlıkla bizi inceliyordu.

Tahtın solunda, teni zengin bir kahverengi ve gözleri çarpıcı bir yeşil olan bir Büyücü adam vardı. Koyu kahverengi saçları kafa derisine kadar kısa kesilmişti ve ellerini kibarca arkasında tutuyordu. Gözlerini benden ayırmıyordu.

"Lena Daelyra," diye başladı tahttaki kadın, neredeyse siyah gözleri merakla beni inceliyordu. "Gelişinizi dört gözle bekliyorduk. Bana izin ver

kendimi tanıtmak için." Yüzünü sıcak bir gülümseme kapladı. "Ben Lucretia Crane, Nereida'nın yücesi."

Eğilmeye başladım ve Lucretia elini kaldırdı. "Sen ve ben eşitiz, Yüce. Eğilmenize gerek yok."

Yanaklarımın ısındığını hissettim ve mahcup bir şekilde gülümsedim. "Burada olmaktan memnuniyet duyuyoruz."

Lucretia sağ tarafını işaret etti. "Bu Kismet, eşim." Yeşil saçlı kadın -Kismet- sıcak bir gülümseme verdi. "Bu da oğlum Valter."

Yeşil gözlü Prens başını eğerek hafifçe gülümsedi.

Jeste karşılık verdim, gözlerim tekrar Lucretia'ya kaydı. "Adımı nereden biliyorsun?"

Lucretia gülümseyerek sivri tırnaklarının arasındaki bir notu kaldırdı. "Kahininiz birkaç ay önce bize sizin gelişinizi beklediğimizi söyledi."

"Kayın?" Nefes nefese sordum.

Lucretia'nın gülümsemesi notu indirirken duraksadı. "Hayır. Igon adında bir adam."

Tanrılar... Igon gerçekten çok şey biliyordu. Keşke yaşasaydı, çok daha fazla cevabımız olurdu.

Başımı salladım. "O bizim Yüce'mizdi."

"Evet," diye cevap verdi ciddiyetle. "Görünüşe göre ölümünün yaklaştığını biliyordu."

"Böyle bir yerin gerçekten var olduğuna inanamıyorum," diye başladı Viola. "Igon'un bildiği halde bizi Ames'te tuttuğuna inanamıyorum."

"Bir zamanlar denizin altında bir krallıktık," diye açıkladı Lucretia. "Ta ki Üç Korsan Savaşı'na kadar." Kuzey duvarı boyunca uzanan heybetli bir heykeli işaret etti. Erkek bir Deniz Perisi ile büyücü bir kadına benzeyen bir kadın birbirlerine sarılmıştı.

Üç Korsan Savaşı... Immeron o savaştan bahsetmişti.

"Burası hakkında hiçbir kaynak okumadım... Tanıdığım birkaç büyücü dışında hiç duymadım."

"Bunun iyi bir nedeni var," diye açıkladı. "İnsanların bizden haberdar olmasını istemiyoruz. Topraklarımızı koruyan güçlü bir koğuşumuz olsa da, sürekli olarak buradan geçmek isteyen bir grup insanla karşılaşmak yorucu olacaktır."

"Peki ya halkınızın geri kalanı? Biz acı çekiyoruz... sayımız gün geçtikçe azalıyor."

"Görünüşe göre bu insanların suçu, değil mi?" Gözleri Dani'ye kaydı. "Bir Warlock'un sizinle birlikte olmasını beklemiyordum. Uzun zamandır düşmanımız olan biri."

Dani'nin bakışları daralırken, "Büyücüler bizim düşmanımız değil," diye itiraz ettim.

Lucretia'nın gözleri Silas'a kaydı. "Anlaşılan sen de insanların öyle olduğuna inanmıyorsun."

"Her insan grubu arasında kötü insanlar vardır. Bizim gerçek düşmanımız topraklarımıza musallat olan büyücüdür."

Sözlerim ağzımdan çıkarken Valter kaskatı kesildi. "Bir büyücü mü?"

"Bilmiyor musun?" Dani sordu. "Ya da belki de burada binlerce Büyücü olduğunu düşünerek ona yataklık ediyorsunuzdur."

Dani'ye uyarıcı bir bakış attım. Lucretia burnunu kaldırarak başını salladı. "Tehdidin farkındayım." Buna karşılık Valter ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Burada yaşayanlar asla gitmezler. Kitanın geri kalanını görmek gibi bir arzuları yok... ayrımcılığa uğradığımız tüm yerleri görmek. Büyücüye gelince, Hortlaklar yakın zamanda Wrendier'i ele geçirdiğinde onun varlığından haberdar oldum. Sürekli buraya gelme arzuları nedeniyle sınırlarımızı güçlendirmek zorunda kaldım."

Viola yumruklarını sıktı. "Geri kalanımız acı çekerken siz kendinize saklanın. Burada bu kadar çok kişi varken, bu savaşı daha başlamadan kazanma şansımız olabilirdi!"

"Halkımı savaşa sokmak gibi bir niyetim yok. Biz burada mutluyuz. Güvenli. Kalabilirsiniz."

"Burada sonsuza dek güvende olmayabilirsin," dedim sakince. "Bu büyücü sıradan bir büyücü değil... O bir Tanrı."

Oda sessizleşti.

Lucretia'nın kaşları düştü. "Ne dedin sen?"

Bir sonraki konuşmayı Silas yaptı. "Aldatma Tanrısı."

Valter'in gözleri fincan tabağına döndü. "Kehaneti biliyor musun? Büyücünün o olduğundan nasıl bu kadar eminsin?"

"Blöf yapıyor olabilir ama gücünün boyutuna bakınca ona inanıyorum. Valor'un bir insana -annesine- aşık olduğunu ve bunun sonucunda hamile kaldığını iddia ediyor." Yutkundum. "Ayrıca bir yarıktan da bahsetti. Otacia Prensi'ne ve bana bir tür cihaz gösterdi. Başka bir dünyadan gelen bir şey."

Valter endişeyle, kendi kaşları da kalkmış olan annesine baktı. "Bu cihaz sende mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Onda. Ama umutsuzca Silah denen şeyi arıyor. O... o burada mı?"

Kısmet kaşlarını çattı. "Ne tür bir silahtan bahsediyorsun?"

Silas, "Bu konuda tek bildiğimiz, daha önce kimsenin görmediği bir büyü türü olduğu," diye cevap verdi. "Bir kahin bize bunu söyledi... daha önce bahsedilen ikisinden farklı bir şey."

"Tüm büyüü ya da tüm insanlığı durduracak büyü. Onu bulmamız ve ondan uzak tutmamız hayati önem taşıyor," diye ısrar ettim. "İgon notunda bununla ilgili bir şeyden bahsetti mi?"

Lucretia'nın omuzları çöktü ve başını iki yana salladı. "Hayır. Böyle bir şeyden bahsetmedi."

İçimi çektim. "Bana söylediği tek şey Yeniden Doğuş Tanrısı ile ilgili bir bilmeceydi ve ölmeden önce bana bir hatırasını verdi."

Bunun üzerine Valter'in kafası bana doğru döndü. "Bir hatıra mı dediniz?"

Kısmet'in gözleri ona kaydı ve Lucretia mutlulukla alkışladı. "Bir hatıra, elbette." Benim bariz kafa karışıklığım üzerine Lucretia devam etti. "Zaman Odası'nı hiç duydun mu? Büyük ihtimalle duymamışsındır, çünkü bizim topraklarımızı duymamışsındır."

"Tithara'nın armağanı zamanı değiştirme yeteneği idi. Tapınağı bizim adamızda bulunuyor," dedi Valter. "Şimdi, Zaman Odası zamanı değiştirmiyor, ancak görüntülemek için geriye gitmenizi sağlıyor." Gülümsedi. "İhtiyacınız olan tek şey yaşayan ya da ölmüş birinden bir hatıra ve onların anıları sizin için çalacak." Başını öne eğdi. "Kahininiz size kendisinden bir hatıra verdi. Bunu Zaman Odası'nda kullanacağız ve onun yaptığı her şeyi göreceksin."

Göğsümde umut çiçekleri açtı. "Aman Tanrım! Gidip yapalım o zaman. Çantamda pusula var-"

"Oda'nın şarj edilmesi gerekiyor," diye araya girdi Kısmet ve hepimizin gözleri onunkilere kaydı. "Burası güçlü ve kutsal bir alan. Çalışabilmesi için bir avuç Büyücünün enerjilerini sunağa akıtması gerekecek." Kahverengi gözleri sevgilisine kaydı. "Bu işe hemen başlamalıyız. Ertesi sabah hazır olsun."

"Bu inanılmaz olurdu," diye nefes aldım. "Teşekkür ederim."

Kısmet başıyla onayladıktan sonra tahtın yanındaki yerinden kalkarak kibarca dışarı çıktı.

Aklıma başka bir soru geldi. "İgon bana Oquerene'i bulmamı söyledi. Burası hakkında herhangi bir bilginiz var mı?"

Valter'in gözleri parladı. "Oquerene öylece bulunmaz."

"Ah, Melekler tarafından yönetilen topraklar." Lucretia başını salladı. "Oraya gitmedim ve oraya nasıl gidileceğini de bilmiyorum. Ama bildiğim tek şey Meleklerin o diyarı yönettiği. Ve Melekler bir zamanlar Deniz Perilerinin sahip olduğundan daha kötü bir üne sahipler."

"Bana Deniz Perilerinin soyunun tükendiği söylenmişti," diye mırıldandım. "Yine de onları okyanusun kenarında güneşlenirken gördüm. Ve şimdi bana Meleklerin de var olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tabii ki var!" Lucretia haykırdı. "Melekler, Periler, Yarı-canlılar... Oquerene'de efsanevi yaratık sıkıntısı yok. Orası Tanrıların ülkesi. Onların yarattığı her varlık hâlâ orada yaşıyor."

"Ölümden sonraki hayat gibi mi?" Elowen sordu.

Valter başını salladı. "Hayır, Valor ölümden sonraki hayatı yönetir. Onun diyarı Elytial olarak da bilinen Yeraltı Dünyası'dır. Ravaiana ise Oquerene'yi, yani yaratılışın asıl yerini yönetir."

"Bekle... Yeraltı Dünyası'nın bir tür cehennem olduğunu sanıyordum," diye sordum.

Valter'in kıkırdaması sıcaktı, şaşkınlığıma gülüyordu. "Tanrılar hakkında anakarada kaybolmuş pek çok bilgi var." Yeşil gözleri parlıyordu. "Bildiğim her şeyi sana gösterebilirim. Belki yardımı olur."

Onun nezaketine gülümsedim. "İgon bana... türümüzün kurtarıcısı olacağımı söyledi," dedim yanaklarım hafifçe kızararak. "Anlaşılabılır bir şekilde kendimi oldukça kaybolmuş hissediyorum. Bu yüzden, yapacağınız her türlü yardım için minnettarım."

Gözleri benimkilerde kaldı ve kısa bir sessizlikten sonra Lucretia, "Hepiniz çok yorulmuş olmalısınız. Bazılarınızın Uyanış Vadisi'nde daha sıkıntılı zamanlar geçirdiğini biliyorum. Sonrasında yeniden uyum sağlamak zor olabilir."

Gözlerim parladı ve Silas'ın yanımda gerildiğini hissettim.

Merrick boğazını temizledi. "İçeride birinin olduğunu anlayabiliyor musun?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Oh, evet. Biri buradan geçtiğinde savunma sistemimizden de geçmiş oluyor." Gözleri onu taradı, sonra onun yanından Erabella'ya kayd. Bu konuda başka bir şey söylemedi.

Valter aşağı inerek, "Hepinize odalarınıza kadar rehberlik edeyim," diye teklif etti. Grubumuza ulaştığında, Silas'la yaklaşık aynı boyda olduğunu fark ettim. "Yataklarımız inanılmaz derecede rahat. Muhtemelen hepiniz bebekler gibi uyuyacaksınız."

El değmemiş koridorlardan geçerek, bizi sarayın ayrı bir bölgesine götüren açık bir geçide yönlendirildik. Bir kez daha gözlerimin denize kaydığını, akıntı boyunca yüzen Deniz Perilerini seyrettiğimi fark ettim. Çok fazla değillerdi, en azından buradan görebildiğim kadarıyla, ama yine de.

Burada huzur içinde yaşayabileceğimizi bildiğim için neredeyse öfkelenecektim.

Igon burayı ne zamandır biliyordu?

Valter'in ilerlemeye devam ettik.

Bu Zaman Odası'nın bana bazı cevaplar vereceğini sanıyordum.

İçeri girdikten sonra başka bir koridora giren Valter durdu. "Bu odaların hepsi boş. Hangisini isterseniz alın."

Ben bir adım öne çıkarken Valter nazikçe elini uzattı. "Yüce, senin odan diğerlerinden bir kat daha yüksek olacak." Bana sıcak bir gülümseme sundu. "Size orayı gösterebilirim." Gözleri grubumuzun üzerinde gezindi. "Size katılacak kimse var mı?"

Gözlerim Silas'inkileri buldu.

Keşke.

"Hayır. Sadece ben varım."

"Davetiye yok mu, Ginger Snap?" Roland suratını astı.

Kıkırdadım, ona orta parmağımı uzattım ve Valter'i merdivenlerden yukarı kadar takip ettim.

"Ondan pek hoşlanmıyor musun?" Valter omzunun üzerinden sordu, yüzünde rahat bir gülümseme .

Burnumun içinden güldüm. "Onu seviyorum. Bütün arkadaşlarımı seviyorum." , beyaz bir kapının önünde durduğumuzda Valter eğildi.

"Şimdi . Akşam yemeği birkaç saat içinde size getirilecek. Yarın şehri keşfedeceksiniz ve akşam onunuza bir balo düzenlenecek."

"Top mu? Bu gerekli değil-"

"Saçmalık," diye araya girdi, parlak yeşil gözleri koyu teninde parıldıyordu. "Göreceğiniz gibi, kutlamalarımızda abartılı olmayı severiz. Ve sizin burada olmanız gerçekten de bir kutlama."

İltifatı yanaklarımı ısıttı. Başımı öne eğdim. "Pekâlâ."

Valter gitti, hem de seve seve, çünkü odama çıkardığım nefesi duyması onun için utanç verici olurdu.

Mor büyücü ışığı odanın her yerinde parlıyordu. Arka duvarda, üzerinde çok sayıda yastık ve kalın bir yorgan bulunan devasa bir yatak duruyordu

beni çağırıyordu. Ama en etkileyici manzara sol tarafımdaydı. Su, taş duvardan aşağıya, birden fazla insanın girebileceği büyüklükte, fokurdayan bir küvete akıyordu. Suyun altındaki mavi büyücü ışıkları küveti aydınlatıyordu.

Çantamı yatağımın yanına koydum, zırhımı çıkardım ve fokurdayan suya doğru adım attım. Diz çökerek elimi suya daldırdım. Hoş bir şekilde sıcaktı.

Sırıttım ve giysilerimin geri kalanını çıkardım. Tanrım, keşke Silas burada olsaydı-

Tam saçlarımı örgüsünden kurtarmak üzereyken kapım çalındı. Hemen banyonun yanındaki beyaz havlulardan birini aldım ve vücuduma sardım. Valter'in burada olmasını ve bana unuttuğu bir şeyi söylemesini bekleyerek kapıyı açmak için acele ettim.

Ama kapıyı açtığımda altın rengi gözler benimkileri buldu, sonra vücudumda gezindi.

"Silas... burada ne yapıyorsun?" Fısıldadım, başımı dışarı çıkardım, gözlerim boş koridorda geziniyordu.

Boğazını temizledi. "Sadece iyi olduğunuzdan emin olmak istedim. Bu insanları tanımıyoruz ve başka bir yerde kalman beni endişelendirdi." Bakışları arkamda gezindi. "Gerçi şimdi nedenini anlıyorum. O piç kurusu sana kur yapmak istiyor."

Koluna bir tokat attım ve o da bana şakacı bir şekilde gülümsedi. "O 'piç' aslında bir Prens."

Kolunu kaldırıp kapı aralığına yaslanırken bir mırıltı çıkardı. "Cazibenizin büyüüne kapılan ilk prens o değil," diye mırıldandı.

Yüzüm kızarmasına rağmen homurdandım. "Benim mi? Roland'a parmağımı göstermemin onu büyülediğini mi düşünüyorsun?"

"Oh, kesinlikle," diye mırıldandı, daha yakına eğilerek. "Rafine ve düzgün bir hayat yaşayanlar için senin özgünlüğün taze bir nefes. Bu ve inkar edilemez güzelliğiniz."

Gözlerim ağırlaştı ve kolyemin taşlarından birini kavrayarak sakinleştirici bir nefes aldım. "Keşke burada benimle kalabilseydin," diye fısıldadım.

Sırıışı yavaşça düştü. "Keşke ben de yapabilsem." Gözleri bir an için tekrar arkama kaydı. "Sadece onun bu odaya girmesine izin verme. Eğer onu öldürürsem türlerimiz arasında barış olacağından şüpheliyim."

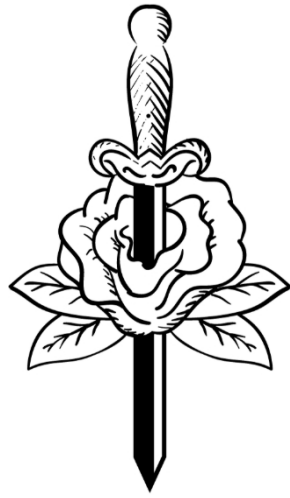
Yan tarafını çimdikledim, sonra hiç düşünmeden yüzünü kendime çektim ve onu öptüm.

Bir an için tuttuk. Uzaklaştığımda Silas'ın gözleri karardı ve dudaklarında bir sırtış belirdi.

"Aman Tanrım."

Panik içime işledi ve Silas'la başımızı yana çevirdiğimizde Roland ağzı açık bir şekilde bize bakıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ALTMIŞ YEDİ

LENA

"O Hassiktir," diye nefes aldım. Silas tamamen hareketsiz kaldı ve hepimiz birbirimize bakakalmıştık. "Roland, açıklayabilirim-" diye söze başladım ama o dönüp gitti.

Elimi dışarı doğru atarak gitmesini engelledim, koruyucu bir bariyer onu bu koridora hapsetti.

Roland'ın omuzları yükselip alçaldı ve sonra vücudunu bize doğru döndürdü, kaşlarını indirdi, gözlerini kıstı.

"Açıklayabileceğimi ," diye ısırdım. Gözlerim Silas'a kaydı. "Özür dilerim. Onunla konuşacağım."

Silas'ın endişeli bakışları önce arkadaşına, sonra da bana döndü. "Git," diye emrettim ona nazikçe.

İçini çekti, dönüp uzaklaşırken kaşları çatılmıştı.

Silas merdivenlerden inerek Roland'ın yanından geçerken bariyeri bıraktım. Odama doğru başımı salladım. "İçeri gel."

Roland çenesini sıktı ama beni takip etti.

Kapıyı arkasından kapatırken burnumun içinden iç çektim. Roland, saçlarımı örgüsünden kurtarışımı ve banyoya doğru yürüyüşümü izlerken sessiz kaldı.

Havlumun düşmesine izin verdim, daha önce defalarca gördüğü gibi çıplak vücudumu görmesini umursamadım.

Banyoya dalarken gözlerim kapandı. Burnumdan sümkürdüm ve çıkmadan önce bir anlığına başımı suya daldırdım. Gözlerimdeki su damlacıklarını sildiğimde, yakışıklı asker hâlâ bana hançer gibi bakıyordu.

Ona banyonun yanına oturmasını işaret ettim. Tereddüt etti ama botlarını çıkardı, pantolonunun paçalarını sıvadı ve baldırlarını suya daldırarak oturdu.

"Ee?" diye sordu.

Kendi kendime gülümseyerek uzun bir nefes aldım. "Quill'le tanıştığım da, on altı yaşımıdayken, ondan hemen etkilenmişim. Aramızda bir bağ vardı. Birbirimizden etkilendiğimiz kesin olsa da, bu bağ çekiciliğin önüne geçti. Artık bunu Ruh Bağı bağı olarak biliyorum." Gözlerim, sertleşmiş bir çeneyle beni incelemeye devam eden Roland'a kaydı.

"Quill İç Halka'da yaşıyordu. Bir sabah onunla orada tanıştım. Uzun lafın kısıası, kendimi savunmaya çalıştığım berbat bir denemeye tanık olmuştu. O günden sonra beni haftada bir kez eğitmeyi kabul etti." Ellerimi sudaki kabarcıkların üzerinde gezdirdim. "Birkaç ay böyle geçti, haftada bir buluştuk, birbirimize aşık olduk. Ama o çok ketumdu. Onun hakkında bilmediğim çok şey vardı."

Gözlerim, bakışları giderek daha da şaşkınlaşan Roland'ın gözlerinde gezindi.

"Bir akşam evimde bekaretimizi birbirimize vermiştik. Ama sonra, onun gizliliğinden bıkmıştım. Ertesi hafta kendimi görünmezlik iksiriyle gizleyerek onu evine kadar takip ettim. Kalenin yanından geçen garip bir yola saptı."

Roland'ın gözleri açılmaya başladı.

"Merkez'e gizlice girdiğim için Torrin tarafından yakalandım. Ertesi gün Kraliçe'ye takdim edildiğim de yanında Quill vardı. Onun yanında da Silas vardı."

Roland gözlerini hızla kırptırdı. "Sen ve o... tanıyor muydunuz?"

Başımı salladım. "Bunca yıldır ona aşığım. Öldürme emri verildiğinde ölü numarası yaptım, ona gerçekte ne olduğumu hiç söylemedim. Bu onu değiştirdi."

Roland'ın aklının karıştığını söyleyebilirdim. "Bu yüzden sizi kurtardı... Bu yüzden sizin davanıza katıldı. Türünüzden nefret ettiği onca yıldan sonra neden bir düğmeye basmış gibi göründü."

"Bu bilgiyi sakladığım için özür dilerim," diye dürüstçe konuştum. "Ama ikimiz de insanlarımızın güçlerimizi birleştirdiğimizi düşünmesini istemedik çünkü her ne kadar önemli bir rol oynasa da gençken aşıktık."

Düşünmesi birkaç dakika sürdü. "Tanrım, benden daha fazla bıkmasına şaşmamalı." Yüzünü buruşturdu. "Seninle flört etmem onu çıldırtmış olmalı."

"Yeniden bir araya geldiğimizden beri aramızda garip bir şeyler oldu. Torrin'le bir geçmişimiz var ve belli ki seninle de eğlenmişiz. Bir de onun evli olduğu gerçeği var."

"Siz ikiniz ne zaman... yeniden başladınız?"

"Dağdan döndüğümde bir an yaşadık," diye itiraf ettim, gözlerim suya yapışmıştı. "Ama kulübeye -Uyanış Vadisi'ne- gelene kadar duygularımızı tam olarak kabullenip her şeyin üstesinden gelemedik. Şey... çoğu şeyin üstesinden geldik."

Sessizliği karşısında gözlerim yavaşça onunkilere kaydı.

"Benim kötü biri olduğumu mu düşünüyorsun?" Sessizce sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, Lena. Bence bu durum çok karışık." Durakladı. "Bence Silas karısını terk etmeli, her ne kadar başından beri onunla mutsuz olduğuna inansam da." Zayıfça gülümsedi. "Sanırım artık nedenini biliyorum."

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Onun ve Silas'ın sırrını biliyordum ama öğrendiklerimi söylemek bana düşmezdi. Belki de bunca zaman Roland, Silas'ın kendisine karşı bir şeyler hissettiğine inanmıştı.

Roland'ın başı düştü. "Geri dönmeliyim."

"Sana söylemediğim için özür dilerim," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Ondan ayrılmayı gerçekten çok istedim... ama yapamadım."

Roland başını yukarı kaldırdı, sonra parmağıyla yanıma gelmemi işaret etti. İleri doğru yürüdüm ve bacaklarının arasına girdiğimde durdum.

Elini kaldırdı, yarım bir gülümsemeyle yanağıma okşadı. "Şimdi her şey daha anlamlı geliyor," diye mırıldandı, sonra alt dudağı dışarı çıktı. "Kahretsin... son seferimiz gerçekten de son seferimizdi, değil mi?"

Dudağıma ısırdım, sonra üzerine hafifçe su sıçrattım. Kıkırdadı.

Hala ondan etkileniyordum. Ama Silas dışında kimseye karşı bir arzum yoktu. "Korkarım öyle."

"Boo." İçini çekti, eli geriye düştü, dudaklarının kenarları kalktı. "Sizin adınıza mutluyum... Birbirinizi yeniden bulduğunuz için mutluyum." Gülümsemesi duraksadı. "Peki ya Era?"

Omuzlarım çöktü. "Bu konuda çözülmesi gereken çok şey var. Bazı şeyleri çözene kadar başka kimseyle yakınlaşmayacağımız konusunda anlaşmıştık. Ben... Ben onu öpmemeliydim." Islak ellerimi yüzümde gezdirdim.

"İkiniz o zamandan beri takılmadınız mı?"

Parmaklarımın arasından ona baktım, suçluluk duygusu yüzümde okunuyordu.

Roland başını iki yana salladı. "Yaramaz, Ginger Snap," diye şakacı bir şekilde azarladı ayağa kalkıp bacaklarını sudan çıkarırken. "Yani Torrin bu geçmişini biliyor mu?"

Başımı salladım, parmaklarım düştü. "Biliyor. Merrick ve Dani de öyle."

Boğazı düğümlendi, eli göğsüne gitti. "Tamam, şimdi beni bu döngünün dışında bıraktığın için kırıldım."

"Dürüst olmak gerekirse," diye başladım, ön tarafa doğru yüzüp kollarımı banyonun dışında dinlendirerek, "Merrick yeteneği sayesinde anladı. Torrin biliyordu çünkü o da oradaydı."

Baldırlarını kuruturken kaşlarını . "Peki ya Dani?"

"Bu da başka bir uzun hikâye. Ama sanırım o ve benim birbirimize bakışımızı fark etti."

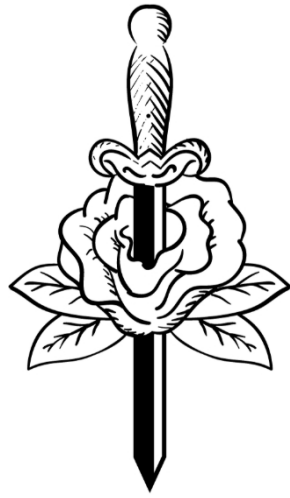
Çoraplarını ve botlarını tekrar giydi. "Sanırım daha dikkatli olmam gerekiyor." Bana göz kırptı.

Dudağımı ısırdım. "Çok şey istediğimi biliyorum... ama lütfen kimseye söyleme Roland."

Botlarını bağlamayı bitirdiğinde, "Bağlamayacağım. İhtiyacım olan son şey Prens'in benden daha fazla nefret etmesi."

Ona nazik bir gülümseme sundum. "Senden nefret etmiyor. Ya da senden." "Güven bana." Dik durdu. "Ediyor."

"Roland" diye seskapıya doğru yürümeye başladı. Arkasına baktı. Gözlerimdeki gerçeği görmesini sağlamaya çalıştım. "Güven bana. İnanmıyor." Roland dudaklarını emdi, gitmeden önce gözleri yere düştü.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

S LASI

"I her şey yolunda mı?" Yatakta onun yanındaki yerimden Era'ya sordum. Tekrar bir geldiğimizden beri benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Birbirimizi sadece bir yıldan biraz fazla süredir tanıyor olabiliriz ama aklına bir şey takıldığında bunu anlayabiliyordum.

Roland'ın Lena'yla beni öpüşürken yakaladığına hâlâ inanamıyordum. Bir ara bu konuyu onunla konuşmam gerekecekti. Akşam yemeği odamıza getirilmişti ve nefis, kızarmış balığı yedikten sonra biraz uyumak dileğiyle yatağa uzandık.

Era gözlerini uzak tutarak tavana baktı. "Evet. Neden olmasın ki?"

Ne zaman yalan söylediğini de anlayabiliyordum, çünkü bunu çok sık yapmıyordu. "Ayrıldığımızdan beri farklı davranıyorsun."

"Hayır, yapmadım," diye .

O ve Merrick birlikte ayrılmışlardı. Dani onun kendisinden etkilendiğine inandığını söylemişti. Zihnim anılarımı düzenlerken Empat'ın her zaman ona yakın durduğunu fark ettim.

Lena ve benim gibi birlikte bir an yaşadılar mı?

"Sen ve Merrick bizden ayrıldığınızda ne oldu?" Çenesindeki tüylenme tedirginliğini ele veriyordu. "Hiçbir şey olmadı."

Kaşlarımı çattım. Belli ki bunun bir anlamı vardı. Ama ne demekti?

Merrick buraya geldiğimizden beri ondan uzak duruyordu.

Onu rahatsız etmek istemediğim için iç çektim. O kesinlikle beni rahatsız etmiyordu... ki bu da merak uyandırıcıydı.

," diye kabul ettim.

Karanlık ışıktaki kısa bir duraksamadan sonra sessizce sordu: "Aramızdaki şeylerin değiştiğini hissediyor musun?"

Bu soru kalp atışlarımı hızlandırdı. "Neden sordun?"

"Bu yolculuğa başladığımızdan beri bana neredeyse hiç dokunmadın... Faltrun'dan ayrılmadan önce beni neredeyse hiç öpmedin bile."

Ona bakarken suçluluk duygusu göğsüme yayıldı. Dürüst olmam, geçmişimi ve kim olduğumu itiraf etmem gerekiyordu ama kelimeler ağızımdan çıkmıyordu.

"Sadece stresliyim," diye geçiştirdim.

Yüzü buruştu ve şakaklarını ovmak için ellerini kaldırdı.

"Başın iyi mi?" Yumuşakça sordum.

"Başım ağrıyor... Bilmiyorum. *Stresten* olmalı." Alaycılığı gözümde kaçmamıştı. Bahananeme inanmamıştı.

"Belki sabah sana bunun için bir çare bulabiliriz." Kadın cevap vermedi.

"Sırtını ovmama izin ver. Belki faydası olur" diye teklif ettim. O zaman bana baktı, gözleri kocaman olmuştu.

Sefil.

Ona dudak bükerek gülümsedim ve yan dönerek tişörtünün kumaşını kaldırıp tenini okşamama izin verirken dudaklarının hafifçe titremesini kaçırmadım.

Parmaklarım bronz teninin üzerinde gezinirken ağladığını duymaya başladım. "Era," diye fısıldadım endişeyle. "Neyin var?"

"Hiçbir şey," diye bağırdı usulca.

Onu göğsüme doğru geri çektim, kendime çektim. "Konuş benimle" dediğim için ikiyüzlüydüm.

"Sadece başım," diye mırıldandı.

Tüm olasılıkları düşündüm. Suçluluk duygusu ona da mı ağır geliyordu? Yoksa bu kadar acıya benim mesafem mi neden oluyordu?

Hiçbir zaman çok yakın olmamıştık ama onunla sık sık sevişirdim. Sanırım bir şeylerin değiştiği açıktı.

"Merrick'in başı da mı ağrıyor?"

Tüm vücudu gerildi ve bana bir cevap verdi. "Ne?" diye fısıldadı.

"İkiniz birlikte kapana kısılmıştınız. Sadece bu baş ağrılarının onu da etkileyip etkilemediğini merak ediyordum," diye mırıldandım, elimi hâlâ sırtında gezdiriyordum.

"Ben... Bilmiyorum."

Ona karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini sormak istedim... eğer hissediyorsa bunun sorun olmadığını söylemek istedim. Ama hissetmiyor olma ihtimaline karşı, kendi duygularımdan bahsetmeye hazır değildim.

"Sana yük olan her neyse, Erabella," diye mırıldandım kulağına, "buna izin verme. Bu yolculuğun kolay olmadığını biliyorum ama birçok müttefik topladık. Sanırım eve dönmemiz çok geç olmayacak."

Hafif bir çığlık attı, ben de onu susturdum ve dokunuşlarımla rahatlattım.

Kraliçem olmasa bile Otacia onun için her zaman bir yuva olacaktı. Ve hayatının geri kalanında hak ettiği gibi cömertçe ve özgürce yaşamasını sağlayacağım.

Sabah oldu ve hepimize giyinip kahvaltı için yemek salonuna gitmemiz söylendi. Ben bana bırakılan beyaz tişörtü ve yüzme şortunu giydim, Erabella da ona uygun kabuklu sütyenini ve eteğini giydi. Etek daha sonra yüzmek için okyanusa gittiğimizde çıkarılacaktı.

İçinde çok güzel görünüyordu ama gözlerindeki yorgunluk ve onu giderek daha fazla rahatsız eden baş ağrısı beni tedirgin ediyordu. Bir çeşit iyileştirici iksir istemiştim ama onu içtiğinde hiçbir şey düzelmedi.

Ben dirseğimi uzattım, o da benimkiyle aynı hizaya geldi ve aşağıya indik. Geniş, açık alana ilk varanlar bizdik. Pencereilerin hepsi açıktı, denizden gelen hoş bir esinti vardı ve dışarıdan gelen martı sesleri dikkatimi çekti.

Burası muhteşemdi; parlak mavi okyanus yemek yediğimiz alanın sadece birkaç adım ötesindeydi. Otacia denizden çok uzak değildi ama buradaki kadar tropikal bir deneyim değildi.

Valter koyu yeşil bir takım elbise giymişti, bizi karşılamaya gelirken geniş geniş sırtıyordu. Hoşbeşten sonra bize büyük masadaki yerlerimizi gösterdi. Masanın egzotik meyveler, ekmekler ve reçellerin yanı sıra parfe ve hindistan cevizi eti de zarif bir şekilde yerleştirilmişti. Hepsinin kokusu ağzımı sulandırdı.

Lucretia ve eşi Kismet henüz gelmemişti.

Ardından Dani içeri girdi, ten rengini tamamlayan lacivert bir takım giymişti. Roland onun yanındaydı, açık gri giymişti ama tek odaklanabildiğim bana bilerek bakan ela gözleriydi.

Merrick biraz sonra içeri girdiğinde Torrin ve Viola da yanındaydı ve gözleri otomatik olarak karıma kaydı. Ona baktığımda, kucağına bakıyordu. Empat'ın çenesi düştü ve ondan olabildiğince uzağa oturdu.

"Vi, görünüyorsun," diye iltifat etti Dani, kum rengi deniz kabuğu üstünü ve eteğini beğenerek. Renk farklılıkları dışında kıyafetlerimiz neredeyse birbirinin aynısı gibiydi.

Sırada Elowen, Edmund ve Hendry vardı; şifacının su mavisi kıyafeti gözleriyle uyumluydu.

İki cüppeli figür içeri girdi ve arkalarında, sonunda bize katılan Lena vardı.

İfademi kontrol etmek için elimden geleni yaptım. Giysileri arasında en zarif olanıydı. Kabuklu sütyeni, üzerine işlenmiş ısıltılı taşlarla yeşil tonların bir kombinasyonuydu. Eteği diğerlerinden daha dolgundu. Köprücük kemiklerinin üzerinde her zamanki gibi annemin kolyesini taşıyordu.

Görünüşe göre süslenmişti. Turuncu saçları, Kismet'in bir gün önceki saçlarına benzer şekilde iki balık sırtı örgüyle bağlanmıştı. Uçları göbek deliğinin hemen yanında, dolgun göğüslerinin yanından sarkıyordu.

Yanakları pembeye boyanmıştı. Bu şekilde sunum yapmaya alışık olmadığını biliyordum.

"Günaydın, Lena," diye selamladı Valter, gözleri onun üzerinde geziniyordu. "Çok güzel görünüyorsun."

Roland ve Torrin'in çeneleri açık bir şekilde ona bakıyorlardı ve diğer erkek arkadaşlarım bile normalden biraz daha uzun süre ona bakıyorlardı.

Ona gülümsedi. "Sen de o kadar kötü görünmüyorsun," dedi kendinden emin bir şekilde, masada karşıma otururken. Gözleri benimkilere kaydığında, beni olabildiğince hızlı bir şekilde içine çekerek aşağı yukarı gidip geldiler.

Lucretia ve Kismet birkaç dakika sonra kol kola içeri girdiler, Kismet'in kıyafeti siyah, Lucretia'nınki ise beyazdı. Hızlı bir selamlaşmadan sonra hepimiz yemeğe başladık.

Kahvaltı nispeten hızlı geçti. Lena anakaradaki kriz hakkında daha fazla konuşmaya çalıştı, ancak Lucretia konuyu değiştirmeye devam etti

konuşma. Yardım etmeye istekli olsalar da olmasalar da, en azından bize bazı cevaplar verecek bu Zaman Odası vardı.

Aşırı yememeye çalıştım ama tüm farklı yiyecekleri denemek vazgeemeyeeğim kadar zordu. Yıldız meyvesinden durian'a ve kumkuat'a (Roland sonuncusunun adına çocukça güldü) kadar hepsinden keyif aldım... papaya hariç. O pek umurumda değildi.

Sonra herkes heyecanla pırıl pırıl denize doğru yola ıktı. Era'ya birazdan geleceğimi söyledim ve kendimi toparlamak için odamıza döndüm.

Keşke ben de katılabilseydim, üstümü ıkarabilseydim ve kendimi suya bırakabilseydim. Keşke normal olsaydım.

Kapım yumuşak bir sesle çalındı ve açtığımda Lena içeri girdi.

Kapıyı kapatırken bana nazikçe "Yüzecek misin?" diye sordu. Artık sırtımı neden örttüğümü çok iyi biliyordu.

Yüzmek istedim. Tişörtümü çıkarmak ve sıcak güneşi vücudumda hissetmek istedim. Geçmişim tarafından geride tutulmak ve beni istismar edenler tarafından yönetilmek istemiyordum.

Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım.

"Soracaklar," diye mırılandım, parmaklarım titriyordu. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"O zaman sadece bunu söyle." Eli yanağımı okşadı. "Kimsenin sana baskı yapacağını sanmıyorum." Göğüslerini kavrayarak bana şakacı bir gülümseme verdi. "Kabuklu üstümü çırpıp çıkarabilirim. Bu dikkatleri başka yöne eker."

Homurdandım. "Bunu yaparsan seni dizime yatırır ve kıını kızarana kadar tokatlarım."

Gülümsemesini geri çekti. Elini ıplak göğsümde gezdirerek, "Beni cesaretlendirme," diye alay etti.

Alt dudağımı dişlerimin arasından geçirdim, gözlerim gömleğin düğmelerini açmayı bitirmek için aşağı düştü. Derin bir nefes alarak omuz silktim.

Lena'nın gözleri vücudumda gezindi ve gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilerle buluştu. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Dudağım titredi ve kendi gözyaşlarım serbest kalmakla tehdit etti. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Başını salladı, bir adım öne çıktı ve bana sarıldı, yumuşak elleri hâlâ çıplak tenime yabancıydı. Oraya birinin dokunmasına hâlâ alışık değildim ama onu kollarımın arasına almak çok iyi hissettirdi.

Başının tepesine bir öpücük kondurmadan önce ona sarıldım, tenini okşadım. "İyi olacağım," dedim sessizce, ondan çok kendime.

"Olacağını biliyorum." Gözleri parlayarak geri çekildi ve beni odada yalnız bırakarak döndü.

Kaygım tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Burada en büyük zayıflığımı, en büyük utancımı sakladığım herkese açıklamak üzereydim.

Kumsala adım attım, ayaklarım pürüzsüz kuma battı ve güneş beni ısıttığı anda, hoş esinti çıplak tenime değdiği anda boğazımda bir acı hissettim.

Herkes okyanusta oynamaya başlamıştı bile. Elowen Edmund'un ve Roland ona su sıçratmaya çalışırken Edmund da ona su sıçratıyordu. Merrick ve Era suyun içinde yüzerek konuşuyorlardı ve Viola da Dani'yle birlikte kıyı boyunca ilerliyordu.

Lena, Torrin'le birlikte kumların üzerinde oturmuş, sohbete dalmışlardı.

Önce Hendry gözlerime baktı, sadece birkaç adım sağımda, elinde bir içki vardı. Genişleyen bakışlarının sırtımdan aşağıya, sonra tekrar yüzüme doğru süzülüşünü izledim.

Gözleri yumuşadı ve eliyle kokteylini işaret etti. "İçki?" diye sordu gülümseyerek.

Ben de küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Lütfen."

Hendry başını içki standını işleten barmene doğru eğerek meyveli kokteyllerden bir tane daha sipariş etti. Beklerken gözlerim Era'nınkilere takıldı. Gözlerinin akı tamamen görünüyordu. Evliliğimiz boyunca beni hiç üstsüz görmemişti. Çabucak sudan çıktı ve bana doğru ilerledi.

Hendry'nin bana uzattığı içkiyi alarak gergin bir nefes aldım. "Senin için her zaman buradayım," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer bu konuda konuşmak istersen."

Boğazımda yükselen nahoş yumruyu yuttum. "Öyle olduğunu biliyorum."

Era koşarak yanıma gelirken o da oradan ayrıldı. "Silas..." diye nefes aldı, kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim sessizce. "Sadece yokmuş gibi davranmak istiyorum, tamam mı?"

Yüz hatlarında anlayışlı bir ifade parladı. "Tabii ki. Elbette." Gülümsedi. "Hadi yüzelim mi?"

Karımın gözlerini inceledim ve o elimi tutarken kendimi gülümserken buldum.

Suya doğru adım adım ilerlerken soluma baktım. Lena'nın gözleri benim ve Era'nın birleşmiş ellerine kaydı ve gördüğüm incinme ifadesinden nefret ettim. Ama gözlerini tekrar benimkilere çevirdiğinde, gözyaşları üzüntüden değil, sevinçten akıyordu. Bana gülümsedi.

Onun sevgisi her zaman benimkinden daha iyiydi, çünkü beni bir başkasının yanında görmekten duyduğu rahatsızlığa rağmen benim için mutluydu.

Onu kollarıma almak ve onunla birlikte okyanusa koşmak istedim. Onu dudaklarımız şişene kadar öpmek ve kimin gördüğünü umursamadan sahilde sevişmek istiyordum. Sanırım Torrin konuşurken genişleyen gözleri kıza dönüp yanaklarını ısıttığında bu duyguyu tekrarladı.

Dikkatimi tekrar denize verdiğimde gözlerim, yüz ifadesi son derece ciddi olan Roland'inkilerle buluştu.

Onunla konuşmam ... ama henüz hazır değildim.

Suda saatler geçirmiştik ve varoluşum boyunca kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Çıplak tenime vuran su ve güneş, içimdeki yaraları bir nebze de olsa iyileştiren bir duyguydu.

Zaman geçtikçe sırtımın bu durumda olduğunu unuttum. Kendime olan güvenim yavaş yavaş geri geldi ve vücudumun tanımlandığı yolları sergiledim. Deniz Perileri zevkli bir mesafeyi korumuşlardı, ancak eğlencemizin sonuna doğru daha yakın yüzmeye başladılar. Dişilerden birkaçı bana gülümsedi, benzersiz renkteki tenleri kızarıırken birbirlerine "*Çok güzel!*" diye fısıldadıklarını duydum.

Çoğu kadın yüzüme hayrandı ama beni üstsüz görenlerin beni itici bulacağından emindim.

Gözlerim Elowen ve Dani ile birlikte dalgaların arasında yüzen hayatımın aşkına kaydı. Dünyanın beni en çirkin, en acınası adam olarak görmesi benim için önemli değildi. Tek ihtiyacım olan, tek istediğim onun sevgisi ve hayranlığıydı.

Era tüm bu süre boyunca gülümsüyordu ama gözlerinin sık sık Empat'a kaydığını hissedebiliyordum. Uzak duruyordu ama gözleri de onun üzerinde kalıyordu.

Era'nın baş ağrısı çok fazla olmaya başladığında, balodan önce dinlenmek üzere odamıza doğru yola çıktı. Onunla birlikte yürüyecektim ama Hendry bunun yerine, bunun tadını olabildiğince çok çıkarmamı dileyerek teklifte bulundu.

Harika bir arkadaşı.

Viola da bir süre önce ayrılmıştı. Lucretia'nın kuaförlerinden biri saç örgülerini yenilemeyi teklif etti ve bu zaman alan bir iş olduğu için erken ayrıldı. Baloda yeni tarzını görmek için sabırsızlanıyordum.

Sudan sıçradım, bir içki daha almak için yukarı çıkıyordum ki biri beni durdurdu.

"Hey." Roland kolumu kavradı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

Onu omuz silkmedim; orada öylece donup kaldım. Başından beri beni süzüyordu ama gelip benimle konuşmaya cesaret edememişti.

"Sana ne oldu?" diye sordu sessizce. "Kim yaptı bunu?"

Yutkundum ve tereddütle ona doğru döndüm. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.

o."

Nazik gözleri yüzümde gezindi, sonra tekrar yukarı baktı. "Baban mı?"

Gözlerimi kaçırdım ve başımı salladım.

Roland kolumu bırakırken küfretti. "Çok özür dilerim."

"Merhamete ihtiyacım yok."

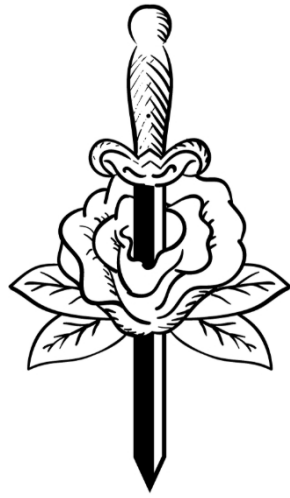
"Bunu... bunu yaptığı için mi-"

"Dayaklar bundan aylar önce başladı." Yıllar sonra ilk kez, Gözlerim ona karşı yumuşadı. Kötü muamelelerime rağmen arkadaşımdaydı. "Bu konuda konuşmaya hazır değilim ama eninde sonunda hazır olacağım. Bunu kabul edebilir misin?"

Dişlerini dudağının üzerinde gezdirerek yavaşça başını salladı.

"Yapabilirim... Bunu kabul edebilirim."

Dudağımın kenarı kalktı. "Bir içki ister misin?"

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

LENA

"D Okyanus seni memnun ediyor mu?" Valter o öğleden sonra bana sordu. Varlığımdan hoşlandığı belliydi ve daha fazla cevaba ihtiyacım vardı. Doğrudan yanına gittiğimde beni sarayın bahçesine götürmeye karar verdi.

kütüphane.

Sarayın tepesindeki soluk mavi kubbelerden birinin içinde bir odaydı. Odada kitaplarla dolu beyaz raflar sıralanmıştı. Açık renk ahşap zemin üzerinde gezindim ve çok sayıda masanın üzerinde duran mavi kadife sandalyelerden birine oturdum.

"Beni fazlasıyla memnun etti. Gerçekten, burası şimdiye kadar gördüğüm en büyüğü yer. Gerçek anlamda ve mecazi anlamda." Saçlarım hâlâ o balık sırtı örgülerin içindeydi ve kuruyordu. Valter'in odama bıraktığı gündelik bir kazak ve tayt giymiştim. Bu gece şık giyineceğimi söylemişti, o yüzden o zamana kadar rahat kıyafetler işimi görecekti. "Immeron -kâhinimiz Igon'un kardeşi- bir zamanlar burayı Deniz Perilerinin yönettiğini söyledi. Heykelleri ben de gördüm."

"Gerçekten de öyle. Üç Korsan Savaşı'na kadar."

"Ne oldu?" Yanağımı yumruğuma dayayarak merakla sordum. "Ve nasıl oluyor da bazıları hâlâ burada yaşıyor?"

Valter karşıma oturdu ve bir avuç dolusu kitabı yere bıraktı. "Tovagoth'un en kötü şöhretli korsanlarından üçü Deniz Perileri'ni kendileri için istiyordu, sadece kendi toprakları için değil, denizaltı şehrinin kendisi için de - bugünkü haline gelmeden önce Nereida. Hepsinin farklı sebepleri vardı." Yeşil gözleri benimkilere kaydı. "Deniz Perisi'nin en büyük gücünü biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Büyüleme yetenekleri. Baştan çıkarma. Meleklerin zorlama yeteneğiyle karıştırılmamalı, yine de sanırım isterlerse benzer bir sonucu büyüleyici olarak elde edebilirler. Ama Deniz Perileri farklı bir güzellik türüydü. Gözlerine bir kez bakan insan erkek ve kadınlar dizlerinin üzerine çökerdi. Altınlarından ve topraklarından vazgeçerlerdi.

"Korsanlardan biri, Balifor Prensi Davian, bu güçten faydalanmanın çok kolay olduğuna inanıyordu. Her birini avlayıp öldürmeye yemin etti. Diğer korsan Raden ise onun en iyi arkadaşı ve Wrendier Prensi'ydi. O da bir dereceye kadar bunu yapmaya inanıyordu, ancak karaya hükmetmek istiyordu - bir anlaşma yaparak Deniz Perileri'nin cazibesini dilediğini elde etmek için kullanabilecekti."

"Yani arkadaşına ihanet etmeyi mi planladı?"

"Aynen öyle. Son korsan Ketsia'ydı. Sadece Davian'ın kız kardeşi değil, aynı zamanda Raden ile nişanlıydı. Dengeyi bulmak istiyordu. Nişanlısının planlarının adil olduğuna bir an bile inanmadı, hatta onu kardeşinin aksine en çok hayatta kalmak istediğine ikna etmeye çalışsa bile.

"Ketsia kardeşinin ve nişanlısının planlarını boş vermeye karar verdi. Nereida'ya yürüyerek gitti ve Uyanış Vadisi'nden kolaylıkla geçti. O koruma periler tarafından yapılır, biz büyücüler tarafından değil. O sırada Nereida su altında bir şehirdi. Deniz Perileri ona aşağıya seyahat edebilmesi için büyümlü bir hava kabarcığı sağladı.

"Kral ve Kraliçe'ye gitti ve halkını bağışlamaları için onlara yalvardı. -Büyücüler. Liderler neredeyse inanamayarak gülüyorlardı. Büyücüler her zaman en güçlüler olarak bilinirdi. Ama işte bu Büyücü kadın... önemli bir kadın, tam da onların pençesindeydi.

"Onu zincirlerle bağladılar ve koz olarak kullanmayı planladılar. Deniz Perilerinin değiştirilebileceğine inandığı için kendini tam bir aptal gibi hissediyordu.

"Denizaltı Prensi Zale'e, ne pahasına olursa olsun Ketsia'dan bilgi alması emredilmişti. Ketsia'yı büyüleyici ve cesur buluyordu ama ikisi gerçek birer düşmandı. Ketsia ona büyüsünü, cazibesini kaybetmemesi için yalvardı, hayır, emretti.

"Kabul etti ama itaat etmezse havasını alacağını anlamasını sağladı. Ama Ketsia zekiydi. Bir koz olarak daha değerli olduğunu biliyordu. Ona zarar vermeyeceğini biliyordu.

"Deniz Perileri ve hem Balifor hem de Wrendier Büyücülerini kırk üç gün boyunca bir anlaşma üzerinde tartıştılar. Bu süre zarfında Prensi, ondan işkenceyle bilgi almak için daha fazla baskı yaptı. Bir Büyücüye ona büyü yaptırmış ve bu süre zarfında casusu olması için onu bir güvercine dönüştürmüştü. Ailesi -halkı- çoğu nazik değildi. Ama Zale zamanla Ketsia'yı sevmeye başladı. Ve babası onun tutulduğu hücreye yüzerek indiğinde, onun defalarca ve defalarca havasız bırakılmasını izlediğinde

Yine, durması için yalvarıp yakarmasına rağmen babasının boğazını kesti."

"Tanrım..."

Hikâye bana kendi aşkımı düşündürdü... aynı şeyi yapan adamı; ben yaşayabileyim diye krallığına ihanet eden adamı.

"Ketsia en hafif tabirle şok olmuştu. Zale onu zincirlerinden kurtardı ve kıyıya kadar yüzdürdü. Ona kaçmasını, çok uzaklara kaçmasını ve asla geri dönmemesini söyledi.

"Ama yapamadı. Yapamazdı. Prens'in işlediği suçlar yüzünden idam edileceğini biliyordu. *'Benimle gel,'* dedi. *'Bu dünyayı daha iyi bir yer haline getirelim. Birlikte.'*

"Tereddüt etti ama onun için bir ev olmadığını bildiğinden kendini sahile attı ve ilk kez güneş ışığını deneyimledi.

"Ketsia ikisini evine ışınladı. Kardeşinin ve nişanlısının denizlerde olduğunu onun istihbaratından biliyordu.

"Ahlaklarının sorgulanabilir olduğu yer burası. Ketsia ve Zale bir plan yaptılar. Deniz Perilerinden çok korkuluyordu ve Zale okyanustan çok uzaktaydı. Kurumasını ve ölmesini engellemek için belli bir süre küvette kalması gerekecekti. Ama onun insan olduğu rolünü oynamaya karar verdiler. Tahtta onun yanında duracak ve herkesi onun Yüce olduğuna ikna etmek için cazibesini kullanacaktı. Nişanlısı Raden'i değil." Gülümsedi. "Bu unvana sahip olan ilk kadın."

"Uzun lafın kısası, çünkü bu çok uzun ve derinlemesine bir hikâye, savaş üç korsan arasında değil, Nereida'nın kardeşleri ve nişanlısı arasında başka bir çatışmaydı."

"Yani... o mu kazandı?"

Valter gülümsedi ve ardından kapı çalınarak sözümüz kesildi. "Kismet de bir şey. Annem Yüce olmasına rağmen, Kismet ve eşit gücü paylaşıyor."

"Kismet bir Deniz Perisi mi?" Valter'in babasının nerede olduğu da dahil olmak üzere sormam gereken o kadar çok soru vardı ki.

Kismet içeri girerken, "Bu kadar masal yeter," diye söylendi. "Balo için hazırlanma vakti geldi!"

Valter gözlerini devirdi ama gülümseyerek ayağa kalktı ve odadan çıkmaya hazırlandı.

"Valter."

Bana döndü.

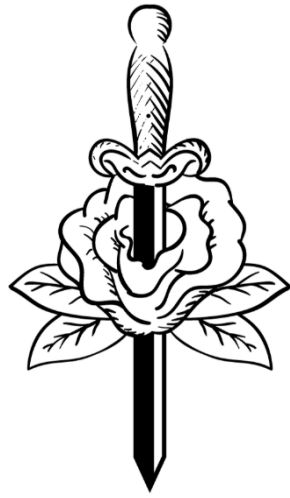
"Hikaye için teşekkür ederim... Tahmin ettiğinizden çok daha fazla yardımcı oldu."

Nazik bir selam verdi. "Benim için zevkti," diye mırıldandı. "Balo bittiğinde daha fazla tarih tartışabiliriz."

Başımı salladım ve sonra gitti. Kısmet o gittikten sonra ellerini çırpı.

"Chop, ! Size kraliyet muamelesi yapmak için emir aldım." O Kaşlarını oynattı ve bir grup kadın kozmetik kutuları, mücevher ve deniz kabuğu sepetleri ve elbisemden görebildiğim kadarıyla odaya koşuşturdu.

OceanofPDF.com

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

S LASI

T Balo salonu da tıpkı şehrin geri kalanı gibi muhteşemdi. Yüksek tavandan sarkan mavi kristallerden yapılmış ışıltılı avizeler, odanın ön tarafındaki ışıltılı tahtla uyum içindeydi. Devasa bir masa en çökmekte olan tatlılarla doluydu ve salonun diğer tarafında

Odada büyük bir içecek çeşmesinden çivili punç akıyordu.

Era'nın kafası hâlâ onu rahatsız ediyordu. Yine de turuncu ve altın rengi elbisesiyle çok güzel görünüyordu.

Yanında, saçının tonuyla uyumlu parlak pembe firfırlı bir elbise giymiş olan Elowen vardı. Edmund onun yanındaydı ve aynı renk gri takım elbisesinin tasarımında da kullanılmıştı.

Kolunu ona dolamış olan arkadaşımın yüzündeki parlak gülümsemeyi görmek çok hoşuma gitti. Ona baktığında gözlerindeki hayranlığı görmeyi seviyordum.

Bakışlarım onun karbonado parmaklarına kaydı ve yukarı doğru hareket ederek sevgilisinin tenine hafifçe dokundu. Sadece birkaç ay önce ölmek üzere olduğunu düşününce... sadece öldürmeye yemin ettiğimiz kişiler tarafından kurtarıldığını.

İçimi çektim, bakışlarım kendisi ve Roland için birer bardak dolduran Hendry'nin üzerinde gezindi.

Hendry aramızda bekâretini kaybeden ilk kişiydi ama bunun nasıl olduğunu bize asla anlatmazdı. Sadece bu da değil, aynı zamanda hiç gerçek bir kız arkadaşı olmamıştı, sadece gece geç saatlerde yabancılarla buluşuyordu. Orta yaşlı kadınlar olan yabancılarla.

Neden onları tercih ettiğini hiç anlamamıştım.

Kenarda durmuş, Lena'nın içeri girmesini bekliyordum. Büyük, ışıltılı mavi bir elbise giyen Lucretia'nın kine rakip olacak bir kıyafet giydiğini tahmin edebiliyordum. Kısmet onun kucağında oturuyor, dar, lacivert ipek bir elbise giyiyordu - Lucretia'nınkinden daha az gösterişli olduğu kesin ama yine de güzeldi.

Bekledim, bekledim, bekledim ve işte oradaydı. Yüzümü nötr tutmak için büyük çaba sarf ettim... imkansızdı.

Lena, Nereida'nın yüce hizmetkârlarından oluşan bir topluluk eşliğinde içeri girdi. Mor ve açık mavinin en göz alıcı tonlarından oluşan elbisesi dar ve kolsuzdu, dizlerinin hemen üstüne kadar uzanıyordu ve elbisesi yere dökülüyordu. Tasarımı ışıktaki parıldıyordu.

Bana gördüğümüz birkaç Deniz Perisi'ni hatırlattı, onların büyüleyici kuyruklarını.

Bakır dalgaları tıpkı tanıştığımızda taktığı gibi yarı yukarı, yarı aşağı tarzdaydı. Ancak bu kez çok daha karmaşıktı, sıkı sarmallarının arasına deniz kabukları ve inciler serpiştirilmişti.

Gördüğüm manzara karşısında dizlerimin bağı çözöldü. O kadar *ruhaniydi* ki. Gerçekten, ruhani kelimesi onun ne kadar sarhoş edici olduğunu anlatmaya yetmiyordu. O uhreviydi, güzelliği tarif edilemezdi. Bu gezegendeki hiç kimse onunla kıyaslanamazdı.

Valter'in gözlerinin onun üzerinde gezinmesini izledim, yüzünde bir gülümseme belirdi. Kıskançlık içime işledi. Diğer erkekleri ona arzuyla baktıkları için suçlamıyordum - nasıl suçlamasınlar ki? Ancak, bunu yapan herkesin suratını dağıtma isteğimi de yok edemiyordum.

O benimdi.

Valter hamlesini yapmak üzereymiş gibi görünüyordu ama bizi ayıran insanların arasından hızla sıyrılıp önce ben hamle yaptım.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Elimini ona uzatırken rica ettim.

Bu kadar yakından, makyajını nasıl yaptıklarını görebiliyordum. Mavi ve mor tonları gözlerini çevreliyor, o sıcak yeşilin daha da parlak görünmesini sağlıyordu.

Lena'nın yanakları beni görünce renklendi ve "Elbette" diye cevap verirken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Ellerimi kalçalarına koydum ve onu kendime doğru çektim, elleri boynumun arkasında birleşti.

"Gördüğüm kadarıyla Valter senden oldukça hoşlanıyor," diye not ettim, odanın diğer ucundan onu izlerken gözlerim hafifçe kısıldı. Bu tarafa bakmıyordu; sadece balodaki başka bir misafirle sohbet ediyordu.

"Ha, sanırım öyle." Kaşlarını kaldırdı. "Bana kur yapacağından mı endişeleniyorsun?"

Homurdandım. "Ben daha çok buradaki herkesin önünde onun kışına tekme basarsam bunun nasıl anlaşılacağı konusunda endişeliyim."

Kıkırdadı ve ben de onu kucağımda döndürdüm. "Sen tam bir soytarısın."

"Çok güzelsin," diye fısıldadım, dudaklarım kulağının kabuğuna değiyordu.

Ben uzaklaşırken cam gibi gözleri benimkilerle buluştu. "Sen de öyle..."

Gözlerimi kırptım, sonra ikimiz de gülmeden önce sırtışımı ısırdım.

"Beni hazırlarken şarabı biraz fazla kaçırılmış olabilirim," diye itiraf etti gülerek.

"İyi vakit geçirmeyi hak ediyorsun," diye cevap verdim usulca, dişlerimi boynunun kenarından aşağıya doğru sürüklemeyi o kadar çok istiyordum ki.

"Hepimizin var." O lanet yeşil gözleri açgözlülükle yüzümü inceliyor, parmakları ensemdeki saçlarda geziniyordu.

"Lena," dedim sessizce. "Bunu burada yapamazsın."

Başını yana eğdi ve bana masum gözlerle baktı. "Neyi yapamazsın?"

Saçımı hafifçe çekti ve sikimin pantolonumun içinde şiştiğini hissettim.

Başımı öne eğdim, dudaklarım kulağının sadece santimetre uzağındaydı. "Zaten senin yanında kendimi kontrol edemiyorum." Nefes nefese kaldı ve ben de sırttım. "Ama saçımı çekiyorsun?" Onu daha da yaklaştırdım ve ereksiyonumu gövdesine bastırdım. "Seni bir masanın üzerine eğip herkesin önünde almam tehdidi seni korkutmalı."

Hafifçe geri çekildim, tenini kaplayan tüyleri görmekten memnun oldum. Yarı kapalı gözlerini gördüğüme sevindim.

"Keşke yapabilsen," dedi, gözleri dudaklarıma gömüldü. "Keşke..."

Tehlikeliydi. Bu çok tehlikeliydi.

Ellerim belinde sıkılaştı ve Lena'nın bebek gibi gözleri bana baktı. "Keşke seninle böyle kalabilseydim. Şu anda."

Yüz ifadesinin ardındaki acıyı görmezden gelmek zordu. Muhtemelen aynı şey benim için de söylenebilirdi. Ama bunun eğlenceli bir gece olması gerekiyordu. Mutlu bir gece. Bunu hak eden biri varsa, o da oydu.

"Benim de istediğimi biliyorsun." Onu döndürdüm, dudaklarından tatlı bir kıkırdama daha döküldü. Onu tekrar kendime yakın tuttum. "Elimizden geldiğince uzun sürmesini sağlamaya çalışalım."

Onu daha da yakınımaya çektim ve yavaş melodiler eşliğinde dans etmeye başladık. Çenesi omzuma yaslanmıştı, kollarım onu göğsümde tutuyordu. "Böyle olacağımızı hayal etmişim, biliyor musun?" diye mırıldandım kulağına.

Birkaç dakika öylece kaldık, müziğin eşliğinde yavaşça sallanıyorduk. "Ben de istiyordum," diye cevap verdi gözlerinde bir parıltıyla. "Buna sahip olamayacağımızı bildiğim halde. Senin doğum günü balon gibi birçok akşam hayal ettim."

Yaz Gündönümü Festivali. Seninle giyinmek ve sadece... eğlenmek." "Seninle eğlenmeyi özledim Silas" demeden önce birkaç nota daha çaldı.

Gözlerimi kapadım, başparmağımı sırtında gezdirdim. Son derece ince bir çizgi üzerinde dans ettiğimizi biliyordum - bize bakan herkesin birbirimize gösterdiğimiz şefkat karşısında kaşlarını kaldırmış olması gerektiğini biliyordum. Ama o anda umurumda değildi.

"Hayatta olduğun için çok minnettarım, Çiçek. Çoğu gün hâlâ bir rüya gibi geliyor."

Elleri hâlâ ensemdeyken geri çekildi. Aramızdaki enerji inkâr edilemezdi.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım.

Onu öpmeyi çok istiyordum; dilinin darbelerini kendi dilimle karşılamak istiyordum. Kendimi tekrar onun içinde gömülü hissetmek istedim. İstedim-

"Silas."

Lena sıçradı ve bakışlarımızı ayırdığımızda Erabella'nın elleri kalçalarında, yanımızda durduğunu gördük. Sonra yavaş müziğin çoktan durduğunu ve bir sonraki şarkıya geçtiğini fark ettim.

Gözlerini kısarak Lena'ya döndü. "Sakıncası yoksa kocamı geri istiyorum."

"Ah, tabii, elbette." Utangaç bir şekilde geri çekildi ve elbisesinin tozunu aldı.

"Bu arada Valter sizi görmek istedi," diye ekledi Era, bakışları odanın önündeki yakışıklı Prens'e kayarak.

"Oh! Tamam." Lena bana döndü ve yumuşak bir gülümseme verdi. "Dans için teşekkür ederim, Majesteleri," dedi sessizce ve uzaklaşmadan önce sevimli bir reverans yaptı.

Era "O da neydi?" diye sorduğunda gözlerim hala onu takip ediyordu.

"Ne neydi?" Ellerimi ceplerime sokarak sahtekârca sordum.

"Ben aptal değilim. Bu sadece dostça bir dans değildi!" diye tısladı, görüş alanıma doğru ilerleyerek. "İkiniz neredeyse dillerinizi birbirinizin boğazına geçirmiştiniz!"

Gözlerimi uzaklara dikerek yanağımın içini çiğnedim. "Çok şey atlattık. Biz sadece... konuşuyorduk."

"Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?" Gözlerim tekrar onunkilere kayd.

Era'nın dudağı titredi, kollarını kavuşturarak bana tekrar sordu: "Ona karşı bir şeyler hissediyor musun Silas?"

Artık ne yalan söyleyecek ne de ona doğruyu söyleyecek gücüm vardı.

Tereddüt ettim. Lanet olası tereddüt ettim.

Karımın yüzünün buruştuğunu gördüğümde kendimden nefret ettim ve o arkasını dönmek üzereyken kolunu tuttum. "Özür dilerim, Erabella..."

Birkaç dakika boyunca bakışlarıma karşılık vermeyi reddetti ve omzunun üzerinden bana ters bir bakış fırlattı, yüzünde tek bir damla gözyaşı vardı.

Kolunu bıraktım ve balo salonundan aceleyle çıkışını izledim.

Onun peşinden gitmeliyim, onu sevdiğime ikna etmeliyim. Lena'ya olan hislerim bir yana, o benim karımdı ve ben onu seçerdim.

Ama yapamazdım... çünkü yapmazdım.

Lena'yı Valter'in kollarında gördüğümde üzüntümü likörle boğmak isteyerek vücudumu ters yöne çevirdim, şimdi çalan daha neşeli melodiyle dans ederken gülümsüyorlardı.

Bu Prens nazik ve adil görünüyordu. Asla yoldan çıkmayacak, hayatın karşısına çıkardığı her şeye rağmen ahlakını koruyacak bir tipe benziyordu.

Lena buradaki insanlara uyum sağlamıştı. Onu sadece bir köylü olarak gören Otacia'nın aksine, ona hak ettiği saygıyı gösterdiler. Bir canavar olarak.

Benden daha iyisini hak ediyordu. Krallığımdan daha iyisini. Bunu biliyordum. Ama bir başkasının onu benim kadar sevmesinin mümkün olup olmadığını bilmiyordum.

Panç kasesine doğru yürüdüm ve bir bardak daha doldurdum.

Viola kollarını onun yanında kavuşturmuş, dans pistindekilere bakıyordu. Mor örgüleri yeni şekillendirilmişti ve kafa derisine kadar uzanıyordu. Ancak daha önce tüm örgüleri saçlarının uçlarına kadar uzanırken, bu kez karmaşık tasarım kafa derisinde kalmış, uzun saçlarının geri kalanı gevşek ve kıvrıkcıktı. Ona hediye ettiğim gümüş yüzükleri süsleyen birkaç örgü dışında. Buklelerinden birkaçı gevşetilmişti ve yüzünü çerçeveliyordu.

Harika görünüyordu. Sivri kulaklarında bir çift elmas küpe sallanıyordu ve giydiği ışıltılı gri elbise pürüzsüz, koyu teninde daha da parlak görünüyordu.

"Çok dans etmez misin?" Hafifçe sordum.

Mor gözleri benimkilere kaydı, dudağı yukarı doğru kıvrıldı. "Randevusuz o kadar da eğlenceli değil."

Kaşlarını birbirine çatıldı. "Sen ve Merrick'in-" "Bundan hemen önce beni terk etti."

Gözlerim büyüdü. "O-oh. Özür dilerim." Başımı çevirdim ve Empat'ın ortalıkta görünmediğini fark ettim.

Omuz silkti, içkisini yudumladı. "Aslında çıktığımız falan yok. Merrick'i her zaman seveceğim. Ama o haklıydı. O ve ben bu açıdan birbirimize uygun değiliz."

"Hâlâ acıyor sanırım," diye mırıldandım tatlı içkiyi yudumlarken. Alkol boğazımı yaktı, göğsümde bir sıcaklık filizlendi. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Tekrar omuz silkti ve ben de ona yarım bir gülümseme verdim. "Sen çok güzel bir kadınsın Viola. Eminim burada seninle dans etmek isteyecek birileri vardır."

Bana kaşlarını çatı ve ben de elimi ona uzatmadan önce içkimi yudumladım.

Bir an teklifimi inceledi, sonra küfrederek içkisini geri fırlattı. Elim tuttuğunda onu dans pistine götürdüm.

Viola emin bir kadındı ama kolumu beline doladığımda badem gözleri belirsizlik içinde benimkilere dikildi.

"Yeni görünümünü beğendim," dedim yeni saçlarını göstererek.

Biz sallanmaya başlayınca sııttı. "Teşekkür ederim. Yaptırmak için can atıyordum - burada benim saç tipimle nasıl çalışılacağını bilen insanlar olduğu için minnettarım." Tereddüt etti. "Saç halkaları için de minnettarım Silas."

Burnumun içinden güldüm. "Öyle olduğunu biliyorum. Onları beğenmene sevindim... tabii acıyarak giymiyorsan."

Yüksek sesle güldü, biz müzik eşliğinde hareket etmeye devam ederken vücudu gevşedi. "Onları seviyorum," diye bana güvence verdi.

"Birkaç ay içinde başımı kesmek isterken dans partnerim olacağını kim tahmin edebilirdi ki?" diye takıldım.

O da buna güldü. "Yine de başını kesmek isteyebilirim."

Homurdandım, sonra onu döndürdüm. Kollarıma geri döndüğünde, "Lena'yla olan neydi?" diye sordu.

Çenemi büktüm. "Ne demek istiyorsun?"

"İkiniz çok... yakın davranıyordunuz."

Vi'nin gözlerinin içine baktım ve sonra yalan söylemenin canı cehenneme dedim. "Ona aşığım."

Viola'nın gözleri büyüdü, dansımıza devam ederken dudaklarından küçük bir nefes çıktı. "Ne dedin sen?"

"Ben Lena'ya aşığım." Yenilgiyle omuz silktim ve bunu yaparken iç çektim.

"Lena... Lena biliyor mu?" diye fısıldadı. "O da aynı şeyi hissediyor mu?"

"Karmaşık bir durum," diye cevap verdim sessizce.

"Şaka yapmıyorum. Era'ya söyledin mi?"

"O..." Elimi yüzümde gezdirdim, sonra tekrar Viola'nın beline doladım.

"Az önce bana duygularımı sordu. Donup kaldım." Vi'nin menekşe rengi bakışlarıyla karşılaştığımda ve gözlerinin yargılamayla değil şefkatle dolu olduğunu gördüğümde devam etmeye karar verdim. "Onu incitmek istemiyorum. Ben de onu önemsiyorum. O ve ben-"

"Bu şekilde eşleşiyor musunuz?"

Viola'nın anladığını sanıyordum. Başımı salladım.

Dudakları yukarı doğru döndü. "Otacia Prensi'nin bana ilişki dramını anlatacağını kim tahmin edebilirdi ki? Biz..."

"Arkadaş mı?"

Gülümsemesini tutmakta başarısız oldu. "Evet. Arkadaşız."

Kıkırdadım, onu kendi etrafında döndürdüm. "Bunu bana aylar önce söyleseydin kesinlikle inanmazdım."

Biz sallanırken gözlerini dikip baktı. "Daha önce hiç tanımadığınız biriyle görücü usulü evlenmenin çok başarılı olacağını düşünemiyorum," diye devam etti. "Ve sanırım kime karşı bir şeyler hissettiğine engel olamıyorsun." Gözleri büyüdü. "Bekle... *bekle*-"

"Evet, Lena benim Ruh-Bağım," diye fısıldadım ve Viola hızla gözlerini kırıştırdı. "Görünüşe göre ona aşağı yukarı bunu söyleyen kişi senin kahinin."

"İşte bu yüzden seni kurtardı," diye nefes aldı. Yaltaklanma isteğime direndim. Bu bir yalan değildi, sadece hikâyenin tamamını anlatmamıştım. "Onu kurtarmaya neden yardım ettin... kutsal Tanrılar." Omzumun üzerinden birkaç adım ötede dans etmekte Edmund ve Elowen'a baktı. "Bunun olasılığı nedir?"

"Evrenin bizim tarafımızda olduğuna inandıran olasılıklar."

Bunun üzerine gülümsedi. "Senin hakkında yanıldığım için mutluyum, Silas."

İfadeye karşılık verdim, gözlerim dans pistinde geziniyordu. Bakışlarım Dani'ye takıldı, erkek formundaydı ve dans ederken kollarında bir kadın vardı.

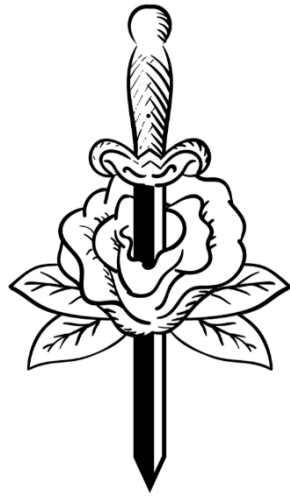
Vi'ye dönüp baktığımda gözlerini ona dikmişti. "Seni tutan ne?" diye sordum.

"Hm?" yavaşça bakışlarını ayırdı.

Ona bilmiş bir bakış attım. "Dani'yle ilgilenmiyor musun?"

Gözleri parladı, yanakları kızarıırken "Hayır!" diye tısladı.

Kıkırdadım, onu kendi etrafında döndürdüm. "Özür dilerim."
Gülümsememi bastıramadım ve Viola iç çekti. "İyi. Bazı düşüncelerim var."
Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"
Yan tarafımı sıktı. "Bir şey söyleme."
"Buna cesaret edemem. Kafamı olduğu gibi seviyorum."
Gözlerini devirerek sırttı. "O... bana meydan okuyor. Beni güldürüyor. Ve tabii ki nefes kesici derecede güzel."
"Onun erkek halinden hoşlanmıyor musun?"
Vi kızardı. "Benim de hoşuma gitti. Hem de çok."
"Her iki dünyanın da en iyisi sanırım," diye kıkırdadım.
O da güldü. "Sanırım öyle." Gözleri tekrar Dani'ye kaydı, kollarındaki büyücü kadın onun yaptığı bir şakaya kıkırdıyordu.
"Bence bunun için gitmelisin."
Vi burnunun ucuyla güldü. "Evet, doğru," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.
"Ciddiyim." Başını bana doğru çevirdiğinde Vi'ye sıcak bir gülümseme verdim. "İçimden bir ses Dani'nin de sana karşı aynı şeyleri hissettiğini söylüyor."
"Konuştun mu?!" diye tısladı.
Dudaklarımı içime çekip kapatıyormuş gibi yaptım.
Dudağının kenarını ısırdı, sonra tekrar Dani'ye baktı. Bu kez onunla göz göze geldi, yüzünü çarpık bir gülümseme kapladı.
"Git," dedim. "Hayat keşfedilmemiş yollar için çok kısa, değil mi?"
Vi bana minnettar bir sırıtış fırlattı ve o Dani'ye doğru ilerlerken ben de başımı eğdim, gözleri hafifçe parlayarak benimkilere doğru yol aldı.
Dani'ye göz kırptım ve Lena'nın Valter'le birlikte bir yerden çıkışını izlerken akşam için yatmaya karar verdim. Onsuz burada olmanın bir anlamı yoktu.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

LENA

IO garip karşılaşmadan sonra Valter'a gitmeye karar verdi. Silas'ın yanında normal davranmak giderek daha da zorlaşıyordu.

Sanki elbiselerini yırtmak istiyormuşum gibi.

Valter olağanüstü görünüyordu ama bunun onun için normal bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştım. Soluk, lavanta rengi takım elbisesi elbisemi tamamlıyordu; tasarımına uyumlu inciler ve taşlar eklenmişti.

"Ah, Lena. Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum," dedi sıcak bir şekilde.

"Haha, iyi miktarda yumruk yemiş olmak sinirlerime iyi geldi."

Varır varmaz Silas'ın kollarındaydım ama hazırlanırken epeyce bir içki içtim.

Güldü ve dirseğini uzattı. Beni dans pistinin ortasına doğru götürdü ve sallanmaya başladık.

"Peki, galayı nasıl buldunuz?"

"Çok keyif aldım." Ona gülümsedim. "Burada olmak gerçeküstü bir his. Korunduğumu hissediyorum." Yüzüm düştü, gözlerim dans eden diğer figürlere doğru kaydı. Kendi türlerinden diğerlerinin nasıl acı çektiğini biliyorlar mıydı? Hayatta kalmak için nasıl mücadele ettiğimizi?

Beni müziğin ritmine göre döndürürken, "Annemin seçimlerinden memnun değilsin," dedi.

Kollarına geri döndüğümde ona acıyla yüzümü buruşturdum, sonra nefes verdim. "Dışarıyı görmelisin Valter. İnsanların bize yaşattıklarına halkımızın nasıl zor görmelisin. Sayımız her geçen gün azalıyor."

Yüzünde sempati vardı, parlak yeşil gözleri düşüyordu. "hiç terk etmedim. Yirmi yedi yıllık hayatımda bir kez bile." Bana bir bakış attı.

özür dileyen bir gülümseme. "Bilmediğim çok şey var. Ama öğrenmek istiyorum. Yardım etmek isterim."

Gözlerim onunkiler arasında gezindi. "Tarih konusunda bu kadar bilgili olduğun için sana daha önce sormak istedim, bir anka kuşu ile ilgili bir hikaye biliyor musun - Tanrılara atıfta bulunan bir hikaye."

Valter'in kaşları birbirine çatıldı. "Hmm... Kütüphaneye bakmam gerekecek." Bana yakışıklı bir sırıtış attı. "Bakmak için biraz uzaklaşmak ister misin?"

Kollarında sallanmaya devam ederken kaşlarımı kaldırdım. "Bu pek de prenslere yakışır bir davranış değil."

Kıkırdadı, beni etrafında döndürdü ve tekrar kollarına aldı. "Gerçek şu ki annem bir eş bulmamı istiyor. Senin olman konusunda ısrarcı."

Yüzüm o kadar hızlı düştü ki Valter tekrar kıkırdadı ve beni kendine çekti. "Üzülme," diye mırıldandı kulağıma. "Otacian Prensi'yle birlikte olmak istediğini biliyorum."

Gözlerim tereddütle onunkilere kaydı. "Bu kadar açık mı?"

Bakışları yana kaydı. "Buraya geldiğinizden beri bana hançer gibi bakan Prens'ten çok sizsiniz." Parlak gülümsemesi bana yöneldi. "Igon'un notunda Ruh Bağınla birlikte olacağın yazıyordu. Annem bunu gelişinin seni Ruh-Bağ'ınla *birleştirdiği* şeklinde algıladı." Utangaç bir şekilde kızardı. "Ben... o da öyle düşündü."

Tahtında oturan ve bakışları üzerimizde olan Lucretia'ya baktığımda kollarım hâlâ Valter'in boynundaydı. "Öyle olduğuma inandın mı?"

Omuz silkti, beni tekrar ritme göre döndürdü. "Güzel olduğunu düşünmüştüm. Ama Ruh Bağı bağının nasıl bir his olduğunu bilmiyorum."

"Özür dilerim."

"Olma," diye ısrar etti. "Bu daha çok annemin rüyasıydı." Dikkatini Lucretia'nın oturduğu yere verdi. "Ruh Bağı'nı bulduğunda çok daha mutlu olmuştu. Sanırım bunu benim için de istiyor." Kulağıma doğru eğilirken gülümseyerek geri döndü. "Her neyse, gizlice kaçmamızı destekleyecektir. Hadi gidip biraz bilgi bulalım."

"Yeniden Doğuş Tanrısı," diye okudu Valter kütüphanedeki birçok eski kitaptan. "Hem aydınlığın hem de karanlığın varisi. İyi ve kötü. Yaşamın ve

Ölüm... Anka kuşu. Binlerce yıl önce bir kahin dört tanrının yükseleceği kehanetinde bulundu."

"Aynı kehanet benim okuduğum Büyücü büyü kitabında da var."

Valter güvenilir birine benziyordu ama bunu ona söyleyip paranın elimden alınması riskini almak istemedim.

"Düşünmesi bile tuhaf," diye düşündü.

"Değil Gerçekten, göz önünde bulundurarak Biz Büyücüler var ve yetenek için onlar gibi büyüler yap."

"Ne?"

Kaşlarımı oynattım, elimi kaldırdım ve parmaklarımı içeri doğru çektikten sonra dışarı doğru açtım. **"Lumen."**

Elimden küçük bir büyücü ışığı küresi uçu ve havada bir balon gibi zıpladı.

Valter onu inceledi, bakışlarını bana çevirirken kaşlarını kaldırdı. "Büyücü ışığı Büyücüler tarafından kendi başımıza yaratılabilir."

İçimi çektim. "Doğru. Ama büyülü bir bağ kullanmak bizim için daha az enerji gerektirir - Büyücülerin güvendiği gibi." Ona doğru yürüdüm ve bakışlarımı elindeki kitapta gezdirdim. Kadim geçitteki sanat eserlerine dikkat ettim-iki erkek ve iki kadın silueti.

Valter parmağını Yeniden Doğuş'un yanındaki kadının üzerine koydu. "Bu Arınma Tanrıçası."

"Yeniden Doğuş'la birleşmesi gerekiyordu... Gezgini yaratıyordu."

"Vay canına, gerçekten de tarihini biliyorsun," dedi şaşırtıcı bir şekilde. "Evet, kehanet böyle söylüyor."

Dudağımı çiğnedim. "Nasıl ?" Bastırdım.

Valter'in yüz ifadesi ciddileşti. "Valor'un Aldatma Tanrısı'nı da aynı şekilde yarattığını varsayıyorum."

Kaşlarımı çattım, başımı yana eğdim. "Arınma ve Yeniden Doğuş'un bir çocuk doğuracağını mı düşünüyorsun? Tanrılar birbirleriyle böyle bir şey yapabilir mi?"

Valter omuz silkti, sonra bir elini sık kesilmiş saçlarında gezdirdi. "Büyücülerle çiftleşebiliyorlarsa, eşitleriyle neden çiftleşemeyeceklerini anlamıyorum."

"Ölüm büyücüsü -Yalan Tanrısı- bana kimliğini nasıl öğrendiğini söylemedi. Hâlâ kim olduğunu bilmiyorum. Benimle sadece kurbanları aracılığıyla konuştu."

Valter düşüncelere dalmış bir halde başını salladı. "Yüzyıllar önce o topraklarda büyücülerin hüküm sürdüğünü düşünürsek, Wrendier'in büyücü sayısı diğer krallıklardan daha fazla olmalı. Tahminimce Balifor da istila edilmiştir."

Yemin ettim, gözlerim yalvarırcasına ona bakarken kollarını kavradım. "Nereida'nın yardımına ihtiyacımız var Valter. Onu tek başımıza durdurmamızın imkânı yok."

Yutkundum. "Annemle konuşacağım ama ben Yüce değilim. Gerçek bir etkim yok."

Panik beni ele geçirmeye başladı ve Valter bir elini omzuma koydu. "Panik yapmayalım. Yarın Zaman Odası . Kahinin seni buraya boşuna göndermedi, bundan eminim."

Valter beni sakinleştirmeyi başarmış, yarın Igon'un anılarına baktıktan sonra daha fazlasını öğreneceğimizi söylemişti.

Balo sona ermek üzereydi, bu yüzden hala ne kadar tatlı kaldığını gördükten sonra koştum ve kendime yardım etmeye başladım.

Tanrım, bu ikramlar .

Arkamdan Torrin'in sesini duydum. "Tatlı masasını işgal etmene şaşırmadım."

Ağzım dolu bir şekilde döndüğümde Torrin'in bana sırtıttığını gördüm.

Kaşlarımı kaldırdım, sonra yutkundum. "Onları benim *açık ağzımdan* korumakla görevini yapmıyorsun."

Torrin kıkırdadı, sesi tüylerimi diken diken etti. "O zamanlar gerçekten pürüzsüzdüm, değil mi?"

Kıkırdadım ve Torrin elini uzattı.

"Benimle dans eder misin?" diye sorarken gözleri nazikti.

Gülümsedim ve hemen onun elini kendi elimle kavradım. Dans pistine doğru yürüdük, sadece bir avuç çift kalmıştı. Sonra çalan sakin müzik eşliğinde sallanmaya başladık.

"Seni dansa kaldırdığımda ne kadar korkmuştun, hatırlıyor musun?" Güldüm. "Yüzündeki şaşkınlığı hâlâ hatırlıyorum."

Torrin'in yanakları tıpkı yıllar önce olduğu gibi kızardı. "Taş kesilmedim," diye söze başladı, sonra kıkırdadı. "Peki, tamam. Gergindim."

"Neden? Sen açıkça daha iyi dans ediyordun, tıpkı şimdi olduğun gibi." Sırttım. "Bunu yüzüme vurmaya bayılıyordun."

Gülümsemesi yavaşça azalmaya başladı ve işte o zaman anladım.

"Evet," diye sessizce itiraf etti, aklımı okumuştum. "O zamanlar bile sana karşı bir şeyler hissediyordum."

Başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını hissettiğimde boğazım yandı.

"O akşam benim de sana karşı bir şeyler hissettiğimi hatırlarsın," diye mırıldandım.

Yavaşça ilerlemeye devam ederken başını benimkine yasladı. "O akşam benim çekici olduğumu düşündün. Duyguların daha sonra gelişti."

Başımı ona doğru eğdiğimde gülümsüyordu, ancak gözlerinde parlayan acıyı görebiliyordum.

"Seni her zaman seveceğim, bunu biliyorsun, değil mi?" Fısıldadım.

Eğildi ve başımın üstünü öptü. "Ve seni her zaman seveceğim," diye söz verdi.

Gecenin geri kalanını onun kollarında yavaşça dans ederek geçirdim, ona daha fazlasını sunabilmeyi diledim... ama bunun aşkımızın sonu olduğunu kabul ettim.

İyi bir gece uykusu çekmek için elimden geleni yaptım ama Igon'un kafasının görme beklentisi beni istediğinden daha uzun süre ayakta tuttu.

Tapınağa yürüyüş yarım günlük bir yolculuktu. Arada bir mola verip küçük bir öğle yemeği yedik ve uzaktan binayı görmeye başladığımızda Celluna Tapınağı'na benzediğini fark ettim.

Grubumuz, anıları görmek isteyen Valter'le birlikte Kismet'in bizi Tithara Tapınağı'na götürmesini beklerken bronz nesneye baktım, elimde döndürdüm ve sırtındaki pelikana baktım.

Silas yanıma geldi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Gergin. Heyecanlı. Korkmuş." Dilimi dişlerimin arasında gezdirdim. "Ya sonumuzu gördüyse? Ya birimizin öldüğünü görürsem ve yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilirsem?"

Torin diğer yanımda durarak bana doğru yürüdü. "Şimdiye kadar hepimiz yaşadık."

"Ve acı çekti," diye fısıldadım.

Kismet yaklaşırken hüznle gülümsedi. "Oda tapınağın altında, suyun altında. Altında bizi oraya götürecek bir geçit var," dedi Kismet binaya girerken.

Çok sayıda ölmüş din adamını gördüğümü hatırlayınca kalp atışlarım hızlandı. Ama bu kez çok sayıda yaşayan din adamıyla karşılaşınca rahat bir nefes aldım.

Sunak odasına götürüldük ve Merrick'in eli endişeyle göğsünün etrafındaki arbaletini tutan kayışa gitti.

Neyse ki buradaki insanlar, ihtiyacımız olmayacağını düşünmeme rağmen silahlarımızı getirmemize izin verdi.

Sunak odasına indiğimizde, odanın arka tarafında bulunan bir koridordan geçtik.

"Bütün tapınaklarda gizli geçitler var mı?" Elowen elini Edmund'un büyü elinin etrafına sıkıca sararak sordu.

"Tüm tapınaklar birbirine benziyor ama hepsinin kendine has özellikleri var," diye açıkladı Valter ileriden. "Geçitler, belki de değil. Ama hepsinde özel bir şeyler var."

Biraz daha aşağıya indiğimizde etrafımızı saran taş duvarlar cama dönüştü. Biz okyanusun altında dururken yanımızdan yüzerek geçen rengarenk balıklara hayranlıkla bakıyordum.

"Oh, vay canına," diye fısıldadı Dani. "İnanılmaz..."

Büyük, dairesel bir odaya getirilene kadar ilerlemeye devam ederken arkadaşlarım manzarayı takdir ettiler. Zeminin tamamında mor renkte parlayan bir pentagram vardı.

Dani, Kismet'e bakarken kaşlarını çatı. "Bir pentagram mı?"

Kismet'in kahverengi gözleri keskinleşti ama gülümsemesi hafif kaldı. "Birinin burada olması sürpriz mi?"

Valter'e döndüm. "Kafam karıştı. Dün Warlock büyü kullanma şaşırmış görünüyordun."

Kismet'in kaşları çatıldı ve ikimizin arasında gidip geldi. "Warlock büyü kullanabiliyor musun?"

Pentagramı işaret ettim. "Ah, evet? Pentagramlar, büyüler, tüm bu caz."

"Pentagram büyücülere ait," diye belirtti Valter. "Ama Titharan dili... onu nasıl çözeceğimizi ya da konuşacağımızı asla bilemedik."

"Yani bu Oda," diye söze başladı Dani, "sözlü bir büyü kullanmıyor mu?"

"Hayır," dedi Kismet ince kollarını kavuşturarak. "Bir şarj gerektiriyor... ve bir hatıra."

"Hatıra bir bağdır..." Igon'un pusulasını çıkardım, gözlerim yuvarlak odanın iki yanındaki heykellere kaydı. "Kutsal emanetler gibi."

Bir büyüye gerek yok."

Dani heykellerin üzerindeki sembolleri inceleyerek ilerledi. Grimoire olmadan da dili çözebiliyordu. "Bize değerli bir nesne ver," diye okuduktan sonra diğer kalıntıya doğru yürüdü. "Ve gerçek seni özgür kılacak."

"Pentagram ne diyor Dani?" Viola sordu.

Büyücü diz çöktü ve ellerini betona kazınmış yazı boyunca kaydırды. "*Bana başka bir zaman göster.*"

"Bu tam olarak nasıl çalışıyor?" Merrick Kismet'e sordu.

Büyücünün metni deşifre edebilmesine şaşırmış gibi görünüyordu. "Pentagramın ortasına bir hatıra yerleştirirsen, din adamları illüzyon büyülerine dalecekler. Bu sana vizyonlar sağlayacak."

Dani yutkundu, ayağa kalkarken kaşlarını indirdi. "Sanırım... Sanırım büyüü söylesek, sadece imgelemden daha fazlası olacak." Yavruağzı mavi gözleri su altındaki odanın kubbeye benzeyen çatısını taradı. "Bu oda camdan yapılmadı, değil mi?"

"Öyle," dedi bir din adamı. "Berrak kuvars ile aşılannmış cam."

Dani küfretti, ardından bir din adamının önünde böyle bir dil kullandığı için özür diledi. "Berrak kuvars usta bir kristaldir, enerjiyi yükselten bir kristaldir." Dikkatini bana odakladı. "Büyünün sadece imgelem sağlamayacağına inanıyorum. Enerjinin kuvarstan yansıyacağına ve sanki gerçekten oradaymışız gibi bize görüleri göstereceğine inanıyorum."

"Bu çok saçma," diye söze başladı Kismet ama bakışları pentagrama kazınmış Titharan diline kayınca iç geçirdi. "Pekâlâ. Din adamları kabul ettiği sürece bunu deneyebiliriz."

Din adamlarının hepsi Dani'ye saygıyla baktı. "Tithara'nın dilini konuşuyorsun... biz büyücüler için kayıp olan kelimeleri. Eğer bu işe yararsa, bize öğretmeni istiyoruz."

Dani kabul etti. "Tabii ki."

Şimdi diz çökmüş, Igon'un pusulasını pentagramın ortasına yerleştiriyordum ki aklıma bir anı geldi -Kayın'ın dağın tepesinde bana söylediği sözler.

"O kolye sana ihtiyacın olan cevapları verecek... her şey... her şey anlam kazanacak."

"Silas," diye nefes aldım, omzumun üzerinden ona baktım. Gözlerim din adamlarına kaydı. "Birden fazla hatıra kullanılabilir mi?"

Din adamlarından biri başını salladı. "Kesinlikle. Anılardan herhangi biri çakışırsa, birlikte oynatılacaklar. Aksi takdirde, bir zaman çizelgesinde oynatılacaktır."

Torrin'e baktım, sessizce Prens'e mesajımı iletiyordum.

Rya'nın kolyesi bize onun ölümüyle ilgili cevaplar verebilir.

Torrin, altın rengi gözleri köprücük kemiklerime inerken genişleyen Silas'a baktı.

Kayın bana ihtiyacım olan cevapları vereceğini söyledi. O zaman anlamamıştım ama burada kullanmam gerektiğine inanıyorum.

Silas dudaklarını yaladı, sonra başını salladı.

Torrin kafamın içinde konuştu, "dedi."

"Bende bir şey var," dedim kolyeyi boynumdan çıkararak. "Kraliçe Rya'nın kolyesi." Arkadaşlarımla şaşkınlığını hissedebiliyordum ama görmezden geldim.

"Bu Otacia Kraliçesi'nin miydi?" Valter sordu.

"Öyleydi."

"Ne zamandır sizde?" diye sordu başka bir din adamı. Mücevheri avuçlarımda tutarak, "Beş yıldan fazla," diye cevap verdim.

"Bu da büyük olasılıkla bu hatırayı da yüklediğiniz anlamına geliyor," dedi temkinli bir şekilde. "Bu da bazı anılarınızın da çalabileceği anlamına geliyor, grubun görmesini istemeyeceğiniz şeyler."

Endişeyle tekrar Silas'a baktım. Diğerlerini gönderebilirdik ama yine de soruları olacaktı. Bir kez daha başını salladı.

"Eğer bize Kraliçe'ye ne olduğunu anlatacaksa, buna değer," diye fısıldadım, ortaya çıkabilecek şeylerden korkarak.

Dani omzuma rahatlatıcı bir el koydu. Merrick ve Roland gibi onun da sırrımdan haberdar olduğunu biliyordum. Yakında tüm grup öğrenecekti.

". "

Gümüş ve safir kolyeyi parlayan pentagramın ortasına yerleştirdim, sonra ayağa kalktım. Bu sembol hepimizin içinde durabileceği kadar büyüktü, biz de öyle yaptık. Rahipler teker teker dışarıyı çevreledi.

"Sen büyülü sözleri söylerken biz de çemberi büyülerimizle besleyeceğiz Büyücü."

Dani derin bir nefes aldı, gözlerini yazıya dikti.

"Ostende mihi aliud tempus. Ostende mihi aliud tempus. Ostende mihi aliud tempus."

Etrafımızdaki parıltı artarak çevremizi şekillendirdi ve anılar canlanmaya başladı.

Kıkırdamalar duyuluyordu ve küçük bir kız bir kuleden koşarak geldi - tanıdık bir kule. Onu Ames'teki Igon'un kulesi olarak tanıdım. Siyah saçlarını geriye örmüştü ve göğsünde tuttuğu bir kitapla aceleyle kasabaya doğru koşuyordu.

"Kayın!" diye seslendi bir adam. Tanıdık topaz gözleri olan bir adam çıktı, ama saçları tıpkı genç Kayın'inki gibi koyu siyahtı.

Igon.

Bu da ne böyle? Igon'un Ames'e çok sonra taşındığı söyleniyor. Burada ne işi var?

"Okumanı sevdiğimi biliyorsun, sevgilim," diye soludu onu yakalarken. "Ama o kitaplar çok değerli."

Suratını astı, sonra tereddütle metni geri verdi.

Igon'u yirmili yaşlarında görmek... çılgıncaydı. Yakışıklıydı, inanılmaz derecede yakışıklıydı. Kuzguni saçları kısa tutulmuştu ve yüzü sinekkaydı tıraş edilmişti, keskin bir çene çizgisi vardı. Yaşlı bir adam kadar formdaydı ama yirmili yaşlarında vücudu daha da sıkı görünüyordu, teni kumraldı.

Her zaman olduğu gibi, onda bir aşinalık vardı. "Onu benim almam gerekiyordu," diye açıkladı.

Kaşlarını kaldırdı ve kehribar rengi gözleriyle kitaba baktı.

"Otacian tarihi üzerine bir kitap mı alacaktın?" Sonra gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, Kayın." Çömeldi, elleri küçük kızın kollarına gitti. "Hayaller mi görüyorsun?"

Başını yana eğdi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Sadece beş yaşında olmalıydı.

"Otacia bir gün benim evim olacak," dedi.

Igon gözlerini hızla kırıştırdıktan sonra bakışları kitaba kaydı. "Başka bir şey bulursan lütfen bana söyle, tamam mı?" Gözleri tekrar Kayın'inkilere kaydı ve ona sıcak bir gülümseme sundu.

"Evet, baba."

Gözlerim, yüz ifadesi benimkini yansıtan Torrin'e kaydı.

Igon...Igon'un çocuğu mu vardı? O Kayın'ın babasıydı... bu da demek oluyor ki-

Etrafımız dönüyor, ben Torrin'e düşüncelerimi tamamlamadan değişiyordu. Bir sonraki görüntüyü gördüğümde neredeyse yere düşüyordum.

Bu sonraki imgelemin şaşırtıcı yanı Kayin'in artık bir genç kız olması değildi. Hayır, bunca zaman sonra nihayet onun kim olduğunu tam olarak biliyor olmamdı.

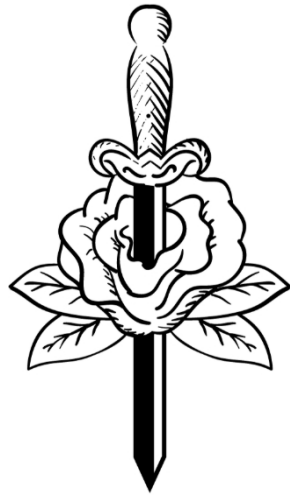
Torrin, "Kutsal Tanrılar," diye nefes aldı ve Silas tamamen hareketsiz kaldı. Kayin sadece Igon'un kızı değildi.

İpeksi siyah saçları ve büyüleyici safir gözleriyle tipik bir Büyücü değildi.

Kayin, Ryia La'Rune'du.

Kayin, Silas'ın annesiydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

LENA

M Gözleri muhtemelen daha geniş olamazdı. Silas'a doğru fırladılar, o da aynı şaşkın ifadeyle karşılık verdi.

Buna inanamıyordum. Düşüncelerim o geceye karıştı...
öldü.

Onunla daha birkaç ay önce konuştum. Bu nasıl mümkün olabilir?!

Igon'un Ames'teki çalışma odasıdaydık. Kayin'in avuçlarından altın bir parıltı yayılıyor, Igon'un kolundaki bir yarayı iyileştiriyordu. Koyu renk saçları sivri kulağının arkasına toplanmıştı.

Saçları hâlâ siyahtı, grilerden arınmıştı ama yüzünde hafif bir sakal izi vardı.

Şimdi onun gözlerine bakarken, sadece topaz olmadıklarını fark ettim. Altın rengiydiler.

"Daha dikkatli olmalısın," dedi ona sessizce.

Güldü, sesi ciddiyetten uzaktı, "İyi olacağım, bunu biliyorsun. Sen de gördün."

Altın... ve bu yüzden gülümsemesi her zaman çok tanıdıktı. Silas'a benziyordu.

"Gelecek değişebilir, bunu biliyorsun," diye karşılık verdi ve küçük yarasını iyileştirdi.

İç çekti. "Basit bir kazaydı ve büyü olmadan da iyileşebilirim." Gülümsemesi soldu. "Bunu yapmak istediğinize emin misiniz? Onların soyu..."

Mavi gözleri ona dikildi. "Onunla evlenmek istemiyorum. Ama evlenmek zorundayım. Halkımızı kurtarmanın ve bize özgürce yaşayabileceğimiz bir hayat vermenin tek yolu bu."

"Ama nasıl emin olabiliyorsun?" Şimdi ayağa kalkmış, gözleriyle kasabayı inceliyordu. Bakışlarını takip ettim, açık tenli ve açık kahverengi saçlı bir adam gördüm.

Dışarıda yürürken. Bir insan. "Onu sevdiğini biliyorum, Kayin. O da seni seviyor."

Gözlerini sıktı ve yaşlar akmaya başladı. "Biliyorum. Ama bu yapılmalı baba. Tek yol bu."

Başparmağını kızın yanağında sevgiyle gezdirdi. "Kahin olmanın yükü."

Görüntü döndü ve bir yatak odasıındaydık. Kayin kahverengi saçlı adam tarafından kucaklanmıştı.

"Gitmeni istemiyorum Kay," diye fısıldadı, uzaklaşırken açık gri gözleri işkence görüyordu. "Lütfen. Her şeyi yaparım."

"Ben de gitmek istemiyorum Quill," diye mırıldandı onu bir öpücüğün içine çekerken.

Vücudum şoka girdi. Gözlerim, önündeki manzara karşısında şaşkınlıktan kolları bacakları titreyen Silas'a kaydı.

Bu, sözde kız kardeşi Aria'yı öldüren adamdı. Benimle ilk tanıştığında adını kullandığı adam.

Quill Callon.

Ryia'nın, Kayin'in sevgilisi miydi?

Silas annesinin bunu yaptığına asla inanmadığını ve ondan her zaman sevgiyle bahsettiğini söylemişti.

"Neden bu vizyonu takip etmek zorundasınız? Geleceğin değişebileceğini kendiniz söylediniz. Ya onunla evlenmenin bir yararı yoksa?"

Onun yüzünü tuttu. "Yapmak zorunda. Dünyanın kaderi buna bağlı."

Görüntüler titriyor, ortam değişiyordu. Ames'in hemen dışındaki nehir boyunca Igon ve Immeron konuşuyordu.

Immeron'un saçları Igon'ununki kadar koyu renkti, yüzü de onunki kadar yakışıklıydı ama mavi gözleri kardeşine bakarken temkinliydi.

"Otacia'nın Kraliçesi mi olacak? Bundan emin misin?" Immeron iri gözlerle sordu.

"Gerçekten." Ona döndü. "Onun gerçek adını ya da gerçekten nereden geldiğini bilemezler. Hafıza manipölasyonu yeteneğiniz çok işe yarayacaktır."

Hafıza manipölasyonu mu?!

Immeron kaşlarını çatı. "Ne kadar manipölasyondan bahsediyoruz?"

"Kayin ve benimle kaleye gel. Onu diğer krallıklardan birinden bir prenses olduğuna inandırın -Eretesia da olur." Kardeşinin omzunu kavradı. "Ve bir şey daha, Ames'tekiler bilmemeli."

Immeron dondu kaldı. "Soruyor olamazsın-"

"Ames halkının Kayin'i ve beni unutmasını istiyorum. Geri dönüp kendimi yeniden tanıtacağım. Ama onu unutmalılar. O Ryia olmalı. Bu yeni kimliği tamamen benimsemeli."

"Peki ya arkadaşları? Quill?" Durakladı. "Benden mi? Çocuklar, onlar _."

Igon'un gözlerinde melankoli parlıyordu.

Immeron inanmayarak alay etti. "Onu unutmamızı istiyorsun."

"Senden onu unutmanı asla istemem. Ama o asla gelemezdi-asla. Eğer bir şekilde fark edilirse, hayatı tehlikeye girer. Çocuklar böyle bir sırrı saklamak için çok küçükler..."

"O zaman . Başka bir yerde yaşarız. Kimseyi unutmuyorum."

Igon gözlerini kırıştırdı, gözlerinin tamamı beyazlaşmadan önce kaşları aşağı indi.

Onun imgelem görmesinin nasıl bir şey olduğuna hiç tanık olmamıştım. "Igon," diye fısıldadı Immeron. "Ne gördün?"

Igon'un gözlerindeki parıltı soldu ve Igon Immeron'a hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Somnum."

Immeron'un gözleri geri döndü ve Igon'un söylediği büyüyle çimenli zemine çöktü.

Igon elindeki hançeri kavradı ve yavaşça Immeron'un koluna doğru sürükledi, ardından bir şişe çıkararak kanını topladı.

Hançerini kullanarak, acıdan yüzünü buruşturarak kendi etine semboller kazıdı. Tamamlandığında, yaralarının üzerine kardeşinin kanını döktü. Kesiklerin üzerinde tuttuğu avucundan mor bir ışık yayıldı. **"Coniungere."**

Gözleri uyuyan kardeşine kaydı. "Affet beni kardeşim. Unutmalısın."

Aceleyle uzaklaşmadan önce avuçlarını kardeşinin başının üzerinde tuttu ve gözlerini sıkıca kapattı.

Igon büyü yapmayı biliyordu. Az önce tam olarak ne yaptı?

Sonra görüntüler titredi, ortam daha hızlı değişti. Kayin Otacia'ya ulaştı ve nişan balosunda Ulric'le buluştu. On sekiz yaşındayken babasının öldüğünü düşünürsek Ulric zaten kraldı.

Temiz traşlı yüzüyle çok daha az korkutucuydu, ama adamı ne kadar küçümsemem de güzelliği inkar edilemezdi.

Bu görüntüler daha hızlıydı. Evliliğin güvence altına alınmasına ve düğün anlarına, öncesinde ve sonrasında ağlamasına tanık olduk.

Şimdi, belki de aylar sonra, bir adam öne çıkarıldığında Ulric'in yanındaki taht odasıydı.

Onu görünce Kayin'in gözleri büyüdü.

Adam önlerinde diz çöktü. "Benim adım Quill Callon. Kraliyet ailesine hizmetlerimi sunmak için buradayım."

Ulric alay etti. "La'Rune'lara yardım etmek isteyen pek çok insan var." Başını öne eğdi. "Sen ne öneriyorsun?"

Quill yutkundu. "Ben mükemmel bir eğitmenim." Ulric'in gülümsemesi uğursuzlaştı.

Tekrar dönüyor.

Ulric'in kendisi de Quill ile dövüşüyordu, bir tür kabul töreni. Kayin endişeli bir şekilde yanlardan izliyor, öyle görünmemeye çalışıyordu.

Quill yalan söylemiyordu. Özellikle kılıç kullanma konusunda son derece yetenekliydi. Ama Ulric'i tamamen yenmek Kral'ı küçük düşürecekti. Ulric'in onu kışının üstüne devirmesine izin verdiği son ana kadar üstünlük ondaydı, kılıç burnundan sadece birkaç santim uzaktaydı.

Ulric sırtıttı. "Pekâlâ, Quill Callon. Kraliyet Muhafızları'na katılabilirsin."

Anılar anılara karıştı ve şimdi kaledeki boş bir odadaydık.

"Quill-" diye başladı Kraliçe, Quill onu kucaklayıp öpmeden önce.

"Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz, Kayin," diye fısıldadı. "Bir kenarda durup onunla birlikte olmanı, bir aile kurmanı izlemek zorunda kalsam bile-" Hıçkırıklara boğuldu. "Her zaman senin için burada olacağım. Sadece bir arkadaş olarak bile olsa."

Onu tekrar tekrar öptü ve görüntü değişti.

Quill neredeyse inanamayarak, "Sen... hamilesin," dedi. Kayin kadife bir sandalyeye oturdu ve bacaklarını birbirine yaklaştırarak pencereden dışarı bakarken başını salladı.

"Sanki güçlü ve sağlıklı gibi geliyor," diye mırıldandı. "Erkek olduğunu biliyor musun?"

"Onu imgelemlerimde gördüm." Yumuşakça gülümsedi. "O... o benim mi?"

Gülümsemesi soldu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken gözleri kucağına düştü. "Hayır."

Sanki bir sonraki imgelem işe yaramamış gibiydi; karmakarışık bir parıltıydı, o kadar çok deşifre edemedim. Ürperti vücudumda dolaştı.

Etraf nihayet düzene girdi. Dağlarda, tanımadığım bir yerdeydik.

Başına geçirdiği kapüşonu tutarken rüzgâr Ryia'nın sarmıştı. Yuvarlak göbeği belirginleşmişti.

Koyu renk deri giysiler içinde dağların dışına adım atan Büyücüler vardı, yüzlercesi.

"Benim adım Kayin Natarion," diye açıkladı. "Ve bir iyiliğe ihtiyacım var." Büyücüler onu güvensizlikle inceledi. "Neden bir Büyücüye yardım edelim ki?" "Çünkü," diye öğüt verdi Igon, onun yanına yaklaşarak, "Ravaiana o."

Göz açıp kapayıncaya kadar La'Rune Kalesi'ne geri döndük. Bir kez daha Anılar hızla aktı ve resim net değildi.

Neden her şeyi göremiyoruz?

"Bu çocuk bir başka," diye güldü Quill, Kayin'le birlikte Silas'ın tahta bir kılıçla oynamasını izlerken. O kadar küçüktü ki... kesinlikle çok sevimliydi. Ama bu, hafızasında dört yıllık bir boşluk olduğu anlamına geliyordu.

"Yine hamileyim Quill," diye fısıldadı.

Adamın gözleri ona dikildi.

"Ve onda büyü olduğunu biliyorum. Hissediyorum. Bu sefer onun senin olduğunu biliyorum." Gözleri onunkilerle buluştu ve adam yutkundu. Ryia ağlamaya başladı, kendini susturmak için avucunu ağzına kapattı. Quill'in onu teselli etmek istediği belliydi ama etrafta onu görebilecek çok fazla göz vardı. Görünüşe göre Quill artık sadece Kraliyet Muhafızları'nın bir üyesi değil, Ryia'nın yardımcısı olmuştu.

"Bu ne anlama geliyor Ryia?"

"Yani... gitmek zorunda kalacaksın." Elini karnında gezdirdi. "Ve onu da yanında götürmen gerekecek."

"Ne?" diye tısladı.

"Sadece bir Büyücü olduğu için tehlikede değil, sen de... Ulric öğrenirse-"

"Yapmayacak." Quill'in gri gözleri ona sabitlenmişti. "Bunu bu kadar uzun süre bir sır olarak sakladık."

"Sana ihtiyacı olacak." Burnunu çekti. "Onu yetiştirmesi için babasına ihtiyacı olacak."

Quill kuşkulu bir alayla boğuldu. "Peki ya Silas? Benim kanımdan olsun ya da olmasın, o benim oğlum."

Çenesini sıktı. "Keşke onu alabilseydin," dedi sessizce. "Ama o benimle kalmalı."

Görüntü değişti. Ryia bebek Aria'yı yanağından öpüyordu. Bebeğin görüntüsü sivri kulaklarını gizlemek için büyülenmişti.

Onu bir sepete yerleştirdi, sonra Quill'i usulca öptü. "Daranois'e git. Enid'i sor. Seni Oquerene'e götürecektir." Onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "Seni sonsuza dek özleyeceğim," diye nefes aldı.

"Sanki beni bir daha hiç görmeyecekmişsin gibi davranıyorsun." Kızın sessizliği karşısında gülümsemesi kayboldu. "Sen... görmeyecek misin?"

Başını salladı, daha çok ağlarken gözyaşları dökülüyordu.

"Hayır... hayır, öyle söyleme." Onu kendine yakın tuttu. "Umudunu kaybetme Kay," diye fısıldadı başını okşayarak. "Gelecek her zaman değişebilir."

Anılar titreşti: Quill'in Aria'yla birlikte kaçışı; Aria'nın -artık sahte bir kopya olduğunu bildiğimiz- cesedi Kuzey Ormanları'nda bulunduğu yaşanan panik. Kraliyet mensupları arasında Silas'ın güvenliğini sağlamak için kalede nasıl tutulacağına dair konuşmaları duyduk.

Amatta ortaya çıkıp Ryia'ya doğru yürüdüğünde şok oldum. "Kalrael'den geliyorum. Quill sana göz kulak olmamı istiyor. Güvenliğinizi sağlamak için."

Ryia kaşlarını kaldırdı. "Kalrael mi?" Sonra kafasına dank etti. "Amatta Callon... Quill'in kız kardeşi."

Amatta'nın gülümsemesi büyüdü. "Ames'te seninle birlikte olmak için ayrıldığından beri onu görmedim. Ama haber gönderdi."

Ryia onu kucakladı.

Gözlerim endişeyle eliyle ağzını kapatan Silas'a gitti.

Artık yaklaşıyorduk. Annesini öldüren gerçekten Amatta mıydı? Kayın gerçekten ölmüş müydü?

Ne olursa olsun, kesin olan bir şey vardı.

Amatta bir büyücü değildi. O bir insandı.

Başka anılar da geçti. Igon genç Torrin Brighthell'e Otacia'ya gitmesini emretti; Kraliyet Muhafızları'na yemin ettiği ana tanık olduk.

"Kan yemini etmenizi istiyorum," diye buyurdu Ryia, taht odasında sadece o, Torrin ve Amatta vardı.

"Elbette," diye onayladı on yedi yaşındaki Torrin, avucunu uzatarak. Ryia bir hançeri etinin üzerinden geçirdi ve kanını bir şişede topladı. Torrin hiç soru sormadı; Igon ona bunun olmasını beklemesini söylemiş olmalıydı.

Bir saniye sonra Ryia'nın odasındaydık.

"Kan yemini ne için?" Amatta kahverengi saçlarını geriye doğru bağlayarak sordu.

Ryia, "Çocuk bir Büyücü," diye cevap verince Amatta'nın kaşları kalktı. "Tam olarak bir telepat."

Ryia hançerini aldı ve babasının Immeron'la birlikteyken yaptığı gibi aynı işaretleri derisine kazıdı.

"Ne yapıyorsun?" Amatta endişeyle sordu.

Ryia yaralarının üzerine Torrin'in kanını döktü ve parlayan mor avucunu yaraların üzerine kapattı.

"Coniungere."

Ryia Amatta'ya bir gülümseme verdi.

Amatta'nın zihninde *"Yeteneğini kullanıyor,"* diye karşılık verdi.

Vay anasını.

Torrin'e döndüm, kahverengi gözleri fal taşı gibiydi.

"Aman Tanrım... Demek bizimle bu şekilde konuşabiliyormuş."

Etrafımız yine değişiyordu ve şimdi Silas'ın odasındaydık. Boğazımda bir yumru oluştu. O gün giydiği kıyafeti giyiyordu.

Onunla tanıştım.

"Sana duvarların dışında bir gün veriyorum," dedi ona temkinli bir şekilde, gözleri parlıyordu. "Bir gün nazik bir lider, şefkatli bir lider olmanı istiyorum. Yine de İç Halka'dan ayrılma. Yakalanma riskini göze almak istemiyorum. Muhafızları bu tarafa başka bir yere yerleştirdim, o yüzden çabuk ol. Ve 10:30'a kadar dönmüş ol."

Silas ona gülümsedi. "Teşekkür ederim anne." Koşarak balkona çıkışını izledim.

Amatta birkaç dakika sonra içeri girdi. "Tanınmayacağından nasıl emin olabiliyorsun?"

Ryia ona bir sırıtış fırlattı. "Uykusunda ona bir büyü yaptım. Kale sınırının dışına çıktığı anda muhafızların gözüne görünmez oluyor."

Kutsal Tanrılar.

Yılan Koyu'ndaki o adamı öldürdüğünde neden sorgulanmadığı şimdi çok daha iyi anlaşıyordu. Görünüşe göre İç Halka'dan olduğu için değildi. Onu göremedikleri içindi.

Onu ve beni gördüğüm anda kalp atışlarım hızlandı.

Kendimi o kız tarafından yere itilirken gördüm, diğerleri bana gülüyordu. Ayağa kalktığımı ve çantamı kaptırdığımı gördüm. Kendimi ona doğru hücum ederken gördüm, börekten bir ısırık aldıktan sonra hançeri kızın boynuna dayadım.

İşte o an gelmişti. Herkesin sırrımızı öğreneceği andı. Silas ileri atıldı. "Hey!" diye hırladı.

Benim on altı yaşındaki gözlerim onunkilere takıldı ve Silas'ın bakışları kıza yöneldi. "Senin olmayan bir şeyi aldığında ne olduğunu gördün mü?"

Tüm karşılaşma Silas'ın çantamı geri vermesini sağlaması, ancak onu yere fırlatıp içindeki şişeyi parçalamasıyla geçti.

Arkadaşlarım önlerindeki anıları geniş gözlerle incelediler, her şeyi gördüler.

Başımı salladım. "Özür dilerim, adınızı bile sormadım. Ben Lena Daelyra," diye elimi uzattım. "Peki ya sen?"

Elimi inceledi. "Quill. Quill Callon," diye yanıtladı ve elimi kendi eline götürüp öptü.

Siparişlerimizi ona teslim ettiğimi söylediğimde annemin paniklemesini izledik. Odamda ağladığımı gördüklerinde içim cız etti.

Silas'ın geri dönüşünü, parayı teslim edişini ve benimle birlikte iksir için gereken adaçayını almaya gidişini . Kalan iki siparişi teslim ettiğimizi ve Silas'ın elimi tutup sokağa çıkma yasağı başlamadan tam zamanında beni Dış Halka'nın merdivenlerinden aşağı ittiğini gördüler ve tüm bunların gülünçlüğüne kıkırdadılar.

Beni eğiteceğine yaptığımız anlaşmayı izlediler. Bana ilk kez Çiçek dediğini duydular.

Artık kaleye geri dönmüştük.

"Ee? Nasıldı?" Ryia sordu.

Silas büyük bir gülümseme takındı. "İnanılmazdı. Hayatımın en güzel günüydü." Ben de buna gülümsedim.

Ryia'nın sırtışı soldu. "Sadece bir kez oldu, Silas."

Onun da gülümsemesi kayboldu. "Ama geri dönmek zorundayım.

Dönmek ." "Üzgünüm Silas. Ama cevabım hayır."

Bir sonraki imgelemi hatırlıyorum - Ryia'nın Dış Halka'yı ziyaret ettiği günün ertesiydi.

Ryia'nın bakışlarının benimkileri yakalamasını ve olduğu yerde hareketsiz kalmasını izledim.

"Dış Halka'da gördüğüm bu kız," dedi Ryia Amatta'ya, etrafımız şatoya geri dönerken. Kraliçe'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Oğlumun sevdiği kişi o olacak. Onun Ruh Bağı."

"Ne?" Amatta nefes aldı.

Ryia gümüş ve safir kolyesini kavrayarak, "O bir Büyücü," diye fısıldadı. Silas'la Batı Ormanı'nda yaptığımız eğitimin görüntüleri gözümün önünde canlanmaya başladı.

konusurken. "Güçlü biri. Ya da öyle olacağını söylemeliyim. Onun gücü... daha önce kimsenin görmediği bir şey."

Ametist Göleti'nde öpüştüğümüz sahneler gözümün önüne geldi ve yüzümün kızardığını hissettim.

"Silas, kimseyle tanıştın mı?" Ryia bir sonraki imgelemde sordu.

"Bunu sana sorduran nedir?" Silas gömleğiyle oynarken mırıldandı.

Kraliçe sırttı. "Sadece merak ettim."

Tüm grubumuz Silas ve beni Yaz Gündönümü festivalinde birbirimize sarılarak dans ederken gördü. Öpüşürken kesildi ama ki gecenin geri kalanı görünmedi.

Onu takip ettiğim ve Torrin tarafından yakalandığım anı herkes gördü. Onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğim ana tanık oldular.

Ben gittikten sonra Silas'ı odasında, annesini de yatağında yanında otururken görmek yürek parçalayıcıydı.

"Ne değişti?" Silas yüzünü ona dönerek sordu. "Dışarı çıktığım o ilk günün son günüm olacağını düşünmüştüm. Sana Lena'dan bahsettiğimde, ondan sadece bir arkadaş olarak bahsettiğimde bile aldırış etmedin. Bu bana söylenen her şeye ters düşüyor. Buna çok sevindim ama bu durum kafamı daha az karıştırmıyor."

Ona yumuşak bir gülümseme verdi ve elini yanağına koydu. "Bu, olması gerektiğini bildiğim şeylerden biri."

On altı yaşındaki Silas onun yüz ifadesine karşılık verdi. "Kimse bilemez eğer her şey olması gerektiği gibidir."

Bir yıl geçti. Arkadaşlarımdan her biri Silas ve benim nasıl yakınlaştığımıza tanık oldu. Antrenmanlarımıza devam etmemizi izlediler. Annesinin öldüğü gece onun doğum günü balosuna katılmamı izlediler.

Cevaplar artık buradaydı.

Hepimiz Ryia'nın odasında idik.

"Majesteleri, sorun nedir?" Amatta onun yanına koşarak sordu.

Ryia titriyordu, bembeyaz gözlerinden yaşlar dökülüyordu ve gözlerinden bir parıltı yayılıyordu.

"Hayır... Hayır..." Başını salladı, gözlerini sıkıca kapattı. Önce Torrin'e bir mesaj gönderdi.

İki gün içinde Lena'yı bul. Geceleyin. Ames'e git.

Sonra, bana gönderdiği mesaj.

Lena.

İmgelem bize her ikimizi de, çevremizi yan yana gösterdi.

"Kaba bir uyanıştan bahsediyoruz."

Değişim geliyor Lena, korkunç, korkunç değişim. İki gün içinde Torrin'i bul. Geceleyin. Ames'e git.

"Majesteleri-" diye başladı

Amatta. Yatağında doğruldum.

"Ne? Otacia'dan ayrılmak mı? Neden?"

Ryia titriyordu. *Torrin yapılması gerekenler konusunda yardımcı olacaktır. Ayrılma vakti geldiğinde onu bulun. Ames'e sağ salim varmanızı sağlayacaktır.*

"Ne yapılması gerekiyor? Ne olacak?"

Burnundan kan akmaya başladı.

"Kayın?"

Magekind'ı kurtarmak için bu gerçekleşmeli. Zamanla tekrar konuşacağız.

Ryia'nın gözleri irkilerek açıldı ve bağlantımız koptu. Burnunu silerken yüzü buruştu. "Oğlum... zavallı oğlum," diye ağladı. Titreyerek çekmecesine doğru koştu ve boş olduğunu görünce bir küfür savurdu. "Ben... Ona bunu yapmasına izin veremem... oğlum-"

Kapı yavaşça aralandı. Ryia omzunun üzerinden baktı ve Amatta dondu kaldı.

Ulric elinde bir yığın mektupla yavaşça içeri girdi.

Koyu renk gözleri öfkeyle parlıyor, yüzü buruşuyordu. "Ah, Ryia... ne yaptın sen?" diye hırladı.

Yutkundu ve sırtını şifonyere dayadı.

Ryia, "Amatta, git," diye emretti ama Amatta itaat etmek üzereyken Ulric onu kavradı ve duvara öyle sert fırlattı ki kafası çatladı ve yere yığılıp bayıldı.

Kayın büyüyle onu dondurmaya çalıştı ama Kral bu hamleyi önceden sezmişti. Yanında tuttuğu hançeri kadının göğsüne sapladı.

Boğuldu, acıdan ağladı, kocasının bıçağının onu delip geçtiğini görürken gözleri geniş ve ağlamaklıydı.

Görüntü bir hiçliğe dönüştü.

Hepimiz sessizdik.

"Lanet olsun," diye nefes aldı Roland.

Silas'a baktığımda titrediğini, gözyaşlarının yüzünden aşağı döküldüğünü ve iki eliyle ağzını kapattığını gördüm.

Sonra ne olduğunu izlemedim ama duydum. Silas onu Amatta'nın çılgınlıklarını duydum. Sadece bakışlarımı kaydırarak onun

o son geceye olan tepkisi.

"Pes etmeyeceksin. Kırılmayacaksın."

Buzumu aldığımı görünce gözyaşları yüzüne döküldü ve onu terk ettiğim için acı içinde feryat edişimi izledi.

Kayın gittiğine göre anılarımı çalmaya devam etmesini bekliyordum.

Ama yanılmışım.

Kaşlarım çatıldı. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da bir tür hücrede bulunuyorduk.

Kayın göğsündeki bıçak yarısından inleyerek yatıyordu.

Bu kaçtığımız geceydi. İki akşam önce ölmemişti.

Hâlâ hayattaydı.

"Bu da ne böyle?" Kayın, bağlı bileklerini işaret ederek homurdandı.

Kelepçeler... şu korkunç kelepçeler. Taktıkları daha eski bir modele benziyordu, tasarım olarak daha hantaldı ama yine de büyüğü söylebiliyordu.

"Bir süredir üzerinde çalışılan bir şey," diye yorumladı, hücresinin diğer tarafından ona yüzünü buruşturarak.

"Magekind'den gerçekten bu kadar nefret mi ediyorsun Ulric?" diye tükürdü. "Neden?"

"Şu anda her şeyden çok nefret ettiğim şey sensin, sevgili Ryia." Muhafazanın parmaklıklarını kavradı. "İnsan müsveddeleriyle yattın ve beni o çocukların kendi çocuklarım olduğuna inandırdın."

Kaşları birbirine karıştı. "Silas senindir!" diye bağırdı.

Ulric bir kahkaha attı. "Seni aptal sürtük." Kara bakışları mide bulandırıcıydı. Kayın hücresinin köşesine büzüldü ve Kral'ın zalim gülümsemesi daha da büyüdü. "Onunla bazı fiziksel özellikleri paylaştığımızı düşündüğüm için buna inanabilirdim. Ama yanlış hesaplamışsın Ryia. O mektupları okuduğum anda Silas'ın benim olmadığını anladım." Başını yana eğdi. "Nedenini biliyor musun?"

Başını salladı, ona nefretle bakıyordu. Ulric elini kaldırdı ve hafifçe yana yatırdı.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Ulric büyüsunü kaldırıp sivri kıkırdaklarını gösterince Kayın'ın gözleri dehşetle açıldı.

"Sen..." diye nefes aldı, gözleri yuvarlaktı, başı titriyordu. "Nasıl..."

"Sanırım ikimiz de sırlar saklıyorduk. O mektupları okuduğum anda Silas'ın oğlum olamayacağını anladım, eğer benim olsaydı bizim gibi bir Büyücü olacağını biliyordum. İlk başta büyümü almadığı için hayal kırıklığına uğramıştım ama şimdi benim kanımdan olmadığını bildiğim için..." Başını yana eğdi, yüzünde sadist bir sırıtiş belirdi. "Onu kıracağım, Ryia."

Hıçkırıklara boğuldu, "Ulric... *lütfe*n, o senin, yemin ederim-"

"Soruyu sor, sevgilim."

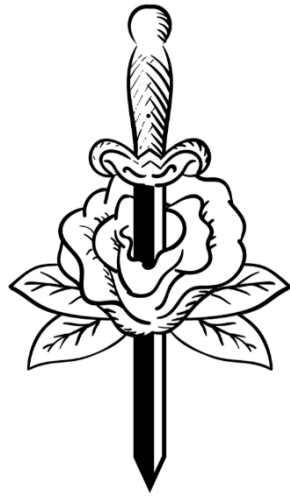
Titredi, zorlukla yutkundu. "Neden?" diye ısırdı.

Kayin'in gözleri yana kaydı ve boğuk çığlığı bedenimi ürpertti. Amatta'nın yanmış cesedi topallayarak mahzene girdi, gözleri simsiyahtı.

"Şimdi anlıyor musun, Ryia? Benim ne olduğumu biliyor musun?" "Sen..." diye soluklandı. "Sen bir büyücü müsün?"

Sırıttı, gözleri simsiyah olmuştu. "Ben bir Tanrıyım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

LENA

Ulric kolunu kaldırdı ve avucundan karanlık, gölgeli bir büyü yayıldı. Kayin sendeleyerek geri çekilmeye çalıştı ama gidebileceği hiçbir yer yoktu. Gölgeler vücudunu sararak ağzına girdiğinde boğulmaya başladı. Elleri boğazına doğru uçtu.

"Seni sevdim," diye fısıldadı Ulric, burun delikleri alevlenmişti. "Ama her şey bir yalandı, değil mi?"

Yüzü maviye dönmeye başladı, hava almaya çalışıp alamadığı için gözleri şişti.

"Sen benim sevdiğim her şeyi aldın, ben de sana aynısını yapacağım." "*Kayin*" diye tükürürken dudağı kıvrıldı.

Gölgeleri onu boğarken gözleri geri yuvarlandı ve yere yığıldı.

Her şey karardı.

Ames'e geri dönmeden önce hepimiz birkaç dakikalığına karanlıkta kalmıştık. Igon, annem ve Torrin'in küçük köyümüze girdiğini, annemin zayıf ve hamile bedenimi taşıdığını görünce hüznü gözleri büyüdü.

"Ne oldu Igon?" Osrel bastırdı, Igon'un gözleri bembeyaz parlarken bakıyordu.

Görüntüler hızla parladı. Ateş. Karanlık. Parlak, beyaz ışık ve gümüş kıvılcımlar.

"Bunu daha önce de görmüştüm," diye nefes aldı Igon. "Ama şimdi her şey anlam kazanıyor."

Etrafımı zar zor seçebiliyordum ama parlak beyaz saçlı bir kadın gücünü bir şeye, bir karanlığa doğru yönlendiriyordu. Yüzünü seçemiyordum ama sanki Igon'un yaptırdığı resimler canlanıyor gibiydi.

Bu, Yeniden Doğuş Tanrısı'nın onun gücüne maruz kaldığı anlamına geliyordu ama onu da göremiyordum.

Daha fazla titreşim ve Igon'un zihninde Silas'la yeniden buluşmamı nasıl gördüğünü izledik.

Kendi ölümüne tanıklık ettiğini gördük.

Igon yutkundu. "O kız... Tanrılarım." Beyaz ışık soldu ve kulesinden bana bakarken altın rengi bakışları sertleşse bile hiç değişmedi. "Büyük bir savaş yaklaşıyor. Bundan altı yıl sonra."

İmgelemde Vicsin bize doğru koşuyordu, arkasında genç Merrick ve Elowen vardı, kuzenlerini yıllar sonra ilk kez gördükleri için ağlıyorlardı.

"Bildiğim her şeyi ona öğretmeliyim," diye mırıldandı Igon. "Zamanı geldiğinde bunları bir araya getirebilmeli. Güvende tutulmalı."

Kaşlarım düştü ve son görüntüler hızla geçti.

Arkadaşlarım düşük yapmamı ve Torrin'in ateşimi aldıktan sonra bana yardım etmesini izlediler.

Yıllar boyunca nasıl antrenman yaptığımı, güçlendiğimi ve Silas'ın bir karısı olduğunu keşfettiğimde arkadaşlarımla beni nasıl izlediğini anlatan hızlı bir montajdı.

Torrin ve beni gölde hararetle öpüşürken görebiliyorlardı ve bir sonraki an, ertesi gün gittiğinde yaşadığım paniği görebiliyorlardı.

Igon'la son anlarımı izlerken gözlerim doldu... bana Torrin'i gönderenin kendisi olduğunu söylediğinde.

Igon yüzünü buruşturdu. "Zorlamak doğru kelime değil. Kesinlikle tavsiye edilir," dedi temkinli bir şekilde. "Ruh Bağının kim olduğu biliniyor, Lena. Torrin değil."

Ellerim masasına kenetlenmiş halde titrek bir nefes verdim. "Ames onun eviydi, benim değil. Sonunda kiminle birlikte olduğumu bu kadar önemsiyorsan, ayrılmayı önerdiğin kişi *ben olmalıydım*." İnanmayarak başımı salladım. "Prens evli. Ruh bağının kim olduğu önemli değil!"

Merrick ve benim birlikte yemek masamızı kurmamızı izlediler, sadece dışarı fırladılar ve Otacian ordusu saldırırken kaosa tanık oldular.

Yere atılışımı, beni öldürmek üzere olan adamın gözleriyle karşılaşmamı izlediler.

Silas'ın gözleri imgelemde genişledi.

"Lena?" "Silas," diye nefes aldım.

Bir kez daha Rozavar Dağı'na geri dönmüştük. Görüntü bölündüğünde, o ıssız odayı tekrar gördüğümüzde, nefesim kesildi.

Kayın orada oturuyordu. Teni beyazdı, mürekkep gibi siyah damarlar etinin etrafında dönüyordu. Örümcek sembolü alına kazınmıştı ve simsiyah gözleri hiçliğe bakıyordu.

Silas annesini o halde görünce hıçkırıklara boğuldu. Ama sonra hızla göz kırpmaya başladı ve yumruklarını sıktı.

O Hayır daha uzun giydi Manşetler, Çünkü o
oldukontrollü tarafından büyücü. Gölgelelerin Efendisi.

Aldatma Tanrısı.

Ulric.

O safir gözler geri dönene kadar gözlerini tekrar tekrar kırıştırdı.

Panikle gözlerini kapatıp aramaya başladı.

Lena... Yapacak işlerimiz var.

Benim ve Kayin'in tüm konuşmasını izledik ve bağlantımız koptuğunda, siyah kan öksürerek iç çekti. Gözlerini tekrar kapattı, ancak bu sefer kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

Kurtar onları. Gerekirse Aleyda'ya yalvarıp yakarın. Ama lütfen, onları kurtarmalısın.

Kayin daha fazla kan öksürdü, bunu yaparken küfretti ve gözleri o simsiyah haline geri döndü. Tekrar dondu kaldı, bir heykel gibi oturmaya devam etti.

Çalan son anılar hızlıydı ve Prens ile son birkaç ayda nasıl yakınlaştığımızı gösteriyordu.

Merrick bunu öğrendiğinde, Erabella'nın tam da ağlamaya başladığı anı gördüler.

Silas ve beni tartışırken gördüler. Kavga ettiğimizi gördüler.

Bizi öpüşürken gördüler. Çadırda. Faltrun'da. Uyanış Vadisi'nde.

Burada, Nereida'da.

Ve sonra pentagramın parıltısı kayboldu, çevremiz bulanıklaşarak su altı odasına geri döndü.

Kismet, Valter ve din adamları korkudan donakalmışlardı. "Vay anasını," diye soludu Dani. "Ulric Aldatma Tanrısı."

"Kayin yaşıyor," diye nefes aldı Torrin. "O bir ölümsüz ama bir şekilde hâlâ orada."

Era'nın ağlamaklı bakışları önce Silas'a, sonra da benimkilere kaydı. "Siz... siz ikiniz..." diye fısıldadı, geri çekilerek. "Aman Tanrım. Ben bir aptalım."

Suçluluk dolu gözlerim kendi yaşlarıyla doldu. "Era," diye başladım, ona doğru yürürken. "Çok özür dilerim-"

Yüzüme bir tokat attı ve Silas onun bileklerini yakaladı. "Bana kız," diye ısrar etti. "Ona değil."

Bakışları bana kaymadan önce yüzü küçümsemeyle çarpıldı. "Seni arkadaşım olarak görüyordum," diye tükürdü dudaklarını kaldırarak. "İkinizin de canı cehenneme."

Elimi acıyan yanağımdan indirdiğimde, hışımla odadan çıktı ve kendisi de koridoru terk etti. Gözlerim Merrick'e kaydı.

Empath onu takip etmek için ayrılırken başını salladı.

Silas'a dönerken utancımı yuttum. Gözleri hâlâ kocaman ve kızarıktı. "Sen iyi misin?"

"Ben... Düşünmek için bir yere gitmeliyim," diye fısıldadı ve sonra koridordan çıktı. Viola kolumu tuttuğunda onu takip etmeye başladım.

"Bu yüzden onu kurtardın, bu yüzden ona bu kadar kolay güvendin." Alnını tuttu. "Tanrım, Lena. Bunca zamandır bunu bizden sakladığına inanamıyorum."

Gruba döndüm ve herkesin kocaman açılmış gözlerine baktım.

Roland, "Birkaç gece önce öğrendim ama her şeyi görmek hâlâ çılgınca," diye ekledi.

"Biliyor muydun?" Elowen ona sordu, sonra gözlerini Torrin'e çevirdi. "Sen ve Merrick gibi mi?"

Dani yüzünü buruşturarak elini kaldırdı. "Ve ben."

Viola ona doğru döndü ve Büyücü ona özür dileyen bir gülümseme verdi.

"Hepinize yalan söylediğim için çok özür dilerim. Kolay değildi... Sadece nasıl olduğunu biliyordum.

ses çıkarırdı."

"Demek onu biz gençken tanıyordun..." Hendry seslendi.

"Yaptım." Zayıfça gülümsedim. "Aslında bana sen ve Edmund'un küçüklüğünüzden bahsetti. Nasıl en iyi arkadaşları olduğunuzu anlattı."

"Bu çok çılgınca," dedi Edmund. "Yani, ikinizin arasında hep garip bir kimya hissettim ama-"

"Merrick bunu anladı ve hiçbir şey söylemedi..." Elowen fısıldadı.

İçimi çektim. "Benim ve Silas'ın geçmişinin şaşırtıcı olduğunu biliyorum, olayları ele alış biçimimden de gurur duymuyorum. Ama Kraliçe'yi öldürenin Kral Ulric olduğu gerçeğine odaklanmalıyız... onun gerçek bir Tanrı olduğu gerçeğine." Kayın'ın kolyesini yerden alıp tekrar boynuma taktım. "Otacia'dakileri ona sırt çevirmeye ikna etmek için bu çok önemli olabilir."

Roland kollarını kavuşturarak, "Tabii bize inanırlarsa," dedi. "Burada ilk elden gördük ama sadece bize söylenmiş olsaydı böyle bir şeye inanmakta güçlük çekerdik."

"Eğer Silas'tan geldiyse-"

Hendry açıkça, "Krallık onu bir hain olarak görüyor," dedi. "Zihinlerimizi çarpıtmak için büyü kullandığını, Silas'ı kontrol ettiğini ve tacı kendin için istediğini bile düşünebilirler."

"Bu çok saçma."

"Öyle ama Otacia'da işler nasıldır bilirsin. Prens babasına ihanet edip Büyücülerin tarafına geçtiğine göre, şimdi nasıl bir hikaye uydurulduğunu ancak hayal edebilirim."

"Ailelerimiz," diye fısıldadı Roland, sesi titreyerek. "Tanrılar, onları oradan çıkarmalıyız."

"Amatta bir insandı ama onu Ulric yetiştirdi." Edmund'un gözleri karbonado koluna kaydı. "Hortlak'ın büyüünün dokunduğu insanların öldüğünü sanıyordum, hepsi bu mu?"

Bir din adamı benim yerime cevap verdi. "Eğer Hortlak'ın büyüü dokunmuşsa -onun yarattıklarından biri- evet. Ama bir büyücü istediği herkesi diriltebilir."

"Anılarda boşluklar vardı." Rahibe seslendim. "İgon'un erken yaşamına dair hiçbir şey görmedik ve sanki arada bir bulanıklık varmış gibi geldi."

"Evet," diye cevap verdi din adamlarından biri ciddiyetle. "Görünüşe göre bunlar görünmeden kalmasını istedikleri anılar. Bu büyüü engellemek için önlem almış olmalılar."

İnledim ve burun kemiğimi sıktım. "Kahrolası kahinler."

"Ve Kayin-Ryia-O Otacia'da, o büyücü piç tarafından tuzağa düşürüldü." Torrin yumruklarını sıktı. "Onu kurtarmak zorundayız ama nasıl?"

"Nasıl iletişim kurabildi? Senin kanınla bile..." Ben başladım. "Dani, onun ve Kayin'in yaptığı büyü hakkında bir şey biliyor musun?"

Din adamlarından biri öne çıktı. "Buraya yazdım."

Dani'ye parşömen parçasını uzattı ve Büyücü sembolleri inceledi. "**Coniungere,**" diye mırıldandı. "Bir hortumlama büyüü." Gözleri yukarı kaydı. "Bu **Potestas Verae Maleficis**'te listelenmemiş. Böyle bir şeyi nereden öğrendikleri hakkında hiçbir fikrim yok."

Kismet, "Lucretia ile derhal konuşmam gerekiyor," diye ısrar etti. "Haklıydınız Yüce Efendimiz. Çok uzun süre rahat içinde yaşadık. Gördüklerimizi görünce..." Ürperdi. "Onun gücü bir veba. Her şeyi ele geçirmeden önce yok edilmesi gereken bir bela."

Hepimiz geçitten geçtik ve tapınağın ana alanına geri döndük. Silas'ı gören olup olmadığını sordum ve bana içeride olduğu söylendi.

kutsal alan.

İçeri girdiğimde Silas'ın banklardan birinde oturduğunu ve başını ellerinin arasına gömdüğünü gördüm.

Yavaşça yanına gittim ve elimi sırtına koyarak yanına oturdum. "Tüm bunlar büyük bir şok," diye fısıldadım. "Tahmin ettiğimden de kötü."

"Öyle." Ellerini yavaşça indirdi. "Ulric... o bir büyücü. O lanet olası bir Tanrı." Silas başını salladı. "Bunca zamandır anneme zarar verdiğini düşündüklerimi katlediyordum -seni incittiklerini- ve meğer onlar iyi insanlarmış. Meğer başından beri kötü olanın etkisi altındaymışım. Bunca zamandır onun emirlerini yerine getiriyormuşum." Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. "Ben... Ben her şeyi berbat ettim."

"Bunu tahmin edebilmenin hiçbir yolu yoktu Silas. Mümkün değil."

"Bunu görmeliydim... acımasızlığından bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydim." Yüzünü bir kez daha avuçlarının içine gömdü. "Zavallı annem... benden çok utanırdı."

"Hayır." Yüzünü ellerimin arasına aldım ve bana bakmasını sağladım. "Seninle çok *gurur* duyardı. Katlandığın onca şeyden sonra, sana onca şeyden sonra, doğruyu yanlışla tercih ettin. İyiye kötüye tercih ettin. Zoru kolayla tercih ettin."

"Yanlış seçim yaptığım pek çok zaman oldu, Lena."

"Hepimiz hatalar yaptık."

"Hiçbiri benim gibi değil."

"Hiçbiri senin katlandıklarına katlanmadı," dedim sertçe ve onu öptüm. "Eğer yaptıklarını affedebiliyorsam ve seninle gurur duyuyorsam, Ryia'nın da -Kayın- duyacağını biliyorum. Bunu biliyorum."

Bir süre sessiz kaldı.

"Türünüzden pek çok kişiyi öldürdüm... Büyükbabamı öldürdüm." "İgon biliyordu, Silas. Seni affetmesinin bir sebebi vardı."

Gözleri çaresizlik içinde benimkilere baktı. "Onu nasıl kurtarabiliriz? Onu nasıl... *düzeltebiliriz?*"

"Bilmiyorum." Elim kalçasında gezdirdim. "Ama benimle konuşabilmesi, onu soktuğu trans halinden kurtulabilmesi iyiye işaret."

"Bu, öldürdüğümüz tüm kuklaların... orijinal ruhunun hala içlerinde hapsoldüğü anlamına mı geliyor?"

İgon'un o halini düşündüm, acımı yutkunarak. O da orada mıydı? Onu kurtarabilir miydik? "Sanırım bunun anlamı

hayata tam anlamıyla geri döndü."

Silas ellerini yüzünde gezdirdi. "Sorun ki, Ulric tek büyücü."

"Bir tür cevap olmalı... bulabileceğimiz bir şey," diye ısrar ettim usulca.

"Ama bu başka bir gün endişelenmemiz gereken bir şey."

Silas yere bakmaya devam etti. "Sana her zaman layık olamadım."

Tam itiraz edecekken bir ses kafamı doldurdu.

"Lena."

Kafamın içinde Kayin'in sesini duyunca tüm vücudum sarsıldı. Silas dik oturdu, kaşları gerilmişti.

"Kayin," diye nefes aldım. "Ryia."

Burnunun içinden güldü. *"Demek sonunda gerçeği biliyorsun,"* mırıldandı.

"Bu iyi bir şey."

"Annem seninle mi konuşuyor?" Silas fısıldadı.

Fazla zamanımız olmadığını biliyordum. "Bana ne yapacağımı söyle," diye bastırdım. "Seni nasıl kurtaracağımı söyle."

"Gelecekte çok fazla acı var. Ve size vermeme izin verilmeyen cevaplar var. Onu durdurmak için bunları kendiniz bulmalısınız."

Kaşlarım çatıldı ve sinirli bir iniltiyi bastırdım. "Yönlendirilmeye ihtiyacım var.

Sadece nereye gideceğimi söyle."

"Ravaiana Tapınağı." Hıçkırıklara boğuldu. *"Keşke her şey daha farklı olabilseydi."*

Kalbimin temposu hızlandı. "Bu da ne demek oluyor?" "Lena, annemle mi konuşuyorsun?" Silas sabırsızca sordu.

"Silas'a söyle... onu çok sevdiğimi söyle," diye ağladı. "İçine atıldığı cehennem için üzgün olduğumu söyle. Onunla gurur duyduğumu, çok gurur duyduğumu söyle."

"Kayin-"

Bağlantının koptuğunu hissettim, sessizliği hissettim. "Lanet olsun," diye homurdandım.

"Lena."

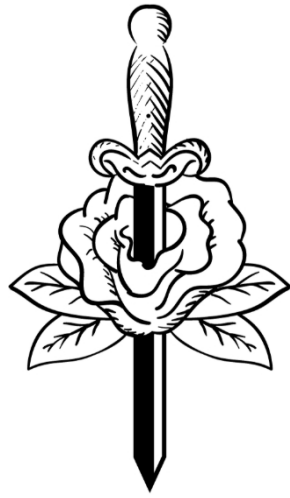
Silas'a döndüm, yüzünde kırık bir ifade vardı.

"Seni çok sevdiğini ve yaşadıkların için çok üzgün olduğunu söylememi istedi." Yanağını avuçladım, ikimizin de yüzü buruşmuştu. Dudaklarını usulca öptüm, sonra gülümsedim. "Ve seninle gurur duyduğunu söylememi istedi."

Ağlamaya başladı. "Hayır, aslında öyle hissetmiyorum."

Gözyaşlarını öptüm, yüzündeki yara izini okşadım. "Biliyor. Az önce bana öyle söyledi, yemin ederim." Gözlerim onunkilere dikildi. "Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

MERR CKI

I Tithara Tapınağı'ndaki birçok balkondan birine çıktım ve sonunda Era'yı buldum, elleri beyaz korkulukları sıkıca kavramıştı. Onun hissettiği ihanet, acı ve şokun her zerresini hissettim. Dayanılmaz derecede nahoş bir duygu olduğu için kapatmak istedim ama eğer beni

kararmış gözleri, beni yeteneğimi kullanırken görseydi, anladığımı bilirdi. "Era," dedim usulca, koluna dokunarak. Omuz silkti.

"Biliyordun." Bana dönüp bakarken sesi boğuk çıkıyordu, serbest bırakılmamış gözyaşları dökülmek için yalvarıyordu. "Bunca zamandır biliyordun. Vadi'de olan her şeyi... Suçlu hissettiğin için mi yaptın?"

"Ne?! Tabii ki hayır." Ellerini ellerimde kavradım ve çekmeye çalıştığında, tutuşumu sıkılaştırdım. "Bunu sır olarak saklamak için büyük çaba sarf ettim, özellikle de senden."

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve dudağını ısırды, okyanusa bakarken gözyaşları sonunda taşıtı, güneş ışığı dalgaların üzerinde parıldıyordu.

"Sana daha önce orada kapana kısıldığımızda, sadece karşılıklı bir anlaşmayı değil, *gerçek* bir şeyi hak ettiğini söylemiştim."

Mizahsız bir kahkaha attı. "Ve, ne?" O güzel kahverengi gözleri benimkileri yaktı. "*Seni* hak ediyor muyum?" Bana şüpheli bir ifade verirken ellerini çekti. "Sen nasıl Silas'tan daha iyi olabilirsin ki? Benimle yatmışken Viola'yla kalmaya devam etmek?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Uyanış Vadisi'nde birlikte geçirdiğimiz zamanı, onun altımda kıvranışını, adımın inleyişini hatırlarken derin bir nefes aldım.

Gerçek şuydu. Era ve ben birkaç saatliğine Uyanış Vadisi'nde değildik.

Kırk üç gün boyunca oradaydık.

Kaçabileceğimizden emin değildim. Günler geçtikçe, yakınlaştıkça ona olan hislerimi daha fazla inkâr edemiyordum. O da inkar edemezdi.

Ama nihayet serbest bırakıldığımızda, birbirimizle geçirdiğimiz onca zamandan sonra, soğuklaştı, uzaklaştı. Bunun için suçluluk duyduğunu biliyordum, Prens'in önce evliliklerine ihanet ettiğini bilmiyordu.

Kollarını kavuşturdu ve yüzünü bir kez daha denize döndü. "Hepiniz aynısınız," diye mırıldandı.

Durakladım, sonra elimi sırtının küçük kısmına koydum. "Sen benim gibi sadakatsizdin," dedim sessizce. "Kime aşık olacağına engel olamazsın, yanlış olsa bile. Onlara sahip olamasan bile."

"Sana aşık değilim," diye öfkeleni.

Böyle anlarda yeteneğim için minnettar oluyordum.

"Yalan söylediğin zaman anlarım, Erabella," dedim arkasından usulca kulağına.

Yavaşça arkasını döndü ve beni sertçe itmeden önce tereddüt etti. Tökezleyerek geri çekildim ve beni tekrar iterken ağladı. Göğsümü defalarca yumruklamaya başladığında onu durdurmadım, bunu yaparken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Bana defalarca vurduktan sonra sonunda gözyaşlarına boğuldu ve ben de onu kendime çektim. Kollarımda ağladı ve elimi yatıştırıcı bir hareketle sırtında gezdirdim.

"*Bana* aşık değilsin," diye göğsüme doğru ağladı.

"Evet, evet, öyleyim," diye onu temin ettim ve başının tepesini öptüm.

"Balodan hemen önce Viola ile ilişkimi bitirdim."

Burnunu çekti ve başını bana doğru kaldırdı. "Sen mi yaptın?"

Başımı salladım. Başını daha da geriye yasladı, koyu sarı gözleri benimkilerin arasında gidip geliyordu. Dudağı titredi. "Neden?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun, neden? Sevdiğim sensin." Elimini saçlarının arasına kaydardım ve yüzü buruştu. "İsteddiğim sensin," diye fısıldadım. "Bunu biliyor olmalısın."

"Eğer beni sevseydin," sesi kırıldı, "bana söyledin. Bunun benim için ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun? Bir fikrin var mı?"

Gözlerimin hâlâ kararmış olduğunu biliyordum. "Nasıl hissettiğini *çok* iyi biliyorum Era. İşte bu yüzden beni öldürüyor. Bu hatayı yapmış olmak beni öldürüyor." Başının tepesini tekrar öptüm ve dudaklarımı bir süre orada tuttum. "Sana yardım etmekten çok zarar vereceğimden endişelendim. Ama bu bir mazeret değil. Sana söylemem gerekirdi."

"Balodan ayrıldığımda beni bulduğunda, Silas ve Lena arasında bir şeyler olduğunu nihayet fark ettiğimde, yine de bana söylemedin."

Sırtını okşadım. "Belki ondan hoşlandığı için mutlu olursun diye düşünmüştüm... çünkü bu benimle olabileceğin anlamına geliyordu." arasında titriyordu. "Lena için bana yalan söyledin."

Era'yı daha iyi görebilmek için kaşlarımı çattım. Ağlamaklı kahverengi gözleri benimkilere dikilmişti.

Kıskançlık.

"Lena'yı seviyorum, Era. Seviyorum."

bir alay ifadesi belirdi ve kollarını sıkıca kavradığımda dönmeye yeltendi.

"Ama ona karşı hissettiklerim, platonik de olsalar, sana karşı hissettiklerimle *kıyaslanamaz* bile. Yakınından bile geçmiyor."

"Onu sen seçtin, tıpkı Silas'ın yaptığı gibi. En tatlı şeyleri söyleyebilirsin ama günün sonunda yaptıkların bana tam olarak benim hakkımda ne hissettiğini gösterdi." Kollarını çekti ama ben yine de onu sıkıca tuttum. "Şimdi bırak beni," diye hırladı.

"Güveninizi yeniden kazanmak için ne yapabileceğimi söyleyin, ben de yapayım. Bana bağırın, vurun, bana ne isterseniz yapın. Ama beni dışlama." Ellerim onunkilere doğru kayarak bileklerini sıkıca kavradı. "Bana bir şey sor, doğru olup olmadığını anlayacaksın. Sana bu gücü Vadi'de gösterdim. Bunu yapabileceğimi hiç *kimseye* göstermedim."

"Bırakın beni!" diye bağırdı.

"Hayır! Beni yine dışarıda bırakma!" Sesim kesildi. "Lütfen, Era. İstemiyorsak artık sahip olduklarımızı saklamak zorunda değiliz. Gitme."

Ondan hissettiğim duygulardan nefret ediyordum. Beni sevdiğini bilsem de, başka bir duygu yadsınamazdı... o kadar güçlüydü ki hepsini bastırıyordu.

Kızgınlık.

"Senin ve benim *hiçbir şeyimiz* yok," diye öfkeleni. "Hiçbir şey, Merrick." Ve bunda ciddiydi.

Ne diyeceğimi bilemez halde ve göğsümde bir acıyla sonunda onu serbest bıraktım.

Sarsılarak uzaklaştı ve tapınağa geri dönmeden önce donakaldı.

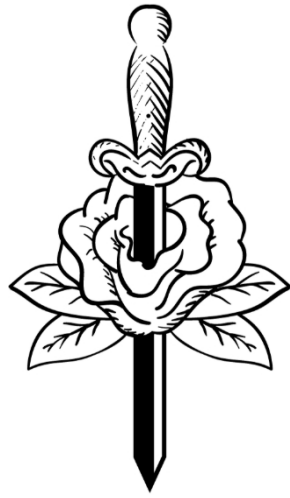
Ona söylemeliydim. Yalnızca bir aydan fazla bir süre geçmesine rağmen bunu bir sır olarak saklamıştım. O kırk üç gün boyunca bana kendisiyle ilgili o kadar çok şey anlatmıştı ki, ben de ona kendimle ilgili kimsenin bilmediği şeyler söylemişim.

Ve şimdi her şeyi mahvetmişim... Lena için.

Siktir!

Titreyerek balkon korkuluklarına tutundum. Bunu nasıl bu kadar berbat edebildim?

OceanofPDF.com

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

S LASI

Lena duvardaki gravürleri inceliyor, ben banktaki yerimden onu izlerken bir başka tuhaf metni daha çözüyordu.

Zihnim hala dönüyordu. Annem hayattaydı. Yani, kısmen.

Ve babam... Kıtaya musallat olan yaratıkların sorumlusu oydu. Bu çok mantıklıydı. Elbette büyücüleri krallığa canlı getirmek istiyordu, ama onları krallığımızda infaz etmek için.

bir ordu kuruyordu. Nasıl bu kadar kör olabildim?

O ve annemin her ikisinde de büyü vardı... bu da eğer onun oğlu olsaydım, benim de bir Büyücü olacağım anlamına geliyordu. Peki annem neden onun oğlu olduğum konusunda bu kadar kararlıydı?

Benimle nasıl gurur duyabilirdi ki? Lena'ya inanıyordum, annemin ona bu sözleri söylediğine inanıyordum ama imgelemelerinin ona hatalarımın boyutunu göstermiş olmasına imkân yoktu.... eğer göstermiş olsaydı kesinlikle böyle hissetmezdi.

Lena tebeşiri yere bırakırken iç geçirdi, kelimelere kaşlarını çattı.

Ayağa kalktım ve ellerim ceplerimde ona doğru yürüdüm.

ARINMA, TIPKI BABASININ YAPTIĞI GIBI DENGİYİ SAĞLAYACAKTIR.

GÜCÜ , YARIK KAPANACAK.

"Tıpkı babasının yaptığı gibi," diye mırıldandım.

"Denge... Azrae."

Kaşlarımı çattım. "Yani Arınma Tanrıçası Azrae'nin kızı mı?" "Öyle görünüyor," diye fısıldadı, tam o sırada Empat içeri daldı, Yüzü öfkeyle buruşmuştu.

"Sorun ne?!" Lena ayağa kalkarak sordu.

"Bu yükü bana yüklemeniz doğru değildi... bu sırrı!" diye tükürdü.

"Merrick," dedi dikkatle. "Bilmeni hiç istemedim. Her şeyi ele veren şey senin lanet olası hediyen."

"Era harap oldu." Gözleri kararmıştı, yaşlar parlamaya başlamıştı. "Ona yalan söylediğim için çok incindi. Senin için." Dikkatini bana çevirdi, dudağı kıvrılmıştı. "İkiniz için de."

Lena'nın dudağı titredi. "Çok üzgünüm, Merrick."

"Nerede o?" Ben sordum. "Onunla konuşmam gerek."

Merrick alay etti. "O konuda iyi şanslar. Bu tapınağın içinde bir yerlere kaçtı."

Yirmi dakika sonra Era'yı koridorlardan birinde duvara yaslanmış, dizlerini göğsüne çekmiş bir halde buldum.

"Konuşmak istemiyorum," dedi sessizce, kahverengi gözleri kucağına yapışmıştı.

"Era..." Yanına kaydım ve başımı duvara yaslayarak iç geçirdim. "Çok fazla şeyi berbat ettim. Tüm yanlış kararlarımın çapraz ateşinde kaldığın için üzgünüm."

Alay etti ve ben de başımı ona doğru çevirdim. "Neden beni geride bırakmadın?" diye sordu ellerini yere koyarak. "Neden kaleden ayrılmadan önce benden kurtulmadın?"

"Senden kurtulmak mı?" Başımı salladım. "İster inan ister inanma, seni seviyorum Era."

Kuru bir kahkaha attı ve ben de elimi uzatıp onunkini tuttum. "Lena tekrar hayatıma girdiğinde ne hissedeceğimi bilemedim. O benim ilk aşkımdı-"

"Evet, her şeyi gördüm, hatırladın mı?"

"Parçalar gördünüz, evet. Ama hiçbiri onunla ne kadar yakın olduğumuzun hakkını vermedi." İçimi çektim. "Seni asla geride bırakmazdım, bir, çünkü seni seviyorum, iki, çünkü Kral'ın sana ne yapacağını bilmiyordum. Güvende olmanı istedim."

"Evet, bu yolculuk gerçekten çok güvenliydi. İyi iş çıkardınız, Majesteleri."

Elim hâlâ onunkinin üstündeydi. "Bu durumda iyi adam olmadığımı biliyorum Era. Sana sadakatsizlik ettim."

Gözlerinde bir şey kıpırdadı, ne olduğunu anlayamadığım bir şey.

"Aldatmadan önce bile iyi bir koca değildin," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Başparmağımı elinin arka tarafında gezdirdim. "Bunca zaman benden daha iyisini hak ettin."

"Evlendiğimizde birbirimize aşık değildik ki," dedi gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. "Bunu biliyordum. Ama '*Beni tanırsa belki beni sever*' diye düşünmüştüm ama kalbin... çoktan başkasına ait olmuştu."

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Mükemmel bir eş oldun," diye ısrar ettim.

Başını salladı, elini başını ve kollarını kaldırdığı dizlerine yaslariken kaşları daha da çatıldı.

"Gerçekten, Era. Ben sadece... yaşadığım her şey kafamı allak bullak etti." Ellerimi kucağıma sıkıştırdım. "Lena'yla hissettiklerimi bir daha asla hissetmek istemedim. O düzeyde bir yakınlık arzulamadım. Çünkü onu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyordum."

Birkaç sessiz an geçti. "Sırtına ne oldu?" diye sordu sessizce. Bir anlık sessizlikten sonra başını kaldırdı, kahverengi gözleri acımasızdı. "Sana ne olduğunu anlat bana Silas."

Kalp atışlarım hızlandı ve dirseklerimi dizlerime dayamak için bacaklarımı kaldırdım. "öldürmeye geldiğinde duygu gösterdiğim her an Kral beni yenerdi. Ne zaman merhamet, empati ya da korku göstersem. Bana aylarca işkence etti."

"Ve... işe yaradığını hissettiniz mi?"

Nefes aldım, sonra nefes verdim. "Ceza olarak bana tecavüz ettirene kadar insanlığımı kaybetmemiştim."

Gözleri parladı, bacakları tekrar yere indi.

"Tutsak olarak tuttuğu üç adama bunu yaptırdı. Aylarca her hafta." Ne kadar zor olsa da göz temasını sürdürdüm. "Kendimi kaybettim, Era. Ben... Ben her zaman böyle değildim. Eskiden düzgün bir adamdım." Onun parlak gözlerini görünce yutkundum. "Sanırım bu başıma hiç gelmemiş olsaydı... Sanırım seni hak ettiğin gibi sevebilirdim. Sanırım açık olabilirdim, sana geçmişimi anlatabilirdim. Hayatıma devam edebilirdim.

"Ama gerçek ben gibiydim, tüm o ölümlerden, işkencelerden, tecavüzlerden önce var olan Silas..." Dudağımı çiğnedim. "Onu o kadar derine gömdüm ki artık var olduğundan bile emin değildim."

"Ve sonra onu gördün," dedi Era sessizce.

Başımı salladım, parmaklarım yere vuruyordu. "Ve sanki bu versiyonlarım savaşıyor gibiydi. Gerçek ben geri dönmek istedi. Ama acıtıyordu... O olmak acıtıyordu..."

Gözlerimden akan yaşlara engel olamadım ve bakışlarım yere düştü, bunun için kendimi zavallı hissettim.

Şimdi elini benimkinin üzerine koyan Era'ydı. "Bunu yaşadığın için çok üzgünüm."

"Seni incittiğim için özür dilerim. Yalan söylediğim için üzgünüm. Sen çok daha fazlasını hak ediyordun. Gerçek bana sahip olmayı hak ediyordun." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Bence onu severdin."

"Seni olduğun gibi sevdim," dedi sessizce. "Bu kadar kapalı olmandan hoşlanmadım... bu kadar soğuk olabilmenden hoşlanmadım. Ama yine de seni sevdim. Beni ailemden kurtardın. Bunun için her zaman minnettar olacağım." Eli kayıp gitti. "Ben... Tüm bunlara alışmak için zamana ihtiyacım var."

"Anlıyorum," diye fısıldadım.

Şakaklarını ovuşturarak yüzünü buruşturdu. "Sakıncası yoksa şimdi yalnız kalmak istiyorum."

Başımı salladım, sonra da ona ihtiyacı olan alanı sağlamak için ayağa kalktım.

Arkadaşlarım -çünkü evet, hepsini arkadaşım olarak görüyordum- döndüğümde bana, Lena'ya karışık yüzlerle baktılar. Era orada değildi; biz ayrılana kadar yalnız kalmak istiyordu.

Bakışlarımı adamlarımın üzerinde sabitledim. "Hepinize yalan söylediğim için özür dilerim."

Edmund gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Olma dostum. Yani, bu mantıklı." Gözleri Lena'ya kaydı. "Neden fikrini değiştirdiğin anlaşılıyor."

"Her zaman kıcıma tekmeyi basmak istemene şaşmamalı," diye alay etti Roland, yüzünde yarım bir gülümseme belirerek.

Yıllar sonra ilk kez ona gülümsedim. Bana bakarken onunki de şok içinde düştü.

Ondan özür dilemem gerekiyordu, sadece son zamanlarda gördüğüm muamele için değil, yıllarca süren kırgınlığım için de.

Hendry'ye baktım, o da mutlu bir ifade takınmıştı. "Eski gördüğüme sevindim." Gözlerinde bir parıltı gördüğüme yemin edebilirdim. "Onu özledim."

Dudaklarımı emdim çünkü beni duygusal hissettirdiği için ona lanet olsun. Roland'a tekrar baktım.

"Seninle konuşabilir miyim?"
Gözlerini kırıştırdı. "Evet. Tabii ki."
Lena'ya döndüm ve elimi kolunda gezdirdim. "Ben dönene kadar ileriye dönük planlarımızı konuşmak için bekleyin."
Başını salladı, gülümsemesi cesaret verici ve gözleri nazikti.

Roland ellerini ceplerine soktu, tapınağın dışındaki bankta yanıma otururken bacakları gergin bir şekilde zıplıyordu. Sıcak yaz havası kahverengi saçlarını karıştırarak yanımdan geçti.

"Özür dilerim," dedim sessizce.
Kaşları birbirine çatıldı. "Ne için? Neden kızgın olduğumu anlıyorum. Senin aşkınla yakınlaştım-"

"Sana nasıl davrandığım için... *sonra*," diye araya girdim.
Kaşları kalktı ve bana utangaç bir gülümseme sundu. "Sorun değil Silas."
"Hayır." Başımı salladım ve yüzümü ona döndüm. "Gerçekten değil."
Tereddüt ettim ama sonra ona her şeyi anlattım. Ona o zamanki karışık duygularımı anlattım.

Ona birçok dayaktan bahsettim. Ve sonra... Ona tecavüzü anlattım.
"Tanrım..." Roland hikâyemi bitirdikten sonra gözleri yaşlarla dolup taşarak nefes aldı. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Bana ne olursa olsun, sen benim arkadaşımydın. Birine ihtiyacım olduğunda yanımdaydın. Bunun için sana hiç teşekkür etmedim. Zalimliğimi hak etmedin."

Yanakları kızardı ve ensesini ovuşturdu. "Bana karşı zalim değildin." Dudağının kenarı yukarı kalktı. "Sen bir pisliktin."

Yüzümde küçük bir gülümseme oluştu ama hemen kayboldu. "Neden benim yanımda kaldın?" Gözlerim onunkileri ararken sordum. "Sana yaptığım onca şeyden sonra mı?"

Omuz silkti. "Sadece bir tür kimlik krizi yaşadığınızı düşündüm. Bunu sana karşı kullanmayacaktım."

"*Yıllar* sonra mı?"

Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Yıllar sonra bile... Bunun senin... belki de erkeklerden hoşlandığın ve baban yüzünden bunu kabul etmek istemediğin için olduğunu düşünmüştüm. Ama sen ve Lena? Babanın sana yaşattıkları mı? I

bunların hiçbirini tahmin edemezdim." Başının arkasını ovuşturarak iç çekti. "Onunla yakınlaştığım için özür dilerim."

"Olma. Buna ihtiyacı vardı. Bunu hak ediyordu. Ve muhtemelen senin de vardı."

Alt dudağını dişlerinin arasından geçirirken gözleri yere düştü. "Onunla flört etmeme kızmanın nedeninin *ona* ilgi göstermemi kıskanman olduğunu sanıyordum." Homurdandı ve bana mahcup bir gülümseme verdi. "Her şeyi yanlış anlamışım. Doğru ama yanlış bir şekilde."

Omuzlarım çöktü ve başım öne . "Gerçekten üzgünüm Roland." "O özel biri," dedi sessizce, dudaklarının kenarları kalkmıştı.

"Öyle." Tekrar ona baktım. "Ben sadece... Umarım yeniden arkadaş olabiliriz," dedim içtenlikle. "Ben kırık bir insanım. Ama gerçekten daha iyi olmaya çalışıyorum."

Gözleri çakmak çakmak oldu. "Seni her zaman arkadaşım olarak gördüm." Gülümsemesi yumuşadı. "Ayrıca, hepimiz biraz kırıldık."

"Ravaiana Tapınağı'na gitmemiz gerekiyor. Kayın mabette benimle konuştu," dedi Lena yumuşak bir sesle. Herkes ona baktı. "Kayın'i geri getirmek için bir büyücüye ihtiyacımız olacak... belki... emin değilim." Başını iki yana salladı. "Ama belki orada bazı cevaplar bulabiliriz."

"Peki ya ?" Torrin sordu. "Ondan sonra nereye gideceğiz?"

"Faltrun ve Forsmont'takileri Ulric hakkındaki gerçekler konusunda uyarmamız gerekiyor."

Herkesin bilmesi gerekiyor," dedi Dani.

"Yani oraya ışınlanacak mıyız?"

Elowen sordu.

Lena bunun üzerine düşündü. "Işınlanmak çok fazla enerji gerektirir. Tapınağa ulaşmak birkaç günümü alır ve ben oraya bir an önce varmak istiyorum."

"Ben gidebilirim," diye teklif etti Dani. "Ayrıca, kardeşimi özledim. Forsmont'ta durabilirim, sonra da Faltrun'da. İstersen dağa da gidebilirim."

Valter koridordan, "Ben de ," diye araya girdi.

"Ne?" Lena onunla yüzleşmek için dönerek nefes aldı.

Omuzları kalktı. "Haklısınız. Çok uzun zamandır kenarda duruyoruz." Gözleri Dani'ye kaydı. "Kismet'le çoktan konuştum. Seninle gelip aileme Nereida'yı anlatabilirim. Hatta belki bazılarını güvenlik için evimize getirebilirim - çocukları."

Küçük Saoirse'yi düşünerek söylediği sözler midemi bulandırdı. Viola, "Ben de geleyim mi?" dedi.

Dani ona tembel bir gülümseme verdi. "Senin yer değiştirme yeteneklerine ihtiyaçları olacak bebeğim. Merak etme." Kalçalarını Valter'e doğru itti, Valter de ona kaşlarını kaldırarak baktı. "Valt ve ben bunu hallederiz."

"Nerede buluşmayı planlıyoruz?" Elowen altın sarısı kollarını kavuşturarak sordu. "Tapınakta ne bulacağımıza ya da bulamayacağımıza bağlı olarak."

Gözleri hâlâ buz mavisiyken Merrick'in bakışları neredeyse daha korkutucuydu. Neredeyse.

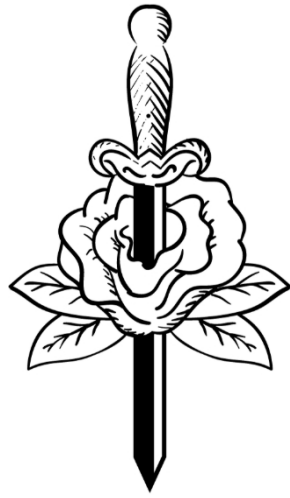
Sanırım acısı Erabella'nın duygularını hissetmesinden kaynaklanıyordu... ya da belki de onu incitmemiz onu gerçekten kızdırmıştı.

İkisi arasında bir şey olup olmadığından hâlâ emin değildim ama giderek daha fazla varmış gibi görünüyordu.

"Dağda buluşalım," dedi Lena. "Tüm öğrendiklerimiz hakkında Immeron'la konuşmam gerekiyor. Ravaiana Tapınağı'nı keşfettikten sonra bizi oraya ışınlayacağım."

Herkes hemfikir di.

"O zaman sabah yola çıkıyoruz."

BÖLÜM YETMİŞ ALTI

LENA

I Böylesine güzel bir yerden bu kadar çabuk ayrıldığımız için nefret ediyordum. Deniz meltemini, sakinlerin kaygısız tavırlarını ve evet, elbette olağanüstü yemekleri özleyecektim. Burada neredeyse hiç vakit geçirmemiştik ama

Umarım daha iyi koşullar altında bir gün geri döneriz.

Kısmet Lucretia'ya Nereida'nın devamıza yardım etmesi için ısrar etti. Valter'in bana anlattıklarından ikisinin eşit güce sahip olduğunu biliyordum. Neyse ki görevimizi desteklemeyi kabul ettiler ve ben de savaşıma zamanı geldiğinde onlara haber vermek için geri döneceğimi söyledim.

Lucretia, Valter'in Dani'yle birlikte yola çıktığını duyunca önce çok öfkelenmişti ama sevgilisi sonunda onu sakinleştirmeyi başardı.

Ertesi gün geldi ve Kısmet'in Deniz Perilerini bir araya getirdiği için minnettardım. Gelgiti lehimize dengelemek için çalıştılar.

Dani'nin Valter'le birlikte çoktan Forsmont'a ışınlandığını düşünürsek, bir avuç Nereidian muhafızının yelken açtığı bir tekneye bindik. Warlock yoldaşımızı özlemiştim ama yakında onunla tekrar bir araya geleceğimizi biliyordum.

Kıyı şeridine bırakıldıktan sonra nöbetçiye teşekkürlerimizi sunduk ve öğleden sonra geç saatlerde Ravaiana Tapınağı'na ulaştık. Etrafı kolaçan ettikten sonra orada uyumaya karar verdik. Bir kez daha, tapınakta hiçbir din adamı yaşamıyordu, ama ne mutlu ki ölü bedenler de yoktu.

Silas mabedin pencerelerinden dışarı bakarken nefes aldı. Mabedin tasarımı şimdiye kadar gittiğimiz diğer iki mabetle aynıydı. "Burada kendimi... farklı hissediyorum."

Roland ona doğru yaklaşırken kaşlarını kaldırdı. "Bir şey mi hissediyorsun?" "Ne hissediyorsun?" Dikkatle sordum. Ben bile hiçbir şey hissetmedim.

"Belki de kafamın içinde, ama neredeyse... bir vızıltı hissediyorum." Altyapıya göz gezdirdi, sonra Titharan dilinde yazılmış kelimelere odaklandı. "Lena, bunlardan herhangi birini okuyabiliyor musun?"

Potestas Verae Maleficis'i çıkardım ve daha önce yaptığım gibi çevirime başladım.

"Sence bu gece burada kalmak güvenli mi?" Merrick pencereden dışarı bakarak sordu. "Korkarım Ulric bizi bir şekilde bulacak."

"Eminim burası da diğerleri kadar iyidir." Elowen ona sıırttı. "Ayrıca, burası Yaşam Tanrıçası'nın evi. Eminim bizi izliyordur." Hendry, "Bu gece yakacağımız ateş için biraz odun toplamalıyız," dedi, batan güneşe bakarak. "Hava kararmadan önce."

"Ben de geliyorum," diyen Edmund arkadaşının yanına gitmeden önce Elowen'i şakağından öptü.

Merrick'in bakışları bir bankta oturmuş, başını ovuşturan ve onun bakışlarından kaçan Era'ya kaydı. "Ben de öyle yapacağım," diye mırıldandı Merrick ve iki adamı tapınağın merdivenlerinden aşağıya kadar takip etti.

Tapınağın zeminine tebeşirle yazdığım kelimelere kaşlarımı çatarak baktım.
RAVAIANA'NIN KIZI, OĞLUNUN YENIDEN DOĞABİLMESİ İÇİN
HER ŞEYİNİ FEDA EDECEK.

DÜNYANIN KADERİNİ O BELİRLEYECEK.

Viola bir adım öne çıktı. "Ravaiana'nın çocukları diğer Tanrılar mı? Bir kızı ve oğlu..."

"Diğeri de Azrae'nin kızı..." Parmaklarımı yere vurdum, sonra tebeşiri sütyenime geri koyarak ayağı kalktım. "Ama onlar kim? Onları nerede bulacağız?"

Altın gözlü Prens konuştu. "Ravaiana'nın krallığı Oquerene, değil mi? Belki de orada ikamet ediyorlardır."

Başımı ona doğru çevirdim, kaşlarım çatıldı. "Bu kadar kolay olacağını mı sanıyorsun?" Fısıldadım.

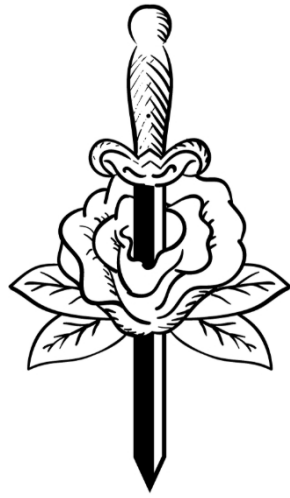
"Oquerene'e ulaşmanın kolay olacağını sanmıyorum ama belki de vardığımızda işler bizim için daha kolay olacak." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, sonra yüzümün yan tarafını tuttu. "Gel. Çok seyahat ettik. Yorgun olmalısın. Sabah bizi dağı geri götürürken gücüne ihtiyacın olacak."

Yüzümü avucuna yasladım ve ona sevgiyle baktım.

"Sizi böyle görmek hâlâ çok tuhaf," diye mırıldandı Viola ve gözlerim ona kaydığında usulca kıkırdadım. Mutlu hislerim Erabella ile göz göze geldiğim anda kayboldu.

Bana küçümseyerek baktı ve ben de hızla Silas'tan uzaklaşarak büyü kitabımı çantama geri koydum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YETMİŞ YEDİ

MERR CKI

"Y Son zamanlarda moralin bozuk görünüyordu," diye yorum yaptı Edmund. "Normalde bu kadar karamsar ve kasvetli olduğun düşünülürse bu çok şey ifade ediyor."

Ona ters ters baktım, o kendine özgü yan gülümsemesi yüzüne yapışmıştı.

Burnumun içinden güldüm, omzumla onu dürttüm ve o da kıkırdadı.

"Aklımda çok şey var."

Era hakkında konuşamazdım. Durum hâlâ çok boktandı. Silas'la birlikte değillerdi ama o bu yolculuğa katılmış, unvanını ve rahatını Silas'ı desteklemek için bir kenara atmıştı. Sırf Silas onu başka bir kadın için terk etsin diye.

Silas ve Lena'nın yaşadıklarının gerçek olduğunu biliyordum. Bu durumun onlar için de yıpratıcı olduğunu biliyordum. Ama Era... Era mahvolmuştu ve kimse onu teselli etmemişti. Her şey değiştiği halde hepimiz hiçbir şey olmamış gibi davranmıştık.

Yine de benimle konuşmayı reddetti. Eğer onu rahatlatmama izin verseydi, sadece konuşabilseydik, her şeyin daha iyi olacağını biliyordum.

Hep merak etmişimdir, eğer annem babamın ilişkisinden sonra aşkı bulmuş olsaydı bugün hala hayatta olur muydu? Her şeye rağmen yaşamayı değerli bulur muydu? Varlığım yeterli değildi; aslında, sürekli bir hatırlatıcıydı, emindim. Bana her baktığında babamın yüzünü göreceğinden emindim. Onun ihanetini hatırlayacaktı.

Bu yüzden Era'yı böyle görmekten nefret ediyordum. Onun güzel, kırık yüzünde annemi gördüm. Eşine her şeyini verebilecek ama hak ettiği gibi takdir edilmeyen ya da tapınılmayan bir kadın gördüm.

"Kısa sürede çok fazla çılgınlık oldu," diye mırıldandı Edmund yakacak odun keserken. "Sanırım sen de... yani, hepsini hissediyorsun."

"Her zamanki gibi," diye mırıldandım, tapınakta bulduğumuz bir baltayı sallarken.

"Bu savaşın bitmesi için sabırsızlanıyorum," diye iç geçirdi Edmund. "O küçük mola iyiydi - iyiden de te. Ama çok çabuk geçti."

Başımı salladım, düşüncelere dalmıştım.

"Senin için zor muydu? Tüm bunları bilmek?"

Silas ve Lena için saklanan sırlardan bahsettiğini biliyordum. "Acı verici.

Sadece bilmek değil, her şeyi hissetmek. Ben olmak istedim

Onlara kızgındım, özellikle de Era'nın hatırı için. Ama aynı zamanda... tam olarak yapamadım. Çünkü anladım."

Odun yığınınız iyi görünüyordu. Bu gece hava sıcaklığı çok düşmeyeceği için sadece akşam yemeğimizi pişirecek kadar oduna ihtiyaımız vardı.

"Umarım Era da böyle bir aşk bulur," dedi Edmund, odun taşımak için eğilmeden önce alındaki teri silerek. "Sen de öyle dostum. Bir Ruh Bağı bağı en harika şeydir."

Kendi kollarımla odun toplamaya başladım.

"El elektriğini aldı," diye mırıldandı ve ben de kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Yanakları pembeleşti ve sonra yüzü utançla buruştu.

"Kız kardeşimle seks yaptığınızı gerçekten duymak istemiyorum," diye mırıldandım.

Ona de aldığımı söyleyecek değildim. Güldü, elleri dolu olduğu halde dimdik duruyordu.

Era'yı düşünerek kendi kendime gülümsedim... o gücün içime yayıldığı anı düşünerek... onu serbest bıraktığımda nasıl göründüğünü düşünerek.

Erabella'nın beni sevdiğini biliyordum ve ona geri döndüğümde, onu ne kadar çok sevdiğimi gösterecektim. Gerekirse yalvarıp yakaracaktım.

Onun gülümsemesini tekrar görmeye ihtiyaım vardı. Onu kollarıma almaya ihtiyaım vardı. Bunun üstesinden gelecek ve daha da mutlu olacaktık. Bunu biliyordum.

Hendry'nin göğsüne bir ok sadece bir saniye önce yanımdan geçen vızıltıyı duydum.

Hendry'nin uyumsuz gözleri kocaman açılmış, yere yığılıp kanlar içinde kalmadan önce gözleri ölümcül yarasına kaymıştı.

"HAYIR!" Edmund kükreyerek kollarındaki odun yığınının anında bıraktı ve kılıcını geri çekti.

Bir bıçağın keskin acısı boynumdan geçmeden önce sadece bir an geçti.

Edmund bana doğru dönerken feryat etti, gördüğü şey karşısında gözleri dehşetle açılmıştı. Kılıcını arkamdaki kişiye sapladı.

Kollarımdaki tahta yere yuvarlanırken boynumdan aşağı sıvı döküldü. Az önce ne olduğunu düşünürken gözlerim büyüdü.

Boynum... boynum kesilip açılmıştı.

Ellerimi yaraya götürdüm, anında avuç içlerim ıslandı ve ağızımdan kan akmaya başladı.

Tökezleyerek geri çekildim ve ağaç kütüklerinden birine çarptım.

Boğuluyordum. Boğuluyordum. *Ölüyordum*. Bu yaranın Elowen ya da Lena'dan ayrı kaldığımda hayatta kalmam için çok ağır olduğunu hemen anladım.

Görüşüm bulanıklaşıyordu ama Edmund'un kılıcını başka bir askerin göğsüne sapladığını gördüm ve saldıran adamların sonuncusunu indirirken feryat ettiğini duydum.

Halstedian zırhı.

Edmund adamları tek başına öldürmeyi başardıktan sonra bana doğru koştu. "Siktir!" diye kükredi ve önümde dizlerinin üzerine çöktü.

"Git-" Ağızımdan kan sıçrayarak boğulmayı başardım.

Gözleri Hendry'nin vücudu ve benim boynum arasında gidip geliyordu. "Hayır, seni El'e götürmeliyiz. O yapabilir-"

Kolunu kavradım ve geniş gözlerini benimkilere dikmeye zorladım. Başımı sallarken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü.

Edmund biliyordu, ben de biliyordum. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve elimi sıkıca kavradı. Gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyordum.

"Çok üzgünüm," diye ağladı. "Seni seviyorum kardeşim," diye fısıldadı ve o piç beni daha da çok ağlattı. Her şeye rağmen onu da sevdiğimi bilmesini için kolunu olabildiğince sıktım.

Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, kısacık hayatımda hâlâ yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki.

Tam anlamıyla sevmek istediğim ama buna fırsat bulamadığım bir kadın.

Duymayacağını bildiğim halde Edmund'la zihnimde konuştum.

Be

n. *Kız kardeşime iyi bak... ve Era'ya onu sevdiğimi söyle.*

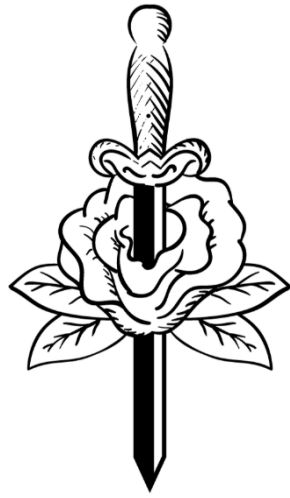
Edmund hıçkıra hıçkıra ağlayıp arkadaşlarıma doğru koşmadan önce geri çekilirken

Hepsiyle tanıştığım için ne kadar mutlu olduğumu fark ettiğimde yüzümde küçük bir gülümseme belirdi.

Dünya kararmaya başladı ve gözlerimi son kez kapattım, uzaklaşırken Erabella'yı düşündüm.

Sonsuza kadar.

OceanofPDF.com

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

LENA

W Edmund nefes nefese merdivenlerden yukarı fırladığında yataklarımızı hazırlıyorduk. Kıyafetleri kan içindeydi.

"Ne oldu lan?" Roland, Elowen herhangi bir yara olup olmadığını değerlendirmek için ona doğru koşarken haykırdı.

Göğsü inip kalkıyordu. "Özür dilerim," sesi kesildi, yüzü . "Onları kurtaramadım..."

Viola ve Roland pencerelere koştu, gözleri tehdit olup olmadığını kontrol etmek için dışarıyı taradı.

Merrick ve Hendry'nin görünmediğini fark ederek ona bakakaldım. "Onları kurtarmak mı?" Alçak sesle sordum.

"Merrick nerede?" Elowen onun omuzlarını kavrarken sesi titriyordu.

Torin'in yüzü buruştu, Edmund'un aklından geçenleri okurken eli ağzına gitti.

Hayır.

Elowen'in iri mavi gözleri Edmund'un yüzünde gezinerek bir cevap aradı.

"Merrick nerede, Edmund?!" Elowen onu sarsarak bağırdı.

"El... boğazını kestiler-" Edmund hıçkırıklara boğuldu ve Elowen'in gözleri büyüdü.

Hayır. Bu olamaz.

Göğsümü tuttum. "O öldü mü?!" Ağladım.

"Hayır... Hayır..." Elowen yere yığıldı ve iç burkan bir çığlık attı.

"Zaman yoktu," diye ısrar etti.

"HAYIR!" diye feryat etti.

"Çok üzgünüm, El..." Edmund kızın koluna dokunmak için hamle yapınca kız geri çekildi ve ona ters ters baktı.

"Onu kurtarabilirdim!" diye bağırdı ve buzun kollarından yukarı doğru süzölmeye başlamasını izledim. "Beni yakalayabilirdin ve-"

"Vakit yok," diye bağırarak onun donmuş kollarını kavradı. "Elowen, gitmeliyiz! Geliyorlar!"

"Hendry nerede?" Silas sordu.

Prens'le göz göze geldiğinde Edmund'un yanaklarından yaşlar süzöldü.

"Onu öldürdüler."

Roland bakışlarını pencereden ayırarak, "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır. O iyi olmalı-"

"Bir ok doğruca göğsüne saplandı!" Edmund ağladı. "İkisi de öldü! Gitmek zorundayız!"

Düşünemiyordum. İşlem yapamadım. Ve sonra Era vardı.

Yüz ifadesi boştu. Vücudu tamamen hareketsizdi. Tamamen duygusuzdu ama yine de gözleri yaşlarla doluydu ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Gidip onu almalıyız," diye ağladı Elowen. "Gitmeliyiz-"

Bir ok pencerelerden birine saplandı, camı parçaladı ve beni iterek yoldan çekmeye çalışan Silas'ın kolunu sıyırdı.

"Lena, ışınlanmamız gerek!" Torrin eğilerek bağırdı.

"Onu bırakamayız!" Elowen uludu, göğsünden buzlar yükseliyordu. "Gitmeyeceğim!"

"Elowen-" Torrin aleviyle ona doğru ilerlemeye başladı, ancak pronaos'tan kutsal alana fırlatılan birçok nesne yere çarparak patladı. Mor toz odayı doldurdu ve az önce ne olduğunu anladığımda midem bulandı.

"SILAHLARINIZI ALIN!" Bağırdım, siaxcide'in etkilerini şimdiden hissediyordum, büyüm benden uzaklaşıyordu.

Tezgahta Era'nın yanında duran bıçağımı -kılıfımı- almak için acele ettim. Ben ona uzanırken bileğimi kabaca kavradı.

Gözlerim onunkilere kaydı, duygusuz halini gördüğümde öfkeyle yanıyordum. "Ne yapıyorsun sen?!" Tısladım.

Başımın arkasına bir şeyin çarptığını hissedene kadar tek çıkarabildiğim buydu.

Sert.

Birden dünya karardı.

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey bileklerimdeki kelepçeler oldu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve başımın ağrısından irkilerek kendimi zorladığımda bir kılıç hızla boğazıma dayandı.

Hepimiz bayıltılmıştık, bileklerimiz bağlı ve bıçaklarımız boynumuzda tapınağın zemininde oturuyorduk.

Hepimiz, Erabella hariç.

Yavaş yavaş hepimiz yeniden bilinç kazanıyorduk.

"Neler oluyor?" Tısladım.

Halstedian zırhı giymiş bir asker, "Prenses nerede olduğunuzu bize bildirdi," diye cevap verdi. Oturan bedenini işaret etti. "O zamandan beri sizi takip ediyoruz."

"Ne... Nasıl..." Başımı salladım, arkama dönüp bakarken sulu gözlerim Era'nın kayıtsız gözleriyle buluştu. "Yapmadın. Yapmazdın."

"O yaptı." Adam askerlerden birine işaret etti ve Silas'a kılıç tutan asker onun kolunu kavrayarak ayağa kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" Talep ettim.

Ona odanın başındaki sunağın önüne oturmasını emrettiler. Altın rengi gözleri benimkilere kaydı, bana bakarken tam olarak tanımlayamadığım bir bakış attı.

"Bize neden saldırdınız?" Silas, birkaç basamak çıkıp ahşap sunağa otururken sesi alışılmadık bir şekilde sabit kalarak sordu.

"Kral Ulric'ten emir aldık."

Dişlerimi gösterdim ve ayağa kalkmaya çalışırken beni tutan asker bıçağını boğazıma daha da bastırdı.

"Kımıldama Lena," diye emretti Silas.

Önündeki adam kılıcını çekerken gözlerim yaşlarla doldu. Ucunda karanlık gölgeler dönüyordu.

Hepimizin nefesi kesildi. "Ne yapıyorsunuz?!" Tekrarladım.

"Silas La'Rune, burada vatana ihanetle suçlanıyorsun," dedi adam kılıcını ona doğrulturken. "Cezan idamdır." Silahı eğdi, gölgeler sanki canlıymış gibi hareket ediyordu. "Hortlak'ın laneti bu kılıca değdi. Hiçbir cadı seni kurtaramayacak."

"HAYIR!" Beni alıkoyan adama karşı çırpınarak çığlık attım. Kılıç boğazıma dayandı ve kanımı çekti. "Lütfen, lütfen yapma

bunu yap-"

Silas harekete geçti ve arkamdaki adam hızla, "Bir şey yapmaya kalkarsan boğazını keseriz," dedi.

Silas'ın çenesi gerildi ve sırtı sunağa yaslanarak gevşedi.

"Silas, hayır!" diye bağırdım.

"Ona dokunmayın!" Roland havladı.

"Dokunmayın!" Viola ağladı.

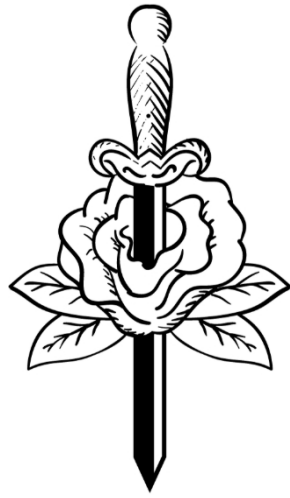
Lanetli kılıcı tutan kişi kılıcı eğdi ve gözleri Prens'e kaymadan önce kara büyüü inceledi. "Tanrılar ruhuna merhamet etsin."

Hemen paniğe kapıldım ve bıçağı bana doğru bastırırken bile askerin pençesinden kurtulmaya çalıştım.

"LÜTFEN!" Yalvardım. "Tanrılar, onun yerine beni öldürün! Onun yerini alacağım, lütfen..." Ağladım. "Lütfen, ona zarar verme!"

Ama asker yalvarmalarımı dinlemedi. Lanetli kılıcını Silas'ın göğsüne saplamadan önce sadece gülümsedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YETMİŞ DOKUZ

LENA

T Lanetli silah Silas'ın göğsüne saplanıp arkasındaki sunağa sabitlediğinde dünya yavaşladı ve kızıl bir iz oluştu.

Dışarı.

"HAYIR!" Silas boğulurken çığlık attım, gözleri kocaman açılmıştı. Boynumdaki kılıç derime saplanırken çırpındım.

Boğazımı kesseler bile umurumda değildi. Onsuz yaşayamazdım. Yaşamak istemezdim.

"Sizi lanet olası piçler!" Viola hıçkırıklara boğulurken Roland kükredi, Edmund çaresizlik içinde kükrüyordu.

Silas acı içinde inerken asker beni tuttuğu yerden kurtardı. Hemen yanına koştum.

Hıçkıra hıçkıra ağladım, kelepçeli ellerim yüzünü tutarken ona doğru tökezledim. "Hayır... Sensiz yaşayamam."

"Evet, yapabilirsin." Yanağıma uzanıp gözyaşlarımı eli titriyordu. "Seni çok seviyorum... Keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik." Öksürdü, ağzından kan damlıyordu.

Daha çok ağladım.

"Özür dilerim... Çok özür dilerim," diye ağladım.

"Üzülme, Çiçek. Bu boşuna değildi." Beni bir öpücüğün içine çekti, lanetin verdiği acıyla haykırmadan önce dudaklarım kısa bir an için onunkilerin üzerindeydi.

"Hayır... Bu olamaz..."

Bana kırık bir gülümseme verdi. "Seni tekrar bulduğum için çok minnettarım. Beni gerçekten memnun ettin, bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir şey."

Onunla aynı anda ben de hıçkırıklara boğuldum.

"Ama en iyi kısmı ne biliyor musun?" diye fısıldadı alnını benimkine yaslayarak. "Sana yeniden aşık oldum. Sahip olduğumdan değil

hiç durmadı." Nefes almakta zorlandı ve öksürüğünü bastırdı.

"Ben de hiç durmadım Silas," diye ağladım, gözlerim ondan akan kana kaydı. "Kahretsin, onu iyileştirmeme izin ver, lütfen!" Yalvardım.

Asker güldü. "Deneyebilirsin ama Hortlak'ın lanetinin tedavisi yok."

Panik içindeki gözlerim, bize duygusuzca bakmaya devam eden Erabella'ya kaydı.

"Bunu nasıl yaparsın?!" Silas'ın kollarına yapışarak tısladım.

"Tamam, bu kadar tiyatro yeter," dedi asker. Beni uzaklaştırmaya çalışırken Silas elimi sıkıca tuttu.

"Lena," diye mırıldandı, altın rengi gözleri bana sabitlenmişken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Onu durdur... bunu yapabilecek tek kişi sensin." Yutkundü. "Vazgeçmeyeceksin," diye boğuldu.

"Silas," diye başımı hızla salladım. "*Lütfen...*"

Ağladım. "Kırılmayacaksın."

Gardiyan beni kollarımın altından yakaladı ve ben de uzuvlarımı olabildiğince sert bir şekilde savurdum.

"HAYIR!" Çabalarım boşunaydı; sevgilimi iyileştirmek için elimde ne bir sihir ne de bir yol vardı.

Beni çekiştirmeye başladıklarında Silas'ın yüzünde hüznü bir gülümseme oluştu. "Seni seviyorum, Lena."

"Seni her şeyden çok seviyorum," diye feryat ettim. "Tanrılar, hayır... lütfen hayır..." Gözleri zar zor açılıyor, yavaş ve düzensiz nefes alıyordu.

Elimden geldiğince direndim, beni ve arkadaşlarımı tapınaktan çıkarmaya çalıştıklarında karşı koydum. Ta ki başımın arkasından keskin bir acı gelene ve görüşüm kararana kadar.

Bir arabanın içinde uyandım, yoldaki tümsekler beni sarsarak uyandırdı.

Bulanık görüşüm arkadaşlarımın arasında gidip geliyordu, hepsi uyanıktı ama hiçbiri konuşmuyordu. Elowen sessizce ağlıyordu, başını Edmund'un göğsüne yaslamıştı. Viola onun yanına oturmuş, kendi gözyaşları yanaklarını boyuyordu. Başımın Torrin'in omzunda olduğunu fark ederek doğruldum. Roland diğer tarafımdaydı, dirseklerini dizlerine dayamıştı, gözleri kıpkırmızıydı.

"Ne zamandır baygınım?" Fısıldadım.

"Neredeyse bir saat oldu," dedi Torrin usulca, onu daha önce hiç görmediğim kadar üzgün görünüyordu.

"Silas?" diye bağırdım.

Sessizlik.

"Ravaiana bizi terk etti," dedi Elowen boş bir bakışla. "Kendi tapınağında bile... bizi reddetti."

Halsted'e yolculuk üç gün sürdü, aynı anda hem yıllar hem de saniyeler gibi geçen günler. Kasaba halkı arabamızın içine bakarken bizi tiksintiyle inceledi.

Bizim hakkımızda ne düşündükleri umurumda

değil. Merrick ölmüştü.

Hendry ölmüştü.

Silas.

Gözyaşlarımı kovmak için başımı salladım. O kadar ağladıktan sonra geriye gözyaşı kalmasına şaşırmıştım.

Silas ölmüştü. Hortlak'ın lanetinden kurtulmuş olmasına imkân yoktu.

Otacian kelepçeleri bileklerimi bağlarken yumruklarımı sıkıca sıktım, büyü yapamadım.

Hâlâ kabullenemiyordum. Son anlarında nasıl acı çekmiş olabileceğini hayal ettikçe ağladım.

Nasıl bu kadar kötü batırdım? Silas'ın Magekind'in kaderini belirleyeceği görülmüştü... Bunu nasıl ölü olarak yapabilirdi?

Öldü.

Kayın'ın Tithara Tapınağı'nda söylediklerini düşündüm.

"Keşke her şey daha farklı olabilseydi."

Silas'a onu ne kadar çok sevdiğini söyletirken ağladı. Onun kaderini , değil mi?

Kırılmayacaksın.

Kral Ulric'i öldürürdüm. Ona itaat etmeyi seçen her askeri öldürürdüm. Aileleri olup olmaması umurumda değildi. Bunun ruhumu yaralaması umurumda değildi. Artık intikam almak ve halkımı ve masum insanları bu adamın, bu *canavarın* saltanatından kurtarmak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Görevim tamamlandığında, öbür dünyada Silas'a katılacaktım. O zamana kadar kopamazdım.

Sadece iki yağ lambasının aydınlattığı rutubetli, karanlık bir hücreye tıkıldım. Başım dönüyordu ve üç gün boyunca aç ve susuz kaldığım için ağzım kurumuştu.

Bir sandalyeye zincirlenmiştim. Sorgulanmak üzereydim, şüphesiz.

Odaya bir asker girdiğinde, boynunu kırmak için bir yol bulmayı düşündüm. Ancak elinde su taşıdığını görünce herhangi bir girişimde bulunmaktan kaçındım. Gerçi bunu başarıyla yapma şansım da yoktu.

Onu seyahatlerimizden tanıyamamıştım. Koyu yeşil saçları çene çizgisi boyunca uzanıyordu; elinde su tulumuyla yaklaşırken viski gözleri kısılmıştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, sonra başımı arkaya yatırdım ve suyu ağzıma boşaltırken höpürdeterek içtim.

Onu ve buradaki her askeri öldürmek için sabırsızlanıyordum.

"Mahkumlar neredeyse hiç beslenmiyor," dedi basitçe. "Size yiyecek verildiğinde, bir kısmını saklamanızı ve birkaç güne yaymanızı tavsiye ederim."

Ona sahte bir gülümseme verdim. "Tavsiye için teşekkürler," diye mırıldandım.

"Asael!" Biri hücremdeki kapıyı yumrukladı ve yeşil saçlı adam bakışlarını geriye doğru eğdi. "Cedric her an gelebilir. Sen de ona katılacak mısın?"

Tanrılarım.

Asael, "Hemen geliyorum," diye karşılık verdi ve kapının dışındaki adam homurdandı, ardından adımları duyulmaya başladı.

"Asael..." Nefes aldım. "Asael Nefeli?"

Karamel gözleri parladı. "Beni nereden tanıyorsun?"

"Siz Faltrun'dan gelen ressamısınız. Neden bir Halstedian askerisin?"

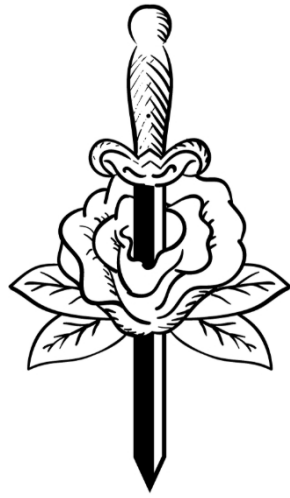
"Bu bilgiyi sizinle paylaşmaya yetkim yok," diye cevap verdi gitmek için dönerken.

"Bekle!" diye seslendim ve Asael adımlarını yavaşlattı. "Benim adım... Lena Daelyra."

Dondu kaldı.

"Senin... senin beni kurtarman gerekiyordu."

OceanofPDF.com

BÖLÜM EIgHTY

LENA

Asael yavaşça bana doğru döndü.

"Sen..." diye fısıldadı. "Sen gerçeksin."

Kaşlarımı çattım. "Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama beni buradan çıkarmanız gerekiyor!"

Asael yutkundu. "Bana verilen talimatlar... onlar-"

Demir kapı gıcırdayarak açılıp iri yarı, kaslı bir adam içeri girdiğinde Asael hemen çenesini kapattı.

Asael 1.80 boylarında olmalıydı. Ancak diğer adam 1.80'in çok üzerindeydi. Yüzü sert, hatta sadistti. Bana baktığında sırtışının aldığı şekilden kötülüğünü hissedebiliyordum.

Cedric beni şöyle bir süzdükten sonra, "İşte ihtiyacımız olan cevaplara sahip kızıl hatun," dedi.

Çenemi kaldırdım ve ona küçümseyerek baktım.

Gülümsemesi haince bir kaş çatmaya dönüştü. "Silah nerede?" İşte yine o soru. Benim de hâlâ bilmediğim bir soru.

Ulric Silah'ı kendisi için istiyordu, ondan korkuyordu.

"Bilseydim bile," diye tükürdüm, "sana söyleyeceğimi nereden çıkardın?"

Cedric bronzlaşmış kollarını kavuşturdu. "Senden cevap almanın yollarını biliyoruz."

Kısık bir kahkaha attım. "Nasıl bir Kral'a hizmet ettiğin hakkında bir fikrin var mı? Onun gerçekte ne olduğunu biliyor musun?"

Cedric'in çenesi gerildi. "Başa çıkamayacaksan git Asael."

Asael sessizce, "Bir kadına el kaldırır mısın Cedric?" demeden önce bana baktı.

Cedric homurdanarak Asael'e ters ters baktı. "O bir cadı, kadın değil." Bunun üzerine döndü ve yumruğu sert bir darbeye yanağıma çarptı. Yüzüm yana savruldu, yıldızlar görüşümü bulanıklaştırdı. Yumruklarımı sıktım ve bu zincirlerden kurtulmayı diledim.

Cedric gülüyordu ve başımı yavaşça arkaya çevirdiğimde Asael'in gözleriyle karşılaştım.

Söylenmemiş sözlerimizde, göz temasımızda çok fazla iletişim vardı.

"Halkımın yöntemlerine inanmıyorum," der gibiydi yüz ifadesiyle.

Sen ne büyük bir

kahramansın. "gelse

durdururdum."

Sana bir madalya vereyim mi?

"Silah nerede?" Cedric önümde çömelmiş yüzümü okşarken mırıldandı. Dudağım kıvrıldı ama Asael'in bakışlarını tuttum.

"Sadece söyle ona," diye yalvardı gözleri.

Dayanamıyorsan git.

Karamel gözleri kısıldı ve Cedric ayağa kalkarken dilini şaklattı, geri dönüp beni tekrar yumruklamadan önce uzaklaşıyor gibi görünüyordu.

Acıdan dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçtı, başım darbeden dolayı çarpıyordu. Demir tadı aldım ve dişlerimden birinin yerinden çıkmış olmasından endişelendim. Dilimi her birinin üzerinde gezdirdim, hepsi hâlâ yerindeydi, bakışlarımı Asael'e çevirdim ve yere kan tükürdüm.

"Çok alıngan biri," diye yorumladı Cedric, neden olduğu hasarı incelerken gözleri çıldırmıştı.

"Kral Ulric hakkında ne biliyorsun?" Asael yavaşça sordu.

Cedric ona sinirli bir bakış fırlattı ama Asael kahverengi gözlerini benden ayırmadı.

Ağzımda biriken kanı sol tarafıma tükürdüm. "Topraklarımıza musallat olan büyücünün o olduğunu biliyorum. Aldatma Tanrısı."

Asael'in gözleri parladı ve Cedric teatral bir kahkaha attı. "Ortaya atabileceğin onca saçma iddia arasında bu en beklenmedik olanıydı."

Derin bir nefes aldım. "Çok mantıklı. Krallığındaki büyücüleri öldürüyor, cesetlerini zindanlarına taşıyor ve bunca zamandır lanet olası bir ordu kuruyor." Mizahtan yoksun bir kahkaha attım. "Ve siz önyargılı piçler bunu yaparak kendi sonunuzu hazırlıyorsunuz."

Asael'in göğsü her nefeste kabarıyor, yanakları hafifçe kızarıyordu. Cedric ona göz kırptı. "Söylediklerinin tek kelimesine bile inanma. Daha tırnakları bile sökölmedi." Bana sadistçe bir sırıtış attı. "İşte o zaman gerçekler ortaya çıkar."

Yüz ifademi düzeltmek, hızlı nefes alış verişimi ve artan nabzımı düzene sokmak için elimden geleni yaptım.

Şimdiye kadar bana işkence etmeyi planladıklarını biliyordum. Sadece buradan nasıl çıkacağımı bulacak kadar uzun süre hayatta kalmam gerekiyordu... ya da Asael'in beni kurtaracağı kadar uzun süre hayatta kalmam. Hatta belki bir şekilde mümkünse Kayin'le bağlantı bile kurabilirdim.

Cedric bana doğru yürüdü ve parmaklarımı tuttuğunda irkildim. "Ne güzel küçük eller," dedi. "Çok yazık."

Gözlerimi sımsıkı yumdum, gözyaşlarım taşmak üzereydi, bir adım uzaklaşıp tırnaklarımı sökmek için kullanacağı aleti kurcaladığını duydum. Alet tepsisini daha önce fark etmiştim ama bilerek incelememeyi tercih etmiştim.

Kırılmayacağım.

"Cedric," dedi Asael çabucak. "Bırak onunla ben konuşayım."

Cedric alay etti. "Kalbin seni öldürtecek, Asael. Bunlar insan değil."

Yavaşça gözlerimi açtım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyordu. Cedric yaklaştı, elinde ince bambu parçaları, diğerinde bir çekiç vardı. Gözlerim Asael'inkilere kaydı ve çaresizlik dolu bakışlarımı artık saklayamayacağımı biliyordum.

Asael, Cedric'in omzunu kavrayarak, "Bırak onunla konuşayım," diye homurdandı. "Git buradan Asael. Bir işe yaramayacak kadar ibne olduğun çok açık."

Cedric bir düdük çaldı ve iki adam içeri girdi.

Asael bana paniklemiş bir bakış fırlattı ve Cedric'e ters ters bakmadan önce yüzüm sadece bir anlığına buruştu.

"Son şansın, Lena Daelyra. Silah nerede?" Başıyla adamlardan birine işaret etti, o da yanıma gelip elimi tuttu. Cedric bambuyu çivimin başlangıcına yerleştirdi, diğer eliyle de çekici hazırladı.

Kırılmayacağım.

Asael ileri atılmak istedi ama diğer asker onu kavradı. "Bırak beni!" diye itiraz etti ama adam onu daha da sıkı tuttu.

Nefesim daraldı, tüm vücudum korkudan titredi. Ama Asael'in bakışlarını üzerimde tuttum. Bir kişi. Beni özgür kılacak tek şey buydu. İnsanlığıma tanıklık eden tek bir kişi. Önemseyen tek bir kişi.

Cedric dilini şaklattı. "Çok kötü," diye tekrarladı ve bambu parçasını tırnağımın altına çaktı

Bambu parçalandığında acı içinde çığlık attım, acı o kadar korkunçtu ki kusacağımı sandım. Kuvvetin tırnağımı tamamen kopardığını bilmeme rağmen elime bakamıyordum.

Kırılmayacağım.

Ağlamaktan nefret ettim. Asael hariç tüm adamların gülmesinden nefret ettim. Ağlamaklı gözlerimi onunkilere diktim, onunkiler de cam gibiydi, Cedric'e bakarken yüz hatlarında dehşet ifadesi vardı.

Cedric ona aldırmadı ve bir sonraki parçayı yerleştirmeye gitti. "Silah nerede?" diye tekrarladı.

Kırılmayacağım.

Bir başka dehşet dalgası ve parça göğsümü terk eden gırtlaktan gelen bir çığlık ile dışarı çıktı.

"Bırak onunla konuşayım, lanet olsun!" Asael'in yalvarırken sesi boğuk çıkıyordu.

Cedric başka bir bambu parçasını yerleştirmeye başlarken, "Vince, onu buradan çıkar," diye emretti. Artık titriyordum, bir çivinin daha kaybolmasını beklerken dişlerim sıkılıyordu.

"Onu sabit tut, Lance."

Ve Asael odadan çıkarıldığı anda tüm umut kırıntıları da yok oldu.

Cedric sırtıttı. "Artık burada seni savunacak kimse yok," diye alay etti.

Kırılmayacağım.

"Hayır, yapmayacaksın canım."

Gözlerimi hızla kıptım. Biri kafamın içinde benimle mi konuşuyordu?

Kayın'den duymayı umuyordum ama bu ses erkeksiydi.

Tanıdık. Torrin değil. Igon değil.

Gözyaşlarımdan ve görüşümdeki yıldızlardan dolayı görüşüm bulanıktı ama Cedric'in hemen arkasında bir adam duruyordu.

Yüzünü seçemiyordum, sadece uzuvlarının etrafında dönen parlak beyaz ışığı görebiliyordum.

Gözlerimi tekrar tekrar kıptım. Saçları koyu kahverengiydi ve teni açıktı.

-O kadarını söyleyebilirim. Gözleri, kollarını saran sihirle aynı renkte parlıyordu... ay ışığı kadar parlak bir sihir.

Nefes nefese bir fısıltı çıkardım. "Kimsin sen?"

Lance ve Cedric'in kaşları birbirine çatıldı ve omuzlarının üzerinden baktılar.

Lance homurdandı. "Görünüşe göre acı halüsinasyon görmesine neden oluyor."

Gözlerimi gizemli adamdan ayırmadım. Bakışları iki adamın üzerinde gezinirken dudakları kıvrıldı.

Sağ elimdeki son çivi de sökölürken feryat ettim.

"Nerede. Nerede. Silah. Silah?"

"Cehennemde çürü." Cedric'in suratına tükürdüm. Bu, beyaz parıltılı adamın dudaklarının yukarı doğru dönmesine neden oldu.

"Sanırım daha sert önlemlere ihtiyacınız var."

Parlayan adam solmaya başladı.

"Kimsin sen?" Fısıldadım.

Meçhul adamın bakışları üzerimde gezindi. *"Bunu anladığında özgür kalacaksın."*

"Bekle! Bekle!" Ağladım.

"Aklını tamamen yitirmiş," diye kıkırdadı Cedric.

Yabancıya geri dönmesi için yalvardım ama dönmedi. Kalan tırnaklarım sökölürken değil.

Bir dağlama demiri çıkarıldığı gibi değil. Göğsüme bastırıldığı gibi değil.

Demir derimi cızırdatırken çığlık attım.

Silas bunu atlatmıştı. Silas bunu atlatmıştı.

Kırılmayacağım.

Halkımı özgür bırakacaktım. Ulric'i öldüreceğim.

Ancak o zaman öbür dünyada Silas'a katılabilirdim. Daha önce değil.

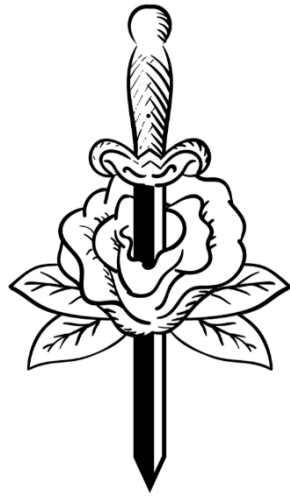
Ben de bu mantrayı tekrarlardım. Derim defalarca dağlanırken ve yanarken tekrarlardım. Derim kırbaçlanırken tekrarlardım. Ayaklarıma demir çizmeler giydirilirken ve içlerindeki kemikler ezilerek ayakta duramaz hale getirilirken tekrarlardım. Derim yüzölürken, kesilip açılırken ve her şeyi tekrar yapmaları için tekrar dikilirken tekrarlardım.

Kırılmayacağım

.

Kırılmayacağım

.

BÖLÜM EİgHTY-ONE

LENA -I RTY DAYS LATER

I Hücremin köşesinde tek başıma otururken, ara sıra damlayan su sesinden başka hiçbir şeyin bana eşlik etmediği, karanlıkla kuşatılmaya alışmışım. Bazen, bugün olduğu gibi, gelen gıcırtilar ve iniltieler duyuyordum, bu genellikle birinin aşağıya ineceği anlamına geliyordu.

Beni sorgula.

Ama bu sefer farklıydı. Bu kez beni bir ay sonra ilk kez hücremden çıkardılar, kırık dökük bedenimi birkaç beton basamaktan yukarı taşıdılar. Gecenin serin havası tenimi öptüğünde ağlayacak gibi oldum.

Hâlâ nefes alıyor olmama şaşırmışım ama zayıf ve açlıktan ölmek üzere olan bedenimi bir açık hava avlusundaki askıya bağladıklarında kesinlikle öleceğimi biliyordum. Makine uzuvlarımı doğal olmayan uzunluklara çekip gererken, kollarımın ve bacaklarımın vücudumdan kopacağını biliyordum.

Hareketsizdim, gevşek bedenimi cihaza bağladıklarında gözlerim odaklanmamıştı.

Bu kadar uzun süre dayanmışım ve beni maruz bıraktıkları sadist işkenceye rağmen kırılmamışım. Ama yine de başarısız olmuşum. Buradan kaçamayacaktım. Kimseyi kurtaramazdım ve sevdiklerim için adaleti sağlayamazdım.

Tüm bu süre boyunca arkadaşlarımı görmemişim. Onların da ne tür dehşetlere maruz kaldığını bilmiyordum. Hâlâ hayatta olup olmadıklarını öğrenmek için yalvardım ama kimse yalvarmalarımı dinlemedi. Sürekli aynı soruyu sorup duruyordum.

"Silah nerede?"

İpi her bir el ve ayak bileğime bağladıklarında hıçkırıklara boğulmuşum. Son otuz gün boyunca beyaz parıltılı yabancıyı görmeyi umarak tüm gücümle denedim. Ama o hiç görünmedi. Asael de öyle.

İşkence aletine bağlandıktan sonra askerler avludan ayrıldılar ve bana zarar vermek için geri dönene kadar korku içinde yatmama izin verdiler. Beni bitirmek için.

Üzerimde sadece ince bir bluz ve iç çamaşırı vardı ve vücuduma bakarken boğuk bir çığlık attım.

Kalça kemiklerim ve kaburgalarım derimin altından tamamen görünüyordu. Bacaklarım çelimsizdi, etim yediğim dayaklardan dolayı mor, sarı ve kahverenginin her tonundaydı. Her yerde yara izleri vardı.

Çok yorulduğum... Artık savaşmak istemiyorum.

Buradaki ilk birkaç hafta boyunca bana su dışında hiçbir şey ikram edilmedi. O zamandan beri bir öğün yemek veriliyordu.

Ağır bakışlarım yavaşça yukarı doğru kayarak gökyüzünde parıltı veren binlerce yıldızı seyre daldı.

Yüzüm buruşmaya başladı ve son anlarımın geldiğini kabullenip sayısız iğne ucu kadar ışığa bakarken, annemin sözleri aklıma doldu.

"Say onları, Lena. Yıldızları say."

Hıçkırıklarımı ısırarak bastırdım, gözlerim sıkıştı, yanaklarımdan aşağı yaşlar süzüldü.

Onları açtım.

Bir.

İki.

Üç.

"Uyku vakti Lena," diye fısıldadı annemin sesi ve bana sarıldığını hayal ettim. "Yıldızları say."

Dört.

Beş.

Altı.

"Yıldızları say."

Çift haneli rakamlara ulaştığımda göz kapaklarım çoktan kapanmaya başlamıştı. Bu pozisyon ne kadar rahatsız edici olsa da en azından sırtüstü yatıyordum. Tek umudum ölümümün hızlı olmasıydı.

Sayarak birkaç dakika daha geçti ve gözlerim kapandı. Dalıp gittiğimi hissettim ama göz kapaklarımdan arasından gördüğüm ışık beni uyandırdı. Gözlerimi yavaşça açıp kaynağa baktım.

Bir adam silüeti.

Bu sefer sadece onu çevreleyen büyü parlıyordu. Artık yüzünü tamamen görebiliyordum, yeşil gözlerini ve yakışıklı yüz hatlarını görebiliyordum.

Artık babamın yüzünü

görebiliyordum. "Waylon?" Nefes

aldım.

Dudağının kenarı yukarı doğru çekildi. "Pek sayılmaz canım."

Yüzünü daha yakından inceleyerek kaşlarımı çattım. Şüphesiz babamın yüzüne sahipti ama kırklı yaşlarında görünmek yerine yirmili yaşlarında görünüyordu. Cildinde yaşlanma belirtisi yoktu ve daha önce duymadığım zarif bir aksanla konuşuyordu.

"Ben... Ben anlamıyorum." Başımı salladım. "Tıpkı babama benziyorsun."

Bana orantısız bir sırıtma yaptı. "Bunun bir nedeni var, yakında anlayacaksın." Başını yana eğdi, yanağıma tüy kadar hafif bir dokunuş yaptı. "Ben kimim, Lena? Henüz anlayamadın mı?"

Onun formunu inceledim, artık aktif olarak işkence görmediğim için beyaz büyüü daha yakından inceledim. Sadece beyaz büyü değildi... beyaz *alevdi*.

Ve böyle bir güce sahip olduğu söylenen sadece bir varlık vardı.

"Azrae," diye nefes aldım.

İntikam Tanrısı bana gülümsedi. "Silah, Lena. Nerede o?"

Hayır. O da değil.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi nazikçe. "Ama bundan kurtulma umudun varsa bunu çözmen gerek. Sadece Silah seni buradan kurtarabilir. Ulric'i sadece o durdurabilir."

Silas'ın sözleri kafamın içinde oynadı.

"Silahın daha önce kimsenin görmediği bir büyüye sahip olduğu söyleniyor. Tüm sihri durduracak bir sihir... ya da tüm insanlığı durduracak bir sihir. Onu bulan kişi tüm dünyanın kaderini belirleyecek."

"Neden sadece bana söylemiyorsun?"

"Tanrılar karışamaz. Buna değil."

Umutsuzca parçaları birleştirmeye çalıştım.

"Sen... Sen İntikam Tanrısısın. Adalet Tanrısı..." Gözlerimi kırptım. "Senin gücün, senin sihrin, tüm sihirleri durduracak olan sihir. Asael'in tablosundaki beyaz alev."

Silas'ın sözleri süzüldü.

"Bize silahın Ames'te olduğunu söyledi ama kahininiz geldiğini gördüyse belki de yerini değiştirmiştir."

"Ames'te..." Fısıldadım.

Daha sonra aklıma Igon'un Zaman Odası'ndaki sözleri geldi.

"Bildiğim her şeyi ona öğretmeliyim. Zamanı geldiğinde bunları bir araya getirebilmeli. Güvende tutulmalı."

Gözlerimi kırptım, Kayin'in sözleri aklıma geldi.

"O bir büyücü. Güçlü bir büyücü. Ya da öyle olacağını söylemeliyim. Onun gücü... daha önce kimsenin görmediği bir şey."

"Babama benziyorsun... babama benziyorsun." Gözlerimi ona doğru kaldırdım. Evet, tıpkı Waylon'a benziyordu.

Ya da Waylon tıpkı ona benziyordu.

Ona benziyordum.

Ve bana gelen son sözler, Igon'un sözleri, sonunda anlamamı sağlayan şeydi.

"Sen bildiğinden çok daha özelsin."

"Benim," diye nefes aldım. "Silah benim."

Azrae'nin gözleri gururla parladı. "Peki bu nasıl mümkün olabilir canım?"

Şimdi her şey anlam kazanmaya başlamıştı. Waylon'ın Azrae'ye benzemesinin bir nedeni vardı. Waylon her zaman bir balıkçı olamayacak kadar yakışıklı olarak tanımlanırdı.

"Onun görünüşünü kendininkine uyacak şekilde değiştirdin..." "Neden?" Azrae bastırdı.

Waylon'un görünüşü değiştirildi... çünkü...

"Çünkü beni Waylon doğurmadı," diye nefes aldım. "Senin soyundan geldim."

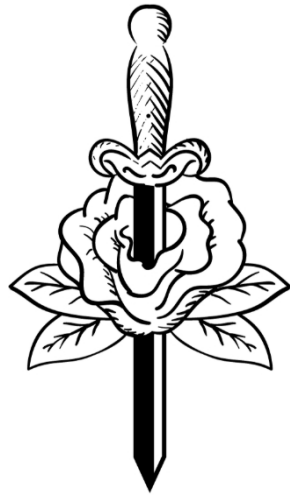
İntikam Tanrısı'nın gülümsemesi büyüdü. "Gücünü normalden çok daha genç bir yaşta elde ettin. Etrafındakilere kıyasla büyüü daha kolay kavradın." Bir adım öne çıktı ve ben askıda yatarken bana baktı. "Karanlığı hissediyorsun. Arkadaşların hissetmese bile sen hissediyorsun." Eğildi ve elini yüzümde gezdirdi. "Kimsin sen, Lena?"

Avluya açılan kapı gıcırdayarak açıldı ama içeri süzölmeye başlayan cesetlere rağmen gözlerim Azrae'de kaldı.

ARINMA, TIPKI BABASININ YAPTIĞI GIBI DENGİYİ SAĞLAYACAKTIR.

"Ben bir Tanrıyım," diye fısıldadım. "Ben senin kızınım. Arınma Tanrıçası."

"Bu doğru, canım." İntikam Tanrısı'nın gülümsemesi gururla büyüdü. "Ve kimsenin önünde eğilmeyeceksin."

BÖLÜM EİgHTY-TWO

SI LAS - THI RTY DAYS AGO

M Görüşüm bulanıklaşıyordu, yaramın acısı göğsümün saplandığı yerden her bir uzvuma yayılıyordu.

Zaman kavramım yoktu; bilincime girip çıktığıma inanıyordum.

Lena.

Bu yaranın acısı canımı yakıyordu ve göğsüme saplanan bıçaktan değil, bedenimde dolaşan ve tüm yaşam özümü yavaş ama emin adımlarla yok eden lanetten kaynaklanıyordu. Sanırım tek tesellim Ulric'in hizmetkârlarından birine dönüşmeyecek olmamdı. Her an ölebilirdim.

Krallığı kurtarmak istedim. Annemi kurtarmak istedim. Lena ile hep hayalini kurduğum hayatı yaşamak istiyordum.

Ama bu benim sonumdu.

İşlediğim günahlardan, aldığım onca masum hayattan sonra bunları hak etmediğimi sanıyordum. Bu tapınakta ölmenin ironisi gözümünden kaçmamıştı.

Lena tüm için beni affetmişti. Bir bakıma, nasıl olduğunu anlayamadım. Ama işleyebileceği hiçbir günah da onu sevmememe neden olamaz.

Ruh Bağım.

Böyle bir şeye hiç inanmamıştım. Merrick bundan ilk bahsettiğinde ve Tanrıça Celluna tarafından bahşedilen bağı öğrendiğimde bile böyle bir şeyin gerçek olduğunu kabul etmekte zorlanmıştım.

Ama Lena... Onun ve benim kaderimizde, yollarımızın kesişmesi gerektiğine dair hiçbir şüphe yoktu.

Giderek artan acıyla inledim, gözlerim kapandı.

Hâlâ yapılması gereken çok şey vardı. Sevgilimin omuzlarına yüklenen o kadar çok şey vardı ki. Yaşayabilmeyi dilediğim tüm nedenler arasında, katlanacağı her şeyde ona yardım etmek ve destek olmak öncelikliydi.

Kalp atışlarım hızlandı, Ulric'in Lena'nın benim için ne ifade ettiğini, ona ne yapacağını öğrendiğinde ne yapacağını düşününce saç çizgimde daha fazla ter boncuklandı.

Hay sikeyim! Eğer bana yaptıklarının bir kısmına bile maruz kaldıysa.

Kılıcı göğsümden çıkarmak için kolumu kaldırmaya çalıştım ama kabzaya dokunduğum anda acıdan çığlık attım.

Lanet olsun.

Lena güçlüydü. Benden daha güçlüydü. Başarabilirdi, üstesinden gelebilirdi. Ama ona olacakları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bildiğimden, ölümümün huzurlu olmayacağını biliyordum.

Ağladım. Ağladım ve ağladım, son anlarımı yaşarken yıllarca biriken duygular sonunda açığa çıktı.

Ağlamam dinene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum... gözlerim o kadar ağırlaştı ki son dakikalarımın yaklaştığını anladım.

Bir kız ve bir adam görüş alanıma girdiğinde soluyordum ve yukarı doğru baktığımda hızla göz kırptım. Bir parçam yardım için bağırmayı düşündü ama lanet bana dokunmuştu. Artık yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Kız hızla koşup yanımda diz çöktü ve beni sunağa mıhlayan kılıcı görünce küfretti. Simsiyah saçları omuzlarına dökülüyordu.

"Onu eve, şifacılar götürmeliyiz," dedi aceleyle arkasındaki adama, sesi zarif ve yumuşaktı. Daha önce hiç böyle bir aksan duymamıştım.

"Böyle bir şeyi nasıl iyileştirebilecekler?" diye panikledi adam, aksanı benzersiz olanla Tovagoth halkının karışımıydı. "Diğerleri tek bir şey-"

"Bak." Gömleğimi yana çekti. "Yayılmamış."

Adamın endişeli gri gözlerine yavaşça baktım ve bulanık görüşüm nihayet odaklanmaya başladığında, annemin sevdiği adamı gördüm.

Krallığımla ilk keşfettiğimde adını kullandığım bir adam.

"Quill," diye mırıldandım ve Quill'in gözleri büyüdü.

"Silas, ne kadar zaman önce saldırıya ?" diye sordu yanımdaki kız, eliyle omzumu kavrayarak.

Gözlerimi tekrar tekrar kırptırdım, bakışlarım sonunda kızın gözlerine yerleşene kadar görüşüm tekrar bulanıklaştı.

Benimkilerle aynı altın rengi gözler bana bakıyordu ve o anda onun kim olduğunu anladım.

"Aria?" Fısıldadım.

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGEMENTS

Vay canına, bu kitabı yazarken tüm duyguları hissettim! Güldüm, ağladım ve çok eğlendim. Lütfen bu çılgın uçurum için beni affedin! Sadece bir sonraki bölümün buna degeceğini bilin. (Ve eğer bir şeye üzülüyorsanız... son bölümü tekrar okuyun. Hehe.)

Bu taslak üzerinde çalışmama izin verdiği günler için büyükanneme bir kez daha çok teşekkür ederim. Hedefim bunu Kasım ayında yayınlamaktı ve onun yardımı sayesinde bunu başarabildim. O benim hayatımdaki en büyük destekçim ve onsuz bunu yapamazdım.

Editörüm Allison'a zaman ayırıp taslağı düzelttiği için teşekkür ederim! Bu kitaptaki tüm kıvrımlara ve dönüşlere verdiğiniz tepkileri görmeyi çok sevdim!

Bir başka büyük teşekkür de bu kitap hakkında inanılmaz derecede destekleyici ve heyecanlı olan tüm okuyuculara geliyor. Sahtekârlık Sendromu gerçektir, özellikle de bağımsız bir yazar olarak, ancak sürekli heyecan bana işimde güven verdi ve sonsuza dek minnettarım.

Özellikle Ashley D.'ye teşekkür ederim. @ravenhoodjunki1 tüm destekleyici mesajlar için. Teşvikiniz benim için çok şey ifade etti, özellikle de kendime karşı sert olduğum günlerde (ki bu çoğu gün). Sizinle tanıştığım için çok minnettarım!

Shaelin H. @shaelinslibrary, Lena'nın Yalanları'nı bu kadar çok videoya dahil ettiğiniz için teşekkür ederim. Pazarlama bu yolculuğun en stresli, en korkutucu kısmıydı ve kitabımdan bahseden her video beni çok mutlu etti! Çok teşekkür ederim!

Taylor H. @tays.booktale mutlak en iyi hype videoları için. Aslında bu sayfayı yayın duyurumun ertesi günü yazıyorum ve bu kitap için duyduğunuz heyecan benim için her şey demektir!

Dewi F. @leluviolet, en sevdiğim yorumlardan birini yazdığın için teşekkür ederim. Okurken ağladım. Bana ve çalışmalarına çok destek oldunuz ve sizi çok takdir ediyorum!

Ve Sokak Ekibimdeki tüm harika insanlara kocaman bir teşekkür! Isabella, Toni, Jillian, Anna, Alannah, Harli ve Regan'a teşekkür ederim, Tiffany, Ashley H., Megan, Heather, Amanda B., Princess, Brittany, Alexis, Cara, Peyton, KaLee, Shayna, Jessica, Britney, Kaitlyn, Jade, Stephanie, Kendra, Kaela, Jamie, Danyele, Charlotte, Tabitha, Sky, Danyele, Rita, Josie, Taylor B, Whitney, Amanda L, Carly, Jestine, Samantha, Danielle, Chelsey, Mallory, Destinee, Skylar, Sydney, Raquel ve Bryanna! Sizlerden gelen her olumlu yorum, gönderi ve eleştiri benim için çok şey ifade etti. Köşemde böyle inanılmaz insanlar olduğu için çok şanslıyım!

Ve her zaman olduğu gibi, bana ve hikayelerime bir şans veren herkese teşekkür ederim! Umarım hepiniz bu kitabı beğenmişsinizdir ve üçüncüsünü bitirmek için sabırsızlanıyorum!

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Kylie Snow, Illinois'de yaşıyan bir eş, anne ve kuafördür. Yazmadığı zamanlarda iki küçük kızını büyütüyor, fantastik ve karanlık aşk romanları okuyor, çizim yapıyor, oyun oynuyor ya da bir sonraki dövmesini planlıyor.

Sosyal faaliyetler:

Tiktok: @kyliesnowauthor IG:

@kyliesnowauthor Web sitesi:

www.kyliesnow.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

